

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 58 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 6, 7 i 8 stycznia 2010 r.

ANEKS
Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na zapytania

część 1

Warszawa
2010

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 58. posiedzenia Sejmu w dniach 6, 7 i 8 stycznia 2010 r.

część 1

	<i>str.</i>	<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		
Interpelacje		
Poseł Beata Mazurek	54	
Poseł Włodzimierz Karpiński	55	
Poseł Tadeusz Iwiński	56	
Poseł Marek Rząsa	57	
Poseł Przemysław Gosiewski	57	
Poseł Jan Bury s. Antoniego	58	
Poseł Wojciech Szarama	60	
Poseł Stanisław Wziątek	61	
Poseł Grażyna Ciemniak	62	
Poseł Marcin Zawila	63	
Poseł Cezary Atamańczuk	63	
Poseł Stanisław Stec	65	
Poseł Andrzej Szlachta	67	
Poseł Izabella Sierakowska	69	
Poseł Krystyna Skowrońska	71	
Poseł Kazimierz Moskal oraz grupa posłów	71	
Poseł Piotr Stanke	80	
Poseł Grażyna Gęsicka	81	
Poseł Czesław Hoc	82	
Poseł Stanisław Szwed	84	
Poseł Józef Rojek	84	
Poseł Stanisław Wziątek	85	
Poseł Ewa Wolak	86	
Poseł Jarosław Rusiecki	86	
Poseł Zbigniew Matuszczak	89	
Poseł Tomasz Kulesza	89	
Poseł Adam Wykręt	90	
Posłanki Bożena Szydłowska i Irena Tomaszak-Zesiuk	90	
Poseł Bożena Szydłowska	91	
Poseł Beata Kempa	94	
Poseł Jarosław Pięta oraz grupa posłów	96	
Poseł Wiesław Woda	97	
Poseł Krystyna Łybacka	97	
Poseł Stanisław Wziątek	97	
Poseł Teresa Piotrowska	98	
Poseł Krzysztof Brejza	100	
Poseł Stanisław Wziątek	100	
Poseł Jarosław Katulski	101	
Poseł Artur Górski	101	
Poseł Waldemar Andzel	103	
Poseł Marek Polak oraz grupa posłów	104	
Poseł Waldemar Andzel	105	
Poseł Lech Kołakowski	105	
Poseł Andrzej Bętkowski	106	
Poseł Michał Stuligrosz	107	
Poseł Roman Kaczor	108	
Posłowie Tadeusz Arkit i Jan Musiał	109	
Posłowie Tadeusz Arkit i Andrzej Ryszka	109	
Poseł Anna Sobecka	109	
Poseł Maciej Orzechowski	112	
Poseł Danuta Pietraszewska	112	
Poseł Janusz Dziecioł	113	
Poseł Agnieszka Hanajczyk	113	
Poseł Grażyna Ciemniak	114	
Poseł Jadwiga Wiśniewska oraz grupa posłów	114	
Poseł Stanisław Lamczyk	115	
Posłowie Jerzy Szmajdziński i Krystyna Łybacka	115	
Poseł Anna Bańkowska	116	
Poseł Witold Klepacz	116	
Poseł Marek Kuchciński	117	
Poseł Marzena Machalek	117	
Poseł Robert Kołakowski	118	
Poseł Andrzej Kania	119	
Poseł Krzysztof Lipiec	131	
Poseł Anna Sobecka	133	
Poseł Edward Wojtas	133	
Poseł Jarosław Stawiarski	133	
Poseł Józef Piotr Klim	134	
Poseł Jacek Tomczak	134	
Poseł Leszek Aleksandrak	135	
Poseł Elżbieta Pierzchała	136	
Poseł Andrzej Halicki	136	
Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki	137	
Posłowie Wojciech Kossakowski i Leonard Krasulski	137	
Poseł Jacek Osuch	139	
Poseł Krzysztof Putra	140	
Poseł Tomasz Latos	141	
Poseł Magdalena Gąsior-Marek	142	
Posłowie Michał Wojtkiewicz i Marek Polak	142	
Poseł Aleksander Sopliński	143	
Posłowie Michał Wojtkiewicz i Marek Polak	143	
Poseł Jarosław Żaczek	143	
Poseł Beata Mazurek	147	
Poseł Ryszard Terlecki	150	
Poseł Tadeusz Wita	151	

Poseł Jarosław Matwiejuk	151
Poseł Stanisław Stec.	155
Poseł Tadeusz Tomaszewski	155
Poseł Stanisław Stec.	155
Poseł Izabela Jaruga-Nowacka	156
Poseł Aleksander Chłopek	157
Poseł Adam Gawęda oraz grupa posłów . . .	158
Poseł Marek Kuchciński	159
Poseł Arkady Fiedler oraz grupa posłów. . .	159
Poseł Jerzy Budnik	160
Poseł Tomasz Smolarz	161
Poseł Maria Zuba	163
Poseł Artur Górski	165
Poseł Jan Kulas	166
Poseł Andrzej Jaworski	167
Poseł Elżbieta Streker-Dembińska	169
Poseł Tadeusz Tomaszewski	171
Poseł Janina Okrągły	171
Poseł Adam Krupa	172
Posłowie Halina Rozpondek i Grzegorz Sztolcman	174
Posłanki Mirosława Nykiel i Bożenna Bukiewicz	174
Poseł Marzena Okła-Drewnowicz	175
Poseł Krzysztof Brejza	176
Poseł Krzysztof Gadowski	177
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów . .	177
Poseł Marek Rząsa	179
Poseł Sławomir Kopyciński	179
Poseł Andrzej Ćwierz	180
Poseł Antoni Błądek	180
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	181
Poseł Sławomir Zawiślak	181
Poseł Mieczysław Golba	184
Poseł Robert Kołakowski	185
Poseł Marek Ast	186
Poseł Krzysztof Putra	186
Poseł Adam Krupa	189
Posłowie Adam Krupa i Andrzej Buła. . . .	189
Posłowie Tadeusz Arkit i Witold Kochan. . . .	190
Poseł Grzegorz Roszak	191
Poseł Henryk Siedlaczek	191
Poseł Witold Kochan oraz grupa posłów. . .	193
Poseł Wojciech Wilk	195
Poseł Krzysztof Gadowski	197
Poseł Tomasz Piotr Nowak oraz grupa posłów.	197
Poseł Marek Cebula	198
Poseł Damian Raczkowski oraz grupa posłów.	198
Poseł Krzysztof Lipiec	199
Poseł Ewa Malik oraz grupa posłów	199
Poseł Mariusz Grad	201
Poseł Krzysztof Jurgiel oraz grupa posłów . .	202
Poseł Krzysztof Sońta oraz grupa posłów . .	204
Poseł Marzena Machałek oraz grupa posłów.	205

Poseł Wojciech Żukowski	206
Posłowie Jarosław Żaczek i Sławomir Zawiślak	209
Poseł Jarosław Żaczek oraz grupa posłów . . .	209
Poseł Jarosław Żaczek	210
Posłowie Sławomir Zawiślak i Jarosław Żaczek	211
Poseł Dariusz Seliga oraz grupa posłów . . .	213
Poseł Stanisław Pięta oraz grupa posłów . . .	215
Poseł Marek Ast	216
Poseł Krzysztof Michałkiewicz	216
Poseł Lech Sprawka	217
Poseł Przemysław Gosiewski	218
Poseł Jarosław Stolarczyk	218
Posłowie Witold Kochan i Jarosław Gowin . .	219
Poseł Anna Zalewska	220
Poseł Wiesław Woda	220
Posłowie Renata Butryn i Piotr Tomański . .	221
Poseł Janusz Palikot	222
Poseł Artur Górski	223
Poseł Marcin Zawiła	224
Poseł Zbigniew Pacelt	225
Poseł Grzegorz Janik	226
Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka	226
Poseł Stanisław Rydzoń	226
Poseł Tomasz Lenz	227
Poseł Tomasz Piotr Nowak oraz grupa posłów.	228
Poseł Barbara Marianowska	229
Poseł Stanisław Rydzoń	230
Poseł Andrzej Szlachta	230
Poseł Barbara Marianowska	232
Poseł Izabella Sierakowska	232
Poseł Wiesław Woda	233
Poseł Andrzej Walkowiak	234
Poseł Janusz Chwierut	235
Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka	235
Poseł Witold Namyslak	235
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	236
Poseł Marek Wójcik	238
Poseł Stanisław Witaszczyk	239
Poseł Krzysztof Jurgiel	239
Poseł Grzegorz Karpiński	240
Poseł Andrzej Szlachta	240
Poseł Tadeusz Iwiński	241
Poseł Lech Sprawka	243
Zapytania	
Poseł Jan Szyszko	244
Poseł Włodzimierz Karpiński	244
Poseł Jan Bury s. Antoniego	244
Poseł Monika Wielichowska	245
Poseł Tomasz Kamiński	258
Poseł Wojciech Żukowski	258
Poseł Grzegorz Sztolcman	259
Poseł Ludwik Dorn	260
Poseł Marek Polak	260
Poseł Michał Stuligrosz	260

	<i>str.</i>
Poseł Tadeusz Arkit	261
Poseł Tadeusz Arkit oraz grupa posłów ...	262
Poseł Adam Wykręt	262
Poseł Piotr Stanke	262
Poseł Witold Namyślak	263
Poseł Marek Kuchciński	264
Poseł Andrzej Walkowiak	264
Posłowie Beata Bublewicz i Sławomir Rybicki	264
Poseł Grzegorz Janik	265
Poseł Anna Bańkowska	265
Poseł Wiesław Woda	265
Poseł Dariusz Bąk	266
Poseł Lech Kołakowski	266
Poseł Grażyna Ciemniak	267
Poseł Tomasz Latos	267
Poseł Stanisław Pięta	270
Poseł Jarosław Stawiarski	270
Poseł Grzegorz Raniewicz	271
Poseł Artur Dunin	271
Poseł Janusz Dzieciół	272
Poseł Tadeusz Arkit	272
Poseł Marzena Machałek	273
Poseł Robert Kołakowski	273
Poseł Andrzej Pałys	274
Poseł Krzysztof Lipiec	275
Poseł Stanisław Pięta	275
Posłowie Wojciech Kossakowski i Leonard Krasulski	276
Poseł Krzysztof Putra	276
Poseł Grażyna Ciemniak	278
Poseł Jarosław Matwiejuk	278
Poseł Michał Wojtkiewicz	278
Poseł Beata Mazurek	279
Poseł Piotr Polak	280
Poseł Jarosław Matwiejuk	280
Poseł Jolanta Szczypińska	280
Poseł Maria Zuba	283
Poseł Jan Kulas	284
Poseł Elżbieta Streker-Dembińska	284
Poseł Marzena Okła-Drewnowicz	285
Poseł Sławomir Preiss	285
Poseł Marek Opióła	285
Poseł Andrzej Cwierz	286
Posłowie Leszek Aleksandrak i Sławomir Kopyciński	286
Poseł Elżbieta Rafalska	287
Poseł Beata Szydło	288
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	288
Poseł Robert Kołakowski	289
Poseł Jolanta Szczypińska	290
Posłowie Jolanta Szczypińska i Zbigniew Kozak	291
Poseł Maciej Orzechowski	291
Poseł Adam Krupa	292
Poseł Grzegorz Roszak	292
Poseł Dariusz Lipiński	293
Poseł Andrzej Jaworski	294

	<i>str.</i>
Poseł Anna Zalewska	294
Poseł Janusz Palikot	295
Poseł Czesław Hoc	296
Posłowie Leonard Krasulski i Zbigniew Babalski	297
Poseł Wojciech Żukowski	297
Posłowie Sławomir Zawiaślak i Jarosław Żaczek	298
Poseł Marek Matuszewski	298
Poseł Lech Sprawka	299
Poseł Radosław Witkowski oraz grupa posłów	299
Poseł Sylwester Pawłowski	300
Poseł Wiesław Woda	300
Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec	301
Poseł Anna Zalewska	303
Poseł Grzegorz Janik	304
Poseł Witold Namyślak	304
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	305
Poseł Grzegorz Karpiński	307
Poseł Jan Kochanowski	307
Poseł Robert Tyszkiewicz	308
Odpowiedzi na pytania	
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	309
Sekretarz stanu Jakub Szulc	310
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	310
Sekretarz stanu Jakub Szulc	317
Główny inspektor ochrony środowiska Andrzej Jagusiewicz	318
Sekretarz stanu Jakub Szulc	319
Podsekretarz stanu Marek Twardowski	320
Minister Bogdan Klich	321
Sekretarz stanu Czesław Piątas	322
Sekretarz stanu Jakub Szulc	323
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	327
Sekretarz stanu Jakub Szulc	328
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	330
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	331
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	332
Sekretarz stanu Jakub Szulc	333
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	334
Podsekretarz stanu Juliusz Engelhardt	336
Podsekretarz stanu Marek Twardowski	337
Minister Elżbieta Bieńkowska	337
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	338
Minister Elżbieta Bieńkowska	338
Podsekretarz stanu Radosław Stepień	340
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	340
Minister Bogdan Klich	341
Podsekretarz stanu Radosław Stepień	342
Minister Elżbieta Bieńkowska	344
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	345
Sekretarz stanu Jan Bury	346
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	347
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	348
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	349
Sekretarz stanu Jakub Szulc	349

Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	351
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	352
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	353
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	354
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	356
Sekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska	356
Minister Jolanta Fedak	358
Sekretarz stanu Jan Bury	359
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska	360
Minister Adam Giersz	361
Sekretarz stanu Czesław Piątas	362
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	363
Podsekretarz stanu Marek Haber	364
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	365
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	366
Sekretarz stanu Czesław Piątas	366
Sekretarz stanu Jakub Szulc	367
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	368
Sekretarz stanu Czesław Piątas	369
Podsekretarz stanu Marek Haber	370
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	370
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	371
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	372
Zastępca prokuratora generalnego Andrzej Pogorzelski	373
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julia Pitera	376
Minister Adam Giersz	377
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	378
Sekretarz stanu Jan Borkowski	379
Prokurator krajowy, zastępca prokuratora generalnego Edward Zalewski	380
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	384
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	385
Minister Jolanta Fedak	386
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	388
Minister Jolanta Fedak	389
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	389
Sekretarz stanu Jan Borkowski	390
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	390
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	391
Minister Elżbieta Bienkowska	392
Sekretarz stanu Jan Bury	392
Sekretarz stanu Jakub Szulc	393
Minister Bogdan Zdrojewski	394
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	395
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	396
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	398
Sekretarz stanu Hanna Jahns	399
Minister Adam Giersz	400
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	401
Sekretarz stanu Jan Borkowski	403
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	405
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	406

Podsekretarz stanu Stanisław Jerzy Komorowski	406
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	407
Sekretarz stanu Jarosław Duda	409
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	410
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	411
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	412
Sekretarz stanu Hanna Jahns	413
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska	416
Sekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska	418
Podsekretarz stanu Stanisław Jerzy Komorowski	419
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	420
Podsekretarz stanu Stanisław Jerzy Komorowski	421
Minister Barbara Kudrycka	422
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	423
Sekretarz stanu Jarosław Duda	424
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	425
Sekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska	426
Podsekretarz stanu Marek Bucior	427
Minister Jolanta Fedak	427
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	428
Prokurator krajowy, zastępca prokuratora generalnego Edward Zalewski	429
Sekretarz stanu Czesław Piątas	430
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk	431
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	432
Podsekretarz stanu Stanisław Jerzy Komorowski	432
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	434
Zastępca prokuratora generalnego Andrzej Pogorzelski	435
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	437
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	437
Minister Bogdan Klich	438
Podsekretarz stanu Marek Bucior	438
Podsekretarz stanu Marek Twardowski	439
Podsekretarz stanu Stanisław Jerzy Komorowski	441
Minister Aleksander Grad	441
Sekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska	448
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	449
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	455
Podsekretarz stanu Patrycja Wolińska-Bartkiewicz	456
Podsekretarz stanu Krzysztof Hubert Łaszczewicz	456
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	457
Podsekretarz stanu Marek Bucior	458
Sekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska	460

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Jarosław Duda	461
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	461
Podsekretarz stanu Patrycja Wolińska-Bartkiewicz	462
Podsekretarz stanu Juliusz Engelhardt . . .	462
Sekretarz stanu Jan Bury	463
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	463
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	464
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	465
Podsekretarz stanu Patrycja Wolińska-Bartkiewicz	465

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Marek Twardowski . . .	466
Minister Bogdan Klich	466
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	467
Sekretarz stanu Jarosław Duda	468
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	470
Podsekretarz stanu Marian Zalewski	471
Podsekretarz stanu Tomasz Merta	475
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	475
Podsekretarz stanu Stanisław Jerzy Komorowski	476
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	477

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu zarządzenia prezesa NFZ na 2010 r. dotyczącego określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń w rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna – do ministra zdrowia – ponowna (11667),

2) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie II etapu budowy obwodnicy miasta Puław i zabezpieczenia środków finansowych w budżecie państwa na kontynuację realizacji tego zadania w roku 2010 – do ministra infrastruktury (13430),

3) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie zwiększenia wysokości kontraktów dla szpitali powiatowych woj. lubelskiego, w tym SPZOZ w Puławach, oraz zapłaty przez NFZ za nadwykonania zrealizowane w 2008 r. i w 2009 r. tym placówkom – do ministra zdrowia (13431),

4) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie planów likwidacji wielu sądów rejonowych, na przykładzie Sądu Rejonowego w Olecku, na Warmii i Mazurach – do ministra sprawiedliwości (13432),

5) posła Marka Rząsy w sprawie planów Ministerstwa Środowiska wobec średniego szkolnictwa zawodowego – do ministra środowiska (13433),

6) posła Przemysława Gosiewskiego w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. dotyczącego wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13434),

7) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie skutków wprowadzenia w życie rozporządzenia ministra zdrowia dotyczącego kryteriów klasyfikacji produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13435),

8) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie planowanego drastycznego obniżenia finansowania podkarpackich szpitali w 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (13436),

9) posła Wojciecha Szaramy w sprawie strategii promocji polskiej gospodarki – do ministra gospodarki (13437),

10) posła Wojciecha Szaramy w sprawie planu przeprowadzenia egzaminów maturalnych na poziomie podstawowym i rozszerzonym w tym samym dniu – do ministra edukacji narodowej (13438),

11) posła Stanisława Wziątka w sprawie konieczności podjęcia pilnych działań w ramach wsparcia dla Szczecina – do ministra infrastruktury (13439),

12) posła Stanisława Wziątka w sprawie niekorzystnej sytuacji pielęgniarek środowiskowych – do ministra zdrowia (13440),

13) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie przejściowego zniesienia ochrony bobra w Polsce w związku z nadmiarem tej populacji – do ministra środowiska (13441),

14) posła Marcina Zawily w sprawie konsekwencji wejścia w życie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. dotyczącego wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13442),

15) posła Cezarego Atamańczuka w sprawie produkcji benzyny i oleju napędowego z dwutlenku węgla – do ministra gospodarki oraz ministra środowiska (13443),

16) posła Cezarego Atamańczuka w sprawie zbyt pochopnego odbierania dzieci rodzicom biologicznym – do ministra pracy i polityki społecznej (13444),

17) posła Cezarego Atamańczuka w sprawie zagrożenia marginalizacją rodzin, które utraciły źródło dochodów lub których dochód znacząco obniżył się w ciągu ostatniego roku – do ministra pracy i polityki społecznej (13445),

18) posła Cezarego Atamańczuka w sprawie upadłości konsumenckiej – do ministra sprawiedliwości (13446),

19) posła Stanisława Steca w sprawie stosowania art. 159 K.c. – do ministra sprawiedliwości (13447),

20) posła Stanisława Steca w sprawie problemów w handlu polskim drewnem – do ministra środowiska (13448),

21) posła Stanisława Steca w sprawie wynagrodzenia za bezumowne użytkowanie gruntów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13449),

22) posła Stanisława Steca w sprawie kryterium przyznawania pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (13450),

23) posła Stanisława Steca w sprawie wpisania na listę leków refundowanych azilectu – do ministra zdrowia (13451),

24) posła Andrzeja Szlachty w sprawie kontraktu gazowego między Polską a Rosją – do ministra gospodarki (13452),

25) posła Andrzeja Szlachty w sprawie nowych norm emisji trujących gazów – do ministra środowiska (13453),

26) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów modernizacji polskich linii energetycznych – do ministra gospodarki (13454),

27) posła Andrzeja Szlachty w sprawie wspierania rozwoju energetyki wiatrowej w Polsce – do ministra gospodarki (13455),

28) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów poszukiwawczo-wydobywczych Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa – do ministra gospodarki (13456),

29) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie wojskowych uprawnień socjalno-bytowych oraz innych dodatkowych należności – do ministra obrony narodowej (13457),

30) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie sytuacji finansowej służby zdrowia w woj. lubelskim – do ministra zdrowia (13458),

31) poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie ujęcia w planach Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad drogi ekspresowej Rzeszów – Warszawa – do ministra infrastruktury (13459),

32) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13460),

33) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13461),

34) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Lubuskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13462),

35) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Opolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13463),

36) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13464),

37) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13465),

38) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13466),

39) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na

2010 r. Zachodniopomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13467),

40) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Świętokrzyskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13468),

41) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Podlaskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13469),

42) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Warmińsko-Mazurskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13470),

43) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13471),

44) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Łódzkiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13472),

45) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13473),

46) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13474),

47) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – do ministra zdrowia (13475),

48) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie rozbieżnych polityk zdrowotnych prowadzonych przez ministra zdrowia i prezesa NFZ na przykładzie tworzenia planu finansowego NFZ na 2010 r. – do ministra zdrowia (13476),

49) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie niespłacenia należności z tytułu świadczeń zdrowotnych wykonanych przez świadczeniodawców ponad limit określony umową z NFZ w 2008 i 2009 r. – do ministra zdrowia (13477),

50) posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie powodów zmuszających do zmiany planu finansowego NFZ i znaczącego zmniejszenia nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych planowanych na 2010 r. – do ministra zdrowia (13478),

51) posła Piotra Stanke w sprawie ograniczeń w realizacji programu „Szklanka mleka” w 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (13479),

52) poseł Grażyny Gęsickiej w sprawie odstąpienia od wprowadzenia zmian w art. 83 ustawy o ochronie przyrody – do ministra środowiska (13480),

53) poseł Grażyny Gęsickiej w sprawie naprawienia krzywd moralnych i zadośćuczynienia za przymusową i bezpłatną pracę młodzieży niepełnoletniej w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”

wykonywanej w latach 1948–1955 – do ministra pracy i polityki społecznej (13481),

54) poseł Grażyny Gęsickej w sprawie przyspieszenia przebudowy drogi krajowej nr 4 – do ministra infrastruktury (13482),

55) posła Czesława Hoca w sprawie nieuprawnionej odmowy przyznawania rybakom pomocy finansowej w ramach rekompensat społeczno-gospodarczych na realizację operacji dotyczących wcześniejszych emerytur, na przykładzie rybaka z Kołobrzegu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13483),

56) posła Stanisława Szweda w sprawie obliczania składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejszającej dochód członka rodziny na podstawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 lipca 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne – do ministra pracy i polityki społecznej (13484),

57) posła Józefa Rojka w sprawie potrzeby zmian wielkości pcionki stosowanej w dowodach osobistych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13485),

58) posła Józefa Rojka w sprawie projektu ustawy z dnia 2 lipca 2009 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (13486),

59) posła Stanisława Wziątka w sprawie potrzeb finansowych związanych z realizacją zwrotu rolnikom podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r. na przykładzie gminy Połczyn-Zdrój – do ministra finansów (13487),

60) poseł Ewy Wolak w sprawie postępu prac związanych z wydrukami podręczników dla uczniów niewidomych i słabowidzących – do ministra edukacji narodowej (13488),

61) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie kryteriów oceny wniosków zgłaszanych przez gminy do wojewody świętokrzyskiego, dotyczących przebudowy dróg w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” na 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13489),

62) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zamiaru likwidacji sądów i prokuratur rejonowych w miejscowościach będących siedzibami powiatów – do ministra sprawiedliwości (13490),

63) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie projektu „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie” (KSRR) – do ministra rozwoju regionalnego (13491),

64) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie przekazania gruntów bezpośrednio przylegających do rzeki Bug na rzecz samorządów gminnych lub pozostawienia ich w zasobie Agencji Nieruchomości Rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13492),

65) posła Tomasza Kuleszy w sprawie produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu w placówkach

obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13493),

66) posła Adama Wykręta w sprawie dokonania przez Ministerstwo Finansów precyzyjnej interpretacji przepisów dotyczących stawki podatku VAT nakładanego na niektóre usługi świadczone w polskich portach morskich – do ministra finansów (13494),

67) poseł Bożeny Szydłowskiej i Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie obarczenia szkół językowych obowiązkiem płacenia 22-procentowej stawki podatku VAT – do ministra finansów (13495),

68) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie możliwości przedłużania umów dzierżawy gruntów należących do Skarbu Państwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13496),

69) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie tzw. płatności rolnośrodowiskowych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13497),

70) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji w celu zwiększenia obecności rodzimych artystów i wykonawców scenicznych w mediach publicznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (13498),

71) poseł Beaty Kempy w sprawie pozwów o zadośćuczynienie za internowanie w tzw. wojskowych obozach specjalnych od 5 listopada 1982 r. do 2 lutego 1983 r. – do ministra sprawiedliwości (13499),

72) poseł Beaty Kempy w sprawie stosowania w ramach nadzoru administracyjnego nad samorządem terytorialnym art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, art. 25b ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym i art. 27b ust. 1 ustawy o samorządzie województwa do radnych będących jednocześnie członkami zarządów banków, w szczególności banków spółdzielczych, wykonujących kasową obsługę budżetów odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego na podstawie umów zawartych w wyniku udzielenia zamówienia publicznego – do prezesa Rady Ministrów (13500),

73) posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie udzielenia dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych w ramach Programu „Dziedzictwo kulturowe” dla cerkwi prawosławnej p.w. św. Wiery, Nadziei, Luby i Matki Zofii w Sosnowcu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (13501),

74) posła Wiesława Wody w sprawie ograniczenia dostępu do leków mieszkańcom gmin spowodowanego rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 11 września 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie kryteriów klasyfikacji produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13502),

75) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie zagrożeń dla polskiego przemysłu drzewnego – do prezesa Rady Ministrów (13503),

76) posła Stanisława Wziątka w sprawie nierealizowania programu rozwoju biogazowni rolniczych – do ministra gospodarki (13504),

77) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie nowelizacji ustawy o finansach publicznych, która wprowadza przepis ograniczający uczelniom wyższym możliwość pomnażania środków finansowych za pomocą lokat – do ministra finansów oraz ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13505),

78) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie planowanej likwidacji Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy – do ministra obrony narodowej (13506),

79) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie sytuacji kobiet wracających do pracy po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym – do ministra pracy i polityki społecznej (13507),

80) posła Stanisława Wziątka w sprawie niepokojącego zjawiska dotyczącego wydawania wiz dla kandydatów na studia w International Business Studies (IBS) – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13508),

81) posła Jarosława Katulskiego w sprawie możliwości zmiany obowiązujących regulacji prawnych w takim kierunku, aby umożliwić powstawanie zakładów penitencjarnych prowadzonych przez podmioty prywatne – do ministra sprawiedliwości (13509),

82) posła Artura Górskiego w sprawie orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka o usunięciu krzyży z włoskich szkół – do prezesa Rady Ministrów (13510),

83) posła Artura Górskiego w sprawie planów objęcia niepublicznych szkół językowych podatkiem VAT w wysokości 22% – do ministra finansów (13511),

84) posła Waldemara Andzela w sprawie obowiązku umieszczania elementów odblaskowych na plecach lub torbach szkolnych w celu poprawy bezpieczeństwa pieszych poruszających się po drogach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13512),

85) posła Waldemara Andzela w sprawie ograniczenia dostępu dzieci i młodzieży do niezdrowych artykułów spożywczych na terenie placówek edukacyjnych oraz prowadzenia kampanii żywieniowej w szkołach w celu uświadamiania dzieciom zalet zdrowego odżywiania – do ministra edukacji narodowej (13513),

86) posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie wprowadzenia obowiązku honorowania przez prywatnych przewoźników ulg w przejazdach dla emerytów i osób niepełnosprawnych – do ministra infrastruktury (13514),

87) posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie wprowadzenia corocznej waloryzacji zasiłku pielęgnacyjnego – do ministra pracy i polityki społecznej (13515),

88) posła Waldemara Andzela w sprawie zwiększenia liczby miejsc w szpitalach psychiatrycznych – do ministra zdrowia (13516),

89) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie reaktywacji linii kolejowej Łapy – Sokoły – do ministra infrastruktury (13517),

90) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie pominięcia związków zawodowych przy uzgadnianiu nowego Prawa pocztowego – do ministra infrastruktury (13518),

91) posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie środowisk, które dostrzegają w aktualnym porządku prawnym, w aspekcie ochrony środowiska, konieczność wprowadzenia wielu istotnych zmian – do ministra środowiska (13519),

92) posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie objęcia niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT – do ministra finansów (13520),

93) posła Michała Stuligrosza w sprawie kontroli PIP w Poznańskich Zakładach Naprawczych Taboru Kolejowego SA – do ministra pracy i polityki społecznej (13521),

94) posła Romana Kaczora w sprawie stosowania na polskim rynku nieuczciwych praktyk deweloperskich – do ministra infrastruktury (13522),

95) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie dożywiania dzieci w szkole, w tym programu „Owoce w szkole” – do ministra edukacji narodowej (13523),

96) posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie prowadzenia gospodarstw agroturystycznych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13524),

97) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nakładów w 2010 r. na służbę zdrowia – do ministra zdrowia (13525),

98) poseł Anny Sobeckiej w sprawie dopłat do sprzętu dla pacjentów ze stomią – do ministra zdrowia (13526),

99) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wydawania przez ZUS zaświadczeń E-101 – do ministra pracy i polityki społecznej (13527),

100) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zwrotu przez NFZ kosztów leczenia – do ministra zdrowia (13528),

101) poseł Anny Sobeckiej w sprawie szczytu klimatycznego w Kopenhadze – do prezesa Rady Ministrów (13529),

102) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o finansach publicznych – do ministra finansów (13530),

103) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie realizacji świadczeń pielęgnacyjnych w domach pomocy społecznej – do ministra zdrowia (13531),

104) poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie odszkodowania dla byłych właścicieli nieruchomości przejętych pod budowę dróg publicznych przed 1999 r. – do ministra skarbu państwa oraz ministra infrastruktury (13532),

105) posła Janusza Dziecioła w sprawie budowy węzła autostradowego Dźwierzno oraz budowy obwodnicy w miejscowościach Zelgno i Dźwierzno w gminie Chełmża – do ministra infrastruktury (13533),

106) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie ustanawiania kuratora dla osoby niepełnosprawnej – do ministra sprawiedliwości (13534),

107) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie likwidacji Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy – do ministra obrony narodowej (13535),

108) poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz grupy posłów w sprawie organizacji matur w 2010 r. – do ministra edukacji narodowej (13536),

109) posła Stanisława Lamczyka w sprawie dalszego funkcjonowania punktów aptecznych – do ministra zdrowia (13537),

110) posła Stanisława Lamczyka w sprawie wysokości progów dochodowych uprawniających do otrzymywania świadczeń z ośrodków pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (13538),

111) posłów Jerzego Szmajdzińskiego i Krystyny Łybackiej w sprawie utrudnień w dostępie do wyników próbnych egzaminów maturalnych – do ministra edukacji narodowej (13539),

112) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie podatku od nieruchomości dla budynków zajętych na prowadzenie działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych w zakładach leczenia uzdrowiskowego – do ministra finansów (13540),

113) posła Witolda Klepacza w sprawie możliwości wykorzystania środków z UE do wsparcia rozwoju budownictwa mieszkaniowego – do ministra rozwoju regionalnego (13541),

114) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie likwidacji Polsko-Ukraińskiego Batalionu Sił Pokojowych stacjonującego w Przemyśle – do prezesa Rady Ministrów (13542),

115) poseł Marzeny Machałek w sprawie zapewnienia środków w budżecie państwa na 2010 r. na elektryfikację linii kolejowej E30 między Węglińcem a Zgorzelcem – do ministra infrastruktury (13543),

116) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie realizacji zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r. – do prezesa Rady Ministrów (13544),

117) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie niekorzystnych dla Mazowsza zasad finansowania świadczeń zdrowotnych w 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (13545),

118) posła Andrzeja Kani w sprawie zwiększania się otyłości wśród mieszkańców naszego kraju, profilaktyki w celu jej zapobiegania oraz podejmowanych działań zmierzających do jej likwidowania, a także leczenia otyłości głównie wśród najmłodszej populacji Polaków – do ministra zdrowia (13546),

119) posła Andrzeja Kani w sprawie aktualnej sytuacji i planowanej reformy szkolnictwa wyższego w Polsce, finansowania wyższych uczelni publicznych i niepublicznych, możliwości zwiększenia liczby studiującej polskiej młodzieży na wyższych uczelniach oraz celowości wprowadzenia odpłatności za studia – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13547),

120) posła Andrzeja Kani w sprawie edukacji przedszkolnej najmłodszego pokolenia Polaków, zwiększania liczby dzieci objętych opieką i nauczaniem przedszkolnym oraz zwiększania środków finansowych na edukację przedszkolną w naszym kraju – do ministra edukacji narodowej (13548),

121) posła Andrzeja Kani w sprawie podjęcia działań mających na celu zwiększenie powstawania biogazowni jako jednego z elementów poprawy sytuacji energetycznej naszego kraju, w kontekście bezpieczeństwa energetycznego i wymagań UE w zakresie produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii – do ministra gospodarki (13549),

122) posła Krzysztofa Lipca w sprawie postulowanych przez samorząd aptekarski zmian legislacyjnych w Prawie farmaceutycznym, które skutkować będą zmniejszeniem wydatków NFZ na refundację leków – do ministra zdrowia (13550),

123) posła Krzysztofa Lipca w sprawie dramatycznej sytuacji polskiego przemysłu drzewnego oraz bardzo niekorzystnych rozwiązań narzuconych przez ministrów środowiska i gospodarki polskim przedsiębiorcom przemysłu drzewnego, dotyczących handlu drewnem w 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (13551),

124) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłków rodzinnych – do ministra pracy i polityki społecznej (13552),

125) posła Edwarda Wojtasa w sprawie zjawiska opłacania przez Polaków składek emerytalnych za granicą zamiast w ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (13553),

126) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie kontraktów na opcje walutowe zawartych przez FŁT-Kraśnik SA – do ministra skarbu państwa (13554),

127) posła Józefa Piotra Klima w sprawie płatności zwierzęcych dla połączonych gospodarstw rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13555),

128) posła Jacka Tomczaka w sprawie projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, w którym planuje się likwidację licencji pośrednika w obrocie nieruchomościami – do ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury (13556),

129) posła Leszka Aleksandrzaka w sprawie nowelizacji przez Ministerstwo Zdrowia rozporządzeń do tzw. ustawy koszykowej i wynikających z nich zmian w realizacji umów NFZ z pielęgniarkami pracującymi m.in. w domach pomocy społecznej – do ministra zdrowia (13557),

130) poseł Elżbiety Pierzchały w sprawie stanu technicznego taboru użytkowanego w transporcie kolejowym w Polsce – do ministra infrastruktury (13558),

131) posła Andrzeja Halickiego w sprawie wyjaśnienia przyczyn likwidacji kierunku europeistyki wschodniosłowiańskiej na UW, w kontekście udziału polskiego rządu w programie Partnerstwo Wschod-

nie – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13559),

132) posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie obowiązku uiszczania opłat za usługi w formie przelewów bankowych nałożonego na gospodarstwa domowe – do prezesa Rady Ministrów (13560),

133) posłów Wojciecha Kossakowskiego i Leonarda Krasulskiego w sprawie planów ograniczenia budżetu Policji na 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13561),

134) posłów Wojciecha Kossakowskiego i Leonarda Krasulskiego w sprawie wprowadzenia zmian w ustawach dotyczących kombatantów oraz niektórych osób będących ofiarami wojny i okresu powojennego – do ministra pracy i polityki społecznej (13562),

135) posłów Wojciecha Kossakowskiego i Leonarda Krasulskiego w sprawie zmniejszenia wartości przyszłorocznych kontraktów w warmińsko-mazurskiej służbie zdrowia – do ministra zdrowia (13563),

136) posła Jacka Osucha w sprawie zwolnienia przewoźników z obowiązku wypłat odszkodowań za opóźnienia pociągów – do prezesa Rady Ministrów (13564),

137) posła Jacka Osucha w sprawie niepokojących informacji dotyczących przyszłości mediów publicznych w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (13565),

138) posła Jacka Osucha w sprawie modernizacji infrastruktury kolejowej w miejscowości Nakło nad Notecią (woj. kujawsko-pomorskie) – do ministra infrastruktury (13566),

139) posła Krzysztofa Putry w sprawie pomocy społecznej dla studentów – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13567),

140) posła Krzysztofa Putry w sprawie sytuacji polskich rodzin w 2009 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (13568),

141) posła Tomasza Latosa w sprawie składek na PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (13569),

142) poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie źródeł finansowania działalności stowarzyszeń zwykłych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13570),

143) posłów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka w sprawie większej czcionki na dokumentach, takich jak dowód osobisty i prawo jazdy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra infrastruktury (13571),

144) posła Aleksandra Soplńskiego w sprawie Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytet XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, działanie 12.1.: Rozwój ratownictwa medycznego – do ministra zdrowia (13572),

145) posłów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka w sprawie abonamentu RTV i finansowania zespołów artystycznych Polskiego Radia – do prezesa Rady Ministrów (13573),

146) posła Jarosława Żaczka w sprawie odstąpienia przez GDDKiA od kontraktu z konsorcjum Alpi-

ne Bau GmbH na budowę autostrady A1 – do ministra infrastruktury (13574),

147) posła Jarosława Żaczka w sprawie zmian zasad dofinansowania przez NFZ pomp i zestawów infuzyjnych dla młodzieży od 18. do 26. roku życia – do ministra zdrowia (13575),

148) posła Jarosława Żaczka w sprawie przyczyn i skutków odrzucenia przez Komisję Europejską wniosku dotyczącego wsparcia specjalnego plantatorów tytoniu zgodnie z art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13576),

149) posła Jarosława Żaczka w sprawie stworzenia nadzoru umożliwiającego sprawne wdrożenie, przeprowadzenie i upowszechnianie programu poręczeń dla kredytów studenckich przez BGK – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13577),

150) posła Jarosława Żaczka w sprawie lokalizacji składowisk odpadów materiałów radioaktywnych w związku z planowaną przez rząd budową elektrowni jądrowej w Polsce – do ministra środowiska (13578),

151) poseł Beaty Mazurek w sprawie refundacji zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insuliny – do ministra zdrowia (13579),

152) poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu ustawy Prawo pocztowe – do ministra infrastruktury (13580),

153) poseł Beaty Mazurek w sprawie nierównego traktowania inwestycji drogowych w kraju – Lubelszczyzna w gorszej sytuacji w stosunku do pozostałych regionów kraju – do ministra infrastruktury (13581),

154) poseł Beaty Mazurek w sprawie zasad funkcjonowania PFRON od 1 stycznia 2012 r. – do prezesa Rady Ministrów (13582),

155) posła Ryszarda Terleckiego w sprawie nowelizacji przepisów dotyczących praw kombatantów – do prezesa Rady Ministrów (13583),

156) posła Tadeusza Wity w sprawie dramatycznej sytuacji ochrony zdrowia w Polsce – do ministra zdrowia (13584),

157) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie dodatków dla policjantów odchodzących na emeryturę – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13585),

158) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie trudności w realizacji programu „Radosna szkoła” – do ministra edukacji narodowej (13586),

159) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie komisji działających przy wojewodzie, które dzielą rządowe pieniądze na realizację modernizacji dróg w ramach tzw. schetynówek – do prezesa Rady Ministrów (13587),

160) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie metod i trybu szkolenia strzeleckiego żołnierzy – do ministra obrony narodowej (13588),

161) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przyznawania zasiłków pielęgnacyjnych dla osób po 75. roku życia – do ministra pracy i polityki społecznej (13589),

162) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie polskich żołnierzy wracających z misji w Czadzie – do ministra obrony narodowej (13590),

163) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia elektronicznych dowodów tożsamości – do prezesa Rady Ministrów (13591),

164) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie skutków zwrotu opłaty recyklingowej za sprowadzone samochody – do prezesa Rady Ministrów (13592),

165) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie doposażenia polskich żołnierzy stacjonujących w Afganistanie w dodatkowe śmigłowce – do ministra obrony narodowej (13593),

166) posła Stanisława Steca w sprawie działań rządu zmierzających do ograniczenia wzrostu długu publicznego – do ministra finansów (13594),

167) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie pogarszającej się sytuacji polskich przedsiębiorców przemysłu drzewnego – do ministra środowiska (13595),

168) posła Stanisława Steca w sprawie ujmowania w poszczególnych częściach budżetu państwa wydatków na opłacanie sankcji karnej z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych – do ministra finansów (13596),

169) poseł Izabeli Jarugi-Nowackiej w sprawie traktowania kobiet przez biegłych w rodzinnych ośrodkach diagnostyczno-konsultacyjnych – do ministra sprawiedliwości (13597),

170) poseł Izabeli Jarugi-Nowackiej w sprawie wiążącej interpretacji przepisów dotyczących obecności symboli religijnych w miejscach publicznych, w szczególności krzyży w szkołach – do ministra edukacji narodowej (13598),

171) posła Aleksandra Chłopka w sprawie grupowego zwolnienia na podstawie ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (13599),

172) posła Adama Gawędy oraz grupy posłów w sprawie zmiany przepisów dotyczących stosowania osadów ściekowych w rolnictwie, tj. postępowania z osadami ściekowymi (oczyszczanie) oraz szkód środowiskowych wynikających z nieprawidłowego ich stosowania – do ministra środowiska (13600),

173) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie podjęcia przez rząd RP zdecydowanych działań w celu budowy drogowego przejścia polsko-ukraińskiego Malhowice – Nizankowice – do prezesa Rady Ministrów (13601),

174) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie objęcia kontrolą obrotu drewnem w celu zapewnienia racjonalizacji wyciętu drewna i uniemożliwienia handlu spekulacyjnego – do ministra gospodarki oraz ministra środowiska (13602),

175) posła Jerzego Budnika w sprawie funkcjonowania programu „Jedno okienko” i instytucji zawieszenia działalności gospodarczej – do ministra gospodarki (13603),

176) posła Jerzego Budnika w sprawie interpretacji przepisów dotyczących opodatkowania środków pomocowych (unijnych) – do ministra finansów (13604),

177) posła Jerzego Budnika w sprawie uelastyczenia rozliczania czasu pracy oraz funkcjonowania tzw. ustawy antykryzysowej – do ministra pracy i polityki społecznej (13605),

178) posła Tomasza Smolarza w sprawie limitu cen dla wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra zdrowia (13606),

179) posła Tomasza Smolarza w sprawie wprowadzenia zmian do obecnego systemu kształcenia zawodowego – do ministra edukacji narodowej (13607),

180) posła Tomasza Smolarza w sprawie możliwości rozszerzenia koszyka refundowanych kosztów wyposażenia i doposażenia stanowiska pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (13608),

181) posła Tomasza Smolarza w sprawie wsparcia finansowego rodziców adoptujących dzieci chore – do ministra pracy i polityki społecznej (13609),

182) poseł Marii Zuby w sprawie podjęcia skutecznych działań mających na celu wprowadzenie w polskim porządku prawnym zmiany przepisów skutkujących wyłączeniem działalności krótkofalowców z grona podmiotów świadczących usługi o charakterze komercyjnym – do ministra środowiska (13610),

183) poseł Marii Zuby w sprawie stopnia wykorzystania przez samorzady przy realizacji inwestycji gminnych unormowań prawnych zawartych w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym – do ministra gospodarki (13611),

184) posła Artura Górskiego w sprawie zastrzeżeń byłych właścicieli do rządowego projektu ustawy rekompensacyjnej (reprzywatyzacyjnej) – do ministra skarbu państwa (13612),

185) posła Jana Kulasa w sprawie stanu i perspektyw budowy elektrowni wodnych w Polsce – do ministra gospodarki (13613),

186) posła Jana Kulasa w sprawie realizacji systemu świadczeń pieniężnych dla medalistów olimpijskich – do ministra sportu i turystyki (13614),

187) posła Andrzeja Jaworskiego w sprawie pozyskiwania unijnych funduszy przez PKP – do prezesa Rady Ministrów (13615),

188) posła Andrzeja Jaworskiego w sprawie budowy Gazociągu Północnego – do prezesa Rady Ministrów (13616),

189) posła Andrzeja Jaworskiego w sprawie premii dla urzędników – do prezesa Rady Ministrów (13617),

190) posła Andrzeja Jaworskiego w sprawie planowanych nowych podatków i wzrostu cen w okresie 2 lat rządów koalicji PO-PSL – do prezesa Rady Ministrów (13618),

191) posła Andrzeja Jaworskiego w sprawie umowy gazowej z Rosją – do prezesa Rady Ministrów (13619),

192) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie refundacji leków onkologicznych – do ministra zdrowia (13620),

193) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie dostępu do badań diagnostycznych – do ministra zdrowia (13621),

194) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie dostępu do zabiegów rehabilitacyjnych – do ministra zdrowia (13622),

195) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie określenia w projekcie rozporządzenia priorytetów zdrowotnych – do ministra zdrowia (13623),

196) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zmniejszenia środków finansowych na kontrakty dla szpitali w 2010 r. – do ministra zdrowia (13624),

197) poseł Janiny Okragły w sprawie realizacji zadań przez jednostki samorządu terytorialnego, określonych w art. 30a ustawy Karta Nauczyciela – do ministra edukacji narodowej (13625),

198) poseł Adama Krupy w sprawie sprzecznych z zasadą państwa prawa praktyk organów skarbowych oraz zmiany niekorzystnego stanowiska w stosunku do sposobu naliczania początkowego terminu okresu uprawniającego do zwolnienia podatkowego w przypadku zbycia lokalu mieszkalnego – do ministra finansów (13626),

199) posłów Haliny Rozpondek i Grzegorza Sztolmana w sprawie uciążliwości w przekraczaniu polsko-ukraińskiej granicy – do ministra finansów (13627),

200) posłanki Mirosławy Nykiel i Bożenny Bukiewicz w sprawie zmiany zasad przyznawania środków finansowych na wykonywanie zadań z zakresu ratownictwa górskiego i wodnego w 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13628),

201) poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie bezpieczeństwa dziennikarzy opisujących zjawiska towarzyszące rodzimemu sportowi – do ministra sprawiedliwości (13629),

202) poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie planów wobec świętokrzyskich spółek funkcjonujących w ramach Polskiej Grupy Energetycznej – do ministra skarbu państwa (13630),

203) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie przeciwdziałania rozpowszechnianiu dziecięcej pornografii w Internecie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13631),

204) poseł Krzysztofa Gadowskiego w sprawie odmowy przez ZUS wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy na warunkach określonych w ustawie o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych w sytuacji, gdy wliczono wartość deputatu węglowego do podstawy wymiaru świadczenia, a przepisy emerytalne ograniczają podstawę wymiaru świadczenia do 250% – do ministra pracy i polityki społecznej (13632),

205) poseł Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie realizacji programu „Owoce w szkole” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13633),

206) poseł Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie zmian w prawie oświatowym dotyczącym kształcenia zawodowego – do ministra edukacji narodowej (13634),

207) poseł Marka Rząsy w sprawie możliwości zwiększenia zakresu odpowiedzialności karnej kierowców prowadzących pojazdy mechaniczne pod wpływem alkoholu lub środków odurzających – do ministra sprawiedliwości (13635),

208) poseł Sławomira Kopycińskiego w sprawie przypadków ignorowania przez sądy przepisów ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze w przedmiocie wynagradzania syndyków masy upadłości – do ministra sprawiedliwości (13636),

209) poseł Andrzeja Ćwierza w sprawie podjęcia skutecznych działań celem utworzenia domu kultury polskiej we Lwowie – do ministra spraw zagranicznych (13637),

210) poseł Antoniego Błądka w sprawie zmian w ustawie o objęciu poręczeniami Skarbu Państwa spłaty niektórych kredytów mieszkaniowych – do ministra finansów (13638),

211) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zaopatrzenia Polski w gaz – do ministra gospodarki (13639),

212) poseł Sławomira Zawiślaka w sprawie reformy dotyczącej prowadzenia lekcji wychowania fizycznego – do ministra edukacji narodowej (13640),

213) poseł Sławomira Zawiślaka w sprawie ustawowej implementacji unijnych zasad logistyki i zarządzania gospodarką odpadami komunalnymi – do ministra środowiska (13641),

214) poseł Sławomira Zawiślaka w sprawie stanowiska rządu dotyczącego propozycji Komisji Europejskiej w zakresie reformy nadzoru finansowego – do ministra finansów (13642),

215) poseł Mieczysława Golby w sprawie zwolnienia samorządów terytorialnych z podatku VAT przy realizacji inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do prezesa Rady Ministrów (13643),

216) poseł Roberta Kołakowskiego w sprawie kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej – do prezesa Rady Ministrów (13644),

217) poseł Roberta Kołakowskiego w sprawie podejrzenia niezgodnego z prawem korzystania przez ABW z poufnych informacji zebranych przez funkcjonariuszy wywiadu skarbowego – do prezesa Rady Ministrów (13645),

218) poseł Marka Asta w sprawie obniżenia finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie leczenia stomatologicznego przez NFZ w woj. lubuskim w 2010 r. – do ministra zdrowia (13646),

219) poseł Krzysztofa Putry w sprawie długu publicznego – do prezesa Rady Ministrów (13647),

220) poseł Krzysztofa Putry w sprawie konsultacji społecznych na temat wariantów przebiegu planowanej do modernizacji linii kolejowej E75 na odcinku Białystok – Suwałki – Trakiszki (Rail Baltica) – do ministra infrastruktury (13648),

221) posła Krzysztofa Putry w sprawie zmiany kategorii drogi na odcinku Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok – do ministra infrastruktury (13649),

222) posła Krzysztofa Putry w sprawie zmiany ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” – do ministra pracy i polityki społecznej (13650),

223) posłów Jolanty Szczypińskiej i Zbigniewa Kozaka w sprawie wynagrodzeń marszałków Sejmu RP – do prezesa Rady Ministrów – zamknięta (13651),

224) posła Adama Krupy w sprawie niewypłacenia opolskim rolnikom należnego zwrotu części podatku akcyzowego za zakup oleju napędowego używanego do produkcji rolnej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13652),

225) posłów Adama Krupy i Andrzeja Buły w sprawie zaniechania likwidacji linii kolejowej nr 294 relacji Głubczyce – Raclawice Śląskie – do ministra infrastruktury (13653),

226) posłów Tadeusza Arkita i Witolda Kochana w sprawie nowych warunków udzielania świadczeń stomatologicznych przedstawionych w zarządzeniu prezesa NFZ z dnia 2 listopada 2009 r., nr 59/2009/DSOZ, na przykładzie szkół w Małopolsce – do ministra zdrowia (13654),

227) posła Grzegorza Roszaka w sprawie kadencyjności organów jednostek samorządu terytorialnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13655),

228) posła Henryka Siedlaczka w sprawie nowych zasad zdawania egzaminów na prawo jazdy – do ministra infrastruktury (13656),

229) posła Henryka Siedlaczka w sprawie propozycji fakultatywnych polis zdrowotnych – do ministra zdrowia (13657),

230) posła Henryka Siedlaczka w sprawie propozycji obowiązkowego szczepienia przeciwko grypie honorowych dawców krwi – do ministra zdrowia (13658),

231) posła Henryka Siedlaczka w sprawie legalnego posiadania zabytkowej oraz pamiątkowej broni palnej bojowej lub myśliwskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13659),

232) posła Witolda Kochana oraz grupy posłów w sprawie problemów polskiego przemysłu drzewnego – do ministra środowiska (13660),

233) posła Witolda Kochana oraz grupy posłów w sprawie braku uregulowań prawnych normujących prawo do nagrywania przebiegu rozprawy – do ministra sprawiedliwości (13661),

234) posła Wojciecha Wilka w sprawie listy leków dostępnych w punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13662),

235) posła Wojciecha Wilka w sprawie konieczności przyspieszenia budowy dróg ekspresowych na terenie Lubelszczyzny – do ministra infrastruktury (13663),

236) posła Wojciecha Wilka w sprawie konieczności wsparcia producentów owoców i warzyw – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13664),

237) posła Wojciecha Wilka w sprawie dostępności kredytów dla rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13665),

238) posła Wojciecha Wilka w sprawie programu budowy lekkoatletycznych „Orlików” – do ministra sportu i turystyki (13666),

239) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przepisów regulujących sprowadzanie z UE używanych samochodów pożarniczych do wykorzystania w jednostkach ochrony przeciwpożarowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13667),

240) posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie programu „Kwaśny papier” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (13668),

241) posła Marka Cebuli w sprawie problemów z dopłatami do paliwa rolniczego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13669),

242) posła Damiana Raczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie objęcia niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT – do ministra finansów (13670),

243) posła Krzysztofa Lipca w sprawie włączenia woj. świętokrzyskiego do „Programu wsparcia dla rolników utrzymujących owce w województwach Polski południowej” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13671),

244) poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie budzących kontrowersje nominacji na stanowiska naczelników urzędów skarbowych – do ministra finansów (13672),

245) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie dewastacji dróg lokalnych na skutek realizacji inwestycji deweloperskich – do ministra infrastruktury (13673),

246) posła Mariusza Grada w sprawie zwiększonej populacji lisów – do ministra środowiska (13674),

247) posła Mariusza Grada w sprawie budowy budynku Komendy Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13675),

248) posła Mariusza Grada w sprawie wsparcia produkcji tytoniu w związku z „Programem działań realizowanych w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13676),

249) posła Krzysztofa Jurgielea oraz grupy posłów w sprawie stopnia realizacji Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 – do ministra rozwoju regionalnego (13677),

250) posła Krzysztofa Jurgielea oraz grupy posłów w sprawie prac nad regulacjami prawnymi dotyczącymi uprawnień emerytów, rencistów i inwalidów – do prezesa Rady Ministrów (13678),

251) posła Krzysztofa Sońty oraz grupy posłów w sprawie reformy systemu kształcenia zawodowego – do ministra edukacji narodowej (13679),

252) poseł Marzeny Machałek oraz grupy posłów w sprawie ograniczeń w dystrybucji leków wynikających z rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 paź-

dziennika 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych – do ministra zdrowia (13680),

253) posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie ochrony prawnej kursantów nauki jazdy – do ministra sprawiedliwości (13681),

254) posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie zagrożenia realizacji programu wsparcia dla sektora tytoniowego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13682),

255) posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie negatywnych konsekwencji wprowadzenia nowych zasad sprzedaży drewna – do ministra środowiska (13683),

256) posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie wniosków wynikających z raportu NIK o TVP SA – do ministra skarbu państwa (13684),

257) posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie wniosków z raportu NIK o gospodarowaniu środkami funduszu leśnego – do ministra środowiska (13685),

258) posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie braku koordynacji robót modernizacyjnych na drodze wojewódzkiej nr 865 – do ministra infrastruktury (13686),

259) posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawisłaka w sprawie realizacji „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2009” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13687),

260) posła Jarosława Żaczka oraz grupy posłów w sprawie konsekwencji braku uporządkowania gospodarki odpadami w Polsce, skutków zamknięcia od dnia 1 stycznia 2010 r. wysypisk śmieci niespełniających norm wymaganych przez UE oraz braku odpowiednich rozwiązań ustawowych w tym zakresie – do ministra środowiska (13688),

261) posła Jarosława Żaczka w sprawie zagrożenia realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”, zakazu korzystania z zaliczek oraz możliwości utraty unijnego dofinansowania przez beneficjentów tego programu – do ministra rozwoju regionalnego (13689),

262) posła Jarosława Żaczka w sprawie realizacji zapowiedzi lokalizacji siedziby Polskiej Grupy Energetycznej SA w Lublinie – do ministra skarbu państwa (13690),

263) posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie programu finansowania inwestycji drogowych przez obligacje infrastrukturalne emitowane przez BGK i w całości gwarantowane przez Skarb Państwa – do ministra infrastruktury (13691),

264) posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie nowelizacji ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o publicznym transporcie zbiorowym – do ministra infrastruktury (13692),

265) posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie projektu nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (13693),

266) posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie regulacji prawnych dotyczących urządzeń przesyłowych energii – do ministra gospodarki (13694),

267) posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie sytuacji polskich przedsiębiorstw przemysłu drzewnego – do ministra gospodarki (13695),

268) posła Stanisława Pięty oraz grupy posłów w sprawie powołania w MSWiA zespołu ds. zwalczania przestępstw seksualnych popełnianych na szkodę dzieci przez pedofilów w tym pedofilów – homoseksualistów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13696),

269) posła Marka Asta w sprawie rekompensat z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami RP – do ministra skarbu państwa (13697),

270) posła Krzysztofa Michałkiewicza w sprawie nowych regulacji prawnych dotyczących gier hazardowych – do ministra finansów (13698),

271) posła Lecha Sprawki w sprawie trudnej sytuacji ekonomicznej rolników z woj. lubelskiego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13699),

272) posła Przemysława Gosiewskiego w sprawie sytuacji szkolnictwa polskiego na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (13700),

273) posła Jarosława Stolarczyka w sprawie likwidacji placówki Żandarmerii Wojskowej w Łodzi – do ministra obrony narodowej (13701),

274) posłów Witolda Kochana i Jarosława Gowina w sprawie prawnych możliwości występowania przez gminy z roszczeniami w stosunku do osób, wobec których orzeczono eksmisję – do ministra infrastruktury (13702),

275) poseł Anny Zalewskiej w sprawie ochrony przedemerytalnej przysługującej pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (13703),

276) poseł Anny Zalewskiej w sprawie ustalenia wysokości opłaty za zaświadczenie o niekaralności wystawiane przez Krajowy Rejestr Karny – do ministra sprawiedliwości (13704),

277) posła Wiesława Wody w sprawie problemu dokumentowania przez pacjentów prawa do świadczeń zdrowotnych finansowanych z FUS – do ministra zdrowia (13705),

278) posłów Renaty Butryn i Piotra Tomańskiego w sprawie aktualnie obowiązujących przepisów dotyczących wydawania zaświadczeń o badaniach lekarskich kandydatów do szkół ponadpodstawowych lub wyższych, uczniów tych szkół oraz studentów i doktorantów, którzy są w trakcie nauki narażeni na działanie czynników szkodliwych, uciążliwych lub niebezpiecznych dla zdrowia, oraz sposobu dokumentowania tych badań – do ministra zdrowia oraz ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13706),

279) posła Janusza Palikota w sprawie wsparcia krajowych producentów tytoniu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13707),

280) posła Janusza Palikota w sprawie osób wykonujących pracę nakładczą i równocześnie prowadzących działalność gospodarczą – do ministra sprawiedliwości (13708),

281) posła Artura Górskiego w sprawie raportu OECD dotyczącego dramatycznej sytuacji w polskiej służbie zdrowia – do ministra zdrowia (13709),

282) posła Artura Górskiego w sprawie likwidacji w szpitalach dyżurów „pod telefonem” oraz zmuszania lekarzy do podejmowania działalności gospodarczej – do ministra zdrowia (13710),

283) posła Marcina Zawily w sprawie różnego traktowania odbiorców mediów komunalnych – do ministra infrastruktury (13711),

284) posła Zbigniewa Pacelta w sprawie nowelizacji ustawy o zatrudnieniu socjalnym umożliwiającej funkcjonowanie centrów integracji społecznej jako podmiotów ekonomii zawodowej – do ministra pracy i polityki społecznej (13712),

285) posła Grzegorza Janika w sprawie budowy regionalnej drogi Racibórz – Pszczyna – do ministra infrastruktury (13713),

286) poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie szkód wyrządzanych przez zwierzęta leśne – do ministra środowiska (13714),

287) posła Stanisława Rydzonia w sprawie ochrony stosunku pracy nauczycieli mianowanych – do ministra edukacji narodowej (13715),

288) posła Tomasza Lenza w sprawie redukcji emisji gazów cieplarnianych, których źródłem jest transport – do ministra środowiska (13716),

289) posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 29 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinna odpowiadać lokalna strategia rozwoju obszarów rybackich, kryteriów wyboru lokalnej grupy rybackiej do realizacji tej strategii oraz wymagań, jakim powinna odpowiadać umowa dotycząca warunków i sposobu realizacji tej strategii w ramach Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (13717),

290) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie stanowiska Ministerstwa Gospodarki wobec dokumentu: „Globalny pakt na rzecz zatrudnienia” – do ministra gospodarki (13718),

291) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie zagrożeń dla przemysłu zbrojeniowego i załóg tam zatrudnionych wobec polityki zamówieniowej MON, ze szczególnym uwzględnieniem Zakładów Mechanicznych w Tarnowie – do ministra obrony narodowej (13719),

292) posła Stanisława Rydzonia w sprawie oświadczeń majątkowych radnych gmin – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (13720),

293) posła Andrzeja Szlachty w sprawie dostosowania kierunków studiów do potrzeb rynku pracy – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13721),

294) posła Andrzeja Szlachty w sprawie rozwijania turystyki kulturalnej w Polsce – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (13722),

295) posła Andrzeja Szlachty w sprawie wzrostu bezrobocia wśród młodych Polaków – do ministra pracy i polityki społecznej (13723),

296) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów zmiany wysokości odsetek za opłacanie podatków po terminie – do ministra finansów (13724),

297) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie pozyskiwania funduszy z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji – do ministra skarbu państwa (13725),

298) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie możliwości zaliczania działań polegających na wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii do kategorii inwestycji celu publicznego – do ministra infrastruktury (13726),

299) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie promocji wykorzystania energii z odnawialnych źródeł – do ministra środowiska (13727),

300) posła Wiesława Wody w sprawie likwidacji okienek informacyjnych na dworcach PKP – do ministra infrastruktury (13728),

301) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie zaślęczywania krzywdom wyrządzonym osobom internowanym w wojskowych obozach specjalnych na podstawie rozkazu szefa Sztabu Generalnego LWP z dnia 26 października 1982 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (13729),

302) posła Janusza Chwieruta w sprawie środków finansowych na 2010 r. na regulację koryta rzeki Soły w Zasolu, gm. Brzeszcze, pow. oświęcimski – do ministra środowiska (13730),

303) poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie uregulowania koryta rzeki Piławy w miejscowości Pszenno (woj. dolnośląskie) – do ministra środowiska (13731),

304) posła Witolda Namyślaka w sprawie przesładowań Domu Polskiego Związku Polaków na Białorusi w Iwieńcu – do ministra spraw zagranicznych (13732),

305) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie osób, które dokonywały transakcji kupna produktów ropopochodnych zamiast oleju napędowego – do ministra finansów (13733),

306) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie aktualnej sytuacji w domach opieki społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (13734),

307) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wypłaty świadczeń chorobowych przez pracodawców – do ministra pracy i polityki społecznej (13735),

308) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie bezkarności Biura Podróży Kopernik Travel – do ministra sportu i turystyki (13736),

309) posła Marka Wójcika w sprawie niezgodności treści ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym powstałych na skutek nieprawidłowości w działalności notariusza – do ministra sprawiedliwości (13737),

310) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pracy przymusowej junaków z Powszechniej Organizacji

„Służba Polsce” – do ministra pracy i polityki społecznej (13738),

311) posła Krzysztofa Jurgiewicza w sprawie stopnia realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” 2007–2013 – do ministra rozwoju regionalnego (13739),

312) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie łączenia bibliotek szkolnych z bibliotekami publicznymi – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (13740),

313) posła Andrzeja Szlachty w sprawie niskich płac młodych nauczycieli – do ministra edukacji narodowej (13741),

314) posła Andrzeja Szlachty w sprawie niskich płac osób zaczynających pracę w sektorze nauki – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (13742),

315) posła Andrzeja Szlachty w sprawie ofert lokat bankowych bez naliczania podatku od zysków kapitałowych – do ministra finansów (13743),

316) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie kontrowersyjnej decyzji dotyczącej kierowania pacjentów na badania diagnostyczne – do prezesa Rady Ministrów (13744),

317) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie polskiej pomocy rozwojowej – do prezesa Rady Ministrów (13745),

318) posła Lecha Sprawki w sprawie realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (13746).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie dostępu pacjentów do badań specjalistycznych (11684),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację poseła Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” (11799),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Stanisława Steca w sprawie umożliwienia urzędom marszałkowskim współfinansowania działalności ośrodków doradztwa rolniczego (11905),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Stanisława Steca w sprawie braku środków w woj. wielkopolskim na dofinansowanie działania: Modernizacja gospodarstw rolnych, objętego PROW na lata 2007–2013 (11971),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważ-

nienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie zagrożenia realizacji programu „Owoce w szkole” w roku szkolnym 2009/2010 (12011),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posłów Wojciecha Żukowskiego i Sławomira Kłosowskiego w sprawie konsekwencji wynikających z braku rozporządzenia w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać osoba zajmująca stanowisko dyrektora oraz inne stanowisko kierownicze w poszczególnych typach szkół i rodzajach placówek (12016),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie niewystarczającej opieki zdrowotnej, jaką są objęci żołnierze po misji w Afganistanie (12018),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posłów Wojciecha Żukowskiego i Sławomira Kłosowskiego w sprawie konsekwencji wynikających z braku rozporządzeń wykonawczych do ustawy o systemie oświaty (12152),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie trudnej sytuacji finansowej hospicjów (12201),

10) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie zmian w składzie Rady Nadzorczej i Zarządu Krajowej Spółki Cukrowej (12325),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Pięty w sprawie planowanej w Muzeum Narodowym w Warszawie wystawy przedmiotów nawiązujących do homoseksualizmu (12370),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Krzywickiego w sprawie wstrzymania przez Łódzki Oddział Wojewódzki NFZ rozpatrywania wniosków o zawarcie umów w zakresie finansowania świadczeń pielęgniarstwa podstawowej opieki zdrowotnej w domach pomocy społecznej metodą zadaniową (12388),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie nowoczesnych terapii i technologii medycznych (12400),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Tomasza Merty – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Wassermanna w sprawie planów sprzedaży Szpitala Specjalistycznego im. dra J. Babińskiego w Krakowie wraz z jego zabytkowymi elementami (12434),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Ja-

rosława Matwiejuka w sprawie groźby braku środków na wypłatę emerytur w 2013 r. (12451),

16) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie konsekwencji prywatyzacji Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie (12452),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Wassermanna w sprawie akcji Banku BPH SA należących do Skarbu Państwa, które były udostępnione pracownikom do sprzedaży na warunkach preferencyjnych, a także możliwości rekompensaty dla osób, które z przyczyn niezależnych od siebie nie nabyły akcji w stosownym czasie (12478),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia na rzecz osób z zaburzeniami psychicznymi (12485),

19) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wypłaty odszkodowania pieniężnego dla junaków pracujących przymusowo w latach 1948–1955 w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” (12486),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka w sprawie przepisów regulujących kwestie organizacji i funkcjonowania targowisk na terenie gmin (12493),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie limitów NFZ (12510),

22) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie planowanych cięć budżetowych w zakresie pozostałej do podziału na rok 2009 rezerwy celowej na Poakcesyjny Program Wsparcia Obszarów Wiejskich (12551),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie szczepionek na grypę A/H1N1 (12559),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie przekształcenia przez spółkę PKP InterCity połączeń pospiesznych oraz ekspresowych w Tanie Linie Kolejowe i połączenia InterCity (12563),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie planowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości reorganizacji struktury sądów powszechnych i możliwej likwidacji sądów rejonowych (12566),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanki Bożenny Bukiewicz i Mirosławy Nykiel w sprawie braku patronów dla tegorocznych aplikantów radcowskich, adwokackich oraz notarialnych (12575),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie nowelizacji ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (12593),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie stanu przygotowania Polski w przypadku wystąpienia epidemii grypy A/H1N1 (12611),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Tomasza Merty – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie realizacji wniosków z raportu NIK o bezpieczeństwie zbiorów muzealnych w Polsce (12623),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie kolejek do lekarzy specjalistów na przykładzie woj. śląskiego (12628),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie finansowania kosztów badań genetycznych niezbędnych do wpisania potencjalnego dawcy do rejestru dawców szpiku kostnego (12629),

32) sekretarza stanu w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie planowanej reformy budżetu Unii Europejskiej (12653),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Kazimierza Moskala i Zbigniewa Chmielowca w sprawie decyzji dyrektora Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ o wstrzymaniu przyjęć pacjentów z woj. łódzkiego, podkarpackiego i podlaskiego (12655),

34) prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzaty Krasnodębskiej-Tomkiel – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie podjęcia działań mających na celu wprowadzenie mechanizmu zabezpieczającego obywateli przed nadmiernym zadłużaniem się (12662),

35) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie idei organizacji w Polsce imprezy sportowej o znaczeniu międzynarodowym World Games (12672),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie

zwrotu podatku akcyzowego producentom energii (12675),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego oraz grupy posłów w sprawie ograniczenia dostępu do świadczeń zdrowotnych z zakresu rehabilitacji w ośrodkach/oddziałach dziennych dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego (12683),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Cwierza w sprawie przekazania środków finansowych na zapłatę za nadwykonania dla Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w Rzeszowie (12707),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie braku finansowania przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ świadczeń medycznych wykonanych ponad limit w 2009 r. (12719),

40) minister zdrowia Ewy Kopacz na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie oszczędności planowanych przez Ministerstwo Zdrowia w 2010 r. (12738),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie tragicznej sytuacji w podkarpackich placówkach szpitalnych, które w wyniku braku środków z NFZ przestają przyjmować pacjentów (12744),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Putry w sprawie możliwości popełnienia przestępstwa polegającego na ominięciu art. 73 ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy (12748),

43) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Putry w sprawie aktualnej sytuacji w służbie zdrowia w Polsce (12749),

44) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie trudnej sytuacji finansowej szpitali, w tym Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego nr 3 w Rybniku (12750),

45) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie zarządzenia nr 105/2008/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna (12756),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie masowych decyzji ARiMR dotyczących rolników, a dotyczących niezgodności w dokumentach i zmniejszenia powierzchni referencyjnej dział-

lek, do których przysługują im płatności bezpośrednie za 2009 r. (12757),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie nieudanej realizacji rządowego programu dostarczania bezpłatnych owoców i warzyw dla uczniów szkół, który miał zacząć funkcjonować od dnia 19 października 2009 r. (12760),

48) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie alarmujących informacji wynikających z raportu NIK o spadającej liczbie rodzin zastępczych w Polsce (12761),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Dariusza Bogdana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie znolizowanej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i niewprowadzania w życie jej zapisów mających zapewnić ułatwienia przedsiębiorcom przy zakładaniu firm (tzw. jedno okienko) (12762),

50) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie fatalnego systemu polskiej energetyki, a w szczególności przemysłowych sieci energetycznych (12763),

51) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie ostatnich decyzji wojewodów dotyczących dotacji celowych w 2009 r. na realizację zadań własnych powiatów, tj. utrzymanie domów pomocy społecznej (12765),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie zmniejszenia funduszy przeznaczonych na działalność hospicjów (12768),

53) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie niekorzystnych decyzji administracyjnych i sądowych dotyczących możliwości używania polskich nazw ulic na terenach rejonu sołecznickiego oraz rejonu wileńskiego (12769),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie niekorzystnych zmian w przepisach regulujących zasady działania szkół z polskim językiem nauczania na Litwie (12770),

55) podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Grażyny Bernatowicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie szykan wymierzonych w polskie środowisko w Iwieńcu na Białorusi oraz braku wystarczającej aktywności ze strony Ambasady RP w Mińsku (12772),

56) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Kuchcińskiego w sprawie skutków likwidacji stoczni w Gdyni i Szczecinie (12774),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie niewpisania na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających (12776),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie złej jakości wędlin i wyrobów mięsnych (12778),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie organizacji transportu publicznego (12779),

60) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie realizacji założeń Partnerstwa Wschodniego (12782),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Witolda Drożdża – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahla w sprawie popularyzacji rozwiązań open source w administracji (12784),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie wydawania zezwoleń na zakup nieruchomości przez cudzoziemców (12785),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Hajdy w sprawie prac nad ustawą o grach hazardowych (12786),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie perspektyw funkcjonowania firmy Telekomunikacja Kolejowa sp. z o.o. (12787),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie zasad wystawiania świadectw zdrowia dla trzody chlewnej (12788),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie podziału dochodów w rodzinnych gospodarstwach rolnych (12789),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie starzenia się polskiego społeczeństwa i konieczności zapewnienia opieki zdrowotnej (12790),

68) głównego inspektora ochrony środowiska Andrzeja Jagusiewicza – z upoważnienia ministra – na

interpelację posłów Czesława Hoca i Stefana Strzałkowskiego w sprawie zdecydowanego i obiektywnego wyjaśnienia przyczyn poważnego zanieczyszczenia środowiska życiowego w Szczecinku (woj. zachodniopomorskie) i przedstawienia pilnych działań Ministerstwa Środowiska mających na celu natychmiastową ich minimalizację, a w niedalekiej przyszłości całkowite wyeliminowanie (12791),

69) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Mieczysława Kasprzaka w sprawie dalszego funkcjonowania otwartych funduszy emerytalnych (12792),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Grzegorza Raniewicza w sprawie zablokowania rozpowszechniania w Internecie treści pornograficznych z udziałem dzieci (12793),

71) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie wątpliwości co do stanu prawnego, w oparciu o który MSP zaprosiło do złożenia oferty na akcje GPW SA w Warszawie (12794),

72) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zgodności z prawem uchwał o wypłacie dywidendy z zysku GWP z lat ubiegłych (12795),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zwiększenia w ustawie budżetowej na rok 2010 w zakresie ochrony zdrowia dotacji dla samorządów zawodów medycznych (12796),

74) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie braku środków finansowych na realizację przez gminy zadań wynikających z wykonywania ustawy o świadczeniach rodzinnych i ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (12797),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie formuły prawnej funkcjonowania zakładów aktywności zawodowej (12798),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie ceny emisyjnej na akcje PGE (12799),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zasadności kolejnej nowelizacji ustawy o samorządzie pielęgniarzy i położnych (12800),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie stanu regulacji prawa własności

nieruchomości, które na mocy odrębnych przepisów przeszły na własność Skarbu Państwa, a nie mają założonych ksiąg wieczystych (12801),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie stanu regulacji prawa własności nieruchomości gminnych, które na mocy odrębnych przepisów przeszły na własność Skarbu Państwa i stanowią obecnie własność gmin, a nie mają założonych ksiąg wieczystych (12802),

80) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie obowiązków nałożonych na starostów, wynikających z wejścia w życie ustawy o ujawnieniu w księgach wieczystych prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego (12803),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasa – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie projektu rozporządzenia dotyczącego wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień, tj. zamiaru likwidacji Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach (12805),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie kontraktowania świadczeń medycznych przez NFZ i poprawy poziomu finansowania usług medycznych w latach 2009–2010 (12807),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia pilnej inicjatywy legislacyjnej w zakresie zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (12808),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie skutków ograniczenia asortymentu leków w punktach aptecznych (12810),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakładów aktywności zawodowej (12811),

86) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie deficytu środków na emerytury (12812),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie adopcji dzieci (12813),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zwrotu szpitalom kosztów leczenia dzieci rodziców nieubezpieczonych (12814),

89) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie emerytur mieszanych (12816),

90) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie braku odpowiedniego wyposażenia w pomoce naukowe polskich szkół (12817),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie uprawnień Służby Celnej do walki z hazardem (12818),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie remontów polskich dróg (12822),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie braku leków w szpitalach (12823),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie programu walki z rakiem w Polsce (12824),

95) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie emerytur z OFE (12825),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie realizacji inwestycji budowy obwodnicy Stalowej Woli i Niska (12827),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie wycofania z obrotu placówek pozaaptecznych i punktów aptecznych wielu produktów leczniczych (12828),

98) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza w sprawie wysokości progu dochodowego uprawniającego do otrzymania zasiłku rodzinnego (12829),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Szyszki w sprawie limitów emisji gazów cieplarnianych, które są zagrożeniem dla ciepłownictwa (12831),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie planów Ministerstwa Infrastruktury odnośnie do zainicjowania zmian prawnych umożliwiających gminom wspieranie remontów budynków prywatnych niebędących obiektami zabytkowymi (12832),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie kontraktu z Dolnośląskim Oddziałem Wojewódzkim NFZ w zakresie leczenia psychiatrycznego i terapii uzależnień (12833),

102) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie dofinansowania wniosku pn. „Rozbudowa z przebudową budynku PKP na Centrum Edukacji, Turystyki i Kultury w Stroniu Śląskim na działce nr 14/6” (12834),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie realizacji zadania inwestycyjnego polegającego na przebudowie istniejącego wiaduktu w ciągu ul. Unii Lubelskiej w Bystrzycy Kłodzkiej (12835),

104) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie dofinansowania wniosku pn. „Remont i odbudowa kaplicy św. Onufrego w Stroniu Śląskim na działce nr 540” (12836),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie budowy linii elektroenergetycznej 2x400 kV 2x220 kV Kromolice – Plewiska na terenie gminy Kórnik (12838),

106) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie nowej ustawy o finansach publicznych (12839),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie punktów aptecznych (12840),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Wody w sprawie zamykania urzędów pocztowych w mniejszych miejscowościach (12841),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie ustawy dotyczącej utraty uprzywilejowanych świadczeń emerytalnych przez oficerów służb PRL i członków Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego (12843),

110) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie odnawialnych źródeł energii (OZE) i dostosowywania polskiej gospodarki oraz funkcjonowania polskiego społeczeństwa do obowiązujących w tym zakresie wymogów Wspólnoty Europejskiej (12845),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie działań podejmowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi na rzecz zapewnienia skupu całości plonów od rolników po cenach

ekonomicznie opłacalnych i zapewniających rentowność produkcji zbóż w polskich gospodarstwach rolnych (12846),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie wprowadzenia i stosowania jednolitej interpretacji zapisów ustawowych dotyczących ustawy o podatku od towarów i usług oraz ułatwień w rozliczeniu podatków pośrednich dla jego płatników prowadzących działalność gospodarczą w naszym kraju (12847),

113) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie decyzji litewskiego sądu konstytucyjnego o pisowni nielitewskich nazwisk obywateli Litwy (12848),

114) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie finansowania szkół rolniczych w listopadzie i grudniu 2009 r. (12849),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie mniejszej ilości środków na modernizację dróg w 2010 r. (12851),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyników kontroli NIK dotyczących przedsięwzięć prowadzonych w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (12852),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie obowiązku zapłaty przez upadłego konsumenta podatku dochodowego w przypadku umorzenia jego zobowiązań (12854),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia limitu w dostępie do Internetu (12857),

119) sekretarza stanu w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie nieumieszczenia Szczecina w gronie miast gospodarzy polskiej prezydencji w UE (12860),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie terminu przyjęcia i wprowadzenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (12861),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okragły w sprawie nowelizacji przepisów dotyczących zasad postępowania przy zmianie granic gmin (12862),

122) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie możliwości pozyskiwania środków unijnych na instalacje kolektorów słonecznych w ramach pozyskiwania energii ze źródeł odnawialnych (12863),

123) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie możliwości realizacji „Białych Orlików” w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” (12864),

124) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację poseł Aldony Młyńczak w sprawie planowanego połączenia kolejowego Wrocław Dworzec Świebodzki – Port Lotniczy Wrocław Strachowice (12865),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Arkadego Fiedlera i Tomasza Piotra Nowaka w sprawie utrzymania dla punktów aptecznych dostępu do leków w dotychczasowym asortymencie w celu zaspokojenia potrzeb mieszkańców małych miast i wsi (12866),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Arkadego Fiedlera i Tomasza Piotra Nowaka w sprawie poprawy opieki nad nosicielami wirusa HIV i chorymi na AIDS (12867),

127) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania skutkom pandemii grypy w Polsce (12868),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie potrzeby rozszerzenia uprawnień funkcjonariuszy Służby Celnej o czynności operacyjno-rozpoznawcze (12869),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie realizacji ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (12870),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na

interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie finansowania opieki zdrowotnej (12871),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmniejszenia przez NFZ nakładów na leczenie szpitalne w 2010 r. (12872),

132) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie niepłacenia przez NFZ za nadwykonania świadczeń medycznych z 2009 r. (12873),

133) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie krytycznej sytuacji finansowej w ochronie zdrowia (12874),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie zbyt małej liczby lekarzy specjalistów w Polsce (12875),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie przeciwdziałania narkomanii (12876),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Naguszewskiego w sprawie zabezpieczenia powodziowego Gdańska, Żuław i Elbląga (12877),

137) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie zapewnienia w budżecie państwa na 2010 r. środków finansowych w wysokości gwarantującej w pełni realizację wypłat stypendiów dla najbardziej potrzebujących uczniów (12878),

138) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę kryterium stanowiącego podstawę przyznania stypendium socjalnego dla dzieci rolników (12880),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okragły w sprawie uznania szczepienia przeciwko grypie za świadczenie będące kosztem pracodawcy, a nie przychodem pracownika w świetle ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (12881),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okragły w sprawie budowy dodatkowego zjazdu z autostrady A4 w woj. opolskim (12882),

141) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie pilnego uruchomienia przez NFZ środków finansowych przeznaczonych na zapłatę szpitalom za tzw.

nadwykonania zrealizowane w 2009 r., wynikające z konieczności ratowania życia pacjentów (12884),

142) sekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Hanny Jahns – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie projektu Krajowej Strategii Rozwoju Regionalnego 2010–2020: Regiony, miasta, obszary wiejskie (12885),

143) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie sytuacji, w jakiej znaleźli się rolnicy – właściciele działek wywłaszczonych w związku z budową drogi ekspresowej S7 (12886),

144) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zmian w zakresie realizacji umów o udzielanie świadczeń w podstawowej opiece zdrowotnej (12887),

145) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie planu restrukturyzacyjnego dla zakładów H. Cegielski – Poznań SA (12888),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie opodatkowania działów specjalnych produkcji rolnej (12889),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie niewystarczających środków na dopłaty do paliwa rolniczego w drugim półroczu 2009 r. (12890),

148) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Henryka Gołębińskiego i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie podjęcia przez rząd działań na rzecz poprawy sytuacji rodzin zajmujących się osobami niepełnosprawnymi (12892),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Henryka Gołębińskiego i Ryszarda Zbrzyznego w sprawie drzewostanu w Parku Narodowym Gór Stołowych (12893),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planów restrukturyzacji Śląskiego Oddziału Straży Granicznej (12894),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie propozycji utworzenia nowych specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000 (12896),

152) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. wielkopolskiego (12898),

153) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. małopolskiego (12899),

154) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. podkarpackiego (12900),

155) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. kujawsko-pomorskiego (12901),

156) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. opolskiego (12902),

157) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. dolnośląskiego (12903),

158) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. lubuskiego (12904),

159) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. lubelskiego (12905),

160) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. podlaskiego (12906),

161) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. warmińsko-mazurskiego (12907),

162) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. pomorskiego (12908),

163) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. zachodniopomorskiego (12909),

164) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. śląskiego (12910),

165) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. świętokrzyskiego (12911),

166) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. mazowieckiego (12912),

167) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji na drogach krajowych w 2010 r. na terenie woj. łódzkiego (12913),

168) sekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu ustawy o publicznym transporcie zbiorowym (12915),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie realizacji inwestycji drogowych na Lubelszczyźnie (12916),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanych wypowiedzeń umów o pracę asystentów sędziów, którzy we wrześniu 2009 r. uzyskali pozytywny wynik na egzaminie wstępnym na aplikacje korporacyjne (adwokacką, radcowską oraz notarialną), zamierzają złożyć wniosek o wpis na listę aplikantów i rozpocząć od stycznia 2010 r. daną aplikację (12917),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie zapewnienia skutecznego nadzoru Służby Celnej nad hazardem (12918),

172) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie wykupu lokalu mieszkalnego będącego we władaniu Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (12919),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie pominięcia drogi S16 o przebiegu Dolna Grupa – Grudziądz – Iława – Ostróda – Olsztyn – Mrągowo – Ełk – Augustów – Ogrodniki – granica państwa w projekcie Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie w sprawie ustalenia sieci autostrad i dróg ekspresowych (12921),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie jakości polskiego systemu ratownictwa medycznego (12924),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (12926),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia w zakresie właściwej opieki laktacyjnej nad matkami oraz promocji karmienia piersią (12928),

177) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie planów zmiany przepisów ograniczających nauczanie języka polskiego w szkołach na Białorusi (12929),

178) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jana Religi w sprawie niejasności związanych z umieszczeniem pakietu socjalnego i inwestycyjnego w umowie sprzedaży spółki ZAK SA (12930),

179) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie świadczeń pielęgnacyjnych (12931),

180) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie podjęcia prac nad poprawą stanu wód (12933),

181) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Tadeusza Kopcia w sprawie prywatyzacji Gliwickiej Agencji Turystycznej – państwowej spółki zawiadującej kilkunastoma ośrodkami sportowo-wypoczynkowymi w różnych częściach kraju, m.in. na Mazurach, nad morzem i na Podhalu oraz w Beskidach (12935),

182) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – oraz minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Michała Stuligroza w sprawie dokończenia reformy emerytalnej (12936),

183) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie wprowadzenia w życie Kodeksu Żywnościowego (12937),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie stworzenia mechanizmu finansowego wprowadzającego obowiązkowe szczepienia kobiet przeciwko wirusowi raka szyjki macicy (HPV) w ramach programu szczepień ochronnych finansowanych z budżetu państwa oraz zwiększenia nakładów finansowych na działania profilaktyczne w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (12938),

185) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie zapewnienia środków finansowych w budżecie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Opolu na przeprowadzanie w 2010 r. remontu oraz modernizacji ul. Sosnowieckiej w Głubczycach (12939),

186) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie modernizacji zbiornika retencyjnego w Nysie (12940),

187) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Cebuli w sprawie zatrudniania pielęgniarek w domach pomocy społecznej w ramach umowy z NFZ (12941),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie pomocy udzielanej osobom opuszczającym placówki resocjalizacyjne (12943),

189) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie trudnej sytuacji rynku chmielarstwa w Polsce (12947),

190) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zuby w sprawie ustalenia ceny akcji PGE znacznie poniżej wyceny rynkowej (12949),

191) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Roberta Węgrzyna w sprawie aktualnej sytuacji Zakładów Azotowych Kędzierzyn SA w Kędzierzynie-Koźlu (12950),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Węgrzyna w sprawie implementacji dyrektywy UE (CCS) (12951),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie ograniczenia liczby leków sprzedawanych w punktach aptecznych (12952),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie bezprawnych działań firm windykacyjnych oraz bankowych oddziałów windykacji wobec dłużników będących osobami fizycznymi (12953),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie metod odzyskiwania długów od osób fizycznych, stosowanych przez firmy windykacyjne (12954),

196) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie wysokości planowanych dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych w roku 2010 (12955),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie sposobów odzyskiwania długów od osób fizycznych, stosowanych przez firmy windykacyjne i oddziały windykacji banków (12956),

198) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Karola Karskiego w sprawie stanu prac polsko-rosyjskiej Komisji ds. trudnych w zakresie zbrodni katyńskiej (12957),

199) podsekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Grażyny Praweńskiej-Skrzypek – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Zbigniewa Chmielowca i Adama Śnieżka w sprawie rankingu Uniwersytetu Shanghai Jiao Tong na temat najlepszych uczelni na świecie (12959),

200) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Zbigniewa Chmielowca i Adama Śnieżka w sprawie praw ucznia (12960),

201) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie ograniczenia wypłaty dotacji unijnych dla firm (12961),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie abstrakcyjnych cen w Polsce (12962),

203) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Kruk w sprawie niewpisania na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających (12963),

204) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasz Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła

Krzysztofa Lipca w sprawie propozycji zmian podziału środków finansowych w „Narodowym programie przebudowy dróg lokalnych” na 2010 r. (12965),

205) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie niekorzystnych dla Mazowsza zasad finansowania świadczeń zdrowotnych w 2010 r. w związku z uchwaloną przez Sejm ustawą o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (12966),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie koniecznych badań specjalistycznych dla obywateli posiadających broń gazową (12967),

207) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie rządowego projektu ustawy Prawo geologiczne i górnicze (12969),

208) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zasad montowania monitoringu w zakładach pracy (12970),

209) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie egzekwowania postanowień sądu o kontaktach rodzica z dzieckiem (12971),

210) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Jarosława Zielińskiego i Artura Górskiego w sprawie bulwersujących praktyk przy obsadzaniu stanowisk naczelników urzędów skarbowych (12972),

211) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie stanu nawierzchni dróg krajowych (12973),

212) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie braku jednoznacznych przepisów umożliwiających udzielanie pomocy przez jednostki samorządu terytorialnego ich odpowiednikom w innych państwach (12975),

213) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie wykorzystywania opinii zamieszczonych na stronie internetowej MEN jako źródła interpretacji przepisów prawa oświatowego (12976),

214) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie uregulowania szczególnego

trybu ustanawiania służebności przesyłu oraz obowiązku wypłaty odszkodowań i zasad ich szacowania (12977),

215) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie zagrożeń wynikających z utworzenia Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (12979),

216) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie wprowadzenia systemu pomocy rodzinom (12980),

217) sekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Hanny Jahns – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie projektu Krajowej Strategii Rozwoju Regionalnego 2010–2020: Regiony, miasta, obszary wiejskie (12981),

218) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie zagrożeń, jakie występują w związku z niejednolitym stosowaniem przez urzędy celne i skarbowe przepisów dotyczących warunków stosowania obniżonych stawek podatku akcyzowego w stosunku do sprzedawców i dystrybutorów olejów opałowych oraz wymogu uzyskiwania przez sprzedawców olejów opałowych przeznaczonych na cele grzewcze oświadczeń od nabywców o przeznaczeniu towaru (12982),

219) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planów ograniczenia oferty leków w punktach aptecznych (12983),

220) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie wstrzymania planowanej na bieżący rok inwestycji drogowej – modernizacji drogi ekspresowej S19 Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 Kraśnik – Annapol (12985),

221) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie długoterminowych zwolnień lekarskich z wychowania fizycznego (12986),

222) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak oraz grupy posłów w sprawie projektu wprowadzenia 22-procentowej stawki podatku VAT na usługi edukacyjne (12987),

223) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stolarczyka w sprawie opłat autostradowych w regionie łódzkim (12988),

224) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orze-

chowskiego oraz grupy posłów w sprawie rozdysponowywania środków pieniężnych na pomoc społeczną (12991),

225) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi do lat trzech (12992),

226) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie kierowanych do wójta gminy Skarżysko Kościelne pism związanych z wydanymi w latach 1971–1982 aktami własności ziemi dotyczącymi nieruchomości rolnych położonych obecnie na obszarze tej gminy (12993),

227) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Wojtkowskiego w sprawie szkolnictwa więziennego (12994),

228) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do sprzedaży w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (12996),

229) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Ireny Tomaszak-Zesiuk i Bożeny Szydłowskiej w sprawie ograniczenia prawa do zgłaszania kandydatów na członków komisji wyborczych tylko do komitetów wystawiających kandydatów na radnych lub posłów w danym okręgu czy obwodzie wyborczym (12997),

230) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posłów Adama Krupy i Andrzeja Buły w sprawie prywatyzacji Zakładów Azotowych Kędzierzyn SA (12998),

231) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie zmiany obowiązującego w Polsce systemu gospodarki odpadami komunalnymi (13000),

232) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie kosztów ponoszonych w związku z działaniami wobec dłużników alimentacyjnych oraz kosztów obsługi funduszu alimentacyjnego (13001),

233) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Witolda Kochana i Tadeusza Arkita w sprawie odpowiedzialności osób, które podczas kursów na prawo jazdy spowodowały wypadek drogowy (13002),

234) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Zawadzkiego oraz grupy posłów w sprawie rozporządzenia mini-

stra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. dotyczącego wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (13003),

235) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie realizacji „Narodowego programu leczenia hemofilii w latach 2005–2011” (13005),

236) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie wymagań dotyczących kwalifikacji lekarzy i wyposażenia gabinetów w aparaturę stawianych przez NFZ starającym się o kontrakt poradniom specjalistycznym (13006),

237) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Matyjaszczyka i Bożeny Kotkowskiej w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. dotyczącego świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (13007),

238) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Wojtasa w sprawie opłacalności produkcji chmielu (13009),

239) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Wojtasa w sprawie wytwarzania energii elektrycznej z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii (OZE) (13010),

240) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Wojtasa w sprawie przyspieszenia procesu legislacyjnego dotyczącego projektów ustaw regulujących rynek transportowy w Polsce (13011),

241) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Wojtasa w sprawie podjęcia inicjatywy w zakresie wpisania na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających (13012),

242) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie zmniejszenia przez NFZ nakładów na leczenie szpitalne w roku 2010 (13013),

243) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie żywienia” (13014),

244) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła An-

drzeja Pałysa w sprawie obecnego sposobu oceny i kwalifikacji wniosków gmin zgłoszonych do wojewody świętokrzyskiego dotyczących budowy dróg w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” na 2010 r. przez komisję merytoryczną (13015),

245) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie projektowanych zmian w statusie przedmiotów: religia i etyka, nauczanych w szkołach publicznych (13016),

246) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie możliwości bojowych samolotów F-16 znajdujących się na wyposażeniu Sił Powietrznych (13017) – zastrzeżona,

247) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie sytuacji ekonomicznej Grupy Kapitałowej Bumar (13018),

248) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu wyposażenia 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego w nowe samoloty (13019),

249) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. podkarpackim (13020),

250) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. mazowieckim (13021),

251) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. wielkopolskim (13022),

252) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. warmińsko-mazurskim (13023),

253) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. świętokrzyskim (13024),

254) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. śląskim (13025),

255) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. pomorskim (13026),

256) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. podkarpackim (13027),

257) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. podlaskim (13028),

258) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. opolskim (13029),

259) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. dolnośląskim (13030),

260) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. kujawsko-pomorskim (13031),

261) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. lubelskim (13032),

262) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. lubuskim (13033),

263) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. zachodniopomorskim (13034),

264) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie struktury finansowania kultury w woj. łódzkim (13035),

265) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie sytuacji bibliotek działających w strukturach domów kultury (13036),

266) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie przejścia przez Rejonowy Zarząd Infrastruktury MON w Lublinie obiektu sportowego pod nazwą „hala Walter” w Rzeszowie (13037),

267) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie sytuacji żołnierzy górników represjonowanych w latach 1949–1959 (13038),

268) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Malik w sprawie realizacji wydatku budżetowego zaplanowanego w projekcie budżetu państwa na 2010 r. w części 20: Gospodarka, pod nazwą „Inwestycje początkowe w górnictwie węgla kamiennego” (13039),

269) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie zmian osobowych w Radzie Nadzorczej i Zarządzie Krajowej Spółki Cukrowej SA w Toruniu (13040),

270) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Hajdy w spra-

wie dodatku za wieloletnią pracę na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (13041),

271) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie podjęcia działań dla wsparcia przemysłu na rzecz OZE (13042),

272) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (13043),

273) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie dysproporcji w sposobie finansowania schronisk dla nieletnich i innych placówek oświatowo-wychowawczych, w tym szkół (13044),

274) podsekretarz stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Grażyny Prawelskiej-Skrzypek – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Przemysława Gosiewskiego i Sławomira Kłosowskiego w sprawie decyzji administracyjnej ministra nauki i szkolnictwa wyższego nr DSW-3-03-6010-14/08 z dnia 19 grudnia 2008 r. o przeniesieniu pozwolenia na utworzenie uczelni niepublicznej Powszechna Wyższa Szkoła Humanistyczna „Pomerania” z siedzibą w Chojnicach (13046),

275) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie postępowania kompensacyjnego względem Stoczni Gdynia SA i Stoczni Szczecińskiej Nowa sp. z o.o. (13047),

276) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości nadużywania przez pracodawców art. 42 § 4 Kodeksu pracy (13051),

277) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie problemów pacjentów związanych z dostępem do tanich leków (13052),

278) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie planowanej prywatyzacji spółek Skarbu Państwa (13053),

279) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Sprawki w sprawie wpisania na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających (13054),

280) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Sprawki w sprawie wstrzymania modernizacji drogi S19 na odcinku

Lublin – Kraśnik i drogi krajowej nr 74 na odcinku Kraśnik – Annopol (13055),

281) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Sprawki w sprawie realizacji II etapu budowy obwodnicy miasta Puław (13056),

282) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Sprawki w sprawie likwidacji przez PKP InterCity połączeń kolejowych na terenie Zamojszczyzny (13057),

283) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie podatku VAT dla szkół językowych (13059),

284) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Adama Rogackiego w sprawie interpretacji rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie udzielania pomocy na wzmacnianie potencjału instytucji otoczenia biznesu w ramach regionalnych programów operacyjnych (13061),

285) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Grażyny Gęsickiej w sprawie wpłat Rzeczypospolitej Polskiej do budżetu UE (13062),

286) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz grupy posłów w sprawie nieprawidłowości przy realizacji „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (13063),

287) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Krzysztofa Putry w sprawie rodzinnej opieki zastępczej (13064),

288) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie bezpłatnego korzystania z odcinków autostrad A1 i A2 w ruchu lokalnym woj. łódzkiego (13066),

289) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie niejasności związanych z możliwością rozszerzenia istniejącej transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T i włączenia do niej Portu Lotniczego Lublin (Świdnik) (13067),

290) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. śląskiego (13068),

291) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. lubuskiego (13069),

292) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. pomorskiego (13070),

293) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. podkarpackiego (13071),

294) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. wielkopolskiego (13072),

295) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. zachodniopomorskiego (13073),

296) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. podlaskiego (13074),

297) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. dolnośląskiego (13075),

298) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. łódzkiego (13076),

299) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. warmińsko-mazurskiego (13077),

300) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. świętokrzyskiego (13078),

301) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. małopolskiego (13079),

302) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. opolskiego (13080),

303) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. mazowieckiego (13081),

304) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. lubelskiego (13082),

305) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie nieodpłatnie przekazanych gruntów rolnych przez Agencję Nieruchomości Rolnych na terenie woj. kujawsko-pomorskiego (13083),

306) sekretarza stanu w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgiewicza na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów reformy wspólnego budżetu Unii Europejskiej (13084),

307) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie sytuacji finansowej ZUS (13085),

308) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Huberta Łaszkiwicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie sytuacji finansowej Polskich Linii Lotniczych LOT SA (13086),

309) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów podwyżek cen energii elektrycznej (13087),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Wargockiej w sprawie przydziału i wynajmu mieszkań komunalnych (13088),

311) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie sytuacji w służbie zdrowia i bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli w związku ze stanowiskiem nr 5 XXIII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ Solidarność (13091),

312) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie łamania praw pracowniczych i związkowych w związku ze stanowiskiem nr 2 XXIII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ Solidarność (13092),

313) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie dyskryminacji związkowej w związku ze stanowiskiem nr 1 XXIII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ Solidarność (13094),

314) głównego inspektora ochrony środowiska Andrzeja Jagusiewicza – z upoważnienia ministra – oraz prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Edwarda Zalewskiego na interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie postępowań prowadzonych przez organy prokuratury, Policję i Inspekcję Ochrony Środowiska w sprawie hałdy odpadów po zlikwidowanym przedsiębiorstwie pań-

stwowym Huta Siechnice i aktualnej sytuacji związanej z hałdą (13095),

315) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie budowy II etapu obwodnicy miasta Puławy i zapewnienia środków finansowych w budżecie państwa na kontynuację realizacji tego zadania w roku 2010 (13096),

316) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie ograniczenia dostępu do świadczeń zdrowotnych z zakresu rehabilitacji w ośrodkach/oddziałach dziennych dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego (13097),

317) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie właściwego kontraktowania usług medycznych w zakresie ginekologii i położnictwa (13098),

318) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie braku możliwości wpisywania w litewskich paszportach polskiego nazwiska w oryginalnym brzmieniu (13099),

319) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie sporządzania wniosków o ukaranie w postępowaniach w sprawach o wykroczenia (13100),

320) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach pozaaptecznych i w punktach aptecznych (13103),

321) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie projektu nowelizacji ustawy Prawo farmaceutyczne w zakresie produktów z pogranicza (suplementów diety) (13104),

322) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie bezpieczeństwa zdrowotnego Polaków i ewentualnych zagrożeń w związku z niewypłacaniem przez NFZ środków za nadwykonania świadczonych usług medycznych i zmniejszeniem wysokości kontraktów na rok 2010 (13105),

323) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie nowelizacji ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego (13106),

324) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Krzysztofa

Brejzy w sprawie programu „Kierunki zamawiane” (13107),

325) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podejmowania działań na rzecz aktywizacji zawodowej osób, które przekroczyły 50. rok życia (13108),

326) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wykorzystania sportu w procesie resocjalizacji osób skazanych (13109),

327) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Pacelta w sprawie zmiany przepisów pozwalającej na otwieranie ośrodków ruchu drogowego w miastach na prawach powiatu ziemskiego, w tym w powiecie ostrowieckim (13110),

328) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Pacelta w sprawie restrukturyzacji wojskowych komend uzupełnień (13111),

329) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Rybickiego w sprawie ustalenia sieci autostrad i dróg ekspresowych (13112),

330) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie zmiany rozporządzenia ministra finansów z dnia 28 listopada 2008 r. umożliwiającego zaliczenie wydawanych gazet lokalnych do grupy pism specjalistycznych w rozumieniu przepisów wykonawczych do ustawy o podatku od towarów i usług (13113),

331) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie skutków finansowych nowelizacji art. 48 ustawy o finansach publicznych (13114),

332) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Edwarda Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie zastrzeżeń co do skali i sposobu prowadzenia postępowania przez Prokuraturę Okręgową w Krakowie, w trakcie którego dochodzi do masowych przesłuchań sympatyków lewicy, którzy dokonali wpłat finansowych na rzecz Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego w 2000 r. (13115),

333) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie wykluczenia z obrotu w placówkach pozaaptecznych i punktach aptecznych wielu produktów leczniczych (13116),

334) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie sprzedaży akcji Polskiej Grupy Energetycznej SA (13117),

335) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Konstantego Oświęcimskiego w sprawie budowy obwodnicy Myśliborza w woj. zachodniopomorskim (13118),

336) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Konstantego Oświęcimskiego w sprawie stanu zaawansowania prac nad systemem połączeń drogowych woj. zachodniopomorskiego z innymi województwami na Euro 2012 (13119),

337) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie braku w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 8 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów przepisu wyznaczającego górną granicę czasu trwania egzaminu na prawo jazdy (13120),

338) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie zbyt wolnego tempa prac nad projektem ustawy ułatwiającej tworzenie i prowadzenie żłobków (13121),

339) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie możliwości nabycia przez Państwową Wyższą Szkołę Informatyki i Przedsiębiorczości w Łomży nieruchomości będącej w zasobach Agencji Mienia Wojskowego (13122),

340) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących wprowadzenia przez resort finansów w dniu 5 listopada 2009 r. rozporządzenia nakazującego zakończenie nadzoru celnego nad rynkiem gier (13124),

341) zastępcy prokuratora generalnego Andrzeja Pogorzelskiego na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez urzędników Ministerstwa Finansów, złożonego przez Związek Zawodowy Celnicy PL (13125),

342) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie sytuacji oświatowej mniejszości polskiej na Litwie (13126),

343) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Jastrzębskiego w sprawie przygotowań budowy południowej obwod-

nicy Warszawy na drodze S2 od węzła Puławska do węzła Lubelska (13127),

344) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Jastrzębskiego w sprawie budowy odcinka drogi ekspresowej S17 od węzła Marki do węzła Lubelska (13128),

345) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie zakłóceń w dostawie energii cieplnej na cele centralnego ogrzewania w związku z pracami inwestycyjnymi na terenie PKN Orlen SA (13130),

346) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie likwidacji punktów aptecznych (13131),

347) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Krzywickiego w sprawie bezpłatnego korzystania w ruchu lokalnym z odcinków autostradowych A1 i A2 w regionie łódzkim (13132),

348) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie działań właścicielskich ministra skarbu państwa podejmowanych wobec ZAK SA (13133),

349) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Alicji Olechowskiej w sprawie kontroli przeprowadzanych w kopalniach przez Wyższy Urząd Górniczy (13134),

350) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie przychodu (dochodu) z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, nabytych lub wybudowanych (oddanych do użytkowania) do dnia 31 grudnia 2006 r., do których stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2007 r. (13135),

351) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Krzywickiego w sprawie dyskomfortowych warunków podróży pociągami spółki InterCity na trasie Łódź – Warszawa (13136),

352) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Krzywickiego w sprawie przypadków zwalniania z pracy założycieli oraz działaczy związków zawodowych bez podania przyczyn oraz stosowania wobec nich naciśków przez niektórych pracodawców (13137),

353) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie planowanego przez rząd drastycz-

nego wzrostu cen paliw, gazu i energii elektrycznej poprzez wprowadzenie do ich ceny kolejnych paropodatków (13138),

354) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie planów zmian w systemie ubezpieczeń społecznych (13139),

355) wiceprezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Jarosława Króla – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie stanowiska rządu oraz jego działań w związku z zapowiedziami dalszego wzrostu cen żywności (13140),

356) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku działań rządu dynamizujących rozwój woj. podkarpackiego (13141),

357) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie wznowienia finansowania „Krajowego programu bezpieczeństwa ruchu drogowego” (13142),

358) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie szans na rozszerzenie, także na młodocianych pracowników pozostających poza systemem szkolnym, ulg przejazdowych (13143),

359) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krystyny Łybaczkiej w sprawie objęcia niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (13145),

360) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie projektu likwidacji Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy (13146),

361) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Tomasza Merty – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie możliwości powołania Instytutu Kresów Rzeczypospolitej i Muzeum Historii Kresów (13148),

362) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług, który przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (13149),

363) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Pacelta w sprawie pobierania opłat za licencje z tytułu publicznego odtwarzania utworów muzycznych i słowno-muzycznych objętych prawami autorskimi (13150),

364) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Grażyny Gę-

sickiej w sprawie kosztów i korzyści Polski w związku z członkostwem w European Organization for Nuclear Research CERN (13151),

365) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Iwony Arent w sprawie przeliczania wysokości emerytury według nowej kwoty bazowej (13152),

366) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie bezpieczeństwa wewnętrznego państwa i obywateli w kontekście wzrastającego zagrożenia przestępczością zorganizowaną na granicy polsko-litewskiej oraz nieuzasadnionego ograniczenia potencjału placówek Podlaskiego Oddziału Straży Granicznej poprzez redukcję ich stanu etatowego (13153),

367) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie przesunięć środków finansowych między poszczególnymi działami w ramach PROW 2007–2013 (13156),

368) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Izabelli Sierakowskiej w sprawie planowanej reorganizacji terenowych organów administracji wojskowej na przykładzie Wojskowej Komendy Uzupełnień w Grójcu (13157),

369) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Kwitka w sprawie dramatycznie trudnej sytuacji finansowej ośrodków doradztwa rolniczego (13158),

370) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Marka Łatasza i Edwarda Siarki w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 7 na trasie Kraków – Myślenice oraz informacji dotyczącej prac budowlanych na dalszym odcinku tej drogi na trasie Lubień – Zabornia (13159),

371) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahla w sprawie elektryfikacji linii kolejowej nr 203 na odcinku Krzyż – Gorzów Wlkp. – Kostrzyn (13161),

372) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahla w sprawie nabywania przez polskich kierowców praw jazdy na Ukrainie (13162),

373) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego na interpelację posła Agnieszki Hanajczyk w sprawie przekazywania gminom dotacji celowej na postępowanie w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego

w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (13163),

374) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie nierównego traktowania w Prawie spółdzielczym członków spółdzielni mieszkaniowych przy wykupie udziałów w gruncie pod budynkiem spółdzielczym (13164),

375) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie internetowych giełd wiarygodności (13165),

376) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty w sprawie ministerialnego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 2 lipca 2009 r. (13166),

377) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie zrationalizowania tzw. transferów społecznych (13167),

378) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie wprowadzenia zmian prawnych umożliwiających przywrócenie ambulatoriów w siedzibach pogotowia ratunkowego (13168),

379) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Mirosławy Nykiel i Bożeny Bukiewicz w sprawie skutków finansowych wynikających z art. 30a i art. 30b ustawy Karta Nauczyciela – obowiązku wypłaty dodatku uzupełniającego do średnich wynagrodzeń nauczycieli na poszczególnych stopniach awansu zawodowego (13170),

380) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Grzegorza Dolniaka w sprawie przepisów ustawy o dodatku i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach i zakładach wydobywania rud uranu (13171),

381) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Beaty Małeckiej-Libery w sprawie przyznania ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy do emerytur byłym pracownikom PKP, którzy pobierali zasiłek przedemerytalny (13173),

382) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Beaty Małeckiej-Libery w sprawie bezpłatnych przejazdów do szkół dla dzieci z rodzin wielodzietnych oraz dla dzieci do ukończenia 10. roku życia w obrębie gmin objętych przez KZK GOP (13174),

383) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Krystyny Łybackiej w sprawie zagwarantowania polskim uczelniom stałego i bezpłatnego dostępu online do czasopism naukowych i baz danych (13176),

384) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Joanny Muchy w sprawie projektu rozporządzenia dotyczącego warunków i sposobu hodowania i utrzymywania chartów rasowych oraz ich mieszańców (13177),

385) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Joanny Muchy oraz grupy posłów w sprawie rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 28 kwietnia 2003 r. dotyczącego wykazu ras psów uznanych za agresywne (13178),

386) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Joanny Muchy oraz grupy posłów w sprawie zapewnienia osobom niewidomym lub z niepełnosprawnością ruchową wsparcia w postaci psa przewodnika lub psa asystenta (13180),

387) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Józefa Rojka i Edwarda Czesaka w sprawie dofinansowania w formie dotacji wydatków ponoszonych na budowę przydomowych urządzeń w zakresie ochrony środowiska (13181),

388) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wyposażenia Podlaskiego Oddziału Straży Granicznej w sprzęt lotniczy (13182),

389) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie braku środków na dopłaty do paliwa rolniczego (13184),

390) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie możliwości odliczenia podatku VAT przez samorządy korzystające ze środków PROW (13185),

391) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego na interpelację posła Jarosława Katulskiego w sprawie możliwości zmiany obowiązujących regulacji prawnych w celu umożliwienia dofinansowywania przez państwo polis ubezpieczeniowych od kłęski suszy (13187),

392) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie przepisów aktualizujących listę produktów leczniczych dostępnych w sklepach zielarsko-medycznych (13188),

393) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia

ministra – na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie konsekwencji zmian ustawy o finansach publicznych oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (z dnia 27 sierpnia 2009 r.) dla organizacji pozarządowych zajmujących się rehabilitacją społeczno-zawodową osób niepełnosprawnych (13190),

394) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie przyszłości 14. Suwalskiego Pułku Artylerii Przeciwpancernej im. Marszałka Józefa Piłsudskiego (13192),

395) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie zmiany kontrowersyjnego przepisu obowiązującego od 1 listopada 2009 r., a pozbawiającego polskie rodziny jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka, tzw. becikowego, w przypadku braku stosownego zaświadczenia lekarskiego (13193),

396) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie finansowego zadośćuczynienia za przymusową pracę młodych Polaków w latach 1948–1955 w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” (13194),

397) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie oceny przeprowadzonej przez NIK kontroli dotyczącej realizacji zadań przez dyrektorów zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich w zakresie resocjalizacji nieletnich (13195),

398) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Dziecioła w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (13196),

399) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zasad finansowania pobytu osób w domach pomocy społecznej (13197),

400) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie pilnego uruchomienia przez NFZ środków finansowych przeznaczonych na zapłatę tzw. nadwykonań dla szpitali, wynikających z konieczności ratowania życia pacjentów w 2009 r. (13198),

401) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie zmiany zapisów ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego (13199),

402) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie planowanego przez Ministerstwo Finansów objęcia 22-procentową stawką podatku VAT niepublicznych szkół językowych (13200),

403) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Krzysztofa Hetmana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie przebiegu realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” w woj. podkarpackim w latach 2008–2009 (13201),

404) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Krzysztofa Hetmana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie przebiegu realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” w woj. lubelskim w latach 2008–2009 (13203),

405) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Krzysztofa Hetmana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie przebiegu realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” w woj. warmińsko-mazurskim w latach 2008–2009 (13204),

406) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Krzysztofa Hetmana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie przebiegu realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” w woj. świętokrzyskim w latach 2008–2009 (13205),

407) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Krzysztofa Hetmana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie przebiegu realizacji Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” w woj. podlaskim w latach 2008–2009 (13206),

408) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie profilaktyki zdrowotnej w szkołach (13207),

409) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie ustawy o wsparciu rodziny (13208),

410) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie stanu uzębienia polskich dzieci oraz profilaktyki stomatologicznej (13209),

411) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala oraz grupy posłów w sprawie jakości opieki medycznej dzieci i młodzieży (13210),

412) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie liczby lekarzy pediatrów w Polsce (13211),

413) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie jakości wędlin (13214),

414) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Artura Ławniczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie trudnej sytuacji w polskim sadownictwie (13215),

415) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie realizacji rządowego programu „Owoce w szkole” (13217),

416) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Józefa Rojka i Edwarda Czesaka w sprawie ograniczenia działalności oraz likwidacji punktów aptecznych (13218),

417) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Kasprzaka w sprawie obwodnicy miasta Przemyśla (13220),

418) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie programu „Innowacyjna energetyka – rolnictwo energetyczne” w zakresie biogazowni rolniczych (13221),

419) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Zbigniewa Girzyńskiego i Sławomira Zawiaślaka w sprawie problemu rozliczania czasu pracy egzaminatora podczas ustnego egzaminu maturalnego z języka obcego (13224),

420) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Kuli w sprawie terminowości zwrotu podatku VAT przez urzędy skarbowe (13225),

421) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie interpretacji art. 83 ust. 1 pkt 9, 9a i pkt 17 ustawy o podatku od towarów i usług oraz § 9 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia ministra finansów dotyczącego wykonania niektórych przepisów tej ustawy (13226),

422) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie postulatów Wielkopolskiej Okręgowej Izby Aptekarskiej w Poznaniu (13227),

423) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra –

na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie dotacji budżetowej dla samorządów zawodów medycznych (13228),

424) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Putry w sprawie dyskryminacji polskiej mniejszości na Litwie (13231),

425) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Putry w sprawie stanowiska rządu RP w sprawie budowy gazociągu Nord Stream (13232),

426) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. dotyczącego wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (13235),

427) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Mieczysława Kasprzaka i Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przekształcenia gospodarstwa pomocniczego w instytucję gospodarki budżetowej (13236),

428) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na interpelację posła Marka Cebuli w sprawie przepływu środków w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (13238),

429) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Cebuli w sprawie zagrożeń spowodowanych likwidacją punktów aptecznych (13239),

430) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Cebuli w sprawie lubuskiego odcinka trasy S3 z Gorzowa Wielkopolskiego do Nowego Miasteczka (13240),

431) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie publikacji sprawozdań spółdzielni mieszkaniowych w Internecie (13241),

432) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie opłacania z budżetu gminy kosztów szkolenia radnego (13242),

433) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie subwencji wyrównawczych i regionalnych jednostek samorządu terytorialnego (13243),

434) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Chojny-Duch – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie

powołania komisji egzaminacyjnej dla kandydatów na biegłych rewidentów (13245),

435) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie realizacji wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego Magoora (13246),

436) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania Elżbiety Radziszewskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Janusza Krasonia w sprawie efektów pracy pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania (13247),

437) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Krasonia w sprawie pokrywania z odsetkami kosztów leczenia nieubezpieczonych pacjentów (13248),

438) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie różnicowania wynagrodzeń osób zatrudnionych na stanowisku asystenta sędziego (13249),

439) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zwiększenia polskiego kontyngentu w Afganistanie (13250),

440) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie czasu pracy laboratoriów nad wykrywaniem wirusa A1H/N1 (13251),

441) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku refundacji nieczytelnych recept (13252),

442) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów objęcia 22-procentową stawką podatku VAT niepublicznych szkół językowych (13254),

443) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nadmiernego ciężaru tornistrów noszonych przez uczniów szkół podstawowych (13255),

444) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie realizacji wniosków pokontrolnych NIK dotyczących rządowego Programu Operacyjnego „Fundusz Inicjatyw Obywatelskich” (13256),

445) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldema-

ra Andzela w sprawie opłat za przejazdy autostradą A4 (13257),

446) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie oddziaływania fal elektromagnetycznych (13259),

447) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz grupy posłów w sprawie przekształcania byłych mieszkań zakładowych (13260),

448) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie podjęcia działań w zakresie ochrony zdrowia zmierzających do zwiększenia w ustawie budżetowej na rok 2010 dotacji dla samorządów medycznych, która przeznaczona jest na pokrycie kosztów czynności przejętych od organów administracji państwowej (13261),

449) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie podjęcia działań mających na celu zwiększenie dotacji dla Warmińsko-Mazurskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Olsztynie (13262),

450) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie sytuacji pracowników Południowego Koncernu Węglowego SA w związku z trwającą prywatyzacją Grupy Kapitałowej Tauron Polska Energia SA (13263),

451) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie likwidacji Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy (13265),

452) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji w Policji (13268),

453) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przedłużenia Polski (13269),

454) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zapomogi z tytułu urodzenia dziecka (13270),

455) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie unijnej dyrektywy „Pacjenci bez granic” (13271),

456) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie planów likwidacji Izby Adwokackiej i Radców Prawnych w Toruniu (13272),

457) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wypłat dotacji dla beneficjentów w ramach regionalnych programów operacyjnych (13273),

458) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie projektu ustawy o wsparciu rodziny (13277),

459) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie dzieci wychowujących się poza rodziną (13278),

460) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie problemów z wykorzystaniem funduszy z UE na modernizację linii kolejowych w Polsce (13280),

461) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okrągły w sprawie możliwości zmiany ustawy Prawo o ruchu drogowym w celu wzmocnienia uprawnień pieszych na przejściach dla nich wyznaczonych (13281),

462) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Haliny Rozpondek w sprawie restrukturyzacji PKP Polskie Linie Kolejowe SA i przydziału sekcji eksploatacji do nowo tworzonych zakładów linii kolejowych (13283),

463) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Rybickiego w sprawie utworzenia Mazurskiego Parku Narodowego (13285),

464) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Huberta Łaszkiwicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Elżbiety Streker-Dembińskiej i Ryszarda Zbrzyznego w sprawie Kopalni Soli Kłodawa SA (13286),

465) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie kształcenia w Polsce w zakresie rzemiosła (13287),

466) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie uwolnienia cen energii elektrycznej dla odbiorców indywidualnych (13288),

467) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie zgodności z kartą bolońską studiów w zakresie wzornictwa w Polsce (13290),

468) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Anny Paluch i Marka Polaka w sprawie stanu nawierzchni dróg krajowych (13292),

469) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego pn. „XIII Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrawiskowej Muzyka Świata”, złożonego przez Miejskie Centrum Kultury w Polanicy-Zdroju, woj. dolnośląskie (13294),

470) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego pn. „Zakup obiektów sztuki do kolekcji regionalnego Muzeum Ziemi Kłodzkiej”, złożonego przez to muzeum (13295),

471) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego pn. „II Międzynarodowy Festiwal Muzyki Barokowej na Ziemi Kłodzkiej”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji, woj. dolnośląskie (13296),

472) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego pn. „XLVIII Międzynarodowy Festiwal Moniuszkowski w Kudowie-Zdroju”, złożonego przez Moniuszkowskie Towarzystwo Kulturalne w Kudowie-Zdroju (13297),

473) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka oraz grupy posłów w sprawie nieprzekazania wojewodom odpowiednich środków finansowych niezbędnych do wypłaty zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (13300),

474) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Wojtasa w sprawie złego stanu technicznego dróg Lubelszczyzny (13302),

475) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie kryteriów klasyfikacji produktów leczniczych (13303),

476) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Elżbie-

ty Streker-Dembińskiej w sprawie projektu zmiany ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (13305),

477) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie sytuacji spółki Skarbu Państwa Zakłady H. Cegielski – Poznań SA (13306),

478) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie ochrony interesów pracowników oraz innych osób związanych z prywatyzacją KWB Adamów SA w Turku (13307),

479) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie refundacji leków pacjentom chorym na cukrzycę (13309),

480) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie wyrażenia zgody na wydawanie przez gminy ze środków własnych brakujących środków na zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (13310),

481) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie planowanej strefy zrzutu dla samolotów F-16 w sąsiedztwie lotniska Krzesiny (13311),

482) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Stanisława Steca i Krystyny Łybackiej w sprawie skutków likwidacji Centrum Logistyki Poczty Polskiej Oddział Regionalny w Poznaniu (13312),

483) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Huberta Łaszkiwicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stosowania art. 59 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami (13313),

484) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie dokonania darowizny nieruchomości z zasobów Lasów Państwowych na rzecz organizacji pożytku publicznego (13314),

485) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej oraz grupy posłów w sprawie projektu nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług przewidującej objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (13315),

486) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Elżbiety Streker-Dembińskiej i Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie pobierania 22-procentowej stawki podatku VAT od darowizn przekazanych za pośrednictwem SMS-ów (13316),

487) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie ponoszenia przez szkoły, które skorzystały z programu MEN „Pracownie komputerowe dla szkół”, opłat za korzystanie z domen internetowych (13317),

488) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały oraz grupy posłów w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. dotyczącego świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (13319),

489) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Żylińskiego oraz grupy posłów w sprawie podjęcia przez MRiRW działań w zakresie analizy projektu krajowego programu dotyczącego zwalczania niektórych serotypów Salmonella w stadach indyków rzeźnych na lata 2010–2012 (13324),

490) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirosława Pawłaka w sprawie projektu nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług, przewidującego obłożenie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (13325),

491) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie likwidacji Wojskowego Zakładu Remontowo-Budowlanego w Jarosławiu (13326),

492) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Suskiego w sprawie zmniejszenia w ustawie budżetowej na rok 2010 dotacji dla samorządów zawodów medycznych (13327),

493) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Suskiego w sprawie reorganizacji Wojskowej Komendy Uzupełnień w Grójcu (13328),

494) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie realizacji „Programu oczyszczania kraju z azbestu” na lata 2008–2032 (13329),

495) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie objęcia niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (13330),

496) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty

Mazurek w sprawie ograniczenia programu „Szklanka mleka” (13331),

497) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie urealnienia i ujednolicenia dotacji państwowej na podopiecznych domów pomocy społecznej skierowanych do tych placówek przed dniem 1 stycznia 2004 r. (13333),

498) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie pogarszającej się sytuacji na polskiej kolei (13336),

499) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie niepokojącej sytuacji w rolnictwie związanej z wstrzymaniem przez urzędy gmin wypłat rolnikom zwrotów podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego (13337),

500) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie rządowego planu redukcji zatrudnienia w urzędach (13339),

501) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka oraz grupy posłów w sprawie restrukturyzacji Śląskiego Oddziału Straży Granicznej (ŚOSG) (13343),

502) dyrektora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zastępcy prokuratora generalnego Dariusza Gabriela – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie odpowiedzialności państwa za zbrodnie wojenne popełnione przez jego obywateli (13348),

503) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie prywatyzacji szpitali (13351),

504) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie problemów z uzyskaniem jednorazowej zapomogi finansowej z tytułu urodzenia dziecka, tzw. becikowego (13352),

505) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie realizacji godzin wynikających z art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy Karta Nauczyciela (13354),

506) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie niespójności zapisów ustawy o systemie oświaty z rozporządzeniem ministra edu-

kacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (13355),

507) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie stanu sanitarnego toalet w szkołach na Lubelszczyźnie (13356),

508) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie organizacji opieki podczas dowozu uczniów do szkół komunikacją publiczną (13358),

509) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (13359),

510) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie nieprawidłowości dotyczących pracy notariuszy w zakresie nabywania nieruchomości przez cudzoziemców (13360),

511) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie represji stosowanych przez władze administracyjne Białorusi wobec nauczycieli języka polskiego (13365),

512) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie świadectw pracy dla byłych uczniów szkół zawodowych (13366),

513) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie procedury kierowania nieletnich do zakładów poprawczych określonego typu (13368),

514) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie budowy oddziałów celnych w Zamościu i Tomaszowie Lubelskim (13370),

515) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Łopaty w sprawie wsparcia II etapu budowy obwodnicy miasta Puław (13371),

516) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie pilnej potrzeby budowy drogi krajowej nr 47 (zakopianki) na odcinku Nowy Targ – Zakopane (13376),

517) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego

w sprawie nowelizacji ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (13377),

518) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie finansowania przedsięwzięć na terenach wiejskich wspólnot gruntowych z funduszu sołeckiego (13379),

519) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej oraz grupy posłów w sprawie przesłanek decyzji o zlokalizowaniu siedziby przyszłego Śląskiego Oddziału Straży Granicznej w Kłodzku (13380),

520) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na interpelację posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie możliwości wykorzystania środków z UE do wsparcia rozwoju budownictwa mieszkaniowego (13382),

521) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie przepisów dotyczących badań lekarskich dla funkcjonariuszy ochotniczych straży pożarnych (13383),

522) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Zalewskiej w sprawie ustalonych przez Centralną Komisję Egzaminacyjną terminów egzaminów maturalnych (13387),

523) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie młodzieżowych ośrodków wychowawczych (13388),

524) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Kloc oraz grupy posłów w sprawie zmian dotyczących egzaminu maturalnego oraz ich wpływu na proces egzaminacyjny (13390),

525) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie obecności na rynku wydawnictw edukacyjnych podręczników do kształcenia ogólnego, a zwłaszcza do nauki języka polskiego w zasadniczych szkołach zawodowych, w związku z ich dostosowaniem do wymagań nowej podstawy programowej (13391),

526) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Grabickiej w sprawie wykupu przez rząd obligacji Skarbu Państwa wyemitowanych przed rokiem 1939, tj. w latach 20. i 30. ubiegłego wieku (13394),

527) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów dotyczącego sieci autostrad i dróg ekspresowych przez włączenie do sieci dróg ekspresowych drogi S16 (13396),

528) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie objęcia niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (13398),

529) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie ustawowego zwolnienia z odpłatności za pobyt w środowiskowych domach samopomocy (13400),

530) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie propozycji utworzenia nowych specjalnych obszarów siedlisk Natura 2000 na terenie woj. podlaskiego (13402),

531) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie planowanych zmian w wypłacaniu jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka (13406),

532) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie zmian w przepisach o płacach i urlopach (13407),

533) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bolesława Grzegorza Piechy w sprawie refundacji analogów insuliny długo działających (13409),

534) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie liczebności oddziałów w placówkach szkolnych (13411),

535) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Fabisiak w sprawie uwzględnienia w pakiecie deregulacyjnym zmian w ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze oraz w ustawie Prawo własności przemysłowej dotyczących praw twórców patentowych (13413),

536) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie przyspieszenia prac nad uchwaleniem projektu ustawy o zawodzie pracownika socjalnego (13414),

537) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie wyników

kontroli wykonania planu finansowego NFZ za 2008 r. przeprowadzonej przez NIK (13417),

538) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie obowiązkowej nauki pływania w szkołach (13418),

539) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie objęcia 22-procentową stawką podatku VAT kursów językowych (13419),

540) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie potrzeby wydłużenia dziennego trybu funkcjonowania niektórych publicznych przedszkoli w największych ośrodkach miejskich w Polsce, a także zapewnienia trybu dwuzmianowego w części tych przedszkoli (13426),

541) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Wielichowskiej w sprawie wywozu kruszyw z Dolnego Śląska (13429),

542) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie II etapu budowy obwodnicy miasta Puław i zabezpieczenia środków finansowych w budżecie państwa na kontynuację realizacji tego zadania w roku 2010 (13430),

543) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie planu przeprowadzenia egzaminów maturalnych na poziomie podstawowym i rozszerzonym w tym samym dniu (13438),

544) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Szweda w sprawie obliczania składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejszającej dochód członka rodziny na podstawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 lipca 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne (13484),

545) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie projektu ustawy z dnia 2 lipca 2009 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (13486),

546) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie potrzeb finansowych związanych z realizacją zwrotu

rolnikom podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r. na przykładzie gminy Połczyn-Zdrój (13487),

547) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ewy Wolak w sprawie postępu prac związanych z wydrukiem podręczników dla uczniów niewidomych i słabowidzących (13488),

548) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Teresy Piotrowskiej w sprawie planowanej likwidacji Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy (13506),

549) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie ograniczenia dostępu dzieci i młodzieży do niezdrowych artykułów spożywczych na terenie placówek edukacyjnych oraz prowadzenia kampanii żywieniowej w szkołach w celu uświadamiania dzieciom zalet zdrowego odżywiania (13513),

550) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie dożywiania dzieci w szkole, w tym programu „Owoce w szkole” (13523).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie statusu osoby niesłusznie osądzonej o przestępstwo, wobec której prowadzone były czynności sprawdzające – od ministra sprawiedliwości (12499) – 29 dni,

2) posła Jana Widackiego w sprawie ochrony porządku publicznego – od prezesa Rady Ministrów (12780) – 23 dni,

3) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o pożytku publicznym i o wolontariacie – od ministra pracy i polityki społecznej (12984) – 16 dni,

4) posłów Adama Krupy i Andrzeja Buły w sprawie Ośrodka Przygotowań Olimpijskich w Badmintonie – od ministra sportu i turystyki (12999) – 16 dni,

5) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie realizacji zasad społecznej gospodarki rynkowej w związku z uchwałą nr 15 XXIII Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ Solidarność – od prezesa Rady Ministrów (13090) – 14 dni,

6) posła Jerzego Budnika w sprawie szans na rozszerzenie, także na młodocianych pracowników pozostających poza systemem szkolnym, zasiłków i innych świadczeń socjalnych – od ministra pracy i polityki społecznej (13144) – 14 dni,

7) posłanek Mirosławy Nykiel i Bożenny Bukiewicz w sprawie finansowania klubów sportowych

działających na rzecz dzieci i młodzieży – od ministra sportu i turystyki (13169) – 9 dni,

8) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie prac legislacyjnych w zakresie zmiany użytkowania wieczystego w prawo własności – od prezesa Rady Ministrów (13189) – 9 dni,

9) posła Andrzeja Szlachty w sprawie wzrostu bezrobocia w Polsce – od ministra pracy i polityki społecznej (13289) – 7 dni,

10) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie dostępności leków zwalczających gruźlicę – od ministra zdrowia (13291) – 7 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Jana Szyszki w sprawie usuwania krzyży wzdłuż szlaków komunikacyjnych Warszawy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5544),

2) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2010 r. w Oddziale Okulistyki SPZOZ w Puławach – do ministra zdrowia (5545),

3) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku decyzji o podjęciu prac modernizacyjnych i remontowych na drodze krajowej nr 4 na odcinku biegnącym przez Łañcut oraz dalszym jej ciągu w kierunku granicy z Ukrainą – do ministra infrastruktury (5546),

4) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Prace konserwatorsko-restauratorskie przy Czarnej Bramie na placu Kościelnym w Kłodzku” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5547),

5) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Spotkanie z twórcą – czyli dlaczego warto czytać”, złożonego przez Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5548),

6) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Srebrna Góra, XVIII-wieczna twierdza: remont zagrożonych katastrofą budowlaną sklepień i ścian kazamat Donjonu i Bastionu Kawaler wraz z naprawą tuneli od-

wadniających oraz odtworzenie fragmentu elewacji Bastionu Dolnego”, złożonego przez Forteczny Park Kulturowy w Srebrnej Górze sp. z o.o. w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5549),

7) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Wielcy artyści małemu miastu”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji, w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5550),

8) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania pn. „Książka czy film? Kłodzkie warsztaty literacko-filmowe”, realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, złożonego przez Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5551),

9) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Wymiana zaplecza technicznego Miejskiego Ośrodka Kultury w Nowej Rudzie – etap II” w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5552),

10) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Orkiestra górnicza kopalnią wiedzy muzycznej”, złożonego przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5553),

11) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Zakup oświetlenia scenicznego do sali widowiskowo-kinowej”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5554),

12) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Zakup wykładziny i foteli do sali widowiskowo-kinowej w części balkonowej”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5555),

13) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, prio-

rytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Rekonstrukcja tynków i malatur w krużgankach i kaplicach bazyliki wambierzyckiej w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5556),

14) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „»Chrystus narodził się w drodze do Łądka...« – organizacja wystawy rzeźb ze zbiorów muzeum oraz fotografii Tomasza Gmerka wraz z drukiem katalogu wystawy”, złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej w woj. dolnośląskim – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5557),

15) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Prace konserwatorskie na Sali Rajców, głównej klatce schodowej oraz głównych korytarzach ratusza miejskiego w Kłodzku” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5558),

16) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Digitalizacja muzealiów i stworzenie elektronicznego inwentarza zbiorów w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w 2010 r.” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5559),

17) poseł Tomasza Kamińskiego w sprawie aresztowania sierżanta pracującego w sekcji ruchu drogowego w Ustrzykach Dolnych – do ministra sprawiedliwości (5560),

18) poseł Wojciecha Żukowskiego w sprawie umieszczenia krzyża na dawnym klasztorze klarysek w Zamościu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5561),

19) poseł Grzegorza Sztolcmana w sprawie Komisarzatu Policji w Kłomnicach w pow. częstochowskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5562),

20) poseł Ludwika Dorna w sprawie wyjaśnienia okoliczności tragicznej śmierci kpt. D. A., w związku z informacjami podanymi w audycji telewizyjnej „Supervizjer” – do ministra obrony narodowej (5563),

21) poseł Marka Polaka w sprawie przekazania na rzecz pow. wadowickiego własności nieruchomości Skarbu Państwa położonej w Jaszczurowej w gm. Mucharz, obejmującej działkę oznaczoną nr 259/13 – do ministra skarbu państwa (5564),

22) poseł Michała Stuligrosza w sprawie konsekwencji uchwalenia tzw. ustawy hazardowej dla KKS Lech Poznań SA – do ministra sportu i turystyki (5565),

23) poseł Tadeusza Arkita w sprawie środków budżetowych przeznaczonych na zadania w gminach w ramach realizacji projektu pod nazwą „Program

budowy zbiornika wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” w woj. małopolskim – do ministra środowiska (5566),

24) poseł Tadeusza Arkita oraz grupy posłów w sprawie możliwości zaliczkowego finansowania przedsięwzięć realizowanych w ramach funduszy unijnych w związku z przyznaniem grantów w Małopolsce w ramach projektu Leader+ – do ministra rozwoju regionalnego (5567),

25) poseł Adama Wykręta w sprawie wzrostu opłat za licencje i zezwolenia wydawane przez Urząd Lotnictwa Cywilnego – do ministra infrastruktury (5568),

26) poseł Piotra Stanke w sprawie niekorzystnych dla społeczności lokalnej zmian w rozkładzie jazdy pociągów w południowej części woj. pomorskiego – do ministra infrastruktury (5569),

27) poseł Piotra Stanke w sprawie planowanej likwidacji filii urzędu pocztowego w miejscowości Bińcze w gminie Czarne – do ministra infrastruktury (5570),

28) poseł Witolda Namyślaka w sprawie zwiększenia nakładów na szkolnictwo wyższe oraz na stypendia studenckie i doktoranckie – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (5571),

29) poseł Marka Kuchcińskiego w sprawie problemów finansowych lecznictwa stacjonarnego i specjalistycznego w pow. sanockim oraz na terenie całego Podkarpacia – do ministra zdrowia (5572),

30) poseł Andrzeja Walkowiaka w sprawie likwidacji Sądu Rejonowego w Szubinie – do ministra sprawiedliwości (5573),

31) posłów Beaty Bublewicz i Sławomira Rybickiego w sprawie aktualnej sytuacji w ochronie zdrowia w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra zdrowia (5574),

32) poseł Grzegorza Janika w sprawie dyskryminacji i poniżania osób starszych w publicznej służbie zdrowia – do ministra zdrowia (5575),

33) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie pomocy dla rolników, którzy ucierpieli podczas nawałnicy – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5576),

34) poseł Wiesława Wody w sprawie nowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i hodowlę charatów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5577),

35) poseł Dariusza Bąka w sprawie powolnego przejazdu pociągów na trasie kolejowej Radom – Warszawa na skrzyżowaniu z drogą krajową nr 48 Białołęka – Głowaczów – do ministra infrastruktury (5578),

36) poseł Lecha Kołakowskiego w sprawie rozbioru torów kolejowych i bocznicy w gminie Sokoły – do ministra infrastruktury (5579),

37) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie funkcjonowania Sądu Rejonowego w Szubinie – do ministra sprawiedliwości (5580),

38) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie odstąpienia od likwidacji Izby Adwokackiej w Bydgoszczy – do ministra sprawiedliwości (5581),

39) posła Tomasza Latosa w sprawie zamiaru likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy – do ministra obrony narodowej (5582),

40) posła Tomasza Latosa w sprawie zamiaru likwidacji Izby Adwokackiej w Bydgoszczy – do ministra sprawiedliwości (5583),

41) posła Tomasza Latosa w sprawie kampanii informacyjnej „Czas na oszczędzanie energii” – do ministra gospodarki (5584),

42) posła Tomasza Latosa w sprawie budowy wolno stojących elektrowni wiatrowych w pow. bydgoskim – do ministra zdrowia oraz ministra środowiska (5585),

43) posła Stanisława Pięty w sprawie zmian personalnych w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach w związku z publikacją zdjęć o charakterze pornografii dziecięcej udostępnionych przez prokuratorów – do ministra sprawiedliwości (5586),

44) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie zwolnień i przywilejów podatkowych przyznanych bankom – do ministra finansów (5587),

45) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie dotacji celowej z budżetu państwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5588),

46) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie cen chmielu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5589),

47) posła Artura Dunina w sprawie możliwości zwiększenia puli środków finansowych dla służby zdrowia przeznaczonych na leczenie w 2010 r. – do ministra zdrowia (5590),

48) posła Janusza Dzieciola w sprawie likwidacji sądu garnizonowego w Bydgoszczy – do ministra obrony narodowej (5591),

49) posła Tadeusza Arkita w sprawie faktycznej wartości rynkowej terenów KWK Janina Ruch II w Libiążu w pow. chrzanowskim w woj. małopolskim – do ministra gospodarki (5592),

50) poseł Marzeny Machałek w sprawie likwidacji połączenia kolejowego na trasie Zgorzelec – Warszawa Wschodnia – do ministra infrastruktury (5593),

51) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie niekorzystnego dla woj. mazowieckiego mechanizmu wpłat wyrównawczych, czyli tzw. janosikowego – do prezesa Rady Ministrów (5594),

52) posła Andrzeja Pałysa w sprawie zaprezentowanego przez NFZ projektu budżetu na 2010 r. dla woj. świętokrzyskiego – do ministra zdrowia (5595),

53) posła Krzysztofa Lipca w sprawie uchylania się od regionalnego dialogu społecznego i łamania zasad dobrego współdziałania określonego ustawą o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego przez spółkę Skarbu Państwa PGE Polska Grupa Energetyczna SA, a także planu konsolidacji grupy PGE i pozycji spółek działających w obecnej strukturze organizacyjnej grupy w woj. świętokrzyskim – do ministra skarbu państwa (5596),

54) posła Stanisława Pięty w sprawie przyszłości Klubu Garnizonowego Dom Żołnierza im. gen. Józefa Kustronia w Bielsku-Białej oraz sprzedaży nieru-

chomości byłego poligonu na Sarnim Stoku w Bielsku-Białej przez Agencję Mienia Wojskowego – do ministra obrony narodowej (5597),

55) posłów Wojciecha Kossakowskiego i Leonarda Krasulskiego w sprawie zmniejszenia kontraktowania przez NFZ świadczeń zdrowotnych w zakresie lecznictwa zamkniętego na 2010 r. – do ministra zdrowia (5598),

56) posła Krzysztofa Putry w sprawie wysokości kontraktów z NFZ w zakresie lecznictwa szpitalnego w 2010 r. – do ministra zdrowia (5599),

57) posła Krzysztofa Putry w sprawie medycyny paliatywnej w woj. podlaskim – do ministra zdrowia (5600),

58) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie zagospodarowania majątku po Cukrowni Ostrowite w gm. Brzuze w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra skarbu państwa (5601),

59) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków finansowych na szkolenia Żandarmerii Wojskowej w Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej – do ministra obrony narodowej (5602),

60) posła Michała Wojtkiewicza w sprawie zmniejszenia dostępu do leków mieszkańców z terenów wiejskich pow. tarnowskiego – do ministra zdrowia (5603),

61) poseł Beaty Mazurek w sprawie utworzenia regionalnej bazy logistycznej w Stawach – do ministra obrony narodowej (5604),

62) posła Piotra Polaka w sprawie doniesień medialnych dotyczących analizowania i rozważania przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej propozycji zmniejszenia wysokości zasiłku pogrzebowego i zmiany zasad jego waloryzacji w 2010 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (5605),

63) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyników matury próbnej z matematyki w woj. podlaskim – do ministra edukacji narodowej (5606),

64) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie informacji CBA dotyczącej prób wpływania na postępowanie związane z obsadą stanowiska członka zarządu w Totalizatorze Sportowym sp. z o.o. – do prezesa Rady Ministrów (5607),

65) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie spotkania premiera rządu RP z szefem CBA w dniu 14 sierpnia 2009 r. dotyczącego nielegalnego lobbingu przy pracach nad tzw. ustawą hazardową – do prezesa Rady Ministrów (5608),

66) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie postępowania kwalifikacyjnego dla członków zarządu spółki PL.2012 – do ministra sportu i turystyki (5609),

67) poseł Marii Zuby w sprawie skutków nowelizacji ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych – do ministra finansów (5610),

68) posła Jana Kulasa w sprawie staży i specjalizacji lekarskich – do ministra zdrowia (5611),

69) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie staży podyplomowych dla młodych lekarzy – do ministra zdrowia (5612),

70) poseł Elżbiety Streker-Demińskiej w sprawie decyzji związanych z przyszłością subregionu konińskiego – do ministra skarbu państwa (5613),

71) poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie możliwości przyznania prawa do lokalu socjalnego osobie, której dochód przekracza wskazane przez gminę minimum, a wiek i stan zdrowia uniemożliwiają uzyskanie kredytu w banku – do ministra pracy i polityki społecznej (5614),

72) poseł Sławomira Preissa w sprawie budowy drugiej jezdni obwodnicy m. Kobylanka, Morzyczyn, Zieleniewo w ciągu drogi krajowej nr 10 Szczecin – Bydgoszcz – do ministra infrastruktury (5615),

73) poseł Marka Opióły w sprawie przebiegu postępowania prokuratorskiego w gminie Zawidz (sygn. 1 Ds 1225/09) – do ministra sprawiedliwości (5616),

74) poseł Andrzeja Ćwierza w sprawie nieodpłatnego zbycia pakietu akcji PKS SA Jarosław samorządu woj. podkarpackiego – do ministra skarbu państwa (5617),

75) posłów Leszka Aleksandrzaka i Sławomira Kopycińskiego w sprawie marnotrawienia środków publicznych w niektórych oddziałach Narodowego Funduszu Zdrowia – do ministra zdrowia (5618),

76) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zmiany wykazu podmiotów uprawnionych do szkolenia i egzaminowania osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego – do ministra gospodarki (5619),

77) poseł Beaty Szydło w sprawie zablokowania środków na realizację Oświęcimskiego Strategicznego Programu Rządowego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5620),

78) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji kładki nad torami dla pieszych w centrum miasta Łapy i zastąpienia jej przejściem pod torami z dostosowaniem dla osób niepełnosprawnych – do ministra infrastruktury (5621),

79) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie trudności w realizacji programu rządowego „Radosna szkoła” – do ministra edukacji narodowej (5622),

80) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie modernizacji odcinka drogi krajowej nr 63 – do ministra infrastruktury (5623),

81) poseł Roberta Kołakowskiego w sprawie trudnej sytuacji na rynku lekkiego oleju opałowego – do prezesa Rady Ministrów (5624),

82) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie notatek z dnia 27 sierpnia 2009 r. i z dnia 14 września 2009 r. autorstwa podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – do prezesa Rady Ministrów (5625),

83) posłów Jolanty Szczypińskiej i Zbigniewa Kozaka w sprawie możliwości pozbawienia pacjentów z woj. pomorskiego ze schorzeniami nowotworowymi dostępu do leczenia tzw. chemioterapią niestandardową – do ministra zdrowia (5626),

84) poseł Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Ośrodków Zamiejscowych Urzędu Skarbowego w Kaliszu i Pile – do ministra finansów (5627),

85) poseł Adama Krupy w sprawie naliczania wysokości obowiązkowych składek na ubezpieczenie rolnicze – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5628),

86) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zaskarżenia uchwały organu stanowiącego przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5629),

87) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie przewlekłości postępowania administracyjnego prowadzonego przez głównego inspektora sanitarnego – do ministra zdrowia (5630),

88) poseł Andrzeja Jaworskiego w sprawie likwidacji VIII Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Malborku z siedzibą w Nowym Dworze Gdańskim – do ministra sprawiedliwości (5631),

89) poseł Anny Zalewskiej w sprawie sytuacji w PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o. – do ministra infrastruktury (5632),

90) poseł Anny Zalewskiej w sprawie planowanej prywatyzacji dolnośląskiego sektora zdrojowego – do ministra skarbu państwa (5633),

91) poseł Anny Zalewskiej w sprawie nowych zasad przyznawania tzw. becikowego – do ministra pracy i polityki społecznej (5634),

92) poseł Anny Zalewskiej w sprawie procedury odzyskania opłaty za wyrobienie karty pojazdu zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego – do ministra infrastruktury (5635),

93) poseł Janusza Palikota w sprawie odbywania przez skazanego kary 25 lat pozbawienia wolności na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 1997 r. (sygn. akt III K 576/95) – do ministra sprawiedliwości (5636),

94) poseł Czesława Hoca w sprawie nieprawidłowości w systemie rozliczania kosztów dostawy ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania przy użyciu podzielników ciepła – do ministra gospodarki (5637),

95) posłów Leonarda Krasulskiego i Zbigniewa Babalskiego w sprawie zmian w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5638),

96) poseł Wojciecha Żukowskiego w sprawie likwidacji 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach – do ministra obrony narodowej (5639),

97) posłów Sławomira Zawiślaka i Jarosława Żaczka w sprawie realizacji inwestycji drogowych na terenie Lubelszczyzny – do ministra infrastruktury (5640),

98) poseł Marka Matuszewskiego w sprawie odmowy przyjęć pacjentów do Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Zgierzu z powodu braku pieniędzy – do ministra zdrowia (5641),

99) poseł Lecha Sprawki w sprawie korekty „Programu działań realizowanych w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5642),

100) posła Radosława Witkowskiego oraz grupy posłów w sprawie przebiegu procesu przekazywania na mocy ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego gruntów pozostających dotąd w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej lub przez niego nadzorowanych samorządom oraz Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej – do ministra infrastruktury (5643),

101) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie zabezpieczenia polskich muzeów i zgromadzonych w nich eksponatów przed kradzieżą, zniszczeniem bądź dewastacją – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5644),

102) posła Wiesława Wody w sprawie problemu dopłat ze środków unijnych dla polskich plantatorów tytoniu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5645),

103) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka rosyjskiego na podstawie posiadanego certyfikatu – do ministra edukacji narodowej (5646),

104) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka hiszpańskiego na podstawie posiadanego certyfikatu – do ministra edukacji narodowej (5647),

105) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka niemieckiego na podstawie posiadanego certyfikatu – do ministra edukacji narodowej (5648),

106) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka angielskiego na podstawie posiadanych certyfikatów – do ministra edukacji narodowej (5649),

107) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka francuskiego na podstawie posiadanych certyfikatów – do ministra edukacji narodowej (5650),

108) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka włoskiego na podstawie posiadanych certyfikatów – do ministra edukacji narodowej (5651),

109) poseł Anny Zalewskiej w sprawie działalności Zakładów Koksowniczych Victoria w Wałbrzychu – do ministra skarbu państwa (5652),

110) poseł Anny Zalewskiej w sprawie działalności spółki Rivendell ze Szczawna-Zdroju – do ministra skarbu państwa (5653),

111) posła Grzegorza Janika w sprawie zatrudnienia trenera klasy mistrzowskiej w szkole mistrzostwa sportowego – do ministra edukacji narodowej (5654),

112) posła Witolda Namyślaka w sprawie możliwości zakwalifikowania odnawialnych źródeł energii do kategorii inwestycji celu publicznego – do ministra infrastruktury (5655),

113) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zgodności polskich przepisów z przepisami Unii Europejskiej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (5656),

114) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przyspieszenia prac nad poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw – do ministra środowiska (5657),

115) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wspólnych patroli Policji i Żandarmerii Wojskowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra obrony narodowej (5658),

116) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie punktów aptecznych funkcjonujących na terenie wsi – do ministra zdrowia (5659),

117) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zadośćuczynienia i przyznania uprawnień kombatanckich byłym junakom i junaczkom Stowarzyszenia Weteranów Pracy Przymusowej Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” – do ministra pracy i polityki społecznej (5660),

118) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie dotacji celowej dla gm. Dobrzyń nad Wisłą – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5661),

119) posła Jana Kochanowskiego w sprawie decyzji dotyczących funkcjonowania Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi oraz wydziałów zamiejscowych i zamiejscowych ośrodków dydaktycznych tej uczelni wyższej – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (5662),

120) posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie przekazania gruntów w gminie Bielsk Podlaski prawosławnej diecezji lubelsko-chełmskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (5663).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie przeprowadzenia kontroli w Spółdzielni Mieszkaniowej Miechowice (4581),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Elżbiety Witek oraz grupy posłów w sprawie finansowania szpitali na Dolnym Śląsku w listopadzie i grudniu 2009 r. (5097),

3) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Krzysztofa Tchórzewskiego i Adama Gawędy w sprawie sytuacji finansowej i obciążeń publicznoprawnych spółek węglowych (5100),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Anny Zalewskiej w sprawie środków finansowych przewidzianych na kontrakty dla szpitali Dolnego Śląska (5101),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapyta-

nie posła Wiesława Janczyka w sprawie finansowania świadczeń medycznych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ (5110),

6) głównego inspektora ochrony środowiska Andrzeja Jagusiewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie prowadzenia działalności przez firmę budowlaną w uzdrowskiej strefie ochronnej „B” (5116),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie pozbawienia pacjentów z chorobą Crohna opieki medycznej w woj. świętokrzyskim (5141),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Izabeli Kloc w sprawie zasadności udziału Ministerstwa Zdrowia w finansowaniu nowo tworzonego oddziału hematologicznego i transplantacji szpiku, zasadności rozpraszania publicznych środków finansowych przeznaczonych na ratowanie zdrowia na nowe podmioty oraz prawidłowości przebiegu konkursu na realizację zadań „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (5170),

9) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zawieszenia programu Loara (5176),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Lipca w sprawie odstąpienia od planowanych przez MON działań zmierzających do likwidacji Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach (5183),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Krasonia w sprawie przekroczenia limitu na udzielenie świadczeń zdrowotnych w 2009 r. przez Dolnośląskie Centrum Transplantacji Komórkowych z Krajowym Bankiem Dawców Szpiku we Wrocławiu (5203),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie podziału środków finansowych NFZ na terenie woj. łódzkiego (5222),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Witolda Namyślaka w sprawie odmowy finansowania przez NFZ wykonywanych świadczeń, których wartość przekroczyła wysokość wcześniej zawartych umów (5224),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Krośnie (5235),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego w sprawie przeka-

zania Szpitalowi Specjalistycznemu w Jaśle środków finansowych za nadwykonania (5236),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marii Nowak w sprawie zapowiedzi dotyczącej przekazania Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich dodatkowych pieniędzy na leczenie górników poparzonych w katastrofie w kopalni Wujek (5238),

17) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie obowiązującego od początku roku szkolnego 2009–2010 rozporządzenia, zgodnie z którym szkoły mogą dwie z czterech godzin wychowania fizycznego poświęcić na zajęcia wybrane przez uczniów (5240),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie wadliwego zdaniem ekspertów medycyny i prawa rozporządzenia ministra zdrowia dotyczącego opieki paliatywnej i hospicyjnej, które weszło w życie dnia 31 sierpnia 2009 r. (5241),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie interpretacji przepisów prawnych dotyczących czynności komorniczych (5247),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Barbary Bartuś w sprawie odmowy wypłacenia przez NFZ pieniędzy za tzw. nadwykonania Szpitalowi Specjalistycznemu im. H. Klimontowicza w Gorlicach (5248),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Czesława Hoca i Stefana Strzałkowskiego w sprawie danych z zakresu epidemiologii występowania określonych chorób i schorzeń w powiecie szczecineckim (woj. zachodniopomorskie) w odniesieniu do średniej w województwie i średniej krajowej (5249),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Szyszki w sprawie ciągłych opóźnień pociągów pospiesznych i osobowych na trasie kolejowej Warszawa – Piaseczno (5251),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie wykazu produktów leczniczych dostępnych w punktach aptecznych (5253),

24) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie projektu „Przedsiębiorczość szansą dla kobiet” realizowanego przez Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie (5254),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na

zapytanie posła Marka Kuchcińskiego w sprawie niewydania zezwolenia na urządzenie i prowadzenie na terenie miasta Przemyśla działalności w zakresie gier na automatach (5255),

26) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Zbigniewa Rynasiewicza w sprawie budowy zbiornika wodnego Kąty – Myscowa na rzece Wisłocze w gminach Krempna i Nowy Żmigród (5256),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nadania kategorii drogi krajowej dla ciągu dróg wojewódzkich Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok (5259),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie prac Komisji Regulacyjnej do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (5260),

29) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie możliwości zapewnienia prawa do lokalu mieszkalnego będącego w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej byłym małżonkom żołnierzy zawodowych w związku z uzyskaniem orzeczenia sądowego o rozwodzie (5262),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie zapewnienia bezpłatnego korzystania w ruchu lokalnym z odcinków autostrad A1 oraz A2 przebiegających w regionie łódzkim (5263),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Sobeckiej w sprawie węzła autostrady A1 w Dźwierzynie (5265),

32) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie przepisów dotyczących tzw. podatku śmieciowego w ustawie o gospodarowaniu odpadami komunalnymi oraz o zmianie niektórych ustaw (5266),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie przekazania gminom tzw. władztwa nad odpadami (5267),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie prywatyzacji Grupy Kapitałowej Tauron Polska Energia SA (5268),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego (5269),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zatrudniania dyrektorów gminnych bibliotek publicznych (5270),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie zmiany projektu ustawy o podatku od towarów i usług, który przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (5271),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kwitka w sprawie problemów finansowych związanych z tzw. nadwykonaniami szpitali znajdujących się na liście stu najlepszych placówek w 2009 r. w rankingu dziennika „Rzeczpospolita”, na przykładzie SPZOZ w Sandomierzu (5272),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Lamczyka w sprawie likwidacji filii urzędu pocztowego w Przyjaźni w gminie Żukowo (5273),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita oraz grupy posłów w sprawie likwidowanych gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska (5274),

41) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie zagrożenia likwidacją w województwie podlaskim szkół podstawowych z językiem litewskim (5275),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Lipca w sprawie zamiaru likwidacji sądów i prokuratur rejonowych w niektórych miejscowościach będących siedzibami powiatów (5276),

43) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Sellina w sprawie deklaracji Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu RP i Konferencji Episkopatu dotyczącej polityki rodzinnej (5277),

44) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Bożeny Sławiak w sprawie przeliczenia świadczeń emerytalnych, z uwzględnieniem pracy w gospodarstwie rolnym, dla dzieci osadników wojskowych (5278),

45) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie przygotowań do prywatyzacji Grupy Kapitałowej Tauron Polska Energia SA (5279),

46) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie złagodzenia złej kondycji finansowej strzelnicy sportowej w Starachowicach w związku z modernizacją i rozbudową celem przystosowania do obecnie obowiązujących norm Unii Europejskiej (5281),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie odstąpienia od planowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej działań zmierzających do likwidacji Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach (5282),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie dofinansowania realizacji dróg gminnych o znaczeniu aglomeracyjnym na przykładzie miasta i gminy Swarzędz (5284),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych (5285),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie określenia zasad udzielania i wysokości upustów przy zbywaniu lokali komunalnych (5289),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłanek Ireny Tomaszak-Zesiuk i Bożeny Szydłowskiej w sprawie uchylenia przepisów zakazujących łączenia bibliotek z innymi instytucjami (5290),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Edwarda Wojtasa w sprawie braku złożenia zamówień przez Ministerstwo Obrony Narodowej na zakup samochodów wojskowych marki Honker (5292),

53) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kamińskiego w sprawie niepłacenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia za nadwykonania świadczeń medycznych w 2009 r. (5293),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kamińskiego w sprawie zmiany kategorii ciągu dróg wojewódzkich Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok (5294),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Pałysa w sprawie projektu rozporządzenia ministra obrony narodowej dotyczącego wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień (5295),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Balickiego w sprawie zmniejszenia

w projekcie ustawy budżetowej na 2010 r. dotacji dla samorządów zawodów medycznych z przeznaczeniem na pokrycie kosztów czynności przejętych od organów administracji państwowej (5296),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów w sprawie wzrastającej liczby przypadków chorób trzody chlewnej wywołanych przez cirkowirus PCV-2 (5297),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie widowisk (5298),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Sławomira Zawislaka i Jarosława Żaczka w sprawie wstrzymania kluczowych inwestycji drogowych na terenie Lubelszczyzny planowanych do realizacji w 2009 r., m.in. modernizacji drogi S19 Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 Kraśnik – Annopol (5299),

60) zastępcy prokuratora generalnego Andrzeja Pogorzelskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie postępowania prokuratorskiego związanego z nieprawidłowościami wykazanymi w toku cywilnego procesu sądowego dotyczącego przetargów miejskich w Lesznie (5300),

61) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie złożenia wniosku do NIK o przeprowadzenie kontroli komunalizacji majątku Skarbu Państwa w Lesznie w związku z uchyceniem przez ministra spraw wewnętrznych i administracji decyzji wojewody wielkopolskiego i wojewody leszczyńskiego dotyczącej mieszkań policyjnych (5301),

62) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie nieprawidłowości w Polskim Związku Karate (5303),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Babineta w sprawie możliwości ubiegania się o odszkodowanie i zadośćuczynienie przez osoby represjonowane za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego, które otrzymały już odszkodowanie z tytułu niesłusznego aresztowania (5310),

64) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie podstaw prawnych przekazania do instytucji europejskich dokumentu ratyfikującego przez Polskę traktat z Lizbony (5311),

65) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Edwarda Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Wity w sprawie potrzeby wyjaśnienia licznych śledztw prowadzonych w różnych prokuraturach (5313),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Tadeusza Wity w sprawie orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 listopada 2009 r. dotyczącego skargi obywatelki Włoch na obecność krzyża w szkolnej sali (5314),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących planowanego zamknięcia mostu w miejscowości Młynne w gminie Limanowa w województwie małopolskim (5315),

68) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. podkarpackiego (5317),

69) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. śląskiego (5318),

70) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. wielkopolskiego (5319),

71) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. opolskiego (5320),

72) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. łódzkiego (5321),

73) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. lubelskiego (5322),

74) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. dolnośląskiego (5323),

75) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. podlaskiego (5324),

76) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. zachodniopomorskiego (5325),

77) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. warmińsko-mazurskiego (5326),

78) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. świętokrzyskiego (5327),

79) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w spra-

wie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. małopolskiego (5328),

80) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. lubuskiego (5329),

81) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. kujawsko-pomorskiego (5330),

82) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. pomorskiego (5331),

83) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie woj. mazowieckiego (5332),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów remontu odcinka autostrady A4 między Wrocławiem a Krzywą (5333),

85) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie wpływu cen energii elektrycznej na poziom kosztów utrzymania gospodarstw domowych (5334),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów budowy w Polsce przez koncern Husqvarna dużej fabryki kosiarek (5335),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie odmowy wydania wiz przez Konsulat Białoruski z siedzibą w Białymstoku nauczycielom akademickim Ośrodka Dydaktycznego w Grodnie (5336),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie wprowadzenia do ustawy o grach losowych, zakładach wzajemnych i grach na automatach oraz o zmianie niektórych innych ustaw zapisów zmierzających do zwiększenia roli rad gmin w procesie podejmowania decyzji o lokalizacji salonów gier na terenie miast o szczególnym charakterze (5337),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – oraz minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie projektu realizowanego w ramach porozumienia partnerskiego 83 gmin z województwa lubelskiego dotyczącego wspólnego ubiegania się o środki z Unii Europejskiej na wymianę oświetlenia ulicznego i w budynkach użyteczności publicznej (5338),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dawida Jackiewicza w sprawie

zaproszenia ministra skarbu państwa do negocjacji w sprawie nabycia 67,05% akcji ENEA SA (5339),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Beaty Mazurek w sprawie negatywnej decyzji prezesa NFZ dotyczącej realizacji zaopatrzenia ortopedycznego – ortez kończyn dolnych bez kosa biodrowego – poza granicami kraju dla małoletniej pacjentki z całkowitym porażeniem kończyn górnych i dolnych (5340),

92) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Teresy Wargockiej w sprawie dokonywania właściwej oceny wieku odbiorców filmów fabularnych i gier komputerowych (5341),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Beaty Bublewicz i Sławomira Rybickiego w sprawie finansowania Warmińsko-Mazurskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Olsztynie (5343),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie uprawnień funkcjonariuszy Policji podejmujących interwencję w przypadku zakłócania spoczynku nocnego (5344),

95) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie programów edukacyjnych emitowanych na kanale telewizyjnym National Geographic (5345),

96) sekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Hanny Jahns – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie nierównego traktowania miast wojewódzkich w projekcie „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020” (5346),

97) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Białystok (5347),

98) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Wałbrzych (5348),

99) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Katowice (5349),

100) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Gdynia (5350),

101) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Chorzów (5351),

102) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Legnica (5352),

103) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Rzeszów (5353),

104) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Opole (5354),

105) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Tarnów (5355),

106) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Wrocław (5356),

107) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Bielsko-Biała (5357),

108) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Dąbrowa Górnicza (5358),

109) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Gliwice (5359),

110) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Kielce (5360),

111) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Lublin (5361),

112) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Płock (5362),

113) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Sopot (5363),

114) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Toruń (5364),

115) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Zabrze (5365),

116) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Bydgoszcz (5366),

117) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Elbląg (5367),

118) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Gorzów Wlkp. (5368),

119) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Koszalin (5369),

120) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Łodzi (5370),

121) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Poznań (5371),

122) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Sosnowiec (5372),

123) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Tychy (5373),

124) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Zielona Góra (5374),

125) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Bytom (5375),

126) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Gdańsk (5376),

127) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Kalisz (5377),

128) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Kraków (5378),

129) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Olsztyn (5379),

130) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Ruda Śląska (5380),

131) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Andrzeja Szlachty w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w mieście Szczecin (5381),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie budowy ronda w Sieradzu (5383),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Konstantego Oświęcimskiego w sprawie przejęcia przez samorządy drogi krajowej nr 3 na odcinku od Szczecina do granicy woj. zachodniopomorskiego i lubuskiego (5384),

134) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie planowanego wyburzenia zabytkowych kamienic w polskiej części Grodna na Białorusi (5387),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku odpowiedniej ilości szczepionek dla dzieci w województwie śląskim (5388),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Witolda Namysłaka w sprawie wpisania w 2009 r. budowy obwodnicy metropolitalnej Chwaszczyno – Żukowo – Straszyn do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” (5390),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Wziątka w sprawie nabycia prawa do wykupienia przez pułkownika w stanie spoczynku części przydzielonego mieszkania (5391),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Neumanna w sprawie podjęcia działań w zakresie budowy węzła Dźwierzno na autostradzie A1 (5393),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Opióły w sprawie budowy ścieżki rowerowej Sieraków – Gostynin oraz modernizacji skrzyżowania drogi nr 60 Kutno – Gostynin i Kamieniec – Osiny na skrzyżowanie o ruchu okrężnym (5394),

140) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Borowskiego w sprawie nieprawidłowego zatrudniania obywateli (5395),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Szyszki w sprawie instalowania w sklepach wiejskich automatów do gier (5396),

142) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Ewy Wołak oraz grupy posłów w sprawie podjęcia działań mających na celu zapewnienie środków finansowych niezbędnych dla organizacji olimpiad przedmiotowych (5398),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Marka Rząsy i Piotra Tomańskiego w sprawie budowy drogi ekspresowej S19 na odcinku Lutoryż – Barwinek (5399),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Marka Rząsy i Piotra Tomańskiego w sprawie budowy obwodnicy Rymonowa na drodze krajowej nr 28 (5400),

145) sekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Hanny Jahns – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie projektu „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020” (5402),

146) sekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Hanny Jahns – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Grażyny Gęsickiej w sprawie stanu realizacji projektu „Budowa systemu integrującego transport publiczny miasta Rzeszowa i okolic”, który ma być współfinansowany z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” 2007–2013 (5403),

147) sekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Hanny Jahns – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie wyników kontroli procedury przyznawania dofinansowania z działania 1.1 Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007–2013: Bezpośrednie wsparcie sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw w ramach konkursu zamkniętego nr 1.1.2 (5404),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie proponowanych przez elektrownie i koncerny energetyczne podwyżek cen energii elektrycznej dla odbiorców indywidualnych w 2010 r. (5405),

149) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie niepokojących informacji mówiących o braku środków w budżecie państwa na zabezpieczenie do końca roku wszystkich niezbędnych płatności, a w szczególności na obsługę długu publicznego, świadczenia rodzinne, fundusz alimentacyjny, składki ZUS za bezrobotnych (5406),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tomasza Kuleszy w sprawie likwidacji gospodarstw pomocniczych w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy o finansach publicznych oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (5407),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Dziecioła

w sprawie prac ustawodawczych nad projektem nowej ustawy Prawo geologiczne i górnicze (5408),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego w sprawie możliwości podwyższenia renty inwalidzkiej o 10% podstawy wymiaru tym inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby, oraz wyjaśnienia kwestii zaliczenia okresów pracy cywilnej tylko do ogólnego stażu pracy (5409),

153) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie restrykcji w przydzielaniu wiz dla kandydatów na studia w Zachodniopomorskiej Szkole Biznesu w Szczecinie (5410),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie nieprawidłowości w działaniach notariusza w kancelarii notarialnej w Bieruniu (5411),

155) sekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie podziału środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na realizację zadań przez powiaty (5412),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie przebiegu szlaku kolejowego Rail Baltica (5413),

157) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zmniejszenia w ustawie budżetowej na 2010 r. dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych (5414),

158) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie planowanych zmian w systemie jednorazowych zasiłków z tytułu urodzenia dziecka wynikających z ustawy o świadczeniach rodzinnych (5415),

159) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zmian w systemie opieki nad osieroconymi i porzuconymi dziećmi (5417),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Lidii Staroń w sprawie włączenia do sieci dróg ekspresowych drogi S16 o przebiegu Dolna Grupa – Grudziądz – Iława – Ostróda – Olsztyn – Mrągowo – Ełk – Augustów – Ogrodniki – granica państwa i uwzględnienia jej jako strategicznej drogi krajowej na terenie województw wschodnich (5418),

161) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Edwarda Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Lidii Staroń w sprawie postępowania wyjaśniającego dotyczącego aresztowania mieszkańca Ostródy i stosowania aresztu tymczasowego przez sądy (5419),

162) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Katulskiego w sprawie ewentualnych planów Ministerstwa Obrony Narodowej związanych z likwidacją Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy (5420),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wejścia w życie tzw. odwróconej hipoteki dla osób starszych i samotnych powyżej 62. roku życia (5422),

164) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie przyznania środków na 2010 r. na dokończenie budowy sali koncertowej Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia im. F. Chopina w Wejherowie (5423),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie naboru do zawodowej służby wojskowej w 2010 r. (5424),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie budżetu Policji na 2010 r. w kontekście przygotowań do Euro 2012 (5425),

167) zastępcy prokuratora generalnego Andrzeja Pogorzelskiego na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie usunięcia prokuratora z wydziału ds. przestępczości zorganizowanej Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach oraz przyczyn wszczęcia postępowań służbowych wobec prokuratorów będących we władzach stowarzyszenia „Ad Vocem” (5426),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie planowanej likwidacji Komisariatu Policji w Poroninie i przemianowania Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem na komisariat (5428),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Elżbiety Jakubiak w sprawie przyspieszenia realizacji modernizacji dróg wojewódzkich nr 634 i 631 (5431),

170) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie decyzji o likwidacji 69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego stacjonującego w Lesznie (5432),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia

ministra – na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie braku waloryzacji zasiłków pielęgnacyjnych wypłacanych przez gminy (5433),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Religi w sprawie zaliczenia pracowników Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej w Branicach do grupy pracowników objętych przepisami o zakładach opieki zdrowotnej (5434),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Materny w sprawie likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego w Zielonej Górze (5436),

174) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów Ministerstwa Skarbu Państwa wobec PKS Wschód (5437),

175) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Zamościu sp. z o.o. (5438),

176) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Radzynie Podlaskim SA (5439),

177) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Puławach sp. z o.o. (5440),

178) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o. (5441),

179) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Łukowie SA (5442),

180) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Biłgoraju sp. z o.o. (5443),

181) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego w sprawie planów prywatyzacji PKS w Białej Podlaskiej SA (5444),

182) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie braku odpowiedzi na petycję skierowaną przez NSZZ „Solidarność” Wielkopolska (5446),

183) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Janusza Krasonia w sprawie spadku dochodów samorządów (5448),

184) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie umiejscowienia składowiska

odpadów radioaktywnych w Kruszyńskich w woj. podlaskim (5449),

185) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanego umiejscowienia składowiska odpadów radioaktywnych w Rydzewie w woj. podlaskim (5450),

186) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie przywrócenia dotacji dla Ośrodka Wychowawczo-Rewalidacyjnego dla Dzieci i Młodzieży Niewidomej i Słabowidzącej w Częstochowie (5451),

187) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Edwarda Wojtasa w sprawie II etapu budowy obwodnicy Puław (5482),

188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Huberta Łaskiewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Pałysa w sprawie planowanej zmiany ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (5484),

189) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie realizacji programu „Owoce w szkole” (5487),

190) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Raniewicza w sprawie wysokości waloryzacji emerytur i rent (5489),

191) sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie opóźnienia w przekazywaniu środków pieniężnych na wypłatę zasiłków i świadczeń rodzinnych (5492),

192) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie projektu zmian ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (5495),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmiany kategorii ciągu dróg wojewódzkich (5496),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie środków na obwodnicę miasta Kosciierzyny (5497),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Juliusza Engelhardta – z upoważnienia

ministra – na zapytanie posła Barbary Bartuś w sprawie zmian rozkładów jazdy pociągów w woj. małopolskim i podkarpackim (5500),

196) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Kani w sprawie planowanej przez Ministerstwo Skarbu Państwa prywatyzacji mazowieckiej grupy przedsiębiorstw komunikacji, w tym także przedsiębiorstwa PKS SA z Ostrołęki funkcjonującego na rynku przewozów pasażerskich od 1951 r. (5508),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wątpliwości prawnych związanych z rozwiązaniem stosunku pracy i wystawieniem świadectwa pracy w przypadku dyrektora niebędącego nauczycielem w szkołach i placówkach, dla których organem prowadzącym jest osoba prawna inna niż jednostka samorządu terytorialnego (5511),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie złej sytuacji finansowej Niepublicznej Szkoły Podstawowej w Kalniku (5514),

199) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Anny Zalewskiej w sprawie próbnej matury z matematyki, która odbyła się 3 listopada 2009 r. (5520),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Palikota w sprawie II etapu budowy obwodnicy Puław (5526),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Twardowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Palikota w sprawie niewpisania na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających (5527),

202) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie możliwości wykupu przez najemców mieszkań znajdujących się w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (5529),

203) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie planowanej przez Amerykanów sprzedaży łódzkiego zakładu Della na rzecz koncernu Foxconn z Tajwanu (5531),

204) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Palikota w sprawie ujednoczenia dotacji państwowej przypadającej na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej (5532),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upo-

ważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie braku określenia sposobu zwrotu kosztów kontroli przez firmy certyfikujące poniesionych przez rolników, którzy przystąpili do programu „Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności” (5533),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie naprawienia szkód wyrządzonych przez organy państwa byłym pracownikom państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej (5540),

207) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Tomasza Merty – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pod nazwą „»Chrystus narodził się w drodze do Łądka...« – organizacja wystawy rzeźb ze zbiorów muzeum oraz fotografii Tomasza Gmerka wraz z drukiem katalogu wystawy”, złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej w woj. dolnośląskim (5557),

208) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Wody w sprawie nowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i hodowlę chartów (5577),

209) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Stanisława Jerzego Komorowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ja-

nusza Dziecioła w sprawie likwidacji sądu garnizonowego w Bydgoszczy (5591),

210) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyników matury próbnej z matematyki w woj. podlaskim (5606).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie obniżenia dotacji podmiotowej z budżetu państwa na dofinansowanie działalności bieżącej dla Polskiej Agencji Prasowej SA – od ministra kultury i dziedzictwa narodowego (5257) – 15 dni,

2) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie nowelizacji rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 września 2001 r. dotyczącego określenia miejsc odosobnienia, w których były osadzone osoby narodowości polskiej lub obywatele polscy innych narodowości – od prezesa Rady Ministrów (5261) – 15 dni,

3) posła Jana Dziedziczaka w sprawie nieprzyznania nagrody finansowej żużlowcom za zdobycie Drużynowego Mistrzostwa Świata na Żużlu w 2009 r. – od ministra sportu i turystyki (5302) – 15 dni,

4) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zasadności zwolnień grupowych w spółce Ruch SA – od ministra skarbu państwa (5429) – 11 dni.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 11667)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zarządzenia prezesa NFZ
na 2010 r. dotyczącego określenia warunków
zawierania i realizacji umów o udzielanie
świadczeń w rodzaju: podstawowa opieka
zdrowotna – ponowna**

Pani Minister! W odniesieniu do odpowiedzi wy-stosowanej na interpelację nr 11667 w sprawie pro-jektu zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń w rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna chcę pod-kreślić, iż w wielu punktach wyjaśnienia są niewy-starzające. W związku z tym proszę o uściślenie na-stępujących kwestii:

1. W wyjaśnieniu odnoszącym się do pytania nr 1 w sprawie zapewnienia pacjentom przewlekle chorym i niepełnosprawnym pielęgniarstwie opieki domowej MZ twierdzi, iż „świadczenia pielęgniarki p.o.z. w kapitacyjnej i w zadaniowej metodzie finansowa-nia, tj. pod względem zakresu zadań, nie są różni-cowane” oraz iż zaprzestanie zadaniowej metody roz-liczania „nie przełoży się na dostępność do tych świadczeń”. Należy podkreślić, iż przedmiotowe za-rządzenie prezesa NFZ nr 72/2009/DSOZ z dnia 3 listopada 2009 r. spowoduje praktyczne wyeliminowanie możliwość wykonywania wizyt domowych, co jest jednoznaczne z dużym ograniczeniem dostępno-ści świadczeń pielęgniarki p.o.z. dla pacjentów, zwłaszcza z terenów wiejskich. Wystarczy przytoczyć chociażby § 17 pkt 1 ust. 1: „świadczenia pielęgniar-skie realizowane są w formie świadczeń ambulatoryjnych w miejscu udzielania świadczeń oraz w przy-padkach uzasadnionych wskazaniem medycznymi – poprzez wizyty domowe” w połączeniu z § 16 pkt 1: „liczba świadczeniobiorców objętych opieką przez jed-ną pielęgniarkę p.o.z. nie powinna przekroczyć 2750 osób”, aby uwidocznic fakt pozbawienia pacjentów

należytej opieki. Istotne jest również, że zgodnie z zarządzeniem prezesa NFZ (zarządzenie nr 105/2008/DSOZ) pielęgniarka POZ w zadaniowej formie finansowania miała pod opieką do 8 pacjentów (§ 16 pkt 7), a czas wizyty pielęgniarki (zgodnie z nr 96/2008/DSOZ) to 1,5 godziny, łatwo więc zauważyć, iż mimo zapewnień, że zakres merytoryczny świadczeń jest zbieżny, to zasady kontraktowania na rok 2010 pozbawiają pacjentów w praktyce przedmiotowej opieki.

Czy Pani Minister uważa, iż zapewnienie należy-tej opieki pacjentom przewlekle chorym będzie moż-liwe przy jednoczesnej opiece nad 2750 osobami?

W jaki sposób ma wyglądać zapewnienie opieki przewlekle chorym, jeżeli roczna stawka kapitacyjna przeznaczona na ten cel zgodnie z zarządzeniem pre-za NFZ nr 72/2009/DSOZ wynosi 24,24 zł?

Czy te niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej, które udzielały świadczeń zarówno w pielęgniarstwie opiece domowej w p.o.z., jak i w pielęgniarstwie opiece długoterminowej, będą miały szansę objęcia opie-ką pacjentów z likwidowanej pielęgniarstwie opieki długoterminowej w p.o.z. na równych szansach, co zakłady realizujące jedynie świadczenia w p.o.z.? Czy pacjenci objęci dotychczas pielęgniarstwie opieką dłu-goterminową będą mieli zapewnioną kontynuację świadczeń zdrowotnych?

2. Odpowiedzi Pana Ministra dotyczące pytań 3. i 5. są niespójne. Skoro Ministerstwo Zdrowia do-strzega potrzebę poprawy dostępności świadczeń opieki długoterminowej domowej, mimo iż – jak wskazano w pkt 2 – tempo prac nad rozporządzeniem zmieniającym uniemożliwi zakontraktowanie przed-miotowych świadczeń od 1 stycznia 2010r., to fakt ten pociąga za sobą konieczność zabezpieczenia na ten cel środków finansowych, a jak wynika z dalszej części odpowiedzi, nie będzie to możliwe, ze względu chociażby na art. 132 ust. 5 czy art. 118 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej ze środków pu-blicznych. Zastanawiający jest również fakt, że Pan Minister nie przytoczył, iż zgodnie z nowelizacją ww. ustawy z dnia 25 września 2009 r. wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez

dany oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w planie finansowym NFZ na 2010 r. nie może być niższa niż wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez ten oddział wojewódzki NFZ w planie finansowym funduszu na 2009 r., obowiązującym 30 czerwca 2009 r. Przypomnieć należy, iż w przedmiotowej interpelacji treści zawarte w pytaniu 3. wskazywały, iż zgodnie ze stanowiskiem NFZ środki finansowe zarezerwowane dotychczas na pielęgniarską opiekę domowa w p.o.z. zostaną przesunięte na finansowanie pielęgniarskiej opieki długoterminowej.

Pytam więc: Czy zgodnie z obowiązującym stanem prawnym oraz przytoczonymi tu ustaleniami przedmiotowa sytuacja znajdzie odzwierciedlenie z planie rzeczowo-finansowym NFZ na rok 2010 oraz zawartych kontraktach?

Czy taka sama kwota, jaka była przeznaczona na finansowanie pielęgniarskiej opieki domowej w POZ, będzie dodana do puli środków finansowych przeznaczonych na pielęgniarską opiekę długoterminową, jeśli nie to jaka będzie to kwota i z czego wynika jej zmniejszenie?

Ponadto w związku z brakiem odpowiedzi pytam ponownie, co stanie się z personelem medycznym, który przeszedł zgodnie z zaleceniami strony rządowej z pracowników d.p.s. na kontrakty z NFZ, a teraz, po wycofaniu pielęgniarskiej opieki domowej w p.o.z., zostanie bez pracy.

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13430)

do ministra infrastruktury

w sprawie II etapu budowy obwodnicy miasta Puław i zabezpieczenia środków finansowych w budżecie państwa na kontynuację realizacji tego zadania w roku 2010

Szanowny Panie Ministrze! Budowa obwodnicy Puław wraz z nowym mostem przez rzekę Wisłę jest częścią dużego zadania inwestycyjnego, jakim jest budowa przyszłej drogi ekspresowej nr S12 z Radomia do Lublina. Droga krajowa nr 12 ma bardzo istotne znaczenie dla podstawowego układu komunikacyjnego w regionie środkowo-wschodniej Polski. Stanowi ona główne połączenie woj. lubelskiego z rozbudowanym układem głównych dróg Polski centralnej i zachodniej, z możliwością ominięcia zatło-

zonego węzła warszawskiego. W układzie docelowym DK12 ma być drogą szybkiego ruchu S12 na odcinku Piotrków Trybunalski – Puławy – Kurów – Lublin – Piaski – Chełm – Dorohusk – granica państwa – Kijów. Efektem realizacji całej inwestycji ma być stworzenie ważnego krajowego i międzynarodowego ciągu drogowego, dostosowanego do obsługi tranzytowej ruchu samochodowego: osobowego i ciężarowego oraz do sezonowego ruchu turystycznego.

Oddanie do użytku w lipcu 2008 r. tak bardzo oczekiwanego przez mieszkańców miasta mostu na rzece Wiśle, a tym samym zakończenie I etapu obwodnicy Puław stworzyło alternatywę przejazdu na kierunku Radom – Lublin, umożliwiając wprowadzenie dalekobieżnego ruchu tranzytowego poza centrum miasta, który to ruch został skierowany od nowej przeprawy mostowej z Puław poprzez drogę wojewódzką nr 824 do Żyrzyna i dalej drogą krajową nr 17, która łączy się z DK 12 w Kurowie – przez miejscowość Wronów położoną na terenie gminy Końskowola. Ze względu na brak utwardzonych poboczy i na wielu odcinkach chodników dla pieszych droga nr 824 nie jest jednak przystosowana do przejęcia ruchu tranzytowego, którego zwiększone natężenie powoduje zagrożenie dla ruchu lokalnego. Podobnie ze względu na liczne wzniesienia, zakręty i koleiny sytuacja wygląda na odcinku drogi krajowej nr 17 Żyrzyn – Kurów.

Realizacja I etapu obwodnicy Puław, niezwykle ważna dla samego miasta, z ogromną radością przyjęta przez mieszkańców, spowodowała tylko częściową poprawę warunków ruchu drogowego w samym mieście. Ze względu na dłuższą do pokonania nowo wyznaczoną DK12 pojazdy ciężkie nadal kierują się głównymi drogami przez centrum Puław lub wykorzystują lokalne drogi obsługujące w większości przyległe do niej osiedla mieszkaniowe, ograniczając tym samym znacznie płynność ruchu komunikacyjnego.

Budowa II etapu obwodnicy dzięki temu, że pozwoli na całkowite ominięcie miasta przez międzynarodowy i krajowy transport ciężki, w rezultacie poprawiając sprawność, płynność i wygodę komunikacji w tym regionie, jest niezwykle istotną i oczekiwaną inwestycją nie tylko przez mieszkańców samych Puław, ale również okolicznych gmin. Nie dziwi więc, że ogromne zaniepokojenie budzą informacje o wstrzymaniu przez ministerstwo środków na ten projekt i odsunięcie w czasie jego realizacji. W związku z tym chciałbym zapytać: Czy dotychczas zaplanowane terminy związane ze sfinansowaniem środków realizacji tej inwestycji pozostają niezmiennione? Jeśli natomiast wcześniej przyjęte ustalenia i deklaracje są nieaktualne, to w związku z tym jakie są dalsze plany ministerstwa względem ww. inwestycji?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 27 listopada 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13431)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwiększenia wysokości
kontraktów dla szpitali powiatowych
woj. lubelskiego, w tym SPZOZ w Puławach,
oraz zapłaty przez NFZ za nadwykonania
zrealizowane w 2008 r. i w 2009 r.
tym placówkom**

Szanowna Pani Minister! Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Puławach to jedyna placówka o charakterze specjalistycznym, która od kilkudziesięciu lat świadczy pomoc medyczną dla mieszkańców zachodniej części województwa lubelskiego, głównie powiatu puławskiego. Ponad 20 tys. pacjentów rokrocznie udzielane są świadczenia medyczne. Dzięki wysiłkowi załogi, wsparciu samorządów gminnych oraz ludzi dobrej woli szpital utrzymuje zdolność świadczenia usług zdrowotnych. SPZOZ w Puławach podobnie jak wiele innych szpitali w województwie lubelskim znajduje się obecnie w trudnej sytuacji finansowej. Do pojawiającego się od kilku miesięcy problemu niezapłaconych nadwykonań za II półrocze 2008 r. i 2009 r. dołączyła obawa zmniejszenia przez NFZ o 10–15% wysokości kontraktów przewidzianych dla szpitali powiatowych na 2010 r., co w konsekwencji może doprowadzić do pogorszenia i tak trudnej sytuacji finansowej tych placówek, w tym również puławskiego ZOZ-u, w przypadku którego propozycja kontraktu na 2010 r. ma być niższa o 5 mln zł w odniesieniu do roku bieżącego. Efektem tego może być radykalna redukcja zakresu świadczeń dla obywateli, a przez to jest zaprzeczeniem konstytucyjnego prawa do ochrony zdrowia, jakie przysługuje każdemu obywatelowi w naszym kraju.

Propozycja oddziału lubelskiego funduszu zdrowia obniżenia zakontraktowanych świadczeń w ocenie dyrektorów lubelskich placówek medycznych jest także zaprzeczeniem wprowadzenia konkurencyjności w ochronie zdrowia prowadzącym do obniżenia jakości udzielanych świadczeń, zwiększenia ich dostępności dla pacjentów oraz wyrównywania różnic między regionami Polski. Już w tej chwili w porównaniu do możliwości SPZOZ-ów, a także zapotrzebowania na świadczenie usług ze strony pacjentów, jak informują mnie dyrektorzy, wymuszają na dyrektorach podejmowanie szeregu działań ratujących te placówki, m.in. wprowadzane jest limitowanie świadczeń, co oznacza kolejki do specjalistów i konieczność oczekiwania niekiedy kilkuletniego na zabieg. Sytuacja taka budzi zrozumiały niepokój i niezadowolenie ze strony społeczeństwa.

Mając zatem na uwadze dobro pacjentów oraz poziom i dostępność do świadczeń zdrowotnych, chciałbym zapytać: Czy i kiedy można spodziewać się wypłaty środków na rzecz puławskiego SPZOZ i innych

szpitali województwa lubelskiego za świadczenia medyczne wykonane ponad limit w roku 2008 i 2009? Chciałbym zapytać również o możliwość zwiększenia kontraktu na świadczenie usług medycznych w 2010 r. na poziomie zabezpieczającym rentowność działalności szpitali puławskiego i z innych powiatów Lubelszczyzny.

Ponadto w nawiązaniu do spotkań ze środowiskami samorządowymi i medycznymi powiatu puławskiego z ministrem Jakubem Szulcem i dyrektorem NFZ w Lublinie Tomaszem Pękalskim oraz deklaracji złożonych przez wyżej wymienionych o pomocy eksperckiej pracowników ministerstwa oraz NFZ w celu wypracowania z dyrekcją SPZOZ Puławy i starostwem powiatowym optymalnych rozwiązań dla prawidłowego funkcjonowania puławskiego szpitala proszę o informację: Czy SPZOZ Puławy lub Starostwo Powiatowe w Puławach zwracało się do ministerstwa lub NFZ-u z propozycją/zaproszeniem do takiej współpracy?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 26 listopada 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13432)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji wielu
sądów rejonowych, na przykładzie Sądu
Rejonowego w Olecku, na Warmii i Mazurach**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 stycznia 2010 r. planuje się likwidację szeregu sądów rejonowych. Zrozumiała jest troska o zapewnienie większej efektywności działania oraz profesjonalizacji funkcjonowania sądów. Wydaje się wszakże, że nie można do całej sprawy podchodzić mechanicznie, a uwzględnić należy specyfikę lokalną i regionalną.

Ustawa z 5 czerwca 1988 r. o samorządzie powiatowym przewidywała istnienie sądu rejonowego w każdym powiecie. Przed 5 laty utworzono m.in. Sąd Rejonowy w Olecku na Warmii i Mazurach, który swym zasięgiem geograficznym działania objął także pow. gołdapski. Na terenie tego ostatniego powiatu istnieje m.in. jedno z trzech w Polsce przejść drogowych z Federacją Rosyjską (obwód kaliningradzki), co wiąże się m.in. ze znaczącym zwiększeniem liczby spraw sądowych. W ciągu 5 minionych lat sąd w Olecku stał się istotnym elementem funkcjonowania obu powiatów, wyraźnie usprawniając pracę prokuratury rejonowej, Policji i urzędu skarbowego. Przede wszystkim jednak wyraźnie ułatwił życie obywatelom tego rejonu, załatwianie licznych spraw bez potrzeby dojeżdżania do Ełku, co szczególnie w okresie zimowym jest niezwykle utrudnione.

W latach 2004–2009 do Sądu Rejonowego Olecku wpłynęło łącznie ok. 14 tys. spraw i zajmował on pod tym względem szóste miejsce w okręgu olsztyńskim (na 12 sądów). Władze samorządowe, zarówno na poziomie samorządów gminnych, jak i powiatowych, zdecydowanie uważają, iż likwidacja sądu w Olecku wyraźnie utrudni mieszkańcom dostęp do instytucji wymiaru sprawiedliwości.

Dlatego też pytam Pana Ministra o możliwość odstąpienia od przewidywanej decyzji. Automatyzm decyzji administracyjnych powinien mieć swoje granice (szczególnie na obszarach o znacznej powierzchni i małej populacji). W przeciwnym razie minister sprawiedliwości może wprowadzać rozwiązania nie- zbyt pasujące do rzeczywistości, a odpowiadające to- utes proportions gardees, znanemu z mitologii gre- ckiej pojęciu łoża Prokrusta.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 12 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13433)

do ministra środowiska

w sprawie planów Ministerstwa Środowiska wobec średniego szkolnictwa zawodowego

Szanowny Panie Ministrze! W oparciu o apel, jaki dostałem w dniu 10 grudnia 2009 r. od pana mgr. inż. Bogusława Sitko, dyrektora Zespołu Szkół Leśnych w Lesku, wynika, że Generalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Warszawie w porozumieniu z regionalnymi dyrekcjami Lasów Państwowych planuje przekazać swój majątek, czyli obiekty oświatowe, w zarząd dyrektorom szkoły. Sytuacja ta dotyczy szkół w Lesku, Białowieży, Goraju i Zagnańsku.

Z chwilą przekazania majątku przez Państwowe Gospodarstwo Leśne ww. szkoły tracą kontakt z Lasami Państwowymi, a w konsekwencji pomoc w organizacji zajęć praktycznych, rzeczowej i konkretnej nauki zawodu czy niezbędne wsparcie w utrzymaniu niezbędnych obiektów dydaktycznych. Istnieje również obawa o dalsze istnienie leskiej szkoły i innych wymienionych, gdyż nie ma pewności, czy Ministerstwo Środowiska będzie nadal prowadziło swą resortową placówkę dydaktyczną.

Zespół Szkół Leśnych w Lesku to jedyna taka placówka oświatowa na całym Podkarpaciu szkoląca przyszłych pracowników ochrony środowiska, leśników, ale także bardzo często przyszłych pracowników jednostek budżetowych podległego Panu resortu. Szkoły zawodowe od czasu, kiedy przeszły do resortu środowiska, bardzo dynamicznie się rozwijają. Dyrektor leskiej szkoły niezwykle ceni sobie współpracę

z Pana resortem i chciałby ją nadal kontynuować. Współdziałanie z ministerstwem pozwala na zaopatrzenie dydaktyczne placówki w fachową literaturę, sprzęt elektroniczny czy choćby w nowoczesne programy. Niebagatelny jest także wkład w remonty czy inne inwestycje, jakie udało się wykonać dzięki pomocy finansowej resortu.

Reformy szkolnictwa zawodowego mogą doprowadzić do ponownego przejścia Zespołu Szkół Leśnych w Lesku oraz szkół w wymienionych miejscowościach przez samorząd terytorialny, wraz z całym, wypracowanym przez lata samodzielnych i trudnych starań, majątkiem i doświadczeniem pracowników. Sytuacja taka może wywołać ponowne fale protestów dyrekcji, grom pedagogicznych, rad rodziców czy w końcu samych uczniów. Dyrektor leskiej placówki obawia się, że współpraca ze Starostwem Powiatowym w Lesku już nie będzie tak zaawansowana i owocna jak z Ministerstwem Środowiska oraz niestety może prowadzić w konsekwencji do upadku leśnego szkolnictwa zawodowego w Polsce.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie plany ma Ministerstwo Środowiska wobec placówek ponadgimnazjalnego, zawodowego szkolnictwa leśnego?

2. Czy prawdą jest, że Generalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Warszawie w porozumieniu z regionalnymi dyrekcjami Lasów Państwowych planuje przekazać swój majątek w zarząd dyrektorom szkół leśnych?

3. Czy są plany, aby samorządy terytorialne przejęły zespoły szkół leśnych?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Warszawa, dnia 12 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13434)

do ministra zdrowia

w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. dotyczącego wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych

Szanowna Pani Minister! Z informacji, jakie uzyskałem na spotkaniach z wyborcami, wynika, że przedmiotowe rozporządzenie spowodowało znaczne utrudnienia w funkcjonowaniu punktów aptecznych. Mieszkańcy niewielkich miejscowości sygnalizują, że po wejściu rozporządzenia w życie nie mogą się zaopatrzyć w punktach aptecznych usytuowanych

w ich miejscu zamieszkania w wiele leków na receptę, które to leki były dotychczas dostępne. Jednocześnie te niedostępne dziś farmaceutyki były znacznie tańsze od dopuszczonych przedmiotowym rozporządzeniem.

Takie uregulowania spowodują w nieodległej perspektywie upadek większości punktów aptecznych, które i tak balansują na krawędzi opłacalności, ponieważ w porównaniu z aptekami ich obroty są kilkakrotnie mniejsze. Biorąc pod uwagę ekonomiczną racjonalność inwestowania w tak małych ośrodkach w zakładanie aptek, można być pewnym, że te ostatnie nie pojawią się tam w miejsce upadłych punktów aptecznych.

W konsekwencji zmusi to ludzi chorych do wielokilometrowych wypraw po leki, a osoby starsze i samotne tych leków często pozbawi w ogóle. Upadek punktów aptecznych doprowadzi nieuchronnie do mniejszej konkurencyjności na rynku farmaceutycznym, a tym samym do podniesienia marż na leki, czyli w efekcie ich cen dla odbiorcy końcowego.

Państwo solidarne to takie, które pamięta o słabszych i najbardziej potrzebujących pomocy. Mieszkańcy odległych od miast wsi, pacjenci punktów aptecznych, osoby w podeszłym wieku, schorowane to ci, o których państwo nie powinno zapominać.

Stąd też potrzebę zmiany stanu rzeczy, jaki zaistniał po wejściu w życie przedmiotowego rozporządzenia, należy uznać za pilną i uzasadnioną.

Dlatego zwracam się do Pani Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co było powodem wprowadzenia wyżej wskazanego ograniczenia w sprzedaży leków?

2. Czy w kierowanym przez Panią Minister resorcie dostrzegana jest pilna potrzeba zmiany zapisów przedmiotowego rozporządzenia?

3. Czy resort zdrowia posiada informacje bądź stara się zbadać, jakie skutki krótko- i długofalowe wywrze wprowadzenie przedmiotowego rozporządzenia?

4. Czy można określić, ile punktów aptecznych zostanie zamkniętych ze względu na nieopłacalność ich prowadzenia wskutek wejścia w życie przedmiotowego rozporządzenia?

5. Czy w podległym Pani resorcie próbuje się analizować, jak wielka jest skala ograniczenia dostępności leków po wejściu w życie rozporządzenia?

6. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje podjęcie działań, których celem będzie zminimalizowanie negatywnych skutków wejścia w życie rozporządzenia, a jeśli tak, to jakie to będą kroki?

7. Czy Ministerstwo Zdrowia prowadzi działania, których celem jest wprowadzenie takich uregulowań normatywnych, które doprowadzą do likwidacji punktów aptecznych?

Z poważaniem

Poseł Przemysław Gosiewski

Kielce, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13435)

do ministra zdrowia

w sprawie skutków wprowadzenia w życie rozporządzenia ministra zdrowia dotyczącego kryteriów klasyfikacji produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych

Szanowna Pani Minister! W konsekwencji obowiązywania od 21 września br. rozporządzenia Ministerstwa Zdrowia z punktów aptecznych zniknęło wiele popularnych leków dostępnych bez recepty. Paradoks polega na tym, że takie specyfiki jak gripex, grypolek, flegamina w tabletkach, ibuprom zatoki, preparaty dla astmatyków i alergików czy tabletki osłonowe na żołądek, które zostały wycofane ze sprzedaży w punktach aptecznych, bez przeszkód można kupować bez recepty we wszystkich aptekach, a nawet na stacjach benzynowych, kioskach czy hipermarketach. To nie koniec kuriozów wynikających z obowiązywania wspomnianego na wstępie rozporządzenia. W punkcie aptecznym można nadal kupić flegaminę w syropie, ale ten sam lek, tylko że w tabletkach – już nie. Jak można się dowiedzieć, z dotychczas obowiązującego wykazu skreślono blisko 200 specyfików, których sprzedawać już nie wolno. W sklepach zielarskich chodzi nawet o 250 produktów, w tym m.in. witaminę c, rutinascorbin, polopirynę, paracetamol czy witaminy dla dzieci. Wykreślono także kilkadziesiąt maści i żelów, a nawet szereg ziół.

Zapewne wiadomo Pani Minister, że wszystkie z prawie 1300 punktów aptecznych zlokalizowane są na wsiach. Już w krótkim czasie obowiązywania rozporządzenia chorzy mieszkający na wsi, a w szczególności osoby starsze, sygnalizują negatywne jego aspekty i daleko idące dla nich utrudnienia związane z możliwością nabycia podstawowych specyfików, które do tej pory bez przeszkód można było nabyć w punktach aptecznych. Teraz, aby dokonać ich zakupu, muszą udać się do najbliższej apteki. Do najbliższej nie oznacza wszak zlokalizowanej w pobliżu miejsca zamieszkania. Niejednokrotnie wymaga to sporego zachodu, straty czasu i dodatkowych kosztów związanych z dotarciem do miejscowości, w której znajduje się apteka.

Szanowna Pani Minister! Powszechnie wiadomo, że duży wpływ na kształt i zapisy rozporządzenia miały działania lobby aptekarskiego (o czym informują środki masowego przekazu podejmujące temat), dla którego nieodległym w czasie celem jest całkowita likwidacja punktów aptecznych i sklepów zielarsko-medycznych będących swego rodzaju konkurencją odbierającą część potencjalnych klientów.

Należy jedynie ubolewać, że wprowadzając w życie kontrowersyjne rozporządzenie, resort zdrowia stra-

cił z oczu interes pacjentów, który jako rzecz oczywista winien być priorytetem w działalności ministerstwa. Sami zaś aptekarze zamiast wykorzystywać przepisy prawa, aby w nieuczciwy sposób przyciągnąć do siebie większą liczbę klientów, winni czynić to w oparciu o zasady wolnego rynku i elementy zdrowej konkurencji.

Pani Minister!

Czym kierował się resort zdrowia, przygotowując nieżyczliwe w swych zapisach rozporządzenie działające na szkodę chorych i klientów punktów aptecznych oraz sklepów zielarsko-medycznych?

Czy tak jak informują media, przedstawiciele izb aptekarskich mieli realny wpływ na kształt rozporządzenia i jaki był ich udział w przygotowaniu tego aktu?

Czy Ministerstwo Zdrowia potwierdza podjęcie działań zmierzających do liberalizacji zapisów cytowanego na wstępie rozporządzenia? Jeżeli tak, to jakie priorytety będą przyswiecały tym działaniom i w jakim terminie zostanie przygotowany nowy wykaz specyfików, które będą mogły sprzedawać punkty apteczne i sklepy zielarskie?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13436)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planowanego drastycznego
obniżenia finansowania podkarpackich
szpitali w 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! Elementarną powinnością władzy powinno być kompetentne i – co pragnę szczególnie podkreślić – sprawiedliwe rządzenie krajem. Pod rządami obecnej koalicji można mieć spore zastrzeżenia zarówno co do jednego, jak i drugiego założenia. I nie jest to wyłącznie moja ocena, ale także coraz większej liczby obywateli rozczarowanych poczynaniami obecnego rządu.

Sprawiedliwe rządy charakteryzują się tym, że sprawujący władzę potrafią umiejętnie dzielić zarówno sukcesy, jak i niedostatek pośród wszystkich mieszkańców kraju. Niestety, jak pokazuje 2-letnia rzeczywistość, tej umiejętności nie posiadał obecny gabinet.

Panie Premierze, planowane oszczędności w przyszłorocznym finansowaniu placówek szpitalnych w województwie podkarpackim są nie do zaakceptowania ani przez środowisko lekarzy, ani przez chorych, ani przez tych podkarpackich parlamentarzystów, którzy poczuwają się do odpowiedzialności za prawidłowe funkcjonowanie placówek szpitalnych na Podkarpaciu. Planowane cięcia w budżecie na 2010 r. sięgają 264 mln zł w stosunku do tych, którymi mogły dysponować podkarpackie szpitale w bieżącym roku. Pragnę podkreślić fakt, który powinien być znany resortowi zdrowia, że do chwili obecnej Narodowy Fundusz Zdrowia nie zapłacił szpitalom w regionie jeszcze 110 mln zł za już wykonane przez nie usługi medyczne w bieżącym roku. To jeszcze jedna przesłanka dowodząca braku rozeznania obecnego rządu co do faktycznych potrzeb finansowych placówek szpitalnych.

Trudno zrozumieć, z jednej strony, obcinanie przez budżet środków finansowych szpitalom w takich regionach jak Podkarpacie, a z drugiej, fakt corocznego zwracania po ok. 400 mln zł niewykorzystanych środków przez placówki szpitalne do centrali funduszu z województw mazowieckiego czy śląskiego.

Opisaną wcześniej sytuację doskonale obrazuje poniższe zestawienie.

W województwie podkarpackim planowane na przyszły rok finansowanie szpitali w przeliczeniu na statystycznego mieszkańca zmniejszy się o ponad 21%, w województwie mazowieckim tylko o niecałe 5%.

Panie Premierze, czy zdaje sobie Pan sprawę, iż tak duża redukcja nakładów na zamknięte lecznictwo w województwie podkarpackim będzie skutkowała tym, że już w połowie roku mogą pojawić się problemy finansowe w podkarpackich szpitalach? Przygotowywane drastyczne cięcia w finansowaniu podkarpackich placówek szpitalnych lekarze określają mianem skandalu i podkreślają, że w takiej sytuacji finansowej placówki szpitalne będą mogły pracować co najwyżej w systemie ostrodyżurowym. Dyrektorzy podkarpackich szpitali – o ile nie nastąpi zwiększenie środków finansowych w stosunku do planowanych – kategorycznie twierdzą, że nie podpiszą przyszłorocznych kontraktów. Myślę, że zdaje sobie Pan sprawę z negatywnych skutków, jakie opisana sytuacja niesie przede wszystkim dla chorych.

Panie Premierze, nie negując trudności w realizacji zadań finansowych spoczywających na budżecie państwa, trudno zaakceptować tak drastyczne cięcia w finansowaniu placówek szpitalnych. Dlaczego są one tak duże w przypadku województwa podkarpackiego i dlaczego doprowadzono do sytuacji, w której będą one o ponad 21% niższe od ubiegłorocznych?

Województwo	Liczba mieszkańców (w tys.)	Nakłady na leczenie szpitalne w 2009 r. (w mln zł)	Planowane nakłady na leczenie szpitalne w 2010 r. (w mln zł)	Środki przypadające na 1 mieszkańca w 2009 r. (zł)	Środki, jakie przypadną na 1 mieszkańca w 2010 r. (zł)
podkarpackie	2097	1 233,3	969,2	588	462
mazowieckie	5188	4 200,2	4 009,9	810	771

Już w poprzednich latach istniały trudności w pełnym finansowaniu działalności podkarpackich szpitali ze względu na ograniczone środki, jakie temu regionowi zabezpieczano w budżecie państwa. W jaki więc sposób przy zaplanowanej tak ogromnej redukcji środków na przyszły rok mają one realizować swoją misję?

Pański rząd – zresztą po raz kolejny – jawnie dyskryminuje województwo podkarpackie przy podziale środków z budżetu centralnego, czego dowodem jest przedstawiona wyżej sytuacja. Czym wytłumaczy Pan ograniczenie funduszy dla Podkarpacia o ponad 21% przy niespełna 5% dla Mazowsza? Przecież koszt określonych zabiegów medycznych wykonywanych w podkarpackich szpitalach jest porównywalny do tych, które są realizowane w placówkach województwa mazowieckiego.

Czy takimi działaniami Pański rząd pragnie utwierdzić mieszkańców województwa podkarpackiego w przekonaniu, że są mieszkańcami gorszej kategorii?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13437)

do ministra gospodarki

**w sprawie strategii promocji
polskiej gospodarki**

Polska szczyti się dodatnim wzrostem gospodarczym, co na tle europejskich państw jest wynikiem godnym uznania. Jest to zatem duży atut i czynnik, który powinien przyciągać zagranicznych inwestorów. Z badań wynika, że w istocie potencjalni inwestorzy wysoko cenią nasz kraj pod względem możliwości realizacji projektów, ale w rezultacie zaledwie co siódma inwestycja ma szansę trafić do Polski. Jedną z przyczyn może być kulejący projekt strategii promocji gospodarki obiecany przez rząd, nad którym prace utknęły w martwym punkcie. Projekt podzielił losy wielu innych, nad którymi prace zostały przerwane lub zawieszono. Tracimy zatem szansę na przyspieszenie wzrostu gospodarczego, pozyskanie zagranicznego kapitału i zmniejszenie poziomu bezrobocia.

Organizacje przedsiębiorców zrzeszone w Kongresie Przedsiębiorczości wskazują na brak efektywnej promocji gospodarki. Według nich ok. 60 instytucji i urzędów zajmujących się promocją funkcjonuje w sposób zupełnie nieskoordynowany. 100 mln zł przeznaczanych rocznie na ten cel jest praktycznie wydawane nieefektywnie.

Dobrym rozwiązaniem, zdaniem przedsiębiorców, byłoby utworzenie wysoko wyspecjalizowanej agencji promocyjnej podległej np. ministrowi gospodarki. To na niej spoczywałby ciężar funkcjonowania całego systemu zagranicznej promocji gospodarczej. Co więcej, już istniejące wydziały promocji handlu i inwestycji działające przy polskich placówkach dyplomatycznych mogłyby być oddziałami zagranicznymi ww. agencji.

Doskonałym przykładem potwierdzającym słuszność podejmowania opisanych wyżej działań są agencje działające w zachodniej Europie, np. w Wielkiej Brytanii. Szacuje się, że każdy zainwestowany w promocję gospodarki funt zwraca się sześciokrotnie.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak ministerstwo ocenia działania promujące polską gospodarkę?
2. Kiedy zostaną wznowione prace nad strategią promocji gospodarki?
3. Czy zostanie utworzona wyspecjalizowana agencja promocyjna wspierająca polskich przedsiębiorców i odpowiedzialna za cały system zagranicznej promocji gospodarczej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 4 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13438)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planu przeprowadzenia
egzaminów maturalnych na poziomie
podstawowym i rozszerzonym
w tym samym dniu**

Z protestami i niechęcią spotkały się zapowiedzi Ministerstwa Edukacji Narodowej i Centralnej Komisji Egzaminacyjnej przeprowadzenia egzaminów maturalnych na poziomie podstawowym i rozszerzonym w jednym dniu. Dodatkowym czynnikiem stresującym dla młodzieży jest fakt, iż po 25 latach powraca obowiązkowy egzamin z matematyki. Część podstawową zaplanowano w godz. od 9 do 12, a rozszerzoną od godz. 14 do 17. Zbuntowani łódzcy maturzyści w petycji do MEN i CKE wyrażają swój protest, argumentując, że obawiają się, że nie uzyskają zadowalających wyników z powodu czasu trwania egzaminu. Do akcji zbierania podpisów pod petycją skutecznie zachęćli maturzystów z innych miejscowości. Te próby są jednak skutecznie torpedowane przez nauczycieli; jedynie nieliczni głośno i pod

nazwiskiem oficjalnie popierają petycję i protest uczniów.

Niezależnie od oceny tego przedsięwzięcia jest to przejaw postawy obywatelskiej i próba podjęcia działań mających na celu zmianę decyzji. Maturzyści deklarują, że zbierają podpisy w czasie wolnym oraz że nie zaniedbują lekcji. Wskazują na udaną akcję zbierania podpisów przeciwko likwidacji dwujęzycznych matur sprzed roku.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Czy przed 8 lutego (dacie podjęcia ostatecznej decyzji dotyczącej wyboru poziomów poszczególnych przedmiotów maturalnych) zostanie podjęta próba przeanalizowania trybu przeprowadzania egzaminów maturalnych uwzględniająca zastrzeżenia maturalistów zawarte w wystosowanej petycji?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 4 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13439)

do ministra infrastruktury

w sprawie konieczności podjęcia pilnych działań w ramach wsparcia dla Szczecina

Szanowny Panie Ministrze! Na przestrzeni ostatnich lat w Szczecinie nastąpił proces likwidacji działalności gospodarczej, a w jego konsekwencji zaprzestanie działalności przez przedsiębiorców, których aktywność determinowała rozwój nie tylko miasta, ale i całego regionu. Upadek zakładów przemysłowych i drastyczne ograniczenia produkcji skutkowa-ły utratą wielu tysięcy miejsc pracy i rosnącym bezrobociem. Na długiej liście dotkniętych tym zjawiskiem przedsiębiorców znajdują się m.in.: Huta Szczecin, Fabryka Papieru Skolwin, Wiskord, Zakład Produkcji Odzieży „Dana”, zakład produkcji odzieżowej „Odra”, Unikon, Selfa, Fabryka Mechanizmów Samochodowych Polmo, Tele-Fonika Kable, Hydro-ma czy Famabud.

Powyzsza sytuacja, a także inne bariery rozwojowe miasta (brak dobrego skomunikowania miasta, niedostatki infrastruktury) wpłynęły na zahamowanie wzrostu gospodarczego regionu. Odzwierciedleniem tej sytuacji jest najniższa wśród województw dynamika wzrostu PKB (zmiana PKB per capita na poziomie podregionów w latach 2000–2006 wynosiła 18% przy średniej krajowej 43%). Zaprzestanie działalności przez kolejnego wielkiego przedsiębiorcę, jakim jest Stocznia Szczecińska Nowa sp. z o.o., jak

również trudna sytuacja Zakładów Chemicznych „Police”, pogłębi jedynie marginalizację Szczecina i województwa zachodniopomorskiego. Spowoduje eskalację nie tylko problemów gospodarczych, ale także społecznych, z gwałtownym wzrostem bezrobocia na czele. Należy jednak wskazać, że rozwiązanie tego problemu przekracza samodzielne możliwości samorządu lokalnego i wymaga zaangażowania zarówno po stronie samorządowej, jak i po stronie administracji rządowej. Niezbędne jest podjęcie działań zarówno o charakterze krótkoterminowym, jak i długofalowym, które nie tylko zahamują niekorzystne tendencje społeczno-gospodarcze, ale także umożliwią rozwój miasta i regionu. Poza działaniami krótko- i długoterminowymi bardzo ważnym w obecnej sytuacji Szczecina i regionu jest bieżące wspomaganie na rzecz pozyskiwania i kierowania przez Polską Agencję Informacji i Inwestycji Zagranicznych oraz Ministerstwo Gospodarki inwestorów dla Szczecina oraz ujęcie w nowej „Krajowej strategii rozwoju regionalnego” Szczecina jako obszaru problemowego wymagającego szczególnego podejścia.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy rząd podejmie działania ratujące gospodarkę regionu i wesprze realizację programu rozwoju przygotowanego przez prezydenta Szczecina?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Polczyn-Zdrój, dnia 7 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13440)

do ministra zdrowia

w sprawie niekorzystnej sytuacji pielęgniarek środowiskowych

Szanowna Pani Minister! Na terenie województwa zachodniopomorskiego, podobnie jak na terenie całego kraju, działają nieliczne, ale prężne niepubliczne ZOZ pielęgniarek środowiskowo-rodzinnych, które w nowoczesny sposób, zgodnie z przyjętymi rozwiązaniami organizacyjnymi POZ w Polsce, podjęły samodzielną działalność i partnerską współpracę z lekarzami rodzinnymi, roztaczając opiekę nad ludnością w miejscu jej zamieszkania. Zgodnie z przyjętymi standardami europejskimi i polskimi pielęgniarstwa środowiskowo-rodzinne pracują przede wszystkim w domu pacjenta. Część zadań wykonują w siedzibie ZOZ, gdzie realizują szeroki zakres świadczeń pielęgniarstwa, poczynając od świadczeń diagnostycznych, pielęgnacyjnych poprzez świadczenia lecznicze, rehabilitacyjne, a kończąc na świadczeniach profilaktycznych. Samodzielność zdopingowa-

ła je do podnoszenia kwalifikacji, spowodowała wzrost poczucia odpowiedzialności, a także wzrost satysfakcji z pracy i zadowolenie pacjentów. Okazuje się jednak, że kolejne propozycje kontraktów zawierają zmiany katalogu świadczeń, z których najbardziej zadziwiająco i niebezpiecznie dla systemowej opieki środowiskowej jest zaniżanie z roku na rok lub wręcz eliminowanie działań w zakresie profilaktyki. W ten sposób sprowadza się rolę pielęgniarki do wykonywania zadań pielęgnacyjnych, iniekcji oraz drobnych zabiegów. Takie nastawienie uwidacznia się w zmienionym nazewnictwie kontraktu, to znaczy wprowadzeniu nazwy pielęgniarka POZ zamiast nazw: pielęgniarka środowiskowo-rodzinna i pielęgniarka praktyki.

Kolejnym problemem sygnalizowanym przez pielęgniarki środowiskowo-rodzinne są częste zmiany druków wyborów, co powoduje, że przy tej okazji dochodzi do przejmowania pacjentów przez lekarzy rodzinnych, którzy często mają świadomość, że zapis do lekarza jest równocześnie zapisem do pielęgniarki środowiskowej. W świecie konkurencji ta informacja nie zawsze jest pacjentowi przekazywana. Często jest tak, że pacjent niedokładnie wie, co podpisuje, a lekarzowi się nie odmawia. Tłumaczenie NFZ, że ostatni wzór deklaracji wyboru został opracowany na prośbę lekarzy, aby ograniczyć liczbę dokumentów, ukazuje, że w tak ważnej kwestii nie konsultowano się ze środowiskiem pielęgniarskim. Jako upokarzającą traktującą pielęgniarki konieczność potwierdzania podpisem każdej wykonanej usługi, co podważa zaufanie pacjentów. Wszak od lekarza ani od opiekunki społecznej sprawującej opiekę nad podopiecznym tego się nie wymaga. Także wprowadzona ostatnio sprawozdawczość, zgodnie z którą wykazuje się jedynie liczbę wizyt patronażowych pozostałych wizyt domowych i zrealizowanych w gabinecie zabiegowym, ukazuje, jak znacznie okrojony obraz kompetencji przyjmuje NFZ. Wiedząc to, łatwo już można antycypować dalszy regres pielęgniarstwa środowiskowo-rodzinnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy rząd przeanalizuje warunki kontraktów pielęgniarek środowiskowo-rodzinnych i dokona stosownych zmian w aspekcie doskonalenia warunków sprawowania opieki w ramach tego ważnego segmentu opieki zdrowotnej, tak by nie marnować potencjału dobrze wykwalifikowanych i samodzielnych pielęgniarek środowiskowo-rodzinnych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13441)

do ministra środowiska

**w sprawie przejściowego zniesienia
ochrony bobra w Polsce
w związku z nadmiarem tej populacji**

Szanowny Panie Ministrze! Wojewódzki Związek Spółek Wodnych w Bydgoszczy zwrócił się do mnie w imieniu tysięcy rolników i wielu jednostek administrujących urządzeniami gospodarki wodnej i melioracji oraz licznych spółek wodnych z prośbą o pomoc w sprawie zmian niektórych regulacji prawnych Unii Europejskiej w odniesieniu do ochrony bobrów – dzisiaj nadmiernej już populacji w województwie kujawsko-pomorskim. Bobry corocznie powodują narastające straty i szkody w gospodarce narodowej.

Niewątpliwie bóbr odgrywa istotną rolę w środowisku, przyczyniając się do zwiększenia retencji wód, do tworzenia naturalnych siedlisk dla wielu innych roślin i zwierząt. Jednak nadmierna populacja bobra powoduje każdego roku w województwie kujawsko-pomorskim wielomilionowe straty i szkody. Zbyt mocno chroniony bóbr stał się poważnym zagrożeniem dla życia ludzi oraz zwierząt gospodarskich, spowodował liczne wypadki maszyn i sprzętu na podkopanych niewidocznymi norami użytkach rolnych czy wałach przeciwpowodziowych.

Regulacja liczebności bobra w województwie kujawsko-pomorskim jest prowadzona od lat, jednak dotychczasowe działania zapobiegawcze zmniejszenia szkód i strat czynionych przez bobry nie dają oczekiwanego efektu ograniczenia nadmiernej populacji tych zwierząt. Angażowane są duże środki finansowe zarówno publiczne, jak i prywatne, na naprawianie i utrzymanie sieci urządzeń wodnych, melioracyjnych i przeciwpowodziowych.

Trudna do opanowania stała się działalność nadmiernej populacji bobrów na tych urządzeniach wodnych i w ich pobliżu. Ponadto bardzo kosztowne są odszkodowania wypłacane rolnikom, jak również kosztowny cały proces odszkodowawczy.

Uważam, że strategia mająca na celu ograniczenie szkód powodowanych przez bobry powinna mieć zasięg krajowy, ponieważ dotychczas podejmowane wysiłki na terenie jednego z województw nie odnoszą i nie odniosą planowanego efektu.

Panie Ministrze, dotychczas były już dokonywane korekty dyrektywy IV i załącznika II dyrektywy siedliskowej odnośnie do ochrony gatunków dzikiej fauny i flory europejskiej oraz ich siedlisk z uwzględnieniem aktualnej sytuacji. Jednak zmian nie dokonano w odniesieniu do bobra (*Castor fiber*), którego objęcie ochroną jako zwierzęcia na wymarcie było uzasadnione wiele lat temu. Dzisiaj sytuacja zmieniła się diametralnie – nadmierna populacja bobra szkodzi środowisku.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy wobec wyżej opisanej sytuacji Pan Minister przewiduje wystąpienie o wyłączenie (czasowe) bobra z ochrony na terenie Polski, np. na 10 lat, i monitorowanie populacji?

2. Czy Pan Minister widzi możliwość zmian krajowych przepisów prawnych w zakresie zniesienia ochrony bobra i ograniczenia nadmiernej populacji bobra?

3. Jakie są możliwe skuteczne rozwiązania na dziś, aby zapobiec wielomilionowym stratom i szkodom w gospodarce narodowej i ograniczeniu wydatkowania środków publicznych na odszkodowania za szkody wyrządzone przez bobry?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13442)

do ministra zdrowia

**w sprawie konsekwencji wejścia w życie
rozporządzenia ministra zdrowia
z dnia 6 października 2009 r. dotyczącego
wykazu produktów leczniczych,
które mogą być dopuszczone do obrotu
w placówkach obrotu pozaaptecznego
oraz punktach aptecznych**

Szanowna Pani Minister! Pozwalam sobie zwrócić się do Pani Minister w sprawie, która w ostatnim czasie bardzo porusza mieszkańców wsi i prowadzących punkty apteczne, a dotyczy wejścia w życie przedmiotowego rozporządzenia.

Analiza tego aktu wskazuje, że należy uznać, iż jest ono niewątpliwie elementem działań zmierzających do całkowitej likwidacji punktów aptecznych na wsiach, co jednak, pomijając nawet interesy właścicieli takich punktów, wydaje się bardzo krzywdzące dla mieszkańców wsi. W dużej mierze są to ludzie starsi, mniej zamożni, schorowani i słabo mobilni, dla których bliskość takiego punktu oznacza natychmiastową niemal możliwość nabycia opatrunków, antybiotyków, co w konsekwencji sprawia, że leczenie jest tańsze i skuteczniejsze.

Pochylając się na treścią wymienionego rozporządzenia, nie sposób także nie przyznać racji właścicielom punktów aptecznych, którzy podnoszą, iż akt ten jest w swych uregulowaniach nielogiczny, nieidący z duchem rozwoju medycyny i farmacji, a także niezgodny z obowiązującymi aktami prawnymi.

Brak logiki wynika choćby z faktu, iż niejednokrotnie wyłączono ze sprzedaży w punktach aptecz-

nych konkretny produkt, jednocześnie pozostawiając inny o różnej nazwie, zawierający tę samą substancję czynną. Niekiedy dopuszcza się do obrotu produkty lecznicze w wyższych dawkach, a te same w niższych już nie.

Wskazane w rozporządzeniu produkty lecznicze mają charakter zamkniętego katalogu, co powoduje, że przy obecnym rozwoju medycyny i farmacji, a także z uwagi na szybkość procedur nowelizacji rozporządzenia, ograniczony zostaje punktem aptecznym, a w rezultacie pacjentom, dostęp do leków nowoczesnych.

Pozostaje jeszcze kwestia niezgodności przedmiotowego rozporządzenia z ustawą o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych, a konkretnie z art. 38 ust. 4 tej ustawy, który zobowiązuje także punkty apteczne do zapewnienia pacjentom tańszych odpowiednich leków refundowanych, podczas gdy to rozporządzenia nie dopuszcza do sprzedaży wielu z tych odpowiedników.

Wszystkie te argumenty wskazują, iż regulacje zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z 6 października 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych wydają się jawnie niesprawiedliwe i utrudniające życie mieszkańcom wsi.

Stąd pozwalam sobie zadać pytanie: Czy Pani Minister rozważa możliwość wycofania się z uregulowań przedmiotowego rozporządzenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marcin Zawila

Warszawa, dnia 4 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13443)

do ministra gospodarki

**w sprawie produkcji benzyny
i oleju napędowego z dwutlenku węgla**

Szanowny Panie Ministrze! Zespół naukowców z lubelskiego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej pod kierunkiem prof. Dobiesława Nazimka opracował nowatorską metodę pozyskiwania benzyny i oleju napędowego z odpadowego dwutlenku węgla.

Poprzez metodę sztucznej fotosyntezy otrzymuje się metanol, następnie metanol jest separowany i sprzęgany do wyższych węglowodorów i w ten sposób powstaje benzyna i olej napędowy. Przy zastosowaniu tej metody jedna czwarta CO₂ emitowanego w Polsce mogłaby być przerabiana na paliwo. Paliwo uzyskane w ten sposób ma być tańsze, czystsze (bez siarki i azotu), wydajniejsze i bardziej przyjazne śro-

dowisku. Dodatkowo mielibyśmy też tańszy prąd, bo jego producenci nie musieliby płacić gigantycznych kwot za emisję dwutlenku węgla do atmosfery.

Obecnie prowadzone są badania i prace nad wdrożeniem tej technologii.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy istnieje wystarczające wsparcie finansowe ze strony rządu w zakresie prowadzenia badań i procesów wdrażających metodę przekształcania odpadowego dwutlenku węgla w paliwo? Jeśli tak, to w jakiej wysokości?

2. Jakich oszczędności, zarówno dla gospodarki jak i podatnika, można się spodziewać po wprowadzeniu na rynek paliwa produkowanego z CO₂ (tańsze paliwo, tańszy prąd itp.)?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13443)

do ministra środowiska

w sprawie produkcji benzyny i oleju napędowego z dwutlenku węgla

Szanowny Panie Ministrze! Zespół naukowców z lubelskiego Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej pod kierunkiem prof. Dobiesława Nazimka opracował nowatorską metodę pozyskiwania benzyny i oleju napędowego z odpadowego dwutlenku węgla.

Poprzez metodę sztucznej fotosyntezy otrzymuje się metanol, następnie metanol jest separowany i sprzęgany do wyższych węglowodorów i w ten sposób powstaje benzyna i olej napędowy. Przy zastosowaniu tej metody jedna czwarta CO₂ emitowanego w Polsce mogłaby być przerabiana na paliwo. Paliwo uzyskane w ten sposób ma być tańsze, czystsze (bez siarki i azotu), wydajniejsze i bardziej przyjazne środowisku. Dodatkowo mielibyśmy też tańszy prąd, bo jego producenci nie musieliby płacić gigantycznych kwot za emisję dwutlenku węgla do atmosfery.

Obecnie prowadzone są badania i prace nad wdrożeniem tej technologii.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy zostały przeprowadzone badania odnośnie do skali poprawy kondycji środowiska po wprowadzeniu do użytku benzyny i oleju napędowego pozyskiwanego z odpadowego dwutlenku węgla?

2. Jakie są efekty prac zespołu UMCS w Lublinie i Elektrociepłowni Lublin-Wrotków w zakresie opra-

cowania harmonogramu działań, oszacowania kosztów inwestycji oraz realizacji przyjętych działań?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13444)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zbyt pochopnego odbierania dzieci rodzicom biologicznym

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z ratyfikowaną Konwencją o prawach dziecka oraz zapisami zawartymi w konstytucji jednym z podstawowych praw dziecka jest prawo do wychowania w rodzinie. Zarówno przyjęta przez Unię Europejską konwencja o ochronie praw dziecka, jak i rezolucja dotycząca praw dziecka są wpisane w strategię unijną, a więc Polska, jako członek Unii, powinna dbać o realizowanie jej wytycznych w sprawach dzieci.

Niestety jednak blisko 100 tys. dzieci wychowuje się w Polsce poza rodziną – to o prawie 10% więcej niż w roku 2004. Jak można przeczytać w artykule gazety „Rzeczpospolita” zatytułowanym „Dzieci zbyt łatwo odbierane”, specjaliści przyczyny tego wzrostu nie dopatrują się w demografii, lecz w zabieraniu dzieci z ich rodzin w sposób prewencyjny, często na podstawie zbyt pochopnych decyzji sądów. Sędziowie boją się, że jeśli dziecku coś się stanie, ktoś zarzuci im w mediach niedopełnienie lub zaniedbanie obowiązków.

Często powodem odebrania dzieci rodzicom jest posiadanie przez nich za małego mieszkania, choroba któregoś z rodziców lub fakt, że dziecko jest niedożywione. Tymczasem zabranie dziecka z rodziny biologicznej powinno być ostatecznością i następować w sytuacji gdy jego pobyt w domu rodzinnym stanowi bezpośrednie zagrożenie jego życia lub zdrowia oraz nie daje mu możliwości prawidłowego rozwoju. Trzeba pamiętać, że nawet najlepiej wyposażona placówka opiekuńczo-wychowawcza nie zastąpi dziecku kochających rodziców.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie państwo ma alternatywne sposoby rozwiązywania problemu rodzin dotkniętych ubóstwem, bez rozbijania rodzin?

2. Czy w Polsce nie dochodzi do zbyt pochopnego odbierania dzieci rodzinom biologicznym i czy tego typu postępowanie jest zgodne z Konstytucją RP oraz międzynarodową konwencją o ochronie praw dziecka?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13445)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zagrożenia marginalizacją rodzin,
które utraciły źródło dochodów
lub których dochód znacząco obniżył się
w ciągu ostatniego roku**

Szanowna Pani Minister! Raport opracowany przez analityków Ministerstwa Gospodarki zatytułowany „Analiza sytuacji gospodarczej Polski w okresie 1–12 2009 r.” donosi, że na podstawie zaobserwowanego w ostatnim kwartale 2008 r. spadku popytu na prace oraz utrwalania się tej tendencji na przestrzeni obecnego roku, szacuje się, że pod koniec 2009 r. stopa bezrobocia zarejestrowanego może przekroczyć 11%.

Resort przewiduje, że w 2009 r. w związku z pogarszającą się sytuacją na rynku pracy nominalny wzrost przeciętnego wynagrodzenia będzie wolniejszy, a nawet w niektórych działach gospodarki możemy w tym roku odnotować spadek przeciętnego wynagrodzenia.

Jak donosi „Rzeczpospolita”, od początku roku w ramach zwolnień grupowych zatrudnienie straciło 60 tys. osób. W październiku 2009 r. bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy było 1741,9 tys. osób. Ich liczba wzrosła od września 2009 r. o 26 tys. osób.

Za tymi liczbami kryje się wiele tysięcy polskich rodzin, których sytuacja bytowa drastycznie się pogorszyła wraz z utratą pracy lub znacznym obniżeniem dochodów.

W związku z powyższym kieruję na ręce Pani Minister następujące pytania:

1. Jaka jest skala zagrożenia marginalizacją rodzin, które utraciły źródło dochodów, lub których dochód znacząco obniżył się w ciągu ostatniego roku (w tym zagrożenia utraty mieszkania, niemożliwości wykupu leków, niedożywienia dzieci itp.)?

2. Czy jest brana pod uwagę możliwość rządowego programu pomocy dla rodzin, które znalazły się w takiej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13446)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie upadłości konsumenckiej

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 31 marca 2009 r. weszły w życie nowe przepisy dotyczące usta-

wy Prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wprowadzające odrębne postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, a więc tzw. upadłość konsumencką. Wniosek o ogłoszenie takiej upadłości może złożyć jedynie osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej.

Podstawą uwzględnienia wniosku jest ustalenie przez sąd stanu niewypłacalności konsumenta polegającej na niewykonywaniu wymaganych zobowiązań wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności. Jednak warunkiem koniecznym ogłoszenia upadłości jest posiadanie majątku, albowiem sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. Jednocześnie wnioskodawca może ubiegać się o zwolnienie od ponoszenia kosztów sądowych. Opłata sądowa od wniosku wynosi 200 zł.

Tego typu przepisy prowadzą do sytuacji absurdalnych, jak ta opisana w „Gazecie Wyborczej” pt. „Za biedni na bankructwo”. Rodzina J. z Poznania popadła w olbrzymie długi, zapożyczając się na leczenie ojca. Ratunkiem miało być ogłoszenie upadłości konsumenckiej. Jednak sąd oddalił ich wniosek, stwierdzając, iż pomimo że spełniają konieczny warunek do ogłoszenia upadłości, czyli wyjątkową, niezależną przyczynę niewypłacalności, to są zbyt ubodzy, by można było ogłosić wobec nich upadłość. Rodzina nie posiadała kilku tysięcy złotych potrzebnych na przeprowadzenie postępowania upadłościowego.

Jednocześnie sąd zwolnił J. z kosztów samego postępowania sądowego, przyznając, że tego nie udźwigną.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy nie byłoby zasadne zmienić przepisy, tak aby koszty postępowania upadłościowego ponosił Skarb Państwa lub były one rozłożone na raty?

2. Czy ministerstwo dysponuje wiedzą, ile osób znalazło się w podobnej sytuacji jak państwo J.?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13447)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie stosowania art. 159 K.c.

Szanowny Panie Ministrze! Treść art. 159 K.c. stwarza możliwość wnoszenia gruntów do spółdzielni w formie wkładu bez potrzeby sporządzania aktu notarialnego, gdyż właścicielem jest nadal osoba

wnosząca wkład, a spółdzielnia jest użytkownikiem. Również zwrot wkładu następował bez sporządzenia aktu notarialnego. Ostatnio zmieniają się postanowienia sądów w tym zakresie przez interpretacje, że przy zwrocie wkładu gruntowego spółdzielnia winna sporządzić akt notarialny. Uważam to za nieporozumienie.

W związku z tym proszę o informację: Jakie jest stanowisko resortu w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Obornik, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13448)

do ministra środowiska

**w sprawie problemów w handlu
polskim drewnem**

Szanowny Panie Ministrze! Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego stwierdza, że rozwiązania dotyczące handlu polskim drewnem stanowią zaprzeczenie jakiegokolwiek stabilności i szans rozwoju przemysłu. Otwarto, zdaniem zainteresowanych, drogę do spekulacyjnych zakupów drewna i niszczenia polskich przedsiębiorców przez pozbawienie ich dostępu do surowca.

Zgodnie z obecnym porządkiem prawnym dyrektor generalny Lasów Państwowych nie ma uprawnień do dysponowania drewnem. Zdaniem Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego procedura sprzedaży drewna na I półrocze 2010 r. w części opartej o tzw. systemowe przetargi nieograniczone doprowadzić może do sprzedaży poza kontrolą państwa.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby zrealizować wnioski Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13449)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wynagrodzenia
za bezumowne użytkowanie gruntów**

Szanowny Panie Ministrze! W praktyce dzierżawcy gruntów Agencji Nieruchomości Rolnych często

przed formalnym zdaniem gruntów użytkują je bezumownie.

Agencja do wynagrodzenia za bezumowne użytkowanie gruntów dolicza również dopłaty bezpośrednie do gruntów, powołując się na wytyczne Biura Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych. Ponieważ zgodnie z ustawą o dopłatach bezpośrednich prawa do ich uzyskania posiadają faktycznie użytkownicy gruntów, uważam, że działanie agencji jest niezgodne z prawem.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby działania Agencji Nieruchomości Rolnych były zgodne z prawem?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13450)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kryterium przyznawania
pomocy społecznej**

Szanowna Pani Minister! Aby uzyskać pomoc socjalną, dochód na jednego członka rodziny nie może przekraczać 351 zł.

Na spotkaniach i dyżurach poselskich emeryci, szczególnie chorzy, gdy mają wyższy dochód na rodzinę od 351 zł miesięcznie, nie mogą uzyskać pomocy mimo stanu zdrowia i kosztów leczenia.

W związku z tym proszę o informację: Kiedy można się spodziewać podwyższenia limitu uprawniającego do uzyskania pomocy społeczno-socjalnej ze środków publicznych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13451)

do ministra zdrowia

**w sprawie wpisania na listę
leków refundowanych azilectu**

Szanowna Pani Minister! W czasie dyżurów poselskich podnoszony jest ponownie problem uwzględnienia na liście leków refundowanych azilectu koniecznego do leczenia choroby Parkinsona. Choroba

dotyczy osób starszych, którzy często ze względu na cenę leku nie mają możliwości zakupu.

Dlatego proszę o informacje: Czy Pani Minister podejmie działania, aby umieścić azilect na liście leków refundowanych?

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13452)

do ministra gospodarki

**w sprawie kontraktu gazowego
między Polską a Rosją**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z negocjowaną umową handlową między Polską a Rosją, dotyczącą zakupu gazu, pojawiły się opinie, że umowa ta jest korzystna głównie dla Gazpromu. Znany analityk rynku gazowego Michaił Krutichin zadaje retoryczne pytanie, po co Polakom jest potrzebna taka umowa. Według niego Polska, jako kraj bogaty w węgiel, nie jest silnie uzależniona od dostaw gazu ziemnego, który w bilansie zużycia pierwotnych źródeł energii zajmuje nie więcej niż 18%. Ponadto wkrótce ma powstać terminal do odbioru gazu skroplonego w Świnoujściu, a w Gdańsku planuje się zbudować taki terminal.

Gaz skroplony jest obecnie tańszy od surowca przesyłanego rurociągiem na podstawie wieloletnich kontraktów. Analityk podkreśla, że nawet w przypadku osiągnięcia przez North Stream i South Stream mocy projektowej, nie wystarczą one do wypełnienia wszystkich zobowiązań kontraktowych Gazpromu w Europie przy całkowitej rezygnacji z tranzytu przez Ukrainę. Według niego Polska w krótkim czasie mogłaby stać się sprzedawcą gazu skroplonego w Europie Środkowej i Wschodniej, z powodzeniem konkurując na tych rynkach z dostawcą rosyjskim.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra pytania:

Czy podpisanie przedmiotowego kontraktu przedłużającego umowę do 2037 r. i zwiększającego dostawy gazu o 40% nie oznacza długotrwałego uzależnienia Polski od dostaw gazu z Rosji?

Czy w związku z budową terminalu do odbioru gazu skroplonego podpisanie kontraktu nie grozi Polsce w przyszłości nadwyżką gazu?

Czy nowy kontrakt z Rosją nie wstrzyma koncepcji dywersyfikacji dostaw gazu do Polski?

Czy nowy kontrakt zawiera klauzulę zakazującą Polsce możliwość odsprzedaży importowanego gazu z Rosji?

Czy rząd uwzględnił w kontrakcie sytuację spadku zapotrzebowania na gaz w Polsce?

Czy nowy kontrakt zawiera korzystne dla Polski zapisy dotyczące opłat tranzytowych za gaz pompowany przez Gazprom do Niemiec przez terytorium Polski?

Z poważaniem

Posel Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 2 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13453)

do ministra środowiska

**w sprawie nowych norm emisji
trujących gazów**

Szanowny Panie Ministrze! W grudniu br. do Parlamentu Europejskiego ma wpłynąć do drugiego czytania projekt dyrektywy dotyczącej emisji przemysłowych, z uwagami Rady Europy. Nowa wersja projektu dyrektywy jest korzystniejsza dla Polski aniżeli projekt pierwotny, który bardzo mocno zaostrza normy emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłów. Poprawki Rady Europy są korzystne dla małych miejskich elektrociepłowni o mocy poniżej 200 MW, gdyż przesuwały wejście w życie przepisów z 2016 r. aż do 2023 r. To właśnie takie elektrociepłownie zasilają w ciepło ok. 15 mln mieszkańców polskich miast.

Stąd moje pytania kierowane do Pana Ministra:

Czy polski rząd stworzył kanałami dyplomatycznymi koalicję łącznie z posłami Parlamentu Europejskiego, która będzie głosować za przyjęciem rozwiązań zaproponowanych przez Radę Europy?

Jakie negatywne skutki dla Polski rodziłyby zaostrzone normy emisji dotyczące siarki, azotu i pyłu?

Czy rząd bierze pod uwagę wariant zaostrzenia norm emisyjnych i opracowuje program kogeneracji?

Z poważaniem

Posel Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 2 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13454)

do ministra gospodarki

**w sprawie planów modernizacji
polskich linii energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Z raportu Najwyższej Izby Kontroli wynika, że bezpieczeństwo dostaw

energii elektrycznej w Polsce jest zagrożone ze względu na pogarszający się stan techniczny infrastruktury energetycznej. Ponad połowa linii energetycznych powinna być już dawno wymieniona, 44% linii energetycznych przekroczyło wiek 40 lat. Sytuację ma poprawić w części budowa mostu energetycznego Polska – Litwa, który jest niezbędny do powstania jednolitego unijnego rynku energii.

W Stanach Zjednoczonych rząd ma przeznaczyć na budowę tzw. inteligentnej sieci energetycznej 3,4 mld dolarów. Ma ona objąć m.in. zastosowanie inteligentnych liczników, które pomogą konsumentom zarządzać energią w ich domach, zautomatyzowane podstacje z SPZ-tem (samoczynnym ponownym załączeniem po burzach, inteligentne transformatory, które pozwolą firmom energetycznym na wymianę jednostek, zanim się zepsują. Inteligentne liczniki umożliwią obserwację zużycia energii w czasie rzeczywistym i wybór optymalnego okresu używania urządzeń elektrycznych w ciągu dnia.

Stąd moje pytania do Pana Ministra:

1. Czy jest przygotowany plan modernizacji polskich linii energetycznych?
2. Czy jest przeprowadzona analiza kosztów modernizacji przesyłowych linii energetycznych w Polsce?
3. Czy przewiduje się w ramach modernizacji linii elektrycznych wprowadzenie nowoczesnych rozwiązań wzorem innych państw?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 30 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13455)

do ministra gospodarki

w sprawie wspierania rozwoju energetyki wiatrowej w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! Z raportu na temat energetyki wiatrowej w Polsce przygotowanego przez ekspertów dla Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych i firmy TPA Horwath Polska wynika, że łączna moc farm wiatrowych na świecie pod koniec 2008 r. wyniosła 121 GW. Oznacza to ponad 20-krotny przyrost w ciągu 12 lat.

W Europie najwięcej zainwestowały w energetykę wiatrową Niemcy, które dysponowały na koniec 2008 r. mocą wszystkich urządzeń wiatrowych w wysokości ok. 24 tys. MW, czyli 50-krotnie większą niż Polska, Hiszpania dysponowała mocą ok. 17 tys. MW, czyli 31 razy większą niż Polska, a Francja i W. Brytania mocą ok. 7 razy większą niż Polska, mimo że moc farm wiatrowych w Polsce zwiększyła się pomiędzy rokiem 2000 a 2009 aż 166 razy.

Sektor energetyki wiatrowej tworzy nowe miejsca pracy: w Niemczech – 38 tys., w Hiszpanii – 20,5 tys., w Danii – 23,5 tys.

Ponieważ dyrektywa unijna z 23 kwietnia 2009 r. dotycząca promowania energii ze źródeł odnawialnych wyznaczyła cel, zgodnie z którym udział źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii w Polsce w 2020 r. musi wynosić 15%, stawia to rządowi poważne wyzwania.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy rozwój farm wiatrowych w Polsce jest ograniczony przez bariery prawne?

Co jest największym utrudnieniem w rozwoju energetyki wiatrowej w Polsce?

Jaki jest średni okres przygotowania inwestycji wiatrowej w Polsce?

W których częściach Polski występuje największy przyrost inwestycji wiatrowych?

Jakie działania wspomagające rozwój energetyki wiatrowej podejmuje obecny rząd?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 2 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13456)

do ministra gospodarki

w sprawie planów poszukiwawczo-wydobywczych Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 25 listopada PGNiG SA podpisało umowę z Petrolinvestem SA – spółką należącą do R. K. – dotyczącą współpracy w zakresie działalności poszukiwawczo-wydobywczej oraz realizacji prac geologicznych. Współpraca ma dotyczyć terenów koncesji należących obecnie do Petrolinvestu, a także pozyskiwanych przez tę firmę w przyszłości. PGNiG ma przejąć kontrolę operacyjną oraz zarządzanie całością prac geologicznych prowadzonych na terenie koncesji Petrolinvestu.

Strony zobowiązują się do wzajemnego informowania o planowanych przedsięwzięciach poszukiwawczo-wydobywczych w krajach byłej Wspólnoty Niepodległych Państw.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra pytania:

1. Czy zdaniem ministerstwa umowa ta jest korzystna dla PGNiG SA?

2. Jakie zobowiązania finansowe ma spółka Petrolinvest SA wobec PGNiG SA?

3. Czemu służy opcja nabycia części akcji aktywów Petrolinvestu, mimo braku udziałów PGNiG w Petrolinvest?

4. Czy PGNiG oprócz koncentracji projektów wydobyczych w Afryce Północnej i Morzu Norweskim było obecne w Środkowej Azji?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 27 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13457)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wojskowych uprawnień
socjalno-bytowych oraz innych
dodatkowych należności**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z ostatnimi doniesieniami o planowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej cięciach w uprawnieniach socjalno-bytowych oraz dodatkowych należnościach przysługujących w trakcie służby wojskowej Zarząd Stowarzyszenia Niezależne Forum o Wojsku poinformował mnie o zaniepokojeniu środowiska żołnierskiego wywołanym tymi doniesieniami.

Stowarzyszenie krytycznie odnosi się w szczególności do następujących zamiarów MON:

1) ograniczenia wypłacania dodatkowego wynagrodzenia za inne czynności wykraczające poza obowiązki służbowe,

2) ograniczenia diet za okres ćwiczeń i szkoleń poligonowych oraz zmianę miejsca dyslokacji jednostki wojskowej,

3) zniesienia dodatku za pełnienie dyżurów bojowych w ramach systemu obrony powietrznej NATO i lotniczych dyżurów poszukiwawczo-ratowniczych (SAR),

4) zniesienia dodatku żywnościowego oraz redukcja i likwidacja stołówek,

5) podniesienia czynszów w lokalach będących w gestii Wojskowej Agencji Mieszkaniowej – z wypowiedzi prezesa WAM wynika, że nie powinno się podwyższać czynszów o więcej niż stopień inflacji, w rzeczywistości dzieje się odwrotnie,

6) ograniczenia wykupów lokali mieszkalnych WAM tylko do końca 2012 r.,

7) braku wzrostu wynagrodzeń poprzez wzrost wskaźnika bazowego do poziomu innych służb mundurowych,

8) ograniczenia praw emerytalnych dla żołnierzy kontraktowych (w tym szeregowych zawodowych) w stosunku do żołnierzy już służących – wielu szeregowych i podoficerów kontraktowych mających 11–13 lat wysługi obawia się, że kończące się kontrakty po 1 stycznia 2010 r. nie zostaną im przedłużone ze względu na zapisy znowelizowanej ustawy o służbie żołnierzy zawodowych,

9) zmniejszenia katalogu świadczeń socjalnych emerytów wojskowych, którzy pozbawieni zostali połowy (trzech z sześciu) posiadanych praw: częściowego zwrotu kosztów zorganizowanego wycieczki, częściowego zwrotu kosztów zorganizowanego wycieczki dla dzieci i młodzieży oraz częściowego zwrotu kosztów pogrzebu niezależnie od przysługującego z tego tytułu zasiłku pogrzebowego.

Biorąc pod uwagę powyższe uwagi krytyczne płynące ze środowiska wojskowych, kieruję do Pana Ministra interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy projekt rozporządzenia MON był konsultowany z Konwentem Dziekanów Korpusu Oficerów Wojska Polskiego, Zarządem Głównym Związku Byłych Żołnierzy Zawodowych i Oficerów Rezerwy Wojska Polskiego oraz Fundacją Pomocy Emerytom i Rencistom Wojskowym?

Jakie jest ekonomiczne i społeczne uzasadnienie planowanych zmian w zakresie ograniczenia uprawnień socjalno-bytowych oraz dodatkowych należności, jakie oszczędności w związku z tym są prognozowane?

Czy Ministerstwo Obrony Narodowej liczy się z tym, że ograniczenia finansowe i socjalno-bytowe żołnierzy i emerytów wojskowych przekładają się na obniżenie zaangażowania w służbę, a tym samym zdolności i potencjału obronnego Polski, oraz wpływają niekorzystnie na nastroje w wojsku, gdyż przez to, że dotyczą bardzo wrażliwych dla żołnierzy spraw, mogą wywoływać niepożądane skutki w postaci przechodzenia do rezerwy doświadczonej kadry niemającej jeszcze pełnej wysługi emerytalnej, a także w postaci zmniejszenia napływu wykształconych kandydatów do służby w wojsku?

Dlaczego emeryci podlegli jednemu resortowi – chodzi o emerytów żołnierzy oraz emerytów byłych funkcjonariuszy SKW i SWW – posiadają różne uprawnienia, co wynika z tego, że rozporządzenie dotyczące tych drugich pozostało niezmienione, natomiast zmienione zostało rozporządzenie dotyczące emerytów żołnierzy?

Jak MON zamierza rozwiązać problem wojskowej służby żywnościowej, co dalej z wojskowymi stołówkami, które mają ulec likwidacji, co się stanie z wieloma obiektami gruntownie wyremontowanymi i dostosowanymi do wymogów przepisów sanitarnych, co będzie z licznym personelem wojskowej służby żywnościowej?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13458)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji finansowej służby zdrowia
w woj. lubelskim**

Szanowna Pani Minister! Lubelski Wojewódzki Oddział Narodowego Funduszu Zdrowia przedstawił propozycję planu finansowania świadczeń zdrowotnych dla szpitali działających na terenie województwa lubelskiego na rok 2010. Propozycja ta zakłada obniżenie liczby zakontraktowanych świadczeń i związanych z tym środków finansowych o ok. 10–15%.

Szpital Lubelszczyzny do tej pory nie otrzymały zapłaty za świadczenia ponadlimitowe (tzw. nadwykonania) wykonane w 2008 i 2009 r., choć w ogromnej większości województw (w tym w sąsiednim mazowieckim) te należności zostały uregulowane zgodnie z publiczną zapowiedzią Minister Zdrowia.

Przedstawione przez NFZ propozycje umów na przyszły rok dla wielu szpitali województwa lubelskiego są nie do zaakceptowania, bowiem oznaczają dalsze pogorszenie ich sytuacji, a także niosą groźbę likwidacji niektórych spośród nich. W szczególnie trudnej sytuacji znalazły się szpitale w Puławach i Kraśniku.

Dramatyczna sytuacja szpitala puławskiego spowodowała utworzenie Społecznego Komitetu Obrony Szpitala, który w specjalnym apelu skierowanym do ministra zdrowia i prezesa NFZ zwrócił się o podpisanie kontraktów na świadczenie usług medycznych w 2010 r. na poziomie zabezpieczającym rentowność działalności oraz zapłatę nadwykonań za świadczenia wykonane w 2008 i 2009 r. zamykających się kwotą 16 mln zł. W przypadku puławskiego szpitala stanowią one niemal połowę zobowiązań, a ich zapłata znacząco wpłynęłaby na poprawę sytuacji finansowej i umożliwiłaby dalsze podnoszenie jakości świadczonych usług medycznych.

Puławski szpital zapewnia rocznie specjalistyczną opiekę zdrowotną ponad 20 tys. pacjentów nie tylko z powiatu puławskiego, ale również ościennych. W ciągu ostatnich lat znacząco poprawił jakość świadczonych usług i, mimo pogarszającej się sytuacji finansowej, jest coraz częściej wybierany przez pacjentów, o czym świadczy wzrastająca liczba wykonanych świadczeń. Ten wysiłek w zakresie ochrony zdrowia pacjentów nie może zostać zaprzepaszczonej poprzez nierówne traktowanie podmiotów świadczących usługi medyczne.

Przedstawiona przez NFZ propozycja kontraktu na 2010 r. jest niższa o 5 mln zł w stosunku do roku bieżącego. Podpisanie przez szpital takiego kontraktu spowoduje ograniczenie liczby pacjentów o ok. 6–7 tys. i likwidację co najmniej 6 spośród 20 istniejących obecnie oddziałów. Przyjęcie obecnej propozycji NFZ oznaczałoby pozbawienie mieszkańców regionu puławskiego dostępu do opieki medycznej w pobliżu ich

miejsca zamieszkania. Wielu mieszkańców powiatu puławskiego zostanie pozbawionych możliwości korzystania z prawa do ochrony zdrowia, bo ze względu na wiek lub status materialny nie będą w stanie dojechać kilkadziesiąt kilometrów do specjalisty.

W przypadku SP ZOZ w Kraśniku zaakceptowanie propozycji budżetu na rok 2010 zmniejszy jego wysokość o 4 mln zł. Brak tej kwoty może uniemożliwić funkcjonowanie szpitala od połowy 2010 r. Kondycja finansowa szpitala w Kraśniku pogarsza się od wielu lat. Wpływ na taką sytuację ma m.in. brak finansowania usług faktycznie wykonanych; chodzi o brak zapłaty za świadczenia ponadlimitowe.

Zbyt niskie kontrakty, w porównaniu do możliwości SP ZOZ w Kraśniku, a także do zapotrzebowania na świadczenia ze strony pacjentów, wymuszają na dyrekcji szpitala podejmowanie szeregu działań ratujących sytuację poprzez m.in. limitowanie świadczeń, co z kolei wydłuża kolejki do specjalistów i w rezultacie wywołuje duże niezadowolenie ze strony społeczeństwa. W wyniku realizacji w bieżącym roku programu restrukturyzacji w SP ZOZ w Kraśniku dalsze ograniczenie kosztów, zwłaszcza o tak dużą kwotę, jest niemożliwe. W przypadku przyjęcia propozycji finansowych zaproponowanych przez NFZ strata SP ZOZ w Kraśniku w roku 2010 może wynieść ponad 5 mln zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, kieruję do Pani Minister interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pytania:

Z jakiego powodu NFZ proponuje szpitalom działającym na terenie województwa lubelskiego podpisywanie kontraktów na świadczenie usług medycznych na rok 2010 na poziomie niższym o 10–15% w stosunku do roku bieżącego?

Dlaczego tym szpitalom odmawia się zapłaty za tzw. nadwykonania świadczeń medycznych w roku bieżącym i w latach wcześniejszych, mimo że w innych województwach takie świadczenia zostały sfinansowane?

Czy podziela Pani Minister opinię środowiska medycznego województwa lubelskiego o nierównym traktowaniu służby zdrowia w Polsce na niekorzyść województw wschodnich, w tym Lubelszczyzny?

Jak Ministerstwo Zdrowia zamierza rozwiązać problem pogarszającej się sytuacji finansowej szpitali, którym ze względu na obniżkę kontraktów i braku zapłaty za nadwykonania grozi ograniczanie działalności, zamykanie poszczególnych oddziałów, a w skrajnych przypadkach likwidacja?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13459)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ujęcia w planach Generalnej
Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad
drogi ekspresowej Rzeszów – Warszawa**

Szanowny Panie Ministrze! Na Podkarpaciu, przede wszystkim w miastach: Rzeszów, Kolbuszowa, Mielec, zainicjowano akcję społeczną zbierania podpisów pod petycją do Pana Ministra o ujęcie w planach Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad drogi ekspresowej Rzeszów – Warszawa. Na Podkarpaciu droga biegłaby od Rzeszowa, przekraczałaby Wisłę, stamtąd biegłaby do Radomia, gdzie włączyłaby się do drogi ekspresowej S7 do Warszawy. Droga byłaby istotnym uzupełnieniem w ruchu na północ i do centrum kraju obok biegnącej do Lublina drogi S19 i planowanej z Niska do Kielc drogi S74. Inicjatywa budowy nowej drogi nie jest rozwiązaniem alternatywnym do prowadzonych obecnie projektów budowy dróg na Podkarpaciu.

Zaletą tego pomysłu jest przede wszystkim otwarcie regionu na centralną i północną Polskę, lepsze skomunikowanie uprzemysłowionej, północnej części Podkarpacia oraz dostęp do dróg wyższej klasy, np. z miasta Mielec. Przede wszystkim pomysłem jest, by poprawić komunikację drogową na Podkarpaciu.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

Czy Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad może ująć w planach budowę drogi o przebiegu trasy jak wyżej?

Czy Ministerstwo Infrastruktury wesprze swoimi działaniami projekt nowej drogi?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Skowrońska

Mielec, dnia 30 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13460)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r.
Kujawsko-Pomorskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), pro-

simy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec-sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad-grudzień br.)?

2. Dlaczego tak znacząco – o ponad 57 mln zł – wzmożono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej?

3. Dlaczego przy wzroście planu finansowego oddziału o ponad 20 mln zł finansowanie szpitali, opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień zmniejszyło się o 26 mln zł?

4. Czy tak drastyczne zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia w Kujawsko-Pomorskiem – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13461)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Dolnośląskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego finansowanie szpitali zmniejszyło się o ponad 30 mln zł?

3. Czy tak drastyczne zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia na Dolnym Śląsku – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13462)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Lubuskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezro-

zumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Lubuskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego przy wzroście planu finansowania o ponad 2 mln zł, aż o 20 mln zmniejszyły się nakłady na POZ i ambulatoryjną opiekę specjalistyczną?

3. Czy tak drastyczne zmniejszenie wydatków na opiekę psychiatryczną i leczenie uzależnień oraz rehabilitację leczniczą nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności tych świadczeń zdrowotnych w Lubuskiem?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13463)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Opolskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sier-

pień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Opolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego przy spadku nakładów na oddział o ponad 11 mln wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej, odejmując zadania skierowane na pomoc osobom obłożnie chorym i niepełnosprawnym?

3. Dlaczego tak drastyczne – o 50 mln zł – zmniejszyło się finansowanie szpitali?

4. Czy zmniejszenie wydatków na świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej (8 mln zł), opiekę psychiatryczną i leczenie uzależnień (ponad 3 mln zł) oraz rehabilitację leczniczą (4,3 mln) nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności tych świadczeń zdrowotnych w Opolskiem?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13464)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Mazowieckiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sier-

pień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Czy tak drastyczne zmniejszenie wydatków na szpitale, opiekę psychiatryczną i leczenie uzależnień oraz rehabilitację leczniczą nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności tych świadczeń zdrowotnych w Mazowieckiem?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13465)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Małopolskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego finansowanie szpitali zmniejszyło się o ponad 3 mln zł przy jednoczesnym wzroście nakładów na oddział o 26 mln zł?

3. Czy zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia w Ma-

łopolskiem – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13466)

do ministra zdrowia

w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej, odejmując środki na pomoc dla osób obłożnie chorych i niepełnosprawnych (rehabilitacja lecznicza – 23 mln zł, opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień – 5 mln zł, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej – blisko 3 mln zł)?

3. Czy tak drastyczne zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych na Śląsku?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13467)

do ministra zdrowia

w sprawie projektu zmiany planu finansowego na 2010 r. Zachodniopomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Zachodniopomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej o 20 mln zł, odejmując środki na pomoc dla osób obłożnie chorych i niepełnosprawnych (opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień, rehabilitacja lecznicza, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej)?

3. Czy zmniejszenie kosztów niektórych świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności tych świadczeń w Zachodniopomorskiem?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13468)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r.
Świętokrzyskiego Oddziału
Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Świętokrzyskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego znacznie (49 mln zł) wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej, odejmując środki na pomoc dla osób obłożnie chorych i niepełnosprawnych (rehabilitacja lecznicza – 14 mln zł, opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień – 10,5 mln)?

3. Dlaczego przy wzroście o blisko 14 mln zł nakładów na oddział o ponad 4 mln zł zmniejszyło się finansowanie szpitali?

4. Czy tak drastyczne zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych w Świętokrzyskiem?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13469)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Podlaskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Podlaskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej, odejmując środki na pomoc dla osób obłożnie chorych i niepełnosprawnych (opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień, rehabilitacja lecznicza, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze, opieka paliatywna i hospicyjna)?

3. Dlaczego tak drastycznie – o ponad 15 mln zł – zmniejszyło się finansowanie szpitali?

4. Czy zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia w Podlaskiem – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13470)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r.
Warmińsko-Mazurskiego Oddziału
Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Warmińsko-Mazurskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej o 54,5 mln zł, odejmując tak duże środki na leczenie szpitalne – 45,4 mln zł?

3. Czy tak drastyczne zmniejszenie kosztów niektórych świadczeń zdrowotnych skierowanych do obłożnie chorych i niepełnosprawnych (rehabilitacja lecznicza – 6,7 mln, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej – 4 mln zł) nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności tych świadczeń w Warmińsko-Mazurskiem?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13471)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Pomorskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego finansowanie szpitali zmniejszyło się o prawie 7 mln zł, choć nakłady na służbę zdrowia w oddziale zwiększono o ponad 8 mln zł?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13472)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Łódzkiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), pro-

simy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Łódzkiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego tak znacznie wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej, odejmując środki na zadania skierowane na pomoc dla osób obłożnie chorych i niepełnosprawnych: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień – o 5,5 mln, rehabilitacja lecznicza – 4,7, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej – o 2,5 mln?

3. Dlaczego tak drastycznie – bo aż o ponad 33 mln zł – zmniejszyło się finansowanie szpitali?

4. Czy tak duże zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia w Łódzkiem – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13473)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Wielkopolskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Czy tak drastyczne zmniejszenie kosztów niektórych świadczeń zdrowotnych (opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień – o ponad 12 mln zł, opieka paliatywna i hospicyjna) nie stanowi zagrożenia dla jakości i dostępności tych świadczeń w Wielkopolsce?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13474)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Lubelskiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Wydaje się także niezrozumiałym znaczące zmniejszenie nakładów na nie-

które rodzaje świadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Czy tak drastyczne zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia w Lubelskiem – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13475)

do ministra zdrowia

**w sprawie projektu zmiany
planu finansowego na 2010 r. Podkarpackiego
Oddziału Wojewódzkiego NFZ**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem projektowany podział środków na poszczególne oddziały NFZ pokazuje, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju wyceniono w inny sposób.

Szczególnie niepokojąca jest sytuacja służby zdrowia na Podkarpaciu. Dostęp do ratujących zdrowie zabiegów medycznych już teraz graniczy z cudem, a będzie jeszcze trudniej z powodu środków przewidzianych na podkarpacki oddział NFZ na 2010 r. Plan zakłada dalsze ograniczanie nakładów na służbę zdrowia na Podkarpaciu. Nawet po uwzględnieniu nowego algorytmu – zwiększającego plan finansowy Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ o 47 795 tys. zł w stosunku do planu pierwotnego z sierpnia 2009 r. – nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej w 2010 r. na Podkarpaciu mają być mniejsze o ponad 106 mln zł w stosunku do roku obecnego (wg planu z 2 listopada 2009 r.).

Szczególny niepokój budzi poziom planowanych nakładów na leczenie szpitalne. Zmniejszenie środków na leczenie szpitalne na Podkarpaciu jest największe w porównaniu z innymi województwami. Wg aktualnie obowiązującego planu finansowego na 2009 r. na leczenie szpitalne na Podkarpaciu zaplanowano 1 233 346 tys. zł. W projekcie zmiany planu finansowego NFZ na 2010 r. zaplanowano 969 192 tys. zł, to jest o ponad 264 mln zł (czyli o ponad 21%) mniej niż w tym roku. Nawet po uwzględnieniu całej rezerwy migracyjnej zaplanowane na przyszły rok środki na leczenie szpitalne są dużo mniejsze i skandalicznie niewystarczające. W tej sytuacji szpitale będą przyjmować tylko w stanach nagłych, zagrażających życiu, wydłużą się kolejki do planowanych zabiegów i operacji.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie nadzwyczajne sytuacje i fakty zaistniały, których nie można było przewidzieć w chwili ustalania planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.), powodujące zmniejszenie niektórych kosztów świadczeń zdrowotnych Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ (listopad–grudzień br.)?

2. Dlaczego wzmocniono finansowanie podstawowej opieki zdrowotnej, odejmując środki na pomoc dla osób obłożnie chorych i niepełnosprawnych?

3. Dlaczego tak drastycznie zmniejszyło się finansowanie podkarpackich szpitali?

4. Czy wywiąże się Pani Minister z publicznych obietnic składanych na Podkarpaciu i wypłacone zostaną pieniądze za nadwykonania świadczeń zdrowotnych w 2008 i 2009 r.?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13476)

do ministra zdrowia

**w sprawie rozbieżnych polityk zdrowotnych
prowadzonych przez ministra zdrowia
i prezesa NFZ na przykładzie tworzenia
planu finansowego NFZ na 2010 r.**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia tworzony według określonych procedur prawnych powinien być istotnym elementem prowadzonej przez państwo polityki zdrowotnej. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.) w procesie tworzenia planu finansowego NFZ powinni aktywnie uczestniczyć minister zdrowia, prezes NFZ, dyrektorzy oddziałów wojewódzkich NFZ, Rada NFZ, posłowie Komisji Finansów Publicznych i Komisji Zdrowia.

Jak się okazało, w tym roku w procesie powstawania planu finansowego NFZ na 2010 r. z nieznanymi powodami wyłączył się minister zdrowia, a posłowie PO przyczynili się do tego, że proponowana zmiana planu finansowego nieopiniowana przez Komisję Zdrowia uzyskała jej opinię pozytywną (sic!).

W związku z powyższym pytamy Panią Minister:

1. Dlaczego minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów nie zatwierdził planu finansowego NFZ na 2010 r. zgodnie z art. 121 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tzn. do 14 sierpnia 2009 r.)? Jakimi były tego przesłanki?

2. Dlaczego minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów, nie zatwierdzając planu finansowego NFZ na 2010 r., nie wskazał prezesowi NFZ nieprawidłowości i nie zalecił ich usunięcia (zgodnie z art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych)?

3. Czy były przesłanki, żeby minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów skutecznie ingerował w plan finansowy NFZ na 2010 r., zgodnie z art. 123 ust. 1–3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych?

4. Czy w procesie tworzenia i realizowania planu finansowego NFZ można pomijać ministra zdrowia i ministra finansów? Czy minister zdrowia i minister finansów mogą bez uzasadnionych powodów nie wywiązywać się z ustawowego obowiązku zatwierdzania planu finansowego NFZ (art. 121 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych)?

5. Czy minister zdrowia utożsamia się z planem finansowym NFZ na 2010 r.? Jeżeli tak, to dlaczego nie zatwierdził go do 14 sierpnia br.? Jeżeli nie, to dlaczego nie skorzystał z możliwości ustawowych określonych w art. 123 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych?

6. Czy polityka zdrowotna realizowana przez prezesa NFZ poprzez plan finansowy NFZ jest tożsama

z polityką prowadzoną przez rząd pana premiera D. Tuska i panią minister zdrowia?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13477)

do ministra zdrowia

w sprawie niespłacenia należności z tytułu świadczeń zdrowotnych wykonanych przez świadczeniodawców ponad limit określony umową z NFZ w 2008 i 2009 r.

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Konstytucja jednoznacznie stwierdza, że władza publiczna jest zobowiązana do zapewnienia obywatelom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej na takim samym poziomie. Tymczasem planowane koszty świadczeń zdrowotnych oraz podział środków na poszczególne oddziały NFZ w 2008 i 2009 r. pokazują, że życie mieszkańców różnych regionów naszego kraju jest wyceniane w inny sposób. Podział pieniędzy na leczenie jest rażąco niesprawiedliwy. Sytuacja służby zdrowia w wielu województwach (w tym na Podkarpaciu) jest dramatyczna. Publicznie składane obietnice przez Panią Minister Kopacz nie zostały zrealizowane – nie wypłacono środków za nadwykonania 2008 oraz 2009 r.

W związku z powyższym pytamy Panią Minister:

1. Czy Pani Minister dysponuje sprawnym i skutecznym systemem monitorowania zarówno potrzeb zdrowotnych w poszczególnych województwach, rodzajach i zakresach świadczeń zdrowotnych, jak i ich realizacji oraz adekwatnymi procedurami umożliwiającymi wykorzystanie wolnych środków na zakup niezapłaconych, a zrealizowanych już świadczeń zdrowotnych?

2. Na jakim poziomie (kwotowo i procentowo) zostały zrealizowane plany finansowe oddziałów wojewódzkich NFZ w 2008 r.? Jakimi w tym zakresie są prognozy za 2009 r.? Czy środków pochodzących z niewykonania planów finansowych nie można było przeznaczyć na nadwykonania w niektórych rodzajach udzielanych świadczeń zdrowotnych w poszczególnych oddziałach wojewódzkich NFZ?

3. W jakim stopniu rezerwa na zobowiązania z postępowań sądowych (F2) przewidziana w planie finansowym NFZ w 2008 i 2009 r. zaspokoi roszcze-

nia z tytułu rzeczywistych nadwykonań świadczeń zdrowotnych (kwotowo i procentowo)?

4. Czy wywiąże się Pani Minister z publicznych obietnic składanych na Podkarpaciu i wypłacone zostaną pieniądze za nadwykonania świadczeń zdrowotnych w 2008 i 2009 r.? Które oddziały wojewódzkie NFZ nie otrzymały wystarczających środków za nadwykonania w 2008 i 2009 r.? Jakże są to kwoty oraz rodzaje świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13478)

do ministra zdrowia

w sprawie powodów zmuszających do zmiany planu finansowego NFZ i znaczącego zmniejszenia nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych planowanych na 2010 r.

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Plan finansowy narodowego funduszu jest istotnym elementem prowadzonej przez państwo polityki zdrowotnej. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.) w procesie tworzenia planu finansowego NFZ na 2010 r. (czerwiec–sierpień br.) zostały przedstawione propozycje przychodów i kosztów funduszu. Z wielkim zdziwieniem przyjęliśmy przy tym nieuzasadnioną i niezrozumiałą bierność ministra zdrowia oraz ministra finansów (brak zatwierdzenia planu finansowego).

Po przyjętej zmianie art. 118 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zmianie uległ szczegółowy tryb i kryteria podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (tzw. algorytm). Ogólnie nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej nie uległy zmianie.

Skutkiem wprowadzenia nowego algorytmu nastąpiła zmiana struktury podziału środków na poszczególne oddziały wojewódzkie oraz na koszty świadczeń opieki zdrowotnej pomiędzy poszczególne rodzaje świadczeń. Wydaje się jednak niezrozumia-

łym znaczące zmniejszenie nakładów na niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych przy równoczesnym zwiększeniu innych.

W związku z powyższym pytamy Panią Minister:

1. Czy propozycje planu finansowego NFZ na 2010 r. przedstawione w połowie bieżącego roku były rzetelne i wiarygodne?

2. Czy dyrektorzy oddziałów wojewódzkich NFZ, dostosowując swoje projekty planów finansowych do nowego algorytmu i wytycznych, informowali o dodatkowych potrzebach finansowych? Jeżeli tak, to jakie jest niedoszacowanie planu finansowego?

3. Jakie nadzwyczajne sytuacje zaistniały, że pomimo takich samych środków finansowych przewidzianych w planie finansowym NFZ na 2010 r. (czerwiec br.), jak i po zmianie tego planu (listopad br.), zmniejszono koszty świadczeń zdrowotnych, m.in.:

- ambulatoryjna opieka specjalistyczna – o 92 572 tys. zł,
- leczenie szpitalne – o 261 876 tys. zł,
- opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień – o 94 485 tys. zł,
- rehabilitacja lecznicza – o 66 718 tys. zł,
- świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze – o 27 963 tys. zł,
- leczenie stomatologiczne – o 104 368 tys. zł,
- leczenie uzdrowiskowe – o 82 974 tys. zł?

4. Czy tak drastyczne zmniejszenie niektórych rodzajów kosztów świadczeń zdrowotnych nie stanowi zagrożenia dla prawidłowego funkcjonowania służby zdrowia – dla jakości i dostępności niektórych świadczeń zdrowotnych?

5. Które propozycje kosztów świadczeń zdrowotnych planu finansowego NFZ na 2010 r. są wiarygodne i dają gwarancje właściwego ich realizowania oraz zaspokojenia potrzeb i oczekiwań pacjentów – te z połowy roku czy też te z listopada br.?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13479)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ograniczeń w realizacji programu „Szlanka mleka” w 2010 r.

Szanowny Panie Premierze! Jak wynika z doniesień prasowych, a także licznych sygnałów docierających do mojego biura poselskiego, istnieje poważne zagrożenie realizacji na dotychczasowym poziomie programu „Szlanka mleka” w roku 2010.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wprowadza poważne zmiany w funkcjonowaniu programu „Szkłanka mleka”. Jak się okazuje, niestety, zmiany te uderzą przede wszystkim bezpośrednio w najmłodszych, pomimo zapewnień ze strony rządu, że nowelizacja budżetu nie będzie przeprowadzona kosztem zwykłych obywateli.

Prawo unijne zakłada, iż każde dziecko uczęszczające do przedszkola, szkoły podstawowej, gimnazjum lub szkoły ponadgimnazjalnej ma możliwość codziennego spożycia do 0,25 l mleka lub jego przetworów po obniżonej cenie. Składa się na nią kwota uiszczona przez ucznia bądź w jego imieniu i dopłata przyznawana przez Agencję Rynku Rolnego.

Dzięki dobrze funkcjonującej współpracy pomiędzy producentami mleka, szkołami i ARR każde dziecko w szkole podstawowej ma możliwość codziennego, bezpłatnego spożywania 0,25 l mleka bez dodatków smakowych oraz 0,25 l mleka smakowego po znacznie obniżonej cenie.

Jak się okazuje, z wyliczeń Agencji Rynku Rolnego wynika, że na realizację programu w dotychczasowym kształcie potrzebne byłoby w 2010 r. ok. 202 mln zł. Tymczasem w ustawie budżetowej resort finansów przygotował na ten cel nieco ponad 89 mln zł. Taki kształt polityki finansowej państwa jest nie do przyjęcia. Zakłada on generowanie oszczędności budżetowych kosztem najmłodszych obywateli. Szkłanka mleka stanowiła często dla wielu uczniów jedyny posiłek, jaki mogli spożyć w szkole. Program ten dzięki swej funkcjonalności służył przede wszystkim młodym Polakom, ale także przyczyniał się do systematycznego wspierania sektora przetwórstwa mlecznego. Są bardzo dobre opinie o programie, jego roli społecznej, w tym kształtującej prawidłowe nawyki żywieniowe u dzieci; jest on nie do przecenienia. Zdaniem uczestników programu i jego realizatorów należy go utrzymać za wszelką cenę na dotychczasowym poziomie.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego kierowany przez Pana rząd szuka oszczędności kosztem najmłodszych obywateli naszego kraju?

2. Czy program „Szkłanka mleka” będzie kontynuowany na dotychczasowym poziomie w roku 2010?

3. Czy znane są Panu przewidywane konsekwencje wprowadzenia ograniczeń do programu, o którym mowa, zarówno te dotyczące dzieci, jak i producentów mleka?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13480)

do ministra środowiska

w sprawie odstąpienia od wprowadzenia zmian w art. 83 ustawy o ochronie przyrody

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie informuję, że otrzymałam pismo wysłane przez prezydenta miasta Rzeszowa pana Tadeusza Ferencę. Pismo zawiera prośbę o rozważenie możliwości odstąpienia od wprowadzania zmian w art. 83 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.) polegających na dokonywaniu uzgodnień z regionalną dyрекcją ochrony środowiska. Proponowane do wprowadzenia przepisy bezzasadnie przedłużyłyby czas przygotowywania inwestycji drogowych prowadzonych na drogach publicznych w granicach miasta.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie rozwiązania problemów w tej skomplikowanej i trudnej materii wypracowało ministerstwo do tej pory?

2. Czy w nowych projektach ustaw przewiduje się zmiany w art. 83 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.)?

3. Na jakim etapie znajdują się prace legislacyjne związane z poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw?

Z poważaniem

Poseł Grażyna Gęsicka

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13481)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie naprawienia krzywd moralnych i zadośćuczynienia za przymusową i bezpłatną pracę młodzieży niepełnoletniej w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” wykonywanej w latach 1948–1955

Uprzejmie informuję, że otrzymałam pismo wysłane przez prezesa zarządu Krajowego Stowarzyszenia na rzecz Junaczek i Junaków Weteranów Pracy Wcielonych Przymusowo do Brygad Roboczych Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” 1948–1955 pana Jana Juchy oraz wiceprezesa tegoż pana Zbigniewa Kołomyję. Pismo zawiera prośbę o przyjęcie

proponowanych rozwiązań ustawowych mających na celu naprawienie krzywd moralnych i zadośćuczynienie za przymusową i bezpłatną pracę młodzieży niepełnoletniej w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” wykonywanej w latach 1948–1955.

Pragnę wyrazić swoje poparcie dla powyższego wniosku. W uznaniu przymusowego zatrudnienia osób w tym okresie jako szczególny rodzaj represji politycznych oraz realizując podstawową zasadę prawa pracy gwarantującą każdemu pracownikowi prawo do godziwego wynagrodzenia, jak najbardziej zasadnym jest pełne zrekompensowanie strat, jakich doznali weterani pracy przymusowej.

Sprawa odszkodowań jest bardzo pilna, ponieważ dotyczy ludzi w podeszłym wieku (70–80 lat), często także schorowanych. Z powodu opinii, iż praca w ramach hufców pracy nie była formą opresji totalitarnej, do dziś nie otrzymali odpowiedniego zadośćuczynienia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie rozwiązania problemów w tej skomplikowanej i trudnej materii wypracowało ministerstwo do tej pory?

2. Czy w nowych projektach ustaw przewiduje się objęcie byłych junaków działaniami mającymi zrekompensować lata pracy przymusowej?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian w ustawie proponowanych przez środowisko junaczek i junaków, które załączam do niniejszego pisma*)?

Z poważaniem

Posel Grażyna Gęsicka

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13482)

do ministra infrastruktury

w sprawie przyspieszenia przebudowy drogi krajowej nr 4

Szanowny Panie Ministrze! Biegająca przez Łañcut droga krajowa nr 4 jest w bardzo złym stanie technicznym. Zdarzają się wypadki, awariom i zniszczeniu ulegają pojazdy, rosną koszty przejazdu ze względu na ograniczenie szybkości i korki, z tego też powodu nasila się emisja CO₂ i innych produktów spalania benzyny pojazdów pokonujących drogę w czasie dłuższym niż byłby niezbędny, gdyby droga była w lepszym stanie.

Na wspólnym posiedzeniu trzech rad gminy radni podjęli apel*) o przyspieszenie naprawy wymienionej drogi.

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź: Kiedy można się spodziewać remontu drogi krajowej nr 4?

Z poważaniem

Posel Grażyna Gęsicka

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13483)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nieuprawnionej odmowy przyznawania rybakom pomocy finansowej w ramach rekompensat społeczno-gospodarczych na realizację operacji dotyczących wcześniejszych emerytur, na przykładzie rybaka z Kołobrzegu

Do mojego biura poselskiego zgłosił się pan J. M., przedstawiciel grupy rybaków, którzy złożyli do Zachodniopomorskiego Oddziału Regionalnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Szczecinie wnioski dotyczące operacji dotyczących wcześniejszych emerytur w ramach środka 1,5 „Rekompensaty społeczno-gospodarcze w celu zarządzania krajową flotą rybacką” objętego Programem Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”, z bardzo poważnymi przesłankami potwierdzającymi nieuprawnioną odmowę przyznania im pomocy finansowej w ramach rekompensat dla rybaków na operacje dotyczące wcześniejszych emerytur.

Otóż w dniu 26 czerwca 2009 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi wydał rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 1: Środki na rzecz dostosowania floty rybackiej, zawartą w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”. Minister na podstawie art. 19 ustawy z dnia 3 kwietnia 2009 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz. U. Nr 72, poz. 619) zarządził w § 21.1., że pomoc w ramach rekompensat społeczno-gospodarczych na realizację operacji dotyczących wcześniejszych emerytur jest przyznawana, w formie rekompensaty, rybakowi, który: 1) trwale zaprzestał wykonywania zawodu rybaka; 2) ukończył co najmniej 55. rok życia; 3) pracował w zawodzie rybaka na statku rybackim co najmniej przez 10 lat. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest przyznawana rybakowi do ukończenia przez niego 65. roku życia.

Zgodnie z tym rozporządzeniem wielu rybaków, (wg nieoficjalnych informacji ponad 1600), m.in. pan J. M., złożyło wnioski o pomoc finansową w ramach rekompensat na operacje dotyczące wcześniejszych emerytur dla rybaków, spełniając wszystkie kryteria sformułowane w tym rozporządzeniu (§ 21).

Tak więc rybak J. M., spełniając wszystkie kryteria zawarte w § 21 ww. rozporządzenia ministra, złożył w dniu 30 lipca 2009 r. w ARiMR ZOR w Szczecinie wniosek na operację dotyczącą wcześniejszej emerytury.

Niestety w dniu 4 grudnia 2009 r. otrzymał decyzję nr DEC/01/OR16-61704-OR1600012/09 dyrektora ZOR ARiMR w Szczecinie o odmowie przyznania pomocy finansowej (notabene w 5 miesięcy po złożeniu wniosku, choć w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi jest wyraźnie napisane w § 40. 1., że wniosek o dofinansowanie rozpatruje się w terminie 3 miesięcy od dnia jego złożenia).

W kuriozalnym uzasadnieniu czytamy, iż: w dniu 3 sierpnia 2009 r. wpłynął wniosek pana E. T. z następującymi dokumentami, m.in.: wyciągiem pływania potwierdzonego przez Urząd Morski w Szczecinie Wydział Dokumentów Marynarzy (12 stron). Uzasadnienie dziwne i kuriozalne, albowiem wniosek złożony był w dniu 30 lipca (a nie 3 sierpnia), złożył go pan J. M. (a nie pan E. T.), wreszcie składający wniosek nigdy nie przedstawiał wyciągu pływania potwierdzonego przez wydział dokumentów marynarzy itd.

To nie wszystko! Brak profesjonalizmu, dezinformacja i pełna dezynwoltura urzędników ZOR ARiMR w Szczecinie w stosunku do beneficjentów tej formy rekompensat wystąpił także w trakcie realizacji wniosku. Otóż pan M. w okresie realizacji wniosku był wezwany do usunięcia braków formalnych. Albowiem w międzyczasie, po złożeniu wniosku przez pana J. M., jak również wielu innych wniosków, ZOR ARiMR w Szczecinie skonstatował, że istnieje art. 3 lit. b rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego, które wskazywało definicję rybaka jako osoby, której zajęciem – uznawanym przez państwo członkowskie – jest zawodowe rybactwo na pokładzie czynnego statku rybackiego.

Chociaż według informacji telefonicznej, potwierdzonej także w rozmowie osobistej z pracownikami ZOR ARiMR w Szczecinie (m.in. pan Ch.) wyraźnie stwierdzono, że: w dniu złożenia wniosku nie można być zatrudnionym i zamustrowanym na statku rybackim, czego dowodem miał być bezwzględny obowiązek osobistego wstawienia się w dniu złożenia wniosku! Mało tego, pan M., tak jak każdy inny rybak składający wniosek, miał obowiązek własnoręcznie napisać oświadczenie, że w dniu złożenia wniosku zaprzestał wykonywania zawodu rybaka!

Zatem najpierw na kolanie napisane rozporządzenie ministra z dnia 26 czerwca 2009 r., następnie całkowity brak wiedzy w szacunkach liczby wniosków (spodziewano się maksymalnie 300–400 wnio-

sków), a w konsekwencji brak zabezpieczenia dostatecznych środków na ten cel. Wobec powyższego w końcowej fazie realizacji wniosków o pomoc finansową przywoływano zgoda odmienne przepisy niż na wstępie ich składania, natomiast w trakcie realizacji wniosków dokładano jeszcze inne wymogi prawne, które zresztą istnieją od kilku lat, (vide rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006). Wszystko po to, by mieć pretekst do odmowy przyznania pomocy finansowej.

Wobec powyższego rybaczy na spotkaniu z panem wiceministrem Kazimierzem Plocke zadali pytanie: Jeśli rybak zamustrowuje się na statek rybacki i wypełni definicję rybaka, to czy otrzyma pomoc finansową w ramach powyższej operacji dotyczącej wcześniejszej emerytury? Odpowiedź publiczna pana wiceministra brzmiała: Tak, otrzyma. Zatem pan J. M. zamustrował się na statek rybacki i już jako rybak na pokładzie czynnego statku rybackiego złożył ponownie wniosek, w dniu 12 listopada 2009 r.

Prawdopodobnie w odpowiedzi Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przedstawi już gotowy projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 1: Środki na rzecz dostosowania floty rybackiej, zawartą w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”, w którym w zmianie 6 proponuje się w § 21 dodanie w ust 1 pkt 3 w brzmieniu: 3) pracował w zawodzie rybaka na statku rybackim przez co najmniej 10 lat, przy czym 12 miesięcy w okresie ostatnich 24 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o dofinansowanie.

Tak więc powyższa zmiana rozporządzania ministra rolnictwa i rozwoju wsi ponownie zaistnieje po fakcie złożenia wniosku przez pana M. i zresztą wielu innych rybaków, które złożyli na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów!

Stąd pytania do Pana Ministra. Pytanie zasadnicze:

1. Kto i w jaki sposób odpowie za totalny bałagan organizacyjno-prawny, tworzenia niespójnych i „na kolanie” przepisów oraz całkowitej dezinformacji w kwestii przyznawania rybakom pomocy w ramach rekompensat społeczno-gospodarczych na realizację operacji dotyczących wcześniejszych emerytur?

Pytania szczegółowe:

2. Jakie zostaną wyciągnięte konsekwencje w stosunku do pracowników ZOR ARiMR w Szczecinie odpowiedzialnych za brak profesjonalizmu, nieprzestrzeganie przepisów rozporządzenia ministra z dnia 26 czerwca 2009 r. i tak lekceważące odnoszenie się do rybaków (w tym szampowe, wysoce nieprofesjonalne i lekceważące uzasadnienie odmowy przyznania pomocy finansowej ww. rybakowi)?

3. Czy prawo zezwala, by nastąpiła odmowa przyznania pomocy finansowej na podstawie przepisów, które są zmieniane w trakcie realizacji wniosku, któ-

ry w momencie jego składania spełniał wszystkie kryteria wymagane w przepisach?

4. Czy jest możliwe i zgodne z prawem, by w momencie wejścia w życie ww. projektu rozporządzenia ministra rolnictwa zmieniającego poprzednie rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków ponownie doszło do odmowy przyznania pomocy finansowej panu J. M. (który w dniu 12 listopada złożył ponownie wniosek, będąc zamustrowanym na pokładzie czynnego statku rybackiego) oraz innym rybakom, na podstawie zmienionych przepisów, w trakcie realizacji wniosku, który w momencie jego złożenia spełniał wszystkie wymogi prawne?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13484)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie obliczania składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejszającej dochód członka rodziny na podstawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 lipca 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne

Powyższe rozporządzenie zmieniło rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawach sposobu trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne (Dz. U. Nr 105, poz. 881, z późn. zm.) w ten sposób, że § 15, ust. 2 otrzymał brzmienie: W przypadku, gdy członek rodziny osiąga dochody podlegające opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych, wysokość składki na ubezpieczenie zdrowotne, pomniejszającą dochód członka rodziny, oblicza się według wzoru: $S = Sp / P - Sus$, gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

- S – składka na ubezpieczenie zdrowotne wyrażona w złotych,
- Sp – stopa procentowa składki na ubezpieczenie zdrowotne,
- P – przychód w złotych,
- Sus – składka na ubezpieczenie społeczne wyrażona w złotych.

Zgodnie z art. 3 pkt 1a ustawy o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) dochód oznacza: przychody podlegające opodatkowaniu na zasadach ogólnych na podstawie przepisów

o podatku dochodowym od osób fizycznych, pomniejszone o koszty uzyskania przychodu, należny podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie społeczne niezaliczone do kosztów uzyskania przychodu oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Zdarza się, że osoby prowadzące działalność gospodarczą, które wykazały duży przychód, są uprawnione do pobierania zasiłku rodzinnego, a osoby zatrudnione, z niższym przychodem, zasiłku rodzinnego nie otrzymują.

Dzieje się tak dlatego, że powyższy wzór stosuje się tylko przy wyliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne ze stosunku pracy, natomiast osoby prowadzące działalność gospodarczą płacą zryczałtowaną składkę zdrowotną. Taki sposób wyliczenia składki zdrowotnej jest fikcyjny i niesprawiedliwy. Powinno się uwzględniać faktycznie zapłaconą składkę.

Przedstawiam dwa przykłady ustalenia dochodu na osobę w rodzinie do celów przyznania zasiłku rodzinnego. Pierwszy przykład dotyczy 4-osobowej rodziny o dochodzie brutto 43 109,92 zł, w której jedno z rodziców prowadzi działalność gospodarczą, a drugi przykład dotyczy 4-osobowej rodziny o niższym dochodzie brutto – 39 764,95 zł, w której rodzice są pracownikami. Pierwsza rodzina jest uprawniona do świadczeń rodzinnych, bo dochód na osobę w rodzinie wynosi 274,31 zł, a druga rodzina nie, bo jej dochód na osobę wynosi 641,63 zł. Osoba prowadząca działalność gospodarczą odprowadziła składkę zdrowotną w wysokości 3979, 61 zł, a do wyliczeń przyjęto składkę znacznie wyższą – 19 897,19 zł.

Szanowna Pani Minister, pragnę zapytać:

1. Czy uważa Pani, że przyjęty sposób obliczania dochodu na osobę w rodzinie w sprawach o świadczenia rodzinne jest zgodny z zasadami udzielania pomocy?

2. Czy przewiduje Pani zmianę rozporządzenia w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne, która wyeliminowałaby przypadki rażąco odmienne od zasad przyjętych przez państwo w rozdziale pomocy?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13485)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie potrzeby zmian wielkości czcionki stosowanej w dowodach osobistych

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: W toku mojej

pracy parlamentarzysty wielokrotnie spotykałem się z krytycznymi uwagami dotyczącymi zbyt małych czcionek stosowanych do drukowania dowodów osobistych, co przede wszystkim wręcz uniemożliwia odczytanie numerów dokumentu i numerów PESEL znajdujących się na tym dokumencie. Podobne opinie na ten temat wypowiadały między innymi osoby odwiedzające moje biuro, jak i radni oraz urzędnicy samorządowi. W ocenie tych ludzi stwarza to znaczne utrudnienie przy załatwianiu spraw urzędowych, zwłaszcza przez osoby starsze i słabo widzące.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską.

Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zastosowania przy wykonywaniu dowodów osobistych czytelniejszych czcionek, ze szczególnym uwzględnieniem wydruków numerów?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13486)

do ministra finansów

**w sprawie projektu ustawy
z dnia 2 lipca 2009 r. o zmianie ustawy
o podatku od towarów i usług, ustawy
o transporcie drogowym oraz ustawy
o zmianie ustawy o podatku od towarów
i usług**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Wyżej wspomniany projekt, który przedstawiło Ministerstwo Finansów, między innymi przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT. Skutki proponowanej zmiany mogą być bardzo negatywne i, niestety, także dalekosiężne. Wskutek kryzysu ekonomicznego w ostatnim czasie nastąpił wyraźny spadek liczby osób inwestujących w naukę języków obcych. Proponowany podatek na usługi edukacyjne to dodatkowy koszt, który większość niepublicznych placówek przerzuci na swoich słuchaczy, co w konsekwencji doprowadzi do dalszego zmniejszenia się liczby zainteresowanych tego rodzaju edukacją.

Oczywiście nie muszę uzasadniać, że to może przyczynić się do zahamowania rozwoju językowego w pewnych rejonach czy też wśród niektórych grup społeczeństwa, tym bardziej że oferta niepublicznych szkół językowych skierowana przede wszystkim do młodzieży przez lata z powodzeniem wypełniała lukę w szkolnictwie publicznym. Proponowane rozwiązania mogą doprowadzić do sytuacji, gdzie nauka języ-

ków obcych może być towarem luksusowym przeznaczonym tylko dla zamożnych.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską.

Dlaczego, pomimo tak ewidentnie negatywnych społecznych skutków proponowanych zmian, ministerstwo forsuje propozycję nałożenia podatku VAT na usługi edukacyjne w niepublicznych szkołach językowych?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13487)

do ministra finansów

**w sprawie potrzeb finansowych związanych
z realizacją zwrotu rolnikom podatku
akcyzowego zawartego w cenie oleju
napędowego wykorzystywanego do produkcji
rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r.
na przykładzie gminy Połczyn-Zdrój**

Szanowny Panie Ministrze! Urząd Miasta i Gminy w Połczynie-Zdroju w dniu 15 października 2009 r. złożył wniosek do wojewody zachodniopomorskiego o wysokości niezbędnych środków w zakresie zwrotu rolnikom podatku akcyzowego, zawartego w cenie oleju napędowego. Gmina zaczęła realizować to zadanie zlecone i burmistrz Połczyna-Zdroju wydała w trybie ustawowym decyzję o zwrocie podatku akcyzowego rolnikom uprawnionym do otrzymania takiego zwrotu na ogólną kwotę 443 284,63 zł. W dniu 5 listopada 2009 r. gmina otrzymała zawiadomienie, że zarządzeniem wojewody zachodniopomorskiego z dnia 3 października 2009 r. dotacja celowa przeznaczona gminie Połczyn-Zdrój na drugie półrocze 2009 r. w celu realizacji tego ustawowego zleconego zadania wynosi 217 575,47 zł.

Zadanie, które realizuje gmina, jest zadaniem zleconym przez administrację rządową i zgodnie z ustawą z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379) oraz rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 23 sierpnia 2006 r. w sprawie przekazywania gminom dotacji celowej na postępowanie w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej i jego wypłat (Dz. U. Nr 160, poz. 1132 z dnia 7 września 2006 r.) zwrot podatku akcyzowego w całości powinien być finansowany w formie dotacji celowej.

Ponieważ gmina nie otrzymała dotychczas żadnej informacji, czy i kiedy otrzyma brakującą do pełnej

realizacji zadania kwotę 225 709,16 zł, zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy brakujące do realizacji zadania środki będą wypłacane gminom i kiedy to nastąpi?

Czy rząd bierze pod uwagę wypłatę odsetek w związku z częściowym przekazaniem gminom dotacji celowej na zwroty podatku akcyzowego rolnikom uprawnionym do otrzymania takiego zwrotu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 7 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13488)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie postępu prac związanych
z wydrukiem podręczników dla uczniów
niewidomych i słabowidzących**

Szanowna Pani Minister! Podręczniki w brajlu i powiększonym czarnym druku to niezbędny instrument pozyskiwania wiedzy dla uczniów niewidomych oraz słabowidzących. Z tego powodu wszelkie propozycje zmian w zakresie adaptacji i druku podręczników mogą powodować zagrożenie merytoryczne i organizacyjne w zakresie dostępności tych podręczników.

Adaptacja podręczników dla uczniów z dysfunkcją wzroku powinna być oparta o ujednolicone zasady adaptacji uzgodnione i zaakceptowane przez ośrodki. Należy ponadto zapewnić im środki finansowe niezbędne do pokrycia kosztów wydruku podręczników lub do zlecenia druku podmiotom zewnętrznym, a także wziąć pod uwagę możliwości techniczne ośrodków w kontekście korzystania przez nie z formatu zapisu elektronicznego podręczników.

W związku z dużym zapotrzebowaniem na podręczniki dla uczniów niewidomych oraz słabowidzących zwracam się z pytaniem: Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej może doprowadzić do pomyślnego zakończenia działań w sprawie prac nad wydrukiem podręczników w brajlu i powiększonym czarnym druku dla niewidomych uczniów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 3 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13489)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie kryteriów oceny wniosków
zgłaszanych przez gminy do wojewody
świętokrzyskiego, dotyczących przebudowy
dróg w ramach „Narodowego programu
przebudowy dróg lokalnych” na 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Związek Miast i Gmin Regionu Świętokrzyskiego zwrócił się do mojego biura poselskiego z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie sposobu oceny wniosków gmin zgłaszanych do wojewody świętokrzyskiego na przebudowę dróg w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” na 2010 r.

W związku z opublikowaną listą rankingową wniosków gmin zgłoszonych do wojewody świętokrzyskiego, dotyczących budowy dróg w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” na 2010 r. Związek Miast i Gmin Regionu Świętokrzyskiego, uwzględniając krytyczne stanowiska samorządów gmin, przekazał uwagi i propozycje do obecnego sposobu oceny i kwalifikacji wniosków przez merytoryczną komisję. Ideą programu jest pomoc gminom w budowie i przebudowie dróg lokalnych, a przez to poprawa warunków komunikacyjnych użytkowników dróg oraz bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dotychczasowy sposób oceny pozwolił zakwalifikować projekty gmin miejskich, natomiast wyeliminował wnioski biednych gmin wiejskich. Dla użytkowników lokalnych dróg wiejskich dotacja ta w większości jest jedyną szansą na stworzenie infrastruktury drogowej umożliwiającej dojazd karetki pogotowia, straży pożarnej czy dowozu dzieci do szkoły.

Zaistniała sytuacja wywołała duże niezadowolenie wśród samorządów oraz uznana została za dyskwalifikującą biedne środowiska wiejskie. Wobec powyższego związek w imieniu gmin wiejskich samorządów proponuje rozważenie następujących możliwości oceny i podziału środków na 2010 rok:

- zapewnić wszystkim samorządom jednakowe możliwości otrzymania środków, dzieląc je dla trzech grup, jakimi są powiaty, gminy miejskie i wiejskie,
- zmienić zasady oceny wniosków i podziału środków tak, by każda gmina składająca wniosek miała możliwość otrzymania dotacji,
- uwzględnić zmianę listy rankingowej zakwalifikowanych wniosków o dofinansowanie.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Jak Pan ocenia tę sytuację i czym ją uzasadnia?

2. Czy istnieje możliwość wprowadzenia zaproponowanych rozwiązań?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 4 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13490)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji sądów
i prokuratur rejonowych w miejscowościach
będących siedzibami powiatów**

Szanowny Panie Ministrze! Związek Miast i Gmin Regionu Świętokrzyskiego zwrócił się do mojego biura poselskiego z prośbą o podjęcie pilnych działań w sprawie zamiaru likwidacji sądów i prokuratur rejonowych w miejscowościach będących siedzibami powiatów.

Jak podkreślili zainteresowani, działania Ministerstwa Sprawiedliwości zmierzające do faktycznej likwidacji niektórych sądów rejonowych oraz prokuratur rejonowych w województwie świętokrzyskim zasługują na zdecydowany sprzeciw ze strony samorządu terytorialnego. Pojawiające się informacje budzą tym większe zaniepokojenie, że planowana reorganizacja na terenie samego województwa świętokrzyskiego ma dotyczyć aż czterech sądów i prokuratur rejonowych.

Przede wszystkim należy wskazać, że takie działania Ministerstwa (w przypadku ich zrealizowania) będą miały dalekosiężne skutki nie tylko w sferze społecznej, ale również ekonomicznej. Odbiją się także niekorzystnie na funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Podkreślenia wymaga fakt, że likwidacja sądów rejonowych (prokuratur) utrudni dostęp mieszkańców powiatów do wymiaru sprawiedliwości. Będą oni zmuszeni podróżować do sądu oddalonego o kilkanaście czy kilkadziesiąt kilometrów, co wiąże się z dodatkowymi kosztami. Planowane działania ministerstwa nie odniosą skutku w postaci oszczędności, co wydaje się głównym motywem przyświecającym tym zamierzeniom. Bezpośrednim skutkiem likwidacji sądów i prokuratur będzie rzeczywiste pogorszenie dostępności tych usług publicznych, zwiększenie kosztów dochodzenia swoich praw przez mieszkańców, wydłużenie czasu trwania postępowań sądowych i prokuratorskich. W efekcie przełoży się to na zwiększenie kosztów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Natomiast bezdyskusyjny jest także argument, iż żadne względy natury ekonomicznej (oszczędności) nie mogą usprawiedliwiać ogromnych kosztów społecznych, jakie mogą pociągać za sobą działania Mi-

nisterstwa Sprawiedliwości. Dodatkowym elementem przemawiającym przeciwko oddalaniu wymiaru sprawiedliwości od obywateli jest społeczne poczucie bezpieczeństwa wśród mieszkańców powiatów dotkniętych reorganizacją. Obywatele niewątpliwie odczują, iż państwo znów ich kosztem oszczędza, i to w sferze niesłychanie doniosłej społecznie i gospodarczo.

W tym miejscu należy zadać pytanie, czy ministerstwo zdaje sobie sprawę z rzeczywistego wpływu zamierzonych przedsięwzięć na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz rozwój regionalny. Odpowiedź jest niestety raczej negatywna. Przecież z sądami rejonowymi i prokuraturami w małych miejscowościach związane jest funkcjonowanie kancelarii prawnych. Likwidacja sądu czy prokuratury zapewne spowoduje odpływ wykwalifikowanych prawników do miast, w których znajdują się siedziby tych instytucji. Należy stwierdzić, że choćby ta okoliczność wpłynie niewątpliwie negatywnie na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz rozwój regionalny. Dodatkowo należy poddać w wątpliwość racjonalność planów likwidacji sądów czy prokuratur, które otrzymały w ostatnim czasie nowe, dobrze wyposażone siedziby, kosztem poważnego zaangażowania finansowego samych powiatów. Miejscowości będące siedzibami starostw powiatowych stanowią lokalne ośrodki administracji, gdzie skupia się życie mieszkańców okolicznych gmin i sołectw.

Ponadto Związek Miast i Gmin Regionu Świętokrzyskiego zwrócił uwagę na istotny aspekt prawny związany z projektem zmian w strukturze organizacyjnej sądów. Mianowicie zgodnie z art. 20 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, minister sprawiedliwości tworzy i znosi w drodze rozporządzenia sądy oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa. Dlatego też należy zwrócić uwagę, iż Krajowa Rada Sądownictwa w stanowisku z dnia 9 września 2009 r. w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw wyraziła negatywną opinię w przedmiocie proponowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości rozwiązań w zakresie zmian organizacyjnych, w tym likwidacji małych sądów. Krajowa Rada Sądownictwa krytycznie odnosi się do proponowanych rozwiązań dotyczących struktury organizacyjnej sądów powszechnych. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa propozycje zmian nie tylko nie wpłyną na poprawę funkcjonowania sądów, ale doprowadzą do chaosu, którego efektem będzie pogorszenie sprawności postępowania. Nie bez znaczenia jest również postulat Krajowej Rady Sądownictwa, aby każda decyzja wprowadzająca zmiany w strukturze sądów powszechnych była poprzedzona wnikliwymi analizami statystycznymi i uwzględniała specyfikę czynności wykonywanych

w ramach poszczególnych pionów orzecznich oraz kwestię związaną z dostępnością do sądów.

Istotne zastrzeżenia budzi również forma konsultacji planów likwidacji sądów rejonowych i prokuratur, a w zasadzie to jej brak ze stroną samorządową tj. poszczególnymi gminami czy też powiatami. Jako że uwarunkowania społeczne oraz najważniejsze potrzeby ludności lokalnej mogą zostać najlepiej rozpoznane właśnie na szczeblu powiatowym czy gminnym bardzo istotnym jest, aby głos samorządu był brany pod uwagę w przypadku tak ważnych decyzji w zakresie organizacji wymiaru sprawiedliwości.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Jak Pan ocenia tę sytuację i czym ją uzasadnia?

2. Czy istnieje możliwość wstrzymania działań, które zmierzają do likwidacji sądów i prokuratur rejonowych w miejscowościach będących siedzibami powiatów?

3. Jakie kroki zamierza Pan podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 4 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13491)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie projektu „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie” (KSRR)

Szanowna Pani Minister! Marszałek województwa świętokrzyskiego oraz Sejmik Województwa Świętokrzyskiego zwrócili się do mojego biura poselskiego z prośbą o podjęcie działań w sprawie projektu „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020. regiony, miasta, obszary wiejskie” (KSRR).

Sejmik Województwa Świętokrzyskiego wyraził zdecydowany sprzeciw wobec ponownej próby kształtowania rozwoju kraju w oparciu o ośrodki metropolitalne. Koncepcja ta zawarta w projekcie ustawy o rozwoju miast i obszarów metropolitalnych spotkała się z powszechną społeczną krytyką i wydawało się, że rząd ostatecznie uznał równe prawo wszystkich 16 województw do zrównoważonego rozwoju. Tymczasem założenia ich kategoryzowania znalazły się ponownie w konsultowanym projekcie „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020”.

Podział regionów na lepsze i gorsze, na tzw. lokomotywy rozwoju i regiony zacofane, z założeniem wspierania głównie tej pierwszej grupy, nie ma uza-

sadnienia ani w rzeczywistych osiągnięciach gospodarczych, ani też w przewidywanych efektach proponowanej polityki polaryzacyjno-dyfuzyjnej. Przytaczane w dokumentach rządowych argumenty o szybkim rozwoju niektórych regionów nie uwzględniają wpływu na te procesy nakładów inwestycyjnych związanych z politycznymi i administracyjnymi decyzjami o przestrzennej alokacji krajowych środków publicznych oraz funduszy pomocowych Unii Europejskiej. Najczęściej przytaczane wielkości globalne, a nie bardziej obiektywne wielkości w przeliczeniu na 1 mieszkańca oraz wielkości cząstkowe odnoszące się tylko do niektórych źródeł finansowania w oczywisty sposób zniekształcają rzeczywisty obraz sytuacji.

Województwa Polski Wschodniej, w tym województwo świętokrzyskie, mimo najmniejszego wsparcia środkami publicznymi utrzymują tempo wzrostu na poziomie zbliżonym do średniej krajowej. Rozwijają się więc bardziej efektywnie niż niektóre województwa – bez uzasadnienia nazywane lokomotywami rozwoju, które przez dziesiątki lat uzyskały nawet kilkudziesięciokrotnie wyższe wsparcie inwestycyjne. Zbudowany potencjał tzw. ośrodków metropolitalnych, głównie w oparciu o wcześniejsze wysokie wsparcie inwestycyjne, uznawany jest dziś w „Krajowej strategii rozwoju regionalnego” za uzasadnienie do dalszego jego powiększania i pogłębiania dysproporcji w stosunku do województw historycznie klasyfikowanych do drugiej i trzeciej kategorii.

Sejmik Województwa Świętokrzyskiego wyraża przekonanie, że rząd:

— zrezygnuje z wydzielenia w „Krajowej strategii rozwoju regionalnego” miast metropolitalnych i przyjmie jako zasadę tworzenia równych szans dla wszystkich 16 województw w postaci zapisu powołującego 15 ośrodków metropolitalnych plus miasto stołeczne Warszawa,

— zapewni efektywne włączenie wszystkich województw do międzynarodowej sieci TEN-T – drogowej, kolejowej i lotniczej,

— zapewni specjalne działanie na rzecz przyspieszonej restrukturyzacji rolnictwa i obszarów wiejskich w województwie o niższym stopniu urbanizacji.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jak Pani ocenia tę sytuację i czym ją uzasadnia?

2. Czy istnieje możliwość wprowadzenia rozwiązań zaproponowanych przez Sejmik Województwa Świętokrzyskiego?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 27 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13492)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie przekazania gruntów
bezpośrednio przylegających do rzeki Bug
na rzecz samorządów gminnych
lub pozostawienia ich w zasobie
Agencji Nieruchomości Rolnych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od wójta gminy Ruda-Huta (woj. lubelskie) z prośbą o interwencję i poparcie starożądów uczestników I seminarium regionalnego „Walory doliny Bugu a rozwój gospodarczy” w sprawie pozostawienia gruntów bezpośrednio przylegających do rzeki granicznej Bug w zasobie Agencji Nieruchomości Rolnych lub przekazania ich na rzecz samorządów gminnych w granicach, w których znajdują się przedmiotowe działki.

Zajęcie przedstawionego wyżej stanowiska wynika z faktu, iż tereny przygraniczne posiadają wiele walorów przyrodniczych, turystycznych, ustanowiony jest tam obszar Natura 2000 Dolina Środkowego Bugu, szlak turystyczny i ścieżki dydaktyczne. Przez działki przylegające do rzeki przebiegają drogi, po których poruszają się pojazdy oraz funkcjonariusze NOSG strzegący granicy państwa i Unii Europejskiej.

Przekazanie przedmiotowych terenów na rzecz samorządów gminnych przyczyni się niewątpliwie do rozwoju i wzrostu atrakcyjności gmin, w granicach których znajdują się przygraniczne działki. W przypadku sprzedaży tych gruntów, gdy ich właścicielem będzie osoba fizyczna bądź inna osoba prawna, możliwość korzystania z tych nieruchomości bez ograniczeń będzie utrudniona bądź wręcz niemożliwa.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy resort rolnictwa podziela opinie uczestników seminarium i rozważy możliwość przekazania ww. działek na rzecz samorządów gminnych w granicach, w których znajdują się przedmiotowe grunty?

2. Czy też ministerstwo rolnictwa pozostawi ww. grunty w zasobie Agencji Nieruchomości Rolnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 26 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13493)

do ministra zdrowia

**w sprawie produktów leczniczych
dopuszczonych do obrotu w placówkach
obrotu pozaaptecznego
oraz punktach aptecznych**

Szanowna Pani Minister! Od dnia 14 października 2009 r. obowiązuje rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych. Rozporządzenie w sposób znaczący ograniczyło listę leków dostępnych w punktach aptecznych oraz w sposób istotny ograniczyło działalność gospodarczą osób prowadzących punkty apteczne, a mieszkańcom wsi znacznie utrudniło dostęp do farmakoterapii. Obecnie istnieje w Polsce ok. 1400 punktów aptecznych, które zapewniają dostęp do leków dla ponad 2 mln ludzi.

Regulacja pozbawia możliwości zakupu leku zapisanego przez lekarza w punkcie aptecznym w sytuacji, gdy lek nie otrzymał przedłużenia pozwolenia, a jednocześnie znajduje się w obrocie do czasu upływu daty ważności. Ograniczenie dostępu do leków dla mieszkańców wsi ma niekorzystny wpływ na ochronę zdrowia. Pacjent albo rezygnuje z części przepisanych leków, których nie otrzyma w punkcie aptecznym, lub kuracja pacjenta będzie droższa o koszt związany z wyjazdem po leki do apteki oddalonej czasem o kilkadziesiąt kilometrów. Brak jest uzasadnienia dla zmiany dotychczasowej formy regulacji obrotu w punktach aptecznych (tj. na zasadzie tzw. listy negatywnej) na formę przyjętą w rozporządzeniu – formę listy pozytywnej. Nowa forma wyłącza z obrotu w punktach aptecznych określone preparaty będące niekiedy tańszymi odpowiednikami leków objętych sprzedażą w takich punktach. Powoduje to zatem niemożliwą realizację przez punkty apteczne obowiązku nałożonego art. 38 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a konkretnie z art. 38 ust. 4 w związku z art. 5 ust. 2. Znowelizowane przepisy nałożyły obowiązek informowania pacjentów o możliwości nabycia tańszego odpowiednika przepisane leku (art. 60 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia). Jest to zasada, która powinna być konsekwentnie przestrzegana, aby nie narażać pacjentów na zbędne wydatki.

Obowiązujący wykaz produktów leczniczych w sposób istotny osłabia ekonomicznie punkty apteczne, a w przypadku ich likwidacji z konieczności spowoduje wzrost liczby osób bezrobotnych. Podobnie jest z argumentem, który mówi o braku bezpieczeństwa pacjentów korzystających z zakupów w punktach ap-

tecznych obsługiwanych przez techników farmaceutycznych, który jest niesłuszny. Należy zauważyć, że pacjenci w aptekach w znacznej mierze są również obsługiwani przez techników farmacji. Brak dostępu do leku w punkcie aptecznym z powodu ograniczeń wynikających z rozporządzenia jest dla pacjenta większym zagrożeniem.

Szanowna Pani Minister, zwracam się zapytaniem:

Czy wejście w życie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach pozaaptecznych oraz punktach aptecznych, nie przyczyni się do całkowitej likwidacji tych punktów?

Czy brak dostępu do leku w punkcie aptecznym z powodu ograniczeń wynikających z rozporządzenia nie będzie dla pacjenta większym zagrożeniem?

Czy względy ekonomiczne (dojazd do apteki w mieście, dodatkowy wysiłek dla pacjenta), które przemawiały za tworzeniem punktów aptecznych na terenach wiejskich – tworzenie punktu aptecznego jest ustawowo ograniczone tylko do terenu wiejskiego, pod warunkiem, że nie jest tam prowadzona apteka ogólnodostępna – nie są wystarczającymi argumentami przemawiającymi za utrzymaniem punktów aptecznych?

Z poważaniem

Posel Tomasz Kulesza

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13494)

do ministra finansów

**w sprawie dokonania
przez Ministerstwo Finansów precyzyjnej
interpretacji przepisów dotyczących stawki
podatku VAT nakładanego na niektóre usługi
świadczane w polskich portach morskich**

Panie Ministrze! W ostatnim czasie media poinformowały o spadającej konkurencyjności polskich portów morskich w związku z różną interpretacją przepisów dotyczących podatku VAT nakładanego na niektóre usługi portowe. Otóż organy podatkowe mają wątpliwości, czy prawidłowo są opodatkowane te usługi tam świadczane, które w ramach obsługi środków transportu obejmują także ładunki. Niektóre urzędy skarbowe stosują w tym przypadku zerową stawkę podatku VAT, inne zaś nakazują naliczać 22% VAT, jeśli faktura została wystawiona na inny podmiot niż armator morski. Według fiskusa bowiem z zerowej stawki VAT korzystają tylko usługi świadczone na rzecz armatorów morskich. Opisana sytu-

acja w efekcie powoduje, że kontenery z Unii Europejskiej, jak i spoza niej, zaczynają omijać polskie porty morskie.

W związku z powyższym pragnę się poinformować: Czy Ministerstwo Finansów ma zamiar wydać interpretację ogólną dotyczącą stawki podatku VAT nakładanego na niektóre usługi świadczone w polskich portach morskich?

Posel Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 24 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13495)

do ministra finansów

**w sprawie obarczenia szkół językowych
obowiązkiem płacenia 22-procentowej
stawki podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Projekt z dnia 2 lipca 2009 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług zakłada objęcie stawką 22% VAT niepublicznych szkół językowych, które są teraz zwolnione z płacenia tego podatku.

Stowarzyszenie na rzecz Jakości w Nauczaniu Języków Obcych PASE wystosowało list, w którym podkreśla negatywne aspekty planowanej zmiany. Zalicza do nich:

I Zahamowanie rozwoju językowego i spowolnienie integracji Polaków ze społecznością europejską.

II Dalszy spadek liczby osób inwestujących w naukę języków obcych w Polsce – jak dowodzą badania przeprowadzone przez CBOS, w dobie kryzysu liczba ta już zmniejszyła się o 25%.

III Zwiększenie kosztów takich kursów dla słuchaczy.

IV Upadek wielu niepublicznych placówek oferujących kursy językowe.

Obarczenie szkół językowych obowiązkiem płacenia 22% VAT uderzy w studentów, młodzież czy rodziców inwestujących w naukę potomstwa, a więc grup społecznych, które teoretycznie powinny być objęte największą ochroną przez państwo.

W związku z powyższym mamy do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie jest merytoryczne uzasadnienie proponowanych zmian?

2. Jak ministerstwo ustosunkowuje się do przedstawionych w punktach I–IV możliwych negatywnych konsekwencji planowanej regulacji i jak zamierza im zapobiec?

3. Jak ministerstwo zamierza zapobiec drastycznemu wzrostowi cen kursów językowych?

4. Czy w dobie kryzysu ograniczanie możliwości doksztalcania się nie zmniejszy możliwości młodych Polaków na rynku pracy, także europejskim, i nie przyczyni się do wzrostu bezrobocia?

5. Czy planowane zmiany nie spowodują rozwoju szarej strefy usług edukacyjnych i w rezultacie nie spowodują zmniejszenia wpływów do budżetu, a więc wywołają skutek odwrotny od planowanego?

Z poważaniem

Posłanki Bożena Szydłowska
i Irena Tomaszak-Zesiuk

Poznań, dnia 4 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13496)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie możliwości przedłużania
umów dzierżawy gruntów należących
do Skarbu Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! 16 września 2009 r. do prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych trafiło pismo, w którym czytamy, iż w związku z trwającymi pracami nad projektem ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi uprzejmie prosi o „niezwłoczne zaprzestanie stosowania praktyki polegającej na przedłużaniu umów dzierżawy, których termin wygaśnięcia jest odległy w czasie (dłuższy niż 6 miesięcy)”.

Pismo to jednak zostało jednoznacznie zinterpretowane przez terenowe oddziały ANR, które natychmiast zaprzestały przedłużania jakichkolwiek umów dzierżawy gruntów. Zdarza się, że nie przedłużają umów dzierżawy nawet w przypadku, kiedy dzierżawa kończy się w przeciągu najbliższych 6 miesięcy.

W konsekwencji potraktowania wspomnianego pisma nie jak prośby, lecz bezwarunkowego zalecenia, setki, jeśli nie tysiące rolników dzierżawiących ziemię od Skarbu Państwa nie będzie mogło w najbliższych latach skorzystać ze środków pochodzących z Unii Europejskiej przeznaczonych na modernizację gospodarstw rolnych. Taka polityka agencji eliminuje ich z ubiegania się o unijne dotacje, bowiem jednym z podstawowych warunków przyznania dotacji jest gwarancja co najmniej pięcioletniej uprawy gruntów wymienionych we wniosku. Czas ten liczony jest od chwili wypłaty pieniędzy przez UE.

Aby uzyskać możliwość ubiegania się o unijne pieniądze, zwracają się oni do ANR z prośbą o przedłużenie umowy dzierżawy gruntów. Zaznaczyć należy, że nie musi być to dzierżawa 5-, 10- czy 15-letnia.

W większości znanych mi przypadków wystarczyłoby przedłużenie dzierżawy tylko o rok. Niestety Agencja Nieruchomości Rolnych – zgodnie z prośbą Pana Ministra – nie przedłuża żadnych umów.

W związku z czym mam następujące pytania:

1) Czy regionalne agencje nieruchomości rolnych, pomimo prośby ministerstwa, mogłyby przedłużać umowy o dzierżawę gruntów w przypadku, kiedy takie przedłużenie jest niezbędne, aby dzierżawca mógł ubiegać się o dotacje z Unii Europejskiej przeznaczone na modernizację gospodarstwa? Umowa byłaby w takim przypadku przedłużana tylko o czas potrzebny, by spełnić wymóg 5-letniej dzierżawy gruntu po otrzymaniu środków z Unii.

2) Jak długo potrwać prace nad wspomnianą we wstępie ustawą oraz czym spowodowane było wysłanie do ANR prośby o nieprzedłużanie umów dzierżawy gruntów?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13497)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie tzw. płatności
rolnośrodowiskowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2008 r. Nr 98, poz. 634, ze zm.) do jednych z ustawowych zadań tej instytucji należy realizacja zadań wynikających ze wspólnej polityki rolnej. W tym zakresie swojej działalności agencja wdraża m.in. program płatności rolnośrodowiskowych.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa uzyskała akredytację upoważniającą do realizacji wspólnej polityki rolnej. Dokument ten stanowi również upoważnienie do podejmowania przez ARiMR czynności związanych z wdrażaniem płatności finansowanych przez Unię Europejską, kierowanych do polskich producentów rolnych. Warunkiem uzyskania przez ARiMR tej akredytacji było spełnienie określonych prawem wymagań organizacyjnych, które potwierdził m.in. audyt zewnętrzny. Uzyskanie akredytacji nie oznacza równocześnie zapewnienia zgodności z prawem czynności poszczególnych pracowników ARiMR w ramach indywidualnych spraw administracyjnych.

Treść dotychczasowego stanowiska ARiMR w wielu sprawach o przyznanie płatności rolnośrodowiskowych jest następująca: „ARiMR posiada akredytację agencji płatniczej zgodnie z obowiązującymi przepi-

sami w tym zakresie i w praktycznych działaniach stosuje się do tych przepisów”. Takie sformułowanie pozwala na wniosek, iż nieprawidłowo wykonywane były czynności nadzoru kierownictwa ARiMR wobec podległych jemu pracowników. Wyrażony powyżej pogląd wskazuje, iż kierownictwo ARiMR nie widzi potrzeby weryfikacji czynności poszczególnych pracowników tej instytucji. Stanowisko to budzi poważne wątpliwości co do sposobu realizacji jednych z elementów polityki Unii Europejskiej wobec krajowych producentów rolnych.

Ponadto trzeba zwrócić uwagę na dalsze istotne wątpliwości przy postępowaniu ARiMR w części dotyczącej wymogów kontroli terenowej określonej w rozporządzeniu Komisji Wspólnot Europejskich nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 (nazwanego dalej rozporządzeniem nr 2419/2001). Dopiero w ostatnim czasie ARiMR przyznała, choć wcześniej pracownicy ARiMR konsekwentnie kwestionowali taką interpretację, iż definicja kontroli terenowej określa pkt 24 preambuły ww. rozporządzenia. W pkt 24 preambuły rozporządzenia nr 2419/2001 wskazano, że kontrole na miejscu składają się z dwóch części:

1. Pierwsza odnosi się do weryfikacji i dokonania pomiaru zgłoszonych działek rolnych na podstawie posiadanego materiału graficznego, zdjęcia lotniczego itd. Jest to element kontroli, który powinien zostać odzwierciedlony w protokole kontroli terenowej (art. 20 pkt 1f rozporządzenia nr 2419/2001).

2. Druga część obejmuje fizyczną inspekcję w terenie działek rolnych w celu weryfikacji zgłoszonej uprawy i jej jakości, powierzchni oraz zebranych w ramach pierwszego etapu danych. W razie konieczności powinno się przeprowadzić pomiary. Fizyczna inspekcja w polu może być przeprowadzona w oparciu o próbkę.

Treść cytowanego powyżej przepisu prawa wspólnotowego wyraźnie wskazuje, iż Komisja Europejska wprowadziła wymóg weryfikacji wniosku ze zdjęciami lotniczymi na etapie przed wizytacją terenową. Treść tego jednoznacznego przepisu podważa treść dotychczasowej interpretacji przedmiotowego zagadnienia przyjętej przez ARiMR. W dotychczasowej praktyce ARiMR wskazywano, iż „z literalnego brzmienia zapisów rozporządzenia 2419/2001 podnoszonych przez rolnika wynika, że środki kontroli mogą być dowolne, a więc nie tylko za pomocą materiału graficznego, ale jakichkolwiek innych środków/metod, z zastrzeżeniem, iż należy zrealizować cel tej kontroli, tj. dokonać weryfikacji i pomiaru zgłoszonych działek rolnych”. Stanowisko to pozostaje w oczywisty sposób z treścią ww. pkt 24 rozporządzenia nr 2419/2001. W rzeczywistości pracownicy ARiMR w czasie wielu inspekcji terenowych nie poprzedzili jakimikolwiek środkami kontroli admini-

stracyjnej wskazanymi w przedmiotowym rozporządzeniu.

Z wymogami pkt 24 rozporządzenia nr 2419/2001 wiążą się kolejne zaniechania organizacyjne ARiMR, na które zwróciła już uwagę Komisja Europejska UE. Zastrzeżenia wiązały się z brakiem systemu tzw. ortofotomap w ramach tzw. systemu LPIS, które wymagane były także w pkt 24 preambuły rozporządzenia nr 2419/2001. W dniu 16 października 2009 r. ARiMR opublikowała następujący komunikat na swojej stronie internetowej: „Jeżeli aktualnie ustalana w systemie LPIS maksymalna powierzchnia gruntów rolnych, do których mogą być przyznane płatności, jest mniejsza niż powierzchnia, która wynikała z rejestru ewidencji gruntów i budynków, to rolnicy nie będą musieli również zwracać dopłat z tytułu podjętych wieloletnich zobowiązań w związku z korzystaniem z programów rolnośrodowiskowych i ONW. Wynika to z tego, że nie z winy rolników powstały te rozbieżności. Warto też dodać, że jeśli Polska zostanie zmuszona do zapłacenia kary za »braki« w systemie LPIS, to będzie ona zapłacona z budżetu krajowego i nie wpłynie na wysokość dopłat”. Komunikat ten nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż w początkowych latach funkcjonowania tzw. płatności rolnośrodowiskowych wadliwie przeprowadzono kontrole w gospodarstwach rolnych. Wymagany w rozporządzeniu system ortofotomap nie funkcjonował w wyniku zaniechania organizacyjnego ARiMR. Z kolei konsekwencje finansowe wobec Unii Europejskiej wynikające z tego zaniechania ma ponieść obecnie Skarb Państwa ze środków publicznych.

W tym miejscu wskazać należy, iż przepisy rozporządzenia nr 2419/2001 stanowią odstępstwo od krajowych przepisów postępowania administracyjnego w zakresie przeprowadzenia dowodów oględzin. Jako wyjątek od reguły dot. czynności organów administracji określonych w prawie krajowym, mogą one być stosowane z pominięciem przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego tylko wtedy, kiedy zostały wypełnione wszystkie wymagania tego aktu prawa wspólnotowego. Ze względu na brak pierwszej czynności kontroli tzw. ortofotomap można podważyć protokoły z kontroli terenowych przeprowadzanych przez pracowników ARiMR. W przypadku braku ortofotomap uzasadnionym jest twierdzenie, że protokoły kontroli znajdujące się w aktach wielu spraw administracyjnych są jedynie notatkami służbowymi pracowników ARiMR i jako takie świadczą jedynie o sposobie gromadzenia informacji przez organ administracyjny poza ramami postępowania administracyjnego i nie spełniają wymogów ustalonych w art. 75 w zw. z art. 77 K.p.a. Z tego powodu nie mogą one stanowić dowodu w postępowaniu administracyjnym. Powyższy podgląd jest konsekwentnie podkreślany w orzecznictwie sądów administracyjnych oraz w nauce prawa administracyjnego (np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2006 r., sygnatura akt: III

SA/Kr 1185/05, PPP 2007/9/109). Stanowisko ww. wyrażane ARiMR pozostaje w oczywistej sprzeczności z wymaganiami art. 75 i 77 K.p.a. Tymczasem podstawowym obowiązkiem każdego funkcjonariusza publicznego jest konieczność przestrzegania przepisów prawa.

Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 7 i art. 77 § 1 K.p.a. do podstawowych obowiązków pracowników ARiMR podczas rozpatrywania wniosków o płatności programu rolnośrodowiskowego należy ustalenie stanu faktycznego okoliczności rozpatrywanej sprawy oraz przeprowadzenie prawem wymaganego postępowania dowodowego. Zakres uchybień poczynionych przez pracowników ARiMR w wielu postępowaniach administracyjnych skutkowało uchylaniem wydanych decyzji i przekazywaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia. W kraju można odnaleźć postępowania wszczęte w 2005 r., a których brak jest na obecnym etapie decyzji w pierwszej instancji.

Za równie bezpodstawny uznać należy zarzut, jakoby zaświadczenia Polskiego Centrum Badań i Certyfikacji SA nie stanowiły istotnych dowodów w postępowaniach administracyjnych o przyznanie płatności rolnośrodowiskowych. ARiMR założyła, iż wpis gospodarstwa rolnego do gospodarstw w okresie przestawiania na produkcję rolną metodami ekologicznymi nastąpił wyłącznie na zgłoszenie producenta bez jego weryfikacji przez tę jednostkę. Taki wniosek nie ma podstaw prawnych w obowiązującej wówczas ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz. U. z 2004 r. Nr 93, poz. 898, z późn. zm.). Takie stanowisko ARiMR wskazuje, iż jej pracownicy w ogóle nie sprawdzili, czy kontrole tej jednostki były przeprowadzone. Pragnę zwrócić uwagę na dotychczasową linię orzecznictwa sądów administracyjnych w sprawach środków pomocowych wdrażanych przez ARiMR. Wyraźnie wskazuje się w nim na obowiązek tej instytucji szczegółowego weryfikowania i uwzględniania wszelkich dowodów pozwalających na wnioski odmienne niż w protokołach kontroli terenowych sporządzanych przez pracowników ARiMR, w tym dokumentów Polskiego Centrum Badań i Certyfikacji SA (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w sprawie III SA/Po 568/07). Obowiązki te kierownictwo ARiMR pomija zupełnie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na poważne zastrzeżenia dot. działalności ARiMR i jej kierownictwa. Dotychczasowy przebieg postępowań, treść stanowiska ARiMR wyrażanego w urzędowej korespondencji uzasadnia obawy, iż kierownictwo ARiMR nie dostrzega poważnych zastrzeżeń dot. legalności czynności podejmowanych przez jej pracowników. Sytuacja taka skutkuje koniecznością ponoszenia przez Skarb Państwa finansowych skutków błędów pracowników ARiMR, co ma obecnie miejsce w związku z brakiem wymaganego systemu ortofotomap. W przypadku płatności rolnośrodowiskowych sytuacja jest

o tyle pilna, iż prawna możliwość ich rozliczenia przez ARiMR wygasa w roku 2009.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Proszę o wyjaśnienie postępowania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w tej kwestii.
2. Co stanie się z rolnikami, którzy z ewentualnej winy ARiMR nie otrzymają płatności rolnośrodowiskowych do końca 2009 r.?
3. Czy w przypadku potwierdzenia słuszności zastrzeżeń wobec działalności agencji zgłaszanych do mojego biura przez rolników Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przeprowadzi odpowiednią kontrolę?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13498)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji w celu zwiększenia obecności rodzimych artystów i wykonawców scenicznych w mediach publicznych

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi głosami dochodzącymi z rodzimych środowisk artystycznych pragnę zwrócić uwagę na niewystarczającą obecność twórczości polskich artystów w mediach publicznych. W porównaniu z latami poprzednimi widać zmniejszającą się liczbę programów poświęconych promocji polskiej muzyki, poezji i szeroko pojmowanej kultury; w szczególności zauważalna jest nieobecność artystów niekomercyjnych i alternatywnych niezwiązanych z maszyną promocyjną zagranicznych koncernów płytowych. Obecnie kwestie te reguluje art. 15 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, który jednak nie zapewnia obecności polskich twórców w korzystnym czasie wysokiej oglądalności i w istocie prowadzi do marginalizowania rodzimych artystów w programach nadawanych późnym wieczorem bądź wcześniej rano.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytanie: Jakie są możliwości nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji na wzór francuskiego art. 27 ustawy 86-1067 z 30 września 1986 r. z późniejszymi modyfikacjami, w którym w czasie największej oglądalności procent produkcji europejskich to przynajmniej 60%, a francuskojęzycznych 40%?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13499)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie pozwów o zadośćuczynienie
za internowanie w tzw. wojskowych obozach
specjalnych od 5 listopada 1982 r.
do 2 lutego 1983 r.**

Część osób internowanych w obozach, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wystąpiła do sądów o zadośćuczynienie za te represje.

Niestety sądy, uznając, że byli internowani, nie chcą zasądzić na rzecz tych osób zadośćuczynień. Jest to wynik różnej interpretacji ustawy przez sądy w Polsce.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wydał wyroki w sprawie o zadośćuczynienie za internowanie w Czerwonym Borze na korzyść wnioskodawców (sygn. akt II Ko 53/08 z dnia 12.06.2008 r. oraz sygn. akt II Ko 191/08), w swoim uzasadnieniu sąd powołał się na wytyczne szefa Sztabu Generalnego WP oraz na rozkaz nr 24 dowódcy Warszawskiego Okręgu Wojskowego z dnia 15 marca 1982 r. W przypadku tego drugiego wyroku sprawa dotyczyła nieżyjącego już E. M., w której wdowa i dwie córki otrzymały od tego samego sądu zadośćuczynienie za internowanie w Czerwonym Borze męża i ojca.

Są jeszcze dwa wyroki Sadu Okręgowego w Płocku, które uznają „pobór” jako internowanie. Jak wcześniej wspomniałam, nie wszystkie sądy interpretują tak samo i tak np.: sąd okręgowy oddalił wniosek (sygn. akt II Ko 128/08), uznając, że ponieważ było wcześniejsze internowanie, to można uznać „pobór” do Czerwonego Boru za kontynuację internowania. W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Gdańsku.

Obozów internowania w Polsce było kilkanaście, ale w pełni udokumentowanych jest osiem: Chełmno, Czerwony Bór, Czarne, Budowo, Unieście, Trzebiatów, Rawicz i Węgrzyn. W obozach tych przetrzymywano w skandalicznych warunkach, jak się szacuje, do kilku tysięcy osób. Jednak to nie warunki, a sposób „poboru” świadczą jednoznacznie o tym, że obozy te były miejscem internowania działaczy „Solidarności”. Tak przynajmniej wynika z dokumentów, jakie znajdują się w Instytucie Pamięci Narodowej w Warszawie, sygn. IPN BU-0236/263t1.

Mając na uwadze opisaną sytuację, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie następujących odpowiedzi:

1. Czy w kontekście wyroku pana M. należy uznać, że dopiero po śmierci tych osób ich rodziny otrzymają zadośćuczynienie za represje?

2. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza zająć się tą problematyką i w sposób jasny i precyzyj-

ny nakreślić stanowisko, które odzwierciedlałoby stan faktyczny i zgodny z prawem?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Beata Kempa

Syców, dnia 30 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13500)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie stosowania w ramach
nadzoru administracyjnego nad samorządem
terytorialnym art. 24f ust. 1 ustawy
o samorządzie gminnym, art. 25b ust. 1
ustawy o samorządzie powiatowym i art. 27b
ust. 1 ustawy o samorządzie województwa
do radnych będących jednocześnie członkami
zarządów banków, w szczególności banków
spółdzielczych, wykonujących kasową
obsługę budżetów odpowiednich jednostek
samorządu terytorialnego na podstawie
umów zawartych w wyniku udzielenia
zamówienia publicznego**

Szanowny Panie Premierze! Obowiązujące przepisy tzw. ustaw samorządowych rozdzielają dysponowanie środkami pieniężnymi jednostek samorządu terytorialnego od kasowego wykonania. Z tego względu ustawodawca zobowiązał poszczególne jednostki samorządu terytorialnego do wyboru banków odpowiadających za kasową obsługę budżetów gmin, powiatów i samorządowych województw. Zawieranie odpowiednich umów z bankami następuje w drodze udzielenia zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego.

Z posiadanych informacji wynika, że wiele samorządów w tym zakresie zawarło umowy na obsługę bankową budżetu z bankami spółdzielczymi.

W stosunkach lokalnych to między innymi z tych banków wywodzą się miejscowi liderzy życia publicznego, którzy niejednokrotnie prowadząc działalność publiczną, realizują ją w ramach mandatu radnego gminnego czy powiatowego.

Od pewnego czasu daje się odnotować jednak w działalności niektórych wojewodów, jak np. wojewody dolnośląskiego – zarządzenie zastępcze z dnia 27 października 2009 r., nr NK.II.0928 – 14/8/09, praktyki w postaci uznawania sytuacji, gdy radny jednostki samorządu terytorialnego jest jednocześnie członkiem zarządu banku, który pełni obsługę budżetu, za wyczerpujące zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy (odpowiednio powiatu, samorządowego województwa), w której radny uzyskał mandat, a także zarządzania taką działalnością lub bycia przedstawicielem czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

Należy przypomnieć, że ratio legis przepisów zakazujących łączenia mandatu radnego z wykonywaniem określonych w odrębnych przepisach funkcji lub działalności wynika przede wszystkim z przeciwdziałania korupcji. Wzmacnia także instrumenty przejrzystości stosunków majątkowych funkcjonariuszy samorządowych, jakimi są również radni. Celem regulacji wprowadzających ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne było „zapobieżenie angażowaniu się tych osób w sytuacji i uwikłania mogące podawać w wątpliwość autorytet konstytucyjnych organów państwa oraz osłabiać zaufanie wyborców i opinii publicznej do ich prawidłowego funkcjonowania”¹⁾.

„Antykorupcyjne” przepisy ustaw samorządowych wprowadzają gwarancje mające zapewnić uczciwe sprawowanie przez radnego mandatu i wykluczyć wykorzystywanie mandatu dla własnych korzyści. Przepisy te mają z jednej strony zabezpieczyć radnego przed naciskami ze strony organów jednostki samorządu terytorialnego, z drugiej zaś – uniemożliwić wyciąganie korzyści ze sprawowanego mandatu.

Naruszenie tych zakazów powoduje co do zasady wygaśnięcie mandatu radnego. Niewątpliwie wygaśnięcie mandatu jest najdalej idącą sankcją oddziałującą na sferę biernego prawa wyborczego (oczywiście pomijając utratę tego prawa). Mamy tu zatem do czynienia z wkroczeniem przez ustawodawcę w materię podmiotowego prawa konstytucyjnego. Zasadą jest, że im bardziej drastyczne (co do przedmiotu, zakresu, sposobu czy skutków) jest wkroczenie władzy w materię konstytucyjnie chronionych praw podstawowych, tym bardziej rygorystycznym przesłankom powinna podlegać procedura stanowiąca gwarancję tego wkroczenia²⁾. Niezbędna jest zatem przede wszystkim indywidualna ocena każdej sytuacji z osobna (uwzględnienie okoliczności i przyczyn zaistnienia okoliczności powodującej wygaśnięcie mandatu).

Naruszenie ustawowego zakazu musi być jednak bezsporne. Musi być realne (faktyczne). W wypadku naruszenia ustawowego zakazu łączenia mandatu z określoną funkcją lub działalnością wygaśnięcie mandatu powoduje dopiero sytuacja rzeczywistego naruszenia zakazu (dołączalności).

Sytuacja naruszenia zakazu nie może być więc rozstrzygana na zasadzie interpretacyjnego domniemania naruszenia prawa, w drodze zawitych wywo-

¹⁾ Zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 1999 r. K 30/98 OTK ZU 1999/5 poz. 101 oraz uchwała Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 kwietnia 1994 r. W 2/94 OTK 1994/I poz. 21.

²⁾ Por. L. Garlicki, „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz”, Warszawa 1999 (kom. do art. 31 ust. 3 konstytucji), K. Wojtyczek, „Granice ingerencji ustawodawczej w sferę praw człowieka w Konstytucji RP”, Kraków 1999, s. 136 i n., tenże, „Zasada proporcjonalności” (w: „Prawa i wolności obywatelskie w Konstytucji RP”, Warszawa 2002, s. 667 i n.; zob. także ustalone orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, np. wyroki z: 12 stycznia 1999 r., sygn. P 2/98, OTK ZU nr 1/1999, poz. 2, z 22 września 2005 r., sygn. Kp 1/05, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 93, z 12 grudnia 2005 r., sygn. K 32/04, OTK ZU nr 11/A/2005, poz. 132, z 18 stycznia 2006 r., sygn. K 21/05, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 4.

dów. Co więcej, wydaje się właściwe przyjęcie zasady, że w razie istotnych wątpliwości dotyczących znaczenia normy prawnej i subsumcji stanu faktycznego organ stanowiący (a następnie organ nadzoru) ma prawo powstrzymać się od dokonania ingerencji w podmiotowe prawo wyborcze, jak również w samodzielność powiatu.

Decydujące w tym zakresie jest znaczenie konstytucyjnej ochrony praw podmiotowych, do których należy prawo wyborcze, i jej stosunek do ustawowo wyznaczonej zasady incompatibilitas. Niezbędne jest również, aby zakazy łączenia funkcji lub działania były sformułowane i stosowane zgodnie z art. 7 ust. 3 EKSL, to znaczy powinny to być wyłącznie funkcje lub działania niedające się pogodzić z mandatem przedstawiciela wybranego do władz lokalnych, określone jasno.

Kierując się zapewne powyższymi okolicznościami, wojewodów jako organów nadzoru nie podejmuje działań nadzorczych w sytuacji, gdy radni danych jednostek samorządu terytorialnego pełnią jednocześnie funkcje w zarządach banków, które wykonują bankową obsługę budżetów tych jednostek. Podzielając zasadność takich działań, jednocześnie nie można dostrzec odrębnych praktyk innych wojewodów, a taki stan w Rzeczypospolitej Polskiej jako państwie prawa nie powinien być tolerowany.

Ze względu z jednej strony na znaczenie zakazów o charakterze antykorupcyjnym, z drugiej natomiast w trosce o rozwój sektora bankowości spółdzielczej w Polsce prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest ilość przypadków, w obecnej kadencji samorządu terytorialnego (byłych i obecnych), w rozbiu na właściwość poszczególnych wojewodów, w których radny danej jednostki samorządu terytorialnego (gminy, powiatu, samorządowego województwa) pełnił lub pełni jednocześnie funkcje członka zarządu banku, w sytuacji gdy bank ten świadczył lub świadczy umowę na bankową obsługę budżetu tej jednostki?

2. W jakich przypadkach, w stanach faktycznych wynikających z informacji powyżej określonej, wojewodowie podjęli działania nadzorcze i jakim wynikiem te działania się zakończyły?

3. Czy i jakie działania minister właściwy do spraw administracji publicznej, jako organ sprawujący nadzór nad działalnością wojewodów, podjął, aby skoordynować działania w powyższych sprawach, tak ważnych, bo związanych z istotą demokracji bezpośredniej, jaką jest gwarancja biernego prawa wyborczego oparta na jasnych zakazach?

Z góry składam serdeczne podziękowania za przychylny ustosunkowanie się.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Beata Kempa

Warszawa, dnia 26 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13501)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie udzielenia dotacji
na dofinansowanie prac konserwatorskich,
restauratorskich lub robót budowlanych
w ramach Programu „Dziedzictwo kulturowe”
dla cerkwi prawosławnej p.w. św. Wiery,
Nadziei, Luby i Matki Zofii w Sosnowcu**

Szanowny Panie Ministrze! Sosnowiecka cerkiew p.w. św. Wiery, Nadziei, Luby i Matki Zofii jest jedyną zachowaną budowlą tego typu w całej aglomeracji śląskiej. Wpisana do rejestru zabytków, jest wizytówką regionu śląsko-dąbrowskiego. 27 listopada 2009 r. proboszcz parafii ks. mitrat Sergiusz Dziewiątowski złożył w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych cerkwi w ramach priorytetu 1: Ochrona zabytków Programu „Dziedzictwo Kulturowe”. Zakres planowanych na 2010 r. prac konserwatorskich elewacji obejmuje mechaniczne czyszczenie elewacji, uzupełnienie spoinowania oraz ubytków, hydrofobizację, scalenie kolorystyczne wystroju, malowanie oraz renowację drzwi wejścia bocznego wraz z witrażowym naświetleniem. Prace te są konieczne do wykonania ze względu na odpadające elementy wystroju oraz postępującą korozję wątku ceglanoego. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 189 055,84 zł brutto; wnioskowana wysokość dofinansowania ze środków ministra kultury wynosi 90 000 zł brutto. Pozostałe koszty poniosą wnioskodawca oraz Urząd Miasta Sosnowiec.

W ślad za przedmiotowym wnioskiem w uznaniu wkładu cerkwi w historię i kulturę regionu śląsko-dąbrowskiego oraz jej unikatowego charakteru zwracamy się z uprzejmą prośbą o uwzględnienie cerkwi w Sosnowcu w Programie „Dziedzictwo Kulturowe” i dofinansowanie jej restauracji ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Wzniesiona w latach 1887–1888 cerkiew p.w. Wiary, Nadziei, Luby i Matki ich Zofii w Sosnowcu jest także jedyną świątynią prawosławną na terenie Zagłębia. Jej wezwanie nawiązuje do męczeńskiej śmierci trzech siostr za czasów panowania cesarza Hadriana w II w. n.e. O powstaniu świątyni zdecydował wypadek kolejowy, w którym zginęły dzieci Włodzimierza Diebila, dyrektora komory celnej. Po tej tragedii zainicjował on budowę pierwszej w mieście cerkwi dla osiedlających się tu rodzin rosyjskich urzędników i pracowników kolei. Teren przy ul. Cerkiewnej (obecnie Kilińskiego) ofiarowała Kolej Warszawsko-Wiedeńska. Główni darczyńcy, niemieccy przemysłowcy Schön i Diemel, wyłożyli zawrotną wówczas sumę 40 tys. rubli. Dodatkowo pieniądze przeznaczyli na wykonanie wspaniałego dębowego ikonostasu

i ośmiu dzwonów. Gdy Polska odzyskała niepodległość, cerkiew kolejowa (nazywana tak przez Rosjan) zaczęła podlegać Ministerstwu Komunikacji, które w 1923 r., na znak protestu przeciwko rosyjskiej władzy, świątynię zamknęło. Przez 17 lat prawosławnym nie udało się odzyskać budynku, dopiero w 1940 r. Niemcy przekazali go sosnowieckim duchownym. Wojnę przetrwał w stanie nienaruszonym, a obecnie podlega diecezji łódzko-poznańskiej.

Cerkiew wzniesiono w stylu neobizantyjskim, na planie równoramiennego krzyża, z kamienia i czerwonej cegły. Centralną część zwieńczono okrągłym hełmem. Charakterystycznym elementem jest czteropiętrowa dzwonnica nad wejściem. Najcięższy spośród ośmiu dzwonów waży tonę. Dwa lata po ukończeniu prac straż graniczna z Częstochowy podarowała cerkwi wspaniałą ikonę Matki Boskiej Częstochowskiej, ale prawdziwą perłą jest wykonana w moskiewskiej pracowni mistrza Głazunowa ikona z wizerunkami patronek świątyni – to jeden z najpiękniejszych obrazów cerkiewnych w kraju. Zgodnie z tradycją prawosławnej sztuki sakralnej męczennice przedstawiono w czerwonych szatach z krzyżami w dłoniach.

Cerkiew w Sosnowcu ze względu na unikatowy charakter budzi duże zainteresowanie mieszkańców województwa śląskiego. Jest udostępniana zwiedzającym, indywidualnym osobom oraz zorganizowanym grupom. Ponadto w ramach edukacji częstymi gośćmi są uczniowie sosnowieckich szkół i okolicznych miast. Odbywają się również otwarte koncerty muzyki cerkiewnej.

W związku z powyższym chcielibyśmy spytać, kiedy zapadnie decyzja o przyznaniu dofinansowania w ramach Programu „Dziedzictwo Kulturowe” i kiedy wnioskodawcy mogą liczyć na przekazanie funduszy. Równocześnie raz jeszcze zwracamy się z prośbą o przyznanie wnioskowanego dofinansowania parafii prawosławnej p.w. św. Wiery, Nadziei, Luby i Matki Zofii w Sosnowcu.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Pięta
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13502)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczenia dostępu do leków
mieszkańcom gmin spowodowanego
rozporządzeniem ministra zdrowia
z dnia 11 września 2009 r. zmieniającym
rozporządzenie w sprawie kryteriów
klasyfikacji produktów leczniczych,
które mogą być dopuszczone do obrotu
w placówkach obrotu pozaaptecznego
oraz punktach aptecznych**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim okresie przedstawiciele samorządów powiatowych i gminnych, a także indywidualni mieszkańcy sołectw oddalonych od większych ośrodków zwrócili mi uwagę na ujemne skutki, jakie powoduje wprowadzenie w życie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 11 września 2009 r., zmieniającego obowiązujące do tego czasu rozporządzenie w sprawie kryteriów klasyfikacji produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 155, poz. 1234).

Uzasadnione zastrzeżenia przywołanych wyżej podmiotów budzi to, że nowelizacją dotychczasowych przepisów znacząco pomniejszyła asortyment leków, jakie przed jej wprowadzeniem były dostępne w punktach aptecznych. W ślad za tym wyraźnemu pogorszeniu uległa dostępność wielu lekarstw dla mieszkańców bardziej odległych od większych ośrodków miejscowości, co do tego czasu łagodziły przepisy znowelizowanego obecnie aktu prawnego. W związku z powyższym pytam:

1. Jakie przesłanki leżą u podstaw tej nowelizacji, skoro było wiadomo, iż jej wprowadzenie pogorszy dostęp pacjentów do wielu leków?

2. Co zamierza zrobić Pani Minister, by widoczne już gołym okiem ujemne skutki wejścia w życie owego rozporządzenia zostały usunięte?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Woda

Tarnów, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13503)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożeń dla polskiego
przemysłu drzewnego**

Szanowny Panie Premierze! Kolejny już raz polscy przedsiębiorcy przemysłu drzewnego apelują do

Pana Premiera oraz członków rządu o podjęcie zdecydowanych działań zmierzających do zmiany sposobu sprzedaży drewna przez Generalną Dyрекcję Lasów Państwowych.

Obowiązująca obecnie metoda dystrybucji tego cennego surowca, która ma obowiązywać również w przyszłym roku (system sprzedaży aukcyjnej), może zdaniem zainteresowanych doprowadzić do licznych spekulacji, a tym samym znacznie pogorszyć sytuację polskich przedsiębiorców. Nie będą oni w stanie sprostać konkurencji ze strony dużych zagranicznych koncernów. Skutkować to będzie ograniczeniem rodzimej produkcji, która w chwili obecnej stanowi 9% produkcji sprzedanej całego polskiego przemysłu.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź, jakie działania zamierza podjąć Rada Ministrów w celu uchronienia polskich przedsiębiorców przemysłu drzewnego przed groźbą spekulacji, jaka może wystąpić w procesie sprzedaży drewna przez Generalną Dyрекcję Lasów Państwowych.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 8 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13504)

do ministra gospodarki

**w sprawie nierealizowania
programu rozwoju biogazowi rolniczych**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie zmiany klimatu ziemskiego za sprawą szkodliwej działalności człowieka stały się faktem. Ogromne emisje dwutlenku węgla (CO₂) oraz metanu (CH₄) do atmosfery powodują zwiększenie efektu cieplarnianego, czyli podwyższenie temperatury atmosfery ziemskiej. Inwestowanie w rozwój technologii dla pozyskiwania energii ze źródeł odnawialnych takich jak słońce, wiatr, woda, biomasa czy energia geotermalna staje się powoli koniecznością, a nie, jak przed paru laty, tylko alternatywą. Polska zobowiązała się do redukcji emisji gazów cieplarnianych, jak i również wspierania rozwoju energii odnawialnej. Biogaz to paliwo pozyskiwane na drodze procesów biochemicznych z biomasy. W nomenklaturze polskiej przyjęło się określać biogaz jako produkt fermentacji metanowej wytwarzany celowo w specjalnie do tego celu skonstruowanych obiektach, czyli biogazowniach rolniczych lub w komorach fermentacyjnych, oczyszczalni ścieków oraz jako produkt uboczny beztlenowych procesów rozkładu organicznej części odpadu zgromadzonego na wysypisku śmieci. Za stworzeniem optymalnych warunków do rozwoju energetyki roz-

proszonej opartej na produktach ubocznych oraz pozostałościach rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego, jak też płynnych i stałych odchodach zwierzęcych przemawiają doświadczenia, wynikające z przerw w dostawie energii w wyniku awarii urządzeń wytwórczych, sieci przesyłowych i dystrybucyjnych oraz innych działań podejmowanych przez zewnętrznych dostawców energii i surowców energetycznych. Doświadczenia wynikające z przerw w dostawie gazu ziemnego z krajów trzecich winny mieć istotny wpływ na decyzje umożliwiające niezależnienie się od dostaw energii w zakresie wynikającym z posiadanego potencjału.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Kiedy program rozwoju biogazowi rolniczych zostanie wprowadzony do realizacji i jakie mechanizmy wsparcia zostaną zapewnione polskim rolnikom – potencjalnym producentom biogazu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13505)

do ministra finansów

**w sprawie nowelizacji ustawy
o finansach publicznych, która wprowadza
przepis ograniczający uczelniom wyższym
możliwość pomnażania środków finansowych
za pomocą lokat**

Sytuacja finansowa wielu uczelni publicznych nie jest najlepsza. Dotychczas ustawa o finansach publicznych umożliwiała uczelniom umieszczanie otrzymanych z Ministerstwa Finansów środków na lokatach krótkoterminowych, co znacznie zwiększało budżet wielu uczelni. W przypadku stosunkowo niedawno powstałego Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszcy jest to kwota sięgająca od 600 do nawet 800 tys. zł rocznie. Pozwala to między innymi na realizację nieplanowanych remontów, zwiększenie liczby zatrudnianych doktorantów oraz podwyższenie stypendiów naukowych.

Zmiany wprowadzone w art. 48 ustawy umożliwiają jednostkom sektora finansów publicznych dokonywanie lokat wolnych środków w skarbowych papierach wartościowych, w obligacjach emitowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, na rachunkach bankowych w bankach mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zaznaczono jednak, że wyjątek stanowią środki pochodzące z dotacji budżetu. Wyjątek ten nie był zawarty w art. 38 dotychczas obowiązującej ustawy z dnia

30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, co umożliwiło pomnażanie środków za pomocą lokat.

Należy nadmienić, iż dotacje pochodzące z budżetu państwa przeznaczone są na zadania i cele, które reguluje ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawa z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki. Przeznaczone są one zatem na działalność dydaktyczną, badawczą oraz pomoc materialną dla studentów i doktorantów. Oczywiście jest, że umieszczanie środków na lokatach krótkoterminowych nie powoduje żadnych opóźnień w wypłatach świadczeń dla studentów i pracowników, gdyż są one wypłacane przez Ministerstwo Finansów ze znacznym wyprzedzeniem. Jak wiadomo, uczelnie publiczne zgodnie z ustawą o finansach publicznych i o rachunkowości prowadzą samodzielną gospodarkę finansową, na podstawie planu rzeczowo-finansowego, który regulują zapisy zawarte w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym.

W związku z powyższym władze większości uczelni publicznych w Polsce traktują możliwość korzystania z oprocentowania lokat jako jedno ze źródeł dochodu, które znacznie poprawia sytuację finansową uczelni.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego ministerstwo postanowiło wprowadzić regulację dotyczącą dokonywania lokat wolnych środków z wyjątkiem środków pochodzących z dotacji z budżetu?

2. Czy nie uważa Pan Minister, że uniemożliwienie uczelniom publicznym przedstawionej powyżej formy pozyskiwania środków znacznie ograniczy ich budżet oraz negatywnie wpłynie na rozwój wielu uczelni w Polsce?

3. Czy nie uważa Pan Minister, iż środki, które pozyskiwane są dzięki lokatom krótkoterminowym, są tak wysokie, iż żadna inna forma zdobywania dodatkowych funduszy nie pozwoli na tak znaczące zasilenie budżetu uczelni publicznych?

4. Czy nie uważa Pan Minister, że w sytuacji, w której tak wiele uczelni boryka się z problemami finansowymi, nie należy ograniczać dodatkowych możliwości pozyskiwania funduszy?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 8 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13505)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie nowelizacji ustawy
o finansach publicznych, która wprowadza
przepis ograniczający uczelniom wyższym
możliwość pomnażania środków finansowych
za pomocą lokat**

Sytuacja finansowa wielu uczelni publicznych nie jest najlepsza. Dotychczas ustawa o finansach publicznych umożliwiała uczelniom umieszczanie otrzymanych z Ministerstwa Finansów środków na lokatach krótkoterminowych, co znacznie zwiększało budżet wielu uczelni. W przypadku stosunkowo niedawno powstałego Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy jest to kwota sięgająca od 600 do nawet 800 tys. zł rocznie. Pozwala to między innymi na realizację nieplanowanych remontów, zwiększenie liczby zatrudnianych doktorantów oraz podwyższenie stypendiów naukowych.

Zmiany wprowadzone w art. 48 ustawy umożliwiają jednostkom sektora finansów publicznych dokonywanie lokat wolnych środków w skarbowych papierach wartościowych, w obligacjach emitowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, na rachunkach bankowych w bankach mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zaznaczono jednak, że wyjątek stanowią środki pochodzące z dotacji budżetu. Wyjątek ten nie był zawarty w art. 38 dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, co umożliwiałoby pomnażanie środków za pomocą lokat.

Należy nadmienić, iż dotacje pochodzące z budżetu państwa przeznaczone są na zadania i cele, które reguluje ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawa z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki. Przeznaczone są one zatem na działalność dydaktyczną, badawczą oraz pomoc materialną dla studentów i doktorantów. Oczywiście jest, że umieszczanie środków na lokatach krótkoterminowych nie powoduje żadnych opóźnień w wypłatach świadczeń dla studentów i pracowników, gdyż są one wypłacane przez Ministerstwo Finansów ze znacznym wyprzedzeniem. Jak wiadomo, uczelnie publiczne zgodnie z ustawą o finansach publicznych i o rachunkowości prowadzą samodzielną gospodarke finansową, na podstawie planu rzeczowo-finansowego, który regulują zapisy zawarte w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym.

W związku z powyższym władze większości uczelni publicznych w Polsce traktują możliwość korzystania z oprocentowania lokat jako jedno ze źródeł dochodu, które znacznie poprawia sytuację finansową uczelni.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytanie:

1. Czy nie uważa Pani Minister, iż uniemożliwienie korzystania z dokonywania lokat wolnych środków znacznie ograniczy budżet wielu uczelni publicznych?

2. Czy ministerstwo planuje podjęcie rozmów z Ministerstwem Finansów w sprawie niekorzystnego dla szkolnictwa wyższego zapisu?

3. Czy nie obawia się Pani Minister, że wprowadzone zmiany ze względu na ograniczenie środków znacznie opóźnią rozwój wielu uczelni?

4. Czy nie uważa Pani Minister, że w sytuacji, w której tak wiele uczelni boryka się z problemami finansowymi, nie należy ograniczać dodatkowych możliwości pozyskiwania funduszy?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 8 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13506)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planowanej likwidacji
Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy**

Bydgoszcz jest bardzo silnym ośrodkiem wojskowym, mieści się tu Pomorski Okręg Wojskowy oraz Centrum Szkolenia Sił Połączonych NATO.

Sąd Garnizonowy w Bydgoszczy obejmuje zakresem swojego działania całe województwo kujawsko-pomorskie. Mimo stopniowego zmniejszania się liczby prowadzonych spraw sąd nadal rozpatruje rocznie od kilkudziesięciu do kilkuset spraw z zakresu prawa karnego, wykonawczego oraz wykroczeniowego, które dotyczą żołnierzy. Zmniejszona liczba spraw wynika między innymi z faktu, iż część spraw z udziałem wojskowych trafia do sądów powszechnych. Pracownicy jednostek wojskowych zaznaczają jednak, że sąd pełni również wiele działań prewencyjnych, profilaktycznych, oraz prowadzi szkolenia wojskowych kuratorów sądowych.

Z chwilą likwidacji sądu w Bydgoszczy wszystkie sprawy trafiać będą do Poznania, gdzie znajduje się najbliższy sąd wojskowy. Znacznie utrudni to zarówno prace prokuratorów, jak i dotarcie tak licznej grupy obywateli do odległej siedziby sądu. Planowana reorganizacja będzie miała również negatywny wpływ na lokalny rynek pracy. Obecni pracownicy sądu w Bydgoszczy to osoby cieszące się dużym doświadczeniem, wieloletnim stażem oraz kompetencjami, które wpływały na wysoki poziom funkcjonowania sądu oraz sprawny przebieg prowadzonych spraw.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pan Minister, że siedziba sądu garnizonowego, który prowadzi sprawy obejmujące

całe województwo kujawsko-pomorskie, powinna mieścić się w tak silnym ośrodku wojskowym, jakim jest Bydgoszcz?

2. Jakie argumenty w opinii ministerstwa przemawiają za likwidacją Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy?

Posel Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 8 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13507)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sytuacji kobiet wracających do pracy po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym

Szanowna Pani Minister! Bardzo często za pośrednictwem mojego biura poselskiego sygnalizowane są mi problemy, jakie napotykają kobiety powracające do pracy po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym. Często bowiem po powrocie z tych urlopów matkom wypowiedzane są umowy o pracę. O ile bowiem Kodeks pracy roztacza ochronę nad kobietami w ciąży oraz od chwili złożenia przez nie wniosków o urlop, to po zakończeniu ww. urlopów kobiety te nie są w żaden sposób chronione przed zwolnieniem.

Warto przy tym zauważyć, że w okresie po urodzeniu dziecka sytuacja rodzinna ulega zasadniczej zmianie. Chociażby z punktu widzenia finansów rodzinnych pojawienie się dziecka związane jest z określonymi kosztami. Dla wielu matek niezmiernie ważną jest w takich przypadkach możliwość kontynuowania pracy zarobkowej. Niestety często pracodawcy obawiają się dalszego zatrudnienia młodych matek, obawiając się ich ograniczonej dyspozycyjności. W związku z tym, że po wykorzystaniu urlopu macierzyńskiego lub wychowawczego przepisy nie chronią kobiet przed zwolnieniem, narażone są one na utratę pracy.

Takie regulacje nie wpływają pozytywnie na decyzje młodych ludzi odnośnie do posiadania kolejnych dzieci. W kontekście grożącego Polsce niżu demokratycznego jest to kolosalny problem, albowiem spadek liczby urodzeń może doprowadzić do sytuacji, że w przyszłości mogą pojawić się problemy z wypłatą świadczeń emerytalnych dla starszych pokoleń.

Wobec przedstawionego powyżej problemu zwracam się z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo dostrzega przedstawiony problem?

2. Jakie działania podejmuje ministerstwo, aby przeciwdziałać zwalnianiu kobiet powracających do pracy po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym?

3. Czy ministerstwo planuje przygotowanie nowelizacji Kodeksu pracy w zakresie wprowadzenia

do niego instytucji prawnych chroniących kobiety przed wypowiedzeniem umowy o pracę po powrocie z urlopu macierzyńskiego lub wychowawczego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 30 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13508)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie niepokojącego zjawiska dotyczącego wydawania wiz dla kandydatów na studia w International Business Studies (IBS)

Szanowny Panie Ministrze! Zachodniopomorska Szkoła Biznesu w Szczecinie (ZPSB) funkcjonuje od 15 lat i jest najstarszą uczelnią prywatną na Pomorzu Zachodnim. Jako jedyna w kraju niepubliczna uczelnia o profilu biznesowym posiada swój wydział zagraniczny – Wydział Finansów i Zarządzania w Berlinie. Jest też jedyną uczelnią realizującą rozpoczęty w 2002 roku program studiów o profilu ekonomicznym prowadzonych wyłącznie w języku angielskim – International Business Studies (IBS). Studenci i wykładowcy pochodzą ze wszystkich kontynentów, a oferta uczelni kierowana jest do wszystkich krajów świata. Do dzisiaj studia w ZPSB ukończyło ponad 110 zagranicznych absolwentów. Internacjonalizacja aktywności uczelni pokrywa się z jednym z priorytetowych działań określonych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Od ponad roku władze uczelni zaobserwowały niepokojące zjawisko restrykcji w przydzielaniu wiz dla kandydatów na studia w IBS.

Zainteresowanie ofertą uczelni jest bardzo duże. Od dnia 1 maja 2009 r. wpłynęło 75 aplikacji z prośbą o podjęcie studiów w nowym roku akademickim, z czego 27 kandydatów dokonało pełnych wpłat czesnego i przystąpiło do procedury wizowej. Jedenastu osobom wnioski zostały odrzucone, 16 osób nadal oczekuje na werdykt, a żadna z osób do tej pory nie otrzymała wizy. Kandydaci na studentów są bardzo starannie selekcjonowani, a uczelnia na bieżąco współpracuje ze Strażą Graniczną. Sprawę naboru dodatkowo komplikuje problem podołania wymogom rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie minimalnych kwot, jakie powinny posiadać niektóre grupy cudzoziemców na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powrotu. Te minimalne kwoty, którymi student ma dokumentować swoją niezależność finansową w momencie aplikowania o wizę lub o przedłużenie pobytu w naszym kraju, są w rzeczywistości

ogromnymi sumami, szczególnie dla studentów pochodzących w większości z biednych państw.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy rząd planuje zmiany niezrozumiałych i niepokojących dla władz uczelni i studentów IBS procedur postępowania wizowego wobec kandydatów na studia?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13509)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie możliwości zmiany
obowiązujących regulacji prawnych
w takim kierunku, aby umożliwić
powstawanie zakładów penitencjarnych
prowadzonych przez podmioty prywatne**

Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, art. 14 ust. 1 pkt 7, z dnia 9 maja 1996 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 390) zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy brana jest pod uwagę zmiana odpowiednich regulacji prawnych i organizacyjnych mających na celu umożliwienie powstania zakładów penitencjarnych prowadzonych przez podmioty prywatne?

Jedną z podstawowych funkcji państwa jest funkcja porządkowa, a więc zapewnienie obywatelom ładu i bezpieczeństwa. Jak wiadomo, Polska od dawna boryka się z wieloma problemami w dziedzinie więziennictwa. Jak wskazują statystyki, polskie zakłady karne są znacznie przepełnione, a ciągle rośnie liczba skazanych oczekujących na odbycie kary. Znaczna część więzień zlokalizowana jest w starych, coraz mniej nadających się do eksploatacji budynkach

Pewnym rozwiązaniem byłoby utworzenie w Polsce prywatnych więzień. Powstają one w wielu innych państwach, m.in. w USA, Kanadzie, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, Danii, Niemczech, Japonii czy Republice Południowej Afryki. Szacuje się, że na całym świecie jest ich ponad 230. Oczywiście nie rozwiązałyby to wszystkich problemów, z którymi boryka się polskie więziennictwo, ale stanowiłoby bez wątpienia pewną pomoc, odciążając częściowo państwo.

Z pewnością wypowiadać się w kwestii, jak miałyby konkretnie funkcjonować prywatne zakłady karne, kompetentni są tylko odpowiedni specjaliści. Wydaje się jednak, że powinny one opierać się na kontrakcie prywatnego przedsiębiorcy z państwem. Obserwując kraje stosujące takie rozwiązanie, moż-

na sformułować wnioski, iż takie zakłady są tańsze w budowie i eksploatacji. Ma to wpływ także na zakłady państwowe, powstaje swoistego rodzaju konkurencja, więzienia publiczne obniżają koszty utrzymania przy zachowaniu odpowiednich standardów. W prywatnych zakładach karnych więźniowie mają lepsze warunki, które może wynegocjować państwo. Bardzo ważny jest fakt, iż w większości prywatnych zakładów osadzeni pracują, co ma znaczenie nie tylko ekonomiczne, ale też resocjalizacyjne.

Bez wątpienia takie prywatne zakłady karne powinny być pod ścisłą kontrolą państwa, które powinno mieć w nich stałego przedstawiciela. Ścisłe określony powinien być też system karania za nieprawidłowości powstałe w tych zakładach.

W związku z powyższym bardzo proszę o poinformowanie: Czy możliwa jest realizacja przedstawionego przeze mnie rozwiązania?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Warszawa, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13510)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie orzeczenia Europejskiego
Trybunału Praw Człowieka o usunięciu
krzyży z włoskich szkół**

Sekcja Emerytów i Rencistów NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze wystosowała pismo do Pana Premiera, w którym wyraża swoje zaniepokojenie powyższym orzeczeniem. Autorzy pisma podkreślają, że krzyż wyraża najwyższe wartości religijne i cywilizacyjne całego świata chrześcijańskiego. Obecność krzyża w przestrzeni publicznej jest świadectwem chrześcijańskiej tożsamości państw europejskich, również Włoch. Orzeczenie Trybunału w Strasburgu jest w związku z tym, zdaniem autorów pisma, obrazą uczuć religijnych chrześcijan, godzi bowiem w tożsamość całego chrześcijańskiego świata. Podkreślają oni także, że cała społeczność chrześcijańska świata powinna sprzeciwić się usuwaniu krzyży ze szkół i innych instytucji publicznych, czemu zresztą dał wyraz polski Sejm.

Naród polski, który na przestrzeni wieków doświadczył wielu krzyw, m.in. rozbiory, okupacja hitlerowska, epoka komunizmu, przetrwał, zdaniem autorów pisma, ponieważ zachował najwyższe wartości: wiarę w Boga oraz szacunek dla krzyża i dziedzictwa chrześcijańskiego. Autorzy pisma twierdzą, iż w tej sytuacji polskie władze powinny bronić chrześcijańskiego dziedzictwa Europy, w tym także Polski, w które orzeczenie Trybunału w Strasburgu godzi.

W związku z powyższym mam do Pana Premiera następujące pytania:

Jakie jest stanowisko Pana Premiera w kwestii nakazu dla rządu włoskiego usunięcia krzyży ze szkół wydanego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka?

Czy Trybunał mógłby wydać podobne orzeczenie dotyczące Polski pomimo nieobowiązywania w naszym kraju Karty Praw Podstawowych, a także czy miałby prawo nałożyć w związku z tym karę finansową, którą polski rząd musiałby zapłacić?

Jakie jest stanowisko Pana Premiera oraz rządu polskiego w sprawie obecności krzyży w instytucjach publicznych?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13511)

do ministra finansów

w sprawie planów objęcia niepublicznych szkół językowych podatkiem VAT w wysokości 22%

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Ministrowi interpelację poselską w sprawie projektu Ministerstwa Finansów z dnia 2 lipca 2009 r. dotyczącego objęcia niepublicznych szkół językowych podatkiem VAT w wysokości 22%. W tej sprawie otrzymałem od prezesa Zarządu Stowarzyszenia na Rzecz Jakości w Nauczaniu Języków Obcych PASE pana Jacka Członkowskiego pismo z dnia 10 listopada 2009 r., w którym wyraża niepokój w związku z wprowadzeniem nowego podatku. Jest przekonany, że będzie to niewątpliwie wiązało się ze wzrostem cen świadczonych usług. W swoim liście zwraca uwagę, że „rekomendowane w tym dokumencie rozwiązania są merytorycznie nieuzasadnione i mogą przynieść wiele negatywnych konsekwencji”. Jak mawiali starożytni Rzymianie: *primum non nocere*, dlatego chciałbym dołączyć się do obywatelskiego protestu przeciwko planowanym zmianom. Uważam bowiem, że państwo nie powinno zwiększać podatków, a takie ich zwiększenie jest szczególnie szkodliwe w obszarze usług oświatowych świadczonych głównie dzieciom i młodzieży.

Zainteresowani podkreślają, że „proponowane zmiany trwale zahamują rozwój językowy w Polsce” i utrudnią komunikację z obywatelami innych krajów. Badania wskazują, że w czasie obecnej stagnacji gospodarczej liczba inwestujących w naukę języków obcych spadła o jedną czwartą. Propozycja Ministerstwa Finansów jest ciosem dla jednej ze ścieżek możliwego wyjścia z kryzysu, gdyż pracownicy nie będą w stanie szkolić się w zakresie posługiwania się językami obcymi. Jeśli nasza gospodarka ma być konkurencyjna, musimy stworzyć odpowiednie warunki dla inwestycji, w tym inwestycji zagranicznych, do któ-

rych niezbędna jest znajomość języków obcych. Ograniczenie dostępu do nauki języka angielskiego czy niemieckiego z pewnością nie przyczyni się do rozwoju gospodarki i intensyfikacji kontaktów międzynarodowych. Już w chwili obecnej Polacy nie należą do czołówek państw europejskich w znajomości języków obcych, a po wprowadzeniu podatku sytuacja może się jeszcze pogorszyć. Jeśli Polacy nie będą podnosić kwalifikacji, gospodarka nie będzie się rozwijać.

Nie najlepiej wyglądają także perspektywy dla młodych ludzi: uczniów i studentów, od których umiejętności zależy przyszłość naszego kraju. Poziom nauki języków obcych w placówkach publicznych jest na dość niskim poziomie, więc właśnie w czasie dodatkowych lekcji w placówkach niepublicznych czy u prywatnych nauczycieli uczniowie pogłębiają swoją wiedzę językową i umiejętności posługiwania się językami obcymi. Dzieci na lekcjach uczą się w grupach nawet 20-osobowych, podczas gdy dopiero prywatne lekcje w małym gronie pozwalają na pełne wypowiedzenie się i rzetelne sprawdzenie przekazywanej wiedzy. Należy także podkreślić, że rzadkością jest w publicznych szkołach możliwość wyboru nauki języka włoskiego, czeskiego, arabskiego czy języków skandynawskich. Dopiero wolny rynek zapełnił tę lukę. Prywatnych przedsiębiorców nie należy za to karać dodatkowym haraczem w postaci podwyższonego podatku.

Prezes stowarzyszenia PASE alarmuje, że po wprowadzeniu podatku VAT większość placówek będzie zmuszona przerzucić dodatkowy koszt na słuchaczy. Przypomnę tylko, że obecnie całoroczny kurs angielskiego to spory wydatek. Narzucenie dodatkowego ciężaru podatkowego na barki rodziców dzieci czy studentów, bo to oni de facto ten podatek zapłacą, jest niebezpieczne i stoi w sprzeczności z interesem społecznym. Wzrost cen kursów językowych spowoduje jedynie spadek zainteresowania nauką języków obcych oraz wzrost szarej strefy, od której nie zostanie pobrana ani złotówka.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Jakiej wysokości dochodów do budżetu spodziewa się Ministerstwo Finansów po wprowadzeniu tego podatku na niepubliczne szkoły językowe i czy nie można tych dochodów uzyskać w sposób, który nie będzie szkodliwy dla państwa i społeczeństwa?

Czy celem Ministerstwa Finansów jest zmniejszenie się liczby potencjalnych nabywców usług oferowanych przez niepubliczne szkoły językowe poprzez nałożenie 22-procentowego podatku na te placówki?

Czy wzięto pod uwagę możliwość masowych zwolnień lektorów z prywatnych szkół językowych w przypadku zmniejszenia zainteresowania nauką języków obcych w tych placówkach w związku z podniesieniem cen nauki?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13512)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie obowiązkowego umieszczania
elementów odblaskowych na plecakach
lub torbach szkolnych w celu poprawy
bezpieczeństwa pieszych poruszających się
po drogach**

Nasilenie ruchu na drogach zwiększa się z każdym dniem. Wiele z polskich dróg nie ma chodnika, a nawet pobocza. Wiele z nich prowadzi przez ciemne lasy czy nieoświetlone wsie. Dlatego, by zwiększyć bezpieczeństwo dzieci na drogach, doskonałym rozwiązaniem są elementy odblaskowe. Taki odblaskowy gadżet w postaci ozdoby na plecaku czy breloczka powoduje, że kierowca zauważy pieszego nawet z odległości 100–150 m, a nie z 30, kiedy może być już za późno, by nacisnąć hamulec. Właściwości takich odblasków przyczyniają się do zwiększenia bezpieczeństwa na drogach.

Międzynarodowe badania dotyczące bezpieczeństwa na drogach potwierdziły, że elementy odblaskowe przymocowane do plecaków szkolnych są wyraźnie widoczne dla kierujących pojazdem. Takie elementy są dostrzegalne zarówno w nocy, jak i w najgorszych warunkach pogodowych.

Artykuł 43 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym informuje, iż dziecko w wieku do 15 lat poruszające się po drodze po zmierzchu poza obszarem zabudowanym jest obowiązane używać elementów odblaskowych w sposób widoczny dla innych uczestników ruchu. Jednak ten przepis nie odnajduje odzwierciedlenia w codziennym życiu. Tylko niewielu producentów plecaków i tornistrów szkolnych umieszcza odblaski na swych artykułach. Jest to szczególnie ważne dla dzieci, które często po zmroku wracają ze szkoły do domu. Producenci plecaków szkolnych tłumaczą ten fakt tym, iż takie plecaki sprzedają się gorzej, są nie modne w oczach dzieci. Jednak dzisiejsze możliwości technologiczne pozwalają na wykonanie odblasków w atrakcyjnych dla dzieci formach – np. w formie naszywki w kształcie misia czy breloczka w kształcie królika.

Ze źródeł wynika, że w ubiegłym roku najwięcej wypadków z udziałem pieszych miało miejsce między godziną 17 a 21. Oczywiście jest, że jesienią i zimą w tych godzinach jest już ciemno. Dziennik „Polska” podaje, że jadąc po zmierzchu, kierowca widzi pieszego 30 m przed samochodem. Jadąc 80km/h ma tylko 1,2 s, by odpowiednio zareagować. Jeśli pieszy ma plecak z odblaskiem bądź odzież z takim elementem, to wówczas kierowca widzi go z odległości nawet 150 m i ma 7 s, by go ominąć.

Jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa jest reguła „widzieć i być widocznym”. Dlatego apeluję do ministerstwa, by producenci plecaków obowiązkowo umieszczali elementy odblaskowe na swych artyku-

łach, ponieważ jednorazowe akcje, podczas których wręcza się dzieciom odblaski, nie rozwiązują problemu. Niemniej jednak, uważam, że nagłaśnianie problemu jest ważne.

W związku z zaistniałym problemem proszę o udzielenie szczegółowych odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do wprowadzenia obowiązku umieszczania elementów odblaskowych na torbach, tornistrach i plecakach szkolnych?

2. Czy resort podejmie działania w celu zwiększenia świadomości rodziców, nauczycieli i producentów plecaków szkolnych w zakresie bezpieczeństwa dzieci na drogach?

3. Czy istnieje możliwość wprowadzenia sankcji dla producentów, którzy nie umieszczają elementów odblaskowych na swych produktach, bądź wprowadzenia ulg w podatkach dla tych producentów, którzy to czynią?

4. Czy ministerstwo posiada informację na temat tego, ile akcji z zakresu zwiększenia bezpieczeństwa dzieci na drogach zostało przeprowadzonych w ubiegłym roku oraz ile akcji zamierza się przeprowadzić w roku obecnym?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13513)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie ograniczenia dostępu dzieci
i młodzieży do niezdrowych artykułów
spożywczych na terenie placówek
edukacyjnych oraz prowadzenia kampanii
żywieniowej w szkołach w celu
uświadamiania dzieciom zalet
zdrowego odżywiania**

Praca umysłowa w szkołach i placówkach edukacyjnych jest dla dzieci wyczerpująca, a odpowiednie żywienie daje im właściwą energię do działania. Z tego powodu powinniśmy zadbać o to, by mogły się należycie odżywiać w szkolnych stołówkach zamiast jedzenia zbędnych produktów bez odpowiednich wartości energetycznych.

Powinniśmy rozpocząć od kampanii edukacyjnej w szkołach na temat zdrowego żywienia połączonej z tematem zdrowego trybu życia, by pomóc dzieciom w zrozumieniu problemu, a następnie zacząć wycofywanie z półek szkolnych sklepików nieodpowiednich słodyczy typu lizaki, żelki i batony oraz produktów takich jak chipsy, by uchronić dzieci od pokusy ich kupowania. Należy również zadbać o to, by dzieci, które nie mają możliwości zjedzenia obiadu w do-

mach lub są one podawane w bardzo późnych godzinach, miały dostęp na stołówce do odpowiednich i urozmaiconych posiłków.

Wycofane powinny być także automaty podające słodczyce oraz słodkie napoje, a na zebraniach z rodzicami powinno się ich powiadamiać o istocie sprawy. W szkołach, gdzie nie ma stołówek, można wprowadzić w sklepiku sprzedaż kanapek za nie wielką cenę.

Podobne kroki zostały już wprowadzone w Wielkiej Brytanii, gdzie na terenie szkół zabronione jest wnoszenie niezdrowych artykułów. Natomiast rażącym przykładem dla braku tego typu ograniczeń są Stany Zjednoczone, które borykają się z dużym stopniem nadwagi wśród uczniów.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość prowadzenia kampanii edukacyjnej o odpowiednim odżywianiu w szkołach oraz o informowaniu o tym rodziców uczniów?

2. Czy istnieje możliwość wycofania z półek sklepików szkolnych produktów szkodliwych dla uczniów?

3. Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie regulacji prawnych odnośnie do przeprowadzania kontroli w sklepikach szkolnych dotyczących zaopatrzenia w niezdrowe dla dzieci artykuły spożywcze?

Poseł Waldemar Andzel

Będzin, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13514)

do ministra infrastruktury

w sprawie wprowadzenia obowiązku honorowania przez prywatnych przewoźników ulg w przejazdach dla emerytów i osób niepełnosprawnych

Obowiązujący stan prawny daje przewoźnikom prywatnym wykonującym zbiorowy transport osób bardzo dużą swobodę w określaniu komu i w jakiej wysokości udzielić ulg na przejazd. Tego typu podmioty nie są zobligowane do udzielania ulg zawartych w przepisach ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu. W praktyce więc każdy prywatny przewoźnik, który otrzymał zezwolenie na prowadzenie transportu zbiorowego na danej trasie, sam w regulaminie świadczenia usług określa, czy np. emeryci lub osoby niepełnosprawne będą korzystały z ulg w przejazdach.

Obowiązek honorowania ulg określonych w ww. ustawie mają tylko ci prywatni przewoźnicy autobusowi, którzy zawarli umowę z odpowiednim szczeblem samorządu (gminą, powiatem lub województwem) i z tego tytułu otrzymują dopłaty. Nie ma jed-

nak przepisów, które obligowałyby prywatnych przedsiębiorców do zawarcia takiej umowy, co bardzo często prowadzi do sytuacji, w której przewoźnik prywatny żadnej umowy nie zawiera i żadnej ulgi nie przyznaje.

Sytuacja taka godzi przede wszystkim w emerytów, osoby niepełnosprawne. Osoby te często nie mają możliwości wyboru pomiędzy przewoźnikiem prywatnym a publicznym, gdyż na interesującej ich trasie publiczny przewoźnik nie prowadzi działalności.

Taki stan rzeczy wymaga wprowadzenia zmian. Należy wypracować takie regulacje prawne, które zobligują prywatnych przewoźników do zawierania umów z organami samorządu terytorialnego. Regulacje te doprowadzą w konsekwencji do ujednoczenia stawek i kryteriów zniżek we wszystkich, zarówno publicznych, jak i prywatnych środkach transportu zbiorowego.

Pytanie: Czy ministerstwo zamierza wprowadzić zmiany, zgodnie z propozycją przedstawioną w interpelacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak
oraz grupa posłów

Andrychów, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13515)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wprowadzenia corocznej waloryzacji zasiłku pielęgnacyjnego

W ostatnim czasie do mojego biura poselskiego napływają liczne zastrzeżenia dotyczące aktualnego stanu prawnego regulującego kwestie związane z wysokością zasiłku pielęgnacyjnego i sposobem weryfikacji jego wysokości.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) kwota zasiłku pielęgnacyjnego podlega zmianie co 3 lata. Obecna wysokość zasiłku to 153 zł. Zdaniem wielu beneficjentów świadczenia kwota ta jest zbyt niska w odniesieniu do aktualnego poziomu cen i kosztów utrzymania. Jest to niewątpliwie efekt przyjętego okresu weryfikacji wysokości zasiłku pielęgnacyjnego.

Wobec powyższego korzystniejszym rozwiązaniem wydaje się wprowadzenie corocznej waloryzacji zasiłku pielęgnacyjnego tak jak w przypadku dodatku pielęgnacyjnego. Wprowadzenie tych zmian byłoby z pewnością korzystniejsze dla świadczeniobiorców, ponieważ uwzględniałoby na bieżąco realny wzrost cen.

Pytanie: Czy ministerstwo zamierza wprowadzić zmiany w ustawie o świadczeniach rodzinnych zgodnie z propozycją przedstawioną w interpelacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak
oraz grupa posłów

Andrychów, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13516)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwiększenia liczby miejsc
w szpitalach psychiatrycznych**

Zdrowie psychiczne jest fundamentalną wartością dla każdego człowieka. Wraz z rozwojem ekonomicznym świata rosną też wymagania zawodowe od ludzi. Nie każdy jest w stanie sprostać tym wymogom, co buduje narastającą frustrację i wprowadza w głębokie depresje. Zjawiska takie najczęściej obserwujemy w wysoko rozwiniętych miastach w przeróżnych krajach, w tym i w Polsce. Osoby z takimi przypadłościami otrzymują specjalistyczną pomoc medyczną, lecz ilość miejsc w zakładach nie przekłada się na zapotrzebowanie chorych.

Według lekarzy w Polsce brakuje kilku tysięcy miejsc dla potrzebujących pomocy. Wśród nich są także dzieci, a opiekę medyczną wszyscy powinni mieć zapewnioną bezapelacyjnie. Rozbudowa już istniejących ośrodków oraz budowa nowych pomoże zmniejszyć ten problem dla dobra ludzi. Z roku na rok problem ten będzie się pogłębiał, biorąc pod uwagę, iż młodzi ludzie coraz częściej prowadzą stresujący styl życia, co prowadzi do załamań nerwowych i innych komplikacji psychicznych. W szkołach dzieci nie uczą się współpracy, a konkurencji, co wywołuje w nich zmęczenie i stres, aby być najlepszym.

Dlatego też rozwój psychiatrii jest tak istotny dla dobra społeczeństwa i w związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy w najbliższym czasie będą prowadzone działania dla zwiększenia ilości miejsc dla pacjentów z zaburzeniami psychicznymi w szpitalach psychiatrycznych?

2. Czy istnieje możliwość stworzenia nowych ośrodków lub oddziałów pomocy psychiatrycznej?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13517)

do ministra infrastruktury

**w sprawie reaktywacji linii kolejowej
Łapy – Sokoły**

Szanowny Panie Ministrze! Wójt i samorząd gminy Sokoły w roku 2006 podjął działania mające na celu uruchomienie linii kolejowej Łapy – Sokoły. Dzięki tym staraniom 15 marca 2007 r. PKP PLK wznowiło ruch towarowy na trasie Łapy – Sokoły.

Powszechnie wiadomy jest fakt, iż transport kolejowy jest znacznie tańszy niż transport drogowy. Ponowne włączenie linii Łapy – Śniadowo do ruchu kolejowego przyniosłoby wiele korzyści przedsiębiorcom, a w efekcie także lokalnym mieszkańcom.

Gmina Sokoły, jak i pozostałe samorządy, przez których teren przebiega linia kolejowa nr 36, wywiązały się z zobowiązań wobec Polskich Linii Kolejowych SA. Przystanki zostały wyremontowane, skrzyżowania oznakowane, a tory oczyszczone z porastających je krzaków. Pomimo tego ruch został przywrócony jedynie na części trasy łączącej Łapy z Sokołami. Linia kolejowa Sokoły – Śniadowo wciąż nie jest wykorzystywana w ruchu kolejowym. Powoduje to dalszą jej dewastację i marnotrawstwo wyśiłek włożonych we wcześniejsze odnowienie tej trasy.

W styczniu 2008 r. w Ministerstwie Infrastruktury odbyło się spotkanie w sprawie przejścia linii nr 36, z którego wynikało, że PKP nie jest zainteresowane reaktywacją linii kolejowej Sokoły – Śniadowo, a nawet chce się jej pozbyć i przekazać zainteresowanemu samorządowi.

Został złożony wniosek do Ministra Infrastruktury i PKP PLK SA w Warszawie o przekazanie samorządowi linii kolejowej.

Linia nr 36 dotąd wciąż nie została przekazana samorządowi, choć jest to linia o znaczeniu lokalnym i tym samym może być nieodpłatnie przekazana jednostkom samorządu lokalnego.

Przedsiębiorstwa z Łomży i powiatu łomżyńskiego zainteresowane są także przewozem kolejną produktów masowych, surowców i innych artykułów. Zapotrzebowanie na przewozy kolejowe szacuje się na kilka milionów ton. Uruchomienie linii kolejowej nr 36 spowoduje odciążenie tak bardzo zniszczonych dróg.

Zarząd PKP PLK SA poinformował wójta gminy Sokoły o braku możliwości przekazania linii kolejowej nr 36 na rzecz samorządu terytorialnego z powodu rozbudowy elektrowni Ostrołęka. Rozbudowa ta spowoduje wzrost zapotrzebowania na paliwo stałe oraz materiały eksploatacyjne, które dostarczać będzie głównie kolej. Aby zaspokoić przyszłe zapotrzebowanie przewozowe dla elektrowni, konieczne będzie korzystanie z linii 36. Przygotowanie linii do podjęcia przewozów zostanie ukończone z chwila

ukończenia nowego bloku energetycznego. Według prognoz uruchomienie nowego bloku energetycznego w elektrowni Ostrołęka nastąpi około roku 2020.

Panie Ministrze, w roku 2020 PKP PLK SA nie będzie miało już możliwości wznowienia ruchu kolejowego na linii nr 36 z bardzo prostego powodu, ponieważ linia ta zostanie zniszczona i rozkradziona.

W obecnej sytuacji, kiedy upada wiele polskich zakładów przemysłowych, prowadzenie takiej polityki w gospodarowaniu majątkiem narodowym, jaką prezentuje PKP PLK SA, jest szczególnie naganne i nieodpowiedzialne.

Pytanie: Panie Ministrze, jakie działania Pan podejmie, aby linia kolejowa nr 36 trafiła w ręce prawdziwego gospodarza, którym są samorządy lokalne położone przy tej trasie, aby nie uległa zniszczeniu i dewastacji, pozostając we władaniu PKP PLK SA?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13518)

do ministra infrastruktury

w sprawie pominięcia związków zawodowych przy uzgadnianiu nowego Prawa pocztowego

Szanowny Panie Ministrze! Projekt nowego Prawa pocztowego zawiera niekorzystne dla Poczty Polskiej unormowania, m.in. dostęp do infrastruktury pocztowej dla firm konkurencyjnych, nałożenie na pocztę obowiązku wykonywania usług powszechnych, z których ewentualną stratę mają pokrywać firmy konkurencyjne.

Te niekorzystne dla poczty rozwiązania zostały ustalone między przedstawicielami rządu a firmami kurierskimi. Związki zawodowe i Poczta Polska nie brały udziału w kształtowaniu tego prawa, mimo iż niszczy ono jedną z największych polskich firm.

Przewiduje się zwolnienie 30 tys. pracowników ze 100 tys. zatrudnionych. Zwolnienia mają dotyczyć poczty w małych miejscowościach, w których i tak panuje wysokie bezrobocie. Likwidacja poczty w małych miejscowościach pozbawi mieszkańców dostępu do usług pocztowych. Kurierskie firmy, ze względu na małą opłacalność, nie będą zainteresowane świadczeniem usług.

Prowadzone konsultacje z tzw. czynnikiem społecznym są tylko pozorowane i nie mają nic wspólnego z prawidłowym procesem tworzenia nowego projektu Prawa pocztowego.

Pytanie: Panie Ministrze, jak to możliwe, że w opracowywaniu tak ważnej reformy Poczty Polskiej pominięto głos poczty oraz związków zawodowych?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13519)

do ministra środowiska

w sprawie środowisk, które dostrzegają w aktualnym porządku prawnym, w aspekcie ochrony środowiska, konieczność wprowadzenia wielu istotnych zmian

Szanowny Panie Ministrze! Od dłuższego czasu docierają do mnie sygnały oraz opinie środowisk, które dostrzegają w aktualnym porządku prawnym, w aspekcie ochrony środowiska, konieczność wprowadzenia wielu istotnych zmian. Po zapoznaniu się z tymi sugestiami oraz po wnikliwej analizie szczególnie interesujących stanowisk chcę zwrócić uwagę Pana Ministra na następujące kwestie. Wszystkie one mają na celu usprawnienie procedur administracyjnych związanych z przygotowaniem inwestycji i pozostają w ścisłym związku z pracami legislacyjnymi nad poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw. W pełni popieram ciekawe rozwiązania zawarte we wspomnianym projekcie, jednocześnie chcę zgłosić kilka własnych sugestii.

Uwzględniając zapis w projekcie stwarzający możliwość przeniesienia wydanych decyzji środowiskowych na rzecz innego podmiotu z ominięciem ponownej długotrwałej i skomplikowanej procedury zapytuje:

Czy nie należałoby wprowadzić tu także mechanizmu prawnego umożliwiającego zmianę decyzji środowiskowej polegającej jedynie na zmianie nazwy zadania, bez konieczności przeprowadzania ponownego postępowania?

Dlaczego w omawianym projekcie wprowadzono zmiany w art. 83 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880, ze zm.) polegające na wymogu dokonywania uzgodnień z regionalną dyrekcją ochrony środowiska, co bezzasadnie wydłuża czas przygotowania inwestycji drogowych prowadzonych na drogach publicznych?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13520)

do ministra finansów

**w sprawie objęcia niepublicznych
szkół językowych 22-procentową stawką
podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Jako pedagog ubolewam nad propozycją wprowadzenia podatku od towarów i usług, który przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT, gdyż zahamuje on naukę języków w Polsce i zmniejszy pełną integrację ze społecznością europejską. Proponowane zmiany uderza przede wszystkim w młodzież, studentów, jak również rodziców inwestujących w edukację dzieci.

Po wprowadzeniu podatku VAT większość szkół będzie zmuszona przerzucić koszt na słuchaczy, dla których inwestycja w kurs językowy to już i tak ogromny wydatek, i dlatego proponowana zmiana uwidoczni się w ten sposób, że społeczność przestanie korzystać z edukacji językowej, a tym samym wzrośnie szara strefa usług edukacyjnych, od których do budżetu państwa nie będą odprowadzane żadne podatki. Z czasem, jeżeli ustawa wejdzie w życie, nauka, a w szczególności nauka języków obcych stanie się towarem luksusowym, dostępnym tylko dla najbogatszych, a co z resztą społeczeństwa, gdzie wiele rodzin nie stać na kształcenie dzieci w zaistniałej sytuacji?

Inwestycja w kapitał ludzki i naukę daje szansę na dogonienie bogatszych krajów zachodniej Europy. Trzeba promować naukę i budować nowoczesne i otwarte społeczeństwo i nie dopuścić do wprowadzenia szkodliwych społecznie rozwiązań.

W związku z powyższym chcę zapytać:

Czy propozycja wprowadzenia podatku 22-procentowego na naukę języków obcych nie spowoduje zmniejszenia zainteresowania nauką języków obcych u osób chcących się uczyć?

Czy taka zmiana nie zahamuje rozwoju językowego w Polsce i tym samym nie spowoduje upadku wielu renomowanych placówek?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13521)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kontroli PIP
w Poznańskich Zakładach Naprawczych
Taboru Kolejowego SA**

Poznańskie Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego SA (ZNTK) to firma, która może poszczycić się długą historią. Powstała w 1870 r., czasy jej największego rozkwitu przypadły na okres Polski Ludowej. Po okresie transformacji ustrojowo-gospodarczej nastąpiło usamodzielnienie przedsiębiorstwa i próba przystosowania go do realiów gospodarki wolnorynkowej. W chwili obecnej ZNTK Poznań SA specjalizuje się: w naprawach i modernizacjach lokomotyw spalinowych, produkcji oraz regeneracji zespołów wraz z częściami zamiennymi, jak też w produkcji nowego taboru.

Na dzień dzisiejszy sytuacja ZNTK nie przedstawia się najlepiej. Przedsiębiorstwo jest na skraju bankructwa, a wszystkiemu winne są byłe i obecne władze zakładów, które wykazały się wysoką niegospodarnością. ZNTK jest zadłużone na 17,5 mln. zł, gdyż ostatni prezes głównej firmy będącej akcjonariuszem w ZNTK Poznań SA zaciągał milionowe pożyczki, za które ręczył majątkiem zakładów naprawczych.

Pracownicy ww. przedsiębiorstwa przez cały czas czekają na wypłatę zaległych pensji. Od wiosny tego roku związkowcy z Solidarności przy ZNTK są w sporze zbiorowym z pracodawcą. Trudno jest cokolwiek wyegzekwować, gdyż władze spółki zmieniały się bardzo często. Do tego obecny właściciel zapowiedział zwolnienia prawie 1/3 pracujących tam osób. „Rozumiemy, że sytuacja jest trudna – mówi Lidia Dudziak, przewodnicząca Solidarności w ZNTK – ale chcielibyśmy zobaczyć też efekty innych działań zarządu. Uważamy, że zwolnienia to nie jedyny sposób na restrukturyzację.”

Do tego dochodzą też zaległości z tytułu nie przekazywania ZUS składek ubezpieczeniowych. Pracownicy płacą te składki z pensji, jednak pośrednikiem jest pracodawca. Już od dwóch miesięcy składki, na ogół płacone latami, nie trafiły na konto ubezpieczyciela. W konsekwencji dalszego nieprzekazywania funduszy mogą przepaść długoletnie polisy ubezpieczeniowe.

Z informacji medialnych wiem, że Państwowa Inspekcja Pracy (PIP) już nie raz odbywała kontrolę w ZNTK. Nie mniej jednak sytuacja ww. firmy ciągle przedstawia się nie najlepiej.

Jakie są wyniki odbywanych kontroli w ZNTK Poznań SA?

Jakie działania podjęła PIP, aby polepszyć funkcjonowanie wyżej wymienionego przedsiębiorstwa?

Z poważaniem

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13522)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stosowania na polskim rynku
nieuczciwych praktyk deweloperskich**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją dotyczącą stosowania na polskim rynku deweloperskim nieuczciwych praktyk, których konsekwencje niestety ponoszą klienci. Chciałbym zwrócić Pana uwagę na fakt, iż w obecnych przepisach prawnych regulujących funkcjonowanie usług deweloperskich znajduje się wiele luk prawnych, które skutecznie uniemożliwiają osobom pokrzywdzonym egzekwowanie swych praw w przypadku naruszenia ich przez nieuczciwego dewelopera. Problem ten, zważywszy na skalę zjawiska oraz jego złożoność, zasługuje na uwagę. Trudność przedstawionego zagadnienia wynika przede wszystkim z dwóch obszarów działania usług deweloperskich. Pierwszy z nich dotyczy rodzaju zawieranych umów, drugi – zobowiązań, z których deweloperzy się nie wywiązują. W pierwszym przypadku wygląda to tak, iż powszechnie zawierana i proponowana przez deweloperów umowa jest tzw. umowa deweloperska, w której deweloper „zobowiązuje się” do wybudowania budynku wielolokalowego oraz jego sprzedaży w stanie wolnym od wszelkich obciążeń i roszczeń.

Na podkreślenie w tym miejscu zasługuje jednak fakt, iż tzw. umowa deweloperska w rozumieniu art. 389–390 Kodeksu cywilnego, a także w myśl orzeczenia Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 9 lipca 2003 r.) nie ma charakteru umowy przedwstępnej, a więc posiada statut umowy nienazwanej, co oznacza, iż treść jej nie jest uregulowana przepisami prawa.

Najprościej można zatem powiedzieć, iż taki rodzaj umowy jedynie obliuguje dewelopera do przeniesienia własności odrębnego lokalu na rzecz nabywcy, o ile budynek, w którym ma się ona znajdować, w ogóle powstanie. Umowy tej nie dotyczą także przepisy nakazujące stosowanie do niej określonej formy prawnej, a w szczególności formy aktu notarialnego.

W praktyce brak uregulowań w tej kwestii jest niezwykle dogodny dla deweloperów z kilku powodów. Te najistotniejsze wiążą się z możliwością wykorzystywania przez nich środków pieniężnych przyszłych właścicieli lokali na poczet kolejnych inwestycji, niestety często niezwiązanych z przedmiotową nieruchomością, lub wprowadzania niekorzystnych dla przyszłych nabywców zmian.

Największy problem stanowi jednak to, iż zgodne oświadczenie stron i zawarcie przez nich umowy deweloperskiej nie zobowiązuje tak naprawdę dewelopera do przeniesienia prawa własności nieruchomości na klienta, skutkiem czego jest to, iż jest on jedynym uprawnionym podmiotem nieruchomości. Taki stan prawny stwarza deweloperom możliwość ubiegania się w bankach o kolejne, duże kredyty brane pod hi-

potekę wskazanej nieruchomości, które w praktyce nie są przez nich spłacane.

Ponadto dość długie oczekiwanie lokatorów na akty notarialne potwierdzające ich własność lub ich całkowity brak rodzi wiele problemów natury technicznej. Te najczęściej spotykane dotyczą braku możliwości skorzystania z ulgi mieszkaniowej umożliwiającej odpisanie odsetek kredytowych od podatku, a także skutecznie, jeśli zajdzie taka potrzeba, uniemożliwiają sprzedaż lokalu. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż zdecydowana większość osób czy rodzin decydujących się na zakup swojego wymarzonego mieszkania pieniądze na ten cel uzyskuje poprzez udzielony przez bank kredyt, wobec którego ma szereg zobowiązań. Jednym z nich, oprócz regularnego spłacania zaciągniętego kredytu, jest konieczność dostarczenia do placówki banku wpisu do księgi wieczystej, który – jak wiemy – jest nie możliwy bez aktu notarialnego.

Należy zatem w tym miejscu podkreślić, iż akt notarialny jest podstawowym i niezbędnym dokumentem prawnym potwierdzającym własność do lokalu. Reasumując, problem w praktyce wygląda tak, iż ludzie po przyznaniu przez bank kredycie (często na 30–40 lat) wpłacają otrzymaną kwotę na konto dewelopera, który nie dość, że nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań dotyczących budowy, to jeszcze, co gorsza, pod jej zastaw zaciąga kolejne niespłacane kredyty, których koszty ponoszą klienci.

Konsekwencją takiej praktyki jest to, iż nieuczciwy deweloper ogłasza upadłość, nieruchomość zostaje zajęta przez komornika, następnie sprzedana, a ludzie, pisząc kolokwialnie, zostają bez niczego, nie licząc kredytu, który muszą spłacać przez następnych kilkadziesiąt lat.

Zważywszy na skalę zjawiska, na problem ten zwrócił uwagę również Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który już dawno wskazał konieczność wprowadzenia obowiązku zawierania umów przedwstępnych z deweloperem w formie aktu notarialnego. Takie rozwiązanie niewątpliwie pozwoliłoby uniknąć wielu problemów i niejasności dotyczących interpretacji przepisów prawa, rodzaju zawieranej umowy, a przede wszystkim skutecznie chroniłoby rodziny przed nieuczciwymi deweloperami. Wobec powyższego zwracam się z zapytaniem:

Panie Ministrze:

— Jakie formy pomocy są przewidziane dla osób poszkodowanych przez nieuczciwych deweloperów?

— Czy resort planuje zmianę obecnych uregulowań prawnych w tej kwestii?

Z poważaniem

Poseł Roman Kaczor

Oława, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13523)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie dożywiania dzieci w szkole,
w tym programu „Owoce w szkole”**

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu, składamy interpelację poselską do ministra edukacji narodowej w sprawie programów dożywiania dzieci w szkole, w tym programu „Owoce w Szkole”.

Stan faktyczny: W zgodzie z rządowymi planami dotyczącymi przeciwdziałaniu nadwadze i otyłości u dzieci rusza szereg projektów celowych. Jednym z takich programów jest „Owoce w Szkole”, którego głównym założeniem jest skuteczne przeciwdziałanie chorobom cywilizacyjnym, np. otyłości czy chorobom układu pokarmowego itp. Z takimi chorobami coraz częściej borykają się dzieci i młodzież w wieku szkolnym, co jest spowodowane niewłaściwą dietą i systemem żywieniowym.

Takie programy jak „Owoce w Szkole” przyczyniają się do wzrostu świadomości żywieniowej oraz prawidłowości dietetycznej wśród dzieci, młodzieży, ale również ich rodziców. Są one potrzebne w szkołach jak najdłużej, tak aby zaszczepić w młodych obywatelach kraju właściwe nawyki żywieniowe.

Co więcej, z informacji przekazanych nam przez przedstawicieli oświaty wynika, że na tę chwilę rozporządzenie w ww. sprawie obowiązuje do końca roku szkolnego 2009/2010, natomiast budżety gmin są uchwalane na cały rok. Aby zatem kontynuować program w kolejnym roku szkolnym 2010/2011, niezbędne jest przeznaczenie odpowiednich środków w budżetach gmin na współfinansowanie programu, a to może się stać tylko w sytuacji, kiedy będzie decyzja rządu o kontynuowaniu programu w kolejnych latach.

Pytanie: W związku z powyższym pragniemy zapytać o to, jaka jest przewidywana perspektywa czasowa dotycząca obowiązywania ww. projektów.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13524)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie prowadzenia gospodarstw
agroturystycznych**

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu składamy interpelację poselską do mi-

nistra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie prowadzenia gospodarstw agroturystycznych.

Stan faktyczny: W ostatnim czasie został nam przedstawiony problem prowadzenia działalności – gospodarstw agroturystycznych. Zainteresowane osoby podnosiły, że jeśli dany podmiot jest właścicielem gospodarstwa rolnego, jednocześnie korzysta z prawa do świadczenia emerytalnego, ale nie z tytułu pracy w tym gospodarstwie, a z tytułu świadczenia pracy na rzecz pracodawcy niebędącego rolnikiem, to w takiej sytuacji, jeśli rozpocząłby prowadzenie działalności agroturystycznej, będzie obciążony koniecznością odprowadzania wszystkich składek przewidzianych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, w tym odpowiedniego podatku. Natomiast jeśli ten sam podmiot posiadałby uprawnienie do świadczenia emerytalnego z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym, z którego by korzystał, to w analogicznej sytuacji rozpoczęcia prowadzenia działalności agroturystycznej nie byłby obciążony obowiązkiem odprowadzania ww. składek oraz przepisanego prawem podatku itp.

Mieszkańcy wsi często podkreślają, że byliby zainteresowani prowadzeniem takiej działalności, ale niestety, ze względu na zbyt wysokie koszty jej prowadzenia (ich obawy zostały wymienione wyżej) nie chcą podejmować związanego z tym ryzyka.

Pytania: W związku z powyższym pragniemy zapytać:

1. Kto i na jakich zasadach może rozpocząć prowadzenie działalności agroturystycznej?

2. Czy prawdą jest, że właściciele gospodarstw rolnych posiadający prawo do emerytury rolniczej i z niej korzystający przy prowadzeniu działalności agroturystycznej zwolnieni są z powszechnego obowiązku względem opłacania stosownych składek ubezpieczeniowych oraz podatków?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Andrzej Ryszka

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13525)

do ministra zdrowia

**w sprawie nakładów w 2010 r.
na służbę zdrowia**

Szanowna Pani Minister! Jak donosi prasa, w 2010 r. NFZ przeznaczy na lecznictwo szpitalne 3 mld zł mniej niż w roku obecnym. Fundusz obniża już, nawet o 13% w porównaniu z tegorocznymi, przyszłoroczne kontrakty. Dla pacjentów oznacza to,

że muszą liczyć się z jeszcze większymi trudnościami w dostępie do zabiegów i operacji. Dyrektorzy szpitali twierdzą, że w 2010 r. pacjenci będą mieli utrudniony dostęp do leczenia. Główne przyczyny pogorszenia sytuacji pacjentów to niższe wpływy do NFZ, niezapłacone tzw. nadwykonania, przesunięte terminy planowych zabiegów i operacji. Do tego dochodzą jeszcze obniżane właśnie wartości kontraktów dla szpitali z NFZ oraz brak możliwości podpisywania umów przez te placówki, które nie leczyły chorych za pieniądze z NFZ w tym roku.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo zamierza podjąć kroki, jeśli tak, to jakie, aby pacjenci mieli zapewniony dostęp do leczenia w 2010 r. pomimo mniejszych nakładów finansowych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13526)

do ministra zdrowia

w sprawie dopłat do sprzętu dla pacjentów ze stomią

Szanowna Pani Minister! Jak donosi prasa, w sklepach handlujących sprzętem dla pacjentów ze stomią pojawiły się formularze, w których przewidziane są dopłaty od chorych. Według prasy Ministerstwo Zdrowia rozważa zmianę rozporządzenia i wprowadzenie 10-procentowej dopłaty od pacjenta. Pacjenci, których w Polsce jest około 40 tys., twierdzą, że będzie to dla nich ogromne obciążenie. Od 1992 r. pacjenci otrzymują ten sprzęt bezpłatnie, ale w ramach limitu. Dla pacjenta ze stomią jelita grubego limit wynosi 300 zł miesięcznie, ze stomią przewodów moczowych – 480 zł. Limity są jednakowe, ale sytuacja każdego z pacjentów różna. Chorzy świeżo po operacjach, którzy jeszcze nie potrafią obsługiwać sprzętu, zużywają go więcej. Więcej trzeba go też przy powikłaniach, np. kiedy pojawia się odczyn zapalny skóry, do której przyklejana jest płytka. W żadnym z krajów unijnych nie ma dopłat do sprzętu dla pacjentów ze stomią.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawdą jest, że Ministerstwo Zdrowia rozważa zmianę rozporządzenia i wprowadzenie 10-procentowe dopłaty do sprzętu od pacjenta ze stomią?

2. Jaka jest przyczyna wprowadzenia dopłat?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13527)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wydawania przez ZUS zaświadczeń E-101

Szanowna Pani Minister! Jak donosi prasa, ZUS odmawia eksporterom zaświadczeń E-101, przez co muszą opłacać wyższe składki. Tymczasem Sąd Najwyższy zakwestionował stanowisko ZUS w sprawie wydawania zaświadczeń E-101. W tym roku ZUS wystawił 178 tys. zaświadczeń E-101, w 2007 – ponad 242 tys. Pracownicy delegowani domagają się wydania im zaświadczenia E-101, ponieważ gdyby je otrzymali, ich pracodawcy płaciliby za nich niższe składki do ZUS, a nie wyższe za granicą. Spory między ZUS a pracownikami delegowanymi powstają w wyniku różnych interpretacji unijnych przepisów. Polskie firmy podpisują z pracownikami umowę o pracę, z której wynika, że będzie ona wykonywana na terytorium kilku państw unijnych, poza Polską. Potem pracownicy występują do ZUS o wydanie zaświadczenia E-101. Jeśli je otrzymają, ich firma płaci przez rok składki do ZUS. Podstawą prawną do otrzymania zaświadczenia jest art. 14 ust. 2 lit. b (ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie. Zgodnie z tym artykułem osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich podlega ustawodawstwu tego państwa, na terytorium którego przedsiębiorstwo lub pracodawca, który ją zatrudnia, ma zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności. Pod warunkiem, że nie zamieszkuje na terytorium jednego z państw UE, gdzie pracuje.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ZUS słusznie odmawia eksporterom zaświadczeń E-101, przez co muszą opłacać wyższe składki?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13528)

do ministra zdrowia

w sprawie zwrotu przez NFZ kosztów leczenia

Szanowna Pani Minister! Jak donosi prasa, w Gdańsku siedemnaścioro chorych na raka dzieci z grypą A/H1N1 i grypą sezonową przetransportowano z Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego

w Gdańsku do Szpitala Dziecięcego przy ul. Polanki. Za dziećmi przekazano tam leki onkologiczne i leki przeciwwirusowe. NFZ oświadczył tymczasem, że za leki nie zapłaci, bo leczenie nie odbyło się w macierzystym szpitalu. Decyzję o przeniesieniu dzieci do innej lecznicy podjęto szybko, by ratować życie zarażonych gripą i nie narażać pozostałych chorych onkologicznie dzieci. Troje z siedemnaściorga przetransportowanych dzieci było w bardzo ciężkim stanie. Zdaniem lekarzy umarłyby, gdyby nie podjęto zdecydowanych działań ze strony kliniki onkologii i dyrekcji szpitala. Koszt całej akcji wyniósł 100 tys. zł. To koszt leczenia, czyli leków wspomagających terapię onkologiczną, i leków przeciwwirusowych, transportu, dodatkowych dyżurów. Niestety, zapisy prawne nie przewidują takiej sytuacji, wobec czego zaistniał problem formalnoprawny.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy ministerstwo zamierza podjąć kroki, jeśli tak, to jakie, aby szpital uzyskał od NFZ zwrot kosztów leczenia i transportu chorych dzieci?

2. Czy ministerstwo zamierza podjąć kroki, jeśli tak, to jakie, aby zmienić obecny stan formalnoprawny, który nie przewiduje sytuacji opisanych powyżej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13529)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie szczytu klimatycznego
w Kopenhadze**

Szanowny Panie Premierze! W dniach 7–18 grudnia odbywa się w Kopenhadze szczyt klimatyczny. Z informacji przekazywanych z tego szczytu wynika, że w najbliższym czasie mogą zostać podjęte niekorzystne dla Polski decyzje w sprawie emisji CO₂. Dotychczas Polska została zobowiązana, aby do 2020 r. o kolejne 20% ograniczyć emisję CO₂. Według firmy konsultingowej Ernst&Young spełnienie tego wymogu oznaczałoby dla naszego kraju spadek PKB o 503 mld zł. Czyli zmniejszyłby się on do poziomu prawie połowy PKB z roku 2007. Tak wysoki spadek PKB drastycznie wpłynąłby na ograniczenie poziomu życia Polaków.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie jest stanowisko polskiego rządu co do dalszej redukcji emisji CO₂?

2. Czy rząd dysponuje danymi, jak wprowadzenie redukcji emisji CO₂ wpłynie na spadek PKB Polski?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13530)

do ministra finansów

**w sprawie nowelizacji ustawy
o finansach publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, zmiany proponowane przez resort finansów mogą doprowadzić do utraty samodzielności finansowej PFRON. Zgodnie z przygotowaną przez Ministerstwo Finansów nowelizacją ustawy o finansach publicznych od 2012 r. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, który obecnie jest samodzielnym podmiotem prawnym dysponującym własnym budżetem, ma funkcjonować na zasadzie funduszu celowego. Oznacza to, że centrala i terenowe biura funduszu będą jednostkami budżetowymi uzależnionymi w dysponowaniu finansami od aktualnej sytuacji budżetu państwa. Władze PFRON, organizacje pozarządowe zrzeszające osoby niepełnosprawne oraz pracodawcy ostrzegają, że proponowane zmiany doprowadzą do utraty samodzielności finansowej PFRON. Nowela rozwiązuje bowiem radę nadzorczą, która kontroluje zarządzanie finansami. Inne niekorzystne rozwiązanie nowelizacji ustawy o finansach publicznych to brak jasnego rozdzielenia kompetencji dotyczących PFRON między ministrem pracy i polityki społecznej a pełnomocnikiem ds. niepełnosprawnych, który jest obecnie również szefem rady nadzorczej PFRON. Nowela przewiduje, że będzie on powoływał prezesa funduszu. Obecnie leży to w kompetencjach ministra pracy. Kiedy powstawał PFRON, zawiązała się swego rodzaju umowa społeczna, zgodnie z którą wypłacane przez pracodawców pieniądze kierowane były do kasy funduszu. Teraz zasilą budżet państwa. W ten sposób przedsiębiorcy tracą nad nimi kontrolę. Nowelizacja ustawy o finansach publicznych przewidująca zmianę statusu PFRON została opracowana bez konsultacji z partnerami społecznymi, co wzbudziło liczne zastrzeżenia także strony społecznej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego ministerstwo forsuje projekt, który uzależnia PFRON od środków budżetowych, co mocno ograniczy jego dotychczasową samodzielność oraz utrudni kontrolę zarządzania finansami poprzez rozwiązanie rady nadzorczej?

2. Dlaczego w nowelizacji ustawy o finansach publicznych brak jest jasnego rozdzielenia kompetencji dotyczących PFRON między ministrem pracy i polityki społecznej a pełnomocnikiem ds. niepełnosprawnych, który jest obecnie również szefem rady nadzorczej PFRON?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13531)

do ministra zdrowia

**w sprawie realizacji świadczeń
pielęgniarskich w domach pomocy społecznej**

Szanowna Pani Minister! Pragnę złożyć na Pani ręce interpelację w sprawie realizacji świadczeń pielęgniarskich w domach pomocy społecznej. Domy pomocy społecznej, choć nie mają obowiązku świadczenia usług zdrowotnych, w praktyce muszą je świadczyć z uwagi na konieczność zapewnienia opieki i pielęgnacji swoim mieszkańcom.

Samorządowcy proponują utworzenie przez Narodowy Fundusz Zdrowia pakietu kompleksowych świadczeń pielęgniarskich, które byłyby dostępne całodobowo dla mieszkańców domów pomocy społecznej na terenie tych placówek, ze szczególnym uwzględnieniem domów dla psychicznie chorych i niepełnosprawnych intelektualnie, których mieszkańcy nie mieszczą się w skali Barthel.

Jak ministerstwo ustosunkowuje się do zmian zaproponowanych przez samorządowców w zakresie świadczeń pielęgnacyjnych w domach pomocy społecznej?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13532)

do ministra skarbu państwa
oraz
ministra infrastruktury

**w sprawie odszkodowania dla byłych
właścicieli nieruchomości przejętych
pod budowę dróg publicznych przed 1999 r.**

W 1998 r. ustawodawca zdecydował się ostatecznie objąć nieruchomości przejęte pod drogi publiczne wywłaszczeniem z mocy prawa i uregulować zasady wypłaty stosownych odszkodowań. Uczynił to w przepisach art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.). Artykuł ten przewidywał, że nieruchomości pozostające 31 grudnia 1998 r. we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, niestanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, 1 stycznia 1999 r. przeszły na własność Skarbu Państwa lub własność jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem. Przepis ten regulo-

wał też tryb wypłaty rekompensaty z tytułu wywłaszczenia.

Źródłem największych i wciąż aktualnych kontrowersji pozostaje nie tyle sama koncepcja wywłaszczenia ex lege na podstawie art. 73 ust. 1 ww. ustawy, ile mechanizm rekompensat z tego tytułu opisany także w art. 73 ustawy.

Po pierwsze, mimo że przejście własności na Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego nastąpiło z mocy ustawy 1 stycznia 1999 r., to uzyskanie stosownego odszkodowania z tego tytułu było możliwe najwcześniej dwa lata po tym terminie. Stosownie bowiem do art. 73 ustawy odszkodowanie mogło być ustalone i wypłacone na wniosek właściciela nieruchomości złożony w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2005 r. (następnie roszczenia odszkodowawcze wygasają). Podstawę do ustalenia wysokości odszkodowania stanowiła wartość nieruchomości według stanu z dnia wejścia w życie przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną, a nie według stanu z dnia ustalenia czy wypłaty odszkodowania (art. 73 ust. 5 ustawy)

Po drugie, skuteczność starań o rekompensatę była w zasadzie uwarunkowana uprzednim wydaniem przez wojewodę deklaratoryjnej decyzji administracyjnej, która stwierdzała dokonaną z mocy samego prawa zmianę stosunków własnościowych, a jednocześnie stanowiła podstawę wpisu do księgi wieczystej (art. 73 ustawy). Przed wydaniem tej decyzji postępowanie w sprawie wypłaty odszkodowania było właściwie bezprzedmiotowe. Toteż wielu byłych właścicieli wstrzymywało się z wystąpieniem o rekompensatę do czasu uzyskania decyzji właściwego wojewody. W praktyce okazywało się, że uzyskanie tej decyzji, która jedynie stwierdzała stan wprowadzony ustawą, stanowiło problem.

Konstrukcja prawna przyjęta w art. 73 ustawy wzbudziła liczne wątpliwości, w szczególności dotyczące jej zgodności z konstytucyjnymi gwarancjami ochrony prawa własności (art. 21 i art. 64 Konstytucji RP) oraz art. 1 protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Kilkakrotnie różne elementy przepisu art. 73 ustawy badał Trybunał Konstytucyjny, w każdym przypadku oddalając zarzuty niekonstytucyjności. Także ostatnio na skutek wniosku skierowanego przez rzecznika praw obywatelskich Trybunał Konstytucyjny badał konstytucyjność art. 73 ust. 4 ustawy w zakresie, w jakim zezwala na wygaśnięcie roszczenia o odszkodowanie przed wydaniem decyzji deklaratoryjnej przez wojewodę.

Wyrokiem z dnia 15 września 2009 r. (sygn. akt p 33/07) Trybunał Konstytucyjny ostatecznie zamknął furtkę do uzyskania odszkodowania byłym właścicielom nieruchomości zajętych pod drogi publiczne, którzy do końca 2005 r. nie złożyli stosownych wniosków o rekompensatę, wymaganych przepisami z 1998 r. Oznacza to, że wielu byłych właścicieli nigdy nie otrzyma odszkodowania. Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego właściciele pozbawieni rekompensaty nie dysponują już środkami odwoławczymi

na gruncie prawa polskiego. Skala roszczeń, które z tego powodu mogą nie doczekać się zaspokojenia, jest prawdopodobnie bardzo znacząca. Dla niektórych rozwiązaniem może być złożenie skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który badając sprawę państwa P. w wyroku z dnia 7 lipca 2009 r. podzielił ich zarzut naruszania przez Polskę prawa do poszanowania mienia.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, przedkładam Panom Ministrom interpelację i wnoszę o podjęcie działań w celu zmiany treści przepisu art. 73 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.) w sposób umożliwiający osobom, które utraciły własność nieruchomości zajętej pod budowę drogi publicznej, złożenie wniosku w celu uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę materialną, co pozwoli, wprawdzie późno, zniwelować poczucie doznanej krzywdy i niesprawiedliwości.

Szanowni Panowie Ministrowie, czy w najbliższym czasie zostaną podjęte działania legislacyjne, które zmienią ten krzywdzący dla właścicieli nieruchomości stan prawny?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska

Ruda Śląska, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13533)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy węzła autostradowego
Dźwierzno oraz budowy obwodnicy
w miejscowościach Zelgno i Dźwierzno
w gm. Chełmża**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 26 października 2009 r. Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego przesłał na adres kierowanego przez Pana resortu stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami z Ministerstwem Transportu Zarząd Województwa Kujawsko-Pomorskiego uchwałą nr 61/1034/09 z dnia 11 sierpnia 2009 r. rozpoczął realizację zadania pn. „Projekt budowy węzła autostradowego w Dźwierznie wraz z budową obwodnicy Dźwierzna i Zelgna w ciągu drogi wojewódzkiej nr 551, wraz z wykupem gruntów”.

Ważnym argumentem przemawiającym na korzyść budowy węzła autostradowego jest ustanowienie Pomorskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej na terenie gminy Łysomice sąsiadującej z gminą Chełmża. Do tej pory samorząd województwa opracował I etap projektu, czyli koncepcję przebiegu rozwiązań technicznych węzła oraz dróg dojazdowych. Władze

samorządowe prowadzą zaawansowane procedury planistyczne zmierzające do zaktualizowania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Chełmża.

Mając powyższe na względzie oraz fakt, że opracowanie dokumentacji jest kosztowne, czy możliwe jest udzielenie gwarancji realizacji projektu oraz wskazanie przewidywanego terminu rozpoczęcia budowy?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciół

Grudziądz, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13534)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ustanawiania kuratora
dla osoby niepełnosprawnej**

Zgodnie z § 1 art. 183 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego: Dla osoby niepełnosprawnej ustanawia się kuratora, jeżeli osoba ta potrzebuje pomocy do prowadzenia wszelkich spraw albo spraw określonego rodzaju lub do załatwienia poszczególnej sprawy. Zakres obowiązków i uprawnień kuratora określa sąd opiekuńczy.

§ 1 art. 600 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeksu postępowania cywilnego mówi: Kuratora dla osoby niepełnosprawnej sąd opiekuńczy ustanawia na wniosek tej osoby, a za zgodą osoby niepełnosprawnej także na wniosek organizacji społecznej wymienionej w art. 546 § 3.

Z powyższych zapisów w ustawach wynika, że w przypadku gdy osobie niepełnosprawnej jest niezbędna pomoc kuratora w załatwianiu wszelkich spraw lub poszczególnych spraw, z którymi dana osoba nie może sobie poradzić samodzielnie, pomoc ta powinna zostać zapewniona. Zdarzają się jednak przypadki, gdy dla osoby niepełnosprawnej, wobec której orzeczono I stopień niepełnosprawności, która porusza się na wózku inwalidzkim i nie jest w stanie wszędzie dotrzeć, sąd opiekuńczy odmawia ustanowienia kuratora. Dzieje się tak również w sytuacjach gdy ustanowienia dla siebie kuratora chce sam niepełnosprawny, który najlepiej zdaje sobie sprawę ze swoich możliwości oraz potrzeb.

Osoby niepełnosprawne często pozornie są zaradne i samodzielne. W rzeczywistości każda trudniejsza czynność jest wykonywana dzięki pomocy osób sprawnych, które i tak nie zawsze chętnie pomagają lub nie mają na to czasu. Przyznanie kuratora ułatwiłoby funkcjonowanie wielu osobom niepełnosprawnym, które nie są w stanie wystarczająco zadbać o swoje sprawy, ponieważ przeszkadzają im

w tym liczne bariery architektoniczne oraz komunikacyjne występujące w środowisku społecznym.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy sąd opiekuńczy ma prawo odmawiać ustanowienia kuratora dla osoby w znacznym stopniu niepełnosprawnej, która zgłasza uzasadnioną potrzebę otrzymania pomocy kuratorskiej?

2. Czy w budżecie sądów opiekuńczych są przewidziane oddzielne środki na powoływanie kuratora dla osoby niepełnosprawnej?

3. Jakie inne instytucje, poza sądem opiekuńczym, mają możliwość ustanowienia kuratora dla osoby niepełnosprawnej?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13535)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie likwidacji Sądu Garnizonowego
w Bydgoszczy**

Szanowny Panie Ministrze! Z dużym niepokojem mieszkańcy Bydgoszczy przyjęli fakt przygotowania przez Ministerstwo Obrony Narodowej projektu zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów wojskowych oraz określenia ich siedzib i obszarów właściwości zamieszczonego na stronach internetowych. Oznacza to likwidację bydgoskiego Sądu Garnizonowego. Dotychczas współpraca samorządu i wojska w Bydgoszczy układała się bardzo dobrze. Miasto jest siedzibą Dowództwa Pomorskiego Okręgu Wojskowego oraz Centrum Szkolenia Sił Połączonych NATO.

Jednoznaczną opinię w tej kwestii wyraziła Rada Miasta Bydgoszczy, która w swojej uchwale podkreśla, że w Bydgoszczy mają także swoją siedzibę Inspektorat Wsparcia sił Zbrojnych, 1. Pomorska Brygada Logistyczna, Wojskowy Szpital Kliniczny z Polikliniką, Wojskowe Zakłady Lotnicze nr 2, Rejonowy Zarząd Infrastruktury oraz Oddział Żandarmerii Wojskowej. Z tych powodów pomysł likwidacji sądu garnizonowego jest absolutnie nieuzasadniony, tym bardziej, że jest to instytucja, która nie tylko orzeka i rozpoznaje zażalenia od orzeczeń i zarządzeń prokuratury wojskowej, ale prowadzi również działania profilaktyczne i prewencyjne, a także szkoli wojskowych kuratorów sądowych.

W związku z powyższym mam pytania do Pana Ministra:

1. W oparciu o jakie kryteria przewiduje się o lokalizację siedzib sądów wojskowych?

2. Czy przeprowadzona została dokładna analiza efektywności planowanych zmian z uwzględnieniem wszystkich kosztów?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 8 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13536)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie organizacji matur w 2010 r.

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją dotyczącą organizacji matur w 2010 r. Matura jest ważnym momentem w życiu każdego młodego człowieka. Od jej wyników zależy, na jakie studia się dostanie. Przed tegorocznymi maturzystami pojawiła się nowa możliwość zdawania matury na dwóch poziomach: podstawowym i rozszerzonym. To dobry pomysł, ale jego zaplanowana realizacja jest niewłaściwa.

Centralna Komisja Egzaminacyjna tak zaplanowała egzaminy, że ci, którzy wybiorą poziom rozszerzony, będą zdawać dwa egzaminy jednego dnia. Ponadto część egzaminów młodzież będzie musiała zdawać w sobotę.

Pragniemy zwrócić uwagę, że zdawanie egzaminów na poziomie podstawowym zaplanowano na godziny poranne, a rozszerzonego (po dwugodzinnej przerwie) na godziny późniejsze. Taki plan zdawania egzaminów jest sprzeczny z logiką, bowiem efektywność pracy umysłowej jest większa w godzinach porannych niż popołudniowych. Nie musimy chyba dodawać, że zdawaniu egzaminów towarzyszy stres, tak więc nadmierne rozciąganie w czasie egzaminów spowoduje efekt zmęczenia, a tym samym spadnie możliwość sprawnego wykazania się wiedzą przez uczniów.

Uczniowie, nauczyciele, rodzice sprzeciwiają się tak ułożonemu harmonogramowi przyszlucocznycch matur. To zbyt duże obciążenie dla zdających i sprawdzających. Skoro ministerstwo daje możliwość zdawania dwóch poziomów, powinno również stworzyć ku temu odpowiednie warunki.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na następujące pytanie: Czy wobec społecznego sprzeciwu w sprawie organizacji matury 2010 i podniesionych w interpelacji argumentów ministerstwo rozważy możliwość zmiany harmonogramu?

Z poważaniem

Posel Jadwiga Wiśniewska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13537)

do ministra zdrowia

**w sprawie dalszego funkcjonowania
punktów aptecznych**

Szanowna Pani Minister! Duże poruszenie wśród osób prowadzących punkty apteczne wywołała informacja o ustaleniu sztywnej listy leków, które będzie można nabyć w ww. punktach. W spisie brakuje wielu medykamentów, które można było do tej pory sprzedawać w punktach aptecznych. W związku z tym pojawia się problem z dostępnością wielu leków dla osób zamieszkałych na terenach wiejskich, gdzie aptek po prostu nie ma.

Pani Minister! Zwracam się do Pani z pytaniem: Jakie rozwiązania zostaną podjęte w sprawie dostępności dotychczasowych leków w punktach aptecznych?

Z poważaniem

Posel Stanisław Lamczyk

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13538)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wysokości progów dochodowych
uprawniających do otrzymywania świadczeń
z ośrodków pomocy społecznej**

Szanowna Pani Minister! Stosowane obecnie kryteria dochodowe dla osób starających się o pomoc z ośrodków pomocy społecznej powodują, że nawet przy niewielkim przekroczeniu progu dochodowego rodziny pozbawiane są zasiłków i świadczeń. Stawia to wiele rodzin w bardzo ciężkim położeniu.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć kierowane przez Panią ministerstwo w sprawie zwiększenia pomocy dla najgorzej sytuowanych rodzin?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Stanisław Lamczyk

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13539)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie utrudnień w dostępie do wyników
próbnych egzaminów maturalnych**

Szanowna Pani Minister! Jednym z głównych elementów każdego egzaminu jest możliwość zapoznania się egzaminowanego z wynikami własnej pracy i sposobem jej ocenienia. W przypadku egzaminów próbnych ma to szczególne znaczenie, ponieważ pozwala na poznanie popełnionych błędów, co w konsekwencji daje szansę na ich uniknięcie podczas zdawania egzaminu zasadniczego.

Jak wynika z informacji przekazywanych zarówno przez samych maturzystów, jak i za pośrednictwem środków masowego przekazu, w chwili obecnej przyszli abiturienti mają znacznie utrudniony dostęp do napisanych przez siebie prac. System oceniania próbnej matury bazuje bowiem na rozdzieleniu miejsca zdawania egzaminu i jego oceny.

Efektom takiego stanu rzeczy jest zaistniała sytuacja, w której egzaminowany musi złożyć podanie o dostęp do swojej pracy, nie w szkole, w której była ona pisana, lecz tam gdzie została ona oceniona. Odległości bywają w tym przypadku bardzo duże i niejednokrotnie uniemożliwiają uczniom dostęp do wyników próbnych egzaminów maturalnych. Ponadto egzaminowany zyskuje jedynie chwilowy dostęp do swojej pracy w siedzibie komisji egzaminacyjnej, co dodatkowo ogranicza możliwość jej analizy. Niemożliwe również staje się jej omówienie wraz z nauczycielem przygotowującym ucznia do egzaminu, tak aby miał on możliwość stwierdzenia występujących w pracy błędów.

Istotą próbnej matury jest stwierdzenie przygotowania zdającego jeszcze na etapie nauki. Dzięki temu może on przeanalizować popełnione błędy i uniknąć ich przy zdawaniu decydującego egzaminu. Opisana powyżej sytuacja stoi w sprzeczności z tą ideą. Może być jednocześnie potraktowana jako utrudnianie, a nie ułatwianie uczniom przygotowania do matury.

Bardzo prosimy Panią Minister o odpowiedź: Czy intencją Ministerstwa Edukacji Narodowej jest ograniczanie dostępu maturzystów do wyników pisanych przez nich prac, a jeśli nie, to w jaki sposób zamierza Pani Minister rozwiązać przedstawiony wyżej problem?

Z poważaniem

Posłowie Jerzy Szmajdziński
i Krystyna Łybacka

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13540)

do ministra finansów

**w sprawie podatku od nieruchomości
dla budynków zajętych na prowadzenie
działalności w zakresie udzielania
świadczeń zdrowotnych w zakładach
lecznictwa uzdrowiskowego**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do odpowiedzi ministra finansów z dnia 23 lutego br. dotyczącej stawki podatku od nieruchomości dla budynków zajętych na prowadzenie działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych w zakładach leczenia uzdrowiskowego, w której stwierdzono, że przepisy prawa podatkowego uniemożliwiają ingerencję Ministerstwa Finansów w tok postępowania w jednostkowej sprawie, proszę o wyjaśnienie podstawy prawnej pisma dyrektora Departamentu Podatków i Opłat Lokalnych z 3 października 2007 r. (znak PI-833-106/AP/07/663) w sprawie obniżenia stawki podatku od nieruchomości dla budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych.

Prezydent miasta Inowrocławia na podstawie powyższego pisma podjął czynności kontrolne w sanatoriach, których celem było dodatkowe obciążenie wyższym podatkiem od nieruchomości za powierzchnie niezajęte bezpośrednio na udzielanie świadczeń zdrowotnych (pokoje sanatoryjne, korytarze, stołówki, sale rehabilitacyjne itp.).

Efektom tych czynności jest zobowiązanie sanatoriów do zapłacenia wyższych podatków za 2004 r. i kolejne lata.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jaka była podstawa prawna pisma dyrektora Departamentu Podatków i Opłat Lokalnych z 3 października 2007 r.?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13541)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie możliwości wykorzystania
środków z UE do wsparcia rozwoju
budownictwa mieszkaniowego**

Szanowna Pani Minister! Według statystyk liczba mieszkań w państwach członkowskich Unii Europejskiej w przeliczeniu na 1000 mieszkańców jest śred-

nio o ponad 30% wyższa niż w Polsce, z kolei tylko jedna trzecia Polaków mieszka w mieszkaniach odpowiadających współczesnym standardom. W ocenie ekspertów potrzeba co najmniej kilkunastu lat, aby sięgający obecnie 2 mln lokali deficyt mieszkań został zlikwidowany.

Powyższe dane i prognozy pokazują, że realizowana przez kolejne rządy polityka wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego wymaga uzupełnienia o nowe mechanizmy. Zwłaszcza zaś, biorąc pod uwagę nazbyt skromne w stosunku do potrzeb możliwości budżetu państwa mechanizmy zakładające wykorzystanie środków unijnych.

Obecnie zarządzanie polityką mieszkaniową w ramach funduszy unijnych należy do poszczególnych państw członkowskich UE. Celowym wydaje się więc stworzenie specjalnego programu, w ramach którego takie podmioty jak gminy, spółdzielnie i wspólnoty mieszkaniowe, towarzystwa budownictwa społecznego i deweloperzy mogłyby pozyskiwać środki unijne na budowanie nowych mieszkań (program taki powinien funkcjonować najpóźniej od 2013 r., czyli od kolejnej perspektywy budżetowej UE). Warte rozważenia jest też podjęcie przez Polskę na forum instytucji unijnych działań na rzecz stworzenia specjalnego programu wsparcia budownictwa mieszkaniowego w tzw. nowych państwach członkowskich Unii.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy widzi Pani możliwość stworzenia specjalnego programu (bądź rozszerzenia o stosowny priorytet któregoś z już realizowanych programów), w ramach którego takie podmioty jak gminy, spółdzielnie i wspólnoty mieszkaniowe, towarzystwa budownictwa społecznego i deweloperzy mogłyby pozyskiwać środki unijne na budowanie nowych mieszkań w obecnej perspektywie finansowej (w ramach obecnych Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia i innych dokumentów), czy możliwość taka pojawi się dopiero po zakończeniu obecnej perspektywy finansowej, czyli po roku 2013?

2. Czy w ramach ewentualnie wprowadzonego programu operacyjnego bądź priorytetu możliwe jest w ocenie Pani Minister stworzenie takich mechanizmów, aby ze środków unijnych pokrywać ok. 50% kosztów wybudowania nowego budynku funkcjonującego w ramach systemu towarzystwa budownictwa społecznego i to w taki sposób, aby znacząco obniżyć wkład własny i czynsze lokatorów tych budynków?

3. Czy w ocenie Pani Minister realne są dotacje rzędu 50% wartości projektu dla spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych i towarzystw budownictwa społecznego oraz dotacje rzędu 10-15% dla deweloperów w ramach ewentualnego programu operacyjnego lub priorytetu stworzonego dla potrzeb budownictwa mieszkaniowego?

4. Jakiego rzędu środki w ocenie Pani Minister powinny być zabezpieczone na konkursy dotyczące projektów w ramach ewentualnego programu operacyjnego związanego z budownictwem mieszkani-

wym i czy kwota 10 mld euro, zakładając, że program trwałby ok. 6 lat, wydaje się realna?

5. Czy w Pani ocenie możliwe jest przyjęcie przez Unię Europejską specjalnego programu wsparcia budownictwa mieszkaniowego w tzw. nowych państwach członkowskich?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13542)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji Polsko-Ukraińskiego
Batalionu Sił Pokojowych stacjonującego
w Przemyślu**

Szanowny Panie Premierze! Do końca tego roku ma zostać zlikwidowany Polsko-Ukraiński Batalion Sił Pokojowych stacjonujący w Przemyślu – mieście o kilkunastu tradycjach strategicznych. Likwidacja batalionu oznacza osłabienie możliwości odgrywania przez Polskę jako wschodniego państwa członkowskiego ważnej roli w rozwoju i wzmacnianiu relacji Unia Europejska – Ukraina.

Polska, jako kraj wcześniej przechodzący transformację, posiada dobre rozeznanie problemów Ukrainy odziedziczonych po upadku Związku Radzieckiego. Jesteśmy przygotowani do podzielenia się naszym doświadczeniem w przeprowadzaniu reform i postkomunistycznych przemian politycznych, również w aspekcie perspektywnego przygotowania Ukrainy do włączenia w struktury UE. Jednym z pomostów prowadzącym do tego celu jest współpraca w ramach Polsko-Ukraińskiego Batalionu Sił Pokojowych stacjonującego w Przemyślu.

Nie bez znaczenia jest fakt, że Przemyśl, zwłaszcza po niedawnej pozytywnej decyzji Rady Miejskiej pozwalającej na przekazanie dawnego Ukraińskiego Domu Ludowego na własność tutejszej mniejszości ukraińskiej, stał się jakby symbolem polsko-ukraińskiego pojednania. W tej sytuacji likwidowanie stacjonującego tutaj polsko-ukraińskiego batalionu mogłoby zostać odczytane jako tendencja przeciwna polsko-ukraińskiej współpracy.

Ponadto likwidacja tej jednostki spowoduje brak na lokalnym rynku gospodarczym od kilkunastu do ponad dwudziestu milionów złotych, przeniesienie ok. 300-osobowej kadry wojskowej oraz 500 żołnierzy, utratę pracy dla 100 osób, w związku z tym bardzo znaczące zmniejszenie dochodów ich rodzin.

Kieruję w związku z tym do Pana Premiera następujące pytanie: Czy nie uważa Pan Premier za jedynie słuszną decyzję pozostawienie tej jednostki

w dotychczasowym miejscu stacjonowania, w jej obecnej formule oraz stanie organizacyjnym?

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13543)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zapewnienia środków
w budżecie państwa na 2010 r.
na elektryfikację linii kolejowej E30
między Węglińcem a Zgorzelcem**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie zapewnienia środków w budżecie państwa na rok 2010 na elektryfikację linii kolejowej E30 między Węglińcem i Zgorzelcem.

W chwili obecnej brak trakcji elektrycznej na wymienionym odcinku magistrali powoduje znaczne utrudnienia w komunikacji kolejowej. Skład musi być obsługiwany przez lokomotywę spalinową, co znacznie zwiększa koszty obsługi połączeń oraz czas podróży.

Należy uwzględnić także fakt, że linia E30 jest częścią III paneuropejskiego korytarza transportowego (z Drezna do Lwowa) i została na odcinku Węglińiec – Wrocław zmodernizowana z zaangażowaniem ogromnych środków finansowych, co umożliwi poruszanie się po niej z prędkościami przekraczającymi 120 km/h. Składy, które poruszają się na odcinku Wrocław – Zgorzelec i dalej w kierunku Republiki Federalnej Niemiec, od Węglińca w kierunku Zgorzelca, rozwijają znacznie mniejsze prędkości.

W związku z tym, że brak trakcji elektrycznej na tym odcinku powoduje systematyczne zawieszanie kolejnych połączeń regionalnych i transgranicznych, wnoszę o zapewnienie w budżecie państwa środków na modernizację kolejowej trasy Węglińiec – Zgorzelec.

Nie można bowiem dopuszczać do sytuacji, w której z powodów zapóźnień inwestycyjnych ogranicza się ruch kolejowy, szczególnie jeśli dotyczy to trakcji obsługujących ruch międzynarodowy.

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13544)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji zwrotu podatku
akcyzowego zawartego w cenie oleju
napędowego wykorzystywanego do produkcji
rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r.**

Szanowny Panie Premierze! Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912, Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pana Premiera interpelację w sprawie realizacji zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r.

Docierają do mnie niepokojące informacje od rolników, że urzędy gmin nie wypłacają im pełnej kwoty zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r. Sytuacja ta jest spowodowana tym, jak podaje Ministerstwo Finansów, że przewidziane na ten cel w ustawie budżetowej na 2009 r. środki zostały już rozdysponowane.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy nastąpi pełna wypłata rolnikom należnego im zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w drugim okresie płatniczym 2009 r. oraz czy zostaną wypłacone im odsetki za zwłokę?

2. Dlaczego rząd w ustawie budżetowej na 2009 r. nie przewidział wystarczających środków na ten cel?

3. Co Pan zamierza zrobić, żeby ta sytuacja nie powtórzyła się w 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13545)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niekorzystnych dla Mazowsza
zasad finansowania świadczeń zdrowotnych
w 2010 r.**

Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66,

poz. 912, Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pana Donalda Tuska, Prezesa Rady Ministrów, interpelację w sprawie niekorzystnych dla Mazowsza zasad finansowania świadczeń zdrowotnych w 2010 r.

Szanowny Panie Premierze! W związku z uchwaloną przez Sejm ustawą o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Rady Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 30 września 2009 r. w kwestii niekorzystnych dla Mazowsza zasad finansowania świadczeń zdrowotnych w roku 2010.

Rada w swojej opinii wyraziła duży niepokój z powodu wstępnego planu zakupu świadczeń zdrowotnych na rok 2010 dla Mazowsza i podniósł, że:

1. Zmiana zasad podziału środków na pokrycie kosztów finansowania przez oddziały wojewódzkie funduszu świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych spowoduje dla Mazowieckiego OW NFZ spadek udziału w nakładach na świadczenia zdrowotne w roku 2010 z 15,825959% (liczone wg obecnych zasad) do 13,949559% (liczone wg zmienionych zasad). Spadek udziału wyniósł 1,8764% i jest najwyższy spośród 5 oddziałów, w których zmniejszy się finansowanie świadczeń.

2. Szczególne zaniepokojenie budzi konieczność finansowania nowych zadań w kwocie 545 622 tys. zł, na które nie ma dodatkowych środków.

3. Zmiana zasad podziału środków finansowych na świadczenia zdrowotne pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ oraz konieczność finansowania nowych zadań spowodują w roku 2010 na Mazowszu deficyt w następujących rodzajach świadczeń:

- podstawowa opieka zdrowotna – 55 000 tys. zł,
- leczenie szpitalne – 67 805 tys. zł,
- świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej – 24 779 tys. zł,
- leczenie stomatologiczne – 136 768 tys. zł,
- refundacja cen leków – 199 772 tys. zł.

Rada w swoim stanowisku ostrzega o możliwości wystąpienia następujących zagrożeń:

— załamania ustawy o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych przy zawieraniu umów ze świadczeniodawcami (nie będzie negocjacji, tylko narzucona z konieczności przez NFZ wielkość kontraktu i cena za punkt),

— zostanie zmniejszona ilość zakontraktowanych świadczeń, co zdecydowanie pogorszy dostępność dla ubezpieczonych,

— niezapłacone nadwykonania skutkować mogą wzrostem spraw sądowych,

— wzrost zadłużenia szpitali,

— protesty personelu medycznego i związane z tym niepokojące społeczne.

Przedstawione przez Radę Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia zagrożenia są tym bardziej niepokojące, że w ostatnim okresie w województwie mazowieckim

podejmowane są działania zmierzające do przekształceń publicznych szpitali w spółki prawa handlowego.

Przekształcenie publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę prawa handlowego nie zapewnia pacjentom dalszego nieprzerwanego dostępu do usług medycznych na dotychczasowym poziomie. Dla większości niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej środki finansowe pozyskiwane z Narodowego Funduszu Zdrowia na wykonywanie usług medycznych mają tak ogromne znaczenie, że ich brak może wpłynąć na zaprzestanie działalności przez ten zakład. Z uwagi na fakt, że NFZ zazwyczaj zawiera kontrakty na okres roku, trudno przewidzieć, czy niepubliczny ZOZ będzie prowadził swoją działalność w dłuższej perspektywie.

Spółka prawa handlowego prowadząca niepubliczny ZOZ w sytuacji dużego zadłużenia może zostać poddana postępowaniu upadłościowemu, co w przypadku publicznego ZOZ-u było niemożliwe. Spółkę będzie można też rozwiązać, sprzedać bądź dopuścić obcy kapitał. Niejednokrotnie w przypadku likwidacji takiej spółki pacjenci będą zmuszeni jeździć po kilkadziesiąt kilometrów w celu uzyskania specjalistycznej pomocy medycznej.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy pacjenci z województwa mazowieckiego, w związku z uchwaleniem ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, nie będą mieli ograniczonego dostępu do usług medycznych?

2. W jaki sposób rząd zamierza zapewnić pełne finansowanie nowych zadań stawianych przed Mazowieckim Oddziałem Wojewódzkim NFZ?

3. Czy nie uważa Pan, że uruchamianie nowych zadań do realizacji przez Mazowiecki OW NFZ powinno nastąpić dopiero po przeanalizowaniu deficytu finansowego oddziału?

4. Czy rząd zamierza wprowadzić automatyczne rozliczenie migracji pacjentów między oddziałami wojewódzkimi NFZ na poziomie Centrali NFZ?

5. Czy niekorzystne zasady finansowania usług medycznych na Mazowszu nie doprowadzą do zamykania nierentownych oddziałów w niepublicznych ZOZ prowadzonych przez spółki prawa handlowego? I czy nie spowoduje to w konsekwencji upadłości tych spółek?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13546)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwiększania się otyłości
wśród mieszkańców naszego kraju,
profilaktyki w celu jej zapobiegania
oraz podejmowanych działań zmierzających
do jej likwidowania, a także leczenia otyłości
głównie wśród najmłodszej populacji
Polaków**

Szanowna Pani Minister! Składam interpelację do Pani Minister w sprawie zwiększania się otyłości wśród mieszkańców naszego kraju, profilaktyki w kierunku jej zapobiegania oraz podejmowanych działań zmierzających do jej likwidowania oraz leczenia otyłości głównie wśród najmłodszej populacji Polaków.

Otyłość to jedna z najbardziej zagrażających światu chorób, przybiera rozmiary globalnej epidemii i dotyka nie tylko dorosłych, ale także nastolatków i dzieci.

W Europie otyłość stanowi największe wyzwanie dla służby zdrowia. Liczba osób, które mają problem z nadwagą, stale rośnie.

Europejskie Stowarzyszenie Badań nad Otyłością ocenia, że osiąga dzisiaj 150 mln dorosłych i 15 mln dzieci w całej Europie, liczby wciąż rosną, zagrażając coraz większym populacjom obywateli.

Epidemia otyłości zagraża zdrowiu i jakości życia coraz większej ilości Europejczyków. Z tego względu rządy narodowe oraz Komisja Europejska przeznaczyły istotne środki na znalezienie sposobów na odwrócenie tego trendu.

Chociaż obecnie wiemy coraz więcej o genetycznych uwarunkowaniach otyłości, to jest pewne, że obserwowany obecnie w Europie wzrost częstości występowania nadwagi i otyłości jest przede wszystkim spowodowany stylem życia, sposobem żywienia i niedostateczną aktywnością fizyczną.

Według badań prof. Barbary Zahorskiej-Markiewicz z Polskiego Towarzystwa Badań nad Otyłością ponad 50% Polaków ma nadwagę, z czego 20% cierpi na otyłość. Wskaźniki te są podobne do danych europejskich.

Epidemia otyłości rozszerza się w niepokojącym tempie, najszybciej wśród mężczyzn i dzieci. W przeciągu ostatnich lat odnotowano nieznaczny spadek odsetka otyłych kobiet, natomiast w przypadku mężczyzn – wzrósł on bardzo wyraźnie.

Według badań wielośrodkowego ogólnopolskiego badania stanu zdrowia ludności obecnie nadwagę ma 48% kobiet i 61% mężczyzn. Prognozy mówią, że odsetek dzieci z nadwagą przekroczy wkrótce 10%. Bardzo niepokoi, że wyraźnie więcej jest otyłych dzieci w grupie dzieci młodszych.

W poprzedniej dekadzie badacze zajmowali się przede wszystkim przyczynami pojawiania się nadwagi i otyłości u dorosłych. Obecnie w prasie medycz-

nej coraz więcej miejsca poświęca się wzrostowi częstości otyłości w okresie dzieciństwa i dojrzewania.

W większości krajów europejskich w grupie 10-letnich dziewcząt i chłopców w ciągu ostatniej dekadę nastąpił wzrost o 10% liczby dzieci otyłych. W niektórych krajach wzrost ten wynosi nawet 30% – Grecja, Włochy. Znaczącą liczbę dzieci z nadwagą zanotowano przede wszystkim w krajach Europy Wschodniej i Południowej.

Nadal trwa debata nad przyczynami otyłości. Uczeni potwierdzają, iż czynniki genetyczne mogą mieć duży wpływ na indywidualne skłonności do otyłości. Jednakże uwzględnienie jedynie czynników genetycznych nie wystarcza do wyjaśnienia dramatycznego wzrostu liczby dzieci otyłych w ciągu ostatnich lat.

Szukając wytłumaczenia tego faktu, eksperci zwrócili uwagę na brak równowagi w bilansie energetycznym.

Udowodniono, że otyłość u dzieci, podobnie jak i w przypadku osób dorosłych, jest konsekwencją przewagi kalorii dostarczonych nad energią użytą. Brak równowagi jest skutkiem stopniowych zmian społecznych, które wpłynęły na sposób żywienia dzieci i ich aktywność fizyczną.

Tylko u niewielkiego odsetka otyłych dzieci problem z utrzymaniem prawidłowej wagi ciała można przypisać przyczynom endokrynologicznym albo związanym z innymi chorobami.

Jeszcze do niedawna uważano, iż „pulchne dziecko” to zdrowe i zadowolone dziecko. Teraz jest jasne, że było to błędne podejście, czego efektem jest ujawnianie się różnych problemów zdrowotnych w późniejszym okresie życia.

Otyłość u dzieci wiąże się z wystąpieniem wielu problemów fizycznych i emocjonalnych. Ponadto wykazano, iż otyłość u nastolatków prowadzi do większego ryzyka otyłości w wieku dojrzałym, szczególnie kiedy rodzice też są otyli.

Badania epidemiologiczne ujawniają, że otyłość występuje w coraz wcześniejszym wieku i jest przyczyną wzrostu ryzyka zapadalności na różne choroby, jak również staje się dużym problemem społecznym i ekonomicznym.

Chociaż do rozwoju otyłości mogą przyczyniać się uwarunkowania genetyczne, to w większości przypadków decydujące znaczenie odgrywają czynniki środowiskowe. Typowy dla Europejczyków sposób żywienia, charakteryzujący się wysoką energią i wysoką zawartością tłuszczów, wraz z siedzącym trybem życia, może prowadzić do otyłości.

Dochodzi do zaburzenia równowagi pomiędzy dostarczaniem energii pod postacią pożywienia a jej utratą pod postacią aktywności fizycznej. Ten niekorzystny trend dotyczy również dzieci i młodzieży.

Osoby otyłe preferują produkty spożywcze o wysokiej zawartości tłuszczu. Ale tłuszcze, pomimo że zawierają więcej kalorii niż węglowodany i białka, mają mniejsze własności sycające. Tłuszcze łatwo przyswaja-

ją się w organizmie, natomiast trudno się spalają, ponieważ organizm najpierw spala węglowodany.

Obecnej epidemii otyłości nie można wytłumaczyć tylko wysokim spożyciem tłuszczów i wysoką energią dostarczaną z pożywieniem, ponieważ okazuje się, że to spożycie się zmniejsza.

Eksperti winą obarczają nasilający się siedzący tryb życia. Sama aktywność fizyczna nie leczy otyłości, ale ułatwia utlenianie („spalanie”) tłuszczów, które często jest upośledzone u osób otyłych.

Otyłość w sensie medycznym to stan nadmiernej gromadzenia w ustroju tłuszczów.

O otyłości mówimy wówczas, kiedy tłuszcze stanowią więcej niż 25% masy ciała u mężczyzn lub więcej niż 30% masy ciała u kobiet. W miarę starzenia się człowieka procentowa zawartość tłuszczu zwiększa się.

Otyłość może, ale nie musi być przyczyną nadwagi. W praktyce lekarskiej najczęściej identyfikuje się otyłość z nadwagą. Jest to, oczywiście, w odniesieniu do niektórych osób błędne, podobnie jak błędne jest twierdzenie, że każda nadwaga jest wywołana otyłością.

Sportowcy o dobrze lub nadmiernie rozwiniętym układzie mięśniowym (szczególnie ciężarowcy) mimo nadwagi nie są ludźmi otyłymi. Odwrotnie, ludzie z „normalną” wagą mogą być mimo to otyli, jeśli ich mięśnie są słabo rozwinięte.

Dlatego przy ustalaniu rozpoznania otyłości każdorazowo bierze się pod uwagę morfologiczną strukturę badanego. Przyznać jednak trzeba, że w praktyce lekarskiej otyłość łączy się zwykle z nadwagą, chociaż coraz więcej jest ludzi otyłych z „prawidłową” masą ciała.

Wynika to w głównej mierze z narastającej bezczynności fizycznej współczesnego człowieka, za którego pracę fizyczną wykonują coraz częściej maszyny, oraz z nieracjonalnego odżywiania.

Prawidłowość wagi ciała określa wskaźnik masy ciała (Body Mass Index – BMI). BMI oblicza się, dzieląc aktualną masę ciała danej osoby (podaną w kilogramach) przez jej wzrost (podany w metrach) podniesiony do kwadratu (kg/m²).

O prawidłowej masie ciała świadczą wartości wskaźnika od 20 do 25, nadwagę rozpoznajemy w granicach od 25 do 30, a otyłość – gdy wskaźnik osiąga wartości 30–40 i powyżej.

Negatywne skutki nadwagi i otyłości dotyczą nie tylko poszczególnych osób niedbających o swoją masę ciała. To także społeczne szkody ekonomiczne, gdyż u osób ze zmniejszoną wydolnością pogarsza się efektywność pracy, zwiększa się absencja chorobowa i koszty farmakoterapii.

Narastająca otyłość jest więc problemem zdrowotnym, psychologicznym, społecznym, ale także ekonomicznym. Koszt otyłości ponosi nie tylko budżet państwa (zwiększone wydatki na opiekę zdrowotną), ale także pracodawcy zatrudniający osoby otyłe.

Osoby otyłe doświadczały o 50% więcej utraty wydajności i odwiedzały lekarzy 88% częściej niż osoby

szczupłe, wynika z badań przeprowadzonych w USA, które obejmowały okres 6 lat. Utrzymanie prawidłowej masy ciała pracowników powinno być priorytetem także dla pracodawców, którzy chcą ograniczyć wzrost kosztów.

Polskie badania wykazują, że aż 52,4% badanych pracowników przyznaje się do nadmiernej masy ciała.

Nadmiar kilogramów nie jest problemem tylko estetycznym, ale także medycznym oraz ekonomicznym. Nadmiar tkanki tłuszczowej to choroba, grożąca w dodatku rozwojem innych chorób.

Wyodrębniono dużą liczbę schorzeń, co do których nie ma wątpliwości, że są w dużej mierze konsekwencją otyłości. Należą do nich: choroba zwyrodnieniowa stawów, bóle krzyża, cukrzyca typu 2, hiperlipidemia (podwyższony poziom cholesterolu i trójglicerydów), choroba wieńcowa, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia miesiączkowania, żylaki i zakrzepica żylna, obrzęki i celulit, zespół bezdechu sennego i wiele innych.

Widzimy także, że zdrowie ludzi otyłych jest mocno zagrożone. Niektóre skutki otyłości nie są groźne, inne, jak np. choroba wieńcowa, zaburzenia oddychania w czasie snu czy nadciśnienie, mogą skończyć się udarem mózgowym, wpływają nie tylko na jakość, ale i na długość życia.

Zjawisko „globalnego tycia” obserwuje się od 30 lat i jest ono rezultatem wpływów kulturowych i środowiskowych, a także uwarunkowań biologicznych (w tym genetycznych) i społecznych.

Mniejsza aktywność fizyczna, siedzący tryb życia, a także nieregularne posiłki są w krajach rozwiniętych, w tym także naszym kraju, podstawowymi czynnikami powodującymi rozwój tej choroby.

Bardzo poważne skutki dla całego naszego społeczeństwa, dla rozwoju kraju i ponoszonych kosztów bezpośrednich i pośrednich powinny doprowadzić, że państwo powinno szczególne mocno i aktywnie być zaangażowane w profilaktykę zapobiegającą występowaniu otyłości oraz jej ograniczaniu i leczeniu.

Z tych też powodów zwracam się do Pani Minister o ustosunkowanie się do moich uwag oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jesteśmy w połowie okresu obowiązywania zatwierdzonego do realizacji przez Ministerstwo Zdrowia na lata 2007–2011 „Narodowego programu zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej (POL-HEALTH)”, obejmującego głównie problemy żywieniowe i edukację dzieci i młodzieży.

Jakie na półmetku realizacji programu są efekty jego realizacji i szanse jego skutecznej realizacji do roku 2011, bowiem pomimo jego obowiązywania i realizacji narasta epidemia otyłości dotykająca głównie dzieci i młodzież?

2. W dniu 16 października 2009 r. w Szczecinie II Zjazd Polskiego Towarzystwa Badań Nad Otyłością przyjął deklarację szczecińską, w której wybitni obecni na zjeździe specjaliści od problematyki otyłości wyrażają potrzebę poprawy organizacji i efektyw-

ności leczenia otyłości, a przez to zmniejszenia wydatków na ochronę zdrowia, a także skoordynowania działań na rzecz zapobiegania otyłości w Polsce. Doceniając wagę problemu, w zjeździe uczestniczyła Pani Minister Zdrowia.

W związku z niedostatecznym, moim zdaniem, zapobieganiem i leczeniem otyłości w Polsce zagrażającej zdrowiu wielu milionów Polaków postuluję, aby na szczeblu Ministerstwa Zdrowia powstał nowy „Narodowy program leczenia otyłości”. Jako podstawowe założenia do jego opracowania proponuję przyjmując stanowisko najwybitniejszych polskich specjalistów wyrażone w deklaracji szczecińskiej z dnia 16 października 2009 r. II Zjazdu Polskiego Towarzystwa Badań nad Otyłością.

3. W ostatnich latach szczególnie nasiliło się występowanie otyłości wśród najmłodszych Polaków i problem, mimo coraz większej świadomości społecznej większości mieszkańców naszego kraju, widocznego postępu cywilizacyjnego, nie maleje, ale sytuacja w tym względzie staje się coraz poważniejsza. W Polsce liczba dzieci z nadwagą wzrosła trzy razy w przeciągu 20 lat. Jest to bardzo niebezpieczne schorzenie, gdyż przyczynia się do rozwoju wielu problemów zdrowotnych. Dlatego dla dobrego samopoczucia i długiego życia wskazane jest leczenie nadwagi i otyłości.

— Czy polskie dzieci objęte obowiązkiem naukania objęte są monitoringiem z zakresie prawidłowości wagi ciała przez służbę zdrowia?

— Nadwaga i otyłość winna być poddawana diagnozowaniu co do przyczyn jej powstania oraz poddana leczeniu przez specjalistyczną służbę zdrowia. Wnoszę do Minister Zdrowia o objęcie leczeniem w ramach środków Narodowego Funduszu Zdrowia wszystkich dzieci, u których stwierdzono chorobę otyłości, jako zagrażającą powstawaniu innych poważnych schorzeń oraz mającą bardzo duże znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania w dorosłym społeczeństwie.

Jakie jest na ten temat zdanie Ministerstwa Zdrowia i kiedy można będzie się spodziewać konkretnych pozytywnych działań, aby problem otyłości stał się jednym z priorytetów aspektów sytuacji zdrowotnej dzieci w naszym kraju?

4. Do niedawna otyłość głównie była uważana raczej za problem estetyczny, a nie medyczny, ale obecnie jest oficjalnie uznawana za główny problem zdrowia publicznego. Nie jest to już tylko choroba wynikająca ze stylu życia bogatego Zachodu. Częstość występowania otyłości w alarmującym tempie rośnie zarówno w państwach wysokorozwiniętych, jak i rozwijających się. Światowa Organizacja Zdrowia nazywa to zjawisko „wschodzącą epidemią”.

— Jakie są prowadzone przez Ministerstwo Zdrowia działania zmierzające do przeciwdziałania występowaniu otyłości, ze szczególnym zwróceniem uwagi na występującą coraz częściej otyłość wśród najmłodszego pokolenia mieszkańców naszego kraju?

— Jak Ministerstwo Zdrowia ocenia zagrożenia dla stanu zdrowotności naszego społeczeństwa i funk-

cjonowania państwa z powodu otyłości obywateli i jak ocenia się skutki otyłości dzieci i dorosłych dla naszego kraju, gospodarki i sytuacji zdrowotnej?

— W jakiej wysokości Ministerstwo Zdrowia oraz Narodowy Fundusz Zdrowia przeznaczają środki finansowe na monitorowanie występujących zagrożeń występowania otyłości w związku z ewentualnymi zagrożeniami wystąpienia innych chorób niż otyłość oraz w jakiej wysokości w stosunku do potrzeb kierowane są środki bezpośrednio na leczenie otyłości z uwzględnieniem leczenia dzieci?

5. Podstawowym miejscem akcji promujących zdrowy styl życia, a co z tym jest związane, przeciwdziałanie otyłości, są szkoły, ponieważ do nich uczęszczają niemal wszystkie dzieci. W proces ten moim zdaniem winno się włączyć się Ministerstwo Edukacji Narodowej wraz z Ministerstwem Zdrowia.

Szkoły są miejscem, w którym dzieci uczą się różnych rzeczy, zatem wdrożenie działań dotyczących zasad prawidłowego stylu życia do programu szkolnego jest postrzegane jako proces naturalny. Ponadto w szkołach istnieje możliwość wprowadzania korzystnych zmian dotyczących sposobu żywienia i aktywności fizycznej poprzez dostępność produktów spożywczych o prozdrowotnym składzie w sklepikach szkolnych oraz wprowadzania elementów aktywności fizycznej podczas lekcji, przerw międzylekcyjnych lub po zajęciach szkolnych.

— Czy nie celowym wydaje się opracowanie i bezpłatne wydawanie w placówkach oświatowych poradników żywieniowych, które propagowałyby zdrowe nawyki żywieniowe i w przystępny sposób, propagując zdrowe odżywianie, zwracałyby uwagę na zagrożenie dla funkcjonowania w dorosłym życiu zjawiska otyłości dla zdrowia i dobrego funkcjonowania w społeczeństwie?

— Czy Ministerstwo Zdrowia planuje, jako przeciwdziałanie występowaniu otyłości, wprowadzić całkowity zakaz sprzedaży w punktach handlowych zlokalizowanych w placówkach oświatowych produktów, które w ocenie specjalistów sprzyjają wystąpieniu otyłości wśród dzieci i młodzieży?

— Czy Ministerstwo Zdrowia nie przewiduje, ażeby w ramach zajęć szkolnych prowadzić zajęcia ruchowe, które zachęcając do nich dzieci, prowadziłyby do naturalnego wpajania konieczności i przyzwyczajania do aktywności fizycznej w każdym dostępnym wolnym czasie?

— Czy w ramach semestralnych lub innych zebrań kadry pedagogicznej z rodzicami w placówkach oświatowych nie powinno się przeprowadzać, o co postuluję i wnioskuję, akcji propagującej zdrowy tryb życia i odżywiania ze wskazywaniem zagrożeń, do jakich, dla dzieci szczególnie, prowadzi otyłość? Tego typu wykłady dla rodziców winni prowadzić lekarze specjaliści zajmujący się zawodowo leczeniem otyłości.

Z poważaniem

Poseł Andrzej Kania

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13547)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie aktualnej sytuacji i planowanej reformy szkolnictwa wyższego w Polsce, finansowania wyższych uczelni publicznych i niepublicznych, możliwości zwiększenia liczby studiującej polskiej młodzieży na wyższych uczelniach oraz celowości wprowadzenia odpłatności za studia

Szanowna Pani Minister! Składam interpelację do Pani Minister w sprawie aktualnej sytuacji i planowanej reformy szkolnictwa wyższego w Polsce, finansowania wyższych uczelni publicznych i niepublicznych, możliwości zwiększenia ilości studiującej polskiej młodzieży na wyższych uczelniach oraz celowości wprowadzenia odpłatności za wyższe studia.

Obowiązujący stan prawny szkolnictwa w naszym kraju i jego funkcjonowanie, w tym także szkolnictwa wyższego, opiera się na art. 70 Konstytucji RP, w którym czytamy, że:

1. Każdy ma prawo do nauki. Nauka do 18 roku życia jest obowiązkowa. Sposób wykonywania obowiązku szkolnego określa ustawa.

2. Nauka w szkołach publicznych jest bezpłatna. Ustawa może dopuścić świadczenie niektórych usług edukacyjnych przez publiczne szkoły wyższe za odpłatnością.

3. Rodzice mają wolność wyboru dla swoich dzieci szkół innych niż publiczne. Obywatele i instytucje mają prawo zakładania szkół podstawowych, ponadpodstawowych i wyższych oraz zakładów wychowawczych. Warunki zakładania i działalności szkół niepublicznych oraz udziału władz publicznych w ich finansowaniu, a także zasady nadzoru pedagogicznego nad szkołami i zakładami wychowawczymi określa ustawa.

4. Władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia. W tym celu tworzą i wspierają systemy indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla uczniów i studentów. Warunki udzielania pomocy określa ustawa.

5. Zapewnia się autonomię szkół wyższych na zasadach określonych w ustawie.

System prawny wprowadza daleko idącą autonomię systemu szkolnictwa wyższego wobec państwa – autonomię instytucjonalną szkół wyższych oraz znaczną samodzielność jednostek organizacyjnych uczelni – wydziałów.

Prawo gwarantuje także swobodę głosu i poglądów naukowych. Wprowadzono jednocześnie konkurencyjność uczelni w zakresie uzyskiwania środków budżetowych na badania, a także konkurencyjność pracowników przez stosowanie zasady procedur konkursowych.

Decydujący wpływ na system szkolnictwa wyższego w Polsce ma system boloński.

W dniu 19 czerwca 1999 r. ministrowie edukacji 29 krajów podpisali deklarację bolońską. Jest to dokument zawierający zadania prowadzące do zbliżenia systemów szkolnictwa wyższego krajów europejskich.

Głównym celem deklaracji bolońskiej jest stworzenie Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego. Jego realizacja to:

- wprowadzanie przejrzystych i porównywalnych systemów stopni oraz wdrożenie suplementu do dyplomu;

- przyjęcie systemu kształcenia opartego na dwóch/trzech poziomach kształcenia;

- powszechne stosowanie systemu punktów kredytowych (tj. ECTS – European Credit Transfer System);

- promocja mobilności studentów, nauczycieli akademickich, naukowców oraz personelu administracyjnego;

- promocja współpracy europejskiej w zakresie zwiększenia poziomu jakości szkolnictwa wyższego;

- promocja europejskiego wymiaru szkolnictwa wyższego, szczególnie w zakresie rozwoju zawodowego, mobilności oraz zintegrowanych programów nauczania, szkolenia i badań.

Stan realizacji zaleceń deklaracji bolońskiej omawiany jest na konferencjach ministrów do spraw szkolnictwa wyższego. Odbywają się one co dwa lata i kończą komunikatem podsumowującym dotychczasowe osiągnięcia oraz wyznaczającym dalsze działania.

Rozstrzygnięcia deklaracji bolońskiej zostały zaimplementowane do polskiego systemu prawnego w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym z 27 lipca 2005 r.

Rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego uszczegóławiają zapisy ustawy. Ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym jest podstawowym aktem prawnym regulującym sposób działania szkolnictwa wyższego w Polsce.

Szkolnictwo wyższe w Polsce jest jednym z najbardziej dynamicznie rozwijających się obszarów życia społecznego. W ciągu dwudziestu ostatnich lat przeszło gwałtowne ilościowe oraz instytucjonalne przemiany.

Liczba studentów wzrosła czterokrotnie, umożliwiono powstanie niepublicznych szkół wyższych, a także wprowadzono niepubliczne formy kształcenia.

W Polsce od 1991 r. działają uczelnie niepaństwowe, co zostało przyjęte z wielkim zadowoleniem polskiego społeczeństwa. Uczelnie te dały bowiem szansę zaspokojenia olbrzymiego popytu edukacyjnego i umożliwiły szybki wzrost poziomu wykształcenia Polaków.

Liczy mówią same za siebie: rok 1990 – 403 tys. studentów, rok 2006 – 1941 tys. W okresie ostatnich szesnastu lat współczynnik skolaryzacji w szkolnictwie wyższym wzrósł blisko czterokrotnie – z 12,9% w roku akademickim 1990/1991 do 49,9% w roku akademickim 2006/2007.

To wielki skok cywilizacyjny, do którego przyczyniły się studia płatne w uczelniach niepaństwowych oraz studia płatne zaoczne w uczelniach państwowych.

Obecnie w Polsce w 457 uczelniach – 131 publicznych i 326 niepublicznych – kształcą się prawie 2 mln studentów, co daje Polsce jeden z najwyższych na świecie wskaźników skolaryzacji, przekraczający 51%, oraz największą liczbę instytucji szkolnictwa wyższego w Europie.

Polskie szkolnictwo wyższe jest finansowane odpowiednio do zamożności kraju. Jednym ze wskaźników ilustrujących politykę rządu jest część narodowego bogactwa, jaką przeznaczają się rocznie na szkolnictwo wyższe.

W przypadku Polski jest to 1,6% produktu krajowego brutto, co nieznacznie przekracza średnią dla krajów europejskich (1,5% PKB).

Problemy związane z wysokością i mechanizmami finansowania utrwaliły się w poprzednim systemie, w którym z powodów ideologicznych nie inwestowano w długofalowy rozwój szkolnictwa wyższego, gwarantujący wysoką jakość kształcenia, innowacyjność i konkurencyjność.

Zwłaszcza pod względem infrastruktury badawczej polskie szkolnictwo wyższe u progu transformacji ustrojowej znajdowało się w katastrofalnym stanie. Początek okresu transformacji nie mógł radykalnie zmienić tej sytuacji, bowiem budżet państwa musiał w pierwszej kolejności łagodzić społeczne koszty przemian systemowych.

W kolejnych latach następował wzrost tych nakładów; towarzyszyły temu relatywnie wysokie nakłady na cele inwestycyjne. W statystykach prowadzonych przez OECD Polska należy do liderów pod względem proinwestycyjnej struktury wydatków, przeznaczając ok. 12% budżetu szkolnictwa wyższego na inwestycje. Utrzymywanie tego trendu powinno pozostać istotnym priorytetem dla polskiego szkolnictwa wyższego.

W tym aspekcie trzeba podkreślić, że od kilku lat utrzymuje się wysoki poziom finansowania infrastruktury dydaktycznej i badawczej. Według danych GUS w 2007 r. wydano na ten cel 2 mld zł, pięciokrotnie więcej niż w 1990 r.

Oznacza to, że część uczelni posiada już albo jest w trakcie zaawansowanych zmian jakościowych, modernizowania infrastruktury badawczej oraz dydaktycznej. Społeczeństwo polskie ma prawo oczekiwać, że zmiany w szkolnictwie wyższym wywołają pożądany efekt i będą silnie oddziaływać na wzrost kapitału intelektualnego i rozwój gospodarki.

Polski boom edukacyjny był wywołany otwarciem rynku dla niepublicznego szkolnictwa wyższego na początku lat 90. W pierwszej kolejności, zarówno w szkołach publicznych, jak i niepublicznych, rozwijano kierunki, które nie wymagały inwestycji infrastrukturalnych, laboratoriów oraz specjalistycznego sprzętu, a przede wszystkim te, na które był popyt wśród kandydatów.

Obecnie w Polsce studenci kształcą się na ponad 200 kierunkach, w tym unikatowych oraz makro kierunkach.

Najwięcej studentów Polsce studiuje na:

- kierunkach ekonomicznych oraz administracyjnych – 23%,
- społecznych – 13,9%,
- pedagogicznych – 12%,
- humanistycznych – 8,8%,
- inżynierijno-technicznych – 6,8%,
- medycznych – 5,8%,
- informatycznych – 4,9%,
- usług dla ludności – 3,7%,
- prawnych – 3,1%,
- ochrony środowiska – 1,4%,
- pozostałe kierunki to 16,4%.

Formalny dokument potwierdzający wykształcenie na poziomie wyższym stał się warunkiem koniecznym, choć niewystarczającym do osiągnięcia sukcesu na rynku pracy.

Efektom tego zjawiska stała się nieproporcjonalna rozbudowa segmentu kierunków humanistycznych oraz społecznych, które uznawane są za mniej pracochłonne i absorbujące.

Struktura kształcenia nie odpowiada oczekiwaniom pracodawców. Ocenia się, że w 2013 r. w przemyśle może zabraknąć nawet 46,8 tys. inżynierów, a w usługach niedobór ten może wynieść ponad 22 tys.

Na wszystkich polskich uczelniach studiuje 1 941 445, w tym 1 301 132 na uczelniach publicznych, na niepublicznych 640 313 osób, 950 368 uczęszcza na studia dzienne, 991 077 osób na studia wieczorowe i zaoczne.

Nie płaci za studia 804 136 studentów uczelni publicznych.

Na etacie nauczyciela akademickiego we wszystkich uczelniach pracuje 96 747 osób, w tym 80 637 ma etat na uczelniach publicznych.

Tytuł profesora ma 22 055 osób (w tym 11 779 osobom tytuł przyznał prezydent RP). Adiunktów jest 38 505, asystentów 15 128, doktorantów 31 831.

W minionym okresie transformacji ustrojowej i w latach następnych Polska przeszła z etapu elitarnego szkolnictwa wyższego do jego etapu masowego. I mimo występujących niedociągnięć i słabości niektórych uczelni i kierunków jest to niewątpliwym sukcesem całego społeczeństwa oraz elit odpowiedzialnych za kształcenie społeczeństwa.

Nigdy w swej historii Polacy nie byli tak wykształceni, nigdy wykształcenie wyższe nie było tak silnie związane ze zwiększaniem szans na zatrudnienie oraz uzyskanie wyższych niż średnie zarobków, jednak nie zawsze jeszcze adekwatnego do nabytych w czasie studiów umiejętności, zdobytej wiedzy i fachowości.

Utrzymanie dynamicznego rozwoju, a zwłaszcza stałe polepszanie jakości kształcenia staje się zasadniczym wyzwaniem w najbliższych latach dla szkolnictwa wyższego w Polsce.

Mając na względzie znaczenie dla Polski i mieszkańców naszego kraju sytuacji w szkolnictwie wyższym, zwracam się do Pani Minister o odniesienie się do następujących zagadnień oraz o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Trwa debata publiczna nad rządowym projektem zmieniającym ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym z 2005 r. Głównym założeniem projektu jest to, by zezwolić na różnicowanie uczelni, dać im większą swobodę działania, a następnie przede wszystkim zmianą systemu finansowania wspierać te uczelnie, które wykorzystując większą samodzielność, poprawią jakość kształcenia i uzyskają lepsze efekty badań naukowych.

Zaproponowane przez rząd zmiany, zapewniając najlepszym ośrodkom akademickim znaczne finansowanie ich działalności, mają im stworzyć możliwość zatrudnienia najlepszej kadry i zachęcić do studiowania w nich najlepszych i najzdolniejszych studentów.

— Czy zdaniem Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego tego typu działania nie doprowadzą do znacznego obniżenia poziomu dydaktyki i badań w ośrodkach mniejszych, które nie będą w stanie zapewnić wysokiego poziomu, w konsekwencji doprowadzając być może do ich likwidacji lub znacznego obniżenia poziomu kształcenia, co zniechęci młodzież do chęci podejmowania tam studiów?

— Czy w związku z kierowaniem znacznych środków finansowych do uznanych ośrodków akademickich upadnie rola kulturotwórcza uczelni, głównie uniwersytetów, spowodowana odejściem najlepszej kadry dydaktycznej do lepiej finansowanych placówek uniwersyteckich?

— Jak zamierza Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego podtrzymać rolę wyrównywania szans w rozwoju cywilizacyjnym oraz rolę kulturotwórczą mniejszych ośrodków uczelnianych spowodowanych odejściem kadry naukowej oraz możliwym zmniejszeniem ilości studiującej tam młodzieży z powodu kierowania większych środków finansowych do dużych, uznanych i ze znacznymi osiągnięciami badawczymi ośrodków uniwersyteckich?

— Czy w związku z projektem zmiany ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym przewidywane są zwiększenia środków finansowych do zapowiadanych przez Panią Minister co najmniej 2% PKB w roku 2013 przeznaczanych na naukę i szkolnictwo wyższe?

— Czy w związku z planowanymi zmianami ustawowymi i zmianą sposobu finansowania wyższych uczelni Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego prowadziło symulację dotyczącą zagrożeń co do funkcjonowania i istnienia uczelni wyższych, które mogą otrzymać mniejsze finansowanie na ich działalność, co w konsekwencji mogłoby pozbawić możliwości studiowania młodzież z małych miast i wsi naszego kraju?

2. Występujące w systemie szkolnictwa wyższego zjawisko wieloletowości wśród kadry profesorskiej spotyka się z różnymi opiniami, często wskazywane są także patologie z tym związane.

Czy likwidacja lub ograniczenie wieloetatowości może zagrozić istnieniu części wyższych uczelni, które szczególnie w mniejszych miejscowościach są czynnikami stymulującymi wyrównywanie szans i dającymi impuls w usuwaniu barier rozwojowych, i jednocześnie dającymi możliwości większej dostępności do uzyskania wyższego wykształcenia?

3. Wprowadzając projekt ustawy do debaty publicznej, wielkie emocje budzi sprawa odpłatności za studia, stosowana w znaczącej części krajów europejskich i amerykańskich. Konstytucyjna zasada nauki bezpłatnej w szkołach publicznych nie pozwala na pobieranie w wyższych uczelniach czesnego. Jednakże Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego do obowiązującej ustawy wprowadza tzw. odpłatność za drugi kierunek studiów w powiązaniu z systemem punktowym ECTS zgodnym z zasadami wynikającymi ze strategii bolońskiej. Wydaje się jednak, że zmiana systemu w zakresie wprowadzenia odpłatności za drugi kierunek studiów nie motywuje do nauki na studiach, a raczej ogranicza najzdolniejszych. Moim zdaniem wprowadzenie tej zmiany jest zamierzeniem chybnym.

— Czy zamierzenia Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego dotyczące wprowadzenia odpłatności za kolejny kierunek studiów nie są wymierzone w studiującą młodzież, która chce rozwijać swoją wiedzę i poświęcić się nauce, zdobywając wiedzę, która ma im dawać możliwości znalezienia pracy dającej większe możliwości rozwoju i funkcjonowania w wysokorozwiniętym kraju na miarę ambicji i możliwości pracy? To, że można studiować bezpłatnie kolejny kierunek studiów, to wielki przywilej, dla wielu młodych, studiujących ludzi motywacja do nauki i zdobywania wysokich kwalifikacji przydatnych w przyszłej pracy zawodowej.

— Nasz kraj potrzebuje wykształconych ludzi, którzy w karierze zawodowej staną się dzięki ukończonym kilku kierunkom studiów wszechstronnymi fachowcami w swych dziedzinach. Wydaje się za celowe, aby uzupełniające się kierunki studiów (np. ekonomia i matematyka) nie były traktowane w sposób czysto administracyjny i podlegały wyłączeniu spod tej proponowanej zasady. Czy istnieje możliwość wprowadzenia od tej zasady wyjątków w przypadku kierunków ściśle się uzupełniających, o co wnoszę i postuluję?

4. W sytuacji wejścia w życie proponowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przepisów o odpłatności za drugi kierunek studiów specjaliści ministerstwa wyliczyli, że oszczędności z tego tytułu dla budżetu wyniosą ok. 10%, czyli ok. 760 mln zł w skali roku. Pojawiają się sugestie, ażeby zaoszczędzone środki finansowe z tego tytułu przeznaczyć na pokrycie kosztów kształcenia studiów stacjonarnych ok. 150 tys. studiujących osób w uczelniach niepublicznych. Byłaby to swego rodzaju możliwość wyrównywania szans i rywalizacja na równych zasadach w pozyskaniu osób studiujących przez uczelnie publiczne i uczelnie niepubliczne.

— Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przewiduje objęcie dopłat do studiów stacjonarnych uczelni niepublicznych jako równoprawnych uczestników w procesie kształcenia młodzieży na poziomie akademickim?

— Jeżeli niemożliwe stanie się finansowanie studiów stacjonarnych na uczelniach niepublicznych wprost z budżetu państwa, to czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wystąpi z inicjatywą ustawodawczą mającą na celu zastosowanie ulg w podatku dochodowym od osób fizycznych, studiujących lub ich rodziców, z tytułu opłaty czesnego ponoszonego na zdobycie wyższego wykształcenia?

5. Polska przez cały okres transformacji ustrojowej i w latach bieżących rozwijała się także, również dzięki inicjatywie swych obywateli, ich zaradności i przedsiębiorczości. Także w dziedzinie upowszechniania wyższego wykształcenia dzięki wielu inicjatywom społecznym powstała większość niepublicznych wyższych uczelni, spełniając wymogi co do ich utworzenia i działania, jakie nakłada państwo. Jednakże obecnie istnieje niebezpieczeństwo, że bez pomocy państwa wiele z nich nie będzie mogło kontynuować działalności ze względu na konieczność ponoszenia opłat przez studiujące osoby. Zjawisko to może się nasilić, ze względu na spadek liczby osób w wieku 19–24, jaki zakładają demografowie w najbliższych latach. W obecnym czasie uczelnie publiczne na pierwszy rok studiów przyjęły ok. 200 tys. osób, podczas gdy szacunki przewidują, iż w roku 2021 wszystkich maturzystów będzie ok. 275 tys. W szczególności trudnej sytuacji znajdują się szkoły niepubliczne, które finansowo są silnie uzależnione od prowadzonej działalności dydaktycznej finansowanej z opłacanego przez osoby studiujące czesnego. W tym kontekście dodatkowym niekorzystnym czynnikiem jest struktura niepublicznych szkół wyższych, wśród których ponad połowa to szkoły kształcące mniej niż tysiąc studentów i zlokalizowane na terenach, gdzie stanowią najczęściej jedyną uczelnię pozwalającą okolicznym mieszkańcom na zdobycie wyższego wykształcenia.

Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przewiduje objęcie pomocą szkół wyższych, w ramach rozstrzygnięć systemowych, które ze względu na potencjał ludzki zostaną zagrożone co do ich dalszego funkcjonowania, czy też pozostawi tę sferę polskiej edukacji do rozstrzygnięć rynkowych, ażeby przetrwały na rynku edukacyjnym tylko uczelnie największe i o największym potencjale kadrowym i finansowym ich właścicieli?

6. W Polsce występuje zła struktura absolwentów wyższych uczelni obniżająca wartość dodaną kształcenia na poziomie wyższym. Mierzona w zarobkach absolwentów w relacji do średniej płacy na rynku należy do jednej z najniższych w Europie. Wyższe wykształcenie zwiększa średnio zarobki o 28% w Polsce, podczas gdy w USA o 76,8%, w Portugalii o 68,8% czy we Francji o 64,6%.

Jakie Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego podejmuje działania, aby kształcenie na poziomie wyższym było zgodne z zapotrzebowaniem rynku pracy, co w konsekwencji dać powinno odpowiednią satysfakcję absolwentom wyższych uczelni, nie tylko w wymiarze osobowościowym, ale i materialnym?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Kania

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13548)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie edukacji przedszkolnej
najmłodszego pokolenia Polaków,
zwiększania liczby dzieci objętych opieką
i nauczaniem przedszkolnym
oraz zwiększania środków finansowych
na edukację przedszkolną w naszym kraju**

Szanowna Pani Minister! Składam interpelację do Pani Minister w sprawie edukacji przedszkolnej najmłodszego pokolenia Polaków, zwiększania ilości dzieci objętych opieką i nauczaniem przedszkolnym oraz zwiększania środków finansowych na edukację przedszkolną w naszym kraju.

Już w czasach starożytnych mówiono o wychowaniu małych dzieci. Platon głosił koncepcję edukowania dzieci w instytucjach podlegających państwu. Zauważył konieczność systematycznej opieki nad małym dzieckiem w specjalnie do tego celu powołanych placówkach państwowych. Zwracał uwagę na harmonijny rozwój osobowości dziecka, który ma się dokonywać przez specjalnie opracowany program i w dobrych materialnie warunkach.

Zadanie to chciał powierzyć odpowiednio dobranym wychowawcom, właściwie przygotowanym do realizacji, pozostającym pod nadzorem państwa.

Przesłanki filozoficzne Platona związane z wychowaniem małych dzieci są aktualne do dziś, mają ponadczasowy charakter i można sobie życzyć, by były one aktualnie realizowane.

Termin: przedszkole pojawił się po raz pierwszy w Polsce na tzw. sejmie nauczycielskim w 1919 r. Powołano wówczas sekcję wychowawczyń przedszkoli. Nazwę: przedszkole uchwalono w ustawie o ustroju szkolnictwa z 11 marca 1932 r., ustalono także jego miejsce w ówczesnym systemie szkolnictwa.

W 1935 r. uczestnicy zjazdu nauczycielstwa polskiego wystąpili z żądaniem, by naukę w szkole powszechnej poprzedzało wychowanie w bezpłatnych, dostępnych dla wszystkich małych dzieci przedszkolach.

Rok później postulat ten umieścili w uchwale uczestnicy zjazdu stowarzyszeń społeczno-oświatowych w obronie oświaty powszechnej. Władze dostrzegały potrzebę roztaczania opieki nad małymi dziećmi, jednak kryzys ekonomiczny i ciągły niedobór w budżecie nie dawały możliwości dofinansowania przedszkoli przez państwo. Podobna sytuacja występuje w obecnym czasie w naszym kraju.

W początkach swojej działalności w II Rzeczypospolitej placówki przedszkolne miały przede wszystkim charakter opiekuńczy.

Po drugiej wojnie światowej stopniowo, poprzez wprowadzenie obowiązującego programu, zyskały charakter wychowawczo-opiekuńczy, a następnie już w czasach uzyskania pełnej suwerenności przez nasz kraj, w szczególności za sprawą włączenia do programu wychowania przedszkolnego elementarnej nauki czytania i przygotowania do czytania, ich zadania określić można głównie jako wychowawczo-dydaktyczne i opiekuńcze.

Mając na względzie znaczenie dla rozwoju społeczeństw i ich obywateli, cały cywilizowany świat troszczy się o swoich najmłodszych obywateli.

Troska ta przejawia się w organizowaniu godnych warunków do rozwoju. Na całym świecie dostrzega się, jak ważna jest wczesna stymulacja i organizowanie środowiska sprzyjającego rozwojowi najmłodszych obywateli i obejmowanie ich całej populacji procesem wychowawczo-dydaktycznym w przedszkolach.

Według trwających ponad 30 lat badań prowadzonych w ramach amerykańskiego programu „Perry pre-school Project” dzieci, które chodziły do przedszkoli:

- zdobywają wyższe wykształcenie,
- mają lepszą pracę i więcej zarabiają,
- osiągają wyższy standard życia,
- rzadziej naruszają prawo i bywają karane,
- rzadziej korzystają z pomocy społecznej niż osoby o podobnych możliwościach intelektualnych i społecznych, które nie uczęszczały w dzieciństwie na zajęcia przedszkolne.

Do znanego od lat stanowiska psychologów dołączają ekonomiści. Wyliczono, że jeśli chodzi o inwestycje edukacyjne, spośród wszystkich okresów życia to właśnie ten wczesnodziecięcy daje najwyższą stopę zwrotu (badania noblisty w dziedzinie ekonomii prof. Jamesa Heckmana z Uniwersytetu w Chicago).

Według symulacji przeprowadzonych w USA i innych krajach inwestycje edukacyjne podejmowane w okresie przedszkolnym przynoszą później, w okresie całego dorosłego życia człowieka, roczną stopę zwrotu wynoszącą od 7 do 16% wg raportu opublikowanego przez Bank Światowy.

Według dalszych analiz korzyści z edukacji przedszkolnej są aż osiem razy wyższe niż jej koszty. Dla porównania, edukacja w okresie późniejszym daje korzyści tylko trzykrotnie wyższe niż jej koszty. Na dziecko w podstawówce trzeba wydać prawie trzy

razy tyle, aby uzyskać ten sam efekt i postęp co u przedszkolaka.

W okresie wczesnego dzieciństwa możliwości rozwojowe dzieci są największe. Wiek przedszkolny jest tym momentem, kiedy najskuteczniej i najłatwiej jest niwelować różnice wynikające z wpływu środowiska rodzinnego. Dlatego inwestycja w edukację przedszkolną powinna być, i w niektórych krajach jest, zasadniczym elementem polityki wyrównywania szans edukacyjnych i cywilizacyjnych.

W wieku przedszkolnym dziecko pozostaje głównie w kręgu oddziaływań rodziny, ale zaczyna wzrastać również ranga innych środowisk wychowawczych, które w sposób bardziej lub mniej zamierzony wpływają na dziecko.

Najważniejszym z nich jest przedszkole, instytucja, która organizuje proces wychowania i nauczania w sposób planowy i systematyczny.

Według Encyklopedii Pedagogicznej przedszkole jest samodzielną instytucją opiekuńczo-wychowawczą dla dzieci w wieku od lat 3 do rozpoczęcia obowiązków szkolnego, wspierającą wychowanie rodzinne.

Psycholodzy są zgodni, że od trzeciego roku życia dziecka zaczyna się okres zwany przedszkolnym. Dla większości dorosłych, dla rodziców, oznacza to, że trzylatek rozpoczyna edukację przedszkolną i że jest to korzystne dla jego rozwoju.

Przedszkole wprowadza trzylatka w świat dotąd dla niego obcy. Przede wszystkim uczy go tego, że istnieją inne dzieci i ich potrzeby – zaczyna odbywać się proces socjalizacji malucha.

Ponadto dziecko nabywa wiele innych umiejętności i wiadomości o otaczającym go świecie bliższych i dalszych znajomych. Nabywa umiejętności funkcjonowania w grupie rówieśniczej, kształtuje swoją osobowość, próbuje rozumieć i akceptować uczucia innych.

Profesjonalnie przygotowana kadra pedagogiczna czuwa nad rozwojem dziecka, jego indywidualizacją, uznaje jego podmiotowość, na którą składają się czynniki takie, jak: akceptacja indywidualnych odczuć, pomaganie w realizacji pomysłów dziecka, unikanie sankcji prowadzących do lęku, stawianie zadań na miarę możliwości dziecka, wyrobienie poczucia odpowiedzialności, kształcenie poczucia więzi społecznej i współodpowiedzialności.

Wspomagając rozwój dzieci w wieku przedszkolnym, należy stworzyć dzieciom sposobność do ukształtowania postaw i wartości, które ułatwią im dokonywanie wyborów, mających znaczenie dla ich obecnego i przyszłego życia.

Przyjmując myśl, że przedszkole może być i powinno być środowiskiem wychowującym zdrowe dzieci, warto zastanowić się nad podjęciem pracy w tym kierunku.

Z wielu nurtów poszukiwań możliwości poprawy stanu zdrowia społeczeństwa jednym z ważniejszych jest kierunek nastawiony na doskonalenie pracy w przedszkolu w taki sposób, aby służyła ona zdrowiu. Przedszkole ma znaczący wpływ na rozwój dzie-

ci, na ich zdrowie i przyszłe funkcjonowanie jako dorosłych obywateli w społeczeństwie.

Wychowanie zdrowotne trzeba zacząć jak najwcześniej, a okres przedszkolny jest pod tym względem szczególnie ważny dla dziecka, gdyż wykazuje ono wtedy podatność na wszelkiego rodzaju wpływy i oddziaływania. W tym okresie łatwiej jest ukształtować pewne przyzwyczajenia, które pozostaną na całe życie, zarówno w zakresie higieny osobistej, jak też zdrowego odżywiania i aktywności ruchowej.

Przedszkole realizujące program wychowania zdrowotnego powinno szczególnie naciskać na higienę i bezpieczeństwo dzieci, prawidłowe odżywianie, kształtowanie czynnych postaw wobec zdrowia poprzez aktywność ruchową.

O aktualnej kondycji wychowania przedszkolnego w naszym kraju pisano już i mówiono wiele razy. Największym problemem jest niski wskaźnik dzieci w przedszkolach.

Według danych Eurostatu z 2005 r. Polska zajmuje ostatnie miejsce wśród wszystkich państw Unii Europejskiej pod względem odsetka czterolatków w przedszkolach.

Średnia unijna zbliża się do 90%, przodują w tym względzie Belgia, Irlandia i Węgry, gdzie do przedszkola chodzą wszystkie maluchy.

Włochy, Francja, Belgia, Hiszpania mają wskaźnik prawie 100%. W całej Europie wczesną edukacją objętych jest średnio 80% małych dzieci.

W Polsce w 2005 r. do przedszkola chodziło co drugie dziecko w wieku 3–5 lat. Pod koniec 2008 r. Komisja Europejska wyliczyła, że do przedszkoli w Polsce chodzi tylko 28% dzieci.

Jeszcze większym problemem w naszym kraju jest ogromne zróżnicowanie dostępu do przedszkoli. Niestety, im „biedniejszy” teren, tym mniejsze możliwości.

Najmniej dzieci objętych przedszkolami jest w województwach: warmińsko-mazurskim, świętokrzyskim, podlaskim, kujawsko-pomorskim i lubelskim. Znacznie niższy jest procent przedszkolaków na wsiach niż w miastach.

Najczęściej do placówek nie trafiają dzieci z rodzin znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji materialnej czy losowej, dzieci z rodzin ubogich, córki i synowie bezrobotnych rodziców, dzieci ze środowisk patologicznych. Przedszkola są nie dla nich, bo zwykle wymagają dodatkowych opłat, choćby za posiłki. A procedura zwolnień jest wprawdzie możliwa, ale uciążliwa.

Nierówności w dostępie do przedszkoli są ogromne. W województwie podlaskim w 75,6% gmin wiejskich nie ma przedszkola.

A przecież to właśnie wieś ma utrudniony dostęp do miejsc kultury, do książek, internetu. To dzieciom wiejskim, często pochodzącym z rodzin o niskim wykształceniu, będącym w trudnej sytuacji materialnej, przedszkole jest naprawdę niezbędne.

Mając na względzie ważność znaczenia wychowania przedszkolnego dla rozwoju naszego społeczeństwa i naszego kraju, zwracam się do Pani Minister

z prośbą o ustosunkowanie się do moich uwag oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Strategia lizbońska (10-letni plan dla UE) zobowiązuje wszystkie kraje członkowskie do końca 2013 r., aby posłać do przedszkoli 90% dzieci.

Tymczasem według informacji i danych Komisji Europejskiej w Polsce na koniec 2008 r. dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym mamy 28% i jest to najniższy wskaźnik w Unii Europejskiej. Według danych Ministerstwa Edukacji Narodowej odsetek dzieci w wieku 3–5 lat uczęszczających do przedszkoli wynosi 44%.

Zdecydowanie najgorsza sytuacja panuje na wsi, gdzie ten odsetek nie przekracza 14%.

Fundacja Rozwoju Dzieci im. Komeńskiego od lat alarmuje, że w Polsce przez brak przedszkoli pogłębia się edukacyjna przepaść między dziećmi ze wsi i miast. Potwierdzają to co roku wyniki ogólnopolskich egzaminów. Uczniowie z miast uzyskują zazwyczaj większą liczbę punktów, dostają się potem do lepszych szkół i na najbardziej oblegane kierunki studiów.

Następstwem podjęcia nauki w szkole bez właściwego przygotowania są trudności z opanowaniem czytania, pisania i liczenia, a co za tym idzie – niechęć do szkoły, nauczycieli, rówieśników, prowadzące do nerwicy i fobii szkolnych.

— Jakie działania aktywizujące, mające na celu poprawę sytuacji w zakresie upowszechnienia edukacji przedszkolnej podejmuje ministerstwo edukacji, aby osiągnąć wskaźnik zgodny ze strategią lizbońską?

— Czy i w jaki sposób Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje zwiększenie swego zaangażowania w celu aktywizacji środowisk wiejskich, aby wskaźnik dzieci objętych opieką przedszkolną na wsi był równy miejskiemu?

— Jakie podejmowane są działania przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, aby wspierać rozwój niepublicznych przedszkoli w naszym kraju?

— Czy i jakie Ministerstwo Edukacji Narodowej przewiduje inne, alternatywne w stosunku do tradycyjnych form edukacji przedszkolnej, propozycje obejmowania opieką najmłodszych mieszkańców naszego kraju, głównie w mniejszych ośrodkach miejskich i wiejskich?

2. Parlament zdecydował, że od roku 1991 prowadzenie przedszkoli publicznych stało się zadaniem własnym, obowiązkowym gmin. Decyzja ta wpłynęła na los edukacji przedszkolnej, został on zdeterminowany przez zamożność materialną każdej gminy.

Gminy na prowadzenie przedszkoli wydają ok. 4,5 mld zł, co wzbudza niezadowolenie lokalnych społeczności, bowiem wraz z przejęciem zasady prowadzenia przedszkoli jako zadania własnego gminy nie otrzymały na to zadanie bezpośrednio skierowanych dla nich środków finansowych.

— Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje w najbliższym czasie doprowadzić do realizacji słusznego postulatu, aby zadania własne gmin w zakresie

prowadzenia opieki przedszkolnej finansować w ramach przyznawanej i sukcesywnie zwiększanej subwencji oświatowej?

— Jaki jest zakres pomocy finansowej ze strony programów pomocowych i przeznaczenie środków unijnych na zwiększanie ilości przedszkoli, aby jak największa grupa dzieci objęta zostawała opieką i edukacją przedszkolną?

— Czy zakres tej pomocy przyznawanej w ramach środków unijnych jest wystarczający w stosunku do składanych wniosków o przyznanie środków na pomoc w zakresie zakładania i współfinansowania funkcjonowania przedszkoli?

3. W związku z niepokojącymi danymi dotyczącymi powszechności opieki i edukacji przedszkolnej oraz wyrównywaniem szans oświatowych, zwłaszcza na terenach wiejskich, rok szkolny 2008/2009 został przez Ministerstwo Edukacji Narodowej ogłoszony Rokiem Przedszkolaka, w ciągu którego zachęcać miano zarówno rodziców, jak i samorządy oraz organizacje pozarządowe do zapewniania dzieciom edukacji przedszkolnej.

— Jakie są wymierne efekty w naszym kraju tej ministerialnej inicjatywy Roku Przedszkolaka?

— Czy nie wydaje się Pani Minister, że zachęcanie rodziców, coraz bardziej świadomych znaczenia edukacji przedszkolnej, nie jest działaniem niepotrzebnym już, a cała skoncentrowana uwaga winna być na aktywizacji środowisk samorządów lokalnych, organizacji pozarządowych w kierunku rozwoju bazy lokalowej i współfinansowania prowadzenia opieki przedszkolnej, ale na zasadzie pełnej dobrowolności samorządów?

— Dzięki inicjatywom lokalnych środowisk i organizacji pozarządowych, wg danych ministerstwa, w kraju działa już ponad 900 małych wiejskich przedszkoli, finansowanych także ze środków Unii Europejskiej, a uczęszcza do nich ponad 10 tys. dzieci. Czy akcja ta będzie kontynuowana w najbliższym czasie i jakie efekty zamierza w jej wyniku osiągać Ministerstwo Edukacji Narodowej?

— Czy w przypadku wyczerpania środków unijnych na współfinansowanie kosztów funkcjonowania przedszkoli lub form alternatywnych Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje przejęcie ich finansowania ze środków budżetowych, aby nie dopuścić do ich likwidacji? Jest to realne zagrożenie, bowiem sama zmiana zasad finansowania edukacji przedszkolnej w naszym kraju doprowadziła do likwidacji 30% przedszkoli w latach 1990–2001 głównie w małych miejscowościach i na wsiach.

4. Każda osoba fizyczna lub prawna, która zakłada przedszkole niepubliczne, ma prawo otrzymać na każdego ucznia dotację z budżetu gminy w wysokości 75% środków ustalonych w budżecie gminy na przedszkola publiczne. W przypadku prowadzenia niepublicznych tzw. innych form wychowania przedszkolnego jego założyciel może liczyć na dotację w wysokości 40%. Tak wynika z art. 90 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

— Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej nie uważa, że takie decydowanie ze szczebla centralnego o wydatkach gminy, w sytuacji gdy państwo nie dotuje ani nie uczestniczy finansowo w kosztach funkcjonowania przedszkola, jest zbyt daleko idącym ingerowaniem w jednostki samorządu terytorialnego?

— Czy nie wydaje się bardziej prawidłowym rozwiązaniem, ażeby dotację na prowadzenie prywatnych, niepublicznych przedszkoli z budżetów samorządowych ograniczyć lub nawet całkowicie je ustawić, w przypadku gdy gmina zapewnia opiekę i edukację przedszkolną 100% dzieci zamieszkałych na swoim terenie?

Jak Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje rozwiązać problem dopłat do prowadzenia i funkcjonowania niepublicznych placówek opieki przedszkolnej w przypadku gmin, które same nie prowadzą tego typu placówek na swoim terenie, oraz dopłat dla uczęszczających dzieci do przedszkoli na terenie gmin, w których nie zamieszkują, w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2008 r., który uznał dotychczasowy zapis ustawowy za niekonstytucyjny i zbyt bardzo ingerujący w samodzielną finansową gmin i krzywdzący dla mniej zamożnych gmin?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Kania

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13549)

do ministra gospodarki

w sprawie podjęcia działań mających na celu zwiększenie powstawania biogazowni jako jednego z elementów poprawy sytuacji energetycznej naszego kraju, w kontekście bezpieczeństwa energetycznego i wymagań UE w zakresie produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii

Szanowny Panie Premierze! Składam do Pana interpelację w sprawie podjęcia działań mających na celu zwiększenie powstawania biogazowni jako jednego z elementów poprawy sytuacji energetycznej naszego kraju, w kontekście bezpieczeństwa energetycznego i wymogów Unii Europejskiej w zakresie produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii.

Trudno wyobrazić sobie dzisiaj codzienne życie bez ropy naftowej czy gazu ziemnego. Uzależniliśmy się od tych źródeł energii do tego stopnia, że widmo ich deficytu napawa nas wielkim niepokojem.

Stopniowe wyczerpywanie złóż surowców energetycznych, liczne kryzysy naftowe, a także drastycz-

nie wzrastająca cena ropy spowodowały, że coraz częściej poszukujemy innych źródeł energii.

Wśród alternatywnych źródeł energii wymienić można między innymi energię wodną, słoneczną energię geotermalną i wiatru oraz różnego rodzaju biopaliwa.

W porównaniu do węgla czy gazu wymienione tutaj źródła posiadają szereg zalet zarówno ekonomicznych, jak i ekologicznych. Z jednej strony są instalacjami o minimalnym negatywnym wpływie na środowisko naturalne, z drugiej zaś je chronią (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, która weszła w życie 25 czerwca 2009 r., nadaje odnawialnym źródłom energii status narzędzia służącego ochronie środowiska).

Zawsze są długoterminową inwestycją, podczas gdy złoża ropy drastycznie się kurczą, w przypadku alternatywnych źródeł jest pewność ciągłości (wiatr wiać będzie zawsze, a ludzie wciąż produkować będą możliwe do przetworzenia odpady).

Również, w przeciwieństwie do tradycyjnych elektrowni czy ciepłowni, niezależnie od zewnętrznej koniunktury, tego typu zakład gwarantuje zawsze stały koszt uzyskania energii. Obok zalet niektórych z elektrowni produkujących energię odnawialną niestety dotyczą również pewne minusy.

Nie każde z rozwiązań zastosować można w dowolnie wybranym miejscu. Energia czerpana z wody wymaga nie zawsze mile widzianej ingerencji w ekosystem rzeczny.

Ta pochodząca z wiatru natomiast budzi wątpliwości ornitologów. Ponadto nie można jej magazynować i musi zostać wykorzystana „na poczekaniu”.

Ze względu na brak kontrowersji i środowiskowych argumentów przeciw do nowatorskich, zyskujących sobie coraz większą popularność pomysłów należy zaliczyć wykorzystanie organicznych odpadów komunalnych, rolniczych i przemysłowych. Te ostatnie wykorzystuje się do produkcji oleju opałowego bądź też do produkcji biogazu.

Do 2010 r. udział energii ze źródeł odnawialnych ma stanowić w bilansie energetyki kraju 7,5%, a od 2020 r. – 14%. Energetyka biogazowa z uwagi na wymogi Unii Europejskiej związane z koniecznością ograniczenia zanieczyszczeń, oszczędnością energii i zwiększeniem udziału źródeł odnawialnych w łącznej produkcji energii znajduje się w centrum zainteresowania naszego kraju.

Nie bez znaczenia jest, że stale rośnie zapotrzebowanie na energię. Inwestycje biogazowe mogą być jednym z łatwiejszych sposobów pomnożenia w Polsce źródeł energii.

Biogazem nazywamy gaz palny, produkt fermentacji związków pochodzenia organicznego (np. ścięki, odchody zwierzęce, odpady przemysłu rolno-spożywczego, biomasa).

Nieoczyszczony biogaz składa się w ok. 50–75% z metanu, jego wartość opałowa waha się od 17 do 27 MJ/m³ (megadzuli na metr sześcienny biogazu).

Dla porównania, wartość opałowa gazu ziemnego wynosi 34 MJ/m³, a węgla kamiennego – 24–29 MJ/m³. Zaletą biogazu jest to, że w wyniku jego spalania powstaje mniej szkodliwych tlenków azotu niż podczas spalania paliw kopalnych.

Biogazownie, co z wielką mocą należy podkreślić, należą do najbardziej wydajnych instalacji. Przy generatorach o tej samej mocy produkują czterokrotnie więcej energii niż ferma wiatrowa. Są więc ze wszech miar pozytywnym rozwiązaniem jako alternatywne źródła energii elektrycznej i ciepłej.

Nasi zachodni sąsiedzi już dawno dostrzegli korzyści płynące z budowy biogazowni.

Na terenach samych Niemiec działa już prawie 4000 takich obiektów, podczas gdy jeszcze w 1990 r. było ich tylko 100. Łączna moc zainstalowana w niemieckich biogazowniach sięga 650 MW energii elektrycznej. Według planów rządu niemieckiego w 2020 r. przewiduje się osiągnięcie mocy zainstalowanej w biogazowniach na poziomie 10 000 MW i uzyskanie efektu redukcji emisji CO₂ o 103 mln ton rocznie.

Biogaz ma bardzo szerokie zastosowanie: głównie jako paliwo dla generatorów prądu elektrycznego (ze 100 m³ biogazu można wyprodukować ok. 400 kWh energii elektrycznej), jako źródło energii do ogrzewania wody, a po oczyszczeniu i sprężeniu – jako paliwo do napędu silników samochodowych.

Co przemawia na korzyść biogazu?

Powodów można wymienić bardzo dużo, ale najważniejsze z nich to:

— polskie prawo nakazuje i gwarantuje zakup energii powstałej w wyniku przerobu odnawialnych źródeł energii wytworzonej w OZE;

— dzięki znacznemu obniżeniu emisji CO₂ i metanu do atmosfery przez biogazownie przyczyniamy się do zmniejszenia efektu cieplarnianego;

— funkcjonowanie biogazowni wiąże się również z bezpiecznym i ekologicznym zagospodarowaniem odpadów w sytuacji coraz bardziej zaostrzających się przepisów regulujących kwestie ich utylizacji

Biogazownia to kompleks urządzeń skonstruowanych w celu przetwarzania biomasy roślinnej, odpadów zwierzęcych, odpadów organicznych lub osadów ze ścieków w biogaz.

Jej konstrukcja jest uzależniona od rodzaju substratu, jaki ma być stosowany do produkcji biogazu. Typowa biogazownia składa się z urządzeń i obiektów do przechowywania, przygotowania oraz dozowania substratów.

W urządzeniach magazynujących – silosach, zbiornikach, halach – przechowywane są substraty charakteryzujące się emisją nieprzyjemnych zapachów. Substraty w formie stałej wprowadza się do komór fermentacyjnych za pomocą specjalnych stacji, natomiast materiały płynne mogą być dozowane techniką pompową.

Elementem niektórych biogazowni są również ciągi technologiczne przeznaczone do rozdrabniania, higienizacji lub pasteryzacji substratów. Niezbędnym elementem biogazowni jest komora fermentacyjna.

Pozostałości pofermentacyjne są gromadzone w zbiorniku magazynowym. Poza systemem zbiorników w ramach biogazowni funkcjonują trzy istotne jej elementy – pompownia obsługująca transport substratów oraz pozostałości pofermentacyjne pomiędzy poszczególnymi zbiornikami, sterownia oraz urządzenie przetwarzające energię biogazu na energię ciepłą lub elektryczną.

Elementem biogazowni mogą być systemy wykorzystujące energię ciepłą i pozwalające na uzyskanie dodatkowych dochodów z suszenia zboża, drewna.

Budowa biogazowni to nie tylko szansa na lepszą ochronę środowiska, ale dodatkowe źródło czystej energii, która zwiększa stabilność jej podaży.

Ich budowa zwiększa bezpieczeństwo energetyczne. Powoduje rozwój infrastruktury, powstanie nowych miejsc pracy.

Biogazownie tworzą rynek zbytu dla produkcji rolnej. Są one opłacalne, gdyż firmy energetyczne są zobowiązane do zakupu energii z odnawialnych źródeł.

Na terenie naszego kraju jest zaledwie ok. 150 biogazowni, z których większość to niewielkie instalacje na wysypiskach śmieci oraz oczyszczalniach ścieków, natomiast w nie dość wystarczający sposób w stosunku do posiadanego przez nasz kraj potencjału powstają biogazownie rolnicze.

Mimo widocznych zalet i niekwestionowanej popularności za granicą do tej pory zainwestować w naszym kraju w dużą biogazownię zdecydował się jedynie duński Poldanor.

Obecnie w Liszkowie (woj. kujawsko-pomorskie) powstał olbrzymi zakład tego typu oddany do użytku 10 września 2009 r. Biogazownia w Liszkowie wytwarza energię o łącznej mocy 2,1 MW.

Szacuje się ostrożnie, że w Polsce możliwa jest roczna produkcja 5–6 mld m³ biogazu, o parametrach gazu ziemnego. Ocenia się, że z samych produktów ubocznych rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego można produkować rocznie ok. 1,7 mld m³ biogazu, co odpowiada ok. 10% krajowego zużycia gazu.

Uznając za bardzo ważną dla naszego kraju produkcję energii elektrycznej z użyciem biogazu jako czynnika energetycznego, proszę Pana Premiera o ustosunkowanie się do następujących zagadnień oraz udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. W ubiegłym roku Pan Minister zapowiedział, że podejmie działania, które zaowocują powstaniem do 2020 r. przynajmniej jednej biogazowni rolniczej w każdej gminie. Oznaczałoby to budowę ok. 2,5 tys. takich instalacji. Ich łączna moc ma wynieść od 2 tys. do 3 tys. MW. Do tego dochodzą jeszcze wpływy ze sprzedaży zielonych certyfikatów (potwierdzają, że energię wytworzono z odnawialnych źródeł energii).

Jakie w przeciągu minionego roku podjęte zostały w Ministerstwie Gospodarki działania, aby zapowiadana ilość rolniczych biogazowni w naszym kraju

powstała, i czy występują jakieś zagrożenia w tym względzie mogące opóźnić realizację zapowiedzi ministra gospodarki co do powstania planowanej ilości biogazowni rolniczych w naszym kraju?

2. W branży budowy biogazowni istnieją bardzo poważne bariery natury technologicznej, prawnej i organizacyjnej, na co zwracali uwagę przedstawiciele firmy Poldanor. Przede wszystkim nie ma u nas przedsiębiorstw, które miałyby doświadczenie w budowie biogazowni. Występują także problemy w zakresie procedur administracyjnych, aby uzyskać pozwolenia na budowę, i brak praktycznej wiedzy urzędników, co opóźnia inwestycje w takie obiekty. Także obowiązujące przepisy nie są jednoznaczne co do warunków przyłączenia biogazowni do sieci energetycznych.

Czy w związku z powyższym, aby przyspieszać procesy inwestycyjne oraz zapewnić możliwość uzyskania bez zbędnej zwłoki koniecznych zezwoleń dla rozpoczęcia inwestycji budowy biogazowni rolniczych, niezasadnym jest wydanie przez Ministerstwo Gospodarki jednoznacznych i jasnych wytycznych dla administracji terenowej ujednolicającej stosowanie obowiązujących procedur administracyjnych w tym zakresie oraz wydanie jednoznacznych przepisów dotyczących przyłączenia biogazowni do sieci energetycznych w taki sposób, aby inwestor wiedział, komu i za jaką cenę zakupiona zostanie wyprodukowana w jego biogazowni rolniczej energia elektryczna?

3. Powstanie zapowiadanych biogazowni rolniczych oznacza, że w naszym kraju powstanie ok. 2500 takich instalacji. Koszt budowy biogazowni o mocy 2,1 MW wynosi ok. 28 mln zł. Zakładając, że w każdej polskiej gminie do 2020 r. zbudowana zostanie jedna biogazownia o takiej mocy, ich powstanie pochłonęłyby ok. 70 mld zł. Przy tego typu inwestycjach niezbędne wydaje się wsparcie samorządów każdego szczebla oraz specjalne systemy finansowania inwestycji tego typu.

Czy Ministerstwo Gospodarki opracowało ścieżki dojścia do zamknięcia sfinansowania zapowiadanych inwestycji oraz jakie przewiduje się sposoby finansowego zabezpieczenia programu budowy w każdej gminie biogazowni rolniczej?

4. Czy nie wydaje się ministerstwu przemysłu, aby wzorem Danii w naszym kraju pierwsze inwestycje budowy biogazowni rolniczych potraktować jako pilotażowe i finansowane wprost z budżetu państwa jako wzorzec do zachęty inwestowania w tym kierunku, jako opłacalne inwestycje przynoszące zwrot za inwestowanego kapitału?

5. Czy ministerstwo przemysłu przewiduje wystąpienie o zastosowanie nadzwyczajnych ulg podatkowych, może także o pomoc publiczną dla inwestorów budujących biogazownie jako zadania szczególnie ważne dla naszego kraju?

6. Polska także ma realne możliwości dorównania naszym zachodnim sąsiadom z Niemiec w ilości rolniczych biogazowni. Jeśli chodzi o areał pod uprawy roślin energetycznych, to jest on w pełni wystarczająco

jący. Rośliny energetyczne zajmują w Polsce zaledwie 10 tys. ha. Na cele energetyczne nadawałoby się znacznie więcej, bo ok. 2,1 mln ha.

Na potrzeby biogazowni o mocy 1 MW potrzeba kukurydzy zebranej z ok. 500 ha. Większość gmin rolniczych w Polsce posiada taki areał i chętnie przeznaczyłaby go pod uprawę roślin energetycznych.

Czy Ministerstwo Gospodarki wystąpi o szczególne potraktowanie rolników, wnosząc o zwiększenie dopłat obszarowych dla uprawiających rośliny energetyczne w taki sposób, ażeby zapewnić im rzeczywistą opłacalność tej gałęzi produkcji rolniczej, ale przeznaczonej na cele energetyczne, aby biogazownie kiedyś nie wstrzymały produkcji biogazu z powodu braku surowców energetycznych ze względu na brak opłacalności ich uprawy, gdyż dla tej skali planowanych inwestycji biomasa uzyskana jak substrat odpadowy nie zapewni ciągłości produkcji biogazu?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Kania

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13550)

do ministra zdrowia

**w sprawie postulowanych
przez samorząd aptekarski zmian
legislacyjnych w Prawie farmaceutycznym,
które skutkować będą zmniejszeniem
wydatków NFZ na refundację leków**

Szanowna Pani Minister! Niniejszą interpelację kieruję do Pani Minister z racji, iż działalność i wszystkie sprawy dotyczące funkcjonowania w Polsce samorządu aptekarskiego znajdują się w ramach kompetencji resortu zdrowia. Dnia 7 grudnia 2009 r. odbyło się otwarte posiedzenie Kieleckiej Okręgowej Rady Aptekarskiej, na którym zostały przedstawione propozycje zmian legislacyjnych postulowane przez wspomniany samorząd, które nie wymagają prawie żadnych nakładów inwestycyjnych. Takie zasady są przestrzegane niemalże w całej Unii Europejskiej. Ich wprowadzenie miało odbicie zarówno na znaczne zmniejszenie ilości leków refundowanych, kierowanych do utylizacji, jak również obniżenie cen leków refundowanych przez producentów. Celem tych zmian jest zapewnienie jednolitego dostępu do leków refundowanych ze środków publicznych dla wszystkich pacjentów w całym kraju. Za różnego rodzaju leki refundowane klienci w całej Polsce powinni płacić jednakowo. Rządowy projekt ustawy o zmianie ustaw Prawo farmaceutyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw zawierał przedstawione zmiany legislacyjne, niestety projekt ten został wycofany

przez rząd, a kolejny, przekazany do konsultacji społecznych 21 lipca br., nie wspominał już o sztywnych cenach na leki refundowane.

W Unii Europejskiej tylko kraje takie, jak: Polska, Irlandia, Litwa i Węgry, nie ustanowiły prawa na sztywne ceny leków refundowanych. Pozostałe kraje zapewniły jednakową odpłatność oraz tożsamą dostępność wszystkim klientom aptek do leków refundowanych. Skutkiem takiego działania stała się zdrowa konkurencja między aptekami, która polega na fachowej obsłudze klienta i udzielaniu rzetelnych porad, efektem czego stanowi większe zadowolenie klientów oraz polepszenie systemów ochrony zdrowia. Wprowadzenie sztywnych cen na leki refundowane niesie jeszcze jedną korzyść, mianowicie obniżenie cen leków przez producentów. Pani Bożena Śliwa, prezes Kieleckiej Okręgowej Rady Aptekarskiej, przedstawiła ciekawe rozwiązanie problemu poprzez nowelizację art. 9 ustawy o cenach obecnie w brzmieniu: „Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe mają charakter cen i marż handlowych maksymalnych, chyba że organ administracji publicznej, w przepisach wydanych na podstawie ustawy, ustali inaczej”, proponując dodać zapis, że urzędowe ceny detaliczne produktów leczniczych i wyrobów medycznych mają charakter cen sztywnych. Osobiście zgadzam się z taką propozycją.

Wprowadzenie sztywnych cen na leki refundowane wymaga także wprowadzenia zakazu rezygnacji aptek z pobierania opłaty ryczałtowej. Apteki, które rezygnują z pobierania tej opłaty od pacjentów, oferując tzw. leki za grosz, sprzedają tym samym drogie leki podstawowe (których cena detaliczna wynosi nawet ponad 100 zł), które są gromadzone w domowych apteczkach klientów. Przyczynia się to do gromadzenia nadmiernej ilości leków przez pacjentów, które nie zostają wykorzystane, tracą datę ważności i muszą zostać zutylizowane. Takie działania prowadzą do strat rzędu setek tysięcy złotych w skali roku.

Proponuje się zatem następujące rozwiązanie, aby do ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w art. 36 ust. 3 tej ustawy dodać ust. 3b, który zabraniałby aptekom wprowadzania jakichkolwiek zmian w urzędowo określonej wysokości opłaty pacjenta za lek refundowany.

Sprawa sztywnych cen na leki refundowane to istotny problem społeczny, z którego naturalnie wynika moje wystąpienie, toteż istotne staje się pytanie: Czy kierowany przez Panią Minister resort rozważa możliwość podjęcia działań zmierzających w kierunku zaprojektowania zmian w Prawie farmaceutycznym, które wprowadzą w życie nowe przepisy odzwierciedlające postulaty samorządu aptekarskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13551)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie dramatycznej sytuacji
polskiego przemysłu drzewnego
oraz bardzo niekorzystnych rozwiązań
narzuconych przez ministrów środowiska
i gospodarki polskim przedsiębiorcom
przemysłu drzewnego, dotyczących
handlu drewnem w 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! Wystąpienie swoje w sprawie sytuacji panującej w polskim przemyśle drzewnym kieruję do Pana Premiera z racji, iż powyższy problem został zainicjowany przez podjęcie działań i decyzji ministrów środowiska i gospodarki w 2009 r., które szkodzą temu sektorowi gospodarki narodowej. Dyrektorowi generalnemu Lasów Państwowych narzucono na 2010 r. rozwiązania handlu polskim drewnem, które są gorsze niż obowiązujące dotychczas, a są oparte na otwartym systemie aukcyjnym, prowadzącym do systematycznego wykupywania polskiego drewna przez obcy kapitał. Skutkuje to powolnym ograniczeniem naturalnych zasobów drewna w Polsce, czego następstwem będzie ograniczenie stabilności i szans rozwoju przemysłu drzewnego. W ten sposób otwarto drogę do spekulacyjnych zakupów drewna i niszczenia polskich przedsiębiorstw przez pozbawienie ich dostępu do surowca. System sprzedaży narzucony przedsiębiorcom powoduje szeroki dostęp do polskich zasobów drewna wielkim koncernom zagranicznym i nie tylko, które poprzez ogromne możliwości finansowe przejmą kontrolę nad ich zakupem i uniemożliwią funkcjonowanie mniejszych przedsiębiorstw na rynku gospodarczym. Taka sytuacja doprowadzi do całkowitego załamania działalności małych i średnich przedsiębiorstw, w efekcie czego można spodziewać się całkowitego upadku przemysłu drzewnego.

Rząd powinien podjąć natychmiastowe odpowiednie działania zapobiegawcze, by problem ten nie pogłębiał się. Rząd nie może przyjmować pasywnej postawy wobec tego problemu, gdyż doprowadzi to do bankructw na dużą skalę, następstwem czego będą masowe zwolnienia z miejsc pracy, co pogłębi kryzys i ograniczy możliwości finansowe Skarbu Państwa. Pytam zatem uprzejmie: Czy zdaniem Pana Premiera sytuacja w polskim przemyśle drzewnym związana z handlem drewnem z zasobów Skarbu Państwa jest korzystna dla polskich przedsiębiorców i instytucji mających wpływ na funkcjonowanie tej gałęzi przemysłu oraz czy nie należy rozważyć wdrożenia takiego systemu handlu drewnem, który uwzględni interesy polskich przedsiębiorców zrzeszonych w Polskiej Izbie Gospodarczej Przemysłu Drzewnego oraz interes Skarbu Państwa, który w zapro-

ponowanym systemie handlu drewnem został na szwank wystawiony?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13552)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kryterium dochodowego
uprawniającego do zasiłków rodzinnych**

Szanowna Pani Minister! Jak donosi prasa, rząd planuje zwiększyć kryterium dochodowe uprawniające do uzyskania zasiłku rodzinnego. System świadczeń rodzinnych miałby zostać powiązany z obecnie obowiązującą ulgą rodzinną. Świadczenia mogłyby więc trafić do rodzin, które osiągają dochód netto w wysokości 1112 zł miesięcznie na osobę. Eksperti przypominają, że rodziny wielodzietne są w Polsce najbardziej narażone na ubóstwo. Jeśli bierze się pod uwagę tzw. typy biologiczne gospodarstw, w najgorszej sytuacji są małżeństwa z trojgiem dzieci i więcej. Niskie dochody rodzin przekładają się na ich ubóstwo. Poniżej tzw. minimum egzystencji, które pozwala na zaspokojenie niezbędnych potrzeb, żyło 5,6% osób. Najwięcej – wśród rodzin wychowujących troje (8,8%) oraz czworo dzieci i więcej (17,9%). W Polsce ok. 600 tys. dzieci w wieku do 18 lat wychowuje się w rodzinach, w których dochód na osobę jest niższy od minimum egzystencji.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawdą jest, że ministerstwo podejmuje obecnie kroki, jeśli tak, to jakie, aby podnieść kryterium dochodowe uprawniające do świadczeń rodzinnych?

2. O ile ma zwiększyć się kryterium dochodowe uprawniające do świadczeń rodzinnych?

3. Jakie dokładnie rozwiązania planuje wprowadzić Pani Minister w zakresie zasiłków rodzinnych oraz kiedy planowane zmiany wejdą w życie?

4. Jak w kontekście zapowiadanych obecnie zmian należy rozumieć decyzję rządu z lipca br. o zamrożeniu kryterium dochodowego do 2012 r.?

5. Czy prawdą jest, że ministerstwo pracy rozważa też możliwość wprowadzenia całkowitego zniesienia kryterium dochodowego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 9 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13553)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zjawiska opłacania przez Polaków
składek emerytalnych za granicą zamiast
w ZUS**

Szanowna Pani Minister! Od kilku tygodni docierają do mnie informacje, że coraz więcej Polaków opłaca składki emerytalne za granicą zamiast w ZUS. Jest to zjawisko niezwykle groźne dla przyszłości naszego systemu ubezpieczeń społecznych.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, aby ograniczyć negatywne skutki tego zjawiska dla polskiego systemu emerytalnego?

Z poważaniem

Poseł Edward Wojtas

Lublin, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13554)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie kontraktów na opcje walutowe
zawartych przez FŁT-Kraśnik SA**

Media, wypełniając spoczywający na nich obowiązek informowania i wyjaśniania ważnych z punktu widzenia społecznego zdarzeń oraz procesów, od wielu miesięcy dużo uwagi poświęcają opcjom walutowym.

Jedna z gazet informowała o rosnącej liczbie pozwów przeciwko bankom, w których polscy przedsiębiorcy zawarli kontrakty na opcje walutowe. Zdaniem cytowanych w gazecie ekspertów duża część umów na opcje z 2008 r. została przedsiębiorcom narzucona przez banki, czasem w złej wierze.

Inna z gazet wyjawiała, że coraz więcej firm domaga się wysokich odszkodowań od zwalnianych menedżerów. Liczba pozwów przeciwko byłym menedżerom wzrosła o 300% w porównaniu z ubiegłym rokiem. Część firm dopomina się odszkodowań od swoich byłych pracowników za podejmowane przez nich decyzje w sprawie tak zwanych opcji walutowych.

Opcje walutowe są główną przyczyną ogromnych problemów, jakie przeżywa FŁT-Kraśnik SA. Wokół umów zawartych przez producenta łożysk narosło wiele niedomówień. Z odpowiedzi na moją interpelację w sprawie opcji skierowaną do Pana Ministra w grudniu 2008 r. wynika, że temat umów z bankami podpisanych przez FŁT-Kraśnik SA miał zostać dogłębnie zbadany.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. W jakim okresie (miesiąc i rok) zawarte zostały najbardziej niekorzystne umowy z bankami, które przyczyniły się do dużych strat finansowych FŁT-Kraśnik SA?

2. Jaka jest pełna kwota strat poniesionych przez przedsiębiorstwo z tytułu zawartych transakcji terminowych?

3. Czy w ocenie Pana Ministra zarząd przedsiębiorstwa wybrany w 2008 r. korzystał z instrumentu zabezpieczającego przed ryzykiem kursowym, czy robił to jednak w sposób nieprzemyślany, podejmując decyzje z pogranicza hazardu i agresywnej gry giełdowej?

4. Czy zdaniem Pana Ministra są w FŁT osoby, które szczególnie przyczyniły się do podpisania niekorzystnych umów w sprawie zabezpieczenia od kursu walutowego i winny z tego powodu ponieść konsekwencje?

5. Jakie jest stanowisko Pana Ministra w sprawie ewentualnego wejścia FŁT-Kraśnik SA na drogę sądowną z bankami?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13555)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie płatności zwierzęcych dla połączonych gospodarstw rolnych

Szanowny Panie Ministrze! Płatność zwierzęca to płatność dla producentów rolnych, która została wprowadzona przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa i obowiązuje od 2007 r. „Płatności te przysługują rolnikom, którzy w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do 31 marca 2006 r. byli posiadaczami bydła lub owiec, lub kóz, lub koni, które w tym okresie były wpisane lub zostały zgłoszone przez tego rolnika do rejestru zwierząt gospodarskich oznakowanych lub do rejestru koniowatych (...)” – jest to jedno z kryteriów. W czasie pracy poselskiej spotkałem się z wieloma niepokojącymi sygnałami płynącymi od rolników starających się o płatności zwierzęce dla połączonych gospodarstw rolnych. Sytuacja jednego rolnika z gminy Szczuczyn powiatu grajewskiego wydaje się wyjątkowa ze względu na to, iż w wyniku połączonych gospodarstw rolnych agencja nalicza mu płatności bezpośrednie od hektara połączonych gospodarstw, pomijając natomiast stado, jakie w roku referencyjnym posiadał jego ojciec.

Zainteresowany po raz pierwszy złożył wniosek o płatności bezpośrednie do 22,16 ha ziemi. W roku referencyjnym, trwającym od 1 kwietnia 2005 r. do 31 marca 2006 r., zarejestrował na siebie jedną sztukę bydła. W 2007 r. w zamian za rentę strukturalną ojciec przekazał mu 23,24 ha ziemi oraz stado liczące kilkadziesiąt sztuk bydła. Reasumując, doszło do połączenia gospodarstw rolnych. W związku z powyższym płatność bezpośrednia naliczana jest od ok. 45 ha ziemi, natomiast płatność zwierzęca tylko i wyłącznie od jednej sztuki bydła. Warto również nadmienić, iż zainteresowany wraz z ojcem wspólnie prowadzili gospodarstwo rolne, pomimo że złożyli dwa wnioski o dopłaty oraz posiadali dwa odrębne numery identyfikacyjne gospodarstw nadane przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, póź. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy przedstawiony problem w niniejszej interpelacji jest znany w ministerstwie?

2. Czy podobnych przypadków związanych z łączeniem gospodarstw rolnych jest więcej?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13556)

do ministra gospodarki
oraz
ministra infrastruktury

w sprawie projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, w którym planuje się likwidację licencji pośrednika w obrocie nieruchomościami

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiony przez Ministerstwo Gospodarki projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, w którym planuje się likwidację licencji pośrednika w obrocie nieruchomościami, cofa nas w czasie, jest szkodliwy i budzi głęboki sprzeciw środowiska.

Zdaniem pośredników w obrocie nieruchomościami licencje nie ograniczają działalności gospodarczej, bowiem każdy może ją zdobyć, jeśli spełni wymagania przedstawione przez Ministerstwo Gospodarki. Licencja nie stanowi koncesja na działalność, ale potwierdzenie uzyskanej wiedzy. Na ten temat wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu

z dnia 27 marca 2008 r., sygn. SK 17/05. W jego opinii licencję pośrednika w obrocie nieruchomościami należy traktować jedynie jako wymóg, a nie ograniczenie podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej. Potwierdza ona posiadanie przez osobę zajmującą się pośrednictwem w obrocie nieruchomościami niezbędnych do tego kwalifikacji. Także argument pomysłodawców „ograniczania barier administracyjnych dla przedsiębiorców” wydaje się nieuzasadniony. Wprowadzenie tego typu przepisu prowadzi do sytuacji, iż w sprawach obrotu nieruchomościami – często stanowiących dorobek całego życia – będą mogły pośredniczyć osoby bez wiedzy prawnej i technicznej.

Należy również pod uwagę wziąć fakt, iż pośrednicy zdobywali wiedzę w trybie egzaminacyjnym, później poprzez studia podyplomowe. Każdy z nich za naukę zapłacił dużymi wyrzeczeniami finansowymi. Nie należy zapomnieć również o tych, którzy kontynuują studia umożliwiające zdobycie licencji oraz o osobach odbywających już praktyki zawodowe. System uprawnień zawodowych pośredników, zwanych licencjami, to również system przestrzegania standardów weryfikowany przez komisję odpowiedzialności zawodowej – co do niewłaściwych dla konsumentów praktyk i postaw zawodowych, które są nieetyczne.

Z informacji, które uzyskałem, wynika, iż w procesie tworzenia projektu nie uzgadniano go z organizacjami rynku nieruchomości. Jeśli taka sytuacja miała miejsce, to wydaje się to być niewłaściwym podejściem ministerstwa do tej grupy zawodowej. Nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia dla likwidacji licencji pośrednika, a ministerstwo nie przedstawiło żadnych racjonalnych argumentów i uzasadnienia.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do powyższych argumentów i przedstawienie stanowiska ministerstwa w tej sprawie.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Dlaczego ministerstwo planuje likwidację licencji pośrednika nieruchomości?
2. Czy projekt ustawy był i będzie konsultowany z organizacjami rynku nieruchomości?
3. Jakie jest uzasadnienie dla takich szkodliwych zmian?

Poseł Jacek Tomczak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13557)

do ministra zdrowia

**w sprawie nowelizacji
przez Ministerstwo Zdrowia rozporządzeń
do tzw. ustawy koszykowej i wynikających
z nich zmian w realizacji umów NFZ
z pielęgniarkami pracującymi m.in.
w domach pomocy społecznej**

Szanowna Pani Minister! W projekcie nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej, jak również w projektach zarządzeń prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2010 zrezygnowano z zadaniowej formy finansowania, wskazując tylko metodę kapitacyjną finansowania świadczeń pielęgniarki POZ. Forma zadaniowa była jasna, przejrzysta i łatwa do wyegzekwowania. Zapewniała ona także opiekę większej liczbie mieszkańców. Proponowane rozwiązania w ramach opieki długoterminowej ze skalą Bartel od 0 do 40 punktów pozbawiają dużą część mieszkańców świadczeń z NFZ.

Obecnie w zapisach projektu zarządzenia prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjnego i opieki długoterminowej oraz projekcie nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej wprowadzono zawężenie opieki nad pacjentami przewlekle chorymi do 40 punktów w skali Bartel, co w konsekwencji spowoduje, że część pensjonariuszy pozbawiona zostanie opieki pielęgniarskiej finansowanej przez NFZ.

W latach 2008 i 2009 intensywnie zachęcano pielęgniarki etatowo zatrudnione w domach pomocy społecznej, by dostosowały kwalifikacje i podpisywały kontrakty zadaniowe z NFZ na świadczenia pielęgnarki POZ. Niestety, ta forma prawna funkcjonować będzie tylko do końca 2009 r. NFZ nie przedłużył kontraktów na 2010 r.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Co stanie się z pielęgniarkami, które pracowały na tych kontraktach z NFZ?
2. W jaki sposób planowana zmiana wpłynie na sytuację podopiecznych domów pomocy społecznej?

Z poważaniem

Poseł Leszek Aleksandrak

Kalisz, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13558)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stanu technicznego taboru
użytkowanego w transporcie kolejowym
w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Wydarzenia ostatnich miesięcy budzą we mnie niepokój o stan bezpieczeństwa w transporcie kolejowym, dlatego zdecydowałam się interpelować w tej sprawie.

Spółka PKP InterCity SA wnioskuje kilka miesięcy temu do Urzędu Transportu Kolejowego o wydłużenie o trzy miesiące pozwolenia na użytkowanie wagonów, którym wygasa okres ważności stanu technicznego. UTK wydłużył certyfikat dla wagonów. Spółka przed rozpoczęciem wożenia nimi pasażerów i tak musiała przeprowadzić kontrolę pod nadzorem inspektorów, co jest operacją kosztowną, a w żaden sposób nie rozwiązującą problemu rewizji. Czy przyczyną takiego postępowania są tylko i wyłącznie problemy z procedurami przetargowymi i zacięta walka firm naprawczych o zlecenia, co wydłużyło okres funkcjonowania w ruchu wagonów? Czy prawdziwe są doniesienia prasowe, iż z powodów trudności finansowych PKP InterCity SA nie ma wystarczających środków na naprawy rewizyjne oraz główne i że stara się odroczyć płatności za już wykonane usługi firm naprawczych na rok przyszedł?

Dotarły do mnie także niepokojące sygnały z PKP Cargo i PKP InterCity SA odnośnie do lokomotyw. Czy prawdą jest, iż za sprawą zarządzenia dyrekcji tych spółek w 30–40-letnich lokomotywach wydłuża się przeglądy kontrolne? Według zaleceń producenta powinno się je wykonywać codziennie. Potem wydłużono okres między przeglądami do 48 h. Trzy lata temu zwiększono ten okres do 72 h, a ostatnio wydłużono go do aż 102 h pracy lokomotywy. Czy działania wspomnianych spółek związane są z restrukturyzacją, która m.in. przewiduje ograniczenia liczby punktów i sekcji, które dokonują takich przeglądów i napraw? Ponieważ stan i wiek lokomotyw pogarsza się i wydłuża, a nie odwrotnie, zasadne jest pytanie o konsekwencje dla bezpieczeństwa ruchu kolejowego. Kolejowy skansen taborowy jest non stop poddawany ogromnym obciążeniom związanym z pracą trakcyjną, ale też i stanem polskich torów. Ryzyko pęknięcia ramy wózka czy zestawu kołowego oraz setki innych wyeksploatowanych kilkudziesięcioletnią pracą podzespołów jest bardzo duże, a przy wydłużaniu okresu pomiędzy przeglądami kontrolnymi rośnie. Czy Pan Minister potwierdza informację, że w wymienionych spółkach doszło do tego typu zmian czasu dokonywania przeglądów i czy nie rodzi to u Pana Ministra obaw związanych z bez-

piecznym transportem ludzi i towarów na sieci kolejowej w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Pierzchała

Katowice, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13559)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie wyjaśnienia przyczyn
likwidacji kierunku europeistyki
wschodniosłowiańskiej na UW,
w kontekście udziału polskiego rządu
w programie Partnerstwo Wschodnie**

Szanowna Pani Minister! Otrzymałem informację, że Uniwersytet Warszawski zamierza niebawem zakończyć prowadzenie kierunku europeistyki wschodniosłowiańskiej. Studenci twierdzą, że uczelnia każe im zmieniać kierunek albo pożegnać się ze szkołą.

W związku z tym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny takiej decyzji, w sytuacji gdy Polska uczestniczy od niedawna w szeroko zakrojonym programie Partnerstwo Wschodnie jako pierwszej polskiej inicjatywie wprowadzonej do systemu stosunków zewnętrznych Unii Europejskiej, zatwierdzonej przez Radę Europejską 19–20 marca 2009 r. i skierowanej do Armenii, Azerbejdżanu, Białorusi, Gruzji, Mołdowy oraz Ukrainy?

2. Stosunki z Rosją i innymi krajami Europy Wschodniej, będące przedmiotem tychże studiów, są traktowane przez polski rząd jako ważny element naszej strategii geopolitycznej, a jednym z elementów tej strategii jest działanie na szczeblu edukacji, zwłaszcza na poziomie szkolnictwa wyższego – zatem w jaki sposób ministerstwo zamierza wypełnić lukę edukacyjną, jaka niewątpliwie powstanie po likwidacji wyżej wymienionego kierunku?

3. Jakie kroki ministerstwo zamierza podjąć w celu wsparcia tak ważnej inicjatywy dla Polski i Unii Europejskiej, jaką jest Partnerstwo Wschodnie?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Halicki

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13560)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie obowiązku uiszczania opłat
za usługi w formie przelewów bankowych
nałożonego na gospodarstwa domowe**

W okresie ostatnich dziesięciu lat większość instytucji obsługujących gospodarstwa domowe wprowadziła obowiązek przekazywania należności za usługę na konto bankowe. W trosce o zmniejszenie własnych kosztów działalności usługowej zlikwidowano punkty kasowe, inkasentów lub rozwiązano umowy z bankami, które umożliwiały przekazywanie należności bez kosztów bankowych. Wymieniłem tylko niektóre usługi: telewizja osiedlowa, energia elektryczna, telefony, czynsze mieszkaniowe, opłata za wodę, za gaz, za przedszkole, różne opłaty w urzędzie skarbowym, w urzędach gmin, ZUS, ubezpieczeniach oraz różne opłaty w innych jednostkach.

Zmniejszono bezinwestycyjnie własne koszty, przerzucając je wyłącznie na odbiorcę usługi. Suma kosztów bankowych w budżecie domowym stanowi obecnie już znaczącą pozycję, szczególnie w rodzinach wielodzietnych, zaś w budżetach emerytów i rencistów jest wielokrotnie wyższa niż wielkość corocznej waloryzacji rent i emerytur.

Często w instytucjach tych funkcjonują punkty kasowe banków, które obsługują instytucję, ale skwapliwie pobierają prowizję od wnoszących wpłaty. Przewodzą w tych działaniach firmy energetyczne, urzędy skarbowe i wiele innych instytucji. Już niektóre gminy zastanawiają się, czy nie wprowadzić poboru podatku gruntowego w formie wpłat bankowych.

Banki pozorują swoje działanie w stronę emeryta i rencisty i popularyzują opłaty przez Internet. Jednak to tylko hasła, dalekie w obecnych warunkach od rzeczywistości. Ponad 80% emerytów i rencistów po 65. roku życia nie miała dotąd kontaktu z Internetem. Za kilkanaście lat następane pokolenie samo rozwiąże ten problem, ale obecnie nie jest to możliwe. Zdaję sobie sprawę, że trudno jest rozwiązać to ustawowo, ale jakieś działanie ze strony rządu być powinno.

Moje pytanie jest następujące: Czy rząd rozważa podjęcie działań, które w sposób skuteczny rozwiążą ten problem?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki

Wieluń, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13561)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie planów ograniczenia
budżetu Policji na 2010 r.**

Zaniepokoiły mnie doniesienia mediów z zeszłego tygodnia, kiedy to 1 grudnia media obiegała informacja o proteście ponad 4 tys. policjantów przed kancelarią premiera w centrum Warszawy. Funkcjonariusze protestowali m.in. przeciwko ograniczeniom budżetowym na przyszły rok. Aktualnie szacuje się, że zaległości wobec policjantów wynoszą już ok. 200 mln zł. Mimo iż sami zainteresowani niejednokrotnie poruszali sprawę w rozmowach z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, wciąż czekają na pieniądze. Wobec doniesień o ograniczeniu budżetu policyjnego podjęli akcję protestacyjną.

Służbom mundurowym w Polsce przysługują blisko 20 świadczeń dodatkowych, m.in. dodatek za brak mieszkania, dopłata do wypoczynku, zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby czy delegacje. Komenda Główna Policji przyznaje, że zaległe świadczenia funkcjonariuszom się należą i zapewnia, że będą wypłacane w miarę możliwości budżetowych. Dodaje jednak, iż priorytetem jest wypłacanie pensji, zakup paliwa do radiowozów, bieżące utrzymanie jednostek oraz systemu teleinformatycznego. Dotyczy to nie tylko samych policjantów, lecz również innych służb, m.in.: Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, wojska.

Szczególnie zatrważające są wypowiedzi policjantów, którzy manifestując swoje niezadowolenie, próbują ostrzec społeczeństwo, że od przyszłego roku z powodu zmniejszenia budżetu na ulicach nie będzie bezpiecznie. Mówią, że również z tego samego powodu zaprzestaną rekrutacji nowych policjantów. Co gorsza, nowe założenia budżetowe nie zakładają wypłaty zaległych świadczeń.

W związku z wyżej opisaną sytuacją zwracam się z prośbą do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Jakiego Pana Minister zamierza podjąć działania, by nie narażać polskiego społeczeństwa na utratę poczucia bezpieczeństwa, które i tak nie zawsze jest dostateczne?

Posłowie Wojciech Kossakowski
i Leonard Krasulski

Ełk, dnia 7 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13562)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wprowadzenia zmian
w ustawach dotyczących kombatantów
oraz niektórych osób będących ofiarami
wojny i okresu powojennego**

Zarząd Oddziału Kombatanckiego Związku Dzieci Wojny Rzeczypospolitej w Ełku zwrócił się do mnie z prośbą o pomoc i wsparcie we wprowadzeniu zmian w ustawach obecnie obowiązujących. Dotyczy to ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego z późniejszymi zmianami oraz ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osobom osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i ZSRR.

Powyżej wymienione ustawy obejmują dzieci, które wraz z rodzicami zostali wywiezieni na przymusowe roboty do III Rzeszy lub ZSRR bądź się tam urodzili, nie ujmując w ogóle dzieci wojny: sierot i półsierot, które przebywały w obozach przejściowych. Projekty ustaw obejmujących te dzieci znajdują się u marszałka Sejmu, lecz nie podejmuje się nad nimi prac i pozostają bez echa.

Dzieci wojny, sieroty i półsieroty to dzieci, które pozbawiono w czasie wojny rodziców, czyli osób im najbliższych. Wiele z nich przebywało w obozach przejściowych pełniących funkcje: śledcze, karne, segregacji ludności, zatrudniania do ciężkich prac i inne.

Obecnie są to ludzie w wieku 70 lat i powyżej. Cierpienie wyrządzone przez wojnę odbiło się nie tylko na ich zdrowiu fizycznym, ale i na psychice. Do dziś borykają się z różnymi chorobami. Wymienione ustawy ich nie obejmują, w związku z tym pozostają bez żadnych świadczeń z tytułu cierpień wojennych.

W nawiązaniu do opisanej powyżej sytuacji ludzi z Kombatanckiego Związku Dzieci Wojny zwracam się z zapytaniem:

1. Czy sprawiedliwe i moralne jest nieuznawanie osób, które straciły rodziców i przebywały w obozach przejściowych w czasie wojny za osoby represjonowane?

2. Czy za swoje cierpienia nie należy się im ujęcie ich w ustawie jako represjonowanych i przyznanie im z tego tytułu świadczeń pieniężnych, zwłaszcza że oni swoja ciężką pracą po wojnie dźwigali Polskę z ruin?

Posłowie Wojciech Kossakowski
i Leonard Krasulski

Ełk, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13563)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszenia wartości
przyszłorocznych kontraktów
w warmińsko-mazurskiej służbie zdrowia**

Pani Minister! W ostatnich dniach dyrektor NFZ w Olsztynie poinformował dyrektorów jednostek terytorialnych o zmniejszeniu wartości przyszłorocznych kontraktów o ok. 4–10%. Ta informacja zaniepokoiła przedstawicieli szpitali, lekarzy, ale przede wszystkim pacjentów. Dla szpitali oznacza ona bowiem katastrofę finansową, a dla pacjentów ograniczenie dostępności leczenia. Dyrektorzy placówek apelują o zmianę decyzji, która w konsekwencji może oznaczać przyjmowanie pacjentów tylko w stanie zagrożenia życia. W takiej sytuacji pod znakiem zapytania stawiane są wszelkie planowane zabiegi. Część szpitali już przesuwa zaplanowane operacje na jeszcze późniejsze terminy, choć i dotychczas niektóre oddziały zabiegowe pracowały na pół, a nawet ćwierć swoich możliwości.

Lekarze zwracają uwagę na fakt weryfikacji i kolejności przyjmowanych pacjentów. Nie można przecież selekcjonować chorych na stany stabilne i ostre, wydłużając tym pierwszym oczekiwanie, bo w każdym momencie może dojść do pogorszenia. I tu pojawia się kolejny problem. Pacjent, który od razu nie będzie poddany leczeniu, prędzej czy później trafi do szpitala w znacznie gorszym stanie. Wtedy trzeba będzie mu ratować życie, a na to pieniądze są zawsze. Problem w tym, że opieka na intensywnej terapii jest kilkakrotnie droższa – NFZ zamiast wydawać mniej pieniędzy na leczenie, zapłaci więcej za ratowanie życia.

Kolejnym aspektem jest sytuacja, gdy pacjenci nie zostaną przyjęci w swoim województwie. Szukając pomocy, zwracają się do szpitali w innych regionach. Jednak za zabieg każdego obcego pacjenta fundusz zdrowia dolicza szpitalowi tzw. współczynnik migracyjny, który podnosi koszt zabiegu o połowę.

Mając na uwadze powyższe argumenty, chciałbym zwrócić uwagę na problem w warmińsko-mazurskiej służbie zdrowia. Pani Minister:

1. Kiedy możemy liczyć na uporządkowanie chaosu, jaki istnieje w finansach Narodowego Funduszu Zdrowia?

2. Czy rzeczywiście służba zdrowia jest dziedziną, w której powinniśmy szukać oszczędności?

3. Czy zdrowie każdego obywatela nie jest wartością najcenniejszą?

Posłowie Wojciech Kossakowski
i Leonard Krasulski

Olsztyn, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13564)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zwolnienia przewoźników
z obowiązku wypłat odszkodowań
za opóźnienia pociągów**

Według informacji podanych przez Polską Agencję Prasową Rada Ministrów zadecydowała, że czasowo zwolni przewoźników pasażerskich z obowiązku wypłaty odszkodowań za opóźnienia pociągów, mimo że unijne prawo gwarantuje takie świadczenia.

W chwili obecnej jedynie spółka PKP InterCity zdecydowała się na wprowadzenie rekompensat. Pozostałe spółki w dalszym ciągu nie będą mogły otrzymać odszkodowań za opóźnienia.

Unijne rozporządzenie nr 1371 z 2007 r. wejdzie w życie 4 grudnia bieżącego roku. Rozporządzenie gwarantuje, że jeżeli pociąg się spóźni więcej niż o godzinę, to przewoźnik ma obowiązek wypłacić pasażerowi odszkodowanie. Zgodnie z informacjami PAP powołującymi się na Centrum Informacyjne Rządu rozporządzenie przewiduje, że państwo członkowskie może zwolnić z jego respektowania przewoźników miejskich, podmiejskich i regionalnych. Może też czasowo zwolnić z przepisów rozporządzenia krajowe, kolejowe połączenia pasażerskie oraz połączenia ze stacjami poza terytorium UE. Polska podjęła decyzję o skorzystaniu z możliwości stosowania tych zwolnień – podała PAP.

Decyzja o zwolnieniu z wypłaty odszkodowań miała zostać podjęta po analizach, z których wynika, że na wielu liniach prowadzone są prace modernizacyjne, które powodują ograniczenia prędkości i wydłużenie czasu przejazdu. Przyczyniają się one do opóźnień pociągów, a obowiązek wypłaty odszkodowania z tego powodu zmusi spółki do ponoszenia ogromnych kosztów – donosi PAP.

Dbałość rządu o interes przewoźników powinien być tożsamy z dbałością o interes pasażera. Dlatego też zwalnianie przewoźników z wypłaty odszkodowań z tytułu opóźnień powinno gwarantować podróznemu zwiększenie innych praw. Dlatego też rząd powinien zadbać, aby spółki wykonujące przewozy pasażerskie na terytorium Polski były zobowiązane do np. zapewnienia posiłku (w przypadku opóźnienia pociągu powyżej 3 godzin). Ponadto nie sprecyzowano, kiedy na terytorium Polski zostanie wprowadzone w życie i respektowane unijne rozporządzenie nr 1371.

W związku z powyższym proszę o udzielenie szczegółowej odpowiedzi na załączone pytania:

1. Na jaki okres czasu Polski rząd zwolnił przewoźników kolejowych z obowiązku wypłaty odszkodowań pasażerom za opóźnienia pociągów?

2. Zwalniając przewoźników z obowiązku wypłaty odszkodowań, rząd zadbał o interesy kolejowych firm przewozowych. Jakie nowe prawa przyznano podróż-

nym, którzy będą oczekiwali w zimnych i brudnych dworcach na opóźnione pociągi?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 22 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13565)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niepokojących informacji
dotyczących przyszłości mediów publicznych
w Polsce**

Nowelizacja ustawy uchwalona w 2008 r. z inicjatywy Platformy Obywatelskiej, pomimo sprzeciwu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, rozszerzyła dotychczasowy krąg osób zwolnionych z opłacania abonamentu radiowo-telewizyjnego.

Dotychczas osobami zwolnionymi z obowiązku płacenia abonamentu RTV były osoby, które ukończyły 75. rok życia, oraz inwalidzi I grupy. Po nowelizacji abonamentu nie musieliby płacić również emeryci, którzy ukończyli 60. rok życia, a ich emerytura nie przekracza 50% przeciętnego wynagrodzenia, trwale niezdolni do pracy renciści, a także uprawnieni do świadczeń socjalnych i przedemerytalnych oraz bezrobotni. Można odnieść wrażenie, że uchwalona ustawa była przygotowywana nie ze względu na dbałość o polskie publiczne media, a jedynie po to, aby osiągnąć korzyści w rządowym public relations.

Zdaniem wielu niezależnych ekspertów likwidacja lub znaczne ograniczenie puli osób zobowiązanych do płacenia abonamentu to nieprzemysłane rozwiązanie, które może zagrozić bytowi mediów publicznych. Rozszerzając zakres zwolnień z opłat abonamentowych, powoduje ubytek wpływów z tego tytułu w trakcie roku budżetowego, co w konsekwencji zagraża prawidłowemu funkcjonowaniu mediów publicznych.

Zgodnie z ustawą abonamentową każdy, kto posiada odbiornik radiowy lub telewizyjny, ma obowiązek zarejestrowania go na pocście, która zajmuje się poborem abonamentu i przekazywaniem wpływów na odrębny rachunek bankowy TVP i Polskiego Radia. Zmniejszenie wpływów z abonamentu godzi najdotkliwiej w Polskie Radio, które nie jest w stanie z reklam utrzymać swojego misyjnego charakteru.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakich źródeł ma być finansowana działalność mediów publicznych?

2. Jak ma wyglądać misja mediów publicznych, do której są one zobowiązane ustawowo?

3. Czy brak systemowych rozstrzygnięć dotyczących mediów publicznych nie grozi zdaniem Pana

Premiera w najbliższym czasie ich finansową zapaścią i w konsekwencji marginalizacją i likwidacją?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 24 listopada 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13566)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji infrastruktury kolejowej w miejscowości Nakło nad Notecią (woj. kujawsko-pomorskie)

Linia kolejowa nr 18 łącząca stację Piła ze stacją Kutno należy do ważnych ciągów komunikacji kolejowej w Polsce. W chwili obecnej ze stacji Nakło nad Notecią odjeżdża 8 par pociągów osobowych uruchamianych przez spółkę Przewozy Regionalne, kursujących na trasie Bydgoszcz Główna – Wyrzysk Osiek/Piła Główna oraz 2 pary pociągów uruchamianych przez spółkę PKP InterCity na trasie Szczecin – Lublin i Szczecin – Warszawa.

O ile stan torów kolejowych na linii Nakło nad Notecią – Bydgoszcz jest poprawny, to jednak budynek dworca kolejowego oraz perony i przejście podziemne pozostawiają wiele do życzenia. Elewacja budynku w znacznej części jest zdewastowana, ze ścian odpada tynk. Także przejście podziemne łączące perony i budynek dworca jest zaniedbane i nieestetyczne. Zasadne byłoby zatem przeprowadzenie w najbliższym czasie kompleksowego remontu dworca PKP w Nakle nad Notecią.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie są szacunkowe koszty modernizacji budynku dworca PKP w Nakle nad Notecią?

2. Kiedy zostanie przeprowadzony remont budynku dworca w Nakle? Jaki będzie szczegółowy zakres ww. inwestycji?

3. Czy przewiduje się w najbliższym czasie przeprowadzenie prac remontowych polegających na modernizacji przejścia podziemnego łączącego perony i budynek dworca?

4. Czy na stacji Nakło nad Notecią istnieje możliwość obsługi pasażera niepełnosprawnego poruszającego się na wózku inwalidzkim?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 22 listopada 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13567)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie pomocy socjalnej dla studentów

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłoszona została sprawa pomocy socjalnej studentom studiów dziennych. Jedno dziecko petenta studiuje w Śląskiej Akademii Medycznej w Katowicach i otrzymuje stypendium socjalne w wysokości 600 zł/miesiąc. Natomiast drugie dziecko studiuje na Uniwersytecie Medycznym w Białymstoku i otrzymuje stypendium socjalne w wysokości 200 zł/miesiąc. Do wyliczenia wysokości stypendiów zostały przedstawione identyczne zaświadczenia o dochodach tej rodziny. Taka rozbieżność wydaje się być niesprawiedliwa, tym bardziej że rodzina mieszka w Gliwicach. Logika wskazuje na to, że powinno być odwrotnie, tzn. w „biedniejszych” województwach, do których niewątpliwie zalicza się woj. podlaskie, stypendia socjalne winny być wyższe niż w woj. śląskim.

Mając powyższe na uwadze, bardzo proszę Panią Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie są przyczyny tak dużej rozbieżności w wysokości stypendiów w tym samym profilu uczelni, ale w różnych województwach?

2. Jakie przepisy regulują wysokość przyznawanych stypendiów socjalnych?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13568)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sytuacji polskich rodzin w 2009 r.

Szanowna Pani Minister! Pan premier Donald Tusk w exposé wygłoszonym 23 listopada 2007 r. w Sejmie był uprzejmy powiedzieć m.in.:

„(...) We współczesnym, rozwijającym się świecie warunkiem wzrostu gospodarczego, związanego z liberalnymi warunkami ekonomicznymi, jest solidarna polityka społeczna. Mówiłem o tym wielokrotnie. Powtórzę jeszcze raz: gospodarka jest dla ludzi i jej wzrost jest tylko po to, żeby ludziom żyło się lepiej. Wszystkim. Także w Polsce polityka społeczna nie może być dłużej taką ratunkową kamizelką nakładaną tylko w sytuacji zagrożeń. To ma być – i będzie – przemyślana polityka, a nie pospieszne, przypadkowe rozwiązania w reakcji na protesty.

Wiem, że jednocześnie musimy zapewnić wzrost płac pracownikom sektora publicznego. O nikim nie wolno nam zapomnieć ani też, jak to czasem miało miejsce w przeszłości, nikogo nie będziemy faworyzować tylko dlatego, że należy do lepiej zorganizowanej niż inne grupy zawodowej czy lobby. To jest kluczowe przesłanie mojego rządu. Pomoc ze strony państwa mają otrzymywać ci najsłabsi, a nie ci najsilniejsi. Chcemy pomóc, także przez wzrost płac, nie tym, którzy najsukuteczniej potrafią walczyć o swoje prawa, ale tym, którzy są pozbawieni szansy twardego egzekwowania swoich praw i korzyści. Sprawiedliwe państwo bierze pod opiekę zawsze najsłabszych, nigdy najsilniejszych. Dlatego starannie i stanowczo, szukając sposobów i środków, aby zapewnić wzrost płac najbardziej potrzebującym i tym zależnym od środków publicznych, będziemy przeciwstawiać się tym wszystkim, którzy przyjmą strategię »wyrwać jak najwięcej, wydrzeć, ile kto zdoła«, bo każda nieroztropnie wydana złotówka na tych, którzy najgłośniej krzyczą, jest równocześnie złotówką zabraną tym, którzy nie mają takiej siły przebicia, ale tej złotówki publicznej potrzebują najbardziej.

Jednym z głównych celów wspólnej polityki społeczno-gospodarczej jest w Polsce wzrost zatrudnienia. Mimo spadku bezrobocia i spadku przyrostu przeszło miliona nowych miejsc pracy w ostatnim okresie koniunktury gospodarczej nadal wskaźnik zatrudnienia na poziomie 57% jest jednym z niższych w Europie. Są tego dwa powody. Niska aktywność zawodowa osób powyżej 50. i 55. roku życia oraz trudności w starcie zawodowym i życiowym młodych Polaków, z których prawie półtora miliona szuka sezonowej pracy za granicą¹⁾.

Minęło dwa lata rządów Koalicji PO-PSL. Jest właściwy czas, aby odpowiedzieć na pytanie: Jakie są efekty w zakresie poprawy sytuacji materialnej rodzin w Polsce? Środki przekazu w ostatnich dniach poinformowały, że firma Genworth Financial, która od lat bada bezpieczeństwo finansowe obywateli w kilkunastu państwach Europy, opublikowała raport. Tegoroczne dane są alarmujące. Na 14 państwach europejskich znaleźliśmy się na przedostatnim miejscu w rankingu, a gorsza sytuacja panuje tylko w Grecji. Jeszcze rok temu mieliśmy powody do dumy, bo pod tym względem wyprzedzaliśmy 5 europejskich krajów. Według raportu jedynie 3% polskich gospodarstw domowych nie boryka się z żadnymi problemami finansowymi i aż 38% ankietowanych przyznało, że zawsze. Prasa cytuje wypowiedź pana Andrzeja Sadowskiego z Centrum im. Adama Smitha: „Wyniki badania są szokujące i pokazują, że Polacy mają coraz mniej pieniędzy. Należy jednak pamiętać, że na wzrastające koszty życia wpływają też po cichu wprowadzane podatki i inne daniny, jakimi obarcza nas państwo”.

Główny Urząd Statystyczny podaje¹⁾, że 10% Polaków otrzymało wynagrodzenie ogółem brutto co

najwyżej w wysokości 1307 zł. Ta płaca wzrosła o 57% w odniesieniu do 1999 r. Natomiast 10% Polaków otrzymało wynagrodzenie ogółem brutto co najmniej w wysokości 5376 zł. W grupie najlepiej zarabiających zarobki wzrosły o 81% w porównaniu z 1999 r. Czyli zarobki najbogatszych rosły trzy razy szybciej niż najbiedniejszych.

Z drugiej strony pan premier Donald Tusk i pan minister Jan Vincent-Rostkowski na konferencji prasowej ocenili podane przez Główny Urząd Statystyczny wyniki gospodarcze za III kwartał 2009 r. Według danych GUS w III kwartale br. PKB wzrósł o 1,7% w porównaniu z analogicznym okresem roku ubiegłego²⁾.

Na konferencji prasowej „Od transformacji do modernizacji” w dniu 20 listopada br. pan premier był uprzejmy powiedzieć: W 2007 r. postawiliśmy na zaufanie³⁾.

Pytania są następujące:

1. Jak pani minister wytłumaczy zaistniałą sytuację: jest wzrost gospodarczy, a ludziom żyje się gorzej?

2. Jakie działania podejmuje rząd RP, aby można było uwierzyć w słowa pana premiera z exposé: „(...) gospodarka jest dla ludzi i jej wzrost jest tylko po to, żeby ludziom żyło się lepiej. Wszystkim.”?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13569)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie składek na PFRON

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w sprawie możliwości ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej małym przedsiębiorcom.

Sprawa dotyczy obowiązku odprowadzania składek na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Podstawę prawną naliczania składek stanowi art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wprowadza on obowiązek odprowadzania składek na fundusz przez pracodawców zatrudniających co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy. Kolejne ustępy art. 21 wprowadzają wyjątki od wspomnianej zasady, jak np. zatrudnianie odpowiedniej liczby osób niepełnosprawnych.

²⁾ Informacja z dnia 30.11.2009 - www.premier.gov.pl

³⁾ www.premier.gov.pl

¹⁾ Konferencja prasowa w dniu 25 listopada 2009 r.

Wielu przedsiębiorców jest zdania, że byłoby w stanie zwiększyć zatrudnienie o przynajmniej kilka etatów, jednak składki na PFRON są tak wysokie, że jest to nieopłacalne. Dotyczy to przede wszystkim tych rodzajów działalności gospodarczej, w której jest zwyczajnie niemożliwym zatrudnianie osób niepełnosprawnych ze względu na rodzaj wykonywanych czynności. Pewne zawody wymagają pełnej sprawności ruchowej.

Proszę o rozważenie przesunięcia granicy liczby zatrudnianych osób, od której istnieje obowiązek odprowadzania wspomnianych składek, do 50 lub nawet do 100.

Oczywistą sprawą jest konieczność istnienia i funkcjonowania Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Nie jest moją intencją podważenie w jakimkolwiek stopniu działalności tej instytucji. Jestem natomiast zdania, że zasadnym jest pochylenie się nad wspomnianym problemem, tym bardziej że jego rozwiązanie stwarza perspektywę na zwiększenie zatrudnienia w mniejszych przedsiębiorstwach, aczkolwiek dobrze prosperujących i rozwijających się.

Kolejnym czynnikiem hamującym rozwój przedsiębiorstw jest konieczność tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na podstawie ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Stwarza ona taki obowiązek dla pracodawców zatrudniających co najmniej 20 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty. Odpis na jednego pracownika jest na tyle wysoki, że koszt zatrudnienia jest hamulcem w rozwoju przedsiębiorstw i jednocześnie zwiększania zatrudnienia.

Czy nie wydaje się być zasadnym rozważenie możliwości zmian wspomnianych przepisów w celu pobudzenia rozwoju małej przedsiębiorczości? Byłby to zdecydowany krok w kierunku zmniejszenia bezrobocia, które stanowi coraz większy problem w naszym kraju.

Z poważaniem

Posel Tomasz Latos

Warszawa, dnia 1 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13570)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie źródeł finansowania działalności stowarzyszeń zwykłych

Szanowny Panie Ministrze! Funkcjonowanie stowarzyszeń w Polsce regulowane jest przez Konstytucję RP z 2 kwietnia 1997 r. oraz ustawę z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855).

Wyróżnia się stowarzyszenie zwykłe oraz stowarzyszenie. W związku powyższym pragnę zapytać

o różnice między wymienionymi rodzajami stowarzyszeń w zakresie możliwości pozyskiwania środków finansowych, ich rozporządzania oraz kontroli podmiotów zewnętrznych nad sposobem ich wydatkowania przez stowarzyszenia.

Zgodnie z Prawem o stowarzyszeniach stowarzyszenia zwykle są formą uproszczoną prowadzenia działalności i nie posiadają osobowości prawnej. Czy stowarzyszenia zwykle mogą prowadzić działalność tylko i wyłącznie w oparciu o środki pozyskane ze składek członkowskich? Czy mogą ubiegać się o dotacje unijne? Jeśli tak, to w jakim zakresie? Czy w świetle obecnie funkcjonujących przepisów prawa stowarzyszenia zwykle mogą otrzymywać dofinansowania ze strony jednostek samorządu terytorialnego?

Z poważaniem

Posel Magdalena Gąsior-Marek

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13571)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra infrastruktury

w sprawie większej czcionki na dokumentach, takich jak dowód osobisty i prawo jazdy

Szanowny Panie Ministrze! W mojej pracy poselskiej spotykam się z wyborcami, którzy postulują wprowadzenie większej czcionki na dokumentach osobistych.

W podstawowych dokumentach używanych przez obywateli, takich jak dowód osobisty czy prawo jazdy, ich numery oraz numer PESEL nie są czytelne, ponieważ wpisane są zbyt małą czcionką. W ocenie wyborców stwarza to duże zagrożenie przy załatwianiu spraw urzędowych, zwłaszcza przez osoby starsze lub słabo widzące.

Mając niniejsze sugestie na uwadze, sugeruję, aby w przyszłości na wspomnianych dokumentach ich numery były wpisane większą i bardziej czytelną czcionką, co z pewnością będzie dużym ułatwieniem przy załatwianiu spraw wymagających ich użycia.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie większej i bardziej czytelnej czcionki na dokumentach, takich jak dowód osobisty czy prawo jazdy?

Z poważaniem

Posłowie Michał Wojtkiewicz
i Marek Polak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13572)

do ministra zdrowia

**w sprawie Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko”,
priorytet XII: Bezpieczeństwo zdrowotne
i poprawa efektywności systemu
ochrony zdrowia, działanie 12.1.: Rozwój
ratownictwa medycznego**

Szanowna Pani Minister! W 2010 r. planowane były kolejne nabory w ramach ww. działania. Szpitale posiadające szpitalne oddziały ratunkowe ujęte w wojewódzkim planie działania systemu, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (dotyczy istniejących i planowanych szpitalnych oddziałów ratunkowych), mogą wnioskować na rozbudowę, przebudowę, remont i doposażenie, tak aby dostosować je do wymogów określonych w obowiązujących przepisach prawa – art. 34 i 35 oraz art. 62 ww. ustawy.

Według wstępnych informacji z CSIOZ po ogłoszeniu nowego harmonogramu naboru wniosków z dnia 29 września 2009 r. w ramach priorytetu XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia w powyższym naborze zakres modernizacji s.o.r.-ów nie występuje. Z informacji uzyskanej telefonicznie z CSIOZ wynika, że trwają prace nad ogłoszeniem konkursów w Ministerstwie Zdrowia i Ministerstwie Rozwoju Regionalnego, a powyższy nabór wyczerpie kwotę środków finansowych na to działanie, co w skutkach może doprowadzić do braku naboru na s.o.r.-y.

Czy resort podejmie działania mające na celu ujęcie w ww. harmonogramie modernizacji szpitalnych oddziałów ratunkowych?

Z poważaniem

Posel Aleksander Sopliński

Warszawa, dnia 4 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13573)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie abonamentu RTV i finansowania
zespołów artystycznych Polskiego Radia**

Szanowny Panie Premierze! Deklaracje Pana Premiera o zlikwidowaniu abonamentu RTV i wprowadzeniu innego rozwiązania spowodowały znaczny spadek wpływów opłat z tego tytułu. W bardzo trudnej sytuacji finansowej znalazły się media publiczne, a przede wszystkim zespoły artystyczne Polskiego

Radia, takie jak: Chór Polskiego Radia, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia, Polska Orkiestra Radiowa oraz polska Orkiestra Kameralna „Amadeus”.

Dzisiaj stoją one u progu realnego zagrożenia likwidacją, bowiem stopniowe ograniczenia finansowe prowadzą do konieczności wycofania się Polskiego Radia nie tylko z realizacji wielu przedsięwzięć muzycznych, ale także z utrzymywania radiowych jednostek artystycznych. Bardzo duży spadek wpływów z abonamentu RTV wymusza wprowadzenie kolejnych cięć finansowych w strukturach Polskiego Radia, co w niedalekiej przyszłości w sposób widoczny obniży artystyczną rangę orkiestr i chóru, prowadząc w efekcie do ich likwidacji.

Tymczasem nie sposób pominąć wartości, jaką niewątpliwie jest propagowanie polskiej muzyki przez zespoły artystyczne Polskiego Radia. Działalność misyjna i kulturotwórcza kilku pokoleń powojennej Polski, stanowiąca nasze dziedzictwo narodowe, nie może zostać zaprzepaszczona wskutek przepychanek różnych sił politycznych.

Mając na uwadze liczne interwencje w powyższej sprawie przedstawicieli Polskiego Radia, także ludzi kultury i nauki oraz wyborców zgłaszających się do moich biur poselskich, apeluję do Pana Premiera o stworzenie regulacji finansowej, która stanie się gwarantem stabilności polskich mediów publicznych, a przede wszystkim zespołów artystycznych Polskiego Radia. Jednocześnie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie regulacje finansowe przewiduje Pan wprowadzić w celu zabezpieczenia przyszłości zespołów artystycznych Polskiego Radia?

2. Jakie regulacje finansowe przewiduje Pan wprowadzić w celu zabezpieczenia przyszłości polskich mediów publicznych?

3. Czy przewiduje Pan dofinansowywanie radiowych zespołów artystycznych?

Z poważaniem

Posłowie Michał Wojtkiewicz
i Marek Polak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13574)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odstąpienia przez GDDKiA
od kontraktu z konsorcjum Alpine Bau
GmbH na budowę autostrady A1**

Szanowny Panie Ministrze! Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad odstępuje od kontraktu

na budowę autostrady płatnej A1, odcinek od węzła Świerklany do granicy państwa z Republiką Czeską w Gorzyczkach, podpisanego 18 października 2007 r. z konsorcjum Alpine Bau GmbH. Obecnie stan zaawansowania prac budowlanych na tym odcinku A1 powinien sięgać 85%, a wynosi jedynie 50%. Pełną winę za rozwiązanie kontraktu i czasowe wstrzymanie prac ponosi wg GDDKiA wykonawca robót. Jednocześnie zapewnia, że przedmiotowy odcinek autostrady A1 będzie gotowy przed rozpoczęciem mistrzostw europy w piłce nożnej w 2012 r.

Co zadecydowało o rozwiązaniu kontraktu wg GDDKiA? Wykonawca 18,3-kilometrowego odcinka autostrady A1 notorycznie uchylał się od prowadzenia robót zleconych w kontrakcie, a w ramach podjętych jedynie częściowo obowiązkowych prac stale dochodziło do licznych, niczym nieuzasadnionych opóźnień. Po kilkukrotnych wezwaniach do podjęcia prac przez GDDKiA na radach budowy wykonawca deklarował przyspieszenie prac, ale nie podejmował żadnych działań mających temu służyć. Nie przedłożył też, chociaż zobowiązał się do tego, harmonogramu przyspieszenia prac. Wykonawca nie był w stanie zmobilizować niezbędnej kadry inżynierskiej oraz robotników. Nie wypełniał też wymogów dotyczących godzin prowadzenia prac w ciągu doby (godz. 6–22). Na budowie autostrady A1 pracowały osoby nieposiadające wymaganych uprawnień do obsługi sprzętu.

Prace na odcinku A1 Świerklany – Gorzyczki rozpoczęły się w listopadzie 2007 r., a zakończyć miały się pierwotnie w styczniu 2010 r. W czasie prac okazało się, że na budowie odkryto niewybuchy, w związku z czym termin ukończenia robót został przesunięty na sierpień 2010 r. Jednak w opinii GDDKiA brak postępu prac nie daje najmniejszej gwarancji, że termin sierpniowy zostanie dotrzymany.

Obecnie stan zaawansowania prac powinien sięgać 85%, a wynosi jedynie 50%. Wartość kontraktu wyniosła 273 mln euro, ale w związku z odstąpieniem od niego z winy wykonawcy GDDKiA obciąża konsorcjum Alpine Bau GmbH karą umowną w wysokości 15% wartości kontraktu, czyli około 40 mln euro oraz innymi kosztami związanymi z odstąpieniem.

Od 15 grudnia 2009 r. na placu budowy autostrady A1 od Świerklan do Gorzyczek zaczyna pracę Komisja Inwentaryzacyjna GDDKiA. Na początku 2010 r. planowane jest podpisanie umowy z firmą wyłonioną w przetargu, która opracuje nowy projekt, w oparciu o częściowo wykonane przez konsorcjum Alpine Bau GmbH prace budowlane. Ogłoszenie przetargu na wybór nowego wykonawcy prac jest planowane na kwiecień 2010 r., podpisanie umowy z wykonawcą na sierpień 2010 r. Zakończenie prac nastąpi 31 marca 2012 r.

Budowa tego odcinka trwa od 18 października 2007 r., ostatnia rada budowy nr 26 z udziałem zamawiającego, nadzoru oraz wykonawcy miała miejsce 18 listopada br. Już wówczas GDDKiA musiała skłaniać się do podjęcia decyzji o odstąpieniu od umo-

wy. Dlaczego tak długo zwlekano z podaniem jej do publicznej wiadomości?

Trasa projektowanej autostrady przechodzi generalnie po terenach o umiarkowanej zabudowie, omijając w możliwie największym stopniu centra miast i gmin (Świerklany, Mszana, Godów, Gorzyce), co z kolei minimalizuje konieczność wyburzeń, czas trwania innych procesów związanych np. z wykupem ziemi. Wydaje się, że nie powinno być problemów z realizacją inwestycji.

Tymczasem Alpine Bau – wykonawca odcinka autostrady A1 od granicy z Czechami w Gorzyczkach do Świerklan – uznaje za bezzasadną decyzję Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad o odstąpieniu od kontraktu na budowę autostrady i zapowiada kroki prawne przeciw dyrekcji. Stawia GDDKiA zarzuty. Wypowiedzenie kontraktu, zgodnie z ich stanowiskiem, ma na celu zatuszowanie wskazanych przez konsorcjum błędów popełnionych przez GDDKiA na etapie projektowania autostrady. Jednocześnie Alpine Bau deklaruje, że jest gotowe do podjęcia rozmów i ukończenia autostrady najpóźniej 30 kwietnia 2011 r., czyli rok wcześniej niż przewidywała to GDDKiA. Firma podejmie wszelkie prawem przewidziane środki dla obrony swojego interesu, również z wykorzystaniem instytucji międzynarodowych.

Panie Ministrze!

1. Czy prawdziwe są wypowiedzi przedstawicieli Alpine Bau wskazujące, że wypowiedzenie kontraktu to próba uniknięcia zapłaty dodatkowych środków wynikających z wielomiesięcznego rozminowania terenu przeprowadzonego na początku 2008 r.?

2. Czy prawdą jest, że przeprawa mostowa 600 m długości i 40 m szerokości zgodnie z projektem GDDKiA i opiniami ekspertów byłaby zagrożeniem dla jego przyszłych użytkowników?

3. Jakie działania zabezpieczające interes państwa podjęło ministerstwo i GDDKiA przed decyzją o odstąpieniu od kontraktu?

4. Jakie będą priorytety i warunki stawiane przez ministerstwo i GDDKiA firmom przystępującym do obecnego przetargu w kwietniu 2010 r.? Czy istnieją narzędzia prawne narzucające firmie obowiązek składania raportu do GDDKiA rejestrującego (w zależności od konkretnych etapów budowy) ilość pracowników zatrudnionych w ramach różnych umów, tak by istniała pewność, że jest to ilość umożliwiająca swobodną i zamkniętą w przewidywanym czasie realizację projektu, bowiem budowa tak krótkiego odcinka może stać się dla firm kontraktem niszowym?

5. Jak wyglądała procedura i zapisy szczegółowe o postępowaniu GDDKiA w przypadku każdorazowego zaistnienia przeszkód (szkody górnicze, odnalezienie starych pocisków, informacji ekologów nt. zagrożenia dla płazów od Sośnicy do Gorzyczek) w realizowaniu tej inwestycji przez konsorcjum?

6. Czy budowa tak niewielkiego odcinka (18,3 km) A1 usytuowanej w ciągu międzynarodowej trasy E75 leżącej w VI transeuropejskim korytarzu, wprawdzie zakładająca szereg innych, lecz mniejszych podpro-

jektów związanych z rozwojem infrastruktury (roboty mostowe, roboty przebrojeniowe infrastruktury technicznej, roboty wykończeniowe), rzeczywiście może być dla firm nieintraatną propozycją? Jeśli tak, to należy się zastanowić, jakie działania może w przyszłości podjąć GDDKiA, by w przypadku budowy odcinków o podobnych parametrach i funduszach inwestycyjnych oraz podobnej złożoności projektu zapobiec sytuacji opisanej w interpelacji.

7. Kiedy i w wyniku jakich działań GDDKiA, biorąc pod uwagę, że trwa realizacja m.in. przez Alpine Bau GmbH budowy stadionu narodowego w Warszawie, zamierza wyegzekwować od konsorcjum karę umowną w wysokości 15% kontraktu (czyli około 40 mln euro)?

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13575)

do ministra zdrowia

w sprawie zmian zasad dofinansowania przez NFZ pomp i zestawów infuzyjnych dla młodzieży od 18. do 26. roku życia

Szanowna Pani Minister! ONZ już w grudniu 2007 r. ogłosiło walkę z cukrzycą, pomimo faktu, że nie jest to choroba epidemiczna i zakaźna. Organizacja wzięła szczególnie pod uwagę fakt, że od 1985 r. do 2007 r. liczba zachorowań na cukrzycę na świecie wzrosła aż sześciokrotnie.

Polskie Towarzystwo Diabetologiczne ocenia, że mamy jedną z najgorszych w Europie politykę refundacji leków dla 2,5 mln chorujących na cukrzycę osób (jesteśmy jedynym krajem UE, w którym nie jest refundowany żaden długo działający analog insuliny) i sprzętu diabetologicznego, w praktyce wyłączającą dostęp polskich pacjentów do nowoczesnego leczenia (długo działającymi analogami, glitazonami, pompami i osprzętem do nich przeznaczonym, opatrunkami stosowanymi w leczeniu stopy cukrzycowej). PTD wskazuje również na brak systematycznych konsultacji prowadzonych przez ministerstwo z konsultantem krajowym w dziedzinie diabetologii oraz na brak konsultacji społecznych.

Cukrzyca jako problem jednocześnie medyczny, społeczny i ekonomiczny staje się szczególnie ważna dla rodzin kształcących dzieci w wieku od 18 do 26 lat. Dla każdego takiego rodzica w Polsce priorytetem jest inwestycja w przyszłość dziecka poprzez edukację. Jednak czy można w takiej sytuacji ustalać plany choćby na najbliższą przyszłość, skoro takie osoby pełnoletnie w większości przypadków pozostające na utrzymaniu rodziców tracą prawo do częściowej refundacji zestawów infuzyjnych? Jak zatem ma

wyglądać ich dalsza nauka? Jak osiemnastolatek ma w praktyce poradzić sobie z utratą uprawnień zarówno do częściowej (300 zł) refundacji osprzętu, który miesięcznie kosztuje ok. 600 zł, jak i utratą uprawnień do otrzymania samej pompy (średnia wartość 10 000 zł)?

Dotychczasowa praktyka refundacyjna od 1 stycznia 2009 r. ma miejsce na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 31 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142). Czy istnieją przeciwwskazania prawne do rozszerzenia przedziału wiekowego, skoro wskazanie dotyczące wieku można odnieść do art. 5 ust. 3 oraz art. 67 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.)?

1. Czy Pani Minister uwzględniła, że wiele rodzin otrzymało pompy insulinowe w wyniku wieloetapowych działań różnych fundacji i były one nadzieją na prowadzenie w miarę normalnego trybu życia przez młodzież w tym przedziale wiekowym?

2. Czy resort zdrowia rzeczywiście weźmie na siebie odpowiedzialność za utrudniony dostęp do leczenia oraz – co jest z tym związane – do nauki? Czy też przyczyni się do zaniżania obecnie bardzo dobrych wskaźników, według których jedynie 5% młodych ludzi w wieku 18–24 zbyt wcześnie przerywa naukę? W krajach Unii Europejskiej, gdzie młodzież nie boryka się chociażby z tego typu problemami, wskaźnik ten wynosi 14,9%?

3. Dlaczego nie dostrzega się wyraźnych długofalowych korzyści płynących z możliwości przyszłego podjęcia pracy przez młodzież dotkniętą cukrzycą?

4. Jaki będzie szacowany koszt leczenia powikłań, jeśli zmianie nie ulegnie niniejszy zapis?

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13576)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie przyczyn i skutków odrzucenia przez Komisję Europejską wniosku dotyczącego wsparcia specjalnego plantatorów tytoniu zgodnie z art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009

Szanowny Panie Ministrze! Decyzja o kształcie dopłat na rynku tytoniu zapadła w 2003 r. przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej. Uzgadniając reformę wspólnej polityki rolnej w zakresie niektórych rynków, zdecydowano wtedy, że płatności uzupełniające do tytoniu w formie związanej oraz niezwiązanej z produkcją wypłacane będą do 2009 r.

Natomiast od 2010 r. płatności te będą wypłacane tylko w formie niezwiązanej z produkcją. Ustalenia te nigdy nie uzyskały akceptacji polskich producentów tytoniu, przede wszystkim w zakresie ograniczenia pomocy do płatności niezwiązanych z produkcją od 2010 r.

W dniu 4 sierpnia 2009 r. powołany został Komitet Protestacyjny Polskiego Związku Plantatorów Tytoniu. Protest był konsekwencją zapowiadanych redukcji tegorocznych płatności w sektorze tytoniowym. Jego skutkiem było pismo z dnia 26 sierpnia 2009 r. skierowane do pani Mariann Fischer Boel, komisarz ds. rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich, w którym minister rolnictwa i rozwoju wsi w celu zapewnienia plantatorom tytoniu równych warunków konkurencji przesłał korektę „Programu działań realizowanych w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009” w zakresie zastosowania wsparcia w wysokości 49 mln euro dla rejonów uprawy tytoniu objętych programem restrukturyzacji i rozwoju w celu przeciwdziałania porzucaniu ziemi i ograniczeniu szczególnych niedogodności, których doświadczają rolnicy na tych obszarach.

Pan Minister wielokrotnie podkreślał, że decydującym czynnikiem, który miał wpływ na podjęcie decyzji o przygotowaniu programu wsparcia specjalnego dla producentów tytoniu, był fakt, że podobne programy zostały przygotowane przez inne państwa, takie jak Węgry, Hiszpania i Włochy. Polska jest obecnie jednym z wiodących w Europie producentów tytoniu. Wstydlivym jest tłumaczenie, że przedstawienie polskiego programu po terminie wynikało z tego, że informacja o przygotowanych programach wsparcia specjalnego dla sektora tytoniowego w innych państwach członkowskich dotarła do świadomości polskich urzędników dopiero po upływie terminu zgłoszenia wsparcia specjalnego do Komisji Europejskiej.

Wielokrotnie Pan Minister zapewniał, że program został złożony w terminie, a przesłanie korekty tego planu nie zagraża jego akceptacji przez Komisję Europejską. Korekta ta została jednak ze względów formalnych odrzucona. Tylko wniosek złożony przez Polskę został ze względów formalnych odrzucony. Wstyd.

Poprzez zaniechanie stosowania wsparcia na mocy art. 68 skazuje się 60 tys. polskich plantatorów tytoniu i pracowników sezonowych na utratę konkurencyjności oraz stabilności w ramach unijnego rynku tytoniowego. W konsekwencji dojdzie do likwidacji uprawy tytoniu w Polsce. Branża związana z uprawą tytoniu to obecnie ok. 14 tys. plantacji tytoniu dających w Polsce źródło utrzymania kilkudziesięciu tysiącom osób, 40% upraw w kraju znajduje się na Lubelszczyźnie. Społeczne i ekonomiczne skutki zapowiadanych decyzji będą nieodwracalne.

Panie Ministrze:

1. Dlaczego pismo ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wykorzystania wsparcia specjalnego

wg art. 68 rozporządzenia Rady nr 73/2009 z dnia 28 lipca 2009 r. skierowane do Komisji Europejskiej nie zawierało wniosku o zastosowanie mechanizmu wsparcia sektora tytoniowego w ramach tego systemu?

2. Dlaczego korekta ww. dokumentu została przesłana dopiero 26 sierpnia, czyli po terminie? Po 1 sierpnia 2009 r. (to termin ostateczny) podjęcie decyzji dotyczącej uzupełnienia programu wsparcia na rok 2010 było już niemożliwe. Dlaczego wiosek został przygotowany nierzetelnie i zawierał braki w uzasadnieniu, które zadecydowały o jego odrzuceniu?

3. Dlaczego okres referencyjny zastosowany do ustalenia kwoty bazowej dla rolnika nie został szczegółowo we wniosku ustalony?

4. Dlaczego informacja o odrzuceniu złożonego przez ministerstwo wniosku była ukrywana przez ponad miesiąc przed zainteresowanymi?

5. Co Pan Minister zamierza uczynić, aby naprawić swój błąd? Jaka pomoc zostanie udzielona ostatecznie plantatorom tytoniu?

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13577)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie stworzenia nadzoru umożliwiającego sprawne wdrożenie, przeprowadzenie i upowszechnianie programu poręczeń dla kredytów studenckich przez BGK

Szanowna Pani Minister! Dane wskazują, że ogółem na 457 uczelniach w Polsce kształcą się prawie 2 mln studentów, a w porównaniu z krajami Europy mamy największą liczbę instytucji szkolnictwa wyższego. Z przekazanych przez banki danych wynika, iż w ciągu jedenastu lat funkcjonowania systemu kredytów studenckich banki udzieliły kredytu 316,4 tys. studentów. Do tej pory jednak najubożsi studenci byli wykluczeni z tego typu usług bankowych, zwłaszcza w województwach Polski wschodniej, w których wskaźniki wyraźnie zaznaczają mniejszy odsetek pracujących studentów oraz notuje się tu jedne z najmniejszych dochodów na osobę wśród rodzin (lub osób samotnych) kształcących dzieci.

Zaproponowany przez Panią w porozumieniu z Parlamentem Studentów pakiet poręczeń definiujący również w korzystny sposób dochód w rodzinie (przedstawiany przez beneficjenta w kwocie netto) wydaje się być istotnie odpowiedzią na potrzeby takiego studenta.

W związku jednak z dotychczasową obserwacją funkcjonującego już nowego programu poręczeń dla

firm przez BGK oraz jego oceną przez środowiska bankowców zasadne wydają się pytania:

1. Na podstawie jakich założeń, wskaźników i obserwacji wnioskuje Pani o tym, że tego typu kredyty wywołają odzew banków komercyjnych, które zaofertują studentom podobne lub lepsze oferty?

2. Kto i na jakich zasadach zajmie się oceną rzeczywistych korzyści przyszłych, podobnych lub lepszych komercyjnych ofert kredytów studenckich oraz ich nadzorem?

3. Ile razy dłużej w stosunku do czasu pobierania kredytu będzie mogła trwać jego spłata, jeżeli liczymy się z faktem, że ubogiemu absolwentowi jest znacznie trudniej wejść i zaistnieć na rynku pracy nawet przy uwzględnieniu, że student rozpoczyna spłatę dwa lata od terminu ukończenia studiów?

4. Na co, zgodnie z odrębnymi regulaminami banków, które wyrażą zainteresowanie ofertą poręczeń przez BGK, student będzie mógł przeznaczyć kwotę kredytu? Jak będzie wyglądała procedura rozliczania się studenta z poniesionych na koszt nauki wydatków?

5. Czy i jak ministerstwo w tym przypadku będzie pełniło nadzór nad odrębnymi regulaminami banków udzielających tego typu usług?

W związku z oficjalnym stanowiskiem przyjętym przez Panią w sprawie odpłatności za studia na uczelniach publicznych należy zapytać:

6. Czy ten projekt dostępu do łatwych kredytów nie jest częścią istotnie planowanej polityki rządu wobec przyszłej powszechnej odpłatności za studia, a wyjście z propozycją do studentów najuboższych jedynie działaniem mającym uspokoić opinię publiczną, stwarzającym pozory równego dostępu do nauki dla wszystkich obywateli?

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13578)

do ministra środowiska

w sprawie lokalizacji składowisk odpadów materiałów radioaktywnych w związku z planowaną przez rząd budową elektrowni jądrowej w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! Coraz częściej mówi się o budowie elektrowni atomowej w Polsce. Rząd planuje podjęcie w tej sprawie ostatecznych decyzji. Prawdopodobnie powstanie ona za 12–15 lat.

Propozycja budowy elektrowni jądrowej w Polsce znajdzie się w przygotowywanym przez Ministerstwo Gospodarki dokumencie „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.”, który ma powstać w najbliższym czasie. Szacunkowy koszt budowy takiej elektrowni to

co najmniej kilka miliardów euro. Zakłada się wstępnie, że może ona powstać w Żarnowcu, ale ostateczna jej lokalizacja nie jest jednak jeszcze znana. Podobno jest już jednak lista miejscowości, do których mogą trafić radioaktywne odpady. Nie mogą one trafić tam, gdzie do tej pory zakopywane są radioaktywne odpady ze szpitali czy instytutów naukowych, bo te wysypiska, np. w Różanie, są zbyt płytkie. Znajdują się również zbyt blisko od Warszawy.

Takie składowiska powinny być zlokalizowane na głębokości co najmniej 600 metrów pod powierzchnią. Tam, gdzie występuje granit lub glina, a najlepiej w pobliżu pokładów soli – takie są opinie ekspertów ds. bezpieczeństwa reaktorów jądrowych Komisji Europejskiej i Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej.

Panie Ministrze:

1. Gdzie takie wysypisko jest planowane? Wymienia się szereg miejscowości: Kłodawa, Damasławek, Jarocin, Rydzew na Suwalszczyźnie czy Kruszyniany na Podlasiu.

2. Oczywiście naukowcy uspokajają, że nie ma czego się bać, a obecnie stosowane technologie zabezpieczenia tego typu odpadów są całkowicie bezpieczne dla społeczeństwa i środowiska. Czy Pan Minister może w pełni te opinie potwierdzić?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13579)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych

Pani Minister! Od początku tego roku dzięki wprowadzonym przez resort zdrowia zmianom na listach refundacyjnych dzieci i młodzież do osiągnięcia pełnoletniości – do 18. roku życia, którzy są obciążeni cukrzycą insulinozależną z różnymi rodzajami powikłań, mogą korzystać z pomp insulinowych z comiesięcznym zestawem infuzyjnym refundowanym przez NFZ. Wraz z ukończeniem 18. roku życia osoby tracą uprawnienia do refundacji i już na własny koszt muszą zaopatrywać się w zestawy infuzyjne. Tracą też prawo do otrzymania samej pompy o wartości ok. 10 tys. zł. Sytuacja ta w większości wypadków nie znajduje uzasadnienia, ponieważ chorzy bardzo często podejmują dalszą naukę i pozostają na utrzymaniu rodziców. W efekcie zasadnych opinii wielu środowisk reprezentujących 2,5 mln Polaków chorujących na cukrzycę (ostatnio był apel w tej sprawie pani Krystyny Kozłowskiej, rzeczniczka praw

pacjenta) Ministerstwo Zdrowia od wielu miesięcy oficjalnie informowało, że prowadzone są prace nad nowelizacją rozporządzenia w sprawie szczegółowego wykazu wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środków pomocniczych, wysokości udziału własnego świadczeniobiorcy w cenie ich nabycia, kryteriów ich przyznawania, okresów użytkowania, a także wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi podlegającymi naprawie w zależności od wskazań medycznych oraz wzoru zlecenia na zaopatrzenie w te wyroby i środki. W tymże projekcie miały się znaleźć zapisy dotyczące zestawów infuzyjnych (wkłucia) do osobistej pompy insulinowej, które dostępne byłyby bezpłatnie dla dzieci lub młodzieży uczącej się do 26. roku życia, zgodnie z zaleceniami lekarza, w liczbie odpowiedniej do wskazań lekarskich – do 10 sztuk raz na 30 dni. Można więc było wnioskować, że merytorycznie MZ w pełni uznaje racje do wprowadzenia powyższych zmian, stworzyło odpowiedni projekt nowego rozporządzenia i przeprowadziło konsultacje zewnętrzne.

Z jakim zdziwieniem zostało więc przyjęte rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141), gdzie brak zapowiadanych zmian, nadal refundacja zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych przysługuje chorym tylko do 18. roku życia. Wyjaśnienia przedstawicieli resortu są niewystarczające. Uzasadnianie przez resort zdrowia niewprowadzenia zmian w zasadach refundacji stanowiskiem Rady Konsultacyjnej Agencji Oceny Technologii Medycznych jest nadużyciem, ponieważ stanowisko nie dotyczyło ewentualnych zmian. Przyczyna jest prosta – minister zdrowia zlecił agencji przygotowanie rekomendacji dla starych przepisów bez wprowadzenia jakichkolwiek zmian w zasadach refundacji zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych. Sposób procedowania wyznaczony jedynie zmianą delegacji ustawowej bez wniosku o ocenę poszczególnych świadczeń zawartych w wykazie warunkował rekomendowanie jakoby z automatu bez przeprowadzenia analiz zgodnych z ustawą wszystkich świadczeń dotychczas finansowanych w ochronie zdrowia, uzasadniając jedynie usankcjonowanym doświadczeniem i praktyką kliniczną.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedzi na pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia uznaje zasadność wprowadzenia bezpłatnych pomp insulinowych wraz z osprzętem, zgodnie z zaleceniem lekarza, dla chorych dzieci i młodzieży uczącej się do 26. roku życia?

2. Z jakich przyczyn resort zdrowia jeszcze 16 czerwca br. zapewniał o prowadzeniu prac nad odpowiednim rozporządzeniem, a w październiku br. wstrzymał prace nad wdrożeniem przedmiotowego rozporządzenia? Przywoływany przez podsekretarza stanu pana Marka Twardowskiego rzekomy problem zmiany delegacji ustawowej nie przekonuje. Terminarz

procedowania nad nowelizacją ustawy udowadnia, że jej kształt był znany resortowi wcześniej (resort wiedział o nowej delegacji ustawowej, co nie wpłynęło na zapewnienia o rzekomych pracach w resorcie nad nowym rozporządzeniem).

3. Jeżeli ministerstwo po dokładnym, wielomiesięcznym rozważeniu zdecydowało o wydłużeniu okresu refundacji oprzyrządowania do pomp insulinowych do czasu zakończenia nauki przez młodych cukrzyków, czy i kiedy minister zdrowia wystąpi z urzędu o dokonanie oceny w tym przedmiocie przez Radę Konsultacyjną AOTM? Jeżeli miałyby czekać z nowelizacją przedmiotowego rozporządzenia na wniosek jednej z ustawowo uprawnionych jednostek, to jakie są tego przyczyny poza oczywistym wydłużeniem w czasie ewentualnego wejścia w życie nowych rozwiązań tak koniecznych dla zdrowia chorych?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13580)

do ministra infrastruktury

w sprawie projektu ustawy Prawo pocztowe

Panie Ministrze! Jeszcze we wrześniu 2008 r. zostały przedstawione przez powołany w tym celu specjalny zespół, a potem zaakceptowane przez Pana resort i stronę społeczną, założenia do nowej ustawy Prawo pocztowe. Założenia te zawierały istotne dla rynku pocztowego i wspólnie wypracowane rozwiązania, jak:

— wprowadzenie definicji usługi wchodzącej w zakres usługi powszechnej, czyli usług uważanych za zamienne do powszechnej przez użytkownika (np. kurierskich),

— umocnienie przepisów dotyczących konieczności uzyskiwania zezwoleń przez operatorów alternatywnych do Poczty Polskiej.

Związki zawodowe pracowników Poczty Polskiej twierdzą, że powyższe przepisy są niezbędne, są podstawą, na której zgodnie z dyrektywą 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. miała się opierać kontrola państwa nad rynkiem pocztowym, w tym finansowanie usług powszechnych (np. opłacanie składek przez operatorów świadczących usługi wchodzące w skład usługi powszechnej) i regulowanie działalności pocztowej (np. zapewnienie świadczenia usługi powszechnej i zasad równej konkurencji). Ponadto związkowcy przypominają, że osobiście Pan Minister w 2008 r. potwierdzał wynikającą z przepisów konieczność wprowadzenia nowej definicji usług pocztowych oraz rekomendował Pan rozszerzenie procedury wydawa-

nia zezwoleń na usługi wchodzące w zakres usługi powszechnej.

Tymczasem założenia do nowej ustawy Prawo pocztowe przedstawione 6 listopada 2009 r. negują powyższe zapisy. Założeniom tym, jak również samemu projektowi ustawy, związki zawodowe pracowników Poczty Polskiej zarzucają, że preferuje on prywatne firmy pocztowe, a najbardziej na proponowanych zmianach straci spółka Skarbu Państwa albo budżet, który zgodnie z nowymi przepisami będzie pokrywał ewentualne straty Poczty Polskiej powstałe w związku z obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy prawdą jest, że opracowaniem projektu nowej ustawy Prawo pocztowe, której założenia przedstawiło Ministerstwo Infrastruktury dnia 6 listopada 2009 r., zajmował się Urząd Komunikacji Elektronicznej, a konsultantami byli członkowie Forum Przewoźników Ekspresowych – organizacji zrzeszającej największych konkurentów Poczty Polskiej – DHL, OPEK, TNT, UPS, a Poczta Polska formalnie nie brała udziału w procesie tworzenia obecnie przedstawianego projektu?

2. Czy prawdą jest, że zgodnie projektem nowej ustawy Prawo pocztowe usługi kurierskie będą wyłączone z definicji usług zamiennych, a tym samym z firm kurierskich zdejmie się obowiązek wnoszenia wkładu do funduszu kompensacyjnego?

3. Czy prawdą jest, że zgodnie z projektem nowej ustawy Prawo pocztowe dla operatorów alternatywnych do Poczty Polskiej świadczących usługi pocztowe, w tym również w zakresie usług należących do powszechnych, nie przewiduje się systemu zezwoleń – wystarczy wpis do rejestru prowadzenia działalności gospodarczej?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13581)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nierównego traktowania
inwestycji drogowych w kraju –
Lubelszczyzna w gorszej sytuacji w stosunku
do pozostałych regionów kraju**

Panie Ministrze! Jak informuje w mediach p.o. dyrektora Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad pan Lech Witecki, w 2009 r. wydatki na budowę autostrad, dróg ekspresowych i remonty wyniosą w skali całego kraju ponad 18 mld zł i będzie to

rekordowo wysoka kwota. Jak informuje dalej dyrektor, w tym roku podpisano 28 umów na nowe inwestycje, w budowie i przebudowie jest obecnie 777 km dróg krajowych, trwają prace przy budowie 317 km autostrad, 265 km dróg ekspresowych i 109 km obwodnic. W ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” obecnie realizowana jest także przebudowa 86 km dróg istniejącej sieci. Budowa autostrad postępuje i tak: w 2009 r. oddane do ruchu będzie 88,9 km autostrad, w 2010 r. – 51 km, w 2011 r. – 122 km, a w 2012 – ponad 790 km, tak by w 2012 r. według planów GDDKiA łącznie w Polsce zostało oddanych do użytku ok. 2 tys. km nowych autostrad.

Jednocześnie z informacji dotyczących stanu prac w zakresie budowy dróg krajowych i autostrad na terenie woj. lubelskiego dokonanej przez GDDKiA w Lublinie w październiku br. sytuacja przedstawia się dla Lubelszczyzny nieporównywalnie gorzej. Okazuje się, że na terenie tego województwa budżet GDDKiA za 2009 r. wyniósł raptem 486,3 mln zł. W ramach tak skromnych środków finansowych z zadań inwestycyjnych rozpoczęto budowę dwóch obwodnic o łącznej długości 13,2 km (łączna wartość robót w 2009 r. – 95,9 mln), a inwestycje przewidziane do zakończenia w 2009 r. to przebudowa odcinków dwóch dróg krajowych o łącznej długości 28 km (łączna wartość robót w 2009 r. – 224,6 mln zł). W ramach odnowy nawierzchni wykonano 49,1 km (łączna wartość robót w 2009 r. – 165,8 mln zł).

Panie Ministrze, w związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Z jakich przyczyn budżet inwestycji drogowych na Lubelszczyźnie w 2009 r. jest tak bardzo nieproporcjonalnie mały w stosunku do reszty kraju – 486,3 mln zł w stosunku do 18 mld zł?

2. Jakie są przyczyny opóźnień w realizacji najważniejszych inwestycji drogowych Lubelszczyzny? Wyjaśnienia dyrektora lubelskiej GDDKiA pana Janusza Wójtowicza nie przekonują, ponieważ przytaczane przez niego w mediach nowe inwentaryzacje przyrodnicze i raporty o oddziaływaniu zgodne z nowym prawem środowiskowym dostosowanym do unijnych uregulowań oraz przedłużające się ustalanie listy obszarów Natura 2000 dotyczyło całej Polski i nie tłumaczy opóźnień realizacji inwestycji drogowych na Lubelszczyźnie w stosunku do reszty kraju.

3. Jaki udział w planowanych do zrealizowania na lata 2010–2012 drogach krajowych i autostradach będzie miała Lubelszczyzna?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13582)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zasad funkcjonowania PFRON
od 1 stycznia 2012 r.**

Panie Premierze! Od 1 stycznia 2012 r. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych traci osobowość prawną (zgodnie z ustawą z 30 czerwca 2009 r. o finansach publicznych i z ustawą z 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych), co według środowisk związanych z niepełnosprawnymi może grozić całkowitym paraliżem jego działalności. Środowiska te podnoszą, że powyższa nowelizacja ustawy o finansach publicznych, która przewiduje radykalne zmiany w funkcjonowaniu PFRON, została opracowana z pominięciem konsultacji społecznych. W tak szczególnie wrażliwej i delikatnej materii, jaką jest wspieranie osób niepełnosprawnych, nie do przyjęcia jest pominięcie ogromu doświadczeń chociażby instytucji pozarządowych, organizacji pożytku publicznego, stowarzyszeń i fundacji.

Na budżet PFRON składają się przede wszystkim wpłaty od firm oraz instytucji, które nie zatrudniają wymaganej liczby osób niepełnosprawnych. Obecnie z dofinansowania z PRFON do pensji pracowników z niepełnosprawnością korzysta ok. 12 tys. pracodawców, którzy zatrudniają łącznie ponad 240 tys. osób niepełnosprawnych. Ustanowienie funduszu jednostką budżetową może oznaczać, że w sytuacji problemów finansowych budżetu zabraknie pieniędzy na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, ponieważ – jak podkreśla Biuro Analiz Sejmowych – zgodnie z nowymi przepisami PFRON będzie funkcjonował jako państwowa jednostka budżetowa, więc jego dochody będą dochodami budżetu państwa.

Ponadto nowe przepisy przewidują, że postępowanie w sprawie przyznania dofinansowania do pracownika z niepełnosprawnością będą jednoinstancyjne, co może oznaczać niezgodność z konstytucją. Okazuje się też, że nowe uregulowania nie określają jasno tego, czym ma się zajmować biuro obsługi funduszu, a czym biuro obsługi pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych, więc zadania obu instytucji mogą się dublować.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy i ewentualnie kiedy rząd planuje podjęcie prac nad nowelizacją ustawy o rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, tak by wspólnie ze stroną społeczną wypracować jak najlepsze zasady funkcjonowania PFRON?

2. Ewentualnie w jaki inny sposób rząd planuje usunąć przytoczone powyżej przeze mnie wątpliwości oraz błędy przepisów, które określają na dzień dzi-

siejszy nowe zasady funkcjonowania PFRON od 1 stycznia 2012 r.?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13583)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nowelizacji przepisów
dotyczących praw kombatantów**

W związku z ciężką sytuacją materialną i zdrowotną, w jakiej znalazła się znaczna część aktywnych działaczy opozycji niepodległościowej, represjonowanych i poświęcających życie w walce o wolność Polski, od pewnego czasu podejmowane są próby rozszerzenia prawa kombatanckiego tak, aby swym zasięgiem objęło ono nie tylko ofiary wojny, ale także opozycjonistów walczących w czasie komunizmu o niepodległość ojczyzny.

W 2007 r. Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych przygotował propozycję nowelizacji ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego z 1991 r. Ze względu na przyśpieszone wybory projekt nie trafił jednak do Sejmu. W lutym 2008 r. klub Prawa i Sprawiedliwości przedstawił na posiedzeniu Komisji Polityki Społecznej i Rodziny projekt o uprawnieniach kombatantów, uczestników walki cywilnej w latach 1914–1945, działaczy opozycji wobec dyktatury komunistycznej oraz niektórych ofiar represji systemów totalitarnych znacznie rozszerzający krąg osób uprawnionych do różnego rodzaju ulg i świadczeń. Projekt ten został negatywnie zaopiniowany przez Radę Ministrów w marcu 2009 r. m.in. ze względu na duże koszty realizacji projektowanej ustawy oraz trwające w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar wystąpień wolnościowych w latach 1956–1983. Ta ostatnia propozycja uzyskała akceptację większości parlamentarzystów Sejmu RP dnia 7 maja 2009 r. Według wstępnych szacunków ze świadczenia pieniężnego określonego w ww. ustawie skorzystają członkowie rodzin ponad 130 ofiar wydarzeń wolnościowych. Środowiska kombatanckie z życzliwością przyjmują dotychczasową pomoc ze strony państwa, niemniej jednak z wielką nadzieją oczekują podjęcia dalszych działań w kierunku zadośćuczynienia poszkodowanym w walce z reżimem komunistycznym. Wiele z tych osób, które wtedy poświęciły swoje mienie i zdrowie, dziś znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej. W tym samym czasie wielu byłych funkcjonariuszy SB żyje na bardzo wysokim pozio-

mie dzięki odbieranym – jeszcze do niedawna – wysokim emeryturom. Fakt, że po tylu latach udało się nareszcie obniżyć te emerytury, jest właściwym krokiem w kierunku ustanowienia sprawiedliwego porządku społecznego. Niemniej jednak jest to krok niewystarczający.

W związku z tym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytanie: Czy rząd podejmuje dalsze działania w kierunku poszerzenia kręgu osób objętych prawem kombatanckim, pomimo kosztów z tym związanych? Wydaje się bowiem, że koszty te warto ponieść, by ustanowić sprawiedliwy porządek społeczny.

Poseł Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13584)

do ministra zdrowia

**w sprawie dramatycznej sytuacji
ochrony zdrowia w Polsce**

Narastające problemy związane z kryzysową sytuacją w polskiej służbie zdrowia skłaniają mnie do złożenia w tej sprawie stosownej interpelacji. Jak wynika z opinii ekspertów, w przyszłym roku grozi nam poważne załamanie w zakresie dostępności usług medycznych. Dr n. med. Marek Derkacz – lekarz i dziennikarz zajmujący się problematyką zarządzania w ochronie zdrowia – zwraca uwagę na znaczące cięcia w finansowaniu ochrony zdrowia. W 2010 r. ma być to kwota aż o 2 mld zł mniejsza niż w roku bieżącym. Narodowy Fundusz Zdrowia przy podpisywaniu kontraktów z większością szpitali obniża ich wartość średnio o ok. 10–15%, nie zwracając uwagi na wzrastające koszty funkcjonowania oddziałów szpitalnych wynikających ze wzrostu cen mediów, leków czy usług.

Niezwykle szkodliwy system rozdziału środków widać na przykładzie Śląskiego Uniwersytetu Medycznego. Władze tej uczelni przez szereg lat podejmowały działania w zakresie restrukturyzacji, aby oddłużyć podległe sobie placówki, co więcej, w ostatnim roku zanotowały dodatni bilans ekonomiczny. Zaproponowane kontrakty na 2010 r. spowodowały, że podjęty wysiłek został całkowicie zniweczony, a widmo narastających długów wydaje się nieuniknione.

Dramatyczną sytuację w zakresie dostępności kosztownych usług medycznych widać już pod koniec tego roku, kiedy to większość szpitali wykonała kontrakty w całości, a w bardzo wielu przypadkach wykazują one nadwykonania, za które NFZ nie zamierza zapłacić. W tej sytuacji są zmuszone funkcjonować

na zasadach ostrego dyżuru, przyjmując jedynie pacjentów z bezpośrednim zagrożeniem życia.

Dlatego, głęboko zaniepokojony obecną sytuacją, kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie natychmiastowe działania zamierza podjąć Pani Minister w celu zabezpieczenia konstytucyjnie gwarantowanej dostępności obywateli do bezpłatnych usług medycznych?

2. Czy Pani Minister zamierza interweniować w sprawie krzywdzącego podziału środków z Narodowego Funduszu Zdrowia?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia w ostatnich dwóch latach podjęło jakiegokolwiek skuteczne działania w celu naprawy polskiego systemu ochrony zdrowia?

4. Co Ministerstwo Zdrowia uczyniło, aby czas oczekiwania na wizytę u specjalisty radykalnie skrócić, a dostępność do usług medycznych była większa?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Wita

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13585)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie dodatków dla policjantów
odchodzących na emeryturę**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie obowiązujący stan prawny przewiduje, że policjanci, którzy odchodzą na emeryturę, otrzymują stosowne dodatki. Wieloletnia praktyka ich przyznawania wskazuje na to, że są one istotnym elementem finansowym i swoistym podziękowaniem za dotychczasową służbę, ciągle nie najwyższej przecież opłacaną.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie czytelne i wymierne kryteria przesądzą o ich przyznawaniu?

2. Ilu policjantom sprawującym funkcje kierownicze i odchodzącym na emeryturę odmówiono przyznania dodatków w 2008 r. i z jakich powodów?

3. Ilu policjantom sprawującym funkcje kierownicze i odchodzącym na emeryturę odmówiono przyznania dodatków w 2009 r. i z jakich powodów?

4. W ilu sprawach w trybie sądowym lub odwoławczym takie dodatki policjantom sprawującym funkcje kierownicze i odchodzącym na emeryturę przyznano lub podniesiono w latach 2008–2009?

5. Jaka jest rzeczywista polityka MSWiA w sprawie dodatków?

6. Jaka będzie polityka MSWiA w sprawie dodatków w 2010 r.?

7. Czy planowana jest zmiana przepisów w tym zakresie ograniczająca uznaniowość i zmieniająca nieczytelne rozwiązania w tym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13586)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie trudności w realizacji programu „Radosna szkoła”

Szanowna Pani Minister! W związku z realizacją programu rządowego „Radosna szkoła” pojawił się poważny problem z rozliczeniem dotacji na zakup pomocy. Zgodnie z harmonogramem do 15 grudnia 2009 r. należy przekazać wojewodom sprawozdanie z realizacji programu. Jednak ze względu na fakt, iż producenci nie nadążają z realizacją zamówień, bo nie byli przygotowani na takie zapotrzebowanie, przedmiotowe zobowiązanie jest niemożliwe do wykonania. Zapowiedziane przez resort przedłużenie rozliczenia programu do 15 stycznia 2010 r. z możliwością wydatkowania środków do końca 2009 r. jest niewystarczające na prawidłową realizację założeń programowych. W obecnym stanie wiele gmin w obawie przed utratą środków zmuszonych będzie nadal do omijania przepisów i oświadczenia nieprawdy, opłacając faktury, nie otrzymawszy towaru.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?
2. Czy rozważane jest przedłużenie terminu realizacji programu?
3. Jeśli tak, to kiedy zapadnie decyzja w tej kwestii?
4. Jeśli tak, to do kiedy zostanie przedłużona realizacja programu „Radosna szkoła”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13587)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie komisji działających przy wojewodzie, które dzielą rządowe pieniądze na realizację modernizacji dróg w ramach tzw. schetynówek

Szanowny Panie Premierze! Wnioski składane przez gminy o dofinansowanie modernizacji dróg w ramach pieniędzy przeznaczonych na ten cel z tzw. schetynówek opiniują komisje działające przy wojewodach. Komisja składa się obecnie z przedstawicieli urzędu wojewódzkiego, dyrekcji dróg krajowych oraz policji. W przedmiotowym składzie projekty są oceniane w trzech kategoriach: poprawy bezpieczeństwa na drodze, spójności projektu z siecią drogową województwa i współpracy poszczególnych samorządów przy jego realizacji. Powyższe kryteria miały zapewnić, aby ocena projektów miała być obiektywna i merytoryczna, lecz praktyka pokazuje, iż pojawiają się pewne wątpliwości.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy projekty muszą spełniać jakieś dodatkowe kryteria?
2. Jeśli tak, to jakie?
3. Czy przedmiotowy system oceniania projektów nie daje zbyt dużej swobody uznaniowości komisji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13588)

do ministra obrony narodowej

w sprawie metod i trybu szkolenia strzeleckiego żołnierzy

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie we wszystkich jednostkach wojska polskiego jest realizowana instrukcja opisująca, jak powinny wyglądać wszystkie strzelania, nosząca tytuł „Program strzelań z broni strzeleckiej” (PSBS). Ostatnie wydanie przedmiotowej broszury miało miejsce w 2005 r. W 2007 r. nastąpiło jej uzupełnienie. Niemniej jednak nie zmienia to w zasadniczy sposób obowiązujących zasad w tym zakresie od kilkadziesiąt lat.

Niestety praktyka pokazuje, iż przedmiotowy program jest zbyt bardzo okrojony i brakuje w nim istotnych elementów, np. strzelań z wymianą magazynka,

sytuacji awaryjnych czy też strzelania w różnych pozycjach i postawach.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ćwiczenia opisywane w „Programie strzelań z broni strzeleckiej” są adekwatne do wymogów współczesnego pola walki?

2. Czy uczenie wymiany magazynka ręką strzelającą jest prawidłowe?

3. Czy nie zasadne byłoby stosowanie ustawienia celownika na nastawie bojowej przez cały czas ćwiczeń?

4. Ile jednostek w kraju prowadzi regularne tzw. treningi strzelania na sucho?

5. Czy planowane jest wprowadzenie nowych elementów do szkolenia?

6. Jeśli tak, to jakich?

7. Dlaczego nie są prowadzone ćwiczenia zmiany magazynków?

8. Czy rozważane jest wprowadzenie szkoleń strzelania dynamicznego?

9. Jeśli tak, to kiedy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13589)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie przyznawania zasiłków pielęgnacyjnych dla osób po 75. roku życia

Szanowna Pani Minister! Zasiłek pielęgnacyjny jest szczególną formą wsparcia finansowego przyznanego dla rodziny przez państwo. Przedmiotową formę pomocy na nowych zasadach wprowadziła ustawa z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255, ze zm.). Zgodnie z przepisami ww. aktu przedmiotowe świadczenie przysługuje: niepełnosprawnym dzieciom poniżej 16. roku życia, a także starszym osobom niepełnosprawnym, jeżeli posiadają orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności (lub umiarkowanym bez określania jej stopnia, jeżeli powstała przed ukończeniem 21. roku życia), a także osobom w wieku powyżej 75 lat. W praktyce jednak to ci ostatni mają największe trudności z uzyskaniem tej formy wsparcia.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Ile wydano decyzji przyznających zasiłek pielęgnacyjny dla osób powyżej 75. roku życia w 2008 r., a ile w 2009 r.?

3. Ile było decyzji odmownych?

4. Jakie są główne przyczyny wydawania decyzji odmownych?

5. Czy planowane są zmiany w tym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13590)

do ministra obrony narodowej

w sprawie polskich żołnierzy wracających z misji w Czadzie

Szanowny Panie Ministrze! Polscy żołnierze przez niemal półtora roku uczestniczyli w misji w Czadzie. Obecnie w bazie North Star trzystu mundurowych pakuje sprzęt i szykuje się do powrotu do Polski.

Podczas swojej obecności odnowili szkołę, wsparli miejscowy szpital, udrożnili studnie oraz przede wszystkim chronili tysiące uchodźców, którzy w związku z krwawym konfliktem w sudańskim Darfurze musieli opuścić swoje domy.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy rzeczywiście wypełniono wszystkie założenia, jakie stawiano przed rozpoczęciem misji w Czadzie?

2. Jeśli nie, to czego nie udało się zrealizować?

3. Jaki będzie koszt wycofania polskich żołnierzy i ich sprzętu z Czadu?

4. Jaką część kosztów powrotu polskich żołnierzy i sprzętu z Czadu pokryje ONZ?

5. Czy żołnierze wracający z Czadu będą mieli zapewnioną odpowiednią opiekę medyczną?

6. Czy żołnierze wracający z Czadu będą mieli zapewnioną odpowiednią opiekę psychologów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13591)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie planów wprowadzenia elektronicznych dowodów tożsamości

Szanowny Panie Premierze! Stosunkowo niedawno, bo zaledwie dwa lata temu, została zakończona procedura wymiany starych dowodów osobistych,

przypominających papierowe książeczki, na nowe w formie plastikowej. Jednak, jak informują media, w 2011 r. ma nastąpić kolejna zmiana i ma się pojawić dowód tożsamości z wbudowanym mikroprocesorem, na który będzie można wgrać elektroniczne informacje oraz pliki ze zdjęciami. Dodatkowo w chip będą mogły być wgrane indywidualne certyfikaty, które docelowo mają zastąpić obecny dzisiaj, ale nadal kosztowny, podpis elektroniczny.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kiedy elektroniczne dowody tożsamości wejdą do powszechnego użytku?

2. Jaki będzie koszt wymiany dotychczasowych dowodów tożsamości (w formie plastikowej) na elektroniczne dowody tożsamości?

3. Czy elektroniczny dowód tożsamości będzie mógł być stosowany na równi z bezpiecznym podpisem elektronicznym opatrzonym ważnym kwalifikowanym certyfikatem?

4. Jeśli tak, to czy przedmiotowe rozwiązanie nie jest zbyt daleko idące, zważywszy na fakt, iż w przypadku kradzieży złodziej będzie mógł dokonywać swobodnie transakcji przez Internet?

5. Czy obywatele będą zobowiązani do poniesienia dodatkowej opłaty za nowy dowód tożsamości?

6. Jeśli tak, to w jakiej wysokości będzie opłata?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13592)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie skutków zwrotu opłaty recyklingowej za sprowadzone samochody

Szanowny Panie Premierze! Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej od 2006 r. pobiera opłatę recyklingową, w wysokości 500 zł, za samochody sprowadzone do naszego kraju. Jak pokazują statystyki, do końca października 2009 r. do Polski sprowadzono 3,5 mln samochodów, co w rozrachunku daje kwotę 1,7 mld zł, które wpłynęło do budżetu z tytułu przedmiotowej opłaty.

W kwestii zasadności jej pobierania w ostatnim czasie wypowiedziała się Komisja Europejska, która jednoznacznie stwierdziła, iż opłata jest niezgodna z unijną dyrektywą w sprawie pojazdów wycofywanych z eksploatacji. Tym samym pojawiła się groźba zwrotu przedmiotowej kwoty i wystąpienia dodatkowego obciążenia budżetu w 2010 r.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy strona polska prowadzi rozmowy z Komisją Europejską w kwestii prawidłowego wdrażania przepisów dyrektywy?

3. Jeśli tak, to na jakim etapie są przedmiotowe rozmowy?

4. Jeśli tak, to jakie dotychczas ustalenia poczyniono?

5. Jakiej wysokości obciążenia budżetowe wygeneruje dla budżetu państwa ta sprawa?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13593)

do ministra obrony narodowej

w sprawie doposażenia polskich żołnierzy stacjonujących w Afganistanie w dodatkowe śmigłowce

Szanowny Panie Ministrze! Polski kontyngent w Afganistanie liczy od kwietnia bieżącego roku 2600 żołnierzy, którzy są odpowiedzialni za prowincję Ghazni. Obecnie na potrzeby misji mają do dyspozycji cztery śmigłowce szturmowe Mi-24 (z sześciu, które mieli pierwotnie). Przedmiotowa ilość maszyn nie gwarantuje realizacji założonych celów oraz nie spełnia standardów NATO. Zgodnie z tymi ostatnimi przy takiej liczebności i obszarze prowincji, którą kontroluje polska armia, wymagane jest posiadanie od 10 do 12 śmigłowców bojowych oraz od 6 do 8 transportowych.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Kiedy żołnierze stacjonujący w Afganistanie otrzymają dodatkowe maszyny?

3. Ile śmigłowców otrzyma polski kontyngent?

4. Czy posiadane cztery śmigłowce w pełni wystarczają do prowadzenia operacji oraz udzielania wsparcia?

5. Czy przewiduje się wypożyczenie śmigłowców od Amerykanów stacjonujących w sąsiednich prowincjach?

6. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

7. Ile maszyn będzie wypożyczonych?

8. Jaki będzie koszt wypożyczenia śmigłowców?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13594)

do ministra finansów

**w sprawie działań rządu zmierzających
do ograniczenia wzrostu długu publicznego**

Szanowny Panie Ministrze! W przyszłym roku dług publiczny może osiągnąć 740 mld zł, tj. trzykrotność rocznych dochodów budżetowych. Wzrost zadłużenia powoduje, że corocznie wzrastają koszty obsługi długu publicznego, które w 2010 r. stanowią powyżej 10% ogółu wydatków. Istnieje realna obawa, że w 2010 r. poziom długu publicznego przekroczy 55% PKB.

W związku z powyższym proszę o informację: Jakie działania zaproponuje rządowi minister finansów, aby w opracowanym wieloletnim planie finansowym założono systematyczne zmniejszenie długu publicznego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13595)

do ministra środowiska

**w sprawie pogarszającej się sytuacji polskich
przedsiębiorców przemysłu drzewnego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego w sprawie pogarszającej się sytuacji polskich przedsiębiorców.

W 2009 r. dyrektor generalny Lasów Państwowych po raz kolejny narzucił na 2010 r. rozwiązania handlu polskim drewnem gorsze niż obowiązujące dotąd, zapowiadając na kolejny rok jeszcze gorsze, oparte o otwarty system aukcyjny, stanowiący totalne zaprzeczenie jakiegokolwiek stabilności i szans rozwoju przemysłu. Zignorowane zostały wszystkie sygnały napływające z izby o złej sytuacji i wszelkie propozycje rozwiązań. Zamiast poprawić – pogorszono sytuację zaopatrzeniową. Otwarto drogę do spekulacyjnych zakupów drewna i niszczenia polskich przedsiębiorstw przez pozbawienie ich dostępu do surowca. Wszystko to dzieje się w sytuacji poważnego kryzysu gospodarczego, gdy trzeba mobilizować wszelkie możliwości.

Sytuacja szeregu polskich przedsiębiorstw przetwarzających drewno staje się krytyczna. Realizuje się scenariusz, w którym narzucony system sprzedaży otwiera szeroko dostęp do zasobów polskiego dREW-

na, które jest dobrem narodowym o strategicznym znaczeniu, wielkim koncernom, a te nie zawahają się wykorzystać swojej przewagi finansowej, aby je przejąć, rujnując polskich przedsiębiorców.

Wobec uzasadnionego podejrzenia, że jest to planowe działanie nieuczciwej konkurencji, rozmyślnie oferującej ceny nadmiernie zawyżone, aby opanować polski rynek, członkowie Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego domagają się podjęcia przez rząd natychmiastowych działań, aby unieważnić procedurę sprzedaży drewna na I półrocze 2010 r. w części opartej o tzw. systemowe przetargi nieograniczone, lub wskazania innego skutecznego rozwiązania. Domagają się również objęcia całości tej sprzedaży kontrolą państwa. Działania te mają na celu zapobieganie fali bankructw przedsiębiorstw, stratom dochodów Skarbu Państwa i grożącej utracie setek miejsc pracy. Członkowie postulują również, aby zasady i reguły handlu drewnem pochodzącym z lasów należących do Skarbu Państwa, którym w całości dysponuje monopol Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, zostały doprowadzone do takiej formy, jaka pozwoli na stabilne zaopatrzenie zakładów i na rozwój gałęzi gospodarki, która dziś wytwarza aż 9% produkcji sprzedanej całego polskiego przemysłu.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy powyższy problem opisany w interpelacji jest monitorowany przez resort?
2. Czy wnioski i sygnały płynące z Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego są na bieżąco monitorowane i konsultowane?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13596)

do ministra finansów

**w sprawie ujmowania w poszczególnych
częściach budżetu państwa wydatków
na opłacanie sankcji karnej z tytułu
niezatrudniania osób niepełnosprawnych**

Szanowny Panie Ministrze! Na administracji ciąży także obowiązek zatrudniania określonej ustawą ilości osób niepełnosprawnych, gdyż w przeciwnym wypadku płacona jest w formie sankcji opłata na PFRON. Jednak poszczególne resorty oraz inne instytucje korzystające ze środków publicznych w swoich budżetach planują dodatkowo kwoty na wyżej wymienioną opłatę z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych. Jednocześnie nie podejmują żąd-

nych działań, które by umożliwiały zatrudnianie tych osób.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby wyżej wymieniona opłata sankcyjna była realizowana z limitu środków na wynagrodzenia, a nie z dodatkowo uwzględnianych w budżecie kwot przeznaczonych na te cele?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Stec

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13597)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie traktowania kobiet przez biegłych w rodzinnych ośrodkach diagnostyczno-konsultacyjnych

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałam ostatnio wiele informacji dotyczących traktowania przez biegłych w RODK rozwodzących się kobiet. Informacje te pochodzą zarówno od samych zainteresowanych, jak też i organizacji pozarządowych udzielających pomocy kobietom ofiarom przemocy w rodzinie i dotyczą sytuacji w różnych RODK. Kobiety skarżą się, że rozmowy z biegłymi były dla nich źródłem dodatkowej traumy. Jest oczywistym, że procedura rozwodowa i towarzyszące jej okoliczności, sama konieczność wprowadzenia osób postronnych w najbardziej intymne szczegóły własnego życia jest stresogenna. Dlatego tak ważne jest umiejętne i właściwe podejście do osób, które przeżywają tak wielki stres. Tymczasem z wielu doniesień, dostępnych także na stronach i forach internetowych, otrzymujemy informacje o podważaniu i komentowaniu słów i zachowań kobiet poddawanych badaniom w sposób upokarzający i z całą pewnością nieprofesjonalny, a wręcz naganny. Skarży się na to wiele kobiet. Jedna z nich, rozwodząca się z powodu przemocy stosowanej przez męża Anglika, tak opisuje swoją rozmowę z biegłymi w RODK w Warszawie:

„Po pierwszej rozprawie mój mąż, ja i dziecko zostaliśmy skierowani do RODK w celu oceny sytuacji rodzinnej. Wywiad ze mną trwał ok. 1–1,5 godziny, podczas której mówiłam głównie o aktach przemocy ze strony męża wobec mnie i dziecka. Opinia biegłych zbulwersowała mnie swoją stronniczością, stereotypowym myśleniem, przekręcaniem lub ignorowaniem faktów.

Dwie biegłe – psycholog i pedagog – były nie tylko zainteresowane moim małżeństwem, ale również mojej siostry, wydanej za Francuza, i mojej matki, która jest świadkiem w sprawie (oba te małżeństwa są udane). Pomimo że biegłe nie znalazły podbudowy dla

swojego założenia, wysnuły teorię, że nasze małżeństwo nie udało się z powodu różnic kulturowych i wieku. Podały nieprawdziwą informację, że matka jest na utrzymaniu męża, po czym doszły do wniosku, że »powódka powieliła ślady matki«, co zabrzmiało, jak gdyby były to ślady naganne. Jedna z biegłych skomentowała »To macie panie obie upodobania do starszych panów«.

Biegłe skomentowały mój strach spowodowany zagrożeniem ze strony męża jako »subiektywny«, nieadekwatny do sytuacji, chociaż ich tam nie było i to był mój strach, a nie ich. Biegłe poparły mojego męża, który wstrzymywał mnie od pójścia z noworodkiem do lekarza, komentując »Może nie było takiej potrzeby, matki zwykle przesadzają«. Gdy powiedziałam, że jest podejrzenie alergii u dziecka, jedna z biegłych zapytała »A to jest pani podejrzenie, czy lekarza?«.

Biegłe z RODK, które zapoznały się z aktami sądowymi sprawy, które bezpośrednio ode mnie usłyszały o przebiegu naszego małżeństwa i które powinny znać statystyki dotyczące przemocy mężczyzn nad ich partnerkami, nie uwierzyły powódce, która jest ofiarą przemocy i świadkiem przemocy wobec jej dziecka. Dają za to wiarę pozwanemu, który zaprzecza swojej winie, bo swojej winy nie widzi i nie uznaje, podtrzymując go w przekonaniu, że łamanie prawa nie jest łamaniem prawa. Biegłe sugerują w opinii, że jestem winna rozpadowi małżeństwa, gdyż nie dałam mężowi szansy na wdrożenie się do roli ojca, reagując »ucieczkowo«.

Gdyby była to sprawa jednostkowa, byłaby już moim zdaniem powodem do niepokoju. Nie jest to jednak jedyny tego rodzaju sygnał. Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

— Czy biegli mają obowiązek stałego dokształcania? Wiele kobiet ofiar przemocy w rodzinie informuje o wrażeniu, że biegli nie znają ich problemów i bagatelizują je.

— W jaki sposób i przez kogo osoby trafiające do RODK informowane są o przysługujących im prawach i możliwości złożenia skargi na ich zdaniem niewłaściwe zachowanie biegłych wyznaczonych do przygotowania opinii?

— Czy resort zamierza kontynuować prace nad ustawą o biegłych sądowych, którą już w ubiegłym roku zapowiadał minister Zbigniew Cwiąkowski?

Znalezienie odpowiedzi na te pytania wydaje się szczególnie istotne. Zwłaszcza w kontekście alarmujących danych z Globalnego Raportu Korupcji 2007 przedstawionego przez Transparency International Polska i wskazującego złe funkcjonowanie biegłych RODK jako na jeden z podstawowych mankamentów polskiego wymiaru sprawiedliwości, którego poprawienie jest warunkiem podstawowym i koniecznym dla dobrego funkcjonowania Polski jako państwa prawa.

Z poważaniem

Poseł Izabela Jaruga-Nowacka

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13598)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wiążącej interpretacji
dotyczącej obecności symboli religijnych,
w szczególności krzyży w szkołach publicznych**

W związku z informacją i prośbą o pomoc skierowaną do mnie przez uczniów XIV Liceum Ogólnokształcącego we Wrocławiu zwracam się do Pani Minister z prośbą o wiążącą interpretację przepisów zawartych w § 12 rozporządzenia MEN z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w szkołach publicznych. Przepis ten stanowi: W pomieszczeniach szkolnych może być umieszczony krzyż.

Powołując się na ten właśnie przepis, dyrektor liceum odmówił uczniom zdjęcia krzyża ze ściany klasy, stwierdzając, jak pisał, że „wystarczy jedna osoba, by krzyża zgodnie z rozporządzeniem nie można było zdjąć”. Uczniowie informują też, że dyrektor szkoły nie zgadza się na zaproponowane przez nich umieszczenie w szkole „żadnego innego symbolu światopoglądowego”.

Uczniowie zasięgnęły opinii prawników, którzy uważają, że interpretacja rozporządzenia powinna być inna: krzyż może wisieć, jeśli zgadza się na to społeczność szkolna.

W związku z tym, że:

— odpowiedź dyrektora oparta jego zdaniem na obowiązującym prawie wydaje się niezgodna z jego duchem i literą – wszak Polska jest i powinna zostać państwem neutralnym światopoglądowo, a jej obywatele i obywatelki mają prawo do manifestowania swoich poglądów i przekonań, w tym religijnych, na takich samych, równych dla wszystkich prawach;

— ponadto w związku z tym, że sprawa obecności krzyży katolickich stała się już powodem sporów ideologicznych w szkołach, a może przerodzić się w otwarty konflikt społeczny w miejscu tak wrażliwym, jakim są szkoły;

— tym bardziej że postępowanie dyrektora wrocławskiego liceum tworzy precedens w przypadku pojawienia się w innych szkołach uczniowskich inicjatyw dotyczących tej kwestii;

konieczna jest wiążąca interpretacja resortu edukacji. Jestem przekonana, że będzie ona bliższa przekonaniu uczniów o tym, że to oni winni decydować o swoim prawie do milczenia o własnych poglądach religijnych oraz manifestowania przy pomocy symboli przywiązania do różnych systemów religijnych, niż autorytarnemu postępowaniu dyrekcji szkoły.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z prośbą o pilne wyjaśnienie przedstawionej przez uczniów kwestii i odpowiedź na pytanie: Kto, w jakich okolicznościach i w jaki sposób powinien podejmować

decyzję w sprawie obecności symboli religijnych w szkołach publicznych wszystkich szczebli?

Z poważaniem

Poseł Izabela Jaruga-Nowacka

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13599)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie grupowego zwolnienia
na podstawie ustawy o szczególnych
zasadach rozwiązywania z pracownikami
stosunków pracy z przyczyn niedotyczących
pracowników**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się w imieniu pracowników zwolnionych grupowo z Zakładu Mechanicznego Bumar Łabędy SA w Gliwicach.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844) pracownikom w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia przysługuje jedynie odprawa pieniężna wynikająca z zapisów Kodeksu pracy. Rokrocznie w zakładach w wyniku zwolnień grupowych wiele pracowników traci nieraz jedyne źródło utrzymania dla całej rodziny. Bywają również szczególnie trudne sytuacje, kiedy zwalniani pracownicy to osoby będące w wieku przedemerytalnym lub mające wiek emerytalny, lecz brak im przepracowanych lat do uzyskania emerytury. Osoby w powyższej sytuacji są praktycznie pozbawione szans na znalezienie pracy bez pomocy instytucji państwowych.

Powszechnie przy zwolnieniach grupowych zakłady pracy oferują zwalnianym pracownikom różnego rodzaju osłony. Najczęściej są to znacznie wyższe odprawy od kodeksowych, pomoc w przekwalifikowaniu, pomoc w znalezieniu innej pracy. Niezrozumiałe jest natomiast to, iż w tym przypadku państwo nie zaproponowało zwalnianym pracownikom żadnej dodatkowej pomocy.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo pracy przewiduje pomoc finansową lub rzeczową dla osób zwalnianych grupowo z zakładów pracy?

2. Czy ministerstwo planuje zmiany prawne, które poprawią sytuację zwalnianych pracowników, którzy przepracowali co najmniej 40 lat, ale nie osiągnęli jeszcze wieku emerytalnego?

3. Czy ministerstwo przewiduje pomoc dla zwalnianych pracowników z Bumaru Łabędy w Gliwicach, a jeżeli tak, to w jakim zakresie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13600)

do ministra środowiska

w sprawie zmiany przepisów dotyczących stosowania osadów ściekowych w rolnictwie, tj. postępowania z osadami ściekowymi (oczyszczanie), oraz szkód środowiskowych wynikających z nieprawidłowego ich stosowania

Szanowny Panie Ministrze! Dotyczy ustaw: o odpadach z dnia 27 kwietnia 2001 r., o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. oraz rozporządzenia ministra środowiska z dnia 1 sierpnia 2002 r. w sprawie komunalnych osadów ściekowych.

W okresie wiosennym, co roku pojawia się problem uciążliwości wynikających z niewłaściwego stosowania odpadów w postaci komunalnych osadów ściekowych, w szczególności w rolnictwie. Spowodowane jest to m.in. rosnącą w ostatnich latach liczbą oczyszczalni ścieków, a co za tym idzie, wzrostem ilości wymienionych wyżej odpadów. Powodują one uciążliwości zapachowe, a niewłaściwe ich wykorzystanie zagraża skażeniem powierzchni ziemi.

Wykorzystywanie komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie jest powodem coraz liczniejszych skarg i protestów lokalnych społeczności, przede wszystkim na terenach wiejskich. Pojawiają się też przypadki nielegalnego magazynowania osadów ściekowych w formie przyzmu na terenach rolnych, w tym przylegających do obszarów zwartej zabudowy. Ponadto działania kontrolne wskazują na łamanie przepisów dotyczących zakazu stosowania komunalnych osadów ściekowych na niektórych terenach oraz warunków ich stosowania.

Ustawa o odpadach zawiera luki dotyczące postępowania z komunalnymi osadami ściekowymi, przede wszystkim nie definiuje, kiedy mamy do czynienia z osadem ustabilizowanym. Umożliwia to nielegalne stosowanie osadów nieustabilizowanych (jako ustabilizowanych) na terenach rolnych, utrudniając skuteczne zatrzymanie tego procesu.

Wobec powyższego konieczne wydaje się wprowadzenie do ustawy o odpadach definicji ustabilizowanych osadów ściekowych.

Kolejny problem dotyczy szkód powstałych w środowisku w wyniku niewłaściwego postępowania z komunalnymi osadami ściekowymi, osadami w rolnictwie. Ustawa o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie nie dotyczy stosowania komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie.

W pojęciu szkody w środowisku nie mieszczą się ewentualne szkody spowodowane nieprawidłowym stosowaniem komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie, bowiem z faktu, iż ich stosowanie nie podlega obowiązkowi uzyskania zezwoleń na odzysk (z ustawy o odpadach), nie jest ono zaliczanie (poza szczególnymi przypadkami) do działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku.

Uwzględniając powyższy problem oraz mnożące się przypadki niewłaściwego stosowania wymienionych odpadów, celowym wydaje się objęcie wykorzystania komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie obowiązkiem uzyskania zezwolenia na odzysk odpadów.

Zgodnie z zapisami w § 3.1 rozporządzenia ministra środowiska z dnia 1 sierpnia 2002 r. w sprawie komunalnych osadów ściekowych określone są warunki ustalania dawek komunalnych osadów ściekowych na hektar użytku rolnego, a z § 43.4 ustawy o odpadach wynika, że wytwórca komunalnych osadów ściekowych zobowiązany jest do przekazania właścicielowi, dzierżawcy lub innej osobie władającej nieruchomością jedynie wyniki badań i informacje o dawkach tego osadu.

Należy uregulować prawnie zależność pomiędzy powierzchnią działki, na której mają być zastosowane komunalne osady ściekowe, od wyliczonej dawki. Wytwórca odpadów komunalnych mógłby wydać właścicielowi, dzierżawcy lub innej osobie władającej nieruchomością taką ilość odpadów, jaka by wynikała z iloczynu powierzchni działki i wyliczonej dawki. Wytwórca osadów ściekowych prowadziłby rejestr działek z ich powierzchnią i ilością przekazanych komunalnych osadów ściekowych

Zastosowanie powyższych rozwiązań ograniczyłoby powstawanie szkód w użytkach rolnych spowodowanych zastosowaniem wyższych dawek komunalnych osadów ściekowych. (np. skażenia metalami ciężkimi).

Wobec powyższych konstatacji i w związku ze stanowiskiem Śląskiego Związku Gmin i Powiatów w niniejszej sprawie pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo przewiduje podjęcie w najbliższym czasie prac legislacyjnych mających na celu usunięcie braków w przepisach regulujących postępowanie z komunalnymi osadami ściekowymi, w szczególności:

1) wprowadzenie ustawowej definicji ustabilizowanych osadów ściekowych,

2) objęcie pojęciem szkody w środowisku wszystkich ewentualnych szkód spowodowanych nieprawidłowym stosowaniem komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie,

3) wprowadzenie obowiązku uzyskania zezwolenia na odzysk odpadów w związku ze stosowaniem komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie,

4) wprowadzenie prawnej zależności pomiędzy ilością przekazywanych komunalnych osadów ściekowych a powierzchnią, na której mają być zastosowane?

Z poważaniem

Posel Adam Gawęda
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13601)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podjęcia przez rząd RP
zdecydowanych działań w celu budowy
drogowego przejścia polsko-ukraińskiego
Malhowice – Niżankowice**

Szanowny Panie Marszałku! W dniu 21 marca 2007 r. Rada Ministrów, na wniosek ministra spraw wewnętrznych i administracji, wyraziła zgodę na zawarcie porozumienia pomiędzy rządem Rzeczypospolitej Polskiej a gabinetem Ukrainy o utworzeniu drogowego przejścia granicznego Malhowice – Niżankowice.

W ślad za tym dyplomacja polska przekazała stronie ukraińskiej notę nr DPT.I 2265-38-2006/SW/80 z dnia 22 marca 2007 r., w której została przedstawiona propozycja zawarcia powyższego porozumienia.

Rozpoczęcie budowy infrastruktury przejścia uzależnione było od otrzymania ukraińskiej noty zawierającej akceptację dla polskiej propozycji. Wszystko wskazuje jednak na to, że w wyniku niepodejmowania zdecydowanych działań w celu ostatecznego pozytywnego zakończenia negocjacji z administracją ukraińską strona polska do dzisiaj tej noty nie otrzymała.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w ostatnim czasie nie uległo zmianie stanowisko rządu RP w sprawie utworzenia rzeczonoego przejścia granicznego?

2. Jeżeli tak się stało, to jakie jest tego uzasadnienie?

3. Jeżeli stanowisko rządu RP nie zmieniło się, to jakie są przyczyny braku działań w sprawie budowy przejścia?

Z poważaniem

Posel Marek Kuchciński

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13602)

do ministra gospodarki
oraz
ministra środowiska

**w sprawie objęcia kontrolą obrotu drewnem
w celu zapewnienia racjonalizacji
wyrębu drewna i uniemożliwienia
handlu spekulacyjnego**

Do naszych biur poselskich wpłynęły materiały, w których Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego kwestionuje narzucone przez Lasy Państwowe zasady handlu polskim drewnem, oparte o otwarty system aukcyjny (tzw. e-drewno).

Zdaniem PIGPD ww. system stwarza możliwości spekulacyjnych zakupów drewna i umożliwia wyeliminowanie polskich producentów z rynku poprzez pozbawienie ich dostępu do surowca. Argumenty zawarte w ww. materiałach wydają się być zasadne i w związku z tym zwracamy się do Panów Ministrów z zapytaniem: Czy kierowane przez Panów Ministrów urzędy przewidują objęcie kontrolą obrotu drewnem, stanowiącym mienie Skarbu Państwa, w celu zapewnienia racjonalizacji wyrębu i uniemożliwienia handlu spekulacyjnego?

Uzasadnienie

Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego, jak wynika z przekazanych materiałów, od wielu miesięcy stara się o zmianę narzuconej przez Lasy Państwowe zasady obrotu drewnem poprzez otwarty system aukcyjny (e-drewno). System ten budzi wiele wątpliwości, z których do podstawowych należy zaliczyć, co następuje:

— Dyrektor generalny Lasów Państwowych bez żadnego nadzoru ze strony organów państwowych realizuje politykę obrotu drewnem, które stanowi mienie Skarbu Państwa. Z tego właśnie powodu należałoby wypracować i ustalić zasady sprzedaży, a ich wykonanie poddać stosownej kontroli. Chodzi przecież o tzw. dobro naturalne, które powinno być chronione, a ustalone zasady winny gwarantować stabilny i racjonalny rozwój przedsiębiorstw, których działalność produkcyjna jest uzależniona od dostaw drewna.

— E-aukcja drewna nie gwarantuje stabilnego rozwoju przedsiębiorstw związanych z drewnem. Przeciwnie, stwarza możliwości nieograniczonego dostępu do zasobów polskiego drewna dla spekulantów, a także koncernów, które naruszając zasady konkurencji, są w stanie przejąć dostawy surowca i doprowadzić do upadłości polskie przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwa produkcyjne działają w oparciu o rachunek ekonomiczny. Nie sposób go wykonać, gdy na decyzję zakupu kupujący ma 30 sekund.

— Podczas wielu e-aukcji, jak wynika z przedstawionych dokumentów, osiągnięto ceny niemające

ekonomicznego uzasadnienia, co zaprzecza racjonalności i stabilności rozwoju przedsiębiorstw.

Szczegóły opisanych wyżej sytuacji znajdują się w licznych pismach kierowanych przez PIGPD do Ministerstw: Gospodarki oraz Środowiska.

Jako posłowie RP uważamy, że ustalenie zasad gospodarki drewnem będącym dobrem narodowym stanowi obowiązek organów państwa. W tym zakresie podzielamy stanowisko Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego o konieczności wypracowania takich uregulowań prawnych, które zabezpiecząby zarówno ochronę zasobów drzewnych, jak i prawidłowe funkcjonowanie polskich przedsiębiorstw, których produkcja bazuje na drewnie.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Posel Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13603)

do ministra gospodarki

**w sprawie funkcjonowania programu
„Jedno okienko” i instytucji zawieszenia
działalności gospodarczej**

Szanowny Panie Premierze! Przedsiębiorcy z mojego okręgu wyborczego podczas odbytych w ostatnim okresie spotkań zasygnalizowali mi kilka spraw wymagających, ich zdaniem, jednoznacznej interpretacji lub szybkiej nowelizacji konkretnych przepisów prawnych. Wymieniam je:

1. Przedsiębiorcy liczyli na to, że program „Jedno okienko” uprości i skróci czas związany z zakładaniem działalności gospodarczej. Jednak przyjęte rozwiązania, zdaniem przedsiębiorców, są daleko niewystarczające. Każdy przedsiębiorca musi bowiem przy rejestracji firmy odwiedzić także ZUS i urząd skarbowy, a niejednokrotnie i inne urzędy. Problemy pojawiają się także przy aktualizacji danych przedsiębiorcy. Niektóre zmiany muszą przejść przez organ rejestrowy (ewidencję działalności gospodarczej, KRS), inne trafiają bezpośrednio do zainteresowanych urzędów. Powoduje to dużo chaosu i zmieszania. Czy resort gospodarki, którym Pan Premier kieruje, zamierza wykorzystać wnioski wynikające z przeglądu funkcjonowania programu „Jedno okienko” do nowelizacji obecnie obowiązujących przepisów lub

wprowadzenia nowych? Jeśli tak, kiedy się można spodziewać konkretnych inicjatyw w tym zakresie?

2. Wprowadzenie do polskiego systemu prawnego instytucji zawieszenia działalności gospodarczej zostało przyjęte przez przedsiębiorców z aplauzem, ale i to rozwiązanie oceniane jest jako dalece niedopracowane. Zawieszenie działalności gospodarczej może nastąpić po spełnieniu wielu określonych w ustawie warunków. Jeden z nich jest taki, że zawieszenie działalności spółki osobowej (cywilnej lub jawnej) następuje, gdy każdy ze wspólników dokona takiego zawieszenia. Wystarczy, że jeden ze wspólników prowadzi inną działalność gospodarczą samodzielnie lub w formie spółki osobowej, i zawieszenie jest niemożliwe. Czy wyżej opisany przypadek ma szansę doczekać się uregulowania tak, by przedsiębiorcy działający w spółkach osobowych w zakresie zawieszenia działalności gospodarczej nie byli dyskryminowani?

Wdzięczny będę Panu Premierowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Posel Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13604)

do ministra finansów

**w sprawie interpretacji przepisów
dotyczących opodatkowania środków
pomocowych (unijnych)**

Szanowny Panie Ministrze! Przedsiębiorcy z mojego okręgu wyborczego podczas odbytych w ostatnim okresie spotkań zasygnalizowali mi kilka spraw wymagających, ich zdaniem, jednoznacznej interpretacji lub szybkiej nowelizacji konkretnych przepisów prawnych. Wymieniam je:

1. Przygotowywanie wniosków pomocowych dla przedsiębiorców wciąż jest „drogą przez męki”. Czy przygotowywane jest uproszczenie samych wniosków i procedury ich rozpatrywania?

2. Przedsiębiorcy nie są informowani, które środki pomocowe należy opodatkować podatkiem dochodowym, a które są od tego podatku wolne. Czy jednostki finansujące po konsultacji z organami skarbowymi nie powinny z wyprzedzeniem informować beneficjentów programów pomocowych, które przepisy ich obowiązują (w zakresie zwolnień lub opodatkowania) w ramach konkretnego programu, działania lub poddziałania?

3. Wiele sporów między przedsiębiorcami a organami administracji państwowej, szczególnie administracją skarbową, trafia do sądów administracyjnych. W Polsce nie ma zasady prawa precedensowego, roz-

strzygnięcia sądów wiążą tylko strony konkretnego postępowania. W praktyce jest tak, że minister finansów i podległe mu organy wydają decyzje, interpretacje, które w postępowaniu sądowym są uchylane. Pierwszy z brzegu przykład to konsekwentne stanowisko fiskusa co do stawki VAT (22) na sprzedaż miejsc parkingowych i postojowych dokonywanych łącznie ze sprzedażą lokalu mieszkalnego. Sądy nagminnie uchylają takie decyzje. Czy w przypadku gdy wyroki sądu są odmienne od oficjalnej interpretacji danego organu, nie należałoby zmienić tej interpretacji albo zmienić lub sprecyzować konkretny przepis?

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13605)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uelastycznienia rozliczania
czasu pracy oraz funkcjonowania
tzw. ustawy antykryzysowej**

Szanowna Pani Minister! Przedsiębiorcy z mojego okręgu wyborczego podczas odbytych w ostatnim okresie spotkań zasygnalizowali mi kilka spraw wymagających, ich zdaniem, jednoznacznej interpretacji lub szybkiej nowelizacji konkretnych przepisów Kodeksu pracy. Wymieniam je:

1. Pracodawca i pracobiorca są blokowani przez zasadę przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy w możliwości elastycznego kształtowania czasu pracy. Za pracę w sobotę pracodawca musi pracownikowi przyznać inny dzień wolny w ograniczonym terminie do końca okresu rozliczeniowego. Nie pozostawia to możliwości wyboru sposobu rekompensaty za pracę w sobotę odpowiadającego interesom zarówno pracownika, jak i pracodawcy (art. 129 § 1).

2. Poprzez zastosowanie sztywnych, kodeksowych definicji doby i tygodnia ustawodawca znacznie utrudnia pracodawcy możliwość kształtowania harmonogramów nawet przy zachowaniu zasady 11-godzinnego nieprzerwanego dobowego wymiaru odpoczynku (art. 128 § 3).

3. Brak możliwości udzielenia czasu wolnego za pracę w godzinach nadliczbowych w późniejszym okresie rozliczeniowym. W praktyce taka możliwość istnieje w przypadku wniosku pracownika (art. 151 § 1).

4. „Ustawa antykryzysowa” wprowadza zamiast limitu liczby umów zawieranych na czas określony limit czasowy w wysokości 24 miesięcy. Takie roz-

wiązanie z założenia prawdopodobnie miało być sprzyjające dla pracodawców, jednak w takim kształcie nie jest sprzyjające ani dla pracodawców, ani dla pracowników. Komu więc to służy?

5. Ustawowe ograniczenie możliwości wykorzystania urlopu zaległego do końca I kwartału roku jest rozwiązaniem, które uniemożliwia pracodawcy elastyczne kształtowanie organizacji pracy i uniemożliwia udzielenie urlopu pracownikowi w terminie odpowiadającym zarówno potrzebom pracownika, jak i możliwościom pracodawcy (art. 168).

Wdzięczny będę Pani Minister za zajęcie stanowiska w poruszonych przeze mnie sprawach i udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy resort zamierza znówelizować przepisy w kierunku zasygnalizowanym przez przedsiębiorców?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13606)

do ministra pracy i polityki społecznej
oraz
ministra zdrowia

**w sprawie limitu cen dla wyrobów
medycznych będących przedmiotami
ortopedycznymi**

Szanowna Pani Minister! Osoba niepełnosprawna może ubiegać się o dofinansowanie zakupu protezy z Narodowego Funduszu Zdrowia oraz z powiatowego centrum pomocy rodzinie. Na mocy obowiązujących przepisów osoba niepełnosprawna z PCPR-u może otrzymać do 150% dofinansowania, które proponuje NFZ. Limity cen w NFZ nie ulegają podwyższeniu od kilku lat i są bardzo niskie. Nie budzi żadnych wątpliwości, że osoby korzystające z pomocy PCPR nie mają wystarczających środków na samodzielne wykonanie i opłacenie protezy, bez której ciężko jest im funkcjonować. Protezowanie to kwota rzędu kilku tysięcy złotych. Często stanowi ona barierę nie do przeskoczenia dla osoby, która stała się niepełnosprawna. Osobie z orzeczeniem o niepełnosprawności i zaleceniem lekarza specjalisty do zaopatrzenia się w taki sprzęt przysługuje bezpłatna proteza. Uważam, że jej koszt powinien się mieścić w limitach dofinansowania, które oferuje Narodowy Fundusz Zdrowia. Niestety limity, które obowiązują dzisiaj, zostały ustalone kilka lat temu i już wówczas nie pokrywały faktycznych kosztów wykonania zaopatrzenia ortopedycznego.

Mając powyższe na względzie, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy obecnie w ministerstwie trwają prace nad zmianą rozporządzenia z 17 grudnia 2004 r. w sprawie limitu cen dla wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środków pomocniczych, o takim samym zastosowaniu, ale różnych cenach, oraz limitu cen dla napraw przedmiotów ortopedycznych?

2. Czy w najbliższym czasie można spodziewać się podwyższenia przyznawanych limitów?

Z poważaniem

Posel Tomasz Smolarz

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13607)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie wprowadzenia zmian do obecnego systemu kształcenia zawodowego

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Rady Powiatu Dzierżoniewskiego dotyczące konieczności wprowadzenia zmian do obecnego systemu kształcenia zawodowego. Ze stanowiska tego wynika, że dyrektorzy szkół ponadgimnazjalnych powiatu dzierżoniewskiego realizujący kształcenie zawodowe, przedstawiciele pracodawców, Powiatowego Urzędu Pracy w Dzierżoniewie oraz Powiatowej Rady Zatrudnienia uważają za konieczne wprowadzenie zmian do obecnego systemu kształcenia zawodowego. Wszystkie jednostki przedstawione powyżej oraz reprezentanci różnych środowisk jednogłośnie stwierdzają, że tradycyjny system kształcenia zawodowego na poziomie ponadgimnazjalnym pod względem uzyskiwanych przez absolwentów kwalifikacji nie spełnia oczekiwań pracodawców. W obecnym systemie edukacji brak jest możliwości właściwego przygotowania uczniów do wykonywania danego zawodu bez czynnego udziału zakładu pracy w cyklu kształcenia. Nie ulega wątpliwości, że jedynie w zakładach pracy uczeń może przy pomocy nowoczesnego wyposażenia i technologii kształcić praktyczne umiejętności. Samorząd, głównie ze względów finansowych, nie jest w stanie zapewnić ani na bieżąco modernizować odpowiedniego parku maszynowego oraz technologii w prowadzonych placówkach oświatowych.

Uznając zawartą w ww. stanowisku argumentację, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy możliwe jest do obecnego systemu kształcenia zawodowego wprowadzenie zmian zmierzających do tego, by podstawy programowe kształcenia w zawodach formułować tak, aby szkoły mogły w szerszym niż dotychczas zakresie określać i modyfikować programy nauczania i programy praktyk za-

wodowych, uwzględniając wymagania i potrzeby zakładów pracy?

2. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej może wprowadzić zmiany do obecnego systemu kształcenia zawodowego tak, aby w ramowych planach nauczania zwiększyć udział czasu zajęć kształcenia zawodowego w stosunku do czasu zajęć kształcenia ogólnego (odpowiednia proporcja dla środowisk związanych z kształceniem zawodowym to 60% kształcenia zawodowego i 40% kształcenia ogólnego)?

3. Czy dla lepszej współpracy szkół z zakładami pracy nie należałoby wprowadzić systemowych „mechanizmów” finansowania, np. poprzez możliwość przeznaczania części podatków płaconych przez pracodawców na finansowanie współpracy?

4. Czy zdaniem Ministerstwa Edukacji Narodowej istotne byłoby wprowadzenie zmiany dotyczącej uwzględnienia wymagań pracodawców w przygotowaniu egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe, a szczególnie etapu praktycznego?

5. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej widzi potrzebę dokonania zmian w taki sposób, aby przy systemie rekrutacji na kierunkowe studia wyższe określić zasady uwzględniania wyników kształcenia zawodowego w szkołach ponadgimnazjalnych?

6. Czy obecnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są prace zmierzające do poprawy systemu kształcenia zawodowego w kierunku zmian istotnych dla całego środowiska zaangażowanego w edukację młodzieży?

Z poważaniem

Posel Tomasz Smolarz

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13608)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie możliwości rozszerzenia koszyka refundowanych kosztów wyposażenia i doposażenia stanowiska pracy

Szanowna Pani Minister! Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy umożliwia refundowanie ze środków Funduszu Pracy na rzecz podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. Art. 46 powołanej ustawy nie określa, jakie rodzaje wyposażenia i doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego podlegają finansowaniu z Funduszu Pracy. Do wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy zaliczane są środki, materiały, przedmioty niezbędne do zatrudnienia na tym stanowisku skierowanego bezrobotnego i wykonywania przez niego

powierzonej mu pracy. W praktyce oznacza to, że nie można zwracać się z wnioskiem o refundację poniesionych kosztów na wydatki o charakterze ogólnym, niezbędne dla funkcjonowania podmiotu i przeznaczone dla ogółu pracowników zatrudnionych w firmie wraz z pracownikami nowo zatrudnianymi. W sytuacji, w której podmiot zamierzałby poprawić warunki pracy w kierunku spełnienia przepisów BHP, nie mógłby skutecznie starać się o te środki.

Posłużę się następującym przykładem. Firma nie otrzymała dofinansowania ze środków pomocowych na utworzenie sanitariatów i pomieszczeń dla pracowników w hali przystosowywanej do rozszerzenia prowadzonej działalności gospodarczej. Faktem jest, że stworzenie sanitariatów nie wchodzi w zakres wyposażenia stanowiska pracy, ale jest niezbędne w przypadku zatrudniania dodatkowych pracowników. Nawet przy w pełni wyposażonym stanowisku właściciel nie może zatrudnić pracowników, dopóki nie zostaną spełnione wymogi przepisów BHP dotyczące miejsca pracy. W opisanej sytuacji właściciel firmy chciałby wpłynąć na zmniejszenie bezrobocia, zatrudniając pracownika, jednakże nie może skorzystać ze środków pomocowych Funduszu Pracy. Niespełniony zostaje zatem główny cel udzielenia pomocy, czyli wzrost zatrudnienia.

Mając powyższe na względzie, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy aktualnie obowiązujące przepisy prawne dają możliwość dostosowania sanitariatów w ramach środków Funduszu Pracy?

2. Czy obecnie w ministerstwie trwają prace nad wprowadzeniem szerszego wachlarza możliwości wyposażenia miejsca pracy?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Smolarz

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13609)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wsparcia finansowego rodziców
adoptujących dzieci chore**

Szanowna Pani Minister! Rodzice adopcyjni, decydując się na roztoczenie opieki nad dzieckiem, biorą tym samym całkowitą odpowiedzialność za jego wychowanie. Problemy zdrowotne podopiecznego nie mogą stanowić podstawy do rozwiązania adopcji, zatem decyzja o niej musi być przemyślana. Choroby, wady wrodzone czy upośledzenia często stają się największą przeszkodą na drodze do znalezienia dzieciom oczekującym na adopcję normalnej, kochającej rodziny. Marzenia dzieci dotkniętych takimi obciążeniami o prawdziwym domu mają niewielkie szanse spełnienia. Opieka nad takim dzieckiem wymaga poświęcenia, czasu i sporych nakładów finansowych, m.in. na leki, sprzęt medyczny, zabiegi, rehabilitację czy terapię. Niejednokrotnie sytuacja materialna potencjalnych rodziców nie pozwala na zapewnienie malcowi stałego leczenia, a w konsekwencji uniemożliwia jego przysposobienie. Polskie rodziny adopcyjne nie mogą liczyć na system wspierania finansowego, który z pewnością zwiększyłby liczbę adopcji dzieci chorych. W moim mniemaniu system ten wymaga reformy.

Mając powyższe na względzie, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo prowadzi działania w celu zapewnienia pomocy finansowej rodzinom adopcyjnym dzieci chorych?

2. Czy możliwe jest wprowadzenie dofinansowań dla rodzin chcących zaadoptować dziecko chore?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Smolarz

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13610)

do ministra środowiska

**w sprawie podjęcia skutecznych działań
mających na celu wprowadzenie w polskim
porządku prawnym zmiany przepisów
skutkujących wyłączeniem działalności
krótkofalowców z grona podmiotów
świadczących usługi o charakterze
komercyjnym**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, Dz. U. z 2004 Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 Nr 48, poz. 446, Dz. U. z 2006 Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Ministra o podjęcie skutecznych działań mających na celu wprowadzenie w polskim porządku prawnym zmiany przepisów skutkujących wyłączeniem działalności krótkofalowców z grona podmiotów świadczących usługi o charakterze komercyjnym.

Od kilku miesięcy amatorzy krótkofalowcy z niepokojem śledzą pracę ministra środowiska nad aktami wykonawczymi do ustawy Prawo ochrony środowiska, tj. nad rozporządzeniem w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia, oraz w sprawie wymagań dotyczących zgłoszenia instalacji wytwarzających pola magnetyczne. W skła-

danych w moim biurze poselskim prośbach o interwencję podkreślają, że przyjęte w rozporządzeniu rozwiązania są absurdalne, niosą w swych zapisach fatalne dla nich skutki i zagrażają przyszłości polskiego krótkofalarstwa.

Krótkofalowców niepokoi fakt, że ministerstwo chce nałożyć na krótkofalowców obowiązki takie, jak na komercyjne stacje radiowe, w tym obowiązek zgłaszania urzędzenia do specjalnego rejestru środków łączności, którymi posługują się radiowcy amatorzy. Przy czym tym obowiązkiem mają być objęte wszystkie urządzenia emitujące pole elektromagnetyczne od zaledwie 30 kHz do 300 kHz. Niebezpieczeństwa upatrują również w tym, że zrównanie w wymaganiach amatorów radiowców ze stacjami radiowymi w obowiązkach dokonywania precyzyjnego pomiaru emisji pola elektromagnetycznego może doprowadzić wielu krótkofalowców do rezygnacji ze swojego hobby z przyczyn ekonomicznych. Samo zgłoszenie urządzenia do rejestru będzie związane z opłatą, a wymagany pomiar powinien być wykonany przez specjalistyczne firmy, zaś koszt pomiaru jednego urządzenia to koszt kilku tysięcy złotych. Krótkofalowcy podkreślają, że ich aparatura nie zagraża zdrowiu innych osób, gdyż emituje zaledwie jedną tysięczną tego co rozgłośnię radiowe. Ponadto oni na swoim sprzęcie pracują zaledwie kilka godzin dziennie, dlatego nie widzą uzasadnienia dla objęcia ich tymi samymi obowiązkami co komercyjne stacje radiowe. W swojej argumentacji krótkofalowcy podkreślają, że ich działalność to nie tylko łączenia, ale także budowanie urządzeń nadawczo-odbiorczych systemów antenowych w oparciu o parametry określone w pozwoleniu na ich instalację i używanie. Krótkofalowcy często w ciągu roku zmieniają położenie anteny. W myśl proponowanych, nowych przepisów krótkofalowcy przy każdej zmianie położenia anteny powinni dokonywać zgłoszeń do rejestru. Ten proces generowałby duże, dodatkowe obciążenie nowymi zadaniami organy administracyjne wydające zezwolenie. Prawdopodobnie koszt obsługi systemu rejestracji byłby zdecydowanie wyższy niż wpływy z tytułu opłat dokonywanych przy wpisie do rejestru.

Krótkofalowcy z dumą wskazują na bogatą tradycję ruchu krótkofalowców w Polsce, osiągnięcia, duży wkład w edukację politechniczną młodzieży i społeczeństwa oraz dyspozycyjność i wysoką sprawność w czasach kryzysu. Niezrozumiałe są dla nich przyczyny pomijania przez ministerstwo ich środowiska w procesie prowadzenia konsultacji społecznych nad tworzeniem nowym prawem oraz nieustosunkowywania się ministerstwa do przesyłanych przez nich opinii w sprawie ustaw dotyczących środowiska krótkofalowców.

Wobec powyższych faktów proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Czy dokona Pan Minister weryfikacji przepisów zawartych we wskazanych rozporządzeniach i wprowadzi zadania i obowiązki dla krótkofalowców ade-

kwatne do poziomu wywoływanego działalnością skutku w środowisku?

Czy w procesie konsultacji społecznej nowych regulacji prawnych ministerstwo będzie kierowało przygotowywane projekty do zaopiniowania przez środowisko krótkofalowców?

Jakie rząd podejmie działania, aby ochronić amatorski ruch krótkofalowców i zagwarantować mu dogodne warunki rozwoju i bezpiecznego funkcjonowania? Wnoszę również o poinformowanie mnie o podjętych przez Pana Ministra działaniach w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13611)

do ministra gospodarki

w sprawie stopnia wykorzystania przez samorządy przy realizacji inwestycji gminnych unormowań prawnych zawartych w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446, Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Premiera o podjęcie skutecznych działań mających na celu wprowadzenie w polskim porządku prawnym uregulowań porządkujących i upraszczających system finansowania inwestycji gminnych realizowanych w ramach projektów opartych o partnerstwo publiczno-prywatne.

Szanowny Panie Ministrze! W 2008 r. gminy i małe miasteczka na inwestycje przeznaczyły 33 mld zł. Na 2009 r. ambitnie na ten cel zaplanowały 55 mld zł. Niestety wg prognoz wykonanie będzie znacznie poniżej założeń. Rok 2009 będzie pierwszym od 20 lat rokiem, w którym samorządy drastycznie zmniejszą inwestycje. W kierowanej przez władze samorządów woj. świętokrzyskiego do mojego biura poselskiego korespondencji w sprawie zmniejszających się możliwości gmin i powiatów na dokończenie lub rozpoczęcie nowych inwestycji zwracają uwagę na spadające dochody gmin i poważnie wzrastające zadłużenie ich budżetów. Jednocześnie podkreślają, że kierowane przez nich jednostki samorządowe nie mogą zadłużać się na więcej niż 60% rocznego docho-

du ogółem oraz na fakt, że na obsługę swoich zobowiązań nie mogą przeznaczyć więcej niż 15% rocznego dochodu. Już dziś samorządowcy obawiają się problemów z pozyskaniem środków na wkłady własne na inwestycje ze środków unijnych. Samorządy, jako najwięksi beneficjenci środków unijnych, w obawie, że jeżeli nie wydadzą do 2013 r. pieniędzy przyznanych przez Brukselę, to środki te mogą być cofnięte, zadłużają się w komercyjnych bankach. W 2008 r. tylko w bankach komercyjnych samorządy były zadłużone na 15 mld zł, natomiast w I półroczu br. aż na 16 mld zł. Do połowy 2009 r. na 2413 gmin zadłużonych było aż 2257, w tym 3 gminy w wysokości powyżej 60%, a 11 powyżej 50%.

W tej coraz trudniejszej sytuacji finansowej gmin, przy jednoczesnym, nadal wysokim zapotrzebowaniu na inwestycje, z rozmów z przedstawicielami samorządów wynika niski poziom wiedzy i obawy przed realizacją przedsięwzięć w partnerstwie publiczno-prywatnym. Samorządy powściągliwie odnoszą się do korzystania z tego systemu, gdyż nadal brakuje im szczegółowych regulacji dotyczących funkcjonowania wspólnych inwestycji, zaś obowiązujące w tym zakresie uregulowania określają zaledwie jako ramy do funkcjonowania PPP. Natomiast prywatni przedsiębiorcy są sceptycznie ustosunkowani do realizacji inwestycji w ramach projektów PPP, gdyż obawiają się, że ten system daje fiskusowi niczym nieuzasadniony wgląd w dokumenty finansowe firmy dzielącej z gminą trud wybudowania drogi lub mostu. A znając praktykę i represyjność aparatu skarbowego, wolą dmuchać na zimne i nie wychodzić przed szereg.

Możliwości samorządów, które ambitnie same szukają rozwiązań i wygospodarowują w swoich budżetach środki na wkłady własne na inwestycje ze środków unijnych, są już na wyczerpaniu. Dlatego trzeba im ułatwić dostęp do pieniędzy unijnych, bo już nigdy nie dostaniemy takiej szansy, a potrzeby inwestycyjne w naszym kraju są nadal duże.

Wobec powyższych faktów proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

— Ile do chwili obecnej i na jaką wartość zostało zrealizowanych inwestycji w ramach projektów PPP?

— Kiedy dokona Pan Premier uproszczenia i doprecyzowania procedur w zakresie realizacji przedsięwzięć w partnerstwie publiczno-prywatnym?

— Czy rząd wspomógł gminy i na jakich warunkach w sytuacji, gdy jednostce samorządu terytorialnego zaczęło brakować pieniędzy na dokończenie rozpoczętej inwestycji ze środków Unii Europejskiej?

— Jakie rząd podejmie działania w celu pobudzenia inwestycji sektora publicznego, zwłaszcza infrastrukturalnych z udziałem partnerów prywatnych?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o podjętych przez Pana Premiera działaniach w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13612)

do ministra skarbu państwa

w sprawie zastrzeżeń byłych właścicieli do rządowego projektu ustawy rekompensacyjnej (reprywatyzacyjnej)

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Ministrowi interpelację poselską w sprawie zastrzeżeń byłych właścicieli, członków Polskiego Towarzystwa Ziemiańskiego do rządowego projektu ustawy rekompensacyjnej – o świadczeniach pieniężnych przyznawanych niektórym osobom, których dotyczyły procesy nacjonalizacji.

W Ministerstwie Skarbu Państwa przygotowany został projekt ustawy, której celem jest przyznanie świadczeń pieniężnych niektórym ofiarom władz komunistycznych, odpowiedzialnych za grabież prywatnych majątków, przeprowadzoną na podstawie wydanych w latach 1944–1962 dekretów PKWN i ustaw uchwalonych przez Sejm PRL oraz bez podstawy prawnej. Ustawa ma regulować także kwestię przejęcia przez Skarb Państwa nieruchomości położonych na tzw. obszarach włączonych do Rzeszy oraz obszarach okupowanych. Podmiotami uprawnionymi do świadczeń przewidzianych ustawą będą osoby fizyczne, które były właścicielami mienia w dniu jego przejęcia przez państwo i obywatelami polskimi bez względu na ich narodowość, lub ich spadkobiercy bez względu na ich obywatelstwo i miejsce zamieszkania.

Ponadto projekt przewiduje m.in. następujące rozwiązania: Uwzględniona zostanie również możliwość zaliczenia przyznanego świadczenia pieniężnego na poczet ceny przeniesienia własności nieruchomości przejętej. Przeniesienie własności całości lub części nieruchomości następować będzie na wniosek złożony przez osobę uprawnioną, której zostało przyznane świadczenie pieniężne na podstawie przepisów przygotowywanej ustawy. Będzie to jednak możliwe tylko, jeśli nieruchomość przejęta przez państwo jest nadal własnością Skarbu Państwa ewentualnie gminy lub związku komunalnego albo też gdy nieruchomość jest własnością osoby prawnej, a jej organy wyrażą zgodę na zwrot nieruchomości.

Po uchwaleniu ustawy przez Sejm w pierwszym etapie przewiduje się złożenie wniosków do właściwego wojewody w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie. Wraz z upływem tego terminu uprawnienie do złożenia wniosku wygasa. Po przeprowadzeniu postępowania wojewoda wydaje decyzję w zakresie przysługującego uprawnienia, potwierdzającą oszacowaną według sporządzonych tabel przeliczeniowych wartość nieruchomości. Kwota należnego świadczenia zostanie uwidoczniiona w odrębnej decyzji wojewody, określającej wysokość świadczenia.

Przepisy projektowanej ustawy nie precyzują wysokości stawki procentowej świadczenia przewidzianego w ustawie. Wielkość przyznanego świadczenia będzie wynikała z podzielenia sumy środków przeznaczonych na ten cel w kwocie ok. 20 mld zł przez całkowitą wartość przejętego mienia, wynikającą z wydanych przez wojewodów decyzji. Po upływie terminu na złożenie wniosków i wydanie przez wojewodów decyzji minister skarbu państwa określi w drodze rozporządzenia wysokość stawki procentowej w sposób opisany wyżej.

Do projektu ustawy odniósł się Nadzwyczajny Zjazd Delegatów Polskiego Towarzystwa Ziemiańskiego, który obradował w Warszawie w dniu 11 grudnia 2009 r. Przyjęto stanowisko wobec „proponowanego procesu legislacyjnego w sprawie reprivatyzacji”. W dokumencie tym jednoznacznie stwierdzono, odwołując się do zapisanej w Konstytucji RP zasady równości wszystkich obywateli względem prawa, że środowisko ziemiańskie w Polsce nie wyraża zgody na proponowany projekt ustawy o świadczeniach pieniężnych przyznawanych niektórym osobom, których dotyczyły procesy nacjonalizacji.

Zdaniem polskich ziemian, tworzona ustawa powinna być poprzedzona stosowną preambułą, w której zawarty będzie stosunek obecnego ustawodawcy do czasów minionych. Ponadto zaproponowano – czego domaga się podstawowa zasada sprawiedliwości – aby w części projektu ustawy stanowiącej o wysokości świadczenia pieniężnego zapisać rekompensatę w wysokości 20% wartości zrabowanej nieruchomości, jak zostało to zagwarantowane osobom, które pozostawiły swoją nieruchomość poza obecnymi granicami Polski (w ustawie o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej, Dz. U. Nr 169, poz. 1418). „Wnosimy – napisano w komunikacie po zjeździe – o analogiczny zapis w opracowanej także dla naszego środowiska ustawie”.

Ziemiańskie apelują także m.in., aby środki pieniężne wypłacane wnioskodawcom były corocznie waloryzowane zgodnie ze wzrostem wartości rynkowej nieruchomości, czego obecny projekt nie przewiduje. Domagają się także, aby okres finalizacji ustawy nie przekroczył 10 lat, co jest niezwykle istotne ze względu na podeszły wiek wielu ziemian. Podkreślają także, że przede wszystkim oczekują na zwrot zrabowanego mienia w naturze, tam gdzie jest to nadal możliwe, czego nie mogła proponować tzw. ustawa zaburzańska.

W związku ze słusznymi postulatami środowiska ziemiańskiego mam następujące pytania do Pana Ministra:

— W oparciu o jakie dane wyliczono kwotę 20 mld zł przeznaczoną na przewidziane w ustawie świadczenia pieniężne?

— Dlaczego nie zastosowano analogicznego rozwiązania (20% wartości nieruchomości), jak w tzw. ustawie zaburzańskiej?

— Jaki jest stosunek Pana Ministra do propozycji ziemian, aby środki pieniężne wypłacane wnioskodawcom były corocznie waloryzowane, a także aby okres finalizacji ustawy nie przekraczał 10 lat?

— Czy prawdą jest, że w trakcie negocjacji międzyresortowych minister finansów generalnie sprzeciwiał się tej ustawie ze względu na przewidziane w niej wydatki z budżetu państwa, zaś przedstawiciele PSL nie zgadzali się na przenoszenie własności nieruchomości przejętej, czyli zwrot mienia w naturze?

— Zatem czy i kiedy zostanie skierowany do Sejmu projekt tej ustawy?

Z wyrazami szacunku

Posel Artur Górski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13613)

do ministra gospodarki

w sprawie stanu i perspektyw budowy elektrowni wodnych w Polsce

W tej kadencji Sejmu często podejmowane są dyskusje na temat bezpieczeństwa energetycznego kraju. Pan wicepremier w sposób profesjonalny i staranny udziela posłom wyjaśnień. Jednym z częściej podnoszonych problemów jest kwestia pozyskiwania energii z odnawialnych źródeł. Wiadomo bowiem, że docelowo wskaźnik ten powinien wynosić ok. 20%.

Jednym z klasycznych źródeł pozyskiwania energii jest wykorzystanie rzek w Polsce. W naszym kraju mamy stosunkowo dużo rzek, w tym dwie wielkie rzeki: Wisłę i Odrę. Z doświadczeń w woj. pomorskim wiem, że ważne znaczenie w budowie elektrowni wodnych mają również średnie i mniejsze rzeki, jak np. rzeka Słupia. Z moich częściowych konsultacji wynika, że w większym stopniu w naszym kraju należy postawić na budowę elektrowni wodnych. W celu pozyskania miarodajnych informacji uprzejmie zapytuję:

1. Jaki obecnie jest w Polsce wskaźnik w zakresie pozyskiwania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł?

2. Jak ogólnie rząd RP, Ministerstwo Gospodarki zapatruje się na kwestię budowy elektrowni wodnych w Polsce?

3. Jak obecnie przedstawia się stan (liczba, wielkość, znaczenie) elektrowni wodnych w Polsce? Jakie (i gdzie) obecnie elektrownie wodne znajdują się w budowie?

4. Jakimi informacjami dysponuje Ministerstwo Gospodarki na temat elektrowni wodnych w województwie pomorskim?

5. W jakim stopniu elektrownie wodne zasilają obecnie bilans energetyczny naszego kraju?

6. W jakim stopniu elektrownie wodne są wykorzystywane w bilansie energetycznym w państwach Unii Europejskiej? Z doświadczeń jakich państw najlepiej byłoby skorzystać w promocji elektrowni wodnych w Polsce?

7. Jakie inicjatywy, programy lub działania podejmuje Ministerstwo Gospodarki lub instytucje okołorządowe, aby ułatwiać powstawanie i dalszy rozwój elektrowni wodnych w Polsce?

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13614)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie realizacji systemu świadczeń
pieniężnych dla medalistów olimpijskich**

Obecna koalicja rządząca przykładą dużą wagę do rozwoju kultury fizycznej i sportu. W dużym stopniu można powiedzieć, że rząd premiera Donalda Tuska stawia na młodzież i sport. Sztandarowym tego przykładem jest realizacja programu „Orlik 2012”. Ten program to w istocie kapitalna zmiana jakościowa w większości gmin w Polsce.

Mam okazję dość często spotykać się ze środowiskami sportowymi. Ostatnio rozmawiałem z byłymi mistrzami olimpijskimi. Poprosili oni swojego posła o bliższe zainteresowanie rządu RP systemem świadczeń pieniężnych dla medalistów olimpijskich. Generalnie system ten wprowadzony jeszcze za rządu Jerzego Buzka oceniany jest pozytywnie. Wskazywane są jednak pewne propozycje i uwagi.

Uprzejmie więc Pana Ministra zapytuję:

1. Jaka jest dokładna geneza, podstawa prawna, wprowadzenia systemu świadczeń pieniężnych dla medalistów olimpijskich?

2. Jaki obecnie jest stan (liczba, dynamika przyrostu w ciągu minionych lat) osób – medalistów olimpijskich – korzystających z tych świadczeń pieniężnych?

3. Ile aktualnie wynosi to świadczenie pieniężne i w jakim stopniu jest ono lub będzie waloryzowane w przyszłości?

4. Jak wygląda zaangażowanie budżetu państwa (resortu sportu) w finansowanie świadczeń pieniężnych w poszczególnych latach?

5. Jakie ogólnie wnioski i uwagi kierowano dotychczas do Ministerstwa Sportu i Turystyki w sprawie zmian systemu świadczeń pieniężnych dla medalistów olimpijskich?

6. Na ile realne i możliwe dla budżetu państwa byłoby powiększenie tego systemu świadczeń pieniężnych poprzez ujęcie dodatkowej kategorii: mistrzów świata?

7. Jakie zmiany w obecnym systemie świadczeń pieniężnych dla medalistów olimpijskich planuje ministerstwo sportu?

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13615)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie pozyskiwania unijnych funduszy
przez PKP**

Szanowny Panie Premierze! Jak donosi „Dziennik Gazeta Prawna”, PKP Polskie Linie Kolejowe nie potrafi pozyskać unijnych środków na niezbędne inwestycje. Unia Europejska zarezerwowała na inwestycje kolejowe w Polsce 4800 mln euro, tymczasem do 1 października br. Polskie Linie Kolejowe złożyły tylko jeden wniosek o wypłatę dofinansowania, co w porównaniu z koniecznością przeprowadzenia ponad 20 dużych remontów infrastruktury kolejowej stanowi znikomy odsetek.

W kontekście Pańskich wielu wypowiedzi odnośnie do słabego wykorzystywania środków unijnych przez poprzedni rząd i braku tzw. fachowców wśród osób odpowiedzialnych za ich pozyskiwanie, to niestety mamy tu wyraźny przykład, że tych fachowców brakuje obecnie w tak ważnych spółkach, jakimi są spółki z grupy PKP. Prezes spółki PLK pan Zbigniew Szafranski nieudolnie tłumaczy się, iż przyczyną opóźnień są między innymi wymogi unijne i zatory płatnicze pomiędzy spółkami PKP. Pierwszy argument jest bardzo uniwersalny i wygodny, drugi z kolei pokazuje natomiast niepokojący brak koordynacji działań spółek kolejowych.

Powołany przez Pana zespół doradców, który ma pomóc nadrobić zaległości, to wyraz rozpaczliwego ratowania sytuacji i efekt braku sprawnego i bieżącego nadzoru nad spółkami oraz, co ważniejsze, doboru kompetentnej kadry zarządczej w podległych spółkach.

W związku z powyższym stawiam następujące pytania:

1. Jakie konkretne kroki zamierza Pan podjąć w celu ratowania trudnej sytuacji w pozyskiwaniu środków unijnych na bardzo ważne remonty infrastruktury kolejowej, ważne również w kontekście zbliżającego się Euro 2012?

2. Jaki jest aktualny stan i tempo pozyskiwania funduszy unijnych na wszystkie zaplanowane inwestycje przez PKP?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13616)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy Gazociągu Północnego

Szanowny Panie Premierze! Po zgodzie Szwecji oraz Finlandii na budowę Gazociągu Północnego Polska ma trudną sytuację energetyczną, ponieważ Europa Środkowa wraz z Polską będzie pominięta w systemie przesyłu gazu, jest bowiem wyłączona z dwóch głównych sieci – Gazociągu Północnego oraz South Stream. Jak zapewnił Pan publicznie, rząd będzie analizował wszystkie możliwości w sprawie Gazociągu Północnego, lecz nie na zasadzie „jałowej awantury, ale skutecznego działania”. Przekazał Pan również, że spodziewał się takiej decyzji ze strony skandynawskich partnerów, ponadto minister środowiska Szwecji powiedział, że przed wydaniem decyzji władze tego kraju konsultowały się m.in. z Polską. W związku z zaistniałą sytuacją stawiam następujące pytania:

1. Jak przebiegały wspomniane konsultacje rządu z rządem Szwecji odnośnie do budowy Gazociągu Północnego (chodzi o treść oraz formę wspomnianych konsultacji)?

2. Co miał Pan Premier na myśli, mówiąc o skutecznym działaniu w kontekście budowy Gazociągu Północnego? Czy kryją się za tym konkretne i określone działania, jeżeli tak, to jakie?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13617)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie premii dla urzędników

Szanowny Panie Premierze! Wiele Pan mówił i mówi o oszczędnościach w poszczególnych resortach i w całej administracji państwowej w związku z kryzysem i ogromnym deficytem budżetowym, tymczasem dochodzą głosy o kolosalnych pieniądzach wypłaconych urzędnikom administracji rządowej w ramach premii i nagród przez ostatnie 2 lata. Wydano rzekomo 122 mln zł, najwięcej w Ministerstwie Finansów, które głosem pana ministra Jacka Rostowskiego głośno apeluje o oszczędności w ministerstwach. Fakty te świadczą o niekonsekwencji w deklaracjach Pana Premiera, dlatego proszę o wyjaśnienie następujących kwestii:

1. Czy były jakiegokolwiek wytyczne dla ministrów odnośnie do oszczędności w wydatkach na premie i nagrody dla urzędników?

2. Ile dokładnie pieniędzy zostało wydanych na premie i nagrody w całej administracji rządowej na przestrzeni ostatnich 2 lat?

3. Ile wydała kancelaria premiera na premie i nagrody dla urzędników na przestrzeni ostatnich 2 lat?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13618)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planowanych nowych podatków
i wzrostu cen w okresie 2 lat rządów koalicji
PO-PSL**

Szanowny Panie Premierze! „Dziennik Gazeta Prawna” uprzedza o planowanych w przyszłym roku przez rząd ukrytych podatkach za prąd, gaz i paliwa. Związane one mają być z ochroną środowiska oraz dywersyfikacją dostaw gazu. Ekstradaniny – jak określa je „Dziennik Gazeta Prawna” – to: węglowa, dywersyfikacyjna i wynikająca z zakupu energii produkowanej z metanu; każda z nich podniesie cenę paliw, gazu i energii elektrycznej oraz aż o 140% wzrośnie od stycznia opłata paliwowa od oleju napędowego. Przy okazji informacji o kolejnych podwyżkach, które dotyczą wszystkich, a najbardziej, jak zawsze, osoby mniej zamożne, przypomina mi się ostatnia przed wyborami parlamentarnymi w 2007 r. debata Jarosława Kaczyńskiego z Panem, kiedy to wyliczał Pan, o ile podczas trwania poprzedniego rządu wzrosły m.in. ceny żywności oraz innych artykułów, podając konkretne przykłady. Nawiązując do tych wypowiedzi, trzeba przeanalizować wzrost cen artykułów spożywczych, opłat za energię, gaz oraz innych artykułów niezbędnych do codziennego życia. Wyraźnie widać, że ceny te przez okres rządów pana premiera wzrosły znacznie, żeby nie powiedzieć drastycznie. Dlatego stawiam następujące pytania:

1. Proszę o przedstawienie informacji, o ile wzrosły ceny artykułów spożywczych, artykułów codziennego użytku oraz mediów przez okres ostatnich 2 lat, uwzględniając także konkretne przykłady, na jakie powoływał się Pan w debacie z premierem Jarosławem Kaczyńskim.

2. Czy planowane nowe podatki są już przesądzone i czy są one związane z ratowaniem finansów publicznych?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Jaworski

Gdańsk, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13619)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie umowy gazowej z Rosją

Szanowny Panie Premierze! Jak oceniają niektórzy eksperci, przygotowane porozumienie w sprawie odbioru gazu z Rosji zagraża bardzo realnie bezpieczeństwu energetycznemu Polski. Zobowiązanie bowiem dotyczy aż 28-letniego okresu, w którym będziemy uzależnieni od dostaw surowca z Rosji, co doprowadzi do monopolu Gazpromu na dostawy gazu, który de facto będzie coraz droższy. Konsekwencje tej decyzji będą ponosić Polacy oraz cała polska gospodarka. Sam proces i forma podpisania umowy są zadziwiające, w ramach Unii Europejskiej nie zawiera się bowiem takich zobowiązań między rządami państw, tak jak to było w czasach realnego socjalizmu, lecz umowy podpisywane są przez spółki energetyczne. Temat umowy gazowej prowokuje z kolei temat budowy terminalu LNG, którego termin otwarcia przesunięto z roku 2012 na 2014 r., oraz jeszcze jeden temat dotyczący budowy interkonektora z Danią, który miał być skończony w 2010 r. Zaniedbania rządu związane z tymi inwestycjami są niepokojące, ponieważ są to inwestycje niezmiernie ważne dla naszego kraju. Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przygotowana umowa na dostawy gazu z Rosji będzie jeszcze weryfikowana przez stronę polską, jeśli tak, to w jakim zakresie?

2. Na jakim etapie są prace związane z budową terminalu LNG oraz budową interkonektora z Danią?

3. Jakie konkretne plany ma rząd odnośnie do dywersyfikacji dostaw gazu do Polski oprócz wymienionych powyżej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13620)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji leków onkologicznych

Szanowna Pani Minister! Pacjenci z rakiem nerki nie mają w Polsce właściwego dostępu do skutecznych, nowoczesnych terapii, o czym informują specjaliści onkolodzy. Nakłady na refundację leków onkologicznych w Polsce należą do najniższych w Europie, przewyższając nas takie kraje, jak Rumunia,

Mołdawia i wiele innych państw byłego bloku wschodniego.

Rak nerki jest nowotworem rzadkim, w Polsce stanowi od 2 do 4% wśród nowotworów złośliwych. W ostatnich dekadach obserwuje się ciągły wzrost zachorowań, najczęściej u osób po 50. roku życia. Wraz ze wzrostem zachorowań rośnie też umieralność pacjentów z rakiem nerki. Dane statystyczne odnotowują, że wśród osób z nowo rozpoznanym rakiem nerki występuje aż 50% zgonów. Skryty przebieg choroby powoduje, że jest ona rozpoznawana za późno albo w stadium znacznego zaawansowania miejscowego bądź w stadium rozsiały. Rak ten może być wyleczony z powodzeniem operacyjnie, jedynie jeśli zostanie wcześniej wykryty, zanim rozsieje się po organizmie. Istotną sprawą jest również to, że rak nerki nie jest chorobą jednorodną i lek powinien być dobierany indywidualnie dla danego pacjenta. Istnieje zatem kilka rodzajów tego nowotworu, różnią się one podłożem i inną wrażliwością na leczenie.

Immunoterapia z użyciem interferonów i interleukin nie przynosi wystarczających efektów, pomagają one tylko nielicznym chorym, co więcej, są źle tolerowane, a koszty leczenia są bardzo wysokie. Przypomnieć należy, iż ww. leki zostały wprowadzone do leczenia raka nerki w latach 90. Według danych leki te u 2–5% pacjentów doprowadzić mogą do całkowitego wyleczenia, ale zawierają dużą toksyczność. Skuteczność działania leku odnosi się do jednego z typów raka nerki i aż 85% chorych nie odnosi korzyści z takiej terapii.

Obecnie do dyspozycji jest wiele leków nowej generacji, które działają znacznie efektywniej. Specjaliści podkreślają, że leki nowej generacji dwukrotnie wydłużają przeżycie pacjentów z rakiem nerki, mając znacznie mniej działań ubocznych i, co ważne, poprawiają komfort życia chorego. Ważne jest, iż leki te pozwalają pacjentowi z rakiem nerki żyć tak, jak żyje się z chorobą przewlekłą.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego pozytywne rekomendacje Rady Konsultacyjnej Agencji Oceny Technologii Medycznych dotyczące leków nowej generacji w leczeniu zaawansowanego raka nerki do tej pory nie zostały wprowadzone do programu terapeutycznego?

2. Dlaczego pacjenci z rakiem nerki nadal pozbawieni są dostępu do leków, które są w znacznym stopniu efektywniejsze w chorobie?

3. Kiedy ww. leki nowej generacji znajdą się w programie terapeutycznym finansowanym przez NFZ?

4. Czy w związku z istnieniem kilku rodzajów raka nerki (każdy o innym podłożu i z inną wrażliwością na leczenie) nie należałoby odstąpić od refundowania tylko jednego leku działającego w konkretnym przypadku, a wprowadzić refundację wszystkich leków wspomagających walkę z tą chorobą?

5. Jakie kroki podejmie Ministerstwo Zdrowia w kierunku profilaktyki mającej na celu wykrywa-

nie raka nerek we wczesnym stadium rozwoju, co pozwoliłoby na zwiększenie liczby wyleczonych pacjentów?

Z poważaniem

Posel Elzbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13621)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępu
do badań diagnostycznych**

Szanowna Pani Minister! Jak ważna jest dobra diagnostyka w wykrywaniu chorób oraz ich leczeniu wiedzą lekarze, ale również coraz bardziej świadomi pacjenci. Zakres podstawowych badań wykonuje się na zlecenie lekarzy rodzinnych. Jeszcze do niedawna w kontraktach lekarza POZ zapisana była konieczność przeznaczenia części tych środków na badania diagnostyczne. Ich niewykorzystanie skutkowało koniecznością zwrotu środków do NFZ. Od czasu, kiedy wymagania te zniknęły z kontraktów, coraz rzadziej pacjenci kierowani są na badania. W jednej z poprzednich interpelacji wskazywałam na to zjawisko, podając jako potwierdzenie informacje pacjentów o niechęci kierowania na badania przez lekarzy POZ i ambulatoryjnej opieki medycznej, którzy w wielu przypadkach argumentują te decyzje koniecznością finansowania ich z własnych pieniędzy.

W listopadzie tego roku z inicjatywy diagnostów, dzięki porozumieniu z lokalnym tygodnikiem i wsparciu sponsorów przeprowadzono w Koninie bezpłatne podstawowe badania diagnostyczne. W założeniach program miał objąć 150 pacjentów. W ciągu jednego dnia zgłosiło się ich ponad 400. Z uwagi na projektowany rozmiar projektu zrealizowano ponad 170 badań w ciągu jednego dnia. W większości były to osoby, które od dawna nie były kierowane na takie badania lub wykonywały je odpłatnie, nie uzyskując skierowania od lekarza rodzinnego. Ponad 70% przebadanych miało wyniki odbiegające od normy, wymagające natychmiastowej konsultacji lekarskiej i podjęcia leczenia. Dla wielu był to pierwszy sygnał o zagrożeniu zdrowia.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Ile podstawowych badań diagnostycznych wykonywanych jest na zlecenia lekarzy podstawowej i specjalistycznej opieki zdrowotnej w stosunku do liczby pacjentów objętych opieką i leczeniem?

2. Ile procent środków przeznaczają na ten cel ww. lekarze w ramach swoich kontraktów?

3. Czy Pani Minister przewiduje powrót do wyznaczenia niezbędnych środków w ramach kontraktów na przeprowadzanie takich badań?

4. Czy jedyną szansą dla pacjentów w zakresie dostępności do bezpłatnych podstawowych badań diagnostycznych są akcje charytatywne i sponsoring?

Z poważaniem

Posel Elzbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13622)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępu
do zabiegów rehabilitacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Szczególne znaczenie zabiegów rehabilitacyjnych dotyczy schorzeń neurologicznych i ortopedycznych, głównie o charakterze urazowym. Podjęta odpowiednio wcześniej rehabilitacja daje szansę na powrót do pełnej sprawności pacjenta. Faktem jest, że następujące zmiany pourazowe przy zbyt późnym podjęciu zabiegów są już niemożliwe do skorygowania. Wiadomym jest, że czas oczekiwania w Polsce na termin skorzystania z zabiegów rehabilitacyjnych w wielu placówkach to okres często jednego roku. Leczenie szpitalne pacjenta jest zaledwie tylko podstawą w procesie odzyskania pełnej sprawności. Dlatego bardzo istotnym elementem jest kontynuacja zabiegów rehabilitacyjnych, gdyż zbyt długi odstęp czasu prowadzi do nieodwracalnych zmian chorobowych, trudnych do zniwelowania.

Wykonujące zabiegi rehabilitacyjne podmioty podkreślają, że w ramach kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia środki przeznaczone na te świadczenia są zdecydowanie za małe. Powodem tego stanu rzeczy jest rezygnacja z wielu droższych, ale skuteczniejszych metod, które pomagają pacjentom w odzyskaniu pełnej sprawności. Prawdą jest, jak twierdzą specjaliści, że, pomimo leczenia szpitalnego, brak zabiegów rehabilitacyjnych w odpowiednio krótkim odstępie czasu nie pozwala na uzyskanie pełnej sprawności pacjenta. Oczekiwanie na zabiegi rehabilitacyjne oraz ich ograniczony charakter z pewnością powinien ulec zmianie. Polski pacjent, podobnie jak dzieje się w innych krajach Europy, powinien mieć możliwość odpowiednio wcześniej skorzystania z koniecznych zabiegów rehabilitacyjnych.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jakie działania podejmie Pani Minister, aby skrócić czas oczekiwania przez pacjentów na zabiegi rehabilitacyjne finansowane ze środków NFZ?

2. Czy jedyną szansą dla pacjentów jest finansowanie tych zabiegów z własnych środków?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13623)

do ministra zdrowia

w sprawie określenia w projekcie rozporządzenia priorytetów zdrowotnych

Szanowna Pani Minister! Jedną z podstawowych przesłanek do zakwalifikowania świadczenia opieki zdrowotnej jako świadczenia gwarantowanego jest wpływ tego świadczenia na poprawę zdrowia obywateli przy uwzględnieniu m.in. priorytetów zdrowotnych (ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 31a).

Priorytety te powinny dotyczyć tych sfer opieki zdrowotnej, które powinny być finansowane ze środków publicznych w pierwszej kolejności, gdyż dotyczą świadczeń koniecznych i absolutnie najważniejszych, związanych z podstawowymi problemami zdrowotnymi obywateli. W przygotowanym rozporządzeniu stanowczo brakuje celu obejmującego zapobieganie próchnicy zębów i ograniczenie skutków tej choroby. Duże zaniedbania w profilaktyce i leczeniu, jakich dopuszczają się rodzice w stosunku do swoich dzieci, stale malejące nakłady na leczenie stomatologiczne sprawiają, że obecnie próchnica przestała być problemem tylko wieku dziecięcego, a stała się problemem ogólnozdrowotnym. Negatywne skutki tych zaniedbań coraz częściej są obserwowane u pacjentów dorosłych, a konsekwencje dalszego braku należynej profilaktyki mogą potęgować negatywne skutki schorzeń ogólnych, w tym chorób naczyniowo-sercowych. Zgodnie z przyjętym rozporządzeniem określającym koszyk świadczeń leczenie stomatologiczne w przeważającej większości wyłączone jest z finansowania ze środków NFZ.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy Pani Minister przewiduje korektę rozporządzenia uznającego jako jeden z priorytetów zdrowotnych zwiększenie profilaktyki stomatologicznej i leczenie skutków próchnicy?

2. Czy w związku z powyższym przewiduje się zwiększenie udziału środków NFZ w finansowaniu świadczeń stomatologicznych?

3. Czy do szkół powrócą lekarze stomatolodzy?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13624)

do ministra zdrowia

w sprawie zmniejszenia środków finansowych na kontrakty dla szpitali w 2010 r.

Szanowna Pani Minister! Jak wynika z doniesień prasowych, setki dyrektorów szpitali odmawiają podpisania kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia, który obciął im budżety na przyszły rok. Szpitalom wojewódzkim w całej Polsce zaproponowane zostały kontrakty niemal średnio o 10% mniejsze niż w roku 2009. Zmniejszono też wycenę poszczególnych usług medycznych.

Narodowy Fundusz Zdrowia zapowiedział zmniejszenie szpitalnych kontraktów o 5–10%. Jednak prawo nakazuje płacić za wszystkie zabiegi ratujące życie, więc oddziałom, gdzie się je ratuje, zaproponował takie same umowy jak w 2009 r. Mniejszy o 9% przyszłoroczny budżet oznacza dla szpitala podwojenie kolejek w poradniach specjalistycznych, a już dziś przy nadlimitach na wizytę trzeba czekać kilka miesięcy. By załatać dziurę, fundusz postanowił nie zapłacić szpitalom za wszystkie wykonane usługi medyczne, a jedynie za te, które zakontraktował, a to oznacza, że nie otrzymają one 1,6 mld zł.

Szanowna Pani Minister, wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy powyższy problem opisany w interpelacji jest monitorowany przez NFZ?

2. Jakie działania planuje podjąć ministerstwo, aby poprawić obecną sytuację?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13625)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie realizacji zadań przez jednostki samorządu terytorialnego, określonych w art. 30a ustawy Karta Nauczyciela

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) w art. 30a zobowiązuje jednostki samorządu terytorialnego do dokonywania corocznej analizy ponoszonych wydatków na wynagrodzenia nauczycieli, kontrolowanej przez izbę obrachunkową.

Zgodnie z nowelizacją art.30a i b z dnia 18 listopada 2009r. jednostka samorządu terytorialnego:

a) do 20 stycznia każdego roku przeprowadza analizę wydatków poniesionych na wynagrodzenia dla nauczycieli roku poprzedniego,

b) w przypadku wystąpienia różnicy do 31 stycznia wypłaca nauczycielom dodatek uzupełniający,

c) do 10 lutego sporządza sprawozdanie z osiągniętych średnich wynagrodzeń, określonych w Karcie Nauczyciela,

d) do 17 lutego przedkłada sprawozdanie do regionalnej izby obrachunkowej, organowi stanowiącemu, dyrektorom szkół oraz związkom zawodowym.

W myśl wspomnianego artykułu w przypadku nieosiągnięcia średnich wynagrodzeń na danym stopniu awansu zawodowego kwotę różnicy ma otrzymać od organu prowadzącego każdy nauczyciel zatrudniony i pobierający wynagrodzenie w roku (tzn. na 3 miesiące, 6 miesięcy czy 12 miesięcy).

Oznacza to, że żeby utrzymać wysokość średnich wynagrodzeń nauczycieli, niezbędna jest modyfikacja wypłacanych dodatków (ustalanych przez organ prowadzący zgodnie z art. 30 ust. 6 ustawy Karta Nauczyciela): motywacyjnego, funkcyjnego, za trudne warunki, za godziny nadwymiarowe oraz za godziny doraźnych zastępstw. Być może sytuacja taka przyniesie pozytywne rezultaty wobec grupy nauczycieli. Należy jednak zauważyć, że konieczność uzyskania wymaganych średnich wynagrodzeń może wymusić na samorządach także potrzebę przydzielania niektórym nauczycielom większej liczby godzin nadwymiarowych, niejednokrotnie kosztem etatów nauczycieli zatrudnionych na czas określony lub w niepełnym wymiarze godzin.

Wyrównywanie wynagrodzeń nauczycielom, którzy nie osiągnęli średnich wynagrodzeń, budzi wiele kontrowersji wśród samych zainteresowanych. Z jednej strony rozumieją oni troskę o ich sytuację materialną, z drugiej zaś trudno zrozumieć, że do obliczenia średnich wynagrodzeń nie uwzględnia się wszystkich składników wynagrodzenia (np. dodatku wiejskiego, dodatku mieszkaniowego, nagrody ministra edukacji narodowej), które stanowią dochód poszczególnych osób. Ponadto wymaganą średnią osiągną nauczyciele aktywni, którzy uzyskują wyższy dodatek motywacyjny, wypracowali znaczą liczbę godzin nadwymiarowych oraz płatnych zastępstw. Natomiast wyrównanie mogą otrzymać również tacy nauczyciele, którzy wprawdzie wywiązują się z powierzonych obowiązków, ale z różnych powodów odmawiają pracy w czasie dodatkowych godzin (ponadwymiarowych, zastępstw).

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy w związku z powyższym Pani Minister przewiduje uzupełnienie subwencji oświatowej przeznaczanej na wyrównanie wynagrodzeń dla nauczycieli w sytuacji wystąpienia niedoborów?

2. W jaki sposób wprowadzona nowelizacja chroni nauczyciela zatrudnionego na czas określony lub

w niepełnym wymiarze godzin przed zagrożeniem bezrobociem?

3. Dlaczego do analizy średnich wynagrodzeń nauczycieli nie przyjmuje się wszystkich składników wynagrodzenia (np. dodatku wiejskiego, mieszkaniowego) oraz uzyskanych nagród, które stanowią jego dochód w danym roku?

Z poważaniem

Poseł Janina Okrągły

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13626)

do ministra finansów

**w sprawie sprzecznych z zasadą państwa
prawa praktyk organów skarbowych
oraz zmiany niekorzystnego stanowiska
w stosunku do sposobu naliczania
początkowego terminu okresu
uprawniającego do zwolnienia podatkowego
w przypadku zbycia lokalu mieszkalnego**

Szanowny Panie Ministrze! Stosownie do treści art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych źródłem przychodów jest odpłatne zbycie, z zastrzeżeniem ust. 2, nieruchomości lub ich części oraz udziału w nieruchomości, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego lub użytkowego oraz prawa do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej, prawa wieczystego użytkowania gruntów, jeżeli odpłatne zbycie nie następuje w wykonaniu działalności gospodarczej i zostało dokonane przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie lub wybudowanie.

Zgodnie z art. 28 ust 1 ww. ustawy w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2006 r. przychodu z odpłatnego zbycia i praw majątkowych określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c nie łączy się z przychodami (dochodami) z innych źródeł. Podatek od przychodu uzyskanego, o którym mowa powyżej, zgodnie z art. 28 ust. 2 ww. ustawy ustala się w formie ryczałtu w wysokości 10% uzyskanego przychodu.

Podatek ten jest płatny bez wezwania w terminie 14 dni od dnia dokonania odpłatnego zbycia na rachunek urzędu skarbowego, którym kieruje naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania podatnika.

Powyższe zasady opodatkowania mają zastosowanie do przychodów z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw nabytych do dnia 31 grudnia 2006 r. Stosownie bowiem do art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych

innych ustaw (Dz. U. z 2006 r. Nr 217, poz. 1588) do przychodu (dochodu) z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a–c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, nabytych lub wybudowanych (oddanych do użytkowania) do dnia 31 grudnia 2006 r., stosuje się zasady określone w ww. ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2007 r.

W niniejszej sprawie umowa zbycia lokalu mieszkalnego została zawarta w dniu 29 czerwca 2008 r. w formie aktu notarialnego. Odpis tego aktu notarialnego został złożony w urzędzie skarbowym przez notariusza w dniu 2 lipca 2008 r. Akt ten na stronie 1 zawierał informację o zamieszkiwaniu, a co za tym idzie, także zameldowaniu w zbywanym lokalu. Już wówczas obowiązywało rozporządzenie ministra finansów z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie przedłużenia terminu do złożenia oświadczenia o spełnieniu warunków do zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym przychodów uzyskanych z odpłatnego zbycia nieruchomości i określonych praw majątkowych, wskazujące, iż termin dla uzyskujących przychody z ww. sprzedaży w 2008 r. mija 30 kwietnia 2009 r. Od lipca 2008 r. do kwietnia 2009 r., a więc przez 9 miesięcy od otrzymania informacji o powstaniu przychodu u odwołującego się, organ podatkowy nie wezwał odwołującego się do złożenia wyjaśnień. Uczynił to dopiero w sierpniu 2009 r. Świadczy to jednoznacznie o naruszeniu przez organ podatkowy wszystkich ww. zasad.

Na tym tle stosowne zdaje się pytanie o zasadność regulacji nakazującej zbywcy złożenie oświadczenia o spełnieniu warunków do skorzystania z ulgi meldunkowej. Nałożenie takiego obowiązku prowadzi w konsekwencji do oczekiwania na błąd podatnika, który wskutek różnych okoliczności może uchybić terminowi i tym samym pozbawić się prawa do ustawowego zwolnienia z podatku. Szczególnie zasadne jest to pytanie w sytuacji, gdy całość informacji potrzebnych do zastosowania ulgi organa podatkowe już posiadają.

Czy w świetle zasad konstytucyjnych zawartych w art. 32 konstytucji, zgodnie z którym wszyscy są wobec prawa równi i mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, oraz art. 84 konstytucji, po myśli którego każdy jest zobowiązany do ponoszenia podatków tylko przewidzianych w przepisach ustawowych, takie postępowanie jest prawidłowe? Zasada równości wobec prawa i równego traktowania przez władze publiczne oznacza po pierwsze, że przepis ust. 22 art. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wyznaczający termin na złożenie oświadczenia o zameldowaniu w zbywanym lokalu mieszkalnym przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy przed data zbycia w sposób niezgodny z konstytucją traktuje w sposób nierówny podatników, przyznając zwolnienie z płatności podatku, ale dodatkowo w sposób nieuprawniony, warunkując go dokonaniem czynności w postaci złożenia oświadczenia

w krótkim terminie, a po drugie, zobowiązuje organy podatkowe do działania zgodnie z zasadami wskazanymi w K.p.a. i Ordynacji podatkowej:

1) zasadą prawdy obiektywnej, zgodnie z którą w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny, słuszny interes obywateli, wyrażoną w art. 7 K.p.a. i w art. 122 Ordynacji podatkowej, po myśli którego w toku postępowania organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym,

2) zasadą pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, zgodnie z którą organy administracji publicznej zobowiązane są prowadzić postępowanie w taki sposób, aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów państwa oraz świadomość i kulturę prawną obywateli, wskazaną w art. 8 K.p.a. oraz art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym postępowanie podatkowe powinno być prowadzone w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych,

3) zasadą udzielania informacji, zgodnie z którą organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego.

Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek, wskazanych w art. 9 K.p.a. i art. 121 § 2 Ordynacji podatkowej, który stanowi, że organy podatkowe w postępowaniu podatkowym obowiązane są udzielać niezbędnych informacji i wyjaśnień o przepisach prawa podatkowego pozostających w związku z przedmiotem tego postępowania.

Tymczasem w sprawie, która jest podstawą niniejszej interpelacji, organa podatkowe nie uczyniły nic przez okres 9 miesięcy, aby załatwić sprawę zgodnie z obowiązującym prawem. Tym bardziej, że zbywca mający lokatorskie spółdzielcze prawo do ww. lokalu zamieszkuje w nim od 1986 r., a więc od 22 lat, co roku składając zeznanie roczne o osiągniętych dochodach, wskazuje swój adres zamieszkania i zameldowania. Organ podatkowy ma zatem z ww. dokumentów wiedzę o jego adresie.

Jak ma się do zasady państwa przyjaznego obywatelowi i państwa prawa postępowanie polegające na oczekiwaniu na błąd podatnika czy niezawinione zaniedbanie? Trudno oczekiwać w takim wypadku szacunku ze strony obywateli w sytuacji, gdy z jednej strony państwo stwarza korzystne regulacje dla obywateli, a z drugiej strony czeka na ich potknięcie. Dyskretne sprzyjanie takiemu postępowaniu i jego tolerancja stoi w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami i poczuciem sprawiedliwości obywateli.

Wątpliwości na kanwie sprawy, która stała się podstawą tego wystąpienia, rodzą się także w innej kwestii. W przypadku posiadania spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu nabytego jeszcze w 1986 r., 5-letni okres uprawniający do skorzystania ze zwolnienia podatkowego liczony jest od daty jego przekształcenia w odrębną własność. Stanowisko takie wynika z pisma ministra finansów z 28 września 2007 r. MB8/371/2007 będącego odpowiedzią na pytanie „Rzeczpospolitej”.

Nawet jeśli ten pogląd jest zgodny z aktualnie obowiązującymi przepisami, a resort powołuje się na cechę zbywalności prawa własności w odróżnieniu od spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu, to stoi on w sprzeczności z funkcją, jaką spełniać ma wyznaczenie 5-letniego okresu pomiędzy datą nabycia prawa mieszkania i jego zbycia. Zapis ten miał przeciwdziałać spekulacji nieruchomościami przez osoby czyniące sobie z takiego postępowania stałe źródło dochodu.

W tej sytuacji uważam obowiązujący w praktyce pogląd Ministerstwa Finansów o liczeniu 5-letniego okresu uwalniającego od podatku dochodowego od końca roku, w którym nastąpiło przekształcenia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu we własnościowe prawo do lokalu lub prawa do nabycia lokalu jako odrębnej własności, za niesprawiedliwe i krzywdzące względem posiadaczy lokali spółdzielczych z wieloletnim stażem.

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13627)

do ministra finansów

**w sprawie uciążliwości w przekraczaniu
polsko-ukraińskiej granicy**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracają się do mnie przedsiębiorcy, których firmy – różnych branż – prowadzą interesy na terytorium Ukrainy. Zgłaszają duże uciążliwości w przekraczaniu polsko-ukraińskiej granicy. Ze specyfiki ich pracy wynika, że muszą często na tej drodze podróżować, a czas przekraczania granicy jest dla nich znaczącym utrudnieniem. Jak podają, wjazd przez zielony pas trwa przeważnie 6–8 godzin i jest to czas już po odprawie ukraińskiej, czyli blokada następuje po stronie polskiej. Bezpośrednie interwencje przedsiębiorców we właściwym terytorialnie urzędzie celnym nie przynoszą spodziewanych rezultatów. Rozumiem trudności, z jakimi spotykają się przedsiębiorcy i, z drugiej strony, również konieczność spełnienia wymogów

prawnych dotyczących tej granicy. Jednak znaczenie funkcjonowania polskich firm na Ukrainie jest ważne dla naszej gospodarki i trzeba podjąć kroki dla usprawnienia obsługi tych przedsiębiorców. Tym bardziej że, jak podają przedsiębiorcy, często powodem długiego czasu oczekiwania jest niewystarczająca obsada personalna Służby Celnej – obsługi dokonuje przeważnie jeden celnik.

Zwracam się więc z prośbą i pytaniem: Czy dla polskich przedsiębiorców, których firmy lokowane są również na terytorium Ukrainy, są przewidywane ze strony polskiej administracji ułatwienia dla procesu przekraczania granicy polsko-ukraińskiej?

Z poważaniem

Posłowie Halina Rozpondek
i Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13628)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zmiany zasad przyznawania
środków finansowych na wykonywanie
zadań z zakresu ratownictwa górskiego
i wodnego w 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, jak i pozostałe organizacje, ma kilkudziesięcioletnią historię swojego istnienia i działania. Od ponad 57 lat zajmuje się ratowaniem ludzi, których zdrowie lub życie jest zagrożone w górach. Dysponuje rozwiniętą bazą stacji centralnych i ratunkowych, środkami transportu, łączności, specjalistycznym sprzętem ratowniczym, a przede wszystkim świetnie wyszkolonymi ratownikami, gotowymi bez względu na porę roku, dnia i stan pogody nieść pomoc ludziom jej potrzebującym.

W dniu 26 listopada 2009 r. GOPR zostało poinformowane telefonicznie o ogłoszeniu konkursu na wykonywanie zadań z zakresu ratownictwa górskiego i wodnego w 2010 r. (co nastąpiło w dniu 28 listopada 2009 r.), finansowanych ze środków budżetu państwa poprzez MSWiA. Decyzja ta zdaniem Zarządu Głównego GOPR nie znajduje uzasadnienia w szczególności w kontekście spotkania przedstawicieli służb ratowniczych z panem Tomaszem Siemoniakiem sekretarzem stanu MSWiA, które miało miejsce 3 listopada 2009 r. w Warszawie. Jak mi przekazano, pan minister nie poinformował wówczas GOPR o planowanych zmianach w przyznawaniu środków finansowych, a wręcz uspokajał, że pomimo uwag Najwyższej Izby Kontroli pozostaną one na dotychczasowych zasadach. Kierowane przez Najwyższą Izbę

Kontroli uwagi pod adresem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji co do niezgodności z obowiązującym prawem zasad przyznawania środków finansowych służbom ratowniczym nadzorowanym przez MSWiA zostały w związku z tym uznane przez GOPR za bezzasadne.

Ustawa o kulturze fizycznej z dnia 18 stycznia 1996 r. i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie określenia warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne jednoznacznie wskazują podmioty upoważnione do wykonywania zadań z zakresu ratownictwa górskiego: Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe i Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe. Inne ewentualnie organizacje mogą prowadzić taką działalność za zgodą ministra właściwego, po zasięgnięciu opinii właściwej specjalistycznej organizacji ratowniczej – rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych. W związku z tym, iż prawo jednoznacznie określa podmioty, które mogą nieść pomoc w górach, członkowie GOPR nie rozumieją celu, w jakim ogłoszono konkurs. Ratownicy górscy, którzy poświęcają swój czas, narażając zdrowie i życie, niosąc pomoc innym, nie zgadzają się ze zmianą zasad przyznawania środków finansowych na prowadzoną przez nich działalność.

W związku z powyższym zwracamy się z prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakich powodów podjęto decyzję o zmianie zasad przyznawania środków finansowych na wykonywanie zadań z zakresu ratownictwa górskiego i wodnego w 2010 r.?

2. Czy wobec dużego sprzeciwu ze strony ratowników górskich zostaną przywrócone dotychczasowe zasady?

3. W jaki sposób Pan Minister rozwiąże przedstawiony problem?

Z poważaniem

Posłanki Mirosława Nykiel
i Bożenna Bukiewicz

Bielsko-Biała, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13629)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie bezpieczeństwa dziennikarzy
opisujących zjawiska towarzyszące
rodzimu sportowi**

Szanowny Panie Ministrze! W ciągu kilku najbliższych lat Polska będzie gospodarzem wielkich

impres sportowych, takich jak piłkarskie Euro 2012 i siatkarskie mistrzostwa świata w 2014 r., tymczasem ostatnie publikacje prasowe zwracają uwagę na to, że, pomimo licznych starań rządu, jak dotąd nie jesteśmy gotowi do zapewnienia bezpiecznej obsługi tychże imprez przez przedstawicieli środków masowego przekazu.

Według informacji opublikowanych przez szefa działu sportowego poczytnego dziennika ogólnopolskiego w ostatnim czasie tzw. kibole umieścili na swojej stronie internetowej zdjęcia dziennikarzy sportowych tejże gazety wraz z oczywistymi pogrozkami pod ich adresem. To kolejny po znieważeniu przez tychże kiboli pamięci zmarłego Jana Wejcherta akt swoistego terroryzmu ludzi, którzy czują się w naszym kraju bezkarni. Poczucie takie dają im m.in. działacze Polskiego Związku Piłki Nożnej, rozprawiając wśród karanych zakazem stadionowym wejściówki na mecze reprezentacji.

Idąc za publicznie zadaniem szefa działu sportu tejże gazety, pozwolę sobie zadać Panu Ministrowi pytanie: Jak długo jeszcze, choćby w odniesieniu do rodzimego futbolu, odpowiedzialni za przestrzeganie prawa będą tolerowali tych, którzy to prawo mają za nic?

Z poważaniem

Poseł Marzena Okła-Drewnowicz

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13630)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planów wobec świętokrzyskich
spółek funkcjonujących w ramach
Polskiej Grupy Energetycznej**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy partnerzy zebrani w Wojewódzkiej Komisji Dialogu Społecznego Województwa Świętokrzyskiego pozbawieni są informacji co do dalszych planów Polskiej Grupy Energetycznej wobec firm funkcjonujących w ramach PGE a wywodzących się z tegoż województwa. Zapowiedziane działania restrukturyzacyjne mogą przecież oznaczać również zmniejszenie miejsc pracy, a tymczasem zainteresowani nie mogą doczekać się w tej kwestii od kierownictwa Polskiej Grupy Energetycznej żadnych konkretnych.

W maju tego roku PGE przedstawiła program inwestycyjny spółki oraz planowaną konsolidację grupy PGE. Projekt ten wzbudził duże zainteresowanie partnerów społecznych. Jeden z nich zaproponował powszechnie zaakceptowane podjęcie tematu na posiedzeniu plenarnym WKDS. Niestety, dwukrotne zaproszenie PGE do stołu obrad zakończyło się fia-

skiem. W obu przypadkach strona tłumaczyła to innymi ważnymi pracami.

W tym samym czasie podczas nadzwyczajnego posiedzenia WKDS w Lublinie omówiono plan konsolidacji i integracji Polskiej Grupy Energetycznej. Reprezentanci dialogu społecznego województwa lubelskiego zostali zapewnieni, że decyzja o lokalizacji siedziby nowo powstającej spółki w Lublinie jest nieodwołalna. WKDS w Lublinie pozytywnie zaopiniowała plan konsolidacji pionu dystrybucji i umiejscowienia siedziby PGE Dystrybucja w Lublinie, wskazując na możliwość tworzenia tym samym wielu nowych miejsc pracy w tym regionie.

Postępowanie PGE stało się przedmiotem wystąpienia wojewody świętokrzyskiego Bożentyny Pałki-Koruby do Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych informującego o zagrożeniu stosowanej praktyki dla rozwoju dialogu społecznego w regionach.

W związku z powyższym wobec niemożności uzyskania stosownych wyjaśnień ze strony kierownictwa PGE zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy według wiedzy ministerstwa skarbu spółki PGE funkcjonujące na terenie województwa świętokrzyskiego zachowują swój dotychczasowy status, czy też zostaną wchłonięte przez większe oddziały?

Jakie są perspektywy rozwoju przedsiębiorstw energetycznych w województwie świętokrzyskim?

Z poważaniem

Posel Marzena Okła-Drewnowicz

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13631)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przeciwdziałania
rozpowszechnianiu dziecięcej pornografii
w Internecie**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie dotarła do mnie bulwersująca i szokująca informacja o bezkarności pedofilów rozpowszechniających w Internecie dziecięcą pornografię. Do swojej przestępczej działalności pedofile używają ogólnosiwiatowej sieci o nazwie TOR, która zapewnia im anonimowość. Została ona opracowana na użytek amerykańskiej armii i miała w swoim założeniu służyć szyfrowaniu przesyłanych informacji. Później technologię tę udostępniono obywatelom krajów, w których ograniczone są prawa i wolności obywatelskie. Niestety, z czasem sieć TOR zaczęto wykorzystywać także do przestępczych procedurów.

Sieć TOR umożliwia pedofilom łączenie się z witrynami w sposób, który uniemożliwia identyfikację.

Sieć TOR zapewnia bowiem taki sposób komunikacji, który powoduje, że nie ma możliwości ustalenia adresu IP komputera, za pomocą którego dokonano przestępstwa. W rezultacie możliwość wykrycia sprawcy jest znikoma. Tymczasem rozmowy pedofilów na czatach organizowanych w ramach TOR są tak szokujące, że nie sposób ich przytaczać. Dotyczą one wymiany przestępczych doświadczeń, wskazówek. Za pomocą sieci TOR przesyłane są również pliki multimedialne zawierające treści pedofilskie. Dlatego też stoję na stanowisku, że niezbędne byłoby podjęcie zdecydowanych i prowadzonych na dużą skalę działań, mających na celu likwidację tego bulwersującego procederu.

Być może dobrym rozwiązaniem byłoby utworzenie w ramach struktur Policji specjalnego zespołu informatyków, których zadaniem byłoby opracowanie informatycznego sposobu. Można by również rozważyć możliwość wsparcia informatyków, którzy poza strukturami Policji zajmują się tym problemem.

Chciałbym podkreślić, że w wyniku działań pedofilii zostają pokrzywdzone bezbronni dzieci. Fakt ten powinien w sposób szczególny determinować organy ścigania do zwalczania dziecięcej pornografii w Internecie.

Zdając sobie sprawę, że Policja podejmuje intensywne działania zmierzające do zwalczania pornografii dziecięcej w Internecie, zwracam się z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje oraz ma zamiar podjąć Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, aby przeciwdziałać rozpowszechnianiu pornografii dziecięcej w sieci TOR?

2. Czy ministerstwo ma zamiar wesprzeć prace informatyków, którzy zajmują się opracowaniem programu pozwalającego ujawnić użytkowników sieci TOR?

3. Czy w opinii Pana Ministra, w przypadku braku technicznych możliwości wykrywania sprawców przestępstw popełnionych za pomocą sieci TOR oraz z uwagi na szczególne dobro, jakie zamierza się chronić, zasadne byłoby dokonanie penalizacji używania oprogramowania umożliwiającego korzystanie z sieci TOR?

Posel Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 25 listopada 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13632)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie odmowy przez ZUS wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy na warunkach określonych w ustawie o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych w sytuacji, gdy wliczono wartość deputatu węglowego do podstawy wymiaru świadczenia, a przepisy emerytalne ograniczają podstawę wymiaru świadczenia do 250%

Pani Minister! Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonuje zadanie zlecone w postaci wypłaty ubezpieczonym ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (Dz. U. z 2007 r. Nr 147, poz. 1031). Sposób realizacji tego uprawnienia dookreślają też wytyczne ministra gospodarki, który jest dysponentem środków przekazywanych do zakładu w ramach dotacji celowej na pokrycie świadczeń płaconych osobom uprawnionym.

W ramach tego zadania zleconego pracownicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obowiązani są zweryfikować, czy osoba ubiegająca się o ekwiwalent pieniężny posiada do niego uprawnienia i czy roszczenie to nie zostało już wcześniej zaspokojone – czy to poprzez wypłatę świadczenia na skutek prawomocnego wyroku sądowego, czy też w postaci uwzględnienia wysokości deputatu węglowego w podstawie wymiaru renty lub emerytury.

Jedną z tych wytycznych stosowanych w oddziałach ZUS mówi, że z grona osób uprawnionych do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy wyklucza się osoby, którym ZUS wliczył wartość deputatu w podstawie wymiaru świadczenia. Wliczenie to stało się możliwe na podstawie art. 9 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz innych ustaw z 29.09.1994 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 113, poz. 547), na mocy którego zakłady w trudnej sytuacji ekonomicznej scedowały na ZUS realizację świadczenia deputatowego. Jednak w późniejszym czasie ZUS – posługując się art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353) – ograniczył wskaźnik wymiaru podstawy świadczenia uwzględniający równowartość 2,5 lub 3 ton węgla deputatowego do 250%. W przypadku ubezpieczonych wliczenie w takiej formie nie spowodowało wzrostu świadczenia.

Przenosząc te dywagacje na grunt ustawy o ekwiwalencie pieniężnym (...), powstaje pytanie, czy można uznać roszczenie finansowe za zaspokojone w rozumieniu art. 3 ust. 1 ww. ustawy w sytuacji, gdy

uwzględnienie tego roszczenia w wymiarze emerytury lub renty nie powoduje realnego wzrostu uposażenia i wyraża jedynie ułamkową część jego wartości. Wypłata ekwiwalentu zgodnie z obowiązującą praktyką Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zasadniczy sposób zaniża wartość przysługującego deputatu, trudno zatem mówić o pełnym zaspokojeniu roszczenia.

Pogląd taki potwierdził też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20.05.2008 r. (sygn. akt III AUa 282/02), przyjął bowiem, że wliczenie pełnej wartości deputatu węglowego do podstawy wymiaru świadczenia nie może być uznane za zaspokojenie roszczenia w rozumieniu powołanego przepisu (tj. art. 3 ust. 1 ustawy o ekwiwalencie). Sąd Apelacyjny stwierdził, że za roszczenie zaspokojone można uznać wypłatę przez byłego pracodawcę deputatu węglowego w naturze lub jego ekwiwalentu pieniężnego oraz wypłatę przez organ rentowy ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister jako do organu nadzorującego funkcjonowanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z następującym zapytaniem:

1. Czy w świetle obowiązującego orzecznictwa sądowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych może dokonać wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy na warunkach określonych w ustawie o ekwiwalencie pieniężnym (...) niejako obok renty lub emerytury, korzystając z tego, że dotacja celowa umożliwi ubezpieczonym uzyskanie tego świadczenia w pełnej wysokości odpowiadającej równowartości 2,5 lub 3 ton?

2. Czy ZUS będzie respektował istniejące w tej materii orzecznictwo sądu apelacyjnego i będzie wypłacał ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy w pełnej jego wartości pomimo wcześniejszego wliczenia w podstawę wymiaru świadczenia?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13633)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie realizacji programu „Owoce w szkole”

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce interpelację w sprawie realizacji programu „Owoce w szkole”. Program ten, przyjęty przez Radę Ministrów, polega na dostarczaniu owoców i warzyw dzieciom w placówkach edukacyjnych i jest częścią inicjatywy zaproponowanej przez Unię Europejską.

Celem programu jest ukształtowanie wśród dzieci nawyków żywieniowych polegających na regularnym spożywaniu owoców i warzyw. Dostarczane owoce i warzywa mają spełniać wymagania jakościowe i zdrowotne określone w przepisach Unii Europejskiej i przepisach krajowych. W Polsce zaplanowano w roku szkolnym 2009/2010 pomoc dla uczniów klas I-III szkół podstawowych, czyli dla ponad miliona dzieci.

Program ruszył 19 października 2009 r. Zgłosiło się do niego prawie 9,5 tys. szkół – zainteresowanie jest więc bardzo duże. Jednak większość ze szkół nie zdołała podpisać porozumienia z firmami w sprawie dostaw owoców i warzyw do placówek. Ostatecznie do programu przystąpiło ok. 2,5 tys. szkół podstawowych. Realizacja programu jest trudna ze względu na wymogi sanitarne, dużą ilość asortymentu owoców i warzyw zapisanych w programie oraz z powodu ograniczonych środków przeznaczonych na ten cel. Budżet programu na rok szkolny 2009/2010 wynosi 12,3 mln euro, z czego 9 mln euro pochodzi z UE. Problem dostaw dotyczy głównie małych szkół, położonych na terenach wiejskich. Dostawcy nie są zainteresowani współpracą z takimi placówkami ze względu na wysoki koszt dostawy i konieczność dowożenia świeżych produktów kilka razy w tygodniu. Owoce i warzywa przed dostarczeniem do szkół trzeba umyć, pokroić i opakować. Pokrojone marchewki i ogórki to w myśl przepisów przetwory. Aby móc je dostarczać, wielu sadowników musi się przekwalifikować, zmienić formę użytkowania budynków, uzyskać wszelkie pozwolenia z sanepidu. Te procedury mogą potrwać wiele miesięcy. Do uczestnictwa w programie dostawców nie zachęcają również zyski. Zgodnie z obliczeniami Agencji Rozwoju Rolnictwa dostawca otrzyma za jedno dziecko od 23 do 47 zł dofinansowania w ciągu semestru (w zależności od częstotliwości dostaw). Wniosek o pieniądze może złożyć dopiero po zakończeniu semestru szkolnego. Do tego czasu firma musi sama finansować nie tylko zakup warzyw i owoców, ale też ponosić koszty transportu.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Jak resort ustosunkowuje się do przedstawionych powyżej zagadnień?

1. Czy ministerstwo przewiduje zmiany w programie „Owoce w szkole”, które mogłyby ułatwić spełnienie wymagań przez firmy chcące wziąć udział w tej inicjatywie?

2. Czy możliwe jest wypłacanie dofinansowania firmom dystrybucyjnym w formie zaliczkowej, a nie dopiero po zakończeniu semestru szkolnego?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13634)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmian w prawie oświatowym
dotyczącym kształcenia zawodowego**

Szanowna Pani Minister! Pragnę złożyć na Pani ręce interpelację w sprawie zmian w prawie oświatowym dotyczącym kształcenia zawodowego. Zmiany, które mają obowiązywać od 2012 r., zakładają, że do państwowego egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe będą mogły podchodzić również te osoby, którzy nauczyły się zawodu na otwartym rynku pracy, nawet za granicą, albo ukończyły kursy zawodowe.

Każdy zawód zostanie opisany umiejętnościami, jakie się na niego składają. Ich zdobycie będzie można potwierdzić certyfikatem uzyskanym w ośrodku egzaminacyjnym. Gdy potwierdzi się wszystkie kwalifikacje, będzie można uzyskać dyplom z zawodu. Przewidywane jest również legitymowanie się certyfikatem z niektórych umiejętności.

Ośrodki egzaminacyjne będą mogły potwierdzać kwalifikacje do wykonywania zawodu bez względu na to, w jakim systemie zostały zdobyte, szkolnym czy pozaszkolnym. Zmiana ta jest bardzo korzystna dla Polaków powracających z zagranicy, którzy właśnie tam zdobyli swoje umiejętności. Po powrocie do kraju będą mogli uzyskać stosowny certyfikat, bez konieczności uzyskania wykształcenia zawodowego oraz odbywania stosownych praktyk. Certyfikaty potwierdzające kwalifikacje przydadzą się też za granicą – w krajach Unii Europejskiej będą uwzględniane przez pracodawców w ramach systemu tzw. europejskich ram kwalifikacji.

Należy jednak zauważyć, iż przewidywane przez resort zmiany mogą doprowadzić do znacznego obniżenia liczby uczniów w szkołach zawodowych. Uczniowie ze szkół zawodowych, kończąc 18. rok życia, mogą zrezygnować z dalszej edukacji, argumentując swoją decyzję możliwością zdobycia certyfikatu bez potrzeby kończenia szkoły. Rozwiązaniem tego problemu mogłoby być pozostawienie państwowego egzaminu wyłącznie dla absolwentów szkół zawodowych i techników. Osoby, które zdobyły umiejętności na rynku pracy, mogłyby zdawać egzaminy w cechach rzemiosł różnych – dzieje się tak obecnie w przypadku zawodów, które oprócz egzaminu państwowego wymagają zdania egzaminu w cechu. Przykładem może być zawód cukiernika.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak resort odnosi się do zaproponowanego w niniejszej interpelacji rozwiązania?

2. Jakie inne zmiany w kształceniu zawodowym przewiduje Ministerstwo Edukacji Narodowej?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13635)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie możliwości zwiększenia
zakresu odpowiedzialności karnej kierowców
prowadzących pojazdy mechaniczne
pod wpływem alkoholu
lub środków odurzających**

Szanowny Panie Ministrze! Problem kierowców prowadzących pojazdy mechaniczne pod wpływem alkoholu lub środków odurzających to plaga polskich dróg. Prowadzących na „podwójnym gazie” nie powstrzymują nawet zaostrożenia odpowiedzialności karnej. Niestety ani przepisy, ani tragedie czy też zdrowy rozsądek nie działają także na pasażerów jadących z pijanym lub odurzonym kierowcą. Wystarczy tylko przeglądnąć codzienne gazety czy portale internetowe, aby przekonać się, jak poważne zagrożenie i tragedie na drogach powodują kierowcy prowadzący pojazdy pod wpływem alkoholu lub narkotyków. Tytuł z prasy codziennej „Pijany kierowca spowodował wypadek” nie budzi już nawet zainteresowania – chyba że kogoś dotyczy osobiście – gdyż czytelnicy zdają się być przyzwyczajeni do takich wiadomości.

Makabrycznym staje się fakt, że kierowcy prowadzący pod wpływem alkoholu lub narkotyków pojazdy mechaniczne nie mają żadnych obiekcji czy skrupułów, decydując się na przewożenie własnych dzieci. Sic! Zgrozę wywołują też wiadomości o pijanych kierowcach prowadzących pojazdy, a wcześniej pozbawionych takich uprawnień. Nie boję się użyć stwierdzenia, że recydywiści prowadzący po raz kolejny pod wpływem alkoholu lub narkotyków mają za nic polskie prawo oraz orzeczenia sądów. Większość wypadków na polskich drogach spowodowanych jest przez kierowców nietrzeźwych lub będących pod wpływem środków odurzających. Zdarzenia drogowe z ich udziałem w konsekwencji powodują oplakane skutki, tragedie osobiste i rodzinne. Niestety, można odnieść wrażenie, że dotychczasowe podjęte i stosowane środki nie przynoszą oczekiwanych rezultatów. Nawet kary dla właścicieli, posiadaczy i osób dopuszczających do takiej sytuacji prawnie nie skutkują. Moje wielkie zdziwienie wywołała informacja, iż kierowca

pozbawiony prawa jazdy w Polsce za jazdę na „podwójnym gazie” bez większego problemu odzyskuje uprawnienia za granicą.

W związku z powyższym, mając na względzie ochronę mieszkańców Polski przed nieodpowiedzialnymi kierowcami, pozwalam sobie skierować do Pana Ministra następujące pytania:

— Czy obecnie toczą się w resorcie jakieś prace nad kolejnym zaostrożeniem kar dla prowadzących pojazdy mechaniczne pod wpływem alkoholu lub środków odurzających, a jeśli tak, to jakie zaostrożenia są przewidywane?

— Czy w ramach „terapii szokowej” nie należałoby wprowadzić do Kodeksu karnego zapisu nakazującego sądom wydawanie wyroków obligatoryjnego przepadku pojazdu użytego w przestępstwie lub dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów dla pijanych kierowców popełniających wykroczenia w ramach recydywy?

— Czy istnieje możliwość informowania odpowiednich organów innych krajów o wyrokach polskich sądów dotyczących pozbawienia uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w celu uniemożliwienia ich ponownego zdobycia?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13636)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przypadków ignorowania
przez sądy przepisów ustawy
Prawo upadłościowe i naprawcze
w przedmiocie wynagradzania syndyków
masy upadłości**

Szanowny Panie Ministrze! Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 23 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, z późn. zm.) w art. 164 ust. 3 uregulowały kwestię utraty przez syndyka prawa do wynagrodzenia i zwrotu wydatków w przypadku niegłoszenia żądania ich przyznania do momentu upływu terminu do wniesienia zarzutów do planu ostatniego podziału albo w przypadku, gdy syndyk został odwołany wcześniej, niegłoszenia żądania w terminie tygodnia od dnia doręczenia mu postanowienia o odwołaniu.

Mimo że przepisy ustawy są w tej mierze dość jasne, docierają do mnie zgłaszane przez wierzycieli upadłych dłużników sygnały o niepokojącej praktyce lekceważenia przez sądy tego przepisu i przyznawania syndykom wynagrodzenia, jak również zwrotu wydatków, pomimo że żądania w tym względzie zostały zgłoszone po upływie terminów ustawowych.

Tymczasem treść ustawy jest jasna i wobec jej katerycznego sformułowania nie powinna budzić wątpliwości. Termin zgłoszenia przez syndyka żądania przyznania mu wynagrodzenia, jak również zwrotu wydatków, mija po upływie dwóch tygodni od daty obwieszczenia dotyczącego możliwości przegładania w sekretariacie sądu ostatecznego planu podziału albo w terminie tygodnia od doręczenia postanowienia o odwołaniu syndyka. Skutkiem niezgłoszenia żądania przez syndyka w terminie jest wygaśnięcie roszczeń syndyka, jako że jest to termin prekluzyjny i niepodlegający przywróceniu. W następstwie powyższego syndyk nie tylko traci uprawnienie do wynagrodzenia i zwrotu kosztów, ale jest też zobowiązany do zwrócenia do masy upadłości pobranych z masy zaliczek na poczet wynagrodzenia, jak też zaliczek na poczet poczynionych przez syndyka wydatków. Pomimo tego, z pokrzywdzeniem wierzycieli niejednokrotnie przez wiele lat oczekujących na wypełnienie swych obowiązków przez syndyka, sądy uwzględniają żądania syndyków składane po upływie terminów określonych w art. 164 ust. 3 Prawa upadłościowego i naprawczego. Co więcej, jest to akceptowane przez sądy odwoławcze. Wedle udzielonych mi informacji praktyka taka ma charakter powszechny, przykładowo ostatnio tak postąpił Sąd Okręgowy w Kielcach, Wydział VII Gospodarczy w sprawie pod sygnaturą VII Gz 64/09.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rzeczywiście istnieje praktyka orzecznicza sądów gospodarczych dopuszczająca późniejsze niż w terminach określonych w art. 164 ust. 3 zgłaszanie przez syndyków żądania przyznania wynagrodzenia oraz zwrotu wydatków i jaki jest stopień jej upowszechnienia?

2. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dysponuje instrumentami prawnymi mającymi na celu inicjowanie postępowań nadzwyczajnych, aby wyeliminować z obrotu prawnego sprzeczne z ustawą Prawo upadłościowe i naprawcze orzeczenia sądów gospodarczych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13637)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie podjęcia skutecznych działań
celem utworzenia domu kultury polskiej
we Lwowie**

W ostatnim czasie widać brak zdecydowanych działań ze strony Rady Miasta Lwowa w kwestii udo-

stąpienia nieruchomości na potrzeby domu kultury polskiej we Lwowie. Lwowscy radni od wielu lat utrudniają przekazanie Polakom odpowiedniej siedziby w formie działki lub budynku. Jednocześnie Rada Miasta Przemysła w dniu 3 września 2009 r. przekazała nieruchomość przy ul. Kościuszki 5 w Przemyslu na rzecz Skarbu Państwa, umożliwiając w ten sposób przekazanie go na potrzeby Związku Ukraińców w Polsce. Decyzję radnych Rady Miasta Przemysła należy traktować jako gest dobrej woli, a jednocześnie jako oczekiwanie na podobny gest ze strony władz Lwowa w stosunku do mieszkających tam Polaków.

Utworzenie we Lwowie domu kultury polskiej jako odpowiednika Ukraińskiego Domu Narodowego w Przemyslu jest kwestią bardzo istotną dla organizacji i towarzystw kultury polskiej działających na obszarze ziemi lwowskiej. Dom kultury umożliwi Polakom mieszkającym na Ukrainie kultywowanie i rozwijanie kultury i tradycji polskiej, a także świadomości narodowej.

Warto podkreślić, że Ukraina zajmuje szczególne miejsce w polskiej polityce zagranicznej. Nasze kraje łączy nie tylko wspólna historia i podobne doświadczenia oraz dobra współpraca między rządami i parlamentami, ale także dobre relacje gospodarcze. Jestem przekonany, że obustronna współpraca między Polską a Ukrainą będzie się dalej dobrze rozwijała i zaowocuje w przyszłości konkretnymi efektami.

W związku z powyższym oraz mając na uwadze współpracę między Polską a Ukrainą, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy kierowany przez Pana Ministra resort podejmował działania w celu utworzenia domu kultury polskiej we Lwowie?

2. Jakie działania zmierza podjąć Pan Minister w przyszłości, aby doprowadzić do rzeczywistego przekazania przez władze Lwowa nieruchomości na potrzeby domu kultury polskiej we Lwowie?

Poseł Andrzej Ćwierz

Jarosław, dnia 8 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13638)

do ministra finansów

**w sprawie zmian w ustawie o objęciu
poręczeniami Skarbu Państwa spłaty
niektórych kredytów mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! W Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego w Stalowej Woli, której członkowie to w większości byli lub obecni pracownicy Huty Stalowa Wola SA, na 2509 lokali mieszkalnych na dzień 30 czerwca 2007 r. 450 mieszkań obciążonych jest spłatą kredytu. Chodzi o tzw. trudne

kredyty zaciągnięte przez spółdzielnie do 31 maja 1992 r., a następnie spłacane przez mieszkańców.

Aktualny stan prawny nie pozwala, aby członkowie spółdzielni mieszkaniowej mogli skorzystać z ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o objęciu poręczeniami Skarbu Państwa spłaty niektórych kredytów mieszkaniowych (z późn. zm.), gdyż umowa poręczenia musi zostać zrealizowana (art. 3 ustawy z dnia 29 listopada 2009 r.). Spółdzielnia więc musiałaby zaprzestać spłat kredytu na rzecz PKO BP w terminach wynikających z umowy kredytowej w wysokości wskazanej w art. 7 i 11 z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 ustawy o pomocy państwa z 30 listopada 1995 r. (z późn. zm.), a Skarb Państwa przejąć zobowiązania spółdzielni. Dopiero wtedy minister w imieniu Skarbu Państwa, w przypadku gdy zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty wyższej od kosztów dochodzenia i egzekucji tej należności, może umorzyć całość lub część zadłużenia wobec Skarbu Państwa z tytułu umowy poręczenia. Spółdzielnia Budownictwa Mieszkaniowego w Stalowej Woli dokonuje spłat wynikających z umów kredytowych systematycznie i terminowo, tym samym ustawa ta nie ma zastosowania wobec członków spółdzielni będących w trudnej sytuacji finansowej.

Wobec przedstawionego stanu faktycznego zwracam się z pytaniem: Czy Pan Minister wystąpi do Sejmu RP z projektem zmian w ustawie o objęciu poręczeniami Skarbu Państwa spłaty niektórych kredytów mieszkaniowych, aby objęła ona tych członków spółdzielni mieszkaniowych, którzy posiadają obiektywne, niezależne od siebie problemy ze spłatą kredytów mieszkaniowych, a sytuacja spółdzielni, której są członkami, jest na tyle dobra, że realizuje ona zobowiązania systematycznie i terminowo?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13639)

do ministra gospodarki

w sprawie zaopatrzenia Polski w gaz

Szanowny Panie Ministrze! W związku z zaopatrzeniem Polski w gaz istnieje wiele znaków zapytania. Krajowe wydobycie gazu ziemnego jest niewystarczające w stosunku do potrzeb ludności. Zapotrzebowanie na gaz jest coraz większe i Polska zmuszona jest nadal do zakupu gazu z Rosji. Rosjanie natomiast stawiają coraz to nowe warunki, ograniczenia lub straszą zamknięciem dopływu gazu. Nasza sytuacja jest uzależniona w bardzo dużym stop-

niu od naszych wschodnich sąsiadów. Jeżeli dostawy gazu zostałyby nam przerwane, to nawet jeżelibyśmy wydobyli wszystkie zasoby gazu znajdującego się w Polsce, to prawdopodobnie starczyłoby go jedynie na 10 lat. Jak powszechnie wiadomo, coraz więcej urządzeń technologicznych, w tym ciepłowniczych, jest ogrzewanych czy napędzanych gazem. Zarówno w dużych miastach, jak i na terenie wiejskim gaz jest podstawowym źródłem energii zastępującym drewno, węgiel czy ropę. W związku ze stałym ocieplaniem się klimatu na świecie spośród wszystkich paliw kopalnianych gaz w najmniejszym stopniu zagraża środowisku naturalnemu.

Brak większych zasobów gazu powoduje również wzrost jego ceny na rynku, co oznacza ponoszenie większych kosztów przez społeczeństwo, którego zarobki są coraz bardziej nieadekwatne w stosunku do wydatków. Miejmy nadzieję, że ta sytuacja w przyszłości ulegnie zmianie.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej negocjuje z Rosją w sprawie podpisania umowy odnośnie do dostaw gazu do Polski do roku 2037. Rosjanie przesyłają rurociągiem biegnącym przez Polskę 28 mld m³ gazu rocznie i w ich interesie jest płacenie jak najniższych opłat za ten przesył, natomiast Polska chce, aby spółka EuRoPol GAZ działała na warunkach rynkowych. Porozumienie, które ma zawrzeć polski rząd, powinno mieć na celu uniknięcie zakupów w ramach mniej korzystnych kontraktów krótkoterminowych oraz zachowanie nad tą spółką większej kontroli.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy prawidłowe jest postępowanie rządu zmieniające do podpisania umowy z Rosją na okres aż do 2037 r.?

2. Czy nie spowoduje to konfliktu polsko-rosyjskiego w przyszłości?

3. Czy cena gazu nie ulegnie większej zmianie?

4. Czy prawdziwe są ostatnie doniesienia medialne dotyczące niższej opłaty za tranzyt rosyjskiego gazu przez terytorium Polski?

5. Na jakim etapie jest budowa gazoportu w Świnoujściu i w jakim stopniu dostawy gazu drogą morską uniezależnią nas od Rosji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13640)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie reformy dotyczącej prowadzenia lekcji wychowania fizycznego

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z medialnymi informacjami od września br. w polskich szkołach

wprowadzono istotne zmiany w sposobie prowadzenia przez nauczycieli szkół obowiązkowych godzin wychowania fizycznego. Zmiana ta polega na tym, iż dyrektor szkoły ma zapewnić przeprowadzenie dwóch godzin lekcyjnych wybranych przez uczniów spośród następujących kategorii: sportowe (szkoła może zaproponować od jednej do kilku dyscyplin sportowych do wyboru, uwzględniając uzdolnienia i zainteresowania uczniów oraz tradycje sportowe szkoły i środowiska), rekreacyjno-zdrowotne (mają zawierać jedną lub kilka form aktywności fizycznej służących zdrowiu, wypoczynkowi lub zabawie i przygotowujących uczniów do systematycznej aktywności fizycznej w czasie wolnym), taneczne (mają obejmować jedną lub kilka form tańca, które umożliwią pogłębienie wiedzy i umiejętności w tej dziedzinie), aktywne formy turystyki (mają zawierać jedną lub kilka form turystyki do wyboru, w zależności od zainteresowań uczniów oraz warunków, np. turystyka piesza, rowerowa, górską). W zamyśle Ministerstwa Edukacji Narodowej swoboda uczniów w decydowaniu, co robić na wychowaniu fizycznym, miała ich zachęcić do chodzenia na te zajęcia oraz do uprawiania sportu poza szkołą. Niestety, jak wskazują artykuły prasowe, rozwiązanie wprowadzone do systemu edukacyjnego nie zyskało akceptacji ze strony nauczycieli oraz uczniów. Szkoły niechętnie organizują zajęcia sportowe zaproponowane przez uczniów. Ponadto niektórzy dyrektorzy szkół wskazują, iż podpisanie rozporządzenia w ww. sprawie na kilka dni przed rozpoczęciem roku szkolnego było złym rozwiązaniem. Szkoły muszą mieć czas, aby tak zorganizować zajęcia, żeby móc realizować przepisy ww. rozporządzenia. Nowe przepisy MEN nie zrobiły też rewolucji w placówkach, które mają odpowiednie warunki do trenowania uczniów w zakresie różnych dyscyplin sportowych.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie konkretne działania zamierza podjąć kierowany przez Panią Minister resort w kierunku egzekwowania przez szkoły wprowadzonego rozporządzenia?

2. Jakie konkretne działania zamierza podjąć kierowany przez Panią Minister resort w kierunku podniesienia standardów nauczania w szkołach i uprawiania różnych dyscyplin sportowych?

3. Jakie działania zmierzające do efektywnego rozwoju sportu wśród dzieci i młodzieży prowadzi kierowany przez Panią Minister resort?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13641)

do ministra środowiska

w sprawie ustawowej implementacji unijnych zasad logistyki i zarządzania gospodarką odpadami komunalnymi

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego z prośbą o interwencję zgłosił się jeden z przedstawicieli jednostek samorządowych na terenie naszego kraju. W skierowanym piśmie prosi o podjęcie działań zmierzających do ustawowej implementacji unijnych zasad logistyki i zarządzania gospodarką odpadami komunalnymi, aby tym samym wyposażyć gminy w tej dziedzinie w takie same narzędzia i instrumenty administracyjne, jakie posiadają samorządy w pozostałych krajach Unii Europejskiej.

Zainteresowany, aby zobrazować istniejący problem, wskazuje, iż w ostatnim okresie czasu na terenie zarządzanej przez niego gminy odbyło się referendum w sprawie przejęcia za ustaloną odpłatnością ryczałtową obowiązku odbierania, transportowania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości.

Informuje ponadto, iż na terenie kierowanej przez niego jednostki samorządu terytorialnego występują niestety liczne przypadki zaśmiecania odpadami komunalnymi terenów zielonych, podrzucania śmieci do przyulicznych koszy oraz do okolicznych lasów. Dlatego też jest zdania, iż w tej sytuacji konieczne wydaje się skuteczne i radykalne uregulowanie gospodarki odpadami komunalnymi, poprzez zastosowanie takich samych narzędzi i mechanizmów zarządzania, jakie posiadają gminy w innych krajach Unii Europejskiej.

Mój interesant wyszczególnił w punktach elementy koniecznych zmian (na terenie jego gminy), które doprowadzą do sprawnego funkcjonowania gospodarki odpadami komunalnymi:

— zlikwidowanie zjawiska podrzucania śmieci do śmietniczek ulicznych, pojemników na selektywną zbiórkę lub pojemników przy budynkach wielorodzinnych;

— ograniczenie do minimum procederu spalania odpadów komunalnych w piecach c.o.;

— zlikwidowanie przyczyny powstawania „dzikich wysypisk”;

— wprowadzenie powszechnej segregacji odpadów w zakresie plastiku, papieru, szkła i puszek.

Zainteresowany poinformował dodatkowo, iż ww. referendum było poprzedzone akcją informacyjną i promocyjną, na jaką mogła sobie pozwolić niewielka gmina. Niestety mimo tego, że 92% głosujących mieszkańców opowiedziało się za wprowadzeniem zmian, jednak referendum nie jest skuteczne dla władz gminy, bowiem do wypełnienia ustawowego progu 30-procentowej frekwencji zabrakło 78 osób. Przekazuje ponadto, iż od czerwca 2009 r. przepro-

wadzano kilkanaście kosztownych „śmieciowych” referendów w polskich gminach, a tylko jedno z nich – dzięki ponad 30-procentowej frekwencji – zostało pozytywnie rozstrzygnięte.

Należy podkreślić, iż problem, o którym mowa w niniejszej interpelacji, dotyczy wielu jednostek samorządowych na terenie naszego kraju. Dlatego też potrzeba skutecznych działań umożliwiających wprowadzenie przez rady gminne systemowych, obligatoryjnych zasad gospodarki odpadami w gminach, bez potrzeby wszczynania (zazwyczaj nieudanych) gminnych referendów. Bez tego rodzaju zmian w polskim prawie nasz kraj nie będzie w stanie osiągnąć obowiązujących w Unii Europejskiej standardów w zakresie unieszkodliwiania i segregacji odpadów.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Środowiska w celu wprowadzenia w życie przepisów, które rozwiązywałyby problemy jednostek samorządowych w zakresie gospodarki odpadami komunalnymi?

2. Czy i w jakim zakresie w zarządzanym przez Pana Ministra resorcie są prowadzone prace zmierzające do implementacji do polskiego ustawodawstwa unijnych zasad logistyki i zarządzania gospodarką odpadami komunalnymi?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13642)

do ministra finansów

w sprawie stanowiska rządu dotyczącego propozycji Komisji Europejskiej w zakresie reformy nadzoru finansowego

Szanowny Panie Ministrze! Zawirowania na światowych rynkach finansowych ujawniły szereg słabych punktów globalnego systemu finansowego, w szczególności pokazały, jak szybko zagrożenia pojawiające się w jednym sektorze mogą przenosić się na pozostałe sektory systemu finansowego. Tempo rozprzestrzeniania tego zjawiska rodzi istotne konsekwencje dla wszystkich uczestników rynku finansowego oraz mimo stosowania przez poszczególne kraje różnego rodzaju i efektywności zabezpieczeń niesie poważne ryzyko dla stabilności ich systemu finansowego. Globalny wymiar ww. zagrożeń obnażył słabości nadzoru finansowego zarówno w skali Europy, jak i całego świata. Dowiodły one również zasadności podjęcia konkretnych działań, w wyniku których powinien zostać zbudowany efektywny i silny system nadzoru finansowego – w opinii liderów UE – także o charakterze ogólnoeuropejskim.

W listopadzie 2008 r. z inicjatywy Komisji Europejskiej powołana została grupa wysokiego szczebla. Jej zadaniem było wypracowanie zaleceń dotyczących wzmocnienia europejskiego nadzoru finansowego przy jednoczesnym podniesieniu poziomu ochrony interesów obywateli. Umożliwiłoby to odbudowę zaufania do systemu finansowego załamane w dobie kryzysu finansowego. W końcowym sprawozdaniu z dnia 25 lutego br. przedstawionym przez grupę określono wizję nowego systemu europejskiego nadzoru finansowego, reprezentującą propozycje ww. liderów czołowych krajów unijnych.

Uwzględniając ww. zalecenia, Komisja Europejska stworzyła plan działań, którego celem jest reformowanie sposobu regulacji i nadzoru nad rynkami finansowymi. W dniu 27 maja br. Komisja Europejska przedstawiła konkretne propozycje dotyczące nowej struktury nadzorczej nad europejskim rynkiem finansowym, która oparta byłaby na filarze makroostrożnościowym (Europejska Rada Ryzyka Systemowego) oraz filarze mikroostrożnościowym (Europejski System Nadzoru Finansowego). Komisja Europejska chce, aby podstawą prawną do utworzenia Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego był art. 95 TWE oraz orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (CJCE, C-217/04).

Eksperti systemu finansowego zakładają, iż reforma nadzoru finansowego w Unii Europejskiej powinna polegać m.in. na powołaniu trzech europejskich agencji nadzorczych (ESA) tworzących wraz z krajowymi organami nadzorczymi Europejski System Nadzoru Finansowego oraz europejskiego nadzoru makroostrożnościowego w postaci Europejskiej Rady Ryzyka Systemowego (ESRB). Zaś celami ww. reformy ma być zapobieganie kryzysom finansowym poprzez wykrywanie oraz przeciwdziałanie ryzykom destabilizującym cały rynek finansowy. Bardziej efektywny nadzór nad transgranicznymi grupami finansowymi oraz zapewnienie jednolitego stosowania prawa wspólnotowego przez krajowe organy nadzoru czy koordynacja działań w sytuacjach kryzysowych.

Jednak przekazywane w ww. projekcie reformy kompetencje, takie jak: arbitraż, wydawanie decyzji i koordynacji działań nadzorczych w sytuacji kryzysu, tworzenie prawa wspólnotowego czy też pozostawienie w gestii uprawnień egzekwowania kapitałów, wg wielu stwarzają realne zagrożenie dla idei sprawowania efektywnego nadzoru na poziomie lokalnym, krajowym. Nadzór krajowy jest w ich opinii bardzo istotnym, niezbędnym elementem zabezpieczenia interesów narodowych. Dobrym przykładem jest dla nich właśnie nasz kraj, będący poza strefą euro, który mimo to mniej boleśnie przechodzi przez kryzys właśnie dzięki podjęciu szeregu samodzielnych działań stabilizujących i dyscyplinujących sytuację na krajowym rynku finansowym. Dlatego zgadzając się z opinią, iż obecny kryzys gospodarczy wymusza również na naszym kraju, a w szczególności na rządzie podejmowanie inicjatyw (także w ramach Unii Europejskiej) mających na celu zmniejszenie ne-

gatywnych skutków finansowych i społecznych recesji gospodarczej, ww. zwracają uwagę na potrzebę równoczesnego pozostawienia poważnych uprawnień dla nadzoru krajowego. Bagatelizowanie bowiem nadzoru lokalnego np. przez instytucje bankowe dostosowujące się do decyzji instytucji nadzoru finansowego powołanych przez UE może nas pozbawić zasadniczego wpływu na sytuację w kraju. Jest to tym bardziej prawdopodobne w obliczu sytuacji, gdy obecnie ok. 65% sektora bankowego znajduje się w rękach kapitału zagranicznego, a decyzyjność w powołanych agencjach (ESA) wg projektu miałyby być w rękach przedstawicieli państw 15 – państw macierzystych, tj. dających kapitał. Niepokoi również fakt, że wiodące państwa UE, proponując reformę wbrew, wydaje się, wcześniejszym obietnicom, obecnie nie myślą nawet o umieszczeniu siedzib części centralnych instytucji finansowych do nowych krajów członkowskich, tzw. goszczących – zapraszających kapitał.

W tym kontekście powstają wątpliwości związane z przeniesieniem pewnych kompetencji nadzorczych w przypadku nadzoru finansowego na poziom instytucji europejskich. Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podjął rząd, a w szczególności Ministerstwo Finansów, w celu wypracowania rządowego stanowiska zabezpieczającego interes narodowy w temacie gwałtownie forsowanej obecnie w UE propozycji reformy systemu nadzoru finansowego? Czy rząd buduje w tej kwestii wspólną taktykę postępowania z innymi nowymi krajami członkowskimi UE?

2. Jakie stanowisko zajmuje rząd w sprawie propozycji Komisji Europejskiej w zakresie reformy nadzoru finansowego?

3. Wobec założeń nadających wielkie uprawnienia dla projektowanych, nowych instytucji nadzorczych jak przedstawia się udział przedstawicieli nowych krajów członkowskich UE w procesie decyzyjnym, w ich ciałach kierowniczych? Czy prawdą jest, że w przypadku arbitrażu planuje się tworzenie 3-osobowych zespołów decyzyjnych, w skład których wejdzie z zasady tylko po 1 przedstawicielu z nowych państw członkowskich?

4. Jakie działania podejmuje rząd, aby w Polsce została umiejscowiona jedna z siedzib europejskich agencji nadzorczych? – zwłaszcza wobec deklaracji Rady Europejskiej z 2003 r. i 2008 r. o pierwszeństwie nowych państw członkowskich w staraniach o ulokowanie na ich terytorium siedzib nowych agencji i instytucji UE.

5. Dlaczego przy tym problemie nie informuje się, nie wykorzystuje się w ramach narodowej dyskusji parlamentu Rzeczypospolitej Polskiej?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13643)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zwolnienia
samorządów terytorialnych z podatku VAT
przy realizacji inwestycji w ramach
programu „Moje boisko – Orlik 2012”**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera w sprawie zwolnienia samorządów terytorialnych z podatku VAT przy realizacji inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”.

W ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”, którego celem jest wspieranie powstawania wielofunkcyjnych boisk o sztucznej nawierzchni na terenie gmin, rząd wycenił budowę jednego boiska na 1 mln zł, z dofinansowaniem z budżetu państwa i samorządu województwa po 1/3 zakładanej kwoty. Dotychczasowa realizacja projektu budowy boisk w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” jednoznacznie wykazała, że rzeczywiste koszty niejednokrotnie są wyższe od założonych niejednokrotnie o 30–50% więcej. Wynika to przede wszystkim z błędnych założeń technicznych, a szczególnie finansowych ww. programu przyjętych przez Ministerstwo Sportu i Turystyki. Podatek VAT nie wraca do samorządów, lecz trafia do budżetu państwa. Pokazuje to, że rząd jedną ręką daje 333 tys. zł, a drugą zabiera, w formie podatku VAT, często nie tylko 220 tys. zł (22% VAT od kwoty 1 mln), lecz znacznie więcej, bowiem przy kosztach budowy przekraczających 1 mln zł netto są to kwoty o wiele wyższe. Tego rodzaju rozwiązanie powoduje, że samorządy są zobligowane do ponoszenia znacznych kwot, które w przypadku zwolnienia z tych obciążeń mogłyby zostać przeznaczone na finansowanie innego rodzaju przedsięwzięć w zakresie kultury fizycznej i sportu na terenie jednostek samorządu terytorialnego.

Wynika z tego, że samorządy faktycznie ponoszą koszty finansowania programu. Mając powyższe na uwadze, należałoby tak zmienić przepisy dotyczące kwestii podatku VAT przy realizacji inwestycji w ramach tego programu, aby zwolnić samorządy z ponoszenia tych obciążeń.

Proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rozważał Pan Premier możliwość zmiany przepisów o podatku VAT przy realizacji programu „Orlik 2012”, tak aby zwolnić samorządy z tego obciążenia?

2. Kiedy te działania przybiorą formę konkretnych aktów prawnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13644)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej

Szanowny Panie Premierze! Prawo do większości świadczeń z pomocy społecznej uzależnione jest od spełnienia kryterium dochodowego. Ustalenie zbyt niskiego progu kryterium dochodowego zawęża krąg świadczeniobiorców, pozostawiając poza jego zakresem ludzi żyjących w ubóstwie. Kryterium dochodowe powinno być tak ustalone, by zmuszało państwo do interwencji w sytuacji zagrożenia bytu jednostki, gdy poziom jej życia ulega obniżeniu poniżej społecznie akceptowanego minimum.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej progi dochodowe zostały ustalone w sposób prowadzący do tego, że osoby żyjące w ubóstwie, którym nie wystarcza środków na normalną egzystencję, nie będą mogły zwrócić się o świadczenia z pomocy społecznej.

Rozporządzenie to w § 1 stanowi, że „ustala się następujące zweryfikowane kryteria dochodowe oraz kwoty świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej:

1. Kryteria dochodowe:

- dla osoby samotnie gospodarującej – w wysokości 477 zł,
- dla osoby w rodzinie – w wysokości 351 zł;

2. Kwoty świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej:

1) kwotę w wysokości 1647 zł stanowiącą podstawę do ustalenia pomocy:

- pieniężnej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka umieszczonego w rodzinie zastępczej,
- pieniężnej na usamodzielnienie,
- na kontynuowanie nauki,
- na zagospodarowanie w formie rzeczowej,

2) minimalną kwotę świadczenia pieniężnego na utrzymanie i pokrycie wydatków związanych z nauką języka polskiego dla cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą – w wysokości 446 zł,

3) maksymalną kwotę świadczenia pieniężnego na utrzymanie i pokrycie wydatków związanych z nauką języka polskiego dla cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą – w wysokości 1175 zł,

4) maksymalną kwotę zasiłku stałego – w wysokości 444 zł,

5) kwotę dochodu z 1 ha przeliczeniowego – w wysokości 207 zł”.

Kryteria dochodowe oraz kwoty świadczeń pieniężnych w rozporządzeniu z 2009 r. zostały utrzymane na tym samym poziomie, co w rozporządzeniu

Rady Ministrów z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. W okresie od 2006 r. do 2009 r. doszło do znacznego wzrostu cen produktów spożywczych i przemysłowych. Nastąpiły też podwyżki opłat związanych z utrzymaniem lokali mieszkalnych. Niestety kryteria dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej pozostały takie same. Realnie skutkuje to tym, że ogromna rzesza osób potrzebujących pomocy państwa do osiągnięcia minimum egzystencjalnego nie może skorzystać ze świadczeń z pomocy społecznej.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego rząd nie zwiększył w rozporządzeniu z 2009 r. wysokości kryterium dochodowego oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej?

2. Czy nie uważa Pan, że utrzymanie kryteriów dochodowych na poziomie ustanowionym w rozporządzeniu z 2006 r., pomimo licznych podwyżek cen, doprowadzi do pozostawienia wielu osób ubogich bez pomocy państwa?

3. Czy rząd podejmie działania w celu zwiększenia wysokości kryterium dochodowego oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13645)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie podejrzenia niezgodnego z prawem korzystania przez ABW z poufnych informacji zebranych przez funkcjonariuszy wywiadu skarbowego

Dziennik „Gazeta Prawna” dotarł do notatki służbowej pracownika wywiadu skarbowego, z której wynika, że ABW może niezgodnie z prawem korzystać z poufnych informacji zebranych przez funkcjonariuszy wywiadu skarbowego. Dokument ten wskazuje, że ABW prawdopodobnie wykorzystuje kontakty z kierownictwem wywiadu skarbowego, aby w sposób nielegalny otrzymywać informacje o przedsiębiorcach nieobjętych żadnym postępowaniem. W notatce tej funkcjonariusz opisał sytuację, w której oficer ABW żądał od niego poufnej informacji z baz danych Ministerstwa Finansów. Początkowo pracownik ten odmówił sprawdzenia tych informacji, ale został on wezwany przez szefa wywiadu skarbowego, który nakazał mu sprawdzenie tych danych.

Obecnie wywiad skarbowy ma nieskrepowany dostęp do tajemnicy skarbowej, co powoduje, że ma

dużo szersze uprawnienia niż Policja czy ABW, które na uzyskanie tych informacji muszą mieć zgodę sądu. Niestety nad wywiadem skarbowym nie ma praktycznie żadnej skutecznej kontroli parlamentarnej. Formalnie departament wywiadu skarbowego jako jedyna służba nie podlega speckomisji. Zgodnie z przepisami departament ten nadzoruje Komisja Finansów Publicznych. Posłowie z tej komisji w rzeczywistości nie mogą uzyskiwać informacji operacyjnych od szefa wywiadu skarbowego, ponieważ w większości nie posiadają certyfikatu dostępu do tajemnicy państwowej.

Brak kontroli parlamentarnej nad tą służbą może prowadzić do wykorzystywania jej w sposób sprzeczny z celami, dla których została powołana, oraz do licznych nadużyć. Obecnie nie wiadomo, ile rozpoznanych operacyjnych prowadzi wywiad skarbowy i ile zostało założonych podsłuchów oraz jakie są efekty jego pracy.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, żeby zapobiec w przyszłości wykorzystywaniu w sposób niezgodny z prawem przez inne służby informacji zgromadzonych przez wywiad skarbowy?

2. Czy zamierza Pan podjąć działania mające na celu wyjaśnienie sytuacji opisanej przez dziennik „Gazeta Prawna” nr 245 (2621w2) z dnia 16 grudnia 2009 r.?

3. Czy nie uważa Pan, że w okresie rządów koalicji PO–PSL służby specjalne coraz częściej wymykają się spod kontroli?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13646)

do ministra zdrowia

w sprawie obniżenia finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie leczenia stomatologicznego przez NFZ w woj. lubuskim w 2010 r.

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 25 września 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w art. 2 stanowi, że wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez dany oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w planie finansowym NFZ na 2010 r. nie może być niższa niż wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez ten oddział wojewódzki NFZ w planie finansowym NFZ na 2009 r. obowiązującym w dniu 30 czerwca 2009 r.

Minister zdrowia w wielu publicznych wypowiedziach w trakcie ostatniego kwartału tego roku zapewniała, że poziom finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w 2010 r. nie będzie niższy niż w roku 2009. Tymczasem Narodowy Fundusz Zdrowia Lubuski Oddział Wojewódzki w Zielonej Górze, występując do świadczeniodawców udzielających świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: Leczenie stomatologiczne o przedłużeniu umów na kolejny okres rozliczeniowy, tj. do dnia 31 grudnia 2010 r., zaproponował drastyczne obniżenie wartości świadczenia poprzez obniżenie wyceny punktu przeliczeniowego z 1,15 zł na 1,00 zł.

Warto przypomnieć, że wzrost wartości punktu przeliczeniowego w 2008 r. do wysokości 1,15 zł był efektem tzw. ustawy Religi, która w 2006 r. zapewniła środki na wzrost wynagrodzeń dla pracowników ochrony zdrowia. Tegoroczną obniżkę wartości punktu przeliczeniowego oddział NFZ w Zielonej Górze tłumaczy brakiem środków. Skutkować ona będzie ograniczeniem dostępności do usług stomatologicznych dla wszystkich tych, których nie stać na ich kupienie. Postanowienia przywołanej na wstępie ustawy z dnia 25 września 2009 r. dotyczą finansowania wszystkich rodzajów świadczeń zdrowotnych ze środków publicznych.

Czy Narodowy Fundusz Zdrowia, wyrażając zgodę na przedłużenie do dnia 31 grudnia 2010 r. umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie leczenia stomatologicznego, których okres obowiązywania kończy się z dniem 31 grudnia 2009 r., ze świadczeniodawcami z terenu woj. lubuskiego, zabezpieczył, zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 25 września o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, środki finansowe na ten cel w wysokości nie mniejszej niż w 2009 r.?

Jednocześnie, jeśli w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia te środki zostały zabezpieczone, to czy Lubuski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia pozostaje w zgodzie z przepisami ustawy, proponując świadczeniodawcom na 2010 r. obniżenie wartości punktu przeliczeniowego?

Z poważaniem

Poseł Marek Ast

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13647)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie długu publicznego

Szanowny Panie Premierze! W exposé w dniu 23 listopada 2007 r. w Sejmie Pan był uprzejmy powiedzieć m.in.:

Budowa wzajemnego zaufania wymaga, by polityka gospodarcza rządu oparta była na realnych podstawach, by jej horyzont sięgał poza termin kolejnych wyborów. Państwo, które żyje na kredyt, nie będzie dla obywateli godne zaufania. Deficyt budżetu oznacza stały wzrost długu publicznego i wysokie koszty spłaty odsetek od tego długu. W projekcie budżetu na przyszły rok poprzedni rząd przewidywał, że koszty te przekroczą 27 mld zł. Te pieniądze można by przeznaczyć na budowę nowych dróg, na oświatę czy na poprawę bezpieczeństwa. Niestety, tak się nie stanie, bo państwo wydawało, nie tylko w ostatnich dwóch latach, więcej niż zarabiała. Żeby zbudować w tej dziedzinie zaufanie społeczne, także zaufanie ludzi do własnego państwa, potrzebne jest ograniczenie wzrostu długu publicznego. Dług publiczny nie może narastać w takim tempie, jak do tej pory. W ciągu kilku lat budżet należy doprowadzić do stanu bliskiego równowagi. Tylko w ten sposób możemy trwale odsunąć groźbę ponownego wzrostu podatków i nagłych cięć wydatków socjalnych czy płac w sektorze publicznym. Dążenie do tego celu, do zrównoważonego budżetu, wynika także z traktatów Unii Europejskiej.

W związku z powyższym, bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Ile wynosił dług publiczny na koniec 2008 r. i jaki jest przewidywany na koniec 2009 r.?

2. Jakie były koszty spłaty odsetek od długu publicznego na koniec 2007 i 2008 r. oraz jakie są przewidywane na koniec 2009 r.?

3. Na który rok przewidywane jest zrównoważenie budżetu?

4. Jakie działania podejmie rząd, aby zrównoważyć budżet?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13648)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konsultacji społecznych
na temat wariantów przebiegu planowanej
do modernizacji linii kolejowej E75
na odcinku Białystok – Suwałki – Trakiszki
(Rail Baltica)**

Szanowny Panie Ministrze! W końcu listopada br. w Białymstoku były prowadzone konsultacje społeczne na temat wariantów przebiegu planowanej do modernizacji linii kolejowej E75 na odcinku Białystok – Suwałki – Trakiszki (Rail Baltica) wchodzącej w skład sieci TEN-T. Analizowane były dwa warianty, a mianowicie I: Białystok – Sokółka – Augustów – Suwałki oraz II: Białystok – Ełk – Olecko – Suwałki.

Do mojego biura poselskiego wpłynęły stanowiska w tej sprawie: od wojewody podlaskiego pana Macieja Żywno, Zarządu Powiatu Augustowskiego oraz Rady Miejskiej Augustowa i burmistrzów: Augustowa, Dąbrowy Białostockiej i Sokółki. Udzielają poparcia dla wariantu Białystok – Sokółka – Augustów – Suwałki.

Uzasadnienie jest następujące:

1) ten wariant jest przewidziany w aktualnie obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego województwa podlaskiego;

2) przez obszar województwa podlaskiego, z uwagi na położenie geograficzne w środku Europy, przebiegają szlaki komunikacyjne do Rosji, Białorusi oraz państw skandynawskich przez Litwę, Łotwę i Estonię;

3) wskaźnik zagęszczenia linii kolejowych na terenie województwa podlaskiego należy do jednego z najniższych w kraju (3,8 km/100 km² przy średniej krajowej 6,3 km/100 km²), a ponadto istniejące torowiska są wyeksploatowane;

4) województwo podlaskie zostało pozbawione drogi ekspresowej na odcinku Korycin – Augustów, a będzie budowana w standardzie GP – tylko z jedną jezdnią (por. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 października 2009 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie budowy sieci autostrad i dróg ekspresowych – Dz. U. z 2009 r. Nr 187 poz. 1446.);

5) przez Ełk zgodnie z ww. rozporządzeniem przebiegać będzie droga ekspresowa S61 zwana Via Baltica i dlatego linia kolejowa winna przebiegać przez Sokółkę i Augustów w ramach zrównoważonego rozwoju;

6) linia E75, jako część korytarza paneuropejskiego, który powinien zapewniać zrównoważony rozwój co najmniej dwóch gałęzi transportu, stanowiłaby alternatywę dla transportu drogowego; może przejąć transport towarów z dróg przez tereny cenne przyrodniczo, a w konsekwencji przyczyni się do zmniejszenia skażenia środowiska;

7) dogodniejszy dostęp turystów do parków narodowych i krajobrazowych zlokalizowanych na terenie województwa podlaskiego, posiadających unikalne w Europie walory przyrodnicze;

8) zelektryfikowana linia kolejowa nie przyczyni się do pogorszenia stanu środowiska w obszarach NATURA 2000 (dyrektywy unijne pozwalają na budowę infrastruktury przez tereny chronione pod warunkiem wykonania odpowiednich zabezpieczeń i kompensat; dlatego potrzebne są odpowiednie decyzje ministra środowiska).

Moim zdaniem są to przekonujące argumenty.

W związku z powyższym, bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie są mocne i słabe strony obu wariantów? Będę wdzięczny za analizę porównawczą.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13649)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany kategorii drogi na odcinku
Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy: miasta Zambrów, gminy Zambrów, powiatu Wysokie Mazowieckie, miasta Wysokie Mazowieckie, gminy Wysokie Mazowieckie, gminy Sokoły, miasta i gminy Łapy, miasta i gminy Suraż, gminy Turośń Kościelna i gminy Juchnowiec Kościelny zwróciły się do Pana z wnioskiem z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianę kategorii z wojewódzkiej na krajową: drogi nr 678 z Wysokiego Mazowieckiego do Białegostoku oraz dróg przebiegających przez Łapy nr 681 i 682, które przed Białymstokiem łączą się z drogą nr 678. Przypomnę, że odcinek Zambrów – Wysokie Mazowieckie jest drogą krajową nr 66. Jak czytam we wniosku, trasa Wysokie Mazowieckie – Białystok jest drogą o bardzo dużym natężeniu ruchu. Wielu kierowców wybiera tę trasę z Zambrowa przez Wysokie Mazowieckie i Sokoły do Białegostoku, aby nie jechać równie zatłoczoną drogą krajową nr 8. Jej zły stan techniczny skłania do wyciągnięcia wniosku, że w przypadku naprawy logiczne byłoby zmodernizować ją do parametrów drogi krajowej.

Ponadto poprawa jakości ww. dróg spowoduje, że mieszkańcy gmin: Łapy, Turośń Kościelna, Suraż, Juchnowiec Kościelny będą mogli skrócić drogę (drogą nr 671 z Sokoły – Jeżewo) do regionalnego lotniska, którego lokalizacja jest planowana w gminie Tykocin. Nie będzie konieczności jazdy przez Białystok.

Moim zdaniem, te argumenty są przekonujące.

Bardzo proszę Pana Ministra o rozważenie przedmiotowego wniosku, a także odpowiedź na pytanie: Jaka jest decyzja w przedmiotowej sprawie?

W przypadku negatywnej decyzji będę wdzięczny za merytoryczne uzasadnienie.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13650)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmiany ustawy o ustanowieniu
programu wieloletniego „Pomoc państwa
w zakresie dożywiania”**

Szanowna Pani Minister! Na 54. posiedzeniu w dniu 19 listopada 2009 r. Sejm przyjął ustawę o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych. W art. 17 cytowanej ustawy jest zapisane m.in., iż „W ustawie z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego »Pomoc państwa w zakresie dożywiania« (Dz. U. Nr 267, poz. 2259 oraz z 2008 r. Nr 225, poz. 1487) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

»2. Program jest programem wieloletnim w rozumieniu art. 80 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, z późn. zm.²⁰⁾) i jest realizowany w latach 2006–2013.«;

2) w art. 5 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

»3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, pomoc przyznawana osobom, których dochody przekraczają 150% kryterium dochodowego, o którym mowa w ust. 1, jest finansowana ze środków własnych gminy przeznaczonych na realizację programu.«;

3) w art. 6a ust. 4 otrzymuje brzmienie:

»4. Liczba dzieci i uczniów, którym udzielono pomocy zgodnie z ust. 1, nie może przekroczyć 20% liczby uczniów i dzieci dożywianych ogółem w szkołach i przedszkolach na terenie gminy w danym miesiącu na podstawie wydanych decyzji administracyjnych.«».

Wprowadzone zapisy, w moim przekonaniu, a także samorządów lokalnych, skutkami polityki oszczędnościowej państwa obciążą dzieci z biednych rodzin oraz osoby starsze. Przecież program ma nazwę: „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”. To jest przykład polityki prorodzinnej inaczej.

Są gminy, których nie stać na objęcie pomocą wszystkich potrzebujących, ponieważ likwidowane są zakłady pracy, a w konsekwencji dramatycznie wzrasta bezrobocie. W związku z licznymi zwolnieniami, wzrasta ilość osób korzystających z pomocy społecznej, co z kolei pociąga za sobą znaczne wydatki gmin na pomoc społeczną na realizację zadań własnych. Poprzez wprowadzenie ust. 3 w art. 5 ww. ustawy wiele rodzin nie zostanie objętych programem, ponieważ gmin nie stać na to, aby z własnych środków finansować dożywianie rodzin, w których dochód przekracza 150% kryterium dochodowego, tj. 526,50 zł. Nie uważam, aby to kryterium dochodowe pozwalało godnie żyć rodzinie w dzisiejszej rzeczywistości. Od trzech lat nie zmieniło się kryterium dochodowe, natomiast inflacja i znaczny wzrost cen żywności pogłębiają trudną sytuację rodzin najbiedniejszych. W szczególnie trudnej sytuacji są emeryci, renciści,

których dochód przekracza nieco 150% kryterium dochodowego, natomiast ze względu na liczne wydatki związane z czynszem za mieszkanie, zakupem leków, zazwyczaj oszczędzają na zakupie żywności.

W związku z tym zmiana ustawy najbardziej dotknie osoby starsze.

Ośmielam się przypomnieć, że w art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259 oraz z 2008 r. Nr 225, poz. 1487) jest zapisane: „Celem programu jest:

1) wsparcie gmin w wypełnianiu zadań własnych o charakterze obowiązkowym w zakresie dożywiania dzieci oraz zapewnienia posiłku osobom jego pozbawionym, ze szczególnym uwzględnieniem osób z terenów objętych wysokim poziomem bezrobocia i ze środowisk wiejskich;

2) długofalowe działanie w zakresie poprawy stanu zdrowia dzieci i młodzieży poprzez ograniczanie zjawiska niedożywienia;

3) upowszechnianie zdrowego stylu żywienia;

4) poprawa poziomu życia osób i rodzin o niskich dochodach;

5) rozwój w gminach bazy żywieniowej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb dzieci i młodzieży.”

W związku z powyższym, mając na uwadze, że to był rządowy projekt, proszę o wyjaśnienie:

1. W jaki sposób rząd będzie realizował poszczególne cele programu wymienione w cytowanym wyżej art. 2 w kontekście przyjętych zmian?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13652)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie niewypłacenia opolskim rolnikom należnego zwrotu części podatku akcyzowego za zakup oleju napędowego używanego do produkcji rolnej

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, każdy rolnik, który chce odzyskać część środków finansowych wydatkowanych za zakup oleju napędowego używanego do produkcji rolnej, może ubiegać się o częściowy zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie zakupu paliwa.

Producent rolny, który chce ubiegać się o częściowy zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie zakupu oleju napędowego, musi spełnić określone wymogi formalnoprawne zawarte w procedurze i warunkach ubiegania się o zwrot podatku akcyzowego.

Zgodnie z ww. procedurą, w terminie od 2 listopada do 30 listopada 2009 r. miały nastąpić wypłaty środków finansowych za zwrot części podatku akcyzowego zawartego w cenie zakupu oleju napędowego dla rolników, którzy złożyli wnioski o zwrot podatku akcyzowego w drugim terminie naboru wniosków.

Natomiast jak wynika z przedstawionych mi informacji, ponad połowa opolskich producentów rolnych nie otrzymała jeszcze zwrotu należnych kwot pieniężnych za zwrot naliczonego podatku akcyzowego za zakup oleju napędowego. Zaległości z tego tytułu sięgają około 6,1 mln zł. Aby zniwelować ten problem, kilkanaście gmin na Opolszczyźnie wypłaciło należne sumy rolnikom z własnych budżetów, niemniej jednak znacząca część rolników w dalszym ciągu nie otrzymała należnych środków finansowych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Co jest powodem niewypłacenia należnych kwot pieniężnych dla rolników za zwrot części podatku akcyzowego?

2. Na jaką kwotę resort rolnictwa zalega z należnymi wypłatami zwrotu podatku akcyzowego dla rolników w Polsce?

3. Czy są prowadzone w tej kwestii działania?

4. Kiedy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zamierza wypłacić zaległe kwoty za zwrot podatku akcyzowego dla rolników?

5. Kiedy ministerstwo zamierza przekazać środki finansowe na zwrot podatku akcyzowego dla opolskich producentów rolnych?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13653)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania likwidacji linii kolejowej nr 294 relacji Głubczyce – Raclawice Śląskie

Szanowny Panie Ministrze! Trasa kolejowa Racibórz – Głubczyce – Raclawice Śląskie (linia nr 177 Racibórz – Głubczyce oraz linia nr 294 Głubczyce – Raclawice Śląskie) była szlakiem kolejowym, który umożliwił przez wiele lat mieszkańcom 50-tysięcznego powiatu głubczyckiego połączenia pasażerskie do znaczących aglomeracji miejskich na Śląsku oraz Opolszczyźnie. Funkcjonująca infrastruktura kolejowa była również w znaczącym stopniu wykorzystywana do obsługi logistycznej funkcjonujących na tym obszarze podmiotów gospodarczych.

Pomimo licznych protestów ze strony mieszkańców, jak i lokalnych władz samorządowych, ówczesne władze PKP jako zarządca tych dwóch linii kolejowych dokonały w 2000 r. całkowitego zaprzestania kursowania pociągów pasażerskich.

W chwili obecnej linia nr 177 jest drożna, o czym świadczą poruszające się składy pociągów towarowych. Druga linia (nr 294) Głubczyce – Raclawice Śląskie jest niewykorzystywaną infrastrukturą kolejową. Jak wynika z pism, jakie otrzymaliśmy od PLK oddział we Wrocławiu, według obowiązujących uwarunkowań formalnoprawnych linia nr 177 posiada status linii czynnej, co oznacza, iż prowadzi się na tym odcinku niezbędne prace remontowe w celu utrzymania ruchu pociągów. Gorzej z drugą linią nr 294, albowiem status linii nieczynnej oznacza brak prowadzenia jakichkolwiek działań remontowych przez zarządcę, co może doprowadzić do całkowitej degradacji torowiska oraz innych elementów niezbędnych do wznowienia ruchu pociągów.

Niepokojące sygnały dotyczące procesu likwidacyjnego linii nr 294 Głubczyce – Raclawice Śląskie, oznaczające całkowite zamknięcie tego odcinka, a z nim wspaniałej historii, która sięga 1876 r., w znaczącym stopniu zaniepokoiły mieszkańców powiatu głubczyckiego. Aby proces likwidacji linii nr 294 nie został rozpoczęty, społeczność Głubczyc wraz z pasjonatami kolei w ciągu zaledwie dwóch miesięcy w czynie społecznym dokonali wycinki drzew, krzewów oraz przeprowadzili niezbędne prace remontowe, aby po dokonaniu oględzin przez odpowiednie służby kolejowe mógł przejechać tym odcinkiem kolejowym pociąg parowy, który był jedną z głównych atrakcji imprezy kolejowej w Raclawicach Śląskich „Koleją po pograniczu polsko-czeskim”.

Pojawiła się jednocześnie możliwość adaptacji ww. linii kolejowej do obsługi logistycznej powstającej kopalni kruszyw w obrębie Klisino – Raclawice Śląskie – Dzierżysławice. Jeden z opracowanych wariantów systemu transportowego opiera się na wywozie urobku produktu finalnego kopalni szlakiem kolejowym. Zgodnie z tym opracowaniem logistycznym linia nr 294 byłaby w znaczącym stopniu wykorzystywana od boczniczy załadowniczej w miejscowości Pomorzowice z przemieszczeniem ładunków do Raclawic Śląskich i dalej do wyznaczonych punktów rozładunku w kraju.

Zarówno możliwość wznowienia ruchu na linii nr 294, jak i powstający nowy podmiot gospodarczy na terenie gminy Głubczyce, jest bardzo istotnym zagadnieniem dla samorządów lokalnych z tego regionu. Niemniej jednak, aby możliwe było wznowienie ruchu towarowego na tym odcinku kolejowym, wymagane jest przeprowadzenie niezbędnych prac modernizacyjno-remontowych, jak również zmiana zapisów prawnych dla tej linii, które pozwolą na wznowienie ruchu towarowego.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy jest prawdą, iż PLK oddział we Wrocławiu planuje całkowite zamknięcie linii nr 294?

2. Czy PLK oddział we Wrocławiu może dokonać niezbędnej analizy oraz kosztorysu prac modernizacyjno-remontowych dla tej linii?

3. Czy PLK oddział we Wrocławiu widzi możliwość podjęcia wznowienia ruchu towarowego na potrzeby funkcjonowania kopalni kruszyw?

4. Czy PLK oddział we Wrocławiu w świetle obowiązujących przepisów prawnych może wydzierżawić niezbędny odcinek kolejowy na potrzeby funkcjonowania kopalni kruszyw?

Z poważaniem

Posłowie Adam Krupa
i Andrzej Buła

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13654)

do ministra zdrowia

w sprawie nowych warunków udzielania świadczeń stomatologicznych przedstawionych w zarządzeniu prezesa NFZ z dnia 2 listopada 2009 r., nr 59/2009/DSOZ, na przykładzie szkół w Małopolsce

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 Regulaminu Sejmu RP, składamy interpelację poselską do ministra zdrowia w sprawie nowych warunków udzielania świadczeń stomatologicznych przedstawionych w zarządzeniu, nr 59/2009/DSOZ, prezesa NFZ z 2 listopada 2009 r. na przykładzie szkół małopolskich.

Stan faktyczny: Wskazane wyżej zarządzenie prezesa NFZ z 2 listopada 2009 r. w opinii Okręgowej Izby Lekarskiej w Krakowie może doprowadzić do likwidacji opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą szkolną. Stać się tak może, dlatego że zarządzenie to przewiduje, iż w każdym gabinecie stomatologicznym, w tym zwłaszcza działającym przy szkołach, konieczne jest zagwarantowanie pracy lekarza co najmniej 15 godz./tyg., czyli 2 dni po 6 godzin i 1 dzień po 3 godziny bez różnicowania w zależności od liczby dzieci w placówce, oraz zagwarantowanie, że lekarz co najmniej jeden dzień w tygodniu będzie pracował w gabinecie szkolnym w godzinach 13.00–18.00, podczas gdy w tych godzinach często dzieci w szkołach już nie ma. Lekarze sugerują uelastyczenie czasu ich pracy w placówkach oświatowych i dostosowanie go do liczby dzieci w szkołach. Co więcej, lekarze podnoszą, że zrealizowanie przedstawionych w zarządzeniu postulatów może być z tego samego powodu niemożliwie, ponieważ nieobecność

dzieci zamknie im drogę do uzyskania stosownych środków potrzebnych na realizację opieki zdrowotnej w gabinetach szkolnych.

Co więcej, województwo małopolskie jest jednym z czołowych, w których opieka lekarza stomatologa dla dzieci i młodzieży szkolnej jest realizowana w wielu odtworzonych w ciągu ostatnich 5 lat gabinetach szkolnych. Taka z kolei forma jest najlepsza dla dzieci, m.in. dlatego że gabinety takie są wyposażone w wysokiej klasy sprzęt stomatologiczny, a bardzo istotnym jest, że w ten sposób można objąć opieką stomatologiczną wszystkie dzieci w szkole.

Wydaje się więc oczywistym, że omawiane rozporządzenie nie przystaje do dzisiejszych realiów i należałoby doprowadzić do sytuacji, kiedy czas pracy lekarza stomatologa w gabinetach szkolnych mógłby być elastycznie dostosowywany do potrzeb szkoły, zarówno co do ilości godzin, jak i pory dnia, po uzgodnieniu z dyrektorem szkoły

Pytanie: Czy przewidywana jest zmiana rozporządzenia w tym zakresie tak, aby dostosować przepisy do realiów szkolnych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Witold Kochan

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13655)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie kadencyjności organów
jednostek samorządu terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o samorządzie gminnym precyzyjnie określa kadencyjność organu wykonawczego gminy, którym jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Art. 26 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy stanowi, iż kadencja wójta rozpoczyna się w dniu rozpoczęcia kadencji rady gminy lub wyboru go przez radę gminy i upływa z dniem upływu kadencji rady gminy. Po upływie kadencji wójta pełni on swoją funkcję do czasu objęcia obowiązków przez nowo wybranego wójta.

Z opinii ekspertów z dziedziny prawa samorządowego wynika, iż w ustawach ustrojowych nie ma analogicznego zapewnienia ciągłości władzy w przypadku rad gmin jednostki samorządu terytorialnego. Organ stanowiący nie ma możliwości pełnienia swojej funkcji do momentu ukonstytuowania się nowo wybranej rady gminy. Wówczas pojawia się okres przerwy międzykadencyjnej, kiedy organu stanowiącego już nie ma, a może zaistnieć potrzeba uregulo-

wania prawnego określonej kwestii, wydania w tej sprawie aktu prawnego.

W praktyce przyjęto, że obowiązuje zasada dyskontynuacji (tematy niezakończone w toku kadencji należy po jej zakończeniu rozpoczynać od nowa). Prawnicy proponują, aby do ustawy o samorządzie gminnym, powiatowym oraz samorządzie województwa wprowadzić rozwiązanie, które polegałoby na tym, iż początkiem kadencji organu stanowiącego jest dzień zebrania się rady na pierwszą sesję (posiedzenie) i liczy się do dnia poprzedzającego dzień zebrania się rady następnej kadencji. W ocenie ekspertów wprowadzenie powyższych propozycji pozwoliłoby na zachowanie trwałości i równoległości władzy organów władzy samorządu terytorialnego, by nie było okresu, w którym brak jednej z nich.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, pragnę zapytać Pana Ministra:

1. Jakie stanowisko zajmuje resort spraw wewnętrznych i administracji w powyższej sprawie?
2. Czy zaproponowane przez ekspertów propozycje mogą liczyć na uwzględnienie oraz stosowną analizę ze strony ministerstwa?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13656)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nowych zasad zdawania
egzaminów na prawo jazdy**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Infrastruktury przygotowało pakiet zmian związanych z zasadami zdawania egzaminów na prawo jazdy, które mają skrócić czas oczekiwania na wyznaczenie terminu.

Według nowych założeń egzamin ma być krótszy, gdyż zamiast wskazywania wszystkich zbiorników, świateł i kontrolek, zdający omówią dwa wybrane przez egzaminatora elementy. Jazda po mieście ma być skrócona z 40 do 25 minut, jednak pod warunkiem niepopelnienia ani jednego błędu i wykonania wszystkich poleceń egzaminatora. Ekspertci są jednak sceptyczni, gdyż przy dużym natężeniu ruchu i tej samej liście zadań do wykonania, nie ma szans na krótszą jazdę.

Procedura uzyskania prawa jazdy w Polsce, pomimo proponowanych zmian, nadal jest procesem skomplikowanym i długotrwałym, w przeciwieństwie do innych krajów UE, np. Anglii.

Jadąc do Anglii do pracy, nie posiadając polskiego prawa jazdy, można ubiegać się o nie po ukończeniu

17. roku życia. Egzamin składa się z dwóch części: testu teoretycznego (w tym testu na percepcję) i testu praktycznego. Dopóki egzamin nie zostanie w całości zdany, kierowca będący w posiadaniu prawa jazdy tymczasowego (provisional licence) musi umieścić na samochodzie duże czerwone L na białym tle. Podczas jazdy musi mu towarzyszyć osoba, która ukończyła 21 lat i posiada prawo jazdy przynajmniej od 3 lat. Tymczasowe prawo jazdy składa się z dwóch części, które na wezwanie policji kierowca musi okazać.

Otrzymanie prawa jazdy w Anglii jest stosunkowo proste i można by śmiało powiedzieć, że znacznie prostsze niż w Polsce. Po wysłaniu odpowiednich dokumentów (formularz D1), które dostępne są do wypełnienia na każdej poczcie, po około miesiącu otrzymujemy pocztą tymczasowe prawo jazdy. Po jego otrzymaniu można w każdej chwili (w przeciągu dwóch lat) przystąpić do egzaminu teoretycznego. Ustawowy czas oczekiwania na tymczasowe prawo jazdy wynosi 3 miesiące. Zazwyczaj sprawa załatwiana jest w ciągu 3–4 tygodni.

Składają się on z dwóch części: testu wielokrotnego wyboru (30 z 35 pytań musi być dobrze) i testu na percepcję, na który składa się sprawdzenie, czy kandydat na kierowcę ma zdolność obserwacji, szybkiego reagowania, ocenę odległości, przewidywanie sytuacji itp.

W czasie testu praktycznego zdający ma do przejechania wcześniej ustaloną, ale nieznaną przystępującemu do egzaminu trasę po mieście, w czasie której egzaminator notuje nasze pomyłki. Test jest oblany, jeśli egzaminator odnotuje poważne wykroczenie, niebezpieczną jazdę lub więcej niż 15 drobnych pomyłek. Przed wyjazdem na miasto egzaminator zadaje dwa pytania. Pomyłka w tych pytaniach traktowana jest jako drobna pomyłka z 15 dozwolonych. Może też nas poprosić o wykonanie jakiegoś manewru na placu manewrowym. Egzamin kosztuje ok. 20–30 GBP. Po jego zdaniu prawo jazdy otrzymujemy na nasz adres pocztą.

Skoro, jak wynika z powyższego, w krajach UE kwestię zdawania egzaminu na prawo jazdy można rozwiązać w prosty, przystępny i powszechnie sprawdzający się w praktyce sposób, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy resort rozważy w przyszłości – na wzór angielski – możliwość prowadzenia nauki jazdy pod nadzorem osoby dorosłej posiadającej prawo jazdy i określoną praktykę w tym względzie, niebędącej instruktorem?

2. Czy ze względów praktycznych i lepszego przygotowania praktycznego nie byłoby korzystniejsze wprowadzenie nauki praktycznej jazdy przez okres np. 3 lat zamiast przez wymagane 20 godzin z instruktorem?

3. Czy zdaniem Pana Ministra osoba ucząca się jazdy przez okres dłuższy niż 20 godzin jazdy chcąc przystąpić do egzaminu nie będzie lepiej przygotowana niż po wspomnianych 20 godzinach jazdy z instruktorem?

4. Czy resort rozważy w przyszłości zmianę zasad zdawania egzaminów na prawo jazdy wzorem innych krajów UE, gdzie wyżej opisany sposób ich przeprowadzania sprawdził się z powodzeniem z praktyce?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13657)

do ministra zdrowia

w sprawie propozycji fakultatywnych polis zdrowotnych

Szanowna Pani Minister! Resort zdrowia zaproponował wprowadzenie możliwości wykupienia przez osoby opłacające obowiązkową składkę zdrowotną do Narodowego Funduszu Zdrowia tzw. tanich polis zdrowotnych oferowanych przez prywatne firmy ubezpieczeniowe. Roczna składka ma oscylować w granicach 400 zł i może być obniżona, o ile pracodawca zgodzi się na jej dofinansowanie ze środków zakładowych funduszy socjalnych. W ten oto sposób pracodawcy mogliby pokrywać od 10% do 70% wysokości składki.

Z dodatkowego ubezpieczenia będzie mógł skorzystać każdy, kto opłaca składkę podstawową w NFZ, niezależnie od stanu zdrowia i wieku. Dzięki niej pacjent będzie miał prawo wyboru lekarza, otrzyma dodatkową opiekę pielęgniarską, a dla osób towarzyszących pacjentowi w pobycie szpitalnym przewiduje się możliwość skorzystania z usług hotelarskich. W praktyce może okazać się, że dodatkową polisę wykupią w pierwszej kolejności osoby, które najczęściej korzystają z opieki lekarskiej i szpitalnej, co z kolei powoduje, że w rzeczywistości koszty tego ubezpieczenia nie będą tanie.

Według założeń rządu dodatkowe ubezpieczenie wykupi ok. 30% opłacających składkę obowiązkową. W celu zachęcenia pacjentów do skorzystania z tego rodzaju dodatkowego ubezpieczenia każda z tych osób będzie mogła skorzystać z ulgi podatkowej, co oznacza w praktyce zmniejszenie podatku maksymalnie o ok. 150 zł rocznie. Wprowadzenie ulgi będzie z pewnością kosztowne dla budżetu państwa.

Biorąc zatem pod uwagę zalety i wady tego projektu, kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy dodatkowe ubezpieczenie uprawnia pacjenta do omińnięcia szpitalnej kolejki?

2. Czy gwarantuje ono leczenie i dostęp do podwyższonego standardu usług (np. w pokoju jednoosobowym)?

3. Czy w ramach tego ubezpieczenia zostaną także pokryte – i ewentualnie w jakim zakresie – koszty tych świadczeń zdrowotnych, których NFZ nie refunduje?

4. Jakiego rodzaju zachętę do partycypacji w kosztach dodatkowego ubezpieczenia proponuje rząd dla pracodawców?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 26 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13658)

do ministra zdrowia

**w sprawie propozycji obowiązkowego
szczepienia przeciwko grypie
honorowych dawców krwi**

Szanowna Pani Minister! Zasady pobierania krwi określone zostały w przepisach ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. z 1997 r. Nr 106, poz. 681). I trudno się temu dziwić – krew to przecież dobro bezcenne ratujące ludzkie życie. Przepisy niniejszej ustawy wyraźnie stanowią, że krew może być pobrana m.in. w celach leczniczych do przetoczenia jej biorcy bądź oddzielenia jej składników lub przetworzenia w leki.

Krwiodawstwo to akcja społeczna mająca na celu pozyskiwanie krwi od osób zdrowych, spełniających ściśle określone kryteria, na rzecz osób wymagających transfuzji krwi lub produkcji preparatów krwio pochodnych. Krew pobiera się od dawców krwi honorowo lub odpłatnie. Honorowym dawcą krwi może zostać każda osoba, która chociaż raz oddała krew nieodpłatnie. Pomimo wielu przywilejów, jakie im z tego tytułu przysługują, ich liczba maleje, szczególnie mocno w okresach wzmożonej zachorowalności na grypę.

Krwi, wszystkich kategorii grup, wciąż jest w bankach krwi zbyt mało, a zawężająca się nieustannie liczba honorowych dawców sprawia, że sytuacja ta nie ulegnie w najbliższej przyszłości polepszeniu. Wielu dawców nie może oddać krwi z uwagi na zachorowania na grypę. Gdyby osoby te objęte były obowiązkowymi szczepieniami przeciwko grypie, chętnych dawców byłoby znacznie więcej, a tym samym przybyłoby tak potrzebnego surowca do ratowania ludzkiego życia.

Stąd, mając na uwadze powyższą konkluzję, kieruję do Pani Minister następujące pytanie: Czy honorowi dawcy krwi mogą zostać objęci obowiązkowymi szczepieniami przeciwko grypie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 27 listopada 2009 r.

Interpelacja
(nr 13659)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie legalnego posiadania
zabytkowej oraz pamiątkowej broni palnej
bojowej lub myśliwskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Zbieractwo i obrót zabytkową bronią w Polsce od dawna wzbudza wiele kontrowersji. W kwestii posiadania zabytkowej broni panuje w praktyce komend Policji w kraju znaczna dowolność spowodowana nieprecyzyjnymi przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549).

Zmiana przepisów w tym zakresie postulowana jest już od dawna, począwszy od stowarzyszeń (np. Stowarzyszenia Miłośników Dawnej Broni i Barwy przy Muzeum Narodowym w Krakowie), a na prywatnych miłośnikach – kolekcjonerach, skończywszy.

Obowiązująca obecnie ustawa zawiera w swej treści wiele niejasności co do posiadania zabytkowej broni, stąd powszechna praktyka sprzecznych interpretacji niniejszych przepisów przez różne organy upoważnione do realizacji zadań w zakresie legalizacji posiadania takiej broni.

W związku z tym, że informacje na temat legalnego posiadania zabytkowej broni palnej są niejednoznaczne i nieprecyzyjne, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakim kryteriom powinna odpowiadać zabytkowa i pamiątkowa broń palna bojowa i myśliwska?

2. Jak wygląda procedura legalizacji posiadania zabytkowej i pamiątkowej broni palnej bojowej i myśliwskiej?

3. W jaki sposób należy postępować, aby powyższy rodzaj broni pozbawić wartości użytkowych w celu kolekcjonowania jej wyłącznie ze względu na walor ekspozycyjny?

4. Jakie warunki należy spełnić, aby móc legalnie eksponować zarówno broń palną zabytkową bojową lub myśliwską oraz pamiątkową bojową lub myśliwską, jak i trofea łowieckie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13660)

do ministra środowiska

**w sprawie problemów polskiego
przemysłu drzewnego**

Zwracamy się do Pana Ministra z interpelacją dotyczącą problemów polskiego przemysłu drzewnego.

Interpelacja powstała w reakcji na list otwarty wy-stosowany przez Polską Izbę Gospodarczą Przemysłu Drzewnego, skierowany do prezesa Rady Ministrów, w którym to piśmie izba informuje o pogarszającej się sytuacji ekonomicznej tego przemysłu.

Wedle stanowiska izby źródłem problemów tej branży może być tzw. otwarty system aukcyjny, jaki ma być stosowany przez przedsiębiorstwo Lasy Państwowe, a który to system ma zastąpić stosowany wcześniej system tzw. negocjacyjny.

Izba gospodarcza twierdzi, że nowy system, który ma być stosowany od 2010 r., stanowi zaprzeczenie szans na stabilny rozwój tej branży i stwarza zagrożenie dla istnienia wielu firm. Pojawiły się także zarzuty stosowania przez Lasy Państwowe praktyk monopolistycznych. Zgłoszono postulat unieważnienia procedury sprzedaży drewna na I półrocze roku 2010 w części opartej o tzw. systemowe przetargi nieograniczone oraz objęcia sprzedaży drewna kontrolą państwową. Zdaniem izby przedsiębiorstwom drzewnym może grozić fala bankructw i utrata wielu miejsc pracy.

Jak wynika natomiast z prezentowanego w mediach stanowiska dyrekcji Lasów Państwowych, możliwym źródłem nieporozumień są różnice zdań dotyczące właśnie systemu sprzedaży drewna. Zdaniem dyrekcji zasady obowiązujące wcześniej były konstruowane z dużą dozą opiekuńczości nad przemysłem drzewnym. Funkcjonować miały elementy, które zdaniem dyrekcji w gospodarce rynkowej nie powinny mieć miejsca, jak np. sprzedawanie towaru tylko tym firmom, które już wcześniej kupowały w Lasach Państwowych, czyli miały tzw. historię zakupu. A to z kolei zamykać miało dostęp do surowca pozostałym, którzy chcieli kupić drewno w Lasach Państwowych.

Dyrektor przypomina też, że to właśnie za to lasy były wcześniej ukarane przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów karą pieniężną 1,5 mln zł. Również w opinii dyrekcji tylko system przetargowy ma szansę zapewnić ochronę przed niedomówieniami, podejrzeniami czy stwarzaniem wokół leśników złej atmosfery oraz może wyeliminować podejrzenia o manipulowanie czy wręcz korupcję. Dyrekcja twierdzi, że podstawowym trybem sprzedaży drewna powinien być przetarg. Dopiero jeśli nie uda się sprzedać tego surowca w trybie przetargowym, wówczas zakłada ona możliwość negocjacji.

Dyrekcja twierdzi, że Lasy Państwowe obniżyły ceny do poziomu z 2006 r. i że jako zarządca majątku narodowego, ustalając cenę, musi pogodzić obowiązki wobec przyrody z rozwojem przemysłu drzewnego. Pieniądze pochodzące ze sprzedaży drewna przeznaczone są bowiem na zwiększanie lesistości naszego kraju, ochronę przeciwpożarową, zwalczanie szkodników w lesie itp. Według dyrekcji głównym założeniem powinna być sytuacja, w której drewno będzie sprzedawane po cenach rynkowych.

Nie przesądzając, kto ma rację w tym sporze, pragniemy zapytać Pana Ministra o stanowisko resortu

w tej sprawie, w szczególności: Czy ministerstwu sprawa ta jest znana, jakie dotychczas kroki w tej sprawie podjęto oraz czy ministerstwo widzi potrzebę interwencji resortu (poprzez np. mediację pomiędzy stronami sporu)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Witold Kochan
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13661)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie braku uregulowań prawnych
normujących prawo do nagrywania
przebiegu rozprawy**

Zwracamy się do Pana Ministra z interpelacją dotyczącą braku uregulowań prawnych określających prawo stron toczącego się przed sądem postępowania cywilnego do nagrywania przebiegu rozprawy. Sprawa ta wywołuje problemy interpretacyjne i spory między specjalistami z dziedziny prawa.

Wydaje się, że podstawową przyczyną nieporozumień i różnic zdań jest fakt, że w Kodeksie postępowania cywilnego brak jest zapisu, który znalazł się w Kodeksie postępowania karnego. W K.p.k. w art. 358 zapisano wprost, że jeżeli nie przemawia przeciw temu względ na prawidłowość postępowania, sąd na wniosek strony wyraża zgodę na utrwalenie przez nią przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk. Takiego zapisu brak jest natomiast w Kodeksie postępowania cywilnego. Wydaje się, że podstawową przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że Kodeks postępowania cywilnego uchwalono w roku 1964. W tym okresie bardzo rzadko dysponowano urządzeniami pozwalającymi rejestrować dźwięk. Wprowadzenie do procesu Kodeksu postępowania cywilnego zapisu analogicznego, jaki jest w Kodeksie postępowania karnego mogłoby zapobiec ewentualnym zarzutom o nieprawidłowościach w trakcie procesu. Ponadto nagrania mogłyby być dowodem przy rozpatrywaniu odwołań stron od treści protokołów sądowych. Oczywiście owo rejestrowanie dźwięku nie może przeszkadzać w samej rozprawie ani zakłócać jej przebiegu. Wydaje się, że wprowadzenie do Kodeksu postępowania cywilnego wspomnianego zapisu leży w interesie zarówno obywateli, jak i wymiaru sprawiedliwości.

W związku z tym zwracamy się z pytaniem: Czy ministerstwo sprawiedliwości planuje wprowadzić do Kodeksu postępowania cywilnego analogiczny jak w regulacjach Kodeksu postępowania karnego zapis

o możliwości rejestrowania, za zgodą sądu, przebiegu rozprawy na dowolnych nośnikach danych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Witold Kochan
i grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13662)

do ministra zdrowia

**w sprawie listy leków dostępnych
w punktach aptecznych**

Szanowna Pani Minister! Chciałbym poruszyć problem dostępności leków w małych miastach i miejscowościach, gdzie nie ma aptek, a funkcjonują jedynie punkty apteczne. Takich placówek najwięcej jest we wschodniej Polsce, z której właśnie się wywodzę. Kwestia ta jest szczególnie ważna właśnie teraz, gdy jesienią i zimą zachorowalność ze względu na panujące warunki atmosferyczne jest zdecydowanie większa.

Zrozumiałe jest, że w punktach aptecznych, gdzie nie ma obowiązku zatrudnienia magistra farmacji, a wystarczy pracujący w nich technik farmacji, powinny być sprzedawane jedynie leki gotowe, bo do tych, które trzeba przygotować potrzebna jest stosowna wiedza. Z informacji, które do mnie docierają, wynika jednak, że po ogłoszeniu nowych przepisów dotyczących leków, jakie można sprzedawać w punktach aptecznych, pojawiły się problemy z dostępnością w nich bardzo popularnych specyfików stosowanych chociażby w leczeniu przeziębienia.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Panią Minister:

Jaki był klucz, czyli co zdecydowało o tym, jakie leki znajdą się na liście tych, które mogą być sprzedawane w punktach aptecznych, a które nie?

Czy przewidywane są zmiany w liście leków dopuszczonych do obrotu w punktach aptecznych?

Jaką przyszłość przewiduje Pani Minister dla punktów aptecznych, czy planowane są jakieś ograniczenia w ich funkcjonowaniu?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13663)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konieczności przyspieszenia
budowy dróg ekspresowych na terenie
Lubelszczyzny**

Szanowny Panie Ministrze! Jedną z kwestii mającą wpływ na spowolnienie rozwoju gospodarczego Lubelszczyzny, z której się wywodzę, jest kwestia złego stanu dróg na tym terenie. Cieszy niewątpliwie fakt, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zmodernizowała w ostatnich latach część będących do tej pory w fatalnym stanie technicznym dróg krajowych. Niestety, potrzeby w tym zakresie wciąż są ogromne, tym bardziej że nawet zmodernizowane drogi krajowe tylko w części mogą rozwiązać problemy komunikacyjne Lubelszczyzny. Dlatego szczególnie pilna jest budowa dróg ekspresowych, zarówno S19 w kierunku północ – południe, jak również S12 – jedyne sprawne połączenia Lublina z Warszawą i zachodnią częścią kraju.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

Na jakim etapie są przygotowania do budowy drogi ekspresowej S12 na terenie Lubelszczyzny?

Kiedy trasa ta ma być budowana?

Jak na obecnym etapie przedstawia się harmonogram prac dotyczący budowy drogi ekspresowej S19, ze szczególnym uwzględnieniem jej przebiegu na terenie Lubelszczyzny?

Czy zadanie to ma realizować specjalnie powołana w tym celu spółka?

Jakie środki przewidywane są na rok przyszły i kolejne lata na modernizację istniejących i budowę nowych szlaków komunikacyjnych na terenie województwa lubelskiego?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13664)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie konieczności wsparcia
producentów owoców i warzyw**

Szanowny Panie Ministrze! Kryzys, którego doświadczamy w tym roku, dotyczy nie tylko przemysłu, ale także rolnictwa. Ceny, jakie otrzymywali w tym sezonie producenci rolni za zebrane plody rol-

ne, były bardzo niskie. Sytuacja ta dotyczyła między innymi rynku owoców i warzyw.

Z informacji, jakie uzyskałem od samych rolników, którzy dotarli do mojego biura poselskiego, jak również od przedstawicieli samorządu rolniczego, wynika, że tegoroczne ceny w punktach skupu były zbyt niskie i w żaden sposób nie gwarantowały zwrotu kosztów poniesionych na produkcję. Z tego też względu w wielu sadach owoce pozostały na drzewach.

Tak jest chociażby w przypadku jabłek. Pieniądze za nie uzyskane nie pozwoliłyby bowiem nawet na zapłacenie pracownikom zatrudnionym do zbioru. Ceny skupu jabłek przemysłowych kształtowały się na Lubelszczyźnie na poziomie 10–15 gr za kilogram. Podobna sytuacja miała miejsce z wiśniami, malinami i porzeczkami. W wielu sadach i plantacjach rolnicy w ogóle nie przystępowali do zbioru, bo było to po prostu nieopłacalne. Nie inaczej jest też na wielu polach, na których posadzone zostały warzywa.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

— Z czego Pana zdaniem może wynikać trudna sytuacja na rynku owoców i warzyw?

— Czy mamy w tym przypadku do czynienia z nadprodukcją i zbyt dużymi zapasami w magazynach z lat poprzednich?

— Czy może dochodzi do zmowy zakładów przetwórczych, które chcą kupić surowiec po jak najniższych cenach?

— Jak kształtuje się eksport polskich owoców i warzyw za naszą wschodnią granicę, przede wszystkim do Rosji i na Ukrainę?

— Czy eksporterzy napotykają na jakieś utrudnienia w tym względzie?

— Jednym ze sposobów na poprawę konkurencyjności plantatorów i sadowników w rozmowach z zakładami przetwórczymi jest z pewnością tworzenie grup producenckich. Ile grup producenckich z branży owocowo-warzywnej działa w chwili obecnej na terenie Polski? Jakiego wsparcia udziela resort rolnictwa producentom rolnym, którzy chcą takie grupy zakładać?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13665)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dostępności kredytów dla rolników

Szanowny Panie Ministrze! Niskie ceny płodów rolnych to w tym roku najpoważniejszy problem

mieszkańców wsi. Wielu właścicieli gospodarstw, próbując przetrwać te trudne czasy, stara się wspomagać swoją działalność kredytami bankowymi. Niestety, jak mówią sami rolnicy, jak również izby rolnicze, dostępność wsparcia finansowego ze strony banków jest coraz gorsza. Dotyczy to nie tylko rolników indywidualnych, ale także tych skupionych w grupach producenckich. A to przecież grupy producenckie miały być jednym z lekarstw na problemy rolników, bo w grupie miało być im łatwiej domagać się godziwej zapłaty za pracę od podmiotów skupowych. Niestety, odcięcie od tego źródła finansowania w prostej linii spowoduje wstrzymanie inwestycji prowadzonych przez te organizacje, a te w zdecydowanej większości realizowane są przy wsparciu z różnego rodzaju agend, m.in. Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Przekroczenie czasu zakończenia inwestycji zapisanych w umowach zawartych chociażby z ARiMR może spowodować konieczność zwrotu pozyskanej dotacji. To z kolei prowadzić będzie do upadłości grup producenckich.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

Jak Pan Minister ocenia dostępność kredytów inwestycyjnych dla rolników na polskim rynku?

Jakiego wsparcia i w jakim wymiarze udziela w tym względzie polski rząd i resort kierowany przez Pana Ministra?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13666)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie programu budowy lekkoatletycznych „Orlików”

Szanowny Panie Ministrze! Rządowy program „Moje Boisko – Orlik 2012” doskonale się sprawdza. Tylko w moim rodzinnym mieście Kraśniku dzięki współpracy rządu, samorządu wojewódzkiego oraz władz miasta już działają dwa takie kompleksy boisk. Wkrótce na terenie powiatu kraśnickiego zakończy się budowa jeszcze jednego takiego obiektu – w Trzydniku Dużym. Zainteresowanie możliwością korzystania z tych boisk jest ogromne i jeśli nie przeszkadzają w tym zbyt warunki pogodowe, to każdego popołudnia i wieczora, aż do godz. 22.00, są one wypełnione dziećmi, młodzieżą i nieco starszymi mieszkańcami mojego rodzinnego miasta, którzy grają tu w piłkę nożną, siatkówkę, koszykówkę. To jak cenna jest to inicjatywa, widzimy więc już teraz, ale w pełni będziemy mogli się o tym przekonać, gdy pierwsi

wychowankowie orlikowych boisk założą koszulki z orłem na piersi.

Do chwili obecnej obiekty te nakierowane były głównie na sporty drużynowe, ewentualnie na tenis ziemny. Tymczasem brakuje w naszym kraju również infrastruktury przeznaczonej dla lekkoatletyki. Wiem, że pomysł budowy lekkoatletycznych „Orlików” rozważany jest już od pewnego czasu, a zdopinowały do realizacji tego zamierzenia również sukcesy naszych lekkoatletów na ostatnich mistrzostwach świata w Berlinie.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

Kiedy rozpocznie się realizacja programu lekkoatletycznych „Orlików”?

Czy i jakie środki są planowane na ten cel w przyszłorocznej ustawie budżetowej?

Jakie są główne założenia tego programu?

Czy mają to być oddzielne obiekty lekkoatletyczne, czy na przykład do budowanych obecnie boisk piłkarskich ze sztuczną trawą i tartanowych boisk wielofunkcyjnych dołożona ma być na przykład bieżnia, rozbieg do skoku w dal, pchnięcia kulą, rzutu młotem, skoku wzwyż itp.?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13667)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przepisów regulujących sprowadzanie z UE używanych samochodów pożarniczych do wykorzystania w jednostkach ochrony przeciwpożarowej

Panie Ministrze! Ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1229, z późn. zm.) narzuca w art. 7 ust. 1 obowiązek uzyskania certyfikatu dla wyrobów służących zapewnieniu bezpieczeństwa publicznego lub ochronie zdrowia i życia oraz mienia, które są wprowadzane do użytkowania w jednostkach ochrony przeciwpożarowej oraz wykorzystywane przez te jednostki do alarmowania o pożarze lub innym zagrożeniu oraz do prowadzenia działań ratowniczych, a także dla wyrobów stanowiących sprzęt gaśniczy. Po uzyskaniu takiego zaświadczenia wyroby wymienione w ustawie dopuszczone zostają do użytkowania. Obowiązkiem tym zostały też objęte samochody pożarnicze sprowadzane z zagranicy.

Dopuszczenie do użytkowania wyrobów w formie świadectwa dopuszczenia wydają jednostki badawczo-rozwojowe Państwowej Straży Pożarnej, wskaza-

ne przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Jednostką tą jest Centrum Naukowo-Badawcze Ochrony Przeciwożarowej im. Józefa Tuliszkowskiego w Józefowie. Wyrób uzyskuje certyfikat po ustaleniu, że poziom jego bezpieczeństwa nie jest niższy od określonego w Polskich Normach lub wymaganiach techniczno-użytkowych, oraz w przypadku gdy wyrób został wyprodukowany lub dopuszczony do obrotu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub Republice Turcji albo też zgodnie z prawem wyprodukowany w innym państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), będącym stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Spełnienie tego obowiązku przez jednostki ochotniczych straży pożarnych, które mają możliwość wzbogacić swój tabor o kilkuletnie samochody pożarnicze sprowadzone z krajów UE, generuje dodatkowe koszty, przekraczające często zarówno możliwości finansowe danej OSP, jak i – co jest swoistym paradoksem – cenę zakupu takiego pojazdu zagranicą. Koszt uzyskania certyfikatu od CNBOP w Józefowie waha się od 40 do 80 tys. zł. Warto podkreślić, że normy CNBOP są tak wyśrubowane, że nawet stosunkowo nowy, pięcioletni samochód pożarniczy sprowadzony z zagranicy ma niktę szansę na ich spełnienie. Tym mniej zrozumiałe jest, że certyfikatu nie muszą już uzyskać dużo starsze, bo czternaścieletnie pojazdy, wycofywane z Państwowej Straży Pożarnej, które często przekazywane są do jednostek OSP.

Konsekwencją takiego systemu prawnego jest działanie na szkodę OSP, które zmuszone są do korzystania ze starych, wysłużonych pojazdów, podczas gdy nowsze nie mogą uzyskać certyfikatu.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy można zliberalizować przepisy warunkujące uzyskanie dopuszczenia do użytkowania samochodów pożarniczych sprowadzanych z zagranicy?

2. Jeśli nie, w jaki sposób można obniżyć koszty związane z przeprowadzeniem procedury certyfikowania takich pojazdów?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja (nr 13668)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie programu „Kwaśny papier”

Trwałość kolekcji bibliotek, archiwów i muzeów zagrożona jest przez kwasową degradację celulozy. Proces ten prowadzi do osłabienia odporności mechanicznej

papieru aż do punktu, w którym nawet zwykle odwrócenie strony oryginału powoduje jej przedarcie.

Aby zapewnić księgozbiорom jak najdłuższe istnienie, należy w przemyślany i systematyczny sposób zabezpieczyć je przed niszczyielską działalnością różnych czynników atmosferycznych, wpływem promieniowania słonecznego, rozmaitych czynników biologicznych oraz dewastacją przez człowieka.

W 1992 r. na wniosek ówczesnego ministra kultury i sztuki powołano program „Kwaśny papier”, którego celem było opracowanie technologii odkwaszania papieru i wykorzystania jej do ratowania zagrożonych zbiorów zgromadzonych w polskich bibliotekach, archiwach i muzeach na degradującym się kwaśnym papierze. Program zaplanowany był na lata 2000–2008, przeznaczono na niego 81 mln zł.

Według raportu Najwyższej Izby Kontroli, dotyczącego realizacji programów badawczych ustanowionych przez Radę Ministrów i finansowanych ze środków budżetowych, realizacja programu została oceniona negatywnie. NIK ustaliła, że do czasu zakończenia kontroli na realizację programu wydano 11,3 mln zł, tj. zaledwie 25% kwoty zaplanowanej na okres do końca 2005 r. W ramach części badawczej programu wykorzystano 29% przewidzianych środków. Zrealizowano tylko 3 spośród 38 zadań, a opóźnienia w realizacji zadań wynosiły od roku do pięciu i pół. Realizację ponad połowy zadań rozpoczęto z 3-letnim opóźnieniem, a dziewięciu zadań w ogóle nie rozpoczęto.

Biblioteki oraz pracownicy archiwów zwracają się z pytaniami o dalsze losy programu. Jednocześnie alarmują o ratowanie zagrożonych w skali masowej polskich zasobów bibliotecznych i archiwalnych.

Jednocześnie znane są nam problemy budżetowe na 2010 r.

W związku z tym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy program „Kwaśny papier” będzie realizowany przez MKiDN?

2. Jaki harmonogram realizacji programu przewiduje MKiDN?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Piotr Nowak
oraz grupa posłów

Konin, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13669)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie problemów z dopłatami
do paliwa rolniczego**

Szanowny Panie Ministrze! Rada Ministrów w rozporządzeniu określiła stawkę zwrotu podatku

akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w 2009 r.

W budżecie państwa została zapisana kwota niezbędna do realizacji wypłat związanych ze zwrotem wspomnianego podatku akcyzowego.

W tej sytuacji niepokojem napawają informacje docierające od rolników, iż istnieje problem z realizowaniem wypłat świadczeń z tym związanych.

Cała ta sytuacja prowadzi z jednej strony do zatorów finansowych wśród rolników i ich kontrahentów, a z drugiej strony podrywa autorytet państwa.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czym spowodowane są opóźnienia w wypłatach dla rolników zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej?

2. Kiedy zaległości wobec rolników zostaną uregulowane?

3. Jakie zostały podjęte kroki, by taka sytuacja nie miała miejsca w 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Marek Cebula

Krosno Odrzańskie, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13670)

do ministra finansów

**w sprawie objęcia
niepublicznych szkół językowych
22-procentową stawką podatku VAT**

W lipcu bieżącego roku Ministerstwo Finansów przedstawiło projekt nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług, który przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT (projekt z dnia 2 lipca 2009 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług).

Proponowane zmiany mogą uderzyć w najbardziej potrzebujące wsparcia grupy społeczne, takie jak: młodzież, studenci czy rodzice inwestujący w edukację dzieci.

Sytuacja na rynku szkół językowych jest już w dniu dzisiejszym bardzo trudna, gdyż kryzys ekonomiczny spowodował drastyczne cięcia wydatków na edukację. Niezależne badania przeprowadzone przez CBOS dowodzą, że liczba osób inwestujących w naukę języków obcych w Polsce spadła w ostatnim czasie o blisko 25%, a po wejściu w życie proponowanych zmian spadek ten będzie znacznie większy. Wiele szkół już teraz zastanawia się nad możliwością dalszego funkcjonowania na rynku. Po wprowadze-

niu podatku VAT większość placówek będzie zmuszona przerzucić dodatkowy koszt na słuchaczy, dla których już teraz inwestycja w kurs językowy to ogromny wydatek. Konsekwencją będzie rezygnacja z edukacji językowej oraz wzrost szarej strefy usług edukacyjnych, od których do budżetu państwa nie zostaną odprowadzone żadne podatki.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo przewiduje w dalszym ciągu wprowadzenie opodatkowania szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT?

2. Jeżeli tak, to kiedy proponowana zmiana miałaby wejść w życie?

3. Czy tego rodzaju rozwiązanie nie doprowadzi do wzrostu szarej strefy usług edukacyjnych, od których do budżetu państwa nie zostaną odprowadzone żadne podatki?

4. Czy wprowadzenie 22-procentowego VAT na usługi edukacyjne nie spowoduje upadku wielu renomowanych placówek, a co za tym idzie, zwiększenia odsetka bezrobocia w kraju?

Z wyrazami szacunku

Posel Damian Raczkowski
oraz grupa posłów

Białystok, dnia 12 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13671)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie włączenia woj. świętokrzyskiego
do „Programu wsparcia dla rolników
utrzymujących owce w województwach
Polski południowej”**

Szanowny Panie Ministrze! Hodowcy owiec zakomunikowali mi, że województwo świętokrzyskie mimo wcześniejszych obietnic Pana Ministra nie będzie objęte „Programem wsparcia dla rolników utrzymujących owce w województwach Polski południowej”, opracowanym w związku z wejściem w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009, art. 68. Program ten dotyczy m.in. wsparcia finansowego produkcji rolnej, które przyczynia się do ochrony środowiska naturalnego, poprawy dobrostanu zwierząt oraz poprawy jakości produktów rolnych. Zawiera się w nim także szereg innych ustaleń związanych z prowadzeniem utrzymywania owiec na obszarach górskich i podgórskich. Województwo świętokrzyskie jest rejonem, w którym hodowla owiec ma duże znaczenie dla rozwoju ekonomicznego i jest źródłem utrzymania wielu rodzin. Hodowla owiec posiada

długą i silną tradycję, która na stałe zakorzeniła się w kulturze regionu i jest nieodzownym elementem folkloru czy też dziedzictwa ludowego. Do dziś można spotkać na tym terenie sędziwe góralki w słynnych zapaskach świętokrzyskich, spędzające czas, ręcznie przędąc wełnę na kołowrotkach.

Wszelkie dofinansowania dla rolników mają na celu nie tylko stwarzanie lepszych warunków ekonomicznych, ale także stymulowanie i zachęcanie innych do podejmowania takiej działalności. Skutkiem tego jest stwarzanie nowych gospodarstw, nowych miejsc pracy, możliwość rozwoju i ogólna poprawa rynku. Młodzi ludzie nie będą musieli emigrować do miast w pogoni za pracą i lepszym bytem, jeżeli będą mieć zapewnioną stabilizację i perspektywę jutra na wsi. W przyszłości hodowla owiec może stać się kluczowym źródłem dochodu dla gospodarstw znajdujących się na obszarach górskich województwa świętokrzyskiego. Dzięki temu także nie zaniknie tradycja i kultura regionu.

Chciałbym dodatkowo zaznaczyć, że region świętokrzyski nie jest zamożnym regionem Polski, a znaczne bezrobocie i wszechobecny kryzys przyczynia się do pogłębiania i tak już pasywnej sytuacji. Wszelkie dotacje znacznie poprawiłyby status życia mieszkańców świętokrzyskich wsi i rozwój ich gospodarstw rolnych.

Odnosząc się z troską do przedstawionego w interpelacji problemu, wyrażając nadzieję, iż ulegnie zmianie stanowisko resortu, o co uprzejmie proszę i stawiam istotne pytanie: Co legło u podstaw decyzji, aby hodowcy owiec województwa świętokrzyskiego nie byli objęci programem unijnego wsparcia swojej działalności rolniczej?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 12 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13672)

do ministra finansów

**w sprawie budzących kontrowersje
nominacji na stanowiska naczelników
urzędów skarbowych**

Szanowny Panie Ministrze! W lutym br. Ministerstwo Finansów ogłosiło konkurs na naczelników 201 urzędów skarbowych. Kandydaci przeszli przez dwustopniowy egzamin. Latem nowi naczelnicy rozpoczęli pracę, wtedy jednak okazało się, że 11 kandydatów, spośród tych, którzy wygrali konkursy, nie zostało powołanych, przeciwnie, zdarzało się tak jak w Starachowicach, że powołany został kandydat, który uzyskał najmniejszą liczbę punktów.

Z doniesień prasowych bulwersujących w najwyższym stopniu opinię publiczną wylania się obraz przedziwnych decyzji podjętych przez pana wiceministra Andrzeja Parafianowicza, odpowiedzialnego w Ministerstwie Finansów za urzędy skarbowe.

Oto, cytuję za „Rzeczpospolitą” z dnia 9 listopada br.: „Nominacji nie dostał m.in. D.P., pracownik skarbowki od 15 lat, który przystąpił do czterech konkursów na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego: w Opatowie, Sandomierzu, Ostrowcu Świętokrzyskim i Starachowicach. W trzech zdobył najwyższą liczbę punktów, w Starachowicach był drugi. Ale minister nie powołał go na żadne stanowisko. Np. do Starachowic wybrał A.J., byłego funkcjonariusza ABW, choć ten zdobył najmniejszą liczbę punktów.

Odrzucił także B.K., była naczelniczkę Urzędu Skarbowego w Brzesku, która aplikowała na stanowiska naczelnika w Wieliczce i Brzesku, choć z wiedzy była najlepsza w kraju (otrzymała 59 punktów).

Nominacji nie dostała też M. M.K.. Przewodniczącym komisji konkursowej był dyrektor Departamentu Administracji Podatkowej w Ministerstwie Finansów Henryk Świniarski. Trzy lata wcześniej osobiście wręczała mu odwołanie ze stanowiska dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach. Była wtedy wicedyrektorem departamentu kierowanego dziś przez Świniarskiego”.

Z kolei dnia 11 listopada „Rzeczpospolita” donosi: „Okazuje się jednak, że nawet nieprzebrnięcie przez pierwszą część konkursu nie przekreśla kariery niedosłusznego naczelnika w aparacie skarbowym. Dlaczego? Praktyka jest bowiem taka, że ma on zapewnione bezpieczne lądowanie.

Nierzadko dyrektor właściwej izby skarbowej daje mu na otarcie łez stanowisko zastępcy naczelnika albo p.o. zastępcy – bywa, że w tym samym urzędzie. Jak ustaliliśmy, np. dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach powołał na stanowiska zastępców naczelnika trzy osoby, które przystąpiły w lipcu do konkursu, ale poległy już w pierwszej jego części.

W taki sposób z p.o. naczelnika Pierwszego Śląskiego Urzędu Skarbowego w Sosnowcu M.K. został p.o. zastępcy naczelnika w tym urzędzie. M.G., do 26 lipca 2009 r. p.o. naczelnika urzędu w Zabrze, objął stanowisko zastępcy naczelnika urzędu w Sosnowcu. A M.D., p.o. naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w Katowicach, trafiła na stanowisko p.o. zastępcy naczelnika w urzędzie w Bytomiu. P.o. dyrektora śląskiej izby skarbowej była wczoraj dla nas nieosiągalna.

Z kolei w Lubelskiem po lipcowym konkursie dwie osoby zamieniły stanowisko p.o. naczelnika (w urzędach w Kraśniku i w Lubartowie) na stanowisko zastępcy w tych urzędach”.

Jak Pan Minister ustosunkuje się do tych budzących kontrowersje enuncjacji prasowych?

Jednak szczególnie bulwersujący jest przypadek byłego naczelnika Urzędu Skarbowego w Sosnowcu, który w 2006 r. został zdymisjonowany po wewnątrz-

nej kontroli przeprowadzonej w kierowanym przez niego urzędzie. Nieprawidłowości wykryte podczas tej kontroli w 2008 r. potwierdziła Najwyższa Izba Kontroli. Urzędnik ten, chociaż nie brał udziału w konkursie, otrzymał stanowisko naczelnika Urzędu Skarbowego w Zabrze.

W tej sytuacji konieczne jest zadanie pytania: Czym kierowało się Ministerstwo Finansów, podejmując opisane powyżej decyzje w Urzędzie Skarbowym w Zabrze, skoro dwóch innych kandydatów na to stanowisko pomyślnie ukończyło procedurę konkursową?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13673)

do ministra infrastruktury

w sprawie dewastacji dróg lokalnych na skutek realizacji inwestycji deweloperskich

Tereny o dużych walorach krajobrazowych i przyrodniczych są atrakcyjne dla deweloperów w celu lokalizacji tam zabudowy mieszkaniowej. Samorządy lokalne doświadczają ze strony firm deweloperskich silnej presji w tym kierunku, zwłaszcza wobec najcenniejszych przyrodniczo terenów, które powinny być chronione przed zabudową. Szczególnie narażony na presję inwestycyjną jest obszar południowej Małopolski, w tym górskie i podgórskie tereny Tatr, Beskidów i Pienin. Lokalizacja obiektów deweloperskich na terenie gmin górskich i podgórskich powoduje katastrofalne skutki m.in. dla dróg lokalnych w gminach, ponieważ ich użytkowanie przez wykonawców inwestycji deweloperskich narusza wszelkie zasady zatwierdzonej przez władze lokalne organizacji ruchu drogowego.

Samorządy lokalne skarżą się także, że chociaż wydawane pozwolenia dotyczą obiektów pensjonatowych inwestorzy tych obiektów jeszcze przed rozpoczęciem budowy ogłaszają oferty sprzedaży w tym miejscu lokali mieszkalnych. Ten proceder nie tylko urąga standardom państwa prawa, ale i czyni szkody społecznościom lokalnym, uszczuplając budżety gmin, z uwagi na fakt, że zmiana charakteru obiektów powoduje zmniejszenie płaconych później podatków stanowiących dochód budżetów gmin, a także skutkuje zwiększonymi wydatkami gmin zmuszonych do inwestowania w infrastrukturę komunalną.

Obiekty deweloperskie mają kubaturę większą niż tradycyjna zabudowa mieszkaniowa i są realizowane

– przy zastosowaniu nowoczesnych technologii budowlanych – w taki sposób, który doprowadza do poważnych zniszczeń otoczenie budowy, a w szczególności lokalną sieć drogową.

Pojazdy dowożące na budowę np. beton osiągają masę 50 t. Dopuszczalne obciążenie dróg administrowanych przez samorządy lokalne, stanowiących dojazdy do wspomnianych inwestycji, wynosi 5, 10 lub 15 t. Oznakowanie dopuszczalnego obciążenia jest zgodne z obowiązującymi projektami organizacji ruchu drogowego. Niestety przepisy te są systematycznie naruszane przez wykonawców inwestycji, a interwencje mieszkańców czy radnych wzywających w trakcie niszczenia drogi Policję nie przynoszą skutecznego ograniczenia niszczenia dróg. Skutkiem tego procederu drogi lokalne w sąsiedztwie inwestycji deweloperskich są w stanie opłakanym.

Niestety decyzje o pozwoleniu na budowę nie nakładają na inwestora żadnych obowiązków ani nakazów chroniących lokalne społeczności przed dewastacją dróg. Żadne przepisy nie obligują dewelopera do odbudowy zniszczonej przez niego drogi. Jest to przedmiotem licznych interwencji samorządów lokalnych w biurach poselskich. Jako przykład podam, że odbudowa drogi zniszczonej na skutek inwestycji deweloperskiej w osiedlu Kierpcówka w gminie Kościelisko kosztowała samorząd gminny ponad 500 tys. zł. Dochodzenie od inwestorów naprawy szkody w oparciu o przepisy prawa cywilnego jest uciążliwe i długotrwałe, przy czym samorządy lokalne są zazwyczaj słabszą stroną takich postępowań.

Wobec powyższego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie działania podejmie Pan Minister w celu objęcia skutecznym nadzorem Inspekcji Transportu Drogowego sieci dróg lokalnych w zakresie respektowania obowiązujących zasad organizacji ruchu drogowego?

2. Czy Pan Minister rozważa zmianę obowiązujących przepisów prawa w taki sposób, by było możliwe nałożenie na inwestorów i skuteczne egzekwowanie obowiązku naprawy zniszczonych dróg lokalnych, jeżeli ich zniszczenie nastąpiło na skutek realizacji inwestycji deweloperskiej?

Poseł Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13674)

do ministra środowiska

w sprawie zwiększonej populacji lisów

Szanowny Panie Ministrze! Duże szkody w uprawach rolnych wyrządzane są przede wszystkim przez

zwiększające się populacje lisów. Zwiększona populacja powoduje wypieranie z dotychczasowych terenów osobników danego gatunku na tereny coraz bliższe człowiekowi. Jest to podstawą powstawania dużych strat wśród producentów rolnych posiadających najczęściej gospodarstwa hodowlane w bezpośredniej styczności z lasem.

Były okresy, w których lokalne epidemie wścieklizny je dziesiątkowały. W momencie zakrojonej na szeroką skalę akcji przeciw wścieklicznie lisy przestały na nią chorować i w zawrotnym tempie ich populacja się zwiększa.

Do izb rolniczych na terenie całego kraju napływają liczne zgłoszenia rolników z prośbą o interwencję w sporach z przedstawicielami kół łowieckich o wysokość odszkodowań z tytułu występowania szkód w gospodarstwach hodowlanych i uprawach rolnych wyrządzanych przez zwierzynę łowną.

Coraz więcej gospodarstw rolnych uznaje szkody wyrządzane przez dzikie zwierzęta jako ważny czynnik ograniczający swobodę podejmowania decyzji i wpływający na wielkość i opłacalność produkcji, natomiast obowiązujące obecnie Prawo łowieckie oraz ustawy o ochronie przyrody i ochronie zwierząt uniemożliwiają uzyskanie godziwego odszkodowania za szkody, a postępowanie sądowe w sprawach szkód jest uciążliwe i długotrwałe.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie działania podejmie ministerstwo, aby wesprzeć rolnika w celu uzyskania godziwego odszkodowania?

2. Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie zmian w przestarzałym i niepraktycznym już w wielu kwestiach Prawie łowieckim?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 17 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13675)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie budowy budynku Komendy
Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim**

Szanowny Panie Ministrze! Tomaszów Lubelski jest miastem powiatowym potrzebującym odpowiedniego budynku dla Policji. Miasto położone jest w odległości 28 km od granicy z Ukrainą. Jest to strefa bezwizowa, w której jest wzmoczony ruch turystyczny. Tak duży przepływ ludności powoduje bardzo często zwiększoną liczbę różnych przestępstw, którymi musi zająć się tomaszowska Policja. W chwili obecnej komenda mieści się w starym budynku, który nie spełnia podstawowych standardów lokalowych. Aby

poprawić warunki pracy Policji, niezbędne jest wybudowanie nowego budynku.

W chwili obecnej poczynione zostały już pewne kroki – został przekazany teren pod budowę policji oraz przekazane zostały pewne środki finansowe od samorządów z terenu powiatu tomaszowskiego.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie plany ma ministerstwo dotyczące budowy budynku komendy Policji w Tomaszowie Lubelskim?
2. Jaki jest harmonogram prac realizacji tego przedsięwzięcia?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13676)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wsparcia produkcji tytoniu
w związku z „Programem działań
realizowanych w Polsce w ramach wsparcia
specjalnego przewidzianego w art. 68
rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009”**

Szanowny Panie Ministrze! Na Lubelszczyźnie produkowane jest 40% tytoniu w skali całego kraju. Dla wielu rodzin uprawa tytoniu stanowi jedyne źródło utrzymania od wielu lat.

Resort rolnictwa w dniu 26 sierpnia 2009 r. złożył korektę do „Programu działań realizowanych w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia (WE) nr 73/2009”. Korekta tego programu przewidywała wsparcie specjalne do uprawy tytoniu jako rośliny pracochłonnej. Niestety odpowiedź Komisji Europejskiej jest negatywna.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie negatywnej decyzji Komisji Europejskiej?
2. Jakie działania podejmie Pan Minister, aby rolnicy otrzymali wsparcie finansowe do produkcji tytoniu?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13677)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie stopnia realizacji
Programu Operacyjnego
„Innowacyjna gospodarka” 2007–2013**

Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 jest jednym z instrumentów realizacji Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia 2007–2013. Podstawowym celem programu jest wsparcie nowoczesnych rozwiązań w gospodarce, promowanie innowacyjności oraz działań, które wspomogą innowacyjność i zapewnią dodatkowy impuls pozwalający przyspieszyć tempo wzrostu gospodarczego oraz stworzyć stabilne podstawy długotrwałej konkurencyjności polskiej gospodarki.

Celami szczegółowymi służącymi rozwojowi polskiej gospodarki w oparciu o innowacyjne przedsiębiorstwa są:

1. Zwiększenie innowacyjności przedsiębiorstw.
2. Wzrost konkurencyjności polskiej nauki.
3. Zwiększenie roli nauki w rozwoju gospodarczym.
4. Zwiększenie udziału innowacyjnych produktów polskiej gospodarki w rynku międzynarodowym.
5. Tworzenie trwałych i lepszych miejsc pracy.
6. Wzrost wykorzystania technologii informacyjnych i komunikacyjnych w gospodarce.

Województwo podlaskie pod względem gospodarczym i nowatorskich rozwiązań pozostaje w tyle za wysoko rozwiniętymi regionami Polski. Wynikiem tego stanu rzeczy jest słaba konkurencyjność przedsiębiorstw funkcjonujących w tym regionie, a co za tym idzie brak bodźców rozwojowych. Zapewnienie korelacji sektora nauki, gospodarki i czynnika społecznego jest w obecnej gospodarce światowej kluczem do sukcesu i permanentnego rozwoju. Z punktu widzenia przedsiębiorców i mieszkańców województwa podlaskiego wszelkie inicjatywy, programy i środki na poprawę konkurencyjności regionu są ważne i oczekiwane.

Szanowna Pani Minister! Mija kolejny rok realizacji programu, w związku z powyższym zwracam się o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak wygląda stopień realizacji, absorpcji środków pochodzących z tego programu w województwie podlaskim, jakie działania zostały zrealizowane w ramach poszczególnych priorytetów i jak ten proces wygląda na tle pozostałych beneficjentów programu w innych regionach?
2. Czy istnieją jakiegokolwiek zagrożenia dotyczące możliwości ubiegania się i wykorzystania przez podmioty uprawnione środków w ramach programu, a jeżeli tak, to jaka jest ich geneza?
3. Jak wygląda planowany harmonogram naboru wniosków do poszczególnych działań w najbliższym czasie?

4. Jakie działania promocyjne i instruktażowe podejmowane są celem ułatwienia potencjalnym beneficjentom ubiegania się o dofinansowanie projektów w ramach programu?

Posel Krzysztof Jurgiel
oraz grupa posłów

Białystok, dnia 9 listopada 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13678)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie prac nad regulacjami prawnymi
dotyczącymi uprawnień emerytów,
rencistów i inwalidów**

W listopadzie bieżącego roku na moje ręce wpłynęło pismo Polskiego Związku Emerytów, Rencistów i Inwalidów dotyczące procesu legislacyjnego w zakresie regulującym kwestie dotyczące tej grupy naszego społeczeństwa. Autorzy pisma wyrażają potrzebę korekty wielu aktów prawnych lub projektów legislacyjnych regulujących kwestię emerytów, rencistów i inwalidów, wnosząc swoje uwagi i zastrzeżenia, proponując swoje usługi w przedmiocie konsultacji w powyższym zakresie. Za najpilniejsze uważają oni potrzebę szczegółowej konsultacji w przedmiocie projektów ustaw i rozporządzeń, których proces legislacyjny nie został jeszcze zakończony, a do których należą:

1. Rządowy projekt ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i innych jednostkach sektora finansów publicznych; stanowisko w tej sprawie związek wyraził w piśmie Org.01/1853/09 z dnia 3 sierpnia 2009 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej.

2. Projekt zmiany ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie Org.01/1565/09 z dnia 29 lipca 2009 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej.

3. Rządowy projekt ustawy dotyczący wykorzystania środków Funduszu Rezerwy Demograficznej dla zmniejszenia deficytu budżetowego; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie Org.01/1930/09 z dnia 24 września 2009 r. skierowanym do Departamentu Dialogu i Partnerstwa Społecznego Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

4. Projekt ustawy o opiece długoterminowej i ryzyku niesamodzielności; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie Org.01/1424/09 z dnia 6 lipca 2009 r. skierowanym do zespołu senackiej komisji do spraw ww. projektu.

5. Projekt ustawy „o corocznym dodatku pieniężnym dla niektórych emerytów, rencistów i innych świadczeniobiorców” z dnia 10 października 2008 r.; stanowisko w tej sprawie związek wyraził w piśmie Prez.01/2415/09 z dnia 17 listopada 2008 r. skierowanym do marszałka Sejmu RP.

6. Projekt ustawy z dnia 16 stycznia 2008 r. o zasadach planowania i realizacji polityki społecznej; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie Prez.01/511/08 z 15 kwietnia 2008 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej, akcentując: marginalne potraktowanie sprawy warunków życia oraz marginalizacji społecznej, kulturowej tej części społeczeństwa, która z racji wieku nie jest i nie stanie się zawodowo czynna; brak zapisu obligującego powołanie w skład Krajowego Zespołu Polityki Społecznej reprezentacji zrzeszającej emerytów, rencistów i osoby niepełnosprawne, finansowanie polityki społecznej ze środków prywatnych; brak jasności, jakie będzie usytuowanie w strukturach rządowych pełnomocnika do spraw polityki społecznej oraz jakie będą jego kompetencje; brak zapisu o podziale kompetencji pomiędzy pełnomocnikiem a właściwymi ministrami; brak jednoznacznego określenia roli partnerów gospodarczych w planowaniu polityki społecznej.

7. Projekt ustawy z dnia 12 sierpnia 2008 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie znak: SB4/1912/08 z dnia 1 września 2008 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej dotyczącą udziału czynnika społecznej w zespole komórki organizacyjnej do spraw nadzoru i kontroli wydziału urzędu wojewódzkiego nad domami opieki społecznej.

8. Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; stanowisko w tej sprawie związek wyraził w piśmie Prez.01/1195/08 z dnia 10 czerwca 2008 r. skierowanym do marszałka Sejmu RP.

Przedstawiciele emerytów, rencistów i inwalidów postulują również w piśmie o realizację wniesionych przez siebie uwag, zastrzeżeń i propozycji zmian do ustaw i rozporządzeń już obowiązujących, a w szczególności dotyczących:

1) decyzji rządu RP dotyczącej kryteriów przyznawania pomocy społecznej dla najuboższych, tj. utrzymania na poziomie sprzed trzech lat (z 2006 r.) wysokości miesięcznego dochodu – w przypadku osoby samotnej 477 zł oraz 351 zł na osobę w rodzinie – upoważniającego do ubiegania się o pomoc społeczną; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie znak: Org./1219/09 z dnia 28 maja 2009 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej w zakresie ustawy z dnia 17 czerwca 2008 r. o pomocy społecznej,

2) ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie znak: Org.01/1116/08 z dnia 12 czerwca 2009 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej, negatywnie oceniając przepisy pozbawiające prawa do emerytury pomostowej osoby urodzone

w 1969 r. i młodsze, które pracowały w szczególnym charakterze lub szczególnych warunkach kilkanaście lat, podając również w wątpliwość, czy instrumenty kontrolne i potencjał kontrolny inspekcji pracy wystarczą do wyeliminowania praktyk stosowanych przez pracodawców w zakresie nieprawidłowej ewidencji pracowników, z uwagi na istniejącą praktyczną możliwość dużej dowolności w ocenie konkretnego miejsca pracy i w konsekwencji sytuacji pracownika zatrudnionego w danym miejscu,

3) projektu ustawy z dnia 12 czerwca 2008 r. o emeryturach pomostowych (uchwalonej 19 grudnia 2008 r.); opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie SB4/1321/08 z dnia 21 lipca 2008 r. skierowanym do ministra pracy i polityki społecznej, negatywnie oceniając postanowienia dotyczące: braku jednoznacznego określenia, czy można łączyć różne rodzaje prac, w tym wymienione w zał. 1 i zał. 2 ustawy oraz czy 15-letni okres pracy powinien być ciągły, czy też może składać się z kilku okresów pracy wykonywanej w różnym czasie; braku wskazania, z jakich źródeł płatnik składek na Fundusz Emerytur Pomostowych będzie mógł uzyskać informacje, że pracownik wykonujący w jego zakładzie pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywał taką pracę przed dniem 1 stycznia 1999 r.; finansowania emerytur pomostowych w roku 2009 z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ dodatkowe wypłaty mogą w istotny sposób zaważyć na wysokości waloryzacji świadczeń ubezpieczonych, którzy swoją aktywność zawodową zakończyli po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego; braku zapisu, który zobowiązywałby pracownika przed podjęciem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do poddania się szczególnym badaniom lekarskim, które decydują o psychofizycznych możliwościach zatrudnienia w takich warunkach,

4) ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie znak SB4/511/09 z dnia 30 marca 2009 r. skierowanym do Departamentu Budżetu z prośbą o szybkie zakończenie procesu legislacyjnego w tym zakresie,

5) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2008 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie znak: SB4/1851/09 z dnia 31 sierpnia 2009 r. skierowanym do ministra zdrowia,

6) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; opinię w tej sprawie związek wyraził w piśmie znak: SB4/2518/09 z dnia 20 maja 2009 r. skierowanym do sejmowej Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo”, wyrażając dezaprobatę wobec zapisu art. 133 ograniczającego prawa osób ubezpieczonych; w tejże samej ustawie według autorów krzywdzący dla osób

niepełnosprawnych jest również zapis art. 83 dotyczący osób, które otrzymały świadczenie rentowe i nie mogą podjąć pracy lub działalności objętej ubezpieczeniem społecznym, o czym poinformowano ww. komisję sejmową pismem znak: SB4/2654/08/09 z dnia 26 marca 2009 r.

W związku z szerokim spektrum spraw poruszonych w piśmie proszę o szczegółowe ustosunkowanie się do poszczególnych ww. kwestii i odpowiedź na py-tania:

1. Czy rząd RP widzi potrzebę i zasadność uwzględnienia postulatów i proponowanych przez Polski Związek Emerytów, Rencistów i Inwalidów rozstrzygnięć do projektów i obowiązujących już aktów prawnych, a jeżeli nie, to jak uzasadnia swoje decyzje?

2. Jakie plany legislacyjne zamierza przedsięwziąć rząd RP w najbliższym okresie w przedmiocie regulacji dotyczących emerytów, rencistów i inwalidów i na jakie kwestie rząd RP kładzie szczególny nacisk?

3. Czy strona rządowa wypełnia wszystkie swoje zobowiązania w zakresie konsultacji społecznych dotyczących procesu legislacyjnego w sprawach związanych ze środowiskiem emerytów, rencistów i inwalidów?

Posel Krzysztof Jurgiel
oraz grupa posłów

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13679)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie reformy systemu
kształcenia zawodowego**

Szanowna Pani Minister! Środowisko pracodawców rzemieślników z akceptacją odnosi się do koncepcji ustalenia jednakowego trzyletniego okresu kształcenia zawodowego we wszystkich zawodach, jednakże nie akceptuje ograniczeń czasu przeznaczanego na faktyczne kształcenie zawodowe. Tymczasem resort edukacji w założeniach reformy przewiduje zmniejszenie czasu przeznaczanego na kształcenie zawodowe o blisko jedną trzecią obecnego wymiaru. Będzie to skutkiem wprowadzenia nauki zawodu w ciągu tylko dwóch z trzech lat w trzyletniej szkole zawodowej. Pociągnie to za sobą także zmniejszenie wymiaru czasu przeznaczanego na praktyczną naukę zawodu. W ocenie Związku Rzemiosła Polskiego taka zmiana prowadzi do obniżenia poziomu przygotowania zawodowego absolwenta szkoły, odbiega od oczekiwań pracodawców oraz rekomendowanych przez Unię Europejską kierunków zmian w kształceniu za-

wodowym, jest sprzeczna z potrzebami rynku pracy i budzi sprzeciw.

Konstruując nowe rozwiązania systemowe, należy więcej uwagi poświęcić nie tylko tworzeniu uregulowań prawnych zachęcających pracodawców do podejmowania kształcenia uczniów młodocianych, ale także chroniących interesy młodych ludzi.

Powodzenie wprowadzania zmian mających na celu poprawę jakości edukacji zawodowej w dużej mierze jest uzależnione od rzeczowego dialogu społecznego.

Dokonane przed kilku laty zmiany strukturalne w szkolnictwie nie wpłynęły na poprawę jakości kształcenia zawodowego. Ówczesne zmiany doprowadziły do zredukowania liczby uczniów w szkołach zawodowych na rzecz tworzenia miejsc w szkołach o charakterze ogólnokształcącym.

Środowisko pracodawców skupionych w Związku Rzemiosła Polskiego nie podzielało takiego kierunku zmian, przewidując osłabienie edukacji zawodowej oraz pogłębienie różnic pomiędzy możliwościami absolwentów a potrzebami i oczekiwaniami rynku pracy i gospodarki.

Pytania:

Na jakim etapie znajduje się przygotowanie reformy kształcenia zawodowego?

Czy Pani Minister wykorzysta bogate doświadczenia merytoryczne i organizacyjne Związku Rzemiosła Polskiego w przygotowaniu reformy kształcenia zawodowego?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Sońta
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13680)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczeń w dystrybucji leków
wynikających z rozporządzenia
ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r.
w sprawie wykazu produktów leczniczych,
które mogą być dopuszczone do obrotu
w placówkach obrotu pozaaptecznego
oraz punktach aptecznych**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych, wprowadzona została tzw. pozytywna lista produktów farmaceutycznych dopuszczonych do sprzedaży w punk-

tach aptecznych. Lista ta budzi kontrowersje wśród właścicieli punktów aptecznych, jak również oburzenie mieszkańców małych miejscowości i wsi, gdzie punkty apteczne stanowią podstawowe źródło zaopatrzenia w leki. Należy pamiętać o tym, że z usług tychże punktów korzystają przede wszystkim osoby starsze lub mieszkające w znacznej odległości od aptek, dlatego tak ważne jest ich jak najlepsze zaopatrzenie.

Wprowadzona rozporządzeniem z dnia 6 października 2009 r. tzw. lista pozytywna podaje konkretne nazwy leków, w związku z tym klienci punktów aptecznych nie mają możliwości kupienia tańszego zamiennika. W wykazie nie uwzględniono również wszystkich dawek danego leku. W związku z tym mamy do czynienia z sytuacją, w której dostępny jest na przykład lek w dawce 5 mg, a w dawce 10 mg już nie. Ponadto leki ujęte w liście pozytywnej niejednokrotnie dostępne są tylko w jednej postaci, np. tabletek, a pominięto inne jego formy, np. syrop, maść czy krem. Usunięto również wiele podstawowych leków, które nie mogą być sprzedawane w punkcie aptecznym, ale są dostępne na stacji benzynowej czy w sklepie zielarskim.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jakim celu wprowadzono ograniczenie w sprzedaży leków w punktach aptecznych?

2. Na jakiej podstawie wybrano leki znajdujące się na tzw. liście pozytywnej?

3. Czy ministerstwo planuje również ograniczenie dystrybucji podstawowych leków w punktach handlowo-usługowych, takich jak na przykład stacje benzynowe?

4. Jak punkty apteczne mają realizować zadanie ustawowe z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a konkretnie z art. 38 ust. 4 w związku z art. 5 ust. 2 tej ustawy, który nakłada na punkt apteczny/aptekę obowiązek informowania pacjenta o możliwości nabycia tańszego odpowiednika leku?

5. Dlaczego wykaz produktów leczniczych przyjęty rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych, nie jest listą pozytywną substancji, tylko listą gotowych leków.

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13681)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ochrony prawnej kursantów
nauki jazdy**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym poruszyć temat, który w ostatnim czasie wzburzył opinię publiczną. Chodzi mianowicie o przypadek, w którym podczas nauki jazdy został spowodowany wypadek przez kursanta nauki jazdy.

Z przekazywanych faktów wynika, że osoba, która prowadziła samochód, nie dostosowała prędkości do warunków atmosferycznych.

Nie podlega dyskusji kwestia, że zawsze należy ukarać winnego spowodowania wypadku, ale wątpliwości budzi fakt, że negatywne konsekwencje poniosła osoba, która dopiero uczy się jeździć.

W procesie nauki kursant powinien ufać instruktorowi jazdy, wykonując jego polecenia i liczyć na jego prawidłową reakcję w razie popełnienia błędu. Natomiast instruktor musi czuwać nad prawidłowym przebiegiem kursu oraz ponosić odpowiedzialność za przewinienia podopiecznego.

Jednak w myśl polskiego prawa osoba kierująca samochodem pod nadzorem instruktora nie jest wyłączona od odpowiedzialności prawnej.

Wobec powyższego zwracam się z pytaniami:

1. Czy Pan Minister zamierza podjąć działania, aby zwiększyć ochronę prawną dla kursantów nauki jazdy?

2. Jeśli tak, to kiedy można spodziewać się działań w tym kierunku?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13682)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zagrożenia realizacji programu
wsparcia dla sektora tytoniowego**

W ostatnim czasie zwrócił się do mnie z prośbą o interwencję Związek Plantatorów Tytoniu z siedzibą w Krasnymstawie, przedstawiając korespondencję Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z Komisją Europejską.

Z ich treści wynika, że program wsparcia dla sektora tytoniowego w kształcie zaproponowanym przez Polskę budzi zastrzeżenia wynikające z braku zgodności z przepisami art. 68 rozporządzenia Rady

nr 73/2009. Zdziwienie budzi fakt, że korekta została złożona po terminie.

Pani komisarz w przedstawionym piśmie wymieniła jeszcze inne czynniki, które wpłynęły na negatywną decyzję przyznania wsparcia dla sektora tytoniowego.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi mimo powyższej decyzji zapewniło, że podjęcie działania w celu uzyskania akceptacji dla ww. programu.

Wobec powyższego zwracam się z pytaniami:

1. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister, aby Komisja Europejska wyraziła akceptację dla programu wsparcia dla sektora tytoniowego?

2. Dlaczego korekta do programu wsparcia specjalnego dla sektora tytoniowego została złożona po terminie?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13683)

do ministra środowiska

**w sprawie negatywnych konsekwencji
wprowadzenia nowych zasad
sprzedaży drewna**

W ostatnim czasie do mojego biura zwróciła się z prośbą o interwencję Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego. Z przedstawionych informacji wynika, że wprowadzone rozwiązania handlu drewnem na 2010 r. są niekorzystne dla polskich przedsiębiorców. Jest to wynikiem wprowadzenia otwartego systemu aukcyjnego.

W swoim wystąpieniu Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego twierdzi, że w ten sposób została otwarta droga do spekulacyjnych zakupów drewna oraz pogorszenia ich sytuacji zaopatrzeniowej. W konsekwencji przyczyni się to do pogorszenia sytuacji finansowej polskich przedsiębiorców i zagrożenia ich upadłości.

Nowe zasady sprzedaży zamiast chronić rodzimy rynek, wystawiły polskich przedsiębiorców na nierówną walkę z zagranicznymi kupcami. W tym roku spowodowało to ogromne przebijanie cen na aukcjach drewna przez nowych kupców – podmioty dotowane przez niemiecki rząd.

Wobec powyższego zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy minister środowiska widzi możliwość unieważnienia procedury sprzedaży drewna na I półrocze 2010 r. w części opartej o tzw. systemowe przetargi nieograniczone?

2. Czy minister środowiska planuje podjąć inne działania mające na celu uwzględnienia postulatów Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego?

3. Dlaczego nie podjęto działań zmierzających do objęcia całości tej sprzedaży kontrolą państwa?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13684)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wniosków wynikających
z raportu NIK o TVP SA**

Z raportu NIK nr KNO-410-02/2009 wynika, że sytuacja finansowa Telewizji Polskiej SA stale się pogarsza.

Wyniki kontroli zostały ocenione w znacznym stopniu negatywnie. NIK zarzucił nieprawidłowości, które dotyczyły m.in.:

— nieprawidłowego gospodarowania majątkiem spółki i zawierania umów na usługi prawne oraz naruszania prawa przy udzielaniu zamówień publicznych,

— braku strategii rozwoju spółki,

— polityki kadrowej,

— zmian na stanowiskach kierowniczych,

— komercjalizacji oferty programowej,

— braku skutecznego nadzoru zarządu spółki nad OTV, w tym niezrealizowania niektórych wniosków wynikających z audytu i kontroli wewnętrznej,

— nieustalania kryteriów kwalifikujących ofertę programową do zadań realizowanych w ramach misji publicznej,

— nieprawidłowego archiwizowania i udostępniania zbiorów programowych,

— nieegzekwowania od zarządu spółki określenia strategicznych kierunków rozwoju TVP SA,

— nieokreślenia rocznych i docelowych parametrów ekonomicznych do wykonania przez TVP SA,

— braku rzetelnej analizy przedkładanej przez spółkę dokumentacji dotyczącej sytuacji ekonomiczno-finansowej,

— nieprzestrzegania przepisów prawnych przy wynagradzaniu, zatrudnianiu i zwalnianiu pracowników spółki oraz korzystaniu przez nich z dodatkowych świadczeń.

Wobec powyższego zwracam się z następującym pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister, aby wyeliminować nieprawidłowości wskazane w raporcie NIK?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13685)

do ministra środowiska

**w sprawie wniosków z raportu NIK
o gospodarowaniu środkami
funduszu leśnego**

Z raportu NIK nr KSR – 41010/08 wynika, że Lasy Państwowe w latach 2005–2008 (I półrocze) wydały ponad 96 mln zł z funduszu leśnego niezgodnie z przepisami ustawy o lasach z dnia 28 września 1991 r.

Wyniki kontroli zostały ocenione w znacznym stopniu negatywnie.

NIK zarzucił nieprawidłowości, które dotyczyły m.in.:

— wykorzystania środków funduszu leśnego na cele niemieszczące się w katalogu określonym w art. 58 ustawy o lasach,

— naliczania, egzekwowania i przekazywania środków stanowiących przychody funduszu leśnego,

— przekazywania nadleśnictwom wyższych niż wykazane niedobory przy realizacji zadań gospodarki leśnej – dopłat z funduszu leśnego,

— nieprawidłowości w przeprowadzonych postępowaniach o udzielanie zamówienia publicznego prowadzonych w celu wyłonienia wykonawców umów, finansowanych ze środków funduszu leśnego,

— nieprzestrzegania przepisów wewnętrznych Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych w zakresie: terminów rozliczania nadleśnictw z funduszem leśnym, ujmowania zadań w planie finansowo-gospodarczym oraz źródeł finansowania wydatków,

— nieprawidłowego nadzoru ministra środowiska w zakresie gospodarowania środkami funduszu leśnego,

— wzrostu środków funduszu leśnego niewykorzystanych na koniec każdego roku przechodzących jako bilans otwarcia na rok następny,

Ponadto kontrola NIK wykazała utrzymywanie ze środków funduszu leśnego 7 zakładów Lasów Państwowych o zasięgu krajowym, na które w latach 2005–2007 wydatkowano łącznie 69 192,0 tys. zł. W opinii NIK finansowanie z funduszu leśnego kosztów funkcjonowania ww. zakładów nie znajduje uzasadnienia. Należy jednak stwierdzić, że kwestia utrzymania zakładów LP nie posiada uregulowania w obowiązujących przepisach prawa.

Wobec powyższego zwracam się z pytaniem: Jakie działania podjęło Ministerstwo Środowiska, aby wyeliminować nieprawidłowości wskazane w raporcie NIK?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13686)

do ministra infrastruktury

**w sprawie braku koordynacji
robót modernizacyjnych
na drodze wojewódzkiej nr 865**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić uwagę na problem braku koordynacji działań podejmowanych przez zarządców dróg. Dotyczy to zarówno dróg gminnych, powiatowych oraz wojewódzkich. Często są przypadki zakończenia inwestycji modernizacyjnych na granicy odpowiednio gminy, powiatu lub województwa. Wielokrotnie podróżujący drogami podkreślają negatywny odbiór sytuacji radykalnego pogorszenia się stanu drogi lub nawierzchni po przekroczeniu granicy administracyjnej oraz wpływu na bezpieczeństwo ruchu. Być może rozwiązaniem mogłoby być ustanowienie koordynacji na szczeblu powiatu (dla dróg gminnych) lub województwa (dla dróg powiatowych). W zakresie dróg wojewódzkich takim koordynatorem mogłoby być Ministerstwo Infrastruktury.

Problem braku koordynacji planowanych robót jest szczególnie zauważalny na drogach wojewódzkich. Łączą one sieć dróg krajowych i często charakteryzują się dużym nasileniem ruchu. Pełnią również ważną funkcję w sieci komunikacyjnej.

Zgodnie z misją Ministerstwa Infrastruktury zadaniem resortu jest wyznaczanie kierunków działania, a także projektowanie i ulepszanie rozwiązań o zasięgu krajowym i międzynarodowym w zakresie transportu, gospodarki morskiej, łączności, budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej oraz tworzenie podstaw legislacyjnych rozwoju tych działów.

Przykładem braku koordynacji harmonogramu robót modernizacyjnych jest droga wojewódzka nr 865 (DW865) łącząca Jarosław z Lubaczowem i Tomaszowem Lubelskim. Jej długość wynosi ok. 72 km. Jest dopuszczona do ruchu ciężkiego, biegnie na północny wschód przez teren woj. podkarpackiego i woj. lubelskiego. Jest ważnym traktem komunikacyjnym łączącym drogę krajową nr 17 z drogą krajową nr 4 (w przyszości A4).

Mając na względzie obecny zły stan techniczny drogi stwarzający zagrożenie bezpieczeństwa dla jej użytkowników, władze woj. podkarpackiego przeprowadziły jej modernizację, która kończy się na granicy woj. lubelskiego. Do zakończenia pozostaje odcinek długości 4,711 km.

Zaniechanie przedsięwzięcia niekorzystnie wpływa na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

W związku z przedstawionym problemem zwracam się z pytaniami:

1. Czy Pan Minister widzi możliwość wprowadzenia rozwiązań pozwalających koordynować planowanie inwestycji przez zarządców dróg?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury monitoruje planowanie inwestycyjne na drogach wojewódzkich?

3. Kiedy nastąpi modernizacja odcinka drogi wojewódzkiej nr 865 na terenie woj. lubelskiego?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13687)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie realizacji „Programu modernizacji
Policji, Straży Granicznej,
Państwowej Straży Pożarnej i Biura
Ochrony Rządu w latach 2007–2009”**

W 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 12 stycznia 2007 r. w sprawie ustanowienia „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2009” (Dz. U. Nr 35, poz. 213). Wydzielone na budowę nowych i modernizację istniejących obiektów środki finansowe pozwoliły na znaczne rozszerzenie liczby realizowanych zamierzeń. Należy jednak stwierdzić, że w świetle ogromnych potrzeb w tym zakresie środki przyznane na lata 2007–2009 nie będą w stanie wszystkich tych potrzeb jednostek terenowych zrealizować.

Program modernizacji Policji miał zostać zakończony zgodnie z planem w 2009 r. Kwota zapisana poprzednio na ten rok to 1349 mln zł. Decyzją rządu program został przesunięty na lata 2009–2011. Zatem na 2010 r. Policja ma zaplanowane wydatkowanie 352 ml zł z tego tytułu.

Ogromny problem to stan infrastruktury wykorzystywanej przez Policję. Większość budynków komend powiatowych Policji na terenie całego kraju, a z całą pewnością na terenie woj. lubelskiego, to budynki liczące już kilkadziesiąt lat, w bardzo złym stanie technicznym. Część z nich dopuszczonych jest do użytkowania tylko warunkowo. Wymagają pilnej modernizacji i remontów. Większość nie spełnia standardów wymaganych przez Unię Europejską. Tylko nieliczne to nowoczesne nowo oddane lub zmodernizowane budynki oferujące funkcjonariuszom Policji godziwe warunki pracy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakim zakresie założony na 2009 r. plan zadań w ramach programu modernizacji Policji zostanie realizowany?

2. Czy przeprowadzono analizy, jakich kwot wymaga poprawa warunków pracy we wszystkich obiektach?

tach podległych Wojewódzkiej Komendzie Policji w Lublinie?

3. Jak Pan Minister ocenia warunki lokalowe, w jakich pracują policjanci na terenie Lubelszczyzny, na przykładzie Komendy Powiatowej Policji w Rykach? 4. Jakie środki planowane były na ten rok, a jakie planowane są na lata następne na realizację potrzeb remontowych w policyjnych budynkach na terenie Lubelszczyzny?

W planie zadań inwestycyjnych i remontowych na rok 2008 dla Komendy Wojewódzkiej Policji w Lublinie przewidziane było zadanie inwestycyjne – budowa nowej siedziby KPP w Rykach. Do chwili obecnej inwestycja ta nie została jednak rozpoczęta.

Panie Ministrze! Jakiego są tego przyczyny? Czy samorząd lokalny w pełni wywiązał się z postawionych zobowiązań? Kiedy inwestycja ta ma szansę być rozpoczęta i od czego decyzja ta jest uzależniona?

Z poważaniem

Posłowie Jarosław Żaczek
i Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13688)

do ministra środowiska

**w sprawie konsekwencji braku
uporządkowania gospodarki odpadami
w Polsce, skutków zamknięcia
od dnia 1 stycznia 2010 r. wysypisk śmieci
niepełniających norm wymaganych
przez UE oraz braku odpowiednich
rozwiązań ustawowych w tym zakresie**

Szanowny Panie Ministrze! Wywóz śmieci będzie w Polsce coraz droższy, chyba że szybko zostanie uporządkowana gospodarka odpadami. Istnieje powszechne przekonanie, że w ostatnich latach nic nie zrobiono, by w 2010 r. skutecznie wypełnić unijne zobowiązania. Polska, wstępując do UE, zobowiązała się, że do 2010 r. zmniejszy o 25% ilość biodegradowalnych śmieci ze składowisk. Żeby jednak spełnić ten warunek, potrzeba odpowiedniej infrastruktury, a ta nie została jeszcze zbudowana. Nie działa odpowiednio system segregacji śmieci, recykling i biologiczne przetwarzanie odpadów. W efekcie w przyszłym roku grożą nam wysokie kary ze strony Komisji Europejskiej.

Jeśli tak się stanie, za tę sytuację zapłacą obywatele, bo z całą pewnością odbije się to na kosztach ponoszonych przez gospodarstwa domowe za wywóz śmieci. Tak więc należy oczekiwać szybkiego wzrostu cen. Nie ma szans, aby w najbliższych latach ilość

śmieci trafiających na dzikie wysypiska uległa zmniejszeniu. Coraz wyższe koszty utylizacji spowodują, że będzie narastał problem nielegalnego wywozu śmieci, np. do lasów, a wtedy zostaniemy ukarani nie tylko za niespełnienie zobowiązań traktatowych, ale także za nieskuteczną walkę z dzikimi wysypiskami. Zdaniem ekspertów brak prawidłowego systemu gospodarowania odpadami w Polsce spowoduje, że za trzy lata możemy utonąć w śmieciach. Głównym problemem jest to, że nie istnieje efektywny ekonomicznie i ekologicznie system odzysku oraz recyklingu odpadów.

Polacy produkują średnio tyle samo odpadów, co inne kraje Unii (ok. 12 mln t). Problemem jest jednak poziom selektywnej zbiórki odpadów. W naszym kraju kształtuje się on średnio w okolicach od 2 do 5%. Dla porównania w innych europejskich krajach jest to nawet 90%.

Krajowa Izba Gospodarcza ocenia, że system gospodarki odpadami w Polsce w obecnym stanie nie pozwoli na realizację coraz wyższych poziomów odzysku i recyklingu wynikających z podjętych wobec UE zobowiązań. W konsekwencji na Polskę mogą zostać nałożone kary w wysokości nawet kilkuset milionów złotych. Brakuje ciągle jednoznacznego wskazania, kto ostatecznie jest odpowiedzialny za gospodarkę odpadami. Spór kompetencyjny między resortem środowiska a infrastrukturą o przygotowanie założeń do nowelizacji ustawy o odpadach spowodował, że ciągle nie ma regulujących gospodarkę odpadami rozwiązań legislacyjnych. Z funduszy unijnych na inwestycje w gospodarkę odpadami mogą korzystać w niewielkim stopniu gminy, bo pozostaje ona w gestii prywatnych firm. Sytuację dodatkowo pogarsza fakt, że do końca tego roku zostanie zamknięta część lokalnych wysypisk. Tymczasem regionalne zakłady gospodarki odpadami, które mają je zastąpić, jeszcze nie powstały. Część z nich jest na etapie projektowania.

1. Ile składowisk odpadów musi być zamkniętych na terenie całego kraju do 31 grudnia 2009 r., zgodnie z obowiązującymi przepisami, ponieważ nie spełniają obowiązujących w Unii Europejskiej warunków technicznych?

2. Jakie rozwiązania rząd proponuje w zamian samorządom, które muszą zamknąć wysypiska śmieci, aby zapobiec powstawaniu nowych, dzikich wysypisk śmieci?

3. Jaka jest ocena procesu powstawania regionalnych zakładów gospodarki odpadami, ze szczególnym uwzględnieniem zakładów, które mają powstać na Lubelszczyźnie?

4. Kto będzie odpowiadał za ewentualne kary, które Polska będzie musiała prawdopodobnie zapłacić w przyszłości za niedotrzymanie terminów i poziomu wskaźników recyklingu, do których zobowiązaliśmy się, podpisując traktat akcesyjny? Jaka może być ich wysokość?

5. Czy planowane są nowe uregulowania, które mają spowodować m.in., że za prawidłowe gospoda-

rowanie odpadami odpowiadać będą organy samorządu terytorialnego? Czy rząd popiera takie rozwiązanie?

Z poważaniem

Posel Jarosław Żaczek
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13689)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie zagrożenia realizacji
Programu Operacyjnego „Rozwój Polski
Wschodniej”, zakazu korzystania z zaliczek
oraz możliwości utraty unijnego
dofinansowania przez beneficjentów
tego programu**

Szanowna Pani Minister! Gdy dotrzemy do raportu dotyczącego 100 dni działalności Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, który ogłoszono w Warszawie w dniu 20 kwietnia 2006 r., już w pierwszej lekturze widoczna staje się rzeczywista troska o województwa posiadające potencjał: lubelskie, podkarpackie, podlaskie, świętokrzyskie i warmińsko-mazurskie, lecz niewykorzystujące go ze względu na skalę dysproporcji rozwojowych uwarunkowanych chociażby historycznie. Raport podaje, że 31 stycznia 2006 r. Rada Ministrów przyjęła założenia do opracowania Strategii Rozwoju Kraju 2007–2015, dokumentu będącego nadrzędną strategią rozwoju społeczno-gospodarczego Polski.

Wobec przyjętej obecnie przez obecny rząd polityki państwa ukazującej wyraźnie marginalizację województw Polski wschodniej, widoczną chociażby w fakcie braku modernizacji linii kolejowej nr 7 Warszawa – Lublin – Dorohusk (o ogromnym znaczeniu w układzie sieci transportowej dla Lubelszczyzny i kraju, gdyż stanowi ona odcinek europejskiego korytarza transportowego Gdańsk – Warszawa – Lublin – Kijów – Odessa), niepokój budzi możliwość skreślenia z listy programu „Rozwój Polski Wschodniej” pięciu projektów indywidualnych: budowy Regionalnego Centrum Targowo-Wystawienniczego w Lublinie, Regionalnego Centrum Naukowo-Technologicznego w woj. świętokrzyskim, kompleksowe przygotowania strefy przemysłowej w Jaśle, zwiększenie atrakcyjności miasta Krosna, utworzenie Parku Naukowo-Technologicznego w miejscowościach Przybyszówka, Miłocin, Pogwizdów.

Za cel generalny strategii rozwoju woj. lubelskiego uznano osiągnięcie trwałego rozwoju społecznego i gospodarczego przez wykorzystanie geograficznego

położenia regionu jako platformy współpracy krajów Europy Wschodniej i Zachodniej. Temu założeniu dokładnie odpowiada projekt stworzenia nowoczesnego Centrum Targowo-Wystawienniczego mogącego w pełni promować gospodarkę regionu, ugruntować swoją pozycję jako wiodącego ośrodka targowego w Polsce Wschodniej. Założona w projekcie powierzchnia wystawiennicza zarówno kryta, jak i otwarta pozwoli na realizację dużych imprez targowych i promocję gospodarki regionu, jak również skuteczne będzie oddziaływała na rynki wschodnie. Stworzenie Centrum Targowo-Wystawienniczego odpowiada potrzebom przedsiębiorców z całej Lubelszczyzny, Podkarpacia, Podlasia. Jest to niestety jedyna inwestycja dla tych trzech regionów. Nie można także nie dostrzegać wyraźnych związków tego projektu z ośrodkami naukowymi regionu. Jego powstanie zwiększy szanse studentów i absolwentów lubelskich uczelni na zaistnienie na rynku pracy w kraju i za granicą. Zdaniem wiceministra sprawnie swoje projekty realizują m.in. Uniwersytet Przyrodniczy i Uniwersytet Medyczny w Lublinie, zatem warto także objąć dodatkową pomocą formalno-prawną także i tego typu inwestycję, biorąc pod uwagę fakt, że Lublin jako członek Unii Metropolii Polskich kandyduje o miano Europejskiej Stolicy Kultury w 2016 r.

Pani Minister!

1. Po zrezygnowaniu z pomysłu stworzenia dla każdego z trzech regionów ściany wschodniej oddzielnych centrów tego typu, istnieje kolejne niebezpieczeństwo, że budowa lubelskiego centrum nie będzie realizowana w najbliższym czasie, pomimo tak dogodnego jego położenia w stosunku do Ukrainy i Białorusi oraz budowy lotniska komunikacyjnego w Świdniku. Jakimi kryteriami będzie się kierowało ministerstwo, dokonując ostatecznego wyboru pomiędzy pięcioma wymienionymi tu projektami?

2. PAP podaje, że ministerstwo planuje skreślenie dwunastu projektów o wartości ponad 820 mln zł z listy dalszego dofinansowywania. Ile łącznie poszczególnych inwestycji zawiera się w tych dwunastu projektach i jaki mają charakter?

3. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę z problemów natury formalno-prawnej, które wystąpią wraz z zakazem korzystania przez beneficjentów z zaliczek? Kto poniesie wówczas rzeczywiste koszty powstałych zobowiązań?

4. Czy ministerstwo w swoich procedurach rzeczywiście uwzględniło prawidłowo (licząc się z szeregiem przeszkód wynikających często z zapóźnień na obszarach Polski wschodniej) czas realizacji inwestycji?

5. Raporty i opinie różnych podmiotów zainteresowanych inwestycjami (np. pochodzącymi z Rzeszowskiego Obszaru Metropolitalnego) wskazują na: brak systemowych rozwiązań wspierania w postaci szkoleń obejmujących najnowsze procedury działań i rozwiązań formalno-prawnych dla pracowników. Wsparcie takie jest możliwe przez zbudowanie spójnego, przejrzystego komunikacyjnie i funkcjonalnego

systemu szkoleń. Czy ministerstwo zamierza podjąć jakieś działania w tym zakresie?

6. Jaki czas pozostawiło ministerstwo korzystającym do tej pory z dofinansowań na przedstawienie programu naprawczego? Kto i na jakich zasadach będzie owe programy nadzorował?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13690)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie realizacji zapowiedzi lokalizacji
siedziby Polskiej Grupy Energetycznej SA
w Lublinie**

Szanowny Panie Ministrze! W 2006 r. ówczesny premier Jarosław Kaczyński zapowiedział, że grupa PGE będzie ulokowana w Lublinie, co pociągnie za sobą wielomilionowe inwestycje. Trudny proces konsolidacji spółki oraz działania mające na celu zmianę jej siedziby spowodował, że odpowiednie decyzje mogą zapaść dopiero teraz.

PGE Polska Grupa Energetyczna SA to największa firma energetyczna w Polsce, która zapewnia dostawę energii dla ok. 5 mln odbiorców. PGE powstała 9 maja 2007 r. poprzez wniesienie 85% akcji spółek PGE Energia SA i PGE Górnictwo i Energetyka SA jako wkładu niepieniężnego do Polskich Sieci Elektroenergetycznych SA. GK PGE tworzą spółki zajmujące się obrotem i dystrybucją energii elektrycznej, elektrownie i kopalnie. To jeden z największych pracodawców w kraju, a także lider na polskim rynku energetycznym. Spółka zatrudnia ok. 46 tys. pracowników.

Działalność PGE koncentruje się w 5 podstawowych obszarach: wydobywanie i wytwarzanie energii, obrót hurtowy, sprzedaż detaliczna, dystrybucja oraz energetyka odnawialna.

Decyzja o umiejscowieniu w Lublinie siedziby PGE Dystrybucja, największej spółki, która będzie częścią energetycznego holdingu PGE SA, zapadła 3.09.2009. Podjął ją Zarząd PGE, a następnego dnia ogłosił ją Pan Minister w Lublinie. PGE Dystrybucja to 13 tys. pracowników, 5 mld zł rocznych obrotów i 5 mln odbiorców całym krajem. PGE Energia skupi osiem spółek dystrybucyjnych ze wschodniej i centralnej Polski (Lublin, Rzeszów, Łódź, Białystok, Łódź – teren, Warszawa – teren, Zamość, okręg radomsko-kielecki) oraz Zespół Elektrowni Dolna Odra SA. Zgodnie z zapowiedziami w Lublinie urzędował będzie Zarząd PGE Dystrybucja, który stąd będzie kierował całą spółką. To ma być największa firma

w naszym regionie. Decyzja wpłynie z całą pewnością na rozwój gospodarczy i rynek pracy. To decyzja, która może przynieść Lubelszczyźnie wymierne korzyści.

Panie Ministrze! Zgodnie z zapowiedziami, a także tym, co zapisane jest w statucie firmy, w Lublinie mieścić ma się centrala koncernu: z zarządem, infrastrukturą i nowymi miejscami pracy, a nie tylko siedziba jednej spółki córki.

Panie Ministrze!

1. Czy może Pan potwierdzić, że Lublin będzie siedzibą centrali koncernu PGE SA? Kiedy będzie podjęta ostateczna decyzja w tej sprawie, kiedy może rozpocząć się budowa tej siedziby?

2. Czy są już dopełnione ostateczne formalności związane z wpisem lubelskiej siedziby PGE Dystrybucja do Krajowego Rejestru Sądowego, powołaniem nowego zarządu i połączeniem 8 spółek dystrybucyjnych?

3. Czy znana jest już lokalizacja siedziby spółki? Ilu pracowników znajdzie zatrudnienie dzięki lokalizacji siedziby tej spółki w Lublinie?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13691)

do ministra infrastruktury

**w sprawie programu finansowania
inwestycji drogowych przez obligacje
infrastrukturalne emitowane przez BGK
i w całości gwarantowane
przez Skarb Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! W mediach szeroko komentowana jest informacja o tym, iż rusza nowy program finansowania inwestycji drogowych poprzez obligacje infrastrukturalne emitowane przez Bank Gospodarstwa Krajowego i w całości gwarantowane przez Skarb Państwa. Organizacją pierwszej emisji zajmie się bank komercyjny, ale w przyszłości tę rolę może przejąć Narodowy Bank Polski.

Krajowy Fundusz Drogowy (KFD), któremu podczas nowelizacji budżetu rząd zabrał blisko 10 mld zł na tegoroczne inwestycje drogowe, powetuje sobie stratę za pomocą emisji obligacji drogowych Banku Gospodarstwa Krajowego gwarantowanych w 100% przez Skarb Państwa. Rząd planuje uzyskać tą drogą dla funduszu 7,85 mld zł. Reszta tegorocznych wydatków KFD, które zaplanowano na 16,5 mld zł, zostanie sfinansowana przez zaciągnięcie kredytów w bankach (m.in. 400 mln euro w Europejskim Banku Inwestycyjnym).

Dzięki odcięciu KFD od pieniędzy budżetowych rząd, nowelizując budżet, mógł w mniejszym stopniu podnieść deficyt, niż wynikało to ze spadku wpływów do kasy państwa. Zabieg taki określany jest kolokwialnie zamiataniem długu pod dywan, ponieważ zaoszczędzone w ten sposób środki znikają wprawdzie z budżetu, ale nadal obciążają finanse publiczne i wcześniej czy później podatnicy muszą je spłacić. Dochody własne KFD pochodzą z opłaty paliwowej (około 2 mld zł rocznie) i części opłat autostradowych od prywatnych koncesjonariuszy (około 1 mld zł), przy czym tę ostatnią kwotę fundusz przeznacza na refundację koncesjonariuszom niektórych poniesionych kosztów.

Bank Gospodarstwa Krajowego podpisał już umowę w sprawie organizacji emisji z będącym własnością amerykańskiego City Banku Bankiem Handlowym i Domem Maklerskim BH. Wartość pierwszej emisji wyniesie 600 mln zł. Rząd zakłada, że będą to obligacje trzyletnie o zmiennym oprocentowaniu. Oferta skierowana jest do wskazanych inwestorów krajowych, takich jak: fundusze inwestycyjne i emerytalne, banki i instytucje ubezpieczeniowe. O wyborze nabywców będzie mógł zdecydować BGK. Kierownictwo BGK liczy na sukces pierwszej emisji, który pozwoliłby na wydłużenie terminu zapadalności następnych transzy obligacji, a także zainteresowanie nimi nie tylko inwestorów polskich, ale i zagranicznych czy oferowanie walorów w trybie oferty publicznej. W przyszłości obligacje drogowe będą notowane na pozagiełdowym rynku regulowanym CeTO. Bank Handlowy będzie miał prawo do organizacji także kolejnych emisji, o ile BGK uzna to za korzystne. Jest to operacja, za którą bank – organizator pobiera określone opłaty i marże.

Obligacje drogowe (tak samo jak obligacje skarbowe, które oferuje resort finansów) będą ściągały pieniądze z rynku, a więc minister finansów paradoksalnie sam sobie robi konkurencję. Te 13 mld powinno być po prostu dopisane do deficytu. Emisja obligacji organizowana przez bank komercyjny, z uwagi na pobieraną marżę komercyjną, jest droższa dla finansów publicznych, niż gdyby robiło to bezpośrednio Ministerstwo Finansów. Biuro Analiz Sejmu wyliczyło, że koszt bankowej obsługi obligacji wyniesie od 100 do 200 mln zł.

Problem dodatkowych kosztów zostanie być może usunięty, jeśli Sejm przyjmie rozwiązanie, które pozwala przygotowywać emisję i sprzedawać obligacje drogowe Narodowemu Bankowi Polskiemu. Zmniejszenie kosztów obsługi emisji jest istotne z punktu widzenia kieszeni podatnika, bo wiadomo, że to on na końcu będzie musiał spłacić długi funduszu gwarantowane w całości przez państwo, dochody własne KFD są na to zbyt małe. Minister finansów zapewnia wprawdzie, że kredyty i obligacje zostaną spłacone ze środków europejskich, ale nie bardzo wiadomo, w jaki sposób, skoro środki europejskie trafiają do budżetu, a nie do KFD.

Jest pewne, że ta operacja się nie uda na taką skalę, jak zakłada rząd. Nie uda się zrekompensować KFD utraty aż 13 mld zł, jakie skreślono z inwestycji drogowych w budżecie. Wprawdzie mniejsza wiarygodność takich walorów spowoduje, że ich rentowność będzie musiała być znacznie wyższa niż papierów skarbowych, co może być zachętą dla inwestorów, jednak będzie to stanowiło dodatkowe obciążenie podatnika.

Z uwagi na powyższe uprzejmie prosimy Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych i Autostrad nie ma pieniędzy, więc zwleka z podpisaniem umów, a cały program drogowy odwlekany jest w czasie?

2. Czy zarządzany przez Pana resort jest pewien, że uda się zrekompensować KFD utratę aż 13 mld zł, jakie skreślono z inwestycji drogowych w budżecie?

3. Czy Ministerstwo Infrastruktury wie, że jest to droższy dla podatników sposób finansowania publicznych inwestycji drogowych, niż gdyby je finansowano z budżetu?

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Zawiślak
i Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13692)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nowelizacji ustawy
o publicznym transporcie zbiorowym
oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę
o publicznym transporcie zbiorowym**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie zostaliśmy poproszeni przez przedstawicieli Międzypartowego Porozumienia Branży Transport Województwa Lubelskiego oraz Lubelski Oddział Regionalny Polskiej Izby Gospodarczej Transportu Samochodowego i Spedycji o wsparcie działań mających na celu nowelizację ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o publicznym transporcie zbiorowym.

Nasi interesanci są szczególnie zaniepokojeni faktem, iż zgodnie z dyrektywą Unii Europejskiej 3 grudnia br. tracą moc obowiązujące przepisy regulujące rynek transportowy w naszym kraju. Podkreślają, iż brak uchwalenia nowych ustaw w tym zakresie spowoduje lukę prawną, która doprowadzi do paraliżu w funkcjonowaniu państwowych przedsiębiorstw komunikacji samochodowej w województwie lubelskim.

W chwili obecnej wykonywanie przewozów (w transporcie drogowym) po wejściu w życie ustawy o publicznym transporcie drogowym – przepisy wprowadzające jest możliwe do realizacji przez podmioty, które przed dniem wejścia w życie ustawy o publicznym transporcie drogowym prowadziły działalność w zakresie regularnego przewozu osób w krajowym transporcie drogowym, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm). Ponadto mogą ją nadal wykonywać na podstawie posiadanych uprawnień, jednak nie dłużej niż do dnia 3 grudnia 2014 r.

Należy jednak wskazać, iż wprowadzenie w życie nowelizacji ww. ustaw ma bardzo duże znaczenie dla ukształtowania prawidłowego rynku przewozowego, zwłaszcza w sytuacji jego deregulacji, która ma miejsce obecnie m.in. w zakresie stosowania przez niektórych przewoźników zasad nieuczciwej konkurencji oraz wykonywania przewozów taborem zupełnie do tego nieprzystosowanym.

W związku z powyższym uprzejmie prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakich zasadach prawnych będą funkcjonowali przewoźnicy PPKS, w kontekście tego, iż do 3 grudnia br. nie zostały uchwalone przez Sejm RP nowelizacje ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o publicznym transporcie zbiorowym?

2. Jakie są ostatecznie zapisy projektu ustawy o publicznym transporcie zbiorowym oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o publicznym transporcie zbiorowym?

3. Jakie realne skutki niesie z sobą brak nowelizacji do dnia 3 grudnia br. obowiązujących przepisów regulujących rynek transportowy w naszym kraju, zwłaszcza w kontekście implementacji do polskiego systemu prawnego dyrektywy Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Zawisłak
i Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13693)

do ministra finansów

**w sprawie projektu nowelizacji ustawy
o podatku od towarów i usług**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na projekt ustawy o podatku od towarów i usług, który przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką

podatku VAT. Proponowana zmiana pogorszy i tak już trudną, ze względu na kryzys ekonomiczny, sytuację szkół językowych. Z badań przeprowadzonych przez CBOS wynika, iż liczba osób inwestujących w naukę języków obcych w Polsce w ostatnim czasie spadła o prawie 25%, zatem wprowadzenie w życie proponowanych zmian spowoduje, że spadek ten będzie znacznie większy. Wiele szkół językowych będzie musiało zrezygnować z dobrych, doświadczonych lektorów i nadzoru metodycznego, co skutkować będzie pogorszeniem się jakości usług edukacyjnych, a niektóre z nich będą wręcz zmuszone do rezygnacji ze świadczenia swoich usług w ogóle.

Obecnie w Polsce szkoły językowe są bardzo popularne. Stanowią one alternatywę nie tylko dla dorosłych, którzy nie mają innej możliwości, aby nauczyć się języka obcego, lecz także dla młodzieży. Powszechnie wiadome jest bowiem, że łatwiej jest uczyć się języka obcego w małych i zgranych grupach, a na taki sposób nauczania mogą pozwolić sobie właśnie wyspecjalizowane szkoły językowe. Szkoły powszechne nigdy takiej możliwości nie stworzą. Natomiast proponowane zmiany trwale zmniejszą rozwój językowy w Polsce i spowolnią pełną integrację ze społecznością europejską. Większość placówek będzie zmuszona przerzucić dodatkowy koszt na swoich słuchaczy, a to spowoduje, że nauka języków obcych stanie się towarem luksusowym, dostępnym jedynie dla osób zamożnych. Co więcej, trzeba także liczyć się z możliwością wzrostu szarej strefy usług edukacyjnych, od których do budżetu państwa nie zostaną odprowadzone żadne podatki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są merytoryczne przesłanki uzasadniające wprowadzenie zmian do ustawy o podatku od towarów i usług w przedmiocie objęcia niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT?

2. Czy zdaniem Pana Ministra projekt nowelizacji ustawy w tym zakresie jest optymalnym i słusznym rozwiązaniem?

3. Czy przy opracowywaniu projektu ministerstwo uwzględniło wszystkie negatywne skutki jego wejścia w życie?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga
oraz grupa posłów

Skierniewice, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13694)

do ministra gospodarki

**w sprawie regulacji prawnych dotyczących
urządzeń przesyłowych energii**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na kwestię dotyczącą regulacji prawnych, jakie stosowane są wobec urządzeń przesyłowych energii. Do mojego biura zgłaszają się właściciele nieruchomości, na których w latach 70. posadowione zostały urządzenia przesyłowe. Skarżą się oni na przedsiębiorstwa energetyczne, które zajmują ich działki, nie ponosząc żadnych kosztów i nie respektując ich słusznym żądań.

Od sierpnia 2008 r. obowiązują przepisy regulujące instytucję służebności przesyłu. W swoich założeniach miała ona pogodzić sporne interesy stron, tj. właściciele nieruchomości, na których znajdują się urządzenia przesyłowe, oraz przedsiębiorstw energetycznych. W rzeczywistości jest jednak inaczej. Służebność przesyłu stanowi przejaw ograniczenia swobody dysponowania nieruchomością przez właściciela, który może wręcz zostać sądowo zmuszony do jej ustanowienia. Natomiast posadowienie na nieruchomości urządzeń przesyłowych często oznacza, że nieruchomość traci dla właściciela jakąkolwiek wartość. Niemożliwe jest nie tylko postawienie na niej budynku, ale także jej wydzierżawienie. Tym samym staje się ona bezwartościowa.

Kolejna kwestia związana jest z brakiem określenia trybu szacowania wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu. Dlatego też na tym tle często dochodzi do sporów między zainteresowanymi stronami, co w rezultacie prowadzi je na drogę sądową. W takiej sytuacji właściciel nieruchomości będzie od początku na straconej pozycji wobec potężnego i zamożnego przedsiębiorstwa. Warto także podkreślić, iż spory sądowe w tym przedmiocie mogą ciągnąć się latami.

Jeszcze bardziej niepokojące jest również to, że w odniesieniu do urządzeń posadowionych w czasach PRL-u przedsiębiorstwa energetyczne występują do sądu o stwierdzenie nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie. W przypadku stwierdzenia zasiedzenia właściciel traci możliwość uzyskania wynagrodzenia z tytułu służebności przesyłu. Bowiemy w takim przypadku ma ona charakter nieodpłatny. Ponadto traci również możliwość uzyskania od przedsiębiorstwa energetycznego odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości. W większości bowiem przypadków słupy energetyczne posadowione w czasach realnego socjalizmu stawiane były bez zgody właściciela nieruchomości. W ten sposób dochodzi do absurdalnej sytuacji, w której właściciel gruntu nie może go w pełni wykorzystać, a jednak musi płacić za niego podatki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w ocenie Pana Ministra rozwiązania przyjęte w stosunku do instytucji służebności przesyłu są wystarczające?

2. Czy zdaniem Pana Ministra możliwość nabycia przez przedsiębiorstwo energetyczne, które nie ponosi żadnych obciążeń finansowych w stosunku do zajętej nieruchomości, służebności przesyłu w drodze zasiedzenia jest słusznym rozwiązaniem?

3. Czy ministerstwo zamierza ustanowić tryb szacowania wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu?

4. Posadowienie na nieruchomości urządzeń przesyłowych oraz ustanowienie na niej służebności przesyłu prowadzić może do znacznego obniżenia jej wartości. Czy w takiej sytuacji ministerstwo rozważa możliwość nałożenia na przedsiębiorstwo przesyłowe obowiązku wykupu nieruchomości obciążonej służebnością, w sytuacji gdyby domagał się tego właściciel nieruchomości?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga
oraz grupa posłów

Skierniewice, dnia 16 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13695)

do ministra gospodarki

**w sprawie sytuacji polskich przedsiębiorstw
przemysłu drzewnego**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na pogarszającą się sytuację polskich przedsiębiorstw przerabiających drewno. Rozwiązania przyjęte przez dyrektora generalnego Lasów Państwowych w zakresie handlu polskim drewnem na 2010 r. są bowiem gorsze od tych, które obowiązywały dotychczas. Została pogorszona sytuacja zaopatrzeniowa przedsiębiorstw. Otwarto drogę do spekulacyjnych zakupów drewna oraz niszczenia polskich przedsiębiorstw poprzez pozbawienie ich dostępu do surowca. Co więcej, na kolejny rok zapowiedane są jeszcze bardziej niekorzystne zmiany w zakresie handlu drewnem, oparte o otwarty system aukcyjny, stanowiący zaprzeczenie jakiegokolwiek stabilności i szans rozwoju przemysłu.

Przyjęty system sprzedaży sprzyja jedynie spekulantom i wielkim koncernom, które wykorzystują swoją przewagę finansową, aby przejąć zasoby polskiego drewna. Z kolei taka sytuacja staje się szczególnie niebezpieczna dla polskich przedsiębiorców,

gdyż brak dostępu do surowca w rezultacie prowadzić będzie do ich bankructwa, a w konsekwencji do likwidacji setek miejsc pracy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo monitoruje handel polskim drzewem i czy dostrzega problemy wskazane powyżej?

2. Czy zdaniem Pana Ministra procedura sprzedaży drewna oparta o tzw. systemowe przetargi nieograniczone jest dobrym i słusznym rozwiązaniem, a jeśli nie, to czy zostały podjęte stosowne działania zmierzające do poprawy sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga
oraz grupa posłów

Skierniewice, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13696)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie powołania w MSWiA zespołu ds. zwalczania przestępstw seksualnych popełnianych na szkodę dzieci przez pedofilów, w tym pedofilów homoseksualistów

Szanowny Panie Ministrze! Miesiąc temu Wielką Brytanią wstrząsnęła afera pedofiliska, w której główną rolę odgrywał powszechnie znany aktywista homoseksualny J. R. Był on szefem finansowanej przez państwo organizacji, która zajmowała się udzielaniem porad nastolatkom. Jak się okazało, dopuszczał się on razem z kolegami gejami brutalnych gwałtów na niemowlętach. W mediach jest ujawnianych wiele tego typu afer, przeważnie jednak pomijane są informacje o orientacji homoseksualnej pedofilów. Tymczasem badania nad udziałem homoseksualistów w procedurze wykorzystywania dzieci są prowadzone od wielu lat przez wiarygodnych naukowców i nie powinny być ukrywane przed opinią publiczną z powodu poprawności politycznej.

Według danych statystycznych z różnych lat od 23 do 43% przestępstw seksualnych popełnianych na dzieciach było sprawką gejów. Zważywszy, że stanowią oni 1%, góra 2%, społeczeństwa, wydaje się to być niepokojącą nadreprezentacją. Badacze ujawniający te statystyki zgodnie twierdzą, że lobby homoseksualne nie dopuszcza, by takie dane wychodziły na jaw.

Środowiska homoseksualne są bardzo aktywne również w Polsce. Organizacje homoseksualne często korzystają z dofinansowania z budżetu państwa lub budżetu samorządów, np. w Warszawie. Próbują także

wchodzić ze swoimi kampaniami do szkół, prowadzić zajęcia z dziećmi i młodzieżą itp. Homoseksualiści często działają na granicy prawa, starają się obchodzić przepisy, które chronią dzieci na przykład przed adopcją homoseksualną. Głośna w ostatnim czasie była opisana przez dziennik „Rzeczpospolita” sprawa aktywisty gejowskiego A. K., który w Internecie zamieszczał porady, jak adoptować dziecko, będąc homoseksualistą. Porady te były w gruncie rzeczy nakłanianiem do przestępstwa, oszukiwaniem organów państwa oraz nosiły znamiona handlu dziećmi.

Wiele amerykańskich badań, na przykład prowadzonych przez Judith Stacey i Timothy’ego Biblarza w 2001 r., pokazało, że dzieci wychowywane w związkach homoseksualnych trudniej dostosowują się do tradycyjnych ról społecznych, a młodzi ludzie wychowujący się w takich „rodzinach” są bardziej podatni na zachowania homoseksualne.

Bardzo niepokojące jest to, iż pedofile wykorzystują coraz nowsze i trudniejsze do wykrycia mechanizmy działania, za którymi nie nadążają służby policyjne. Ostatnio największym problemem wydaje się być sieć TOR. Jest to sieć służąca szyfrowaniu informacji. Technologia rozpowszechniła się w ostatnim czasie. Dziś z TOR może korzystać praktycznie każdy. Jest to miejsce, które od razu upodobali sobie przestępcy, głównie przestępcy seksualni. W sieci można znaleźć mnóstwo materiałów z pornografią dziecięcą. Pedofile wymieniają się tam informacjami, gdzie szukać dzieci, jak je omamić, jak zastraszać, by nie skarżyły się rodzicom, i wiele innych. Przestępcy czują się bezkarni.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy jest możliwe w ramach przyznanego Policji budżetu zwiększenie środków na monitoring Internetu, mam na myśli strony z pornografią homoseksualną, blogi homoseksualistów, strony aktywistów homoseksualnych, strony propagatorów homoseksualnej ideologii, w tym intensyfikacja badań sieci TOR i opracowanie programów identyfikujących użytkownika?

2. Czy policja prowadzi działania rozpoznawcze polegające na identyfikacji i monitoringu lokali rozrywkowych, klubów, melin odwiedzanych przez homoseksualistów?

3. Czy prowadzone są szkolenia dla policjantów w kierunku ujawniania wśród osobników homoseksualnych pedofilów?

4. Czy prowadzone są działania pozwalające na identyfikację i rozpracowanie ośrodków i osób propagujących „pozytywną pedofilię”?

5. Czy mogę otrzymać informację na temat danych z lat 1999–2009 dotyczących ujawnionych pedofilów w Polsce z uwzględnieniem przypadków homoseksualnych?

6. Czy mogę otrzymać informacje pozyskane przez MSWiA z urzędów stanu cywilnego z lat 1999–2009 na temat „gejowskich adopcji” – przypadków

zrzeczenia się przez matkę dziecka na rzecz „ojca” – homoseksualisty?

7. Czy w MSWiA są prowadzone prace legislacyjne w zakresie zmiany art. 73 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w kierunku wprowadzenia obowiązkowych badań DNA ojca uznającego dziecko w przypadku zrzeczenia się praw rodzicielskich przez matkę?

8. Czy w MSWiA są prowadzone prace legislacyjne w zakresie zmiany dotyczącej przepisów w K.k., K.p.k., K.k.w. w kierunku wprowadzenia obowiązkowego informowania przez sąd penitencjarny i zakład karny rady miasta, rady gminy oraz rady osiedla lub sołtysa o zamieszkaniu na terenie danej miejscowości osoby skazanej za pedofilię?

9. Czy MSWiA opracowuje przy udziale pedagogów, psychologów i seksuologów procedury informacyjne ostrzegające dzieci przed kontaktem z pedofilami?

10. Czy MSWiA zamierza wystąpić z inicjatywą powołania ogólnopolskiej sieci placówek dla dzieci – ofiar pedofilów, obejmującej poradnie psychologiczno-pedagogiczne, centra interwencji kryzysowej, placówki pomocowe prowadzone przez organizacje pozarządowe i samorządowe?

11. Czy w MSWiA zostanie powołany zespół do spraw zwalczania przestępstw seksualnych popełnianych na szkodę dzieci obejmujący także przestępców homoseksualnych?

Poseł Stanisław Pięta
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13697)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie rekompensat
z tytułu pozostawienia nieruchomości
poza obecnymi granicami RP**

Szanowny Panie Ministrze! Osoby, które utraciły swoje nieruchomości w wyniku zmiany granic Rzeczypospolitej po II wojnie światowej, mogły do 31 grudnia 2008 r. ubiegać się o częściowe wyrównanie poniesionych strat z tzw. Funduszu Rekompensacyjnego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Rekompensaty te wypłacane były w wysokości 20% kwoty określonej w zaświadczeniach wydawanych przez starostów. Niektóre spośród osób, którym wypłacono przedmiotowe rekompensaty, czują się pokrzywdzone z tego względu, że wielokrotnie zaświadczenia starostów stwierdzające w oparciu o operaty szacunkowe war-

tość pozostawionych nieruchomości wydawane były w końcówce lat dziewięćdziesiątych. Natomiast decyzje o wypłacie rekompensat podejmowane były przez wojewodów po dniu wejścia w życie ustawy, tj. w latach 2006, 2007 i kolejnych. W tym okresie ceny nieruchomości kształtowały się na znacznie wyższym poziomie niż w latach dziewięćdziesiątych – niestety wydane w tamtych latach zaświadczenia starostów nie były aktualizowane, a do wypłaty rekompensat przyjmowano wartość nieruchomości z tych zaświadczeń, co pozostawało w sprzeczności z art. 11 ustawy, zgodnie z którym do naliczenia rekompensaty winna być przyjęta wartość rynkowa nieruchomości porównywalna z cenami na rynkach lokalnych funkcjonujących obecnie.

Czy w oparciu o obowiązujące przepisy Ministerstwo Skarbu Państwa widzi możliwość waloryzacji tak wypłaconych rekompensat? Jeśli tak, to w jaki sposób mogłoby to nastąpić?

Z poważaniem

Poseł Marek Ast

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13698)

do ministra finansów

**w sprawie nowych regulacji prawnych
dotyczących gier hazardowych**

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (t.j. Dz. U. Nr 4 poz. 27, z późn. zm.) dyrektor izby celnej udziela m.in. zezwolenia na urządzenie gier na automatach o niskich wygranych (przed 1.11.2009 r. takie kompetencje należały do właściwego miejscowo dyrektora izby skarbowej). Aby takie zezwolenie zostało firmie udzielone, wniosek musi być kompletny, tzn. musi zawierać wszystkie elementy określone przepisami art. 32 tej ustawy.

Regulacja omawianej ustawy nakłada także na dyrektora izby celnej ustawowy termin 6 miesięcy od dnia złożenia, w którym ma być rozpatrzony wniosek i zatwierdzony regulamin gry. Zauważyć przy tym należy, że ustawa o grach i zakładach wzajemnych nie przewiduje uznaniowości przy rozpatrywaniu takich wniosków, co oznacza, że jeżeli tylko wniosek będzie spełniał wymogi ustawowe, to dyrektor izby celnej ma obowiązek w ustawowym terminie wydać zezwolenie odpowiadające wnioskowi.

Wobec powyższego rodzi się pytanie, ile do dnia dzisiejszego do dyrektorów izb celnych złożono wniosków, które nie zostały jeszcze rozpatrzone. Pamiętać należy również, że takie wnioski mogą być skutecznie składane do 31.12.2009 r.

Ponadto bardzo ważną kwestią jest także to, o jaką liczbę punktów, w których będą stały automaty do gry o niskich wygranych, wnoszą firmy ubiegające się o zezwolenie. Zauważyć należy, że zgodnie z art. 9 pkt 3 ww. ustawy w każdym lokalu (punkcie gry na automatach o niskich wygranych) mogą stać nawet 3 automaty. Liczba punktów, o które ubiegają się firmy hazardowe, przemnożona przez 3 da nam liczbę automatów, które przez następne 6 lat będą funkcjonować w Polsce, gdyż na podstawie art. 36 tej ustawy zezwolenia udziela się na 6 lat.

Po nieuniknionym pojawieniu się tysięcy nowych automatów wszelkie wyliczenia, że np. w 2010 r. z rynku zniknie np. 20% automatów, są pozbawione wszelkich podstaw, gdyż właśnie w latach 2010 i 2011 ich liczba w Polsce będzie największa w historii.

Wszelkie próby zablokowania procesu rozpatrywania wniosku na podstawie przepisów, które wejdą od 1.01.2010 r., będą rażącym naruszeniem zasady *lex retro non agit* wynikającej z art. 2 Konstytucji RP, który stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym. Ponadto całkiem realne mogą okazać się procesy odszkodowawcze, które w wyniku opieszałości dyrektorów izb celnych wytoczą firmy ubiegające się o takie zezwolenia, gdyż nie pozostaje im już nic do stracenia.

Kolejnym problemem związanym z automatami do gier o niskich wygranych jest wysokość wygranych, które można na nich uzyskać. Powstaje pytanie: Jakie kroki ma zamiar podjąć Ministerstwo Finansów w stosunku do tysięcy automatów, które wg doniesień prasy nie spełniają norm ustawowych, tj. stawka jest wyższa niż 0,07 euro, a wygrana wyższa niż 15 euro? Z praktyki powszechnie wiadomo, że wygrane na takich automatach mogą sięgać nawet kilku tysięcy zł, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z ustawą. Wobec tego chyba jedynym rozwiązaniem pozostają natychmiastowe działania służb celnych zmierzające do ich wycofania z rynku.

Posel Krzysztof Michałkiewicz

Lublin, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13699)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie trudnej sytuacji ekonomicznej
rolników z woj. lubelskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Województwo lubelskie jest regionem naszego kraju, którego główną gałęzią gospodarki jest rolnictwo. Sprzedaż produktów rolnych, przede wszystkim owoców, zbóż oraz żywca i mleka stanowi główne źródło dochodów i wpływa znacząco na sytuację ekonomiczną całego regionu.

W ostatnim czasie ma miejsce bardzo drastyczny spadek opłacalności produkcji rolnej. Ciągłe spadające ceny płodów rolnych i rosnące ceny środków do produkcji spowodowały, że wiele gospodarstw stanęło na granicy bankructwa. Dramatyczną sytuację w regionie pogłębiają problemy i zwolnienia w kolejnych zakładach pracy. Przykładem powiatu o szczególnie trudnej sytuacji jest pow. kraśnicki. Duże zwolnienia w Fabryce Łożysk Tocznych czy likwidacja PKS spowodowały, że osoby dotychczas trudniące się rolnictwem, a chcące znaleźć pracę w innej branży, nie są w stanie tego dokonać i często sytuacja materialna zmusza ich do wyjazdów.

W chwili obecnej jesteśmy po zbiorach wszystkich płodów rolnych. Pomimo dobrych plonów poszczególnych produktów rolnych bardzo niskie ceny skupu na większość z nich nie odzwierciedlają poniesionych kosztów produkcji. W br. średnie ceny podstawowych produktów rolnych oprócz żywca wieprzowego i wołowego były niższe niż przed rokiem. Za żyto podmioty skupowe w naszym regionie płacą rolnikom średnio 200 zł/t, za jęczmień 300 zł/t, a za pszenicę ok. 400 zł/t. Nawet interwencyjny skup zbóż dla rolników jest nieopłacalny, ponieważ cena interwencyjna na poziomie 101 euro nie pokrywa kosztów produkcji. Cena jabłek przemysłowych kształtuje się na poziomie 0,15 zł, natomiast jabłek deserowych na poziomie 0,50–0,60 zł. Coraz bardziej krytyczna sytuacja ma miejsce na rynku mleka. W okresie ostatnich dwóch lat ceny spadły o 1/3 do poziomu średnio 0,86 zł/l. Działania interwencyjne na tym rynku wprowadzone zostały zbyt późno i w niewystarczającej skali, aby wyhamować zapaść i poprawić sytuację sektora.

Trudną sytuację rolników pogłębia wspomniany wcześniej kryzys gospodarczy. Spowodował on znaczny spadek popytu na produkty rolne i związaną z nim nadprodukcję wielu artykułów, co wiąże się ze spadkiem cen. Sytuację utrudnia także stały wzrost cen na środki do produkcji rolnej. Stale drożeją artykuły spożywcze, środki czystości oraz wzrastają opłaty za media (prąd, gaz).

W związku z tak dramatyczną sytuacją na wsi zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby poprawić sytuację na rynkach zbóż, owoców i mleka?
2. Czy rząd zamierza dostosować ceny skupów interwencyjnych do realnych kosztów produkcji, bo jak twierdzą rolnicy w chwili obecnej tak nie jest?
3. Czy rząd zamierza przeznaczyć dodatkowe kwoty na działania interwencyjne w rolnictwie na obszarze woj. lubelskiego?

Z poważaniem

Posel Lech Sprawka

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13700)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie sytuacji szkolnictwa polskiego
na Litwie**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z doniesieniami, jakie docierają do nas od Polaków mieszkających na Litwie, pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na kontrowersje, jakie budzi propozycja obowiązkowego wprowadzenia w szkołach mniejszości narodowych nauczania niektórych przedmiotów w języku urzędowym, czyli litewskim, oraz propozycja założenia, że szkoły, wobec których samorządy nie będą stosowały ustaleń prawnych, ministerstwo oświaty będzie mogło przejąć pod swoją kontrolę, pozostawiając przy tym samorządom cały ciężar finansowania tych placówek.

Prowadzone w języku litewskim miałyby być dwa przedmioty w szkole podstawowej i trzy w średniej. Przy czym jakie to mają być przedmioty, ustali ministerstwo bez uwzględniania woli rodziców, posiadania niezbędnych podręczników oraz specjalistów. Z takim pomysłem wystąpił jeszcze poprzedni rząd, lecz wobec sprzeciwu polskiego społeczeństwa zaniechał tego. Tym razem propozycja odgórnego narzucenia szkołom kilku przedmiotów w języku urzędowym znalazła się w projekcie nowej ustawy. Zdaniem Józefa Kwiatkowskiego, prezesa Stowarzyszenia Nauczycieli Szkół Polskich na Litwie, zamiary te godzą w polskie szkolnictwo na Litwie, ale też są sprzeczne z zasadami demokracji. Doradca ministra oświaty Litwy Alvydas Podziukas zapewnia co prawda, że ministerstwo i rząd rozpatrzy wszystkie złożone przez szkoły uwagi, ale jest mniej kategoryczny w zapewnieniach, czy rząd uwzględni te uwagi w projekcie ustawy.

Równie duży niepokój wśród społeczności polskiej na Litwie budzi proponowane założenie, że szkoły, wobec których samorządy nie będą stosowały ustaleń prawnych, ministerstwo oświaty będzie mogło przejąć pod swoją kontrolę, pozostawiając przy tym samorządom cały ciężar finansowania takich placówek. Celem założenia jest uregulowanie sytuacji w oświacie związanej z likwidacją powiatów w przyszłym roku, jednakże założenie to może godzić w interesy tzw. samorządów polskich na Wileńszczyźnie, odbierając im możliwość decydowania o szkołach, a jednocześnie obciążenia ich ciężarem finansowania szkół.

Spółeczność polska na Litwie czynnie angażuje się w nadzorowanie i śledzenie procesu legislacyjnego ustawy.

Niestety pogarsza się atmosfera otaczająca Polaków na Litwie. Główna Komisja Etyki Służbowej na Litwie wszczęła dochodzenie w sprawie litewskiego posła do Parlamentu Europejskiego polskiego pochodzenia Waldemara Tomaszewskiego, przewodniczącego Akcji Wyborczej Polaków na Litwie. Na począt-

ku grudnia Tomaszewski sygnalizował na forum Parlamentu Europejskiego problem dyskryminacji Polaków na Litwie, m.in. manipulowanie wynikami wyborczymi na ich niekorzyść. Członkowie komisji w liście do posła napisali, że „rozpoczęli badanie zgodności jego zachowania z zasadami Kodeksu Zachowania Polityków”. Posła chroni jednakże immunitet, który może być uchylony tylko na posiedzeniu plenarnym PE. Wydarzenia takie nie powinny mieć miejsca, gdyż pogarszają klimat stosunków polsko-litewskich. Jak donosi prasa, widać to było na przykładowo ostatnich wyborów na Litwie.

Z uwagi na powyższe – działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.) – proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie działania podjęło lub planuje podjąć polskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych, by pomóc Polakom na Litwie?

2. Czy polskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych kontaktowało się w tej sprawie z władzami litewskimi i jakie są rezultaty tych działań?

3. Czy obecne stosunki polsko-litewskie mogą mieć wpływ na szykany stosowane przez władze Litwy względem posła do PE Waldemara Tomaszewskiego?

4. Czy planowane jest zainicjowanie przez polskie organy władzy podjęcia tego tematu na forum Unii Europejskiej?

5. W jaki sposób MSZ zamierza zrealizować zasadę symetrii między prawami mniejszości litewskiej w Polsce a prawami mniejszości polskiej na Litwie?

Poseł Przemysław Gosiewski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13701)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie likwidacji placówki
Żandarmerii Wojskowej w Łodzi**

Szanowny Panie Ministrze! Jestem zaniepokojony informacjami, które dotarły do mojego biura poselskiego, o planach likwidacji placówki Żandarmerii Wojskowej w Łodzi. Wiem, że ministerstwo planuje modernizację tego rodzaju sił zbrojnych polegającą na likwidacji drobnych placówek, zmniejszając tym samym struktury administracyjne. Jednakże pragnę zwrócić uwagę na rolę, jaką pełni Żandarmeria Wojskowa, zwłaszcza po ostatnich zmianach regulacji prawnych i włączeniu tych służb w ochronę bezpieczeństwa nie tylko wojskowych, ale również ludności cywilnej.

Na przykładzie mojego rodzinnego miasta Łodzi widać, jakie ogromne, realne wsparcie daje Żandarmeria Wojskowa innym służbom mundurowym: Policji, Straży Granicznej, Straży Ochrony Kolei, izbie celnej czy Inspekcji Transportu Drogowego.

Żołnierze żandarmerii wspólnie z policjantami z wydziału ruchu drogowego każdego dnia patrolują miasto, wspierają Policję podczas zabezpieczania dużych imprez sportowych (mistrzostwa Europy kobiet w piłce siatkowej, mistrzostwa Europy w koszykówce mężczyzn).

Żandarmeria Wojskowa w Łodzi, działając w ramach rządowych programów „Bezpiecznie razem” oraz „Bezpieczeństwo na obszarach kolejowych”, włączyła się aktywnie w patrolowanie dworców PKP i tras kolejowych.

Szanowny Panie Ministrze, z obawy o poziom bezpieczeństwa mieszkańców Łodzi, jak i całego kraju, pragnę zapytać: Czy przewidywana jest możliwość pozostawienia placówek Żandarmerii Wojskowej w miastach rangi wojewódzkiej?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stolarczyk

Łódź, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13702)

do ministra infrastruktury

**w sprawie prawnych możliwości
występowania przez gminy z roszczeniami
w stosunku do osób, wobec których
orzeczono eksmisję**

Zwracamy się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie prawnych możliwości występowania przez gminy z roszczeniami do osób, wobec których sądy orzekły eksmisję przy jednoczesnym stwierdzeniu ich prawa do otrzymania lokalu socjalnego, a za które to osoby gminy zapłaciły odszkodowanie właścicielom bezprawnie zajmowanych lokali.

Trybunał Konstytucyjny uznał, iż przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów chroniące gminy przed odpowiedzialnością odszkodowawczą z tytułu niedostarczenia lokali socjalnych są niezgodne z konstytucją.

Trybunał stanął na stanowisku, że niedopuszczalne i nie do pogodzenia z ustawą zasadniczą są przepisy, które sprawiają, że gminom bardziej opłaca się brak realizacji wyroków sądowych niż zapewnienie lokali socjalnych dla eksmitowanych.

Wskutek tych orzeczeń, a także wskutek powszechnego zjawiska braku mieszkań socjalnych gminy muszą wypłacać właścicielom lokali znaczne kwoty. Z racji faktu, że zapewnienie lokalu socjalnego trwa zwykle kilka lat, gmina płaci z tego tytułu

wielotysięczne kwoty. Jest to znaczne obciążenie finansowe dla gmin, które wobec konieczności ponoszenia takich ciężarów finansowych muszą oszczędzać na innych dziedzinach swej aktywności. Wiadomo też, że odszkodowanie to przeważnie jest zawarte w wysokości czynszu, który osoby zajmujące bezprawnie lokal były obowiązane uiścić na rzecz właściciela lokalu, a które to kwoty nie zostały zapłacone.

Zatem powstaje problem, czy istnieje szansa, by gminy, przynajmniej w pewnym zakresie, miały możliwość odzyskania kwot wypłaconych właścicielom lokali.

Nie ma przepisów, które by taką możliwość przewidywały. Pewne przypuszczenia, że jest to możliwe, można wysnuć z orzecznictwa Sądu Najwyższego, który uznał, że odpowiedzialność za szkodę wynikłą z zajmowania lokalu bez tytułu prawnego przez osobę uprawnioną z mocy wyroku do lokalu socjalnego oraz tej osoby jest tzw. odpowiedzialnością „in solidum”.

Ma ten fakt szczególne znaczenie właśnie dla kwestii możliwości wystąpienia przez gminy z roszczeniami do osób eksmitowanych o zwrot wypłaconych przez miasto kwot, które przecież w pierwszej kolejności powinny one uiścić. W innym bowiem orzeczeniu (z dnia 17 lipca 2007 r.) tenże Sąd Najwyższy orzekł, że mimo braku regulacji prawnej owej odpowiedzialności „in solidum” o dopuszczeniu możliwości rozliczeń mogą decydować względy etyczne i celowościowe.

Wydaje się, że właśnie takie względy mogą przemawiać za dopuszczalnością możliwości skutecznego wystąpienia gmin wobec osób eksmitowanych o zwrot zapłaconych kwot wskutek często lekceważącego przez nich stosunku do obowiązków. Przyjęcie bowiem poglądu przeciwnego prowadziłoby do sytuacji, w której osoba z wyrokiem eksmisyjnym do lokalu socjalnego może spokojnie żyć na koszt pozostałych mieszkańców gminy, nie płacić żadnego odszkodowania za zajmowanie lokalu i nie obawiać się, że ktokolwiek zażąda od niej jakiegokolwiek uregulowania tych kwot.

Należy także pamiętać, że po dokonaniu przymusowej eksmisji lub dobrowolnym przeprowadzeniu się do lokalu socjalnego osobom takim może przysługiwać np. roszczenie wobec spółdzielni mieszkaniowej o wypłacenie im wkładu mieszkaniowego, a nierzadko są to znaczne kwoty. Zatem gminy w niektórych sytuacjach mają szansę na przynajmniej częściowe odzyskanie zapłaconych kwot.

Jednak stan prawny w tej dziedzinie nie jest wystarczająco precyzyjny. Zatem wielce pożądanym wydaje się wprowadzenie zapisów prawa wprost przewidujących, że gmina ma w sytuacji, gdy wypłaciła właścicielowi lokalu odszkodowanie będące w całości lub w części tą kwotą, jaką osoba z wyrokiem eksmisyjnym zobowiązana byłaby zapłacić właścicielowi za zajmowanie jego lokalu, roszczenie wobec tejże osoby o zwrot zapłaconych za nią kwot. Taka możliwość byłaby wielce pożądana, gdyż pozwoliłaby przynajmniej częściowo pozyskać gminom środki na rozbudowę

i utrzymanie ich zasobu mieszkaniowego, mogłaby też stanowić swoiste ostrzeżenie przed prowadzeniem życia na koszt gmin i ich mieszkańców.

Wobec tego zwracamy się z pytaniem: Czy zdaniem resortu infrastruktury zachodzi konieczność zmiany stanu prawnego, określającego możliwości występowania przez gminy z roszczeniami wobec osób, którym prawomocnymi orzeczeniami sądów nakazano eksmisję przy jednoczesnym stwierdzeniu ich prawa do otrzymania lokalu socjalnego, a za które to osoby gminy te zapłaciły odszkodowanie właścicielom zajmowanych bezprawnie lokali, czy też w opinii ministerstwa taka możliwość istnieje już w obecnym stanie prawnym?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Witold Kochan
i Jarosław Gowin

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13703)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ochrony przedemerytalnej przysługującej pracownikom

Ochrona przedemerytalna jest określona w art. 39 Kodeksu pracy. Zgodnie z tym przepisem pracodawca nie może wypowiedzieć umowy pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż cztery lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury. Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 39 Kodeksu pracy, jest określony w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 3, poz. 353, z późn. zm.). Dla kobiet wynosi on 60 lat, a dla mężczyzn – 65 lat. W pewnych przypadkach może być niższy, np. 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Wcześniejsza emerytura przysługuje osobom urodzonym przed 1 stycznia 1948 r. (art. 32 ustawy), jak i niektórym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. (art. 46 lub 184 ustawy), jeśli pracują w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jednak Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wyjaśnia, że pracownicy oczekujący na nabycie prawa do emerytury pomostowej w ciągu czterech lat przed jej uzyskaniem nie są objęci ochroną przedemerytalną, w związku z czym mogą zostać zwolnieni przez pracodawcę np. na rok przed ewentualnym przejściem na emeryturę.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Czy jest możliwe podjęcie inicjatywy legislacyjnej mającej na celu objęcie ochroną przedemerytalną pracowników ubiegających się o emeryturę po-

mostową w ciągu czterech lat przed nabyciem przez nich prawa do jej uzyskania?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13704)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie ustalenia wysokości opłaty za zaświadczenia o niekaralności wystawiane przez Krajowy Rejestr Karny

Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby skarżące się na wysoki koszt uzyskiwania zaświadczeń o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego. Rzecznik praw obywatelskich zwrócił się do rejestru o przedstawienie informacji o kosztach jego funkcjonowania oraz uzyskiwanych wpływach. Okazało się, że opłaty za udzielenie informacji trzykrotnie przekroczyły koszty funkcjonowania wspomnianego rejestru. Bardzo często zdarza się, że obywatele muszą sami wpłacać tę opłatę, gdyż pracodawca nie ma obowiązku tego za nich zrobić.

W związku ze sprawą składam na Pana ręce interpelację poselską: Dlaczego wysokość opłaty za udzielenie informacji o osobie z KRK nie jest ustalona według rzeczywistych kosztów funkcjonowania rejestru?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13705)

do ministra zdrowia

w sprawie problemu dokumentowania przez pacjentów prawa do świadczeń zdrowotnych finansowanych z FUS

Szanowna Pani Minister! Niezależnie od czysto merytorycznych problemów, w tym zwłaszcza braków finansowych utrudniających powszechną dostępność uprawnionych pacjentów do świadczeń z zakresu ochrony zdrowia, co jakiś czas ci właśnie pacjenci są jeszcze zaskakiwani utrudnieniami, jakie powodują różne formalne urzędnicze decyzje.

Klasyycznym przykładem zasygnalizowanego wyżej zjawiska jest upowszechniona ostatnio informacja, iż od początku nowego roku ZUS nie będzie już druko-

wał legitymacji ubezpieczeniowych stanowiących dokument poświadczający prawo do korzystania ze świadczeń finansowanych z NFZ. Brak owych legitymacji miała zastąpić elektroniczna karta ubezpieczenia zdrowotnego, ale ich nie zastąpi, bo zapowiedziany w art. 49 ustawy z 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej system nie działa i nie zostanie uruchomiony do początku nadchodzącego nowego roku.

Nie znam powodów, dla których właściwe rzeczowo urzędy nie wywiązały się z nałożonych na nie w ustawie zadań, natomiast nie mogę się zgodzić z tym, że skutki owego opóźnienia mają ponosić pacjenci: odpowiedzialni za ten problem wymyślili bowiem, że brak legitymacji zastąpi pacjentowi druk ZUS RMUA, czyli raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej. Pomijając fakt małej użyteczności takiego rozwiązania, bo ów druk jest aktualny tylko przez miesiąc, zasadnicze zastrzeżenia budzi to, że zawiera on dane o wysokości uposażenia ubezpieczonego, a wielu z nich nie życzy sobie ujawniania świadczeniodawcom tych informacji. I mają do tego prawo, co *expressis verbis* stwierdzają prawnicy, w tym zarówno radcy prawni, jak i prawnicy o statusie akademickim.

Uzasadnione merytorycznie zastrzeżenia zgłaszają także rzecznik praw obywatelskich oraz główny inspektor ochrony danych osobowych, w związku z powyższym pytam:

1. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia, wiedząc o fakcie opóźnienia uruchomienia elektronicznej karty ubezpieczenia zdrowotnego, nie podjęło starań, by ZUS przedłużył okres funkcjonowania poprzedniego systemu?

2. Co zamierza zrobić Pani Minister, by ten bulwersujący pacjentów problem został rozwiązany z pełnym poszanowaniem praw ubezpieczonego?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Woda

Tarnów, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13706)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie aktualnie obowiązujących przepisów dotyczących wydawania zaświadczeń o badaniach lekarskich kandydatów do szkół ponadpodstawowych lub wyższych, uczniów tych szkół oraz studentów i doktorantów, którzy są w trakcie nauki narażeni na działanie czynników szkodliwych, uciążliwych lub niebezpiecznych dla zdrowia, oraz sposobu dokumentowania tych badań

Szanowna Pani Minister! Problem wdrożenia w życie rozporządzenia ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 15 września 1997 r. poruszony przez

liczne grona lekarskie wskazujące, iż w świetle powyższego rozporządzenia brak podstaw prawnych do wydawania przez lekarzy rodzinnych zaświadczeń o badaniach lekarskich kandydatów do szkół ponadpodstawowych lub wyższych, którego rozwiązanie miało mieć swój finał już przed rekrutacją na rok akademicki 2009/2010, niestety wciąż nie został zakończony.

W nawiązaniu do zaistniałej sytuacji, jak również do komunikatu podsekretarza stanu w MNiSW prof. Grażyny Prawelskiej-Skrzypek, dotyczącej tej sprawy, pragnę w wyniku licznych wizyt lekarzy rodzinnych w moim biurze wystosować pytanie: Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego zamierza interweniować w tej kwestii w Ministerstwie Zdrowia?

Z poważaniem

Posłowie Renata Butryn
i Piotr Tomański

Stalowa Wola, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13706)

do ministra zdrowia

w sprawie aktualnie obowiązujących przepisów dotyczących wydawania zaświadczeń o badaniach lekarskich kandydatów do szkół ponadpodstawowych lub wyższych, uczniów tych szkół oraz studentów i doktorantów, którzy są w trakcie nauki narażeni na działanie czynników szkodliwych, uciążliwych lub niebezpiecznych dla zdrowia, oraz sposobu dokumentowania tych badań

Szanowna Pani Minister! Problem wdrożenia w życie rozporządzenia ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 15 września 1997 r. poruszony przez liczne grona lekarskie wskazujące, iż w świetle powyższego rozporządzenia brak podstaw prawnych do wydawania przez lekarzy rodzinnych zaświadczeń o badaniach lekarskich kandydatów do szkół ponadpodstawowych lub wyższych, którego rozwiązanie miało mieć swój finał już przed rekrutacją na rok akademicki 2009/2010, niestety wciąż nie został zakończony.

Środowisko lekarskie, powołując się również na komunikat podsekretarza stanu w MNiSW prof. Grażyny Prawelskiej-Skrzypek, wskazuje na fakt, iż badania lekarskie w wyszczególnionej powyżej sytuacji powinny być przeprowadzane przez lekarzy medycyny pracy na wniosek uczelni wyższej, która stwierdza, iż w ramach prowadzonego przez nią kierunku

może zaistnieć narażenie studentów na działanie czynników szkodliwych, uciążliwych lub niebezpiecznych dla zdrowia. W przypadku niezastnienia tych kryteriów przeprowadzanie badań kandydatów jest bezcelowe. Uczelnie, według komunikatu MNiSW, nie mają również w tym przypadku podstawy prawnej do żądania tego typu zaświadczeń.

W związku z niejasną sytuacją prawną dotyczącą tej materii pragnę zapytać: Kiedy i w jaki sposób zostanie wprowadzone w życie rozporządzenie ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 5 września 1997 r., które w szczegółowy sposób reguluje zarazem sytuację, w których uczelnia powinna i może żądać takich badań, oraz wskazuje lekarską specjalizację właściwą do przeprowadzania takich badań?

Z poważaniem

Posłowie Renata Butryn
i Piotr Tomański

Stalowa Wola, dnia 11 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13707)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wsparcia krajowych
producentów tytoniu**

Szanowny Panie Ministrze! Producenci tytoniu w Polsce to grupa 14 tys. osób, z czego aż 40% producentów tytoniu związana jest z Lubelszczyzną. Niewątpliwie jest to duża gałąź rolnictwa, zwłaszcza dla województwa lubelskiego.

Problem dotyczy programu wsparcia specjalnego upraw pracochłonnych i nieuwzględnienia w nim producentów tytoniu. Do końca lipca 2009 r. należało złożyć dokumenty do Komisji Europejskiej w celu uwzględnienia wsparcia. Dnia 28 lipca 2009 r. Szanowny Pan Minister złożył dokumenty, które nie zawierały kwestii wsparcia producentów tytoniu. Producenci tytoniu interweniowali niezwłocznie, podnosząc swe zastrzeżenia.

26 sierpnia 2009 r. Pan Minister złożył korektę, w której zostało ujęte dofinansowanie do produkcji tytoniu. Jednakże ze względu na złożenie dokumentów po terminie korekta nie została uznana decyzją Komisji Europejskiej z dnia 22 października 2009 r. Dnia 2 grudnia media podały informację o nieuwzględnieniu przez komisarza spóźnionego wniosku, co odbiło się szerokim echem wśród producentów i wywołało ich ogromny niepokój. Konsekwencją tej sytuacji jest to, że dofinansowania na kolejne 3 lata przepadają. Skutki tego mogą być katastrofalne dla Lubelszczyzny z racji wysokiego zaangażowania naszych rolników w uprawy tytoniu.

Warto nadmienić, iż obecna produkcja tytoniu w Polsce zaspokaja jedynie połowę potrzeb krajowych. Dlatego uzasadnione jest działanie na rzecz naszych krajowych producentów i chociażby wyrównywanie ich szans i konkurencyjności względem innych państw, które pieniądze z tego programu otrzymują (Hiszpania, Francja).

W związku z przedstawionym problemem zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na moje pytania:

1. Co spowodowało nieuwzględnienie producentów tytoniu we wniosku z 28 lipca 2009 r. skierowanym do Komisji Europejskiej?

2. Czy i jak Pan Minister zamierza działać w celu wsparcia producentów tytoniu?

3. Jakie szanse naprawienia obecnej sytuacji Pan Minister dostrzega?

Z wyrazami szacunku

Poseł Janusz Palikot

Lublin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13708)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie osób wykonujących
pracę nakładczą i równocześnie
prowadzących działalność gospodarczą**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1999 r. do 2009 r. w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych istniał przepis art. 9 ust. 2 pozwalający osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą lub osobie z nią współpracującej, która równocześnie wykonuje pracę nakładczą, podlegać ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu, który powstał wcześniej. Mogła jednak dobrowolnie być objęta ubezpieczeniami również z drugiego tytułu lub zmienić tytuł ubezpieczenia.

Ustawa o s.u.s. ani żaden inny przepis nie ograniczał wyboru sposobu ubezpieczenia od jakiegokolwiek minimalnej podstawy składek z tytułu pracy nakładczej. ZUS w licznych swych odpowiedziach udzielanych płatnikom, wypowiedziach w prasie, a także na stronach internetowych potwierdzał taką możliwość i zgodne z prawem działanie płatników wybierających jako obowiązkowe ubezpieczenie z tytułu pracy nakładczej z równoczesną rezygnacją z ubezpieczenia z tytułu działalności gospodarczej. Wiele osób korzystało z możliwości wyboru ubezpieczenia jako ubezpieczenia obowiązkowego z pracy nakładczej i rezygnowało z ubezpieczenia z tytułu działalności gospodarczej.

W tej chwili ZUS, kontrolując podatników, automatycznie uznaje, że umowy o pracę nakładczą zawarte były w celu obejścia prawa, uznaje umowy o pra-

cę nakładczą za niebyłe i nakazuje opłacać składki z tytułu działalności gospodarczej. Osoby, których to dotyczy, dowiadują się, że z dnia na dzień winne są ZUS-owi nawet 50 tys. zł plus odsetki. ZUS nie bada, czy umowy były wykonywane, czy nie, lecz mechanicznie i automatycznie je podważa.

Jeżeli istniał przepis umożliwiający płatnikom wybór rodzaju ubezpieczenia, nie można teraz pociągać ich do odpowiedzialności za działanie zgodnie z ówczesnym prawem i wedle rozwiązania korzystnego dla nich. Lex retro non agit. Prawo nie może działać wstecz. To podstawowa zasada państwa prawa. Bez niej nie może istnieć zaufanie obywatela do państwa i jego instytucji, a zatem nie może być państwa prawa.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Pan Minister zamierza podjąć stosowne kroki w celu wyjaśnienia sytuacji między ZUS a osobami wykonującymi pracę nakładczą i równocześnie prowadzącymi działalność gospodarczą?

2. Co Pan Minister zamierza zrobić w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Posel Janusz Palikot

Lublin, dnia 9 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13709)

do ministra zdrowia

**w sprawie raportu OECD dotyczącego
dramatycznej sytuacji w polskiej
służbie zdrowia**

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam Pani Minister interpelację poselską w sprawie dramatycznego stanu panującego w polskiej służbie zdrowia według OECD Health Data 2009.

Według najnowszego raportu Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) jasno wynika, iż wydatki na ochronę zdrowia w Polsce są jednymi z najniższych spośród 30 państw członkowskich. Mniej pieniędzy na leczenie swych obywateli przeznaczają się jedynie w Meksyku i Turcji.

Średnia długość życia Polaków jest o ponad 3,5 roku krótsza od średniej długości życia w pozostałych krajach należących do OECD, zaś śmiertelność noworodków o 22% wyższa. Ponadto nasz kraj znajduje się na szarym końcu pod względem zasobności w kadrę medyczną. Jak wynika z tego raportu, średnia liczba lekarzy praktykujących w innych krajach jest prawie o 40% wyższa. Problem wygląda jeszcze poważniej, gdy zweryfikujemy liczbę praktykujących w Polsce pielęgniarek, których jest niemal dwukrotnie mniej niż w innych krajach OECD. Wyniki pre-

zentowane w raporcie są efektem wieloletniego niedofinansowania sektora ochrony zdrowia, a także swego rodzaju lekceważenia go przez grupy decydentów.

Pomimo nie najgorszych prognoz dla rodzimej gospodarki, rząd za wszelką cenę stara się unikać tematów związanych z dodatkowym finansowaniem ochrony zdrowia. Politycy koalicji rządzącej uparcie twierdzą, że nie stać nas na większe wydatki w tym zakresie, a jedynym ratunkiem ma być komercjalizacja szpitali. Natomiast Narodowy Fundusz Zdrowia skutecznie sprzeciwia się wypłacaniu należności finansowych za nadwykonania, argumentując to brakiem funduszy. Zatem nic dziwnego, że w takiej sytuacji z każdym dniem rośnie liczba szpitali i oddziałów, które z braku środków finansowych ograniczają przyjęcia pacjentów czy też przesuwają terminy planowych operacji.

Mając na względzie powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy Pani Minister zna przywołany raport OECD i odniosła się do niego publicznie?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia potwierdza dane zawarte w raporcie?

3. Jakie Ministerstwo Zdrowia zamierza podjąć działania, aby zmienić sytuację w polskiej służbie zdrowia?

4. W jaki sposób ministerstwo pragnie poprawić finansowanie służby zdrowia? Czy zwiększenie składki zdrowotnej rozwiąże problem?

5. Jakie działania podejmuje ministerstwo, aby zwiększyć liczbę praktykujących lekarzy i pielęgniarek?

Z wyrazami szacunku

Posel Artur Górski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13710)

do ministra zdrowia

**w sprawie likwidacji w szpitalach dyżurów
„pod telefonem” oraz zmuszania lekarzy
do podejmowania działalności gospodarczej**

W dniu 2 grudnia 2009 r. lek. med. A. M., dyrektor Szpitala Uniwersyteckiego nr 2 im. dr. Jana Bizuela w Bydgoszczy rozesłał do podległych sobie ordynatorów, ordynatorów-kierowników i kierowników klinik, oddziałów klinicznych, oddziałów i zakładów pismo okólne, w którym poinformował, że w związku z koniecznością zmniejszenia kosztów funkcjonowania szpitala od dnia 1 stycznia 2010 r. ulegają likwidacji dyżury pod telefonem pełnione w dotychczasowej formie, zarówno w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w ramach umowy o pracę, jak i umów

cywilnoprawnych (kontraktów). Od tego dnia we wszystkich oddziałach szpitala opłacane będą jedynie godziny faktycznie wykonywanej pracy w oddziale po przybyciu na wezwanie. Ponadto dyrektor poinformował, że dla lekarzy zatrudnionych w ramach umowy o pracę jedyną możliwą formą pełnienia dyżurów na wezwanie jest zawarcie umowy cywilnoprawnej z niepublicznym zakładem opieki zdrowotnej na udzielanie świadczeń zdrowotnych w powyższym zakresie.

Do tego okólnika odniósł się Zespół Radców Prawnych Naczelnej Izby Lekarskiej, który w piśmie nr I.dz.1003 wyjaśnił, że w ostatnim czasie (od 1 stycznia 2008 r.) nie zmieniły się przepisy prawa regulujące zasady i czas pracy pracowników zakładów opieki zdrowotnej, co dotyczy także przepisu art. 32j ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, który reguluje kwestię dyżurów „pod telefonem”. Zatem pozostawanie w gotowości do udzielania świadczeń zdrowotnych uznano za istotną formę swoistego dyżuru lekarskiego, gdyż taki lekarz pozostaje w gotowości nie tylko do udzielania porady przez telefon, ale także do natychmiastowego podjęcia świadczeń zdrowotnych po wezwaniu do ZOZ-u. Ponadto Zespół Radców Prawnych NIL stwierdził, odnośnie do zmuszenia lekarzy przez dyrektora szpitala do podejmowania działalności gospodarczej, że decyzja o podjęciu takiej działalności i o zawieraniu w ramach jej prowadzenia umów cywilnoprawnych jest suwerenną decyzją każdej osoby. Kwestia nacisków wywieranych przez dyrektora wymaga oceny zgodności z prawem konkretnych jego działań.

Jestem w posiadaniu pism wysyłanych przez ordynatorów Szpitala Uniwersyteckiego nr 2 im. dr. Jana Bizuela w Bydgoszczy do jego dyrektora, z których wynika, że pozostawienie dyżurów „na telefon”, przynajmniej w niektórych oddziałach, jest niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa pacjentów. Jak wynika z pisma ordynatora i zastępcy ordynatora Oddziału Neurologii i Leczenia Padaczki z Pododdziałem Udarowym z 09.12.2009 r., w przypadku likwidacji dyżurów „na telefon” i przy braku możliwości przekroczenia przez lekarzy czasu pracy 48 godz. na tydzień w miesięcznym okresie rozliczeniowym nie będzie możliwości zapewnienia opieki nad pacjentami. Uważamy, że do zapewnienia właściwej opieki nad pacjentami przebywającymi w oddziale niezbędne jest obsadzenie dyżurów 2 lekarzami stacjonarnie i jednym pod telefonem – napisano w liście. We wcześniejszym piśmie ordynator tego oddziału bezskutecznie przekonywał dyrektora, że kwota przewidziana przez NFZ na leczenie trombolityczne (wycena: 242 pkt x 51 zł = 12.342 zł) wystarcza także na zapłacenie lekarzom za gotowość i należytą opiekę nad pacjentem.

W związku z powyższym mam pytania do Pani Minister:

1. Czy dyrekcja szpitala może zmuszać lekarzy, aby podejmowali działalność gospodarczą, i czy jedy-

na możliwa formuła przyjęta w piśmie dyr. M. nie narusza praw pracowniczych?

2. Czy zdaniem Pani Minister rezygnacja z dyżurów „na telefon” to właściwy sposób oszczędności w szpitalach?

3. Czy nie należy pozostawić dyżurów „na telefon” w tych oddziałach szpitalnych, w których – zdaniem lekarzy – są one niezbędne w celu zapewnienia właściwej opieki pacjentom, a wręcz dla ich bezpieczeństwa?

4. Czy decyzje dyrektora Szpitala Uniwersyteckiego nr 2 im. dr. Jana Bizuela w Bydgoszczy i sposób ich wprowadzenia nie narażają pacjentów na niebezpieczeństwo, a lekarzy i szpitala na dodatkowe straty? Czy może Pani Minister zbadać zasadność i racjonalność decyzji podjętych przez dyr. M.?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13711)

do ministra infrastruktury

w sprawie różnego traktowania odbiorców mediów komunalnych

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie wielu spotkań z wyborcami odebrałem wiele uwag dotyczących problemu dostarczania wody do lokali oraz części wspólnych budynków zarządzanych przez wspólnoty mieszkaniowe. Odbiorcy gazu, energii elektrycznej ponoszą koszty zużycia mediów w swoich lokalach, ewentualne zużycie mediów w częściach wspólnych obejmuje rozliczenia po stronie dostawcy.

Regulacje prawne dotyczące zaopatrzenia w wodę (ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, Dz. U. z dnia 13 lipca 2001 r.) powodują, iż przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne rozliczają zużycie wody wg tzw. wodomierza głównego, przenosząc odpowiedzialność rozliczeń różnic wskazań między wodomierzem głównym a wodomierzami zainstalowanymi w poszczególnych lokalach oraz ewentualne niedopłaty na wspólnotę mieszkaniową.

Biorąc pod uwagę powyższe, pozwalam sobie zadać pytania:

1. Z czego wynikają różnice w podejściu do dostawców różnego rodzaju mediów?

2. Z mojej wiedzy wynika, że straty wody wynikają nie tylko z różnicy w odczytach między wodomierzem głównym a wodomierzami zainstalowanymi w poszczególnych lokalach, ale i ze strat na trasie przesyłu. Kto zatem ponosi te koszty (wg moich

informacji straty na trasie przesyłu sięgają od kilkunastu do kilkudziesięciu procent)?

3. Czy ministerstwo przewiduje nowelizację ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków w kierunku zrównania zasad rozliczeń zużycia wody z dostawą innych mediów – energii elektrycznej, gazu?

Poseł Marcin Zawila

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13712)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nowelizacji ustawy o zatrudnieniu
socjalnym umożliwiającej funkcjonowanie
centrów integracji społecznej jako
podmiotów ekonomii zawodowej**

Przewidywana nowelizacja ustawy o finansach publicznych zakłada likwidację gospodarstw pomocniczych. Centra integracji społecznej, których instytucją tworzącą jest wójt, burmistrz, prezydent miasta, funkcjonują obecnie jedynie w formie gospodarstw pomocniczych. W założeniach nowelizacji ustawy zostaną zlikwidowane do dnia 31 grudnia 2010 r.

Likwidacja gospodarstw pomocniczych wynikająca z nowelizacji ustawy o finansach publicznych jest równoznaczna z likwidacją „samorządowych” centrów integracji społecznej. Jedyną możliwością ich dalszego funkcjonowania jest przekształcenie ich w jednostki budżetowe, co całkowicie uniemożliwia wypracowywanie zewnętrznych środków, częściowo pokrywających koszty funkcjonowania tych centrów. Gminy decydujące się na przekształcenie centrów w jednostki budżetowe zmuszone będą zaplanować 100-procentowe pokrycie kosztów ich funkcjonowania. Z informacji uzyskanych od osób odpowiedzialnych za kierowanie centrami wynika jednoznacznie, że w przeważającej części gmin nie ma woli tworzenia nowych jednostek budżetowych, szczególnie w sytuacji mniejszych wpływów do budżetów gminnych.

Centra integracji społecznej przekształcone w jednostki budżetowe nie będą podmiotami ekonomii społecznej. W ten sposób zostanie wypaczona idea tworzenia podmiotów, które z założenia miały wypracowywać co najmniej część środków niezbędnych do pokrycia kosztów aktywizacji społecznej i zawodowej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym.

Likwidacja „samorządowych” centrów uniemożliwi realizację rozpoczętych projektów dofinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, których zakończenie realizacji planowane jest po 31 grudnia 2010 r.

Ideą ogłaszanych otwartych konkursów w ramach priorytetu VII: Promocja integracji społecznej, poddziałanie 7.2.1: Aktywizacja zawodowa i społeczna osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” było między innymi wsparcie dla tworzenia i działalności podmiotów ekonomii społecznej, w tym centrów integracji społecznej.

Centra integracji społecznej realizujące projekty w ramach priorytetu VII poddziałania 7.2.1 zmuszone zostaną do przerwania realizacji projektu (w sytuacji całkowitej likwidacji centrum), przerwania realizacji projektu z powodu braku statusu centrum integracji społecznej (w sytuacji „wchłonięcia” kadry centrum po likwidacji gospodarstw pomocniczych i braku zgody na utworzenie nowej jednostki budżetowej), przerwania realizacji projektu przez gminę (w sytuacji przejścia zadań realizowanych przez centrum przez organizację pozarządową – przejmująca projekt organizacja może nie posiadać zdolności finansowej do prawidłowego zabezpieczenia realizacji projektu i uzyskania zgody IP II stopnia na kontynuację projektu) oraz przejścia realizacji projektu przez nowo powstałą jednostkę budżetową, po uprzednim uzyskaniu zgody IP II stopnia.

Jak przedstawiono powyżej, nowelizacja ustawy o finansach publicznych umożliwiająca funkcjonowanie centrów integracji społecznej jedynie w formie nowo tworzonych jednostek budżetowych jest dużym zagrożeniem dla istnienia „samorządowych” centrów integracji społecznej i realizowanych zadań z zakresu aktywizacji społecznej i zawodowej osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy.

W związku z powyższym przedkładam szanownej pani minister w załączeniu propozycję zmian zapisów w ustawie o zatrudnieniu socjalnym uzyskanych w wyniku konsultacji i opracowań przez pracowników centrów integracji społecznej, które pozwoliłyby na funkcjonowanie centrów integracji społecznej jako podmiotów ekonomii społecznej*).

Uprzejmie proszę Szanowną Panią Minister o przedstawienie stanowiska ministerstwa w przedmiotowej sprawie oraz odpowiedź na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej planuje nowelizację ustawy o zatrudnieniu socjalnym z dnia 13 czerwca 2003 r. w odniesieniu do proponowanych zmian ustawy o finansach publicznych, umożliwiających funkcjonowanie centrów integracji społecznej jako podmiotów ekonomii społecznej?

Poseł Zbigniew Pacelt

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 14 grudnia 2009 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Interpelacja
(nr 13713)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy regionalnej drogi
Racibórz – Pszczyna**

Szanowny Panie Ministrze! W roku 2002 gminy i powiaty tworzące subregion zachodni województwa śląskiego powołały do życia Związek Gmin i Powiatów Subregionu Zachodniego Województwa Śląskiego z siedzibą w Rybniku. Priorytetowym zadaniem, jakie postawili przed sobą samorządowcy tworzący związek, była budowa regionalnej drogi Racibórz – Pszczyna. Od tego czasu podejmowane były liczne inicjatywy mające na celu realizację tego zadania, jednakże nie przyniosły one spodziewanych efektów. Inwestycja ta, realizowana na terenach objętych procesem restrukturyzacji branży górniczej, będzie miała kluczowe znaczenie dla sytuacji ekonomiczno-społecznej tego regionu, który zamieszkuje łącznie 650 tys. osób. Budowa drogi przyczyni się do ożywienia gospodarczego, stworzenia nowych miejsc pracy w sektorze małej i średniej przedsiębiorczości, a także wpłynie na decyzje lokalizacyjne podejmowane przez strategicznych inwestorów. Zdaję sobie sprawę, że nowoczesna infrastruktura transportowa oraz sprawne systemy komunikacyjne decydują o konkurencyjności regionów. Zaniechanie budowy tej drogi spowoduje, iż nasz region będzie miał marginalny charakter w rozwoju nowoczesnej Europy.

Koszt realizacji tego zadania szacowany jest na 1,2 mld zł i przekracza możliwości finansowe gmin i powiatów, przez które przebiegać będzie droga. Inwestycja ta wpisuje się w strategię rozwoju województwa śląskiego, ponadto jej przebieg znajduje odzwierciedlenie w planach zagospodarowania przestrzennego. W pierwszym etapie planuje się zrealizować kluczowy odcinek tej drogi łączący DK 78 w Rybniku z budową autostrady A1 (węzeł w Ropniu), na odcinku tym szacowany jest największy ruch komunikacyjny. Koszt jego realizacji wynosi około 400 mln zł, jednakże w pierwszej kolejności należy opracować dokumentację techniczną oraz dokonać wykupu działek niezbędnych do realizacji zadania.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy w planach Ministerstwa Infrastruktury zostało ujęte dofinansowanie budowy drogi regionalnej Racibórz – Pszczyna?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Janik

Rybnik, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13714)

do ministra środowiska

**w sprawie szkód wyrządzanych
przez zwierzęta leśne**

W związku z informacjami przekazywanymi przez koła łowieckie działające na Dolnym Śląsku, dotyczącymi zwiększonej populacji dzikich zwierząt powodujących szkody w uprawach gospodarskich uprzejmie proszę o zapoznanie się z problemem i odpowiedź na pytania.

Zgodnie z przekazanymi mi informacjami przedstawiciele kół łowieckich nie są w stanie zapanować nad powiększającą się populacją niektórych zwierząt leśnych. Przy czym największym problemem nie są obowiązujące w tym zakresie przepisy, ale sposób finansowania działalności kół łowieckich utrzymujących się przede wszystkim ze składek członkowskich oraz wpływów z gospodarki łowieckiej. W tej sytuacji zasadna wydaje się interwencja rządu, ponieważ zwierzęta niszczą uprawy gospodarskie, co wiąże się z koniecznością wypłat odszkodowań przez koła łowieckie. To prowadzi do jeszcze większych problemów finansowych tych organizacji i w żaden sposób nie rozwiązuje istoty problemu. Dlatego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska posiada dane dotyczące zwiększenia się populacji zwierząt leśnych niszczących uprawy na Dolnym Śląsku?

2. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Środowiska w sprawie opisanego problemu?

Z poważaniem

Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Wałbrzych, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13715)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie ochrony stosunku pracy
nauczycieli mianowanych**

Szanowna Pani Minister! Ustawa Karta Nauczyciela daje nauczycielom szczególną możliwość ochrony zdrowia poprzez korzystanie z urlopu dla poratowania zdrowia zgodnie z art. 20 ustawy. Nauczyciele zatrudnieni w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony po przepracowaniu co najmniej 7 lat w szkole mogą skorzystać z urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo roku. Łączny wymiar urlopu dla poratowania zdrowia nauczy-

ciela nie może przekroczyć, w okresie całego zatrudnienia, 3 lat. Kolejnego urlopu można nauczycielowi udzielić po upływie roku od dnia zakończenia poprzedniego urlopu. Nauczyciel w całym okresie przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia zachowuje prawo do comiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat oraz prawo do innych świadczeń pracowniczych zgodnie z art. 73 ust. 5 KN. W okresie przebywania na urlopie zdrowotnym nauczyciel nie może nawiązać stosunku pracy lub podjąć innej działalności zarobkowej. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela dyrektor szkoły. Podstawą do udzielenia urlopu jest orzeczenie lekarza o potrzebie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Dyrektor szkoły nie może odmówić nauczycielowi udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli nauczyciel spełnia warunki określone w przepisach. Urlop dla poratowania zdrowia jest usprawiedliwioną nieobecnością nauczyciela w pracy. Wszystkie grupy zawodowe korzystają w czasie usprawiedliwionej nieobecności w pracy z ochrony stosunku pracy, jaki gwarantuje im Kodeks pracy w art. 41.

Wyróżnia się dwa rodzaje sytuacji związanych z korzystaniem przez nauczycieli z prawa do urlopu dla poratowania zdrowia:

- nauczyciel korzysta z urlopu dla poratowania zdrowia od 1 września danego roku kalendarzowego do 31 sierpnia następnego roku kalendarzowego, czyli w okresie trwania pełnego roku szkolnego,
- nauczyciel korzysta z tego urlopu z powodu nagłej konieczności, np. od połowy września danego roku kalendarzowego do 1 września włącznie (lub dłużej) następnego roku kalendarzowego, a więc na przełomie dwóch lat szkolnych.

Zgodnie z art. 20 KN ust.3 i ust.4 w szkole, w której są ferie szkolne rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn organizacyjnych może nastąpić tylko z końcem roku szkolnego tj. z dniem 31 sierpnia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami i proszę o wyczerpującą odpowiedź:

1. Czy jest zgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 sierpnia z nauczycielem, któremu dyrektor szkoły na podstawie orzeczenia lekarskiego udzielił urlopu dla poratowania zdrowia np. do 1 września włącznie następnego już roku szkolnego lub dłużej?

2. Czy w świetle obowiązujących przepisów dyrektor szkoły może samowolnie podjąć decyzję o skróceniu czasu trwania urlopu dla poratowania zdrowia o ilość dni przekraczającą dzień 31 sierpnia w celu rozwiązania z nauczycielem mianowanym stosunku pracy z przyczyn organizacyjnych?

3. Czy dyrektor szkoły może wypłacić ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop dla poratowania zdrowia, tak jak wypłaca się ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym w czasie trwania urlopu dla poratowania zdrowia, a więc za okres czasu już po ustaniu stosunku pracy?

4. Czy nauczyciele mianowani, wzorem innych grup zawodowych, mogą korzystać z ochrony stosunku pracy w czasie usprawiedliwionej nieobecności w pracy spowodowanej np. chorobą lub urlopem dla poratowania zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 15 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13716)

do ministra środowiska

**w sprawie redukcji emisji
gazów cieplarnianych,
których źródłem jest transport**

Szanowny Panie Ministrze! Polska ratyfikowała tzw. protokół z Kioto, będący uzupełnieniem ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu. Na mocy postanowień protokołu kraje, które zdecydowały się na ratyfikację, zobowiązały się do redukcji do 2012 r. własnych emisji gazów powodujących efekt cieplarniany, m.in. takich jak: dwutlenek węgla, metan, tlenek azotu itp. Kraje w różny sposób starają się zredukować emisję ww. gazów. Jednym z priorytetów jest redukcja emisji gazów cieplarnianych w transporcie. Jak alarmują specjaliści, wzrastająca liczba samochodów na świecie przyczynia się do coraz większej emisji gazów cieplarnianych. Niezaprzeczalnie również w Polsce, i to od kilkunastu lat, obserwowany jest wzrost liczby samochodów. Dlatego też warto rozważyć kwestię zredukowania ilości spalin produkowanych przez silniki samochodowe. Producenci samochodów wytwarzają coraz nowocześniejsze silniki, które zużywają coraz mniej paliwa przy jednoczesnym wzroście ich efektywności. Niektóre kraje członkowskie Unii Europejskiej zdecydowały się na wspieranie nabywców aut o napędzie bardziej przyjaznym środowisku naturalnemu, takim jak np. napęd hybrydowy, elektryczny czy też napęd na gaz płynny (LPG). Według ekspertów napęd na gaz płynny (LPG) produkuje mniejszą ilość szkodliwych dla środowiska związków chemicznych aniżeli benzyna bezołowiowa. Ponieważ zakup aut z silnikami elektrycznymi i hybrydowymi wciąż wiąże się z poniesieniem większych wydatków, dlatego mając na uwadze polskie realia, warto może rozważyć choćby niewielkie wsparcie dla osób, które zdecydowały się na montaż instalacji LPG w samochodach. Niektóre z krajów UE (takie jak Włochy) zdecydowały się wesprzeć osoby, które zdecydowały się na montaż w pojazdach samochodowych instalacji gazowej poprzez współfinansowanie ich montażu. W Polsce do 2008 r. można było zaobserwować dyna-

miczny rozwój rynku aut zasilanych LPG oraz szeroką dostępność tego paliwa. Zwiększenie jednak opodatkowania gazu płynnego spowodowało wzrost ceny LPG, a następnie determinowało wyraźny spadek popytu na LPG oraz liczbę montowanych instalacji LPG.

Panie Ministrze:

— Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

— Jakie działania są podejmowane w celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w transporcie?

— Jakie jest Pana stanowisko wobec koncepcji wsparcia rynku pojazdów samochodowych zasilanych alternatywnie ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska, pochodzących ze sprzedaży praw do niewykorzystanych limitów emisji gazów cieplarnianych?

— Jak zamierza Pan wykorzystać środki uzyskane w wyniku sprzedaży praw do emisji gazów określonych przez protokół z Kioto?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Lenz

Toruń, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13717)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 29 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinna odpowiadać lokalna strategia rozwoju obszarów rybackich, kryteriów wyboru lokalnej grupy rybackiej do realizacji tej strategii oraz wymagań, jakim powinna odpowiadać umowa dotycząca warunków i sposobu realizacji tej strategii w ramach Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”

Wejście w życie w 2008 r. przepisów zmieniających ustawę o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt spowodował, że bardzo duża część mniejszych, rodzinnych hodowców ryb nie zgłosiła swojej działalności do powiatowej inspekcji weterynaryjnej. Jednym z obowiązkowych załączników do wniosku o wybór stowarzyszenia do realizacji lokalnej strategii rozwoju obszarów rybackich jest decyzja powiatowego lekarza weterynarii o nadaniu numeru lub wpisaniu do rejestru podmiotów prowadzących działalność rybacką. Na terenach, na których występuje duże skupisko takich podmiotów, istnieje ryzyko braku możliwości udowodnienia za-

leżności od rybołówstwa. Efektem będzie brak możliwości ubiegania się o tę część środków PO „Ryby” 2007–2013, która przeznaczona jest na rozwój obszarów zależnych od rybołówstwa. Istotnym jest, że środki w ramach IV osi priorytetowej: Zrównoważony rozwój obszarów zależnych od rybołówstwa PO „Ryby” 2007–2013 z założenia powinny trafić do podmiotów słabszych, gorzej radzących sobie na rynku. Ponadto ich główny strumień skierowany jest na rozwijanie poza rybackiej działalności gospodarczej.

Na terenach, gdzie występuje większość profesjonalnych podmiotów rybackich posiadających numery weterynaryjne, nie będzie problemu z uzyskaniem zależności od rybołówstwa. Tam jednak zapotrzebowanie na te środki jest dużo mniejsze, gdyż podmioty te mogą ubiegać się o dofinansowanie działalności rybackiej w ramach II osi priorytetowej: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury PO „Ryby” 2007–2013. Podmioty, które nie dopełniły obowiązku rejestracji w powiatowej inspekcji weterynaryjnej, to z reguły małe, rodzinne gospodarstwa rybackie sprzedające całą swoją produkcję lokalnej ludności (do ubiegłego roku nie podlegały nadzorowi). Brak możliwości aplikowania o środki w ramach IV osi priorytetowej pogorszy dodatkowo sytuację tych podmiotów na rynku.

Zmiana wyżej wymienionej ustawy, która weszła w 2008 r., podyktowana była koniecznością implementacji w Polsce przepisów dyrektywy Rady nr 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób. Podstawową zmianą, jaką wniósł przywołany akt, było objęcie nadzorem weterynaryjnym wszelkich podmiotów przetrzymujących żywe ryby, z niewielkimi wyjątkami. Poza przepisami bezpośrednio przeniesionymi z dyrektywy UE w ustawie pojawił się zapis, z którego wynika konieczność zgłoszenia prowadzonej działalności do powiatowych inspektoratów weterynarii. Takie rozwiązanie nie wynikało z przepisów samej dyrektywy, wspominała ona tylko o konieczności podjęcia działań w celu jej wdrożenia w sposób najmniej uciążliwy dla obrotu gospodarczego. Przed zmianą przepisów takim nadzorem objęte były gospodarstwa dostarczające na rynek hurtowe ilości ryb konsumpcyjnych lub materiału zarybieniowego. Zwolnione z tego obowiązku były wszystkie te, które produkowały na potrzeby własne lub sprzedawały swoją produkcję w niewielkich ilościach odbiorcom detalicznym, czyli tzw. sprzedaż na grobli. Ponadto nie wymagało zgłoszenia przetrzymywanie żywych ryb w celach handlowych (handel żywymi rybami oraz tzw. łowiska specjalne). Te wszystkie podmioty muszą być obecnie zarejestrowane.

W związku z powyższym istotne byłoby umożliwienie zaliczania podmiotów do sektora rybackiego na dzień złożenia wniosku o wybór stowarzyszenia

do realizacji LSROR. Rozwiązanie to pozwoli na legalizowanie prowadzonej działalności i wyjście z tzw. „szarej strefy”. Przytoczone wyżej rozporządzenie w obecnym kształcie uniemożliwia takie próby, gdyż weszło w życie z dniem ogłoszenia.

W programie przygotowanym przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ważne miejsce zajmuje rybactwo śródlądowe, które, biorąc także pod uwagę wielkość limitów połowowych Unii Europejskiej dotyczących rybactwa morskiego, nabiera olbrzymiego znaczenia i rekompensuje niekorzystne trendy na rynku ryb. W Wielkopolsce zarejestrowane zostały cztery stowarzyszenia, które zamierzały aplikować o środki w ramach IV osi priorytetowej. Obecny kształt wniosku o wybór stowarzyszenia (konieczność przedłożenia decyzji powiatowego lekarza weterynarii o nadaniu numeru lub wpisaniu do rejestru podmiotów prowadzących działalność rybacką) eliminuje w dużym stopniu to środowisko oraz obszary od niego zależne ze wsparcia w ramach 4 osi priorytetowej.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Czy możliwa byłaby zmiana terminu, na który ustala się liczbę podmiotów, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, 3–5 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 29 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinna odpowiadać lokalna strategia rozwoju obszarów rybackich, kryteriów wyboru lokalnej grupy rybackiej do realizacji tej strategii oraz wymagań, jakim powinna odpowiadać umowa dotycząca warunków i sposobu realizacji tej strategii w ramach Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”, uznając za termin umożliwiający zaliczanie podmiotów do sektora rybackiego na dzień złożenia wniosku o wybór stowarzyszenia do realizacji LSROR?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Piotr Nowak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13718)

do ministra gospodarki

w sprawie stanowiska

Ministerstwa Gospodarki wobec dokumentu:
„Globalny pakt na rzecz zatrudnienia”

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Dokument zatytułowany „Globalny pakt na rzecz zatrudnienia”

przyjęto jednogłośnie 19 czerwca 2009 r. w Genewie przez delegatów na 98. Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy. Czytamy w nim m.in., iż dla osiągnięcia zakładanych celów rządu, pracodawcy i związkowcy wspólnie zgodzili się uczynić pełne i produktywne zatrudnienie oraz godną pracę jednym z priorytetów reakcji na kryzys. W Polsce nie podejmuje się takich działań, a tymczasem narastają zagrożenia dla pracowników kolejnych branż. Zamykane są stocznie, redukcje dosięgają wielu zakładów pracy, wielu grozi bankructwo. Dotychczas podejmowane programy osłonowe bądź mające na celu umożliwienie zwalnianym powrotu na rynek pracy okazują się nieprzydatne lub w najlepszym przypadku mało skuteczne. Związki zawodowe już informują o przygotowaniach do ogólnokrajowych akcji protestacyjnych, doskonale zdając sobie sprawę, iż wobec bezczynności rządzących byt reprezentowanych przez nie pracowników i ich rodzin jest zagrożony.

Będąc mandatariuszem ziemi tarnowskiej, czuję się szczególnie zobligowana do troski o dobro załóg tarnowskich zakładów pracy. Obecnie bardzo trudny okres przeżywają Tarnowskie Zakłady Mechaniczne, pomoc rządowa staje się koniecznością, tak ze względu na dobro zatrudnionych tam osób, jak i ze względu na strategiczne znaczenie zakładów dla zachowania gotowości wytwórczej w branży zbrojeniowej, co stanowi jeden z filarów suwerenności państwowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, interpeluję:

1. Jakie stanowisko zajmuje Ministerstwo Gospodarki wobec wynegocjowanego dokumentu: „Globalny pakt na rzecz zatrudnienia”?

2. Jakie działania podejmie Pan, Panie Ministrze, w związku z ustaleniami 98. Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy?

3. Jakie programy pomocowe, tak dla załogi, jak i dla całych zakładów mechanicznych, mogą zostać wprowadzone w życie w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13719)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zagrożeń dla przemysłu
zbrojeniowego i załóg tam zatrudnionych
wobec polityki zamówieniowej MON,
ze szczególnym uwzględnieniem Zakładów
Mechanicznych w Tarnowie**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Otrzymałam alarmujące pismo od pana J. Ś., przewodniczącego

Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, dotyczącej m.in. losu rodzimego przemysłu zbrojeniowego.

Jest powszechnie wiadomo, iż przemysł zbrojeniowy zatrudnia ludzi wąskich specjalizacji, fachowców, których pozyskanie w razie nagłej potrzeby będzie bardzo trudne, jeśli nie zgoła niemożliwe. Nie jest też tajemnicą, iż ludzie ci po wielu latach pracy w swojej wąskiej specjalizacji nie są konkurencyjni na otwartym, pozabranżowym rynku pracy i mają trudności ze znalezieniem nowego miejsca zatrudnienia.

Truizmem będzie też przywoływanie argumentów o przemyśle zbrojeniowym jako jednym z filarów suwerennego bytu naszego państwa. Zachowanie niezależności w zakresie produkcji zbrojeniowej może okazać się strategicznie istotnym zagadnieniem, tak jak zapewnienie niezależności energetycznej i surowcowej w dającej się przewidzieć przyszłości.

Tymczasem krótkowzroczna polityka zamówieniowa, jaką prowadzi Ministerstwo Obrony Narodowej, naraża rodzimy przemysł zbrojeniowy na katastrofę lub w najlepszym przypadku na bardzo daleko idące redukcje tak załóg, jak i zdolności produkcyjnych.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy ministerstwu znane są zagadnienia związane z europejskim funduszem dostosowania globalizacyjnego oraz ustalenia 98. Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy zawarte w dokumencie „Globalny pakt na rzecz zatrudnienia” oraz czy dysponuje wypracowanymi programami, które pozwoliłyby na zaabsorbowanie środków z europejskiego funduszu dostosowania globalizacyjnego na potrzeby załóg przemysłu zbrojeniowego oraz na umożliwienie realizacji wobec przemysłu zbrojeniowego ustaleń 98. Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy?

2. Czy wobec zwiększania się zaangażowania militarne naszego państwa w misje poza granicami kraju ministerstwo może zagwarantować wystarczająco wysoki poziom zamówień, tak aby utrzymać zdolności produkcyjne zakładów branży zbrojeniowej?

3. Czy ministerstwo ma rozeznanie w sytuacji gospodarczej Zakładów Mechanicznych w Tarnowie?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 14 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13720)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie oświadczeń majątkowych
radnych gmin**

Szanowny Panie Ministrze! Niektóre urzędy skarbowe, kontrolując oświadczenia majątkowe radnych gminnych, zgłaszają zastrzeżenia do pracowników urzędów gmin, że nie żądają od radnych także

oświadczenia o dochodach ich współmałżonków. Swoje żądania urzędy skarbowe opierają o art. 24h ust. 7 ustawy o samorządzie gminnym.

Zdaniem urzędów gmin taki obowiązek nie wynika z ww. przepisu, zaś działalność urzędników urzędów skarbowych ma charakter nadinterpretacji. W szczególności z zapisu art. 24h ust. 7 wymienionej ustawy wynika, że w czasie analizy oświadczenia majątkowego radnego urząd skarbowy uwzględni także zeznanie majątkowe współmałżonka uwzględniające dochody za rok, którego dotyczy oświadczenie majątkowe.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź: Czy urzędy skarbowe są uprawnione żądać w trybie art. 24 ust. 7 ustawy o samorządzie gminnym od urzędów gmin, by oświadczenia majątkowe radnych uwzględniały dochody ich współmałżonków?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 17 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13721)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie dostosowania kierunków studiów
do potrzeb rynku pracy**

Szanowna Pani Minister! W Polsce od dwóch lat wzrasta bezrobocie wśród młodych ludzi. Obecnie ponad 400 tys. młodych osób pozostaje bez pracy. GUS podał, że w ciągu roku liczba bezrobotnych do 25. roku życia wzrosła o 42%. Wg ekspertów na poziom bezrobocia wśród młodych ludzi ma wpływ m.in. niedostosowanie kształcenia w Polsce do potrzeb rynku pracy. W wielu zawodach brakuje pracowników, a zatrudnienia szukają rzesze specjalistów od marketingu i finansów, których rynek nie jest w stanie wchłonąć. Niedostosowanie edukacji do potrzeb rynku pracy jest głównym powodem tego, że bezrobocie wśród młodych ludzi rośnie dwa razy szybciej niż w pozostałych grupach wiekowych.

Dlatego zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu dostosowania kierunków studiów oferowanych przez uczelnie do aktualnych potrzeb rynku pracy?

2. Czy prowadzona jest w tym zakresie współpraca z pracodawcami i przedsiębiorcami?

3. Czy uczelnie prowadzą monitoring podejmowania pracy przez swoich absolwentów?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13722)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie rozwijania turystyki kulturalnej
w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 4 listopada został podpisany list intencyjny między Panem Ministrem a ministrem sportu i turystyki w zakresie rozwijania turystyki kulturalnej w Polsce, promowania kultury polskiej oraz kreowania i umacniania pozytywnego wizerunku Polski w świecie. Deklaracja współpracy ma być realizowana m.in. przez prowadzenie wspólnych działań przy tworzeniu rozwiązań legislacyjnych mających wpływ na rozwój turystyki kulturowej, współdziałanie w ramach przygotowań i realizacji międzynarodowych projektów promocji kultury polskiej, prowadzenie konsultacji odnośnie do planowanych zagranicznych projektów promocyjnych, wymianę doświadczeń, informacji, opracowań i publikacji w zakresie kształtowania wizerunku Polski w świecie i promocji kultury polskiej za granicą. Strony oświadczyły, że z największą starannością będą współpracować przy realizacji zadań wynikających z listu intencyjnego.

Z treści listu wynika, że powstaną kolejne pisemne porozumienia dotyczące realizacji rozwijania turystyki kulturowej w Polsce.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy w ostatnich kilku latach oba ministerstwa podpisywały w ramach jednego rządu listy intencyjne w sprawach wspólnych działań?

2. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego podpisywało listy intencyjne z innymi ministerstwami obecnego rządu?

3. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego podpisze listy intencyjne z Ministerstwem Spraw Zagranicznych w zakresie kształtowania wizerunku Polski w świecie i promocji kultury polskiej za granicą?

4. Kiedy należy się spodziewać kolejnych pisemnych porozumień między MKiDN a MSiT wynikających z treści listu intencyjnego?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13723)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wzrostu bezrobocia
wśród młodych Polaków**

Szanowna Pani Minister! Od dwóch lat pogłębia się zjawisko wzrostu bezrobocia wśród młodych Polaków. Już obecnie ponad 400 tys. młodych osób w Polsce jest bez pracy. Według GUS w ciągu roku liczba bezrobotnych do 25. roku życia wzrosła o 42%. Stopa bezrobocia młodzieży utrzymuje się na poziomie wyższym od wartości wskaźnika dla ogółu obywateli.

Eksperti uważają, że na bezrobocie wśród młodych ludzi wpływa m.in. niedostosowanie kształcenia do potrzeb rynku pracy. W wielu zawodach brakuje pracowników, a zatrudnienia szukają rzesze specjalistów od marketingu i finansów, których rynek nie jest w stanie wchłonąć.

Stąd kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd koalicyjny PO-PSL w celu ograniczenia zjawiska wzrostu bezrobocia ludzi młodych?

2. Czy ministerstwo rozważa możliwość wprowadzenia obniżki obciążeń płacowych dla młodych pracowników, np. przez obniżenie klina podatkowego?

3. Czy ministerstwo przewiduje stworzenie zachęt dla rozwoju rynku usług edukacyjnych czy opiekuńczych?

4. Jaki procent młodych, bezrobotnych osób pobiera zasiłki?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, 5 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13724)

do ministra finansów

**w sprawie planów zmiany wysokości odsetek
za opłacanie podatków po terminie**

Szanowny Panie Ministrze! Według informacji prasowych Ministerstwo Finansów planuje zwiększyć o dwa punkty procentowe odsetki naliczane za opłacanie podatków po terminie. W ten sposób dochody budżetu państwa mają wzrosnąć w 2010 r. o 15 mln zł. Obecnie do zaległego podatku doliczane są odsetki, które stanowią dwukrotność stopy lombardowej ogłaszanej przez NBP. Przy obecnej stopie

lombardowej w wysokości 5% odsetki karne wynosiłyby 12%.

W związku z tym kieruje do Pana Ministra następujące pytania:

— Czy Ministerstwo Finansów przygotowało nowe przepisy dotyczące zwiększenia odsetek za opłacanie podatków po terminie?

— Czy odsetki te mają wzrosnąć o 2 punkty procentowe?

— Czym podyktowana jest proponowana zmiana, która ewidentnie zwiększa fiskalizm w Polsce?

— Czy propozycja ta będzie omawiana na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 10 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13725)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie pozyskiwania funduszy
z Europejskiego Funduszu Dostosowania
do Globalizacji**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Prasa donosi, co następuje: Parlament Europejski zgodził się na udzielenie pomocy z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji 2400 pracownikom likwidowanych zakładów Della w Irlandii i 2168 tracącym pracę belgijskim robotnikom zakładów tekstylnych.

Trudno nie odnieść wrażenia, iż na polach, na których rządy innych państw wykazują pełną odpowiedzialność społeczną, nasz rząd nie wykazuje wystarczającego zaangażowania. Tymczasem pracownicy szeregu gałęzi przemysłu oraz poszczególnych zakładów pracy o wysoko wyspecjalizowanym profilu (stocznie, zakłady zbrojeniowe, segment wielkiej syntezy chemicznej) żyją w niepewności jutra związanej z kłopotami branży, w której są zatrudnieni. Należy zwrócić uwagę na fakt, iż ludzie ci w niczym nie przyczynili się do sytuacji, w jakiej znalazły się ich zakłady pracy, gdyż decyzje ich dotyczące zapadły w odległych miastach i podejmowane były przez ludzi, których nic z tymi zakładami nie łączyło. Pracownicy ponoszą także niezawinione koszty globalnego kryzysu.

Poważne skutki kryzysu dosięgły także jednego z największych zakładów przemysłowych ziemi tarnowskiej – Zakłady Mechaniczne, które borykają się z trudnościami wobec nagłego wstrzymania zamówień na sprzęt wojskowy. Jest rzeczą oczywistą, iż załoga Zakładów Mechanicznych powinna być objęta daleko idącymi programami osłonowymi.

W związku z powyższym niezrozumiałe jest milczenie resortu, który Pan reprezentuje, w kwestii pozyskiwania funduszy przeznaczonych na objęcie programami osłonowymi pracowników zamykanych zakładów pracy lub tych, którzy tracą zatrudnienie na skutek głębokich redukcji wymuszonych kryzysem.

Wobec powyższego interpeluję:

1. Czy resort Skarbu Państwa posiada szczegółowe informacje na temat możliwości wykorzystania funduszu dostosowania globalizacyjnego w celu umniejszenia kosztów społecznych zamykania jednych zakładów pracy oraz redukcji etatów w innych?

2. Jakie starania o pozyskanie środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji już zostały poczynione?

3. Czy załoga Tarnowskich Zakładów Mechanicznych może otrzymać środki pomocowe z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 14 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13726)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości zaliczania działań
polegających na wykorzystaniu
odnawialnych źródeł energii do kategorii
inwestycji celu publicznego**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 25 czerwca 2009 r., w 20 dni od publikacji w Dzienniku Urzędowym L 140, 05/06/2009 P. 0016 – 0062, weszła w życie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE.

Do tej pory w większości stanowisk, w tym w ostatnich stanowiskach ministra infrastruktury, w obecnym porządku prawnym nie ma możliwości zaliczenia inwestycji polegających na wykorzystaniu OZE do celów publicznych, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Dyrektywa wydaje się zmieniać w zasadniczy sposób uwarunkowania zaliczania wykorzystania OZE do kategorii celu publicznego na gruncie polskiego prawa, gdyż daje podstawy do zaliczenia urządzeń służących do wykorzystania odnawialnych źródeł energii do narzędzi służących ochronie środowiska (m.in. w pkt 1, 42 i 44 uzasadnienia dyrektywy).

Wydaje się, że wejście w życie nowej dyrektywy rozstrzyga tym samym spór interpretacyjny związa-

ny z możliwością uznania za inwestycję celu publicznego przedsięwzięcia polegającego na wykorzystaniu tych źródeł do wytwarzania energii na mocy art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003 r. i art. 6 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. Artykuły te umożliwiają bowiem zaliczenie do inwestycji celu publicznego budowę oraz utrzymanie obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy w świetle zapisów dyrektywy 2001/28/WE urzędzenia wykorzystujące OZE do produkcji energii, które przyczyniają się do redukcji emisji CO₂ i tym samym zgodnie z zapisami dyrektywy stanowią narzędzie polityki klimatycznej i ekologicznej UE, należy uznać także w świetle polskiego prawa za urzędzenia służące ochronie środowiska, a tym samym uznać ich budowę i utrzymanie za cel publiczny?

Z szacunkiem

Posel Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 21 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13727)

do ministra środowiska

w sprawie promocji wykorzystania energii z odnawialnych źródeł

Szanowny Panie Ministrze! Do roku 2020, zgodnie z zapisami dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promocji wykorzystania energii z odnawialnych źródeł, Polska musi osiągnąć poziom 15% udziału energii z OZE w bilansie energii finalnej. Jak wynika z „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.”, osiągnięcie tego poziomu będzie wymagało budowy ok. 6000 MW nowych mocy w elektrowniach wiatrowych. Dotychczas nie udało się wybudować więcej niż 300 MW rocznie, co oznacza, że bez znaczącego przyspieszenia nie będzie możliwe spełnienie wymogów z dyrektywy.

Jedną z najpoważniejszych blokad w szybkim rozwoju energetyki wiatrowej, zdaniem osób przygotowujących projekty tego typu, jest zbyt długi proces uzgadniania i wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz nieprzychylność administracji ochrony środowiska, zwłaszcza na szczeblu regionalnym, do tego typu projektów.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile trwa średnio proces oceny oddziaływania na środowisko dla farmy wiatrowej, ze szczególnym uwzględnieniem etapu uzgadniania decyzji przez RDOŚ?

2. Ile projektów farm wiatrowych i o jakiej łącznej mocy uzyskało uzgodnienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w poszczególnych regionalnych dyrekcjach ochrony środowiska w roku 2009?

3. Czy Minister Środowiska i generalny dyrektor ochrony środowiska podejmuje jakieś działania mające na celu zwiększenie liczby i skrócenie czasu wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach farm wiatrowych?

Z szacunkiem

Posel Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 21 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13728)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji okienek informacyjnych na dworcach PKP

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec pierwszej połowy grudnia, zresztą zgodnie z wieloletnią tradycją, wszedł w życie nowy rozkład jazdy PKP. Wiedzący o tym pasażerowie zostali jednak zaskoczeni faktem, iż równocześnie z wprowadzeniem nowego rozkładu jazdy władze PKP zlikwidowały także okienka informacyjne na większych dworcach. Równocześnie wprowadzono zasadę, że informacje o rozkładzie jazdy można uzyskać w kasach biletowych oraz na stronach internetowych lub drogą telefoniczną.

Już kilka dni funkcjonowania nowego systemu wykazało, że owa wspomniana wyżej likwidacja okienek informacyjnych spowodowała tylko większy bałagan i nikomu nie wyszła na dobre. Stawia to pod dużym znakiem zapytania sens jej wprowadzenia, bo dla każdego normalnie myślącego człowieka wszelkie zmiany winny usprawniać istniejący stan rzeczy. Jeśli bowiem, a tak jest w tym przypadku, prowadzą do jego pogorszenia, to ten fakt obala racjonalny charakter przesłanek leżących u podstaw owych zmian. W tej samej płaszczyźnie należy zwłaszcza potraktować wprowadzanie zmian tam, gdzie istniejący system się sprawdził, a pasażerowie byli do niego przyzwyczajeni i zadowoleni z jego funkcjonowania.

Nowy system spowodował, że na dużych dworcach kolejowych rażąco wydłużyły się kolejki do kas biletowych, osoby pracujące w owych kasach dość opryskliwie traktują pasażerów pytających o połączenia kolejowe, a czasem nie potrafią odpowiedzieć na zadane pytania, natomiast obciążenie linii telefonicznej powoduje, że bardzo trudno jest się dodzwonić. Zaś w przypadku Internetu należy brać pod uwagę fakt, iż nie dla wszystkich jest on dostępny. Finalny efekt wprowadzonych zmian jest generalnie taki, że wy-

rażnemu pogorszeniu uległy warunki korzystania z usług PKP. Dlatego pytam:

1. Jakie rzeczywiste powody leżą u podstaw wprowadzenia poruszonych w niniejszej interpelacji zmian, skoro z góry było wiadomo, że likwidacja okienek informacyjnych utrudni pasażerom korzystanie z usług PKP?

2. Co zamierza zrobić Pan Minister, by władze PKP przez wprowadzenie nieprzemyślanych działań dodatkowo nie utrudniały korzystania z usług tego przedsiębiorstwa?

Z poważaniem

Posel Wiesław Woda

Tarnów, dnia 22 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13729)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zadośćuczynienia krzywdom
wyrządzonym osobom internowanym
w wojskowych obozach specjalnych
na podstawie rozkazu szefa
Sztabu Generalnego LWP
z dnia 26 października 1982 r.**

Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu RP (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912, Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do pani minister pracy i polityki społecznej interpelację w sprawie podjęcia przez ministra pracy i polityki społecznej wszelkich możliwych kroków legislacyjnych celem zadośćuczynienia krzywdom wyrządzonym kombatantom, osobom internowanym w specjalnych obozach wojskowych na podstawie rozkazu szefa Sztabu Generalnego Ludowego Wojska Polskiego z 26 października 1982 r.

Do mojego biura poselskiego zgłosili się przedstawiciele Stowarzyszenia Osób Internowanych „Chełminiacy 1982”. W rozmowach przeprowadzonych ze mną oraz z pracownikami mojego biura przedstawiciele „Chełminiaków” wielokrotnie podnosili, iż do dnia dzisiejszego nie zostały im w jakikolwiek sposób zrekomensowane krzywdy wyrządzone podczas internowania w specjalnych obozach wojskowych. Członkowie „Solidarności” zostali przymusowo wcieleni do wojska w charakterze poborowych celem unieszkodliwienia najbardziej aktywnych opozycjonistów. Dnia 21 października 1982 r. dyrektor Departamentu V MSW w Warszawie płk mgr Józef Sasin wystosował do zastępców komendantów wojewódzkich MO ds. Służby Bezpieczeństwa pismo, w którym nakazał, aby do dnia 23 października 1982 r.

wytypować osoby rekrutujące się głównie z dużych zagrożonych zakładów pracy podejrzane o inspirowanie i organizowanie ostatnich strajków i zajęć ulicznych, negatywne występowanie przeciwko tworzeniu nowych związków zawodowych, czynną wrogą działalność, a nienadające się z różnych powodów do internowania lub zatrzymania. Do dnia dzisiejszego osoby poszkodowane przez ówczesne władze zrzeszone w stowarzyszeniu „Chełminiacy” nie otrzymały żadnej rekompensaty za zmuszenie ich do przymusowej służby wojskowej w warunkach uwłaczających ludzkiej godności. Służba wojskowa w specjalnych obozach wojskowych naruszała podstawowe prawa oraz wolności człowieka i obywatela, które obowiązywały także w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Ponadto przedstawiciele „Chełminiaków” mają ogromny żal i nie mogą zrozumieć, dlaczego nie udało się przeforsować nowelizacji ustawy o uprawnieniach kombatantów, uczestników walki cywilnej lat 1914–1945, działaczy opozycji wobec dyktatury komunistycznej oraz ofiar represji systemów totalitarnych, na mocy której zostaliby zaliczeni jako osoby uprawnione do zadośćuczynienia.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji, czy w sprawie zadośćuczynienia osobom przymusowo wcielonym do Ludowego Wojska Polskiego i skierowanym do specjalnych obozów wojskowych zostały podjęte jakiegokolwiek kroki legislacyjne przez ministra pracy i polityki społecznej. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie proszę o dokładne informacje na temat stopnia zaawansowania tych prac i prognozowanego przedłożenia projektu ustawy do łaski marszałkowskiej. W przypadku braku jakiegokolwiek działania ministra w tej kwestii apeluję o podjęcie wszelkich działań na ścieżce legislacyjnej zmierzających do definitywnego zrekomensowania strat moralnych poniesionych przez te osoby. Nie jest dopuszczalna w demokratycznym państwie prawa, jakim jest Rzeczpospolita Polska, sytuacja, w której osoby walczące z systemem totalitarnym, walczące o wolność i demokrację, o III Rzeczpospolitą nadal nie mogą się doczekać sprawiedliwości dziejowej i symbolicznego zadośćuczynienia za wyrządzone im krzywdy.

Z poważaniem

Posel Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 21 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13730)

do ministra środowiska

**w sprawie środków finansowych na 2010 r.
na regulację koryta rzeki Soły w Zasolu,
gm. Brzeszcze, pow. oświęcimski**

Szanowny Panie Ministrze! Informuję, że w ramach mojej działalności poselskiej za pośrednictwem sołtysa sołectwa Zasole mieszkańcy tego sołectwa zwrócili się do mnie po raz kolejny z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie regulacji koryta rzeki Soły w Zasolu, gmina Brzeszcze, powiat oświęcimski.

Stwierdzają oni na podstawie dotychczasowych zdarzeń, że w rejonie Zasola Soła jest niebezpieczną rzeką o dużym potencjale powodziowym. Wezbrania występują głównie w okresach letnich i charakteryzują się dużą gwałtownością. Podczas długotrwałych opadów deszczu woda zasilająca rzekę powoduje znaczny wzrost jej poziomu. Soła w Zasolu w rejonie ul. Jasnej niebezpiecznie zbliża się do domów i zabudowań gospodarskich. Przy niewielkim wzroście opadów może spowodować nieodwracalne szkody materialne.

Urząd Gminy Brzeszcze, a także Rada Sołeczka w Zasolu kierowały już w 2008 r. w tej sprawie interwencję do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie. Z informacji, jakie uzyskiwałem wtedy, wynika, że kontynuacja prac zabezpieczających tereny przylegające do koryta rzeki przed zalewaniem wodami powodziowymi była niemożliwa w 2008 r. z powodu braku środków finansowych w budżecie RZGW w Krakowie. W 2009 r. również nie przewidziano środków na to zadanie.

W związku z tym proszę o informację: Czy na 2010 r. Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie uwzględnił w planie finansowym zadanie: Regulacji koryta rzeki Soły w Zasolu, gmina Brzeszcze, powiat oświęcimski?

Z poważaniem

Poseł Janusz Chwierut

Oświęcim, dnia 21 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13731)

do ministra środowiska

**w sprawie uregulowania koryta rzeki Piławy
w miejscowości Pszenno (woj. dolnośląskie)**

W związku z licznymi interwencjami mieszkańców Pszenno (gm. Świdnica, woj. dolnośląskie) w sprawie uregulowania koryta rzeki Piława uprzej-

mie proszę o zapoznanie się z problemem i odpowiedź na pytanie.

Rzeka Piława w miejscowości Pszenno zagraża mieszkańcom praktycznie przy każdym większym opadach deszczu. W tym roku najgroźniejsza sytuacja miała miejsce w czerwcu, kiedy rzeka przekroczyła stany alarmowe powyżej miejscowości i płynęła całym korytem, podtapiając najbliższej położone posesje. Za każdym razem, kiedy dochodzi do takich sytuacji, mieszkańcy są zmuszeni zwalniać się z pracy i zabezpieczać dobytek przed zniszczeniem. W ciągłym pogotowiu są także służby odpowiedzialne za przygotowanie odpowiednich materiałów na wypadek powodzi. W dodatku woda jeszcze przez kilka dni po wystąpieniu obfitych opadów deszczu zalega na polach uprawnych i posesjach położonych przy korycie rzeki. Tymczasem problem zostałby rozwiązany, gdyby zostało ono oczyszczone i poszerzone.

W tej sytuacji uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Czy Ministerstwo Środowiska zamierza podjąć kroki w celu uregulowania koryta Piławy zgodnie z oczekiwaniami mieszkańców Pszenno? Jeśli tak, to jaka procedura zostanie wdrożona w tym przypadku i kiedy będzie można spodziewać się jej efektów?

W przypadku kiedy rozwiązanie wskazanego problemu nie zostało zaplanowane w najbliższym czasie, uprzejmie proszę o rozważenie tej sprawy ponownie, ponieważ zarówno mieszkańcy, jak i lokalny samorząd co najmniej od kilkunastu lat ponoszą duże koszty związane ze skutkami ulewnych deszczów. Tym bardziej że zgodnie z przekazanymi mi informacjami dokumentacja dotycząca ewentualnej regulacji koryta Piławy jest w posiadaniu Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu.

Z poważaniem

Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Wałbrzych, dnia 21 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13732)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie prześladowań Domu Polskiego
Związku Polaków na Białorusi w Iwieńcu**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócił się do mnie z apelem klub kultury kresowej z Lęborka w sprawie prześladowań i szykan stosowanych wobec władz i członków Domu Polskiego w Iwieńcu na Białorusi. Były to m.in.: liczne wezwania na przesłuchania, do różnych organów władz, często dotyczące tej samej, wyjaśnianej już wcześniej sprawy; zapowiedzi kontroli, które nierzadko w ogóle się nie odbywały; częste i powtarzające się żądania przygotowania i dostarczenia określonych dokumentów (m.in. finansowych,

pozwoleń budowlanych itp.) dotyczących funkcjonowania Domu Polskiego w Iwieńcu; próby wymuszenia niewyznaczenia delegatów na zjazd Związku Polaków na Białorusi, którego prezesem jest pani Andżelika Borys, proponując w zamian udział w przychylnej władzy rejonowej konferencji Związku Polaków na Białorusi.

Szykany ze strony władz białoruskich mają na celu przede wszystkim zniechęcić członków związku skupionych w Domu Polskim w Iwieńcu do działalności polonijnej. Członkowie tej wspólnoty obawiają się o przyszłość Domu Polskiego w Iwieńcu, twierdząc, że władze białoruskie zrobią wszystko, aby przejąć cały obiekt lub sprawić, by osoby nim kierujące były uległe i sprzyjały administracji.

Zakrojona na szeroką skalę akcja lokalnych władz sprawia, że mniejszość polska skupiona wokół Domu Polskiego w Iwieńcu żyje ze świadomością pełnej inwigilacji swoich działań i w strachu o przyszłość funkcjonowania Polonii w tym miejscu.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jakie są zamiary Ministerstwa Spraw Zagranicznych w celu ochrony mniejszości polskiej na Białorusi, a w szczególności Domu Polskiego Związku Polaków na Białorusi w Iwieńcu?

Z poważaniem

Poseł Witold Namysłak

Lębork, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13733)

do ministra finansów

**w sprawie osób, które dokonywały
transakcji kupna produktów
ropopochodnych zamiast oleju napędowego**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wieloma nieprawidłowościami dotyczącymi kupna produktów ropopochodnych jako olej napędowy urzędy skarbowe przeprowadziły kontrole w celu weryfikacji autentyczności rozliczeń. W wielu przypadkach stwierdzono, iż podatek od towarów i usług został zaniżony przez podatnika poprzez zawyżenie podatku naliczonego w związku z odliczeniem podatku naliczonego wynikającego z faktur VAT wystawionych przez nieuczciwe firmy dokumentujące zakup oleju napędowego.

Konsekwencją nabywania produktów ropopochodnych jest nieuznanie wykazanej przez firmę sprzedaży produktu ropopochodnego jako oleju napędowego. Sprzedawany produkt nie spełnia definicji towaru określonego w ustawie o VAT, a więc w rozliczeniu podatku od towarów i usług nie powstało

zobowiązanie podatkowe podlegające zapłacie w trybie art. 103 ustawy o VAT. Obowiązek podatkowy wynika natomiast z zaistnienia objętego dyspozycją art. 108 ust. 1 ustawy o VAT, który nie nadaje nabywcy widniejącemu na takiej fakturze VAT prawa do obniżenia podatku należnego o podatek w niej wskazany. Zgodnie zatem z art. 108 ust. 1 ustawy o VAT, mimo że powstała kwota podatku od towarów i usług do zapłaty, to zgodnie z art. 103 ustawy o VAT nie powstaje zobowiązanie podatkowe. W nawiązaniu do art. 86 ust. 1 ust. 2 lit. a ustawy o VAT jako stwierdzające czynności, które nie zostały dokonane w przedmiocie tych transakcji, czyli oleju napędowego, nie dają prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o podatek naliczony zawarty w fakturach.

Uważam, iż odpowiedzialność w wyżej opisanej sprawie powinny w całości i wyłącznie ponosić firmy sprzedające produkty ropopochodne, ponieważ nie można mieć pełnej pewności, iż osoba, która owo towar zakupiła, była świadoma zachodzących nieprawidłowości. Wyżej wymieniona sytuacja dotknęła wielu przedsiębiorców, którzy nigdy nie wykazywali jakichkolwiek nieprawidłowości względem urzędu skarbowego, jednak teraz zobowiązani są do oddania kwoty podatku wraz z odsetkami.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania: Czy Pan Minister posiada rozwiązanie, które pomoże przedsiębiorcom nieuczestniczącym bezpośrednio w nieuczciwym procederze, obecnie pociągającym do odpowiedzialności?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13734)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie aktualnej sytuacji
w domach opieki społecznej**

Szanowna Pani Minister! w Polsce w blisko 900 d.p.s. przebywa prawie 100 000 tys. osób starszych, chorych i niepełnosprawnych. Pielęgniarki wykonujące zawód w domach pomocy społecznej zwiedzione obietnicami kontraktów z NFZ na podstawową opiekę zdrowotną w formie zadaniowej, pod groźbą utraty pracy, uruchomiły własne działalności w formie indywidualnych praktyk, spółek czy też ZOZ-ów, zdecydowały się na zarejestrowanie niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej, założyły własne firmy wiążące się ogromnym wkładem własnych środków finansowych, a niestety, mimo wcześniejszych obietnic, 30 czerwca NFZ podjął decyzję o odmowie udzielenia środków na umowy z pielęgniarkami.

Domy pomocy społecznej wstrzymują przyjęcia, bo mają za mało pracowników, a przecież zawarcie umów przez fundusz z pielęgniarkami uniknęłoby tego typu sytuacji. Pielęgniarki nadal opiekowałyby się mieszkańcami domów i dodatkowo na ich miejsce można by było przyjąć nowe osoby. Poza tym dzięki zawarciu umów pacjenci mieliby lepszą opiekę. Nie wystarczy bowiem nakarmić pensjonariusza, pomóc wyjść na spacer, ale trzeba podawać mu leki, robić zastrzyki i zmieniać opatrunki. Nie mogą zajmować się tym opiekunki. A przecież połowa podopiecznych d.p.s. nie wstaje samodzielnie z łóżka – w końcu są to osoby starsze i schorowane, wymagające całodobowej opieki, w związku z czym powinny być objęte kompleksową i odpowiednią do stanu zdrowia opieką pielęgniarską, zgodnie z zakresem kompetencji pielęgniarki p.o.z. Według nowych przepisów siostry z domów pomocy społecznej miałyby zastąpić pielęgniarki. Sęk w tym, że opiekują się one średnio 2 tys. pacjentów. Ponadto nie mają obowiązku nocnych wyjazdów do potrzebujących, a takie w przypadku pensjonariuszy są czasem konieczne. To wszystko oznacza brak należytej opieki nad nimi. Jeżeli pielęgniarki zostaną stamtąd zwolnione, większość pacjentów powinna być kierowana do szpitala. To z kolei podwyższy koszty leczenia i zablokuje szpitalne łóżka. Sporadyczne wizyty pielęgniarek rodzinnych nie zapewnią właściwej opieki podopiecznym d.p.s.

W związku z powyższym zagadnieniem proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co w obecnej sytuacji mają zrobić siostry, które celem otwarcia prywatnych praktyk zaciągnęły kredyty w bankach?

2. Kto w obecnej sytuacji będzie sprawował opiekę nad pensjonariuszami domów opieki społecznej?

3. Jeśli o brakach kadrowych, które doprowadziły do wstrzymania przyjęć, wiadomo było od dawna, dlaczego gminy na czas nie zwiększyły zatrudnienia w d.p.s. zgodnie z obowiązującymi standardami?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13735)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wypłaty świadczeń chorobowych przez pracodawców

Szanowna Pani Minister! Obecne prawo zobowiązuje pracodawców do wypłacania świadczeń pracownikowi przebywającemu na zwolnieniu lekarskim do 33 dni. Po upływie tych dni, czyli począwszy od 34. dnia, pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy, którego płatnikiem jest ZUS.

W praktyce jednak większość pracowników nie choruje w ciągu roku dłużej niż 33 dni, a choroby przewlekłe występują sporadycznie. W związku z tym pracodawca ponosi koszty świadczeń chorobowych, a przecież to Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjmuje ryzyko choroby i to on powinien w całości ponosić związane z tym koszty. To ZUS pobiera składki ubezpieczeniowe odliczane z pensji pracownika, więc to ubezpieczyciel powinien ponosić odpowiedzialność. Za uzasadniony przypadek ponoszenia kosztów przez pracodawcę uważam sytuację, gdyby doszło do wypadku bądź choroby zawodowej pracownika z winy pracodawcy.

W obecnej chwili kryzysu światowego, który dotknął także polskich przedsiębiorców, pozostawienie obowiązujących przepisów bez istotnych zmian spowoduje katastrofalne skutki dla firm, doprowadzając je nawet do upadłości, a jednocześnie do utraty miejsc pracy wielu ludzi. Przerzucanie bowiem obowiązków należących do ZUS na pracodawców powoduje dodatkowe, bardzo wysokie obciążenia pieniężne dla firm.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na podane pytania:

1. Czy według Pani Minister pracodawca powinien być obciążony obowiązkami, do których realizacji statutowo powołany został ZUS?

2. W jaki sposób Pani Minister zamierza rozwiązać zaistniałą sytuację?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 13736)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie bezkarności Biura Podróży Kopernik Travel

Szanowny Panie Ministrze! 17 lipca upadło Biuro Podróży Kopernik. Na stronie internetowej pojawił się komunikat W związku z trudnościami finansowymi, spowodowanymi w ostatnim czasie różnicami kursowymi oraz małymi wpływami i dużymi zaległościami, Biuro Podróży Kopernik sp. z o.o. stało się niewypłacalne i jest zmuszone odwołać kolejne imprezy oraz złożyć w sądzie wnioski o upadłość. Z tym dniem ok. 3 tys. osób zostało bezprawnie oszukanych. Kopernik Travel, mimo że nie opłacił przelotu i pobytu w hotelach, wysłał do Egiptu i Tunezji kolejnych turystów. Natomiast w dniu ogłoszenia bankructwa przez biuro do Afryki poleciała kolejna grupa Polaków. Co więcej, gdzie znajdują się odpowiedzialni za tę sytuację właściciele firmy?

Turyści, którzy mieli dopiero lecieć na wakacje organizowane przez Kopernik Travel, na odpoczynek

nie mają już co liczyć. Mimo wcześniejszych ofert składanych przez mazowiecki urząd marszałkowski, zostali osamotnieni w walce o odzyskanie swoich pieniędzy. Z ubezpieczycielem muszą stanąć sami twarzą w twarz, ponieważ z wpłaconych kwot nie uda im się wywalczyć zbyt wiele. Postępowanie tego biura było cyniczne, ponieważ wysyłało ludzi do nieopłaconych hoteli, wiedząc, że nie zostaną przyjęci. Tylko dlatego w tej sytuacji za powroty tych osób rządowymi samolotami płacić muszą teraz osoby, które w ogóle nie doczekały się wycieczki, a wpłaciły całe kwoty? Uważam, że ta sytuacja nie powinna ich się dotyczyć. Teraz tym osobom ubezpieczyciel oferuje maksymalne 8% całości kwoty imprezy. Czy ta sytuacja nie jest co najmniej śmieszna? Bankructwo tej firmy było zamierzone, a właściciele biura tylko skorzystali z ułomności prawa, za które teraz muszą płacić zwykli ludzie. Jan Korsak, prezes Polskiej Izby Turystycznej, na konferencji prasowej po fakcie sam przyznał: Było to bankructwo zamierzone, które zostało zrealizowane przez zarządzających tą firmą. Uważamy, że w minionych latach spektakularne bankructwa były również zamierzonymi upadkami. Tydzień po zdarzeniu Polska Izba Turystyki wysunęła propozycję zmian w ustawie o usługach turystycznych, proponując fundusz gwarancyjny, który miałby lepiej zabezpieczyć turystów przed skutkami plajty organizujących wycieczki biur.

W związku z powyższym problemem proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego, skoro wcześniej już kondycja touroperatorów była często ukrywana, nie była poddawana nadzorowi, zdarzały się przypadki upadłości biur, dlaczego wtedy nie wysunięto wniosków, dlaczego mają za to płacić niewinni ludzie, którzy nieraz zapewne odmówili sobie wielu rzeczy, żeby móc tylko odłożyć sobie grosza na upragnione zagraniczne wakacje?

2. Czy istnieje możliwość, aby poszkodowani, którzy wpłacili całość imprezy, a nawet nie wyjechali z kraju, odzyskali całość kwoty? W końcu dlaczego mają ponosić odpowiedzialność za właścicieli, którzy ukrywają się przed wymiarem sprawiedliwości i są w tej sytuacji całkowicie bezkarni?

3. Dlaczego dopiero po fakcie plajty kolejnego biura podróży wysunięto program naprawczy w postaci funduszu gwarancyjnego? Dlaczego izba nie wysunęła tego pomysłu wcześniej, skoro upadłość Biura Podróży Kopernik sp. z o.o. nie była pierwszym przypadkiem?

4. Czy właściciele Biura Podróży Kopernik sp. z o.o. poniosą jakieś sankcje?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13737)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie niezgodności treści ksiąg
wieczystych z rzeczywistym stanem
prawnym powstałych na skutek
nieprawidłowości w działalności notariusza**

Szanowny Panie Ministrze! Decyzją z dnia 5 grudnia 2008 r. minister sprawiedliwości odwołał ze stanowiska notariusza pana E. D. W trakcie procedury likwidacji prowadzonej przez niego kancelarii notarialnej ujawniono, iż na znacznej części sporządzonych przez niego oryginałów aktów notarialnych brakuje jego podpisu, chociaż widnieje on na wypisach wydanych stronom umów sprzedaży nieruchomości. Na skutek tych uchybień w szeregu ksiąg wieczystych dokonane zostały wpisy z ostrzeżeniem o niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Stało się tak pomimo faktu dopełnienia przez strony umów wszelkich wymogów formalnych i dokonania przez sąd właściwych wpisów do ksiąg wieczystych na podstawie przedstawionych przez nie wypisów z aktów notarialnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie następujących informacji:

1. Jakie działania w zakresie nadzoru ministra sprawiedliwości nad działalnością notariuszy zostały podjęte w stosunku do pana E. D. w okresie wykonywania przez niego praktyki zawodowej?

2. Jakie kroki prawne podejmowało Ministerstwo Sprawiedliwości w celu ochrony praw osób poszkodowanych w przypadkach wykrycia podobnych nieprawidłowości w funkcjonowaniu innych kancelarii notarialnych?

3. Jakie działania podjęło ministerstwo w celu usunięcia niekorzystnych dla stron umów sporządzanych przez pana D. skutków w postaci niezgodności wpisów do ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym, które nie zostały przez nie zawinione?

Z poważaniem

Poseł Marek Wójcik

Katowice, dnia 23 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13738)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie pracy przymusowej junaków
z Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”**

Pełniąc dyżury w moim biurze poselskim, spotkałem się ostatnio z problemem dotyczącym ewentualnych odszkodowań jednorazowych dla pracujących przymusowo junaków w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

Była to praca świadczona bez wynagrodzenia trwająca najczęściej przez okres 6 miesięcy wykonywania przez młodzież w wieku poborowym i starszym w latach pięćdziesiątych ubiegłego stulecia.

Obecnie obowiązujące regulacje prawne – ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.) – pozwalają dla osób posiadających świadectwo pracy na włączenie okresu pracy przymusowej do służby pracy i zaliczenie go jako okres składkowy. Ma to wpływ na wysokości pobieranej emerytury.

Jednak w przyjętych przez rząd „Założeniach nowelizacji prawa kombatanckiego” nie ma mowy o jednorazowych odszkodowaniach dla pracujących przymusowo junakach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

Obecnie są to ludzie w podeszłym wieku, często schorowani, posiadający niewielkie emerytury czy renty.

W związku z tym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej planuje w przyszłości przygotowanie odmiennych uregulowań, które pozwoliłyby na wypłaty jednorazowych odszkodowań pracujących przymusowo w ramach „Służby Polsce”?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 17 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13739)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie stopnia realizacji Programu
Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”
2007–2013**

Program Operacyjny „Rozwój Polski Wschodniej” skierowany jest do pięciu najbiedniejszych polskich województw, tj. warmińsko-mazurskiego, podlaskiego, lubelskiego, świętokrzyskiego i podkarpackiego.

Podstawowym celem programu jest wsparcie słabiej rozwijających się województw wschodnich, stworzenie im warunków do rozwoju, a w rezultacie zmniejszenie dysproporcji gospodarczych i społecznych, jakie występują między Polską wschodnią a resztą kraju.

W ramach programu realizowane jest 6 priorytetów:

I: Nowoczesna gospodarka,

II: Infrastruktura społeczeństwa informacyjnego,

III: Wojewódzkie ośrodki wzrostu,

IV: Infrastruktura transportowa,

V: Zrównoważony rozwój potencjału turystycznego opartego o warunki naturalne,

VI: Pomoc techniczna,

które następnie przekładają się na konkretne działania.

Województwo podlaskie podobnie jak i inne województwa ściany wschodniej jest chronicznie niedofinansowane. Jego rozwojowe zapóźnienie gospodarczo-infrastrukturalne stawia go w trudnej sytuacji wobec konkurencji lepiej rozwiniętych regionów Polski w ubieganiu się o inwestorów i projekty krajowe.

Z punktu widzenia mieszkańców województwa podlaskiego wszelkie inicjatywy, programy i środki na poprawę sytuacji regionu są ważne i oczekiwane.

Szanowna Pani Minister! Mija kolejny rok realizacji programu, w związku z powyższym zwracam się o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak wygląda stopień realizacji absorpcji środków pochodzących z tego programu w województwie podlaskim, jakie działania zostały zrealizowane w ramach poszczególnych priorytetów i jak ten proces wygląda na tle pozostałych beneficjentów programu?

2. Czy istnieją jakiegokolwiek zagrożenia dotyczące możliwości wykorzystania przeznaczonej dla województwa podlaskiego puli środków, a jeżeli tak, to jaka jest ich geneza?

3. Jak wygląda planowany harmonogram naboru wniosków do poszczególnych działań w najbliższym czasie?

4. Jakie działania promocyjne i instruktażowe podejmowane są celem ułatwienia potencjalnym beneficjentom ubiegania się o dofinansowanie projektów w ramach tego programu?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 12 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13740)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie łączenia bibliotek szkolnych
z bibliotekami publicznymi**

Szanowny Panie Ministrze! Plany resortu, które przewidują łączenie bibliotek szkolnych z bibliotekami publicznymi, wzbudzają duże emocje oraz dyskusję. W opinii wielu specjalistów ewentualna realizacja koncepcji łączenia bibliotek jest problematyczna chociażby ze względu na odmienne funkcje i strukturę. Różnice dotyczą w zasadzie wszystkich sfer funkcjonowania bibliotek; odmienne są ich funkcje, zadania, finansowane są z różnych źródeł, posiadają odmienne organy nadzoru, personel działa w oparciu o odmienne ścieżki awansu zawodowego. Wielu przeciwników tej koncepcji podnosi, że połączenie obu typów bibliotek wpłynie niekorzystnie na poziom ich działalności. Szczególnie zaś ucierpią na tym biblioteki szkolne. Przeciwnicy planów łączenia bibliotek podnoszą również kwestię zablokowania rozwoju tych jednostek po połączeniu z np. z bibliotekami publicznymi lub ośrodkami kultury. Obawy bowiem budzi wysokość nakładów finansowych, które przeznaczane są przez samorządy na prowadzenie działalności bibliotek publicznych. Ponadto rozstrzygnięcia wymaga kwestia wyodrębnienia ośrodka mającego wydawać decyzję o połączeniu przedmiotowych jednostek.

Warto przypomnieć, że w przypadku bibliotek publicznych stosowane są centralne zasady gromadzenia i opracowywania zasobów. Inaczej niż przypadku bibliotek szkolnych, gdzie ich funkcjonowanie wpisuje się w indywidualny program szkoły, uzupełniając go, jednostki te współpracują również z zespołem dydaktyków. Odmienne są także księgozbiory obu typów bibliotek.

Biorąc pod uwagę powyższe, pozwalam sobie zapytać Pana Ministra: Czy resort, proponując przeprowadzenie zmian w przepisach umożliwiających łączenie bibliotek z innymi instytucjami, wziął pod uwagę aspekt ich ewentualnego finansowania przez samorządy? Czy w związku z dyskusją w tej sprawie ministerstwo zamierza zmodyfikować projekt zmian, tak aby uwzględnił część postulatów podnoszonych przez środowiska zaniepokojone ich wprowadzeniem?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 21 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13741)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie niskich płac młodych nauczycieli

Szanowna Pani Minister! Z przeprowadzonych ogólnopolskich badań wynagrodzeń za 2008 r. wynika, że zdecydowanie najlepiej wiodło się osobom zaczynającym swoją karierę zawodową w branży technologicznej informatycznych. Pierwsza płaca była tu na poziomie nawet 3119 zł brutto, czyli zbliżona do średniej krajowej. Mediana płacy w branżach telekomunikacyjnych oraz w przemyśle ciężkim wyniosła 3000 zł.

Zdecydowanie najgorzej wypadła mediana wynagrodzeń osób zaczynających pracę w sektorze nauki i szkolnictwa. W tych sektorach absolwenci mogli liczyć na średnią płacę w wysokości 1740 zł brutto.

Każdego roku karierę na rynku pracy rozpoczyna kilkaset tysięcy młodych ludzi. O tym, jaka będzie ich pierwsza płaca, decyduje nie tylko wiek i wykształcenie, ale przede wszystkim branża, w której stawiają swoje pierwsze kroki zawodowe.

Stąd moje pytania do Pani Minister:

1. Ilu młodych absolwentów wyższych uczelni trafia rocznie do zawodu nauczyciela?
2. Ile wg Ministerstwa Edukacji Narodowej wynosi średnia płaca młodego nauczyciela z wyższym wykształceniem?
3. Jakie działania planuje podjąć MEN w celu poprawy warunków płacowych młodych nauczycieli?
4. Czy wg opinii MEN niska płaca młodych nauczycieli nie wpływa na negatywną selekcję do tego zawodu, a tym samym na poziom nauczania w polskich szkołach?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13742)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie niskich płac osób zaczynających
pracę w sektorze nauki**

Szanowna Pani Minister! Z przeprowadzonych ogólnopolskich badań wynagrodzeń za 2008 r. wynika, że zdecydowanie najlepiej wiodło się osobom zaczynającym swoją karierę zawodową w branży technologicznej informatycznych. Pierwsza płaca była tu na poziomie nawet 3119 zł brutto, czyli zbliżona do średniej krajowej. Mediana płacy w branżach telekomunikacyjnych oraz w przemyśle ciężkim wyniosła 3000 zł.

Zdecydowanie najgorzej wypadła mediana wynagrodzeń osób zaczynających pracę w sektorze nauki i szkolnictwa. W tych sektorach absolwenci mogli liczyć na średnią płacę w wysokości 1740 zł brutto.

Każdego roku karierę na rynku pracy rozpoczyna kilkaset tysięcy młodych ludzi. O tym, jaka będzie ich pierwsza płaca, decyduje nie tylko wiek i wykształcenie, ale przede wszystkim branża, w której stawiają swoje pierwsze kroki zawodowe.

Stąd moje pytania do Pani Minister:

1. Ilu młodych absolwentów wyższych uczelni trafia rocznie do zawodu nauczyciela?

2. Ile według Ministerstwa Edukacji Narodowej wynosi średnia płaca młodego nauczyciela z wyższym wykształceniem?

3. Jakie działania planuje podjąć MEN w celu poprawy warunków placowych młodych nauczycieli?

4. Czy według opinii MEN niska płaca młodych nauczycieli nie wpływa na negatywną selekcję do tego zawodu, a tym samym na poziom nauczania w polskich szkołach?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 21 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13743)

do ministra finansów

w sprawie ofert lokat bankowych bez naliczania podatku od zysków kapitałowych

Szanowny Panie Ministrze! Jeden z banków proponuje klientom „lokata optymalną”, przy której odsetki naliczane są codziennie, co przy maksymalnej kwocie lokaty wynoszącej 15 000 zł sprawia, że nie jest naliczany podatek od zysków kapitałowych (tzw. podatek Belki). Sprawia to, że zysk jest relatywnie wyższy niż na zwykłej lokacie. Bank sugeruje, że liczba lokat optymalnych może być nieograniczona, a każda z nich poniżej 15 000 zł.

Stąd moje pytania do Pana Ministra:

Czy rzeczywiście lokaty poniżej 15 000 zł nie są objęte naliczaniem podatku od zysków kapitałowych?

Czy tworzenie krotności takich lokat, z których każda nie jest objęta naliczaniem podatku od zysków kapitałowych, nie jest naruszeniem prawa podatkowego?

Czy tak sformułowana oferta banku jest zgodna z prawem?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Szlachta

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13744)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie kontrowersyjnej decyzji dotyczącej kierowania pacjentów na badania diagnostyczne

Szanowny Panie Premierze! Według wszystkich badań opinii społecznej problemem nr 1 dzisiejszej Polski jest katastrofalna sytuacja w służbie zdrowia. Oczywiście, że odpowiedzialność za to ponosi nie tylko obecny rząd (i zdecydowanie najgorzej w nim oceniana pani minister zdrowia), lecz także poprzednie ekipy sprawujące władzę w tej i poprzedniej dekadzie. Faktem jest jednak, iż to gabinet PO-PSL, upierając się niezrozumiale przy projekcie obligatoryjnego (a nie dobrowolnego) przekształcania ok. 750 polskich szpitali w spółki prawa handlowego, uniemożliwił odrzucenie weta prezydenta RP wobec odnośnej ustawy i de facto zablokował możliwość przeprowadzenia niezbędnych reform w zakresie ochrony zdrowia.

To właśnie ze względu na wagę problemu kieruję niniejszą interpelację do Pana Premiera! Otóż od 1 stycznia 2010 r., decyzją Narodowego Funduszu Zdrowia i ministra zdrowia, skierowania na specjalistyczne badania diagnostyczne (np. tomografia komputerowa, scyntygrafia, USG dopplerowskie) będą mogli wypisywać tylko lekarze specjaliści, a nie – jak dotychczas – lekarze podstawowej opieki zdrowotnej. W gestii tych ostatnich pozostaną jedynie zlecenia badań endoskopowych (nie licząc naturalnie diagnostycznych badań podstawowych). Według wszelkiego prawdopodobieństwa sytuacja, która powstanie, doprowadzi nie tylko do sporego chaosu, lecz poważnie utrudni życie pacjentów, którzy często i do tej pory całymi miesiącami oczekiwali na wizytę u specjalisty. O spodziewanej reakcji obywateli nawet nie wspominam.

Dlatego zwracam się do Pana z kilkoma pytaniami. Czy nie sądzi Pan Premier, iż jest to decyzja nieprzemyślana, chyba że chodzi o zwiększenie obrotów prywatnych przychodni diagnostycznych? Co leży u podstaw owej kuriozalnej zmiany reguł, bo raczej nie planowane oszczędności, czy ułatwienie pracy lekarzom pierwszego kontaktu? Czy zakłada się cofnięcie omawianej decyzji, jeśli swoisty okres próbny dowiedzie jej szkodliwości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13745)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie polskiej pomocy rozwojowej

Szanowny Panie Premierze! We współczesnej polityce międzynarodowej, zwłaszcza w sytuacji potęgowania się procesów globalizacji i współzależności losów siedmiomiliardowej populacji naszej planety, powinna wzrastać rola tzw. współpracy na rzecz rozwoju czy oficjalnej współpracy rozwojowej (ODA). To truizm, z którego jednak nie zawsze wyciągane są właściwe wnioski, w tym także w Polsce, choć od ponad 5 lat jesteśmy członkiem Unii Europejskiej – organizacji, na którą przypada ok. 60% całej pomocy rozwojowej na świecie. W 2003 r. Rada Ministrów przyjęła „Strategię polskiej współpracy na rzecz rozwoju”, która siłą rzeczy później musiała ulec korekcie w związku z wymogami unijnymi. W ramach Ministerstwa Spraw Zagranicznych funkcjonuje Departament Współpracy Rozwojowej, publikowane są co roku obszerne i interesujące odnośne raporty, nie brakuje rozmaitych przedsięwzięć o charakterze poznawczo-propagandowo-naukowym, ale szereg poważnych wątpliwości w tym obszarze pozostaje. Sygnalizują je również organizacje pozarządowe, w tym zasłużona co do działalności w omawianym obszarze Polska Akcja Humanitarna (m.in. na łamach pasjonującego biuletynu „Ubóstwo.pl”). Kwestie te są ponadto poruszane od czasu do czasu na forum Sejmu – ostatni raz w dniu 9 października 2009 r.

Pierwsza wątpliwość dotyczy zbyt niskiego poziomu polskiej pomocy rozwojowej. W 2008 r. jej budżet wyniósł ok. 900 mln zł (w tym ok. 660 mln zł w ramach wielostronnej pomocy unijnej), czyli zaledwie 0,08% dochodu narodowego brutto, co oznacza, iż po raz pierwszy od akcesji do UE ta pomoc zmalała. Choć brakuje ostatecznych danych za rok 2009 r., wiadomo już, że ta niekorzystna tendencja utrzymywała się. Rodzi się przeto pytanie: Czy mimo kryzysu tak musi być? Przecież Polska zobowiązała się do stopniowego zwiększania pomocy rozwojowej, której poziom już w 2010 r. powinien wzrosnąć do 0,17% DNB, a w 2015 r. do 0,33% DNB! Czy istnieje dostateczna determinacja rządu, aby owe zakreślone cele osiągnąć?

Po drugie, poważne wątpliwości budzi podział środków pomocowych w ramach dwustronnej współpracy na rzecz rozwoju. W 2008 r. przeznaczono zaledwie 53 mln zł na bezpłatną naukę w Polsce ok. 5 tys. osób pochodzących z państw biorców pomocy rozwojowej oraz na stypendia dla ok. 2 tys. studentów, doktorantów i stażystów. Na pomoc dla osób ubiegających się o status uchodźców (a nie są to wyłącznie Czeccy, na pomoc socjalną i medyczną, Urząd do Spraw Cudzoziemców wydatkował jedynie ok. 6 mln zł. Czy te proporcje, uwzględniając łączną kwotę ponad 230 mln zł pomocy dwustronnej, nie są zwich-

nięte? Ponadto czy nie zbyt mało (w sensie udziału w puli nakładów) środków przeznacza się na bezpośrednią pomoc humanitarną?

Trzecia wątpliwość odnosi się do wątków geografii pomocowej i współpracy z systemem Narodów Zjednoczonych. Trudno podważyć tezę, że Polska wciąż zbyt mało pomocy kieruje do państw. tzw. Czarnej Afryki, do których (wg europejskiego konsensusu w sprawach rozwoju) powinna trafić połowa z dodatkowych środków na omawiany cel. W ósemce priorytetowych dla nas państw biorców znajdują się jedynie dwa państwa afrykańskie (Angola i Tanzania) i nie wiem, czy zasadnie do jednego „koszyka” wrzuca się określone zobowiązania w ramach tzw. Partnerstwa Wschodniego Unii (np. wobec Białorusi czy Mołdowy) oraz klasyczną pomoc rozwojową? Wreszcie suma ok. 6 mln zł wydatkowana w obrębie ONZ (m.in. na programy FAO, UNIDO, UNDP czy WFP), a zwłaszcza symboliczna kwota 200 tys. dol. na Fundusz Narodów Zjednoczonych Pomocy Dzieciom (UNICEF) wołają o pomstę do Boga. Czy nie należy zatem (szczególnie chodzi o pomoc dla Afryki, stanowiącej swoisty „wyrzut sumienia” świata) zrewidować dotychczasowych proporcji?

Ostatnia i kluczowa kwestia dotyczy braku ustawy o polskiej pomocy rozwojowej, choć prace nad nią trwają od 2007 r., a odnośny projekt już dawno był poddany konsultacjom społecznym. Właśnie dlatego (pomijając fakt, iż cały problem znajduje się w gestii kilku ministerstw, a nie jedynie MSZ-u) niniejszą interpelację składam do Pana Premiera. Co się dzieje z tą ustawą? Czy rząd ma świadomość, że istniejące uregulowania prawne (np. finansowanie pomocy w archaicznej formie rezerwy celowej) de facto uniemożliwiają efektywne, adekwatne do obecnych wyzwań i zgodne ze standardami międzynarodowymi realizowanie celów z zakresu pomocy rozwojowej? Chodzi szczególnie o sformalizowany i skomplikowany proces uruchamiania środków z rezerwy, o niemożność podejmowania wieloletnich działań rozwojowych, o utrudnienie realizacji projektów wielostronnych z udziałem naszego kraju, wreszcie o brak odpowiedniej koordynacji poczynań w ramach pomocy rozwojowej! Wyraźnie zostaliśmy w tyle, nawet w stosunku do innych nowych członków Unii Europejskiej (np. Czechy, Węgry).

Czy rząd nie uważa, iż jednym z bezwzględnych wymogów skutecznego przygotowania się Polski do przewodnictwa w UE, w drugiej połowie 2011 r., jest właśnie posiadanie takiej ustawy, skoro polityka rozwojowa stanowi istotny nurt wspólnej polityki zagranicznej Unii? Przecież taką potrzebę dostrzegają od kilku lat nawet liczne polskie organizacje pozarządowe! I na koniec, czy cała ta tematyka zajmuje należne miejsce w procesie przygotowań do polskiego przewodnictwa w Unii? Czy nie należy jej włączyć do puli priorytetów naszego przewodnictwa? A w sensie organizacyjnym, czy nie warto rozważyć – wzorem bardzo wielu innych państw – celowości utworzenia odrębnej agencji rozwoju, która by zajmowała się orga-

nizowaniem i koordynowaniem całości polskiej pomocy zagranicznej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 30 grudnia 2009 r.

Interpelacja
(nr 13746)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie realizacji programu
„Moje boisko – Orlik 2012”**

Szanowny Panie Ministrze! Z niepokojem obserwuję realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012”

na terenie województwa lubelskiego oraz stosunkowo niewielki wkład finansowy budżetu państwa.

Dlatego zwracam się z prośbą o wyjaśnienie przyczyn niewielkiej ilości realizowanych inwestycji w ramach programu na terenie województwa lubelskiego. Równocześnie proszę o przedstawienie ilości zrealizowanych inwestycji w układzie wojewódzkim od początku 2008 r. wraz z podaniem zaangażowanych środków z określonych źródeł.

Dlaczego do tej pory zrealizowano tak niewielką ilość inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”?

Z poważaniem

Poseł Lech Sprawka

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 5544)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie usuwania krzyży wzdłuż szlaków komunikacyjnych Warszawy

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec listopada bieżącego roku służby miejskie Warszawy usunęły krzyże wzdłuż szlaków komunikacyjnych Warszawy. Pragnę nadmienić, iż były to głównie krzyże upamiętniające tragedię ludzką, postawione w atmosferze rozpacz przez najbliższych osób zmarłych tragicznie. Według dostępnych informacji dokonały tego, pod osłoną nocy, służby oczyszczania miasta. W zaistniałej sytuacji uprzejmie proszę o spowodowanie udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kto wydał dyspozycję usunięcia krzyży?
2. Jakie były merytoryczne przesłanki wydania decyzji o usunięciu krzyży?
3. Kto był bezpośrednim wykonawcą tego haniebnego zlecenia i tej haniebnej procedury?
4. Jakie były powody usuwania krzyży pod osłoną nocy?
5. Dlaczego przed usunięciem krzyży nie skonsultowano się zarówno z osobami zainteresowanymi, jak i władzami kościelnymi miejscowych parafii rzymsko katolickich?
6. Gdzie wywieziono krzyże i w jakich warunkach są przetrzymywane?
7. Kto prowadzi ewidencje pozwoleń na ustawianie reklam, billboardów i różnych ogłoszeń i kto wydaje zgodę na ustawianie tych budowli wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych Warszawy?
8. Czy wszystkie reklamy i billboardy, łącznie z tymi, które są i wulgarne, i rzeczywiście ograniczają widoczność, są postawione za zgodą miasta? O ile nie, to dlaczego najpierw usunięto krzyże, tak mocno wpisane w dziedzictwo kulturowe narodu polskiego, pozostawiając szkaradne budowle, godzące często w podstawowe symbole zarówno Polaków, jak i osób wierzących?

Z poważaniem

Poseł Jan Szyszko

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5545)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2010 r. w Oddziale Okulistyki SPZOZ w Puławach

Szanowna Pani Minister! Oddział Okulistyki w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Puławach jest nowo powstałym, wyremontowanym, nowoczesnym ośrodkiem, do którego został zakupiony sprzęt ze środków publicznych oraz od sponsorów. Jak informuje mnie ordynator oddziału, kontrakt na poziomie 600 zabiegów usuwania zaćmy jest bardzo niski i nie daje możliwości zaspokojenia wszystkich zgłaszanych przez pacjentów potrzeb. Wyżej wymienioną liczbę zabiegów oddział jest w stanie zrealizować do maja 2010 r., natomiast pozostałe miesiące ze względu na brak środków przyniosą zastój w wykorzystaniu najnowocześniejszego sprzętu.

Z informacji uzyskanych od SPZOZ w Puławach wynika, że obecnie w kolejce na zabieg oczekuje bardzo wiele osób i zapisy sięgają stycznia 2011 r. W bieżącym roku ze względu na brak środków finansowych zaistniała konieczność przepisania 250 pacjentów na rok 2010. Oddział chciałby realizować również inne procedury, które ze względów finansowych są w znacznym stopniu ograniczone.

W związku z powyższym, mając na względzie jak najlepsze wykorzystanie nowoczesnego sprzętu oraz zasobów ludzkich w celu zapewnienia pełnej opieki pacjentom miasta i powiatu puławskiego, chciałbym zapytać: Jaka jest możliwość zwiększenia na rok 2010 kontraktu dla Oddziału Okulistyki SPZOZ w Puławach?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 20 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5546)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku decyzji o podjęciu prac modernizacyjnych i remontowych na drodze krajowej nr 4 na odcinku biegnącym przez Łańcut oraz dalszym jej ciągu w kierunku granicy z Ukrainą

Szanowny Panie Ministrze! Dobiegają końca prowadzone od kilkunastu miesięcy prace remontowe

i modernizacyjne na drodze krajowej nr 4 na odcinku pomiędzy Rzeszowem i Łańcutem. Zakres zrealizowanych robót pozwoli kierowcom wygodniej, a jestem także przekonany, że bezpieczniej, korzystać z wyremontowanej drogi. Problemem jest jednak przesuwany – po raz kolejny – przez administratora drogi termin rozpoczęcia prac na odcinku prowadzącym przez Łańcut. Przy dalszej zwłoce w rozpoczęciu przebudowy drogi przez miasto dwupasmowa jezdnia stanie się elementem hamującym płynny ruch pojazdów przejeżdżających przez Łańcut. Mieszkańcom miasta oraz przyległych gmin korzystającym na co dzień z drogi trudno dalej akceptować ten stan rzeczy i rosnące utrudnienia wynikające z braku stosownych działań rzeszowskiego oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Nie można przy tym pominąć faktu, że dalsza zwłoka w rozpoczęciu robót rzutuje bezpośrednio na bezpieczeństwo pieszych i zmotoryzowanych użytkowników drogi.

Podjęmując problem remontu drogi na odcinku przebiegającym w granicach administracyjnych miasta Łańcuta, nie można pominąć również tego, że także dalszy jej fragment prowadzący aż do granicy z Ukrainą wymaga pilnego podjęcia na nim prac remontowo-modernizacyjnych.

Panie Ministrze:

Czy resort infrastruktury podejmie stosowne działania pozwalające na niezwłoczne rozpoczęcie prac na drodze krajowej nr 4 na odcinku prowadzącym przez miasto Łańcut oraz dalszym jej fragmencie biegnącym w kierunku wschodnim?

Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby realizowane prace remontowo-modernizacyjne na „czwórce” były dalej dynamicznie realizowane?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 11 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5547)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Prace konserwatorsko-restauratorskie przy Czarnej Bramie na placu Kościelnym w Kłodzku”

Szanowny Panie Ministrze! Gmina miejska Kłodzko złożyła do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania

pn. „Prace konserwatorsko-restauratorskie przy Czarnej Bramie na placu Kościelnym w Kłodzku”. Celem realizacji projektu jest konserwacja i rewitalizacja zabytkowej Czarnej Bramy położonej na placu Kościelnym w Kłodzku.

Czarna Brama usytuowana od północnej strony kościoła parafialnego Wniebowzięcia NMP prowadziła na nieistniejący obecnie cmentarz. Czas powstania obiektu datuje się na 1703 r., autor nieznany. Półkoliście zakończony przejazd ujęty po bokach toskańskimi kolumnami umieszczonymi na tle pilastrów i dalej odcinkami muru z szerokim pilastrem na zakończeniu. Trzony pilastrów, kolumn i odcinki muru krępowane pasami boni, o powierzchniach szlifowanych i gradzinowanych na przemian, bonie o fakturowanej powierzchni wysunięte na frontowej stronie bramy z lica. Nad centralną częścią bramy znajduje się proste belkowanie, gierowane nad podporami, nad belkowaniem – przerwany trójkątny naczółek, na którym ustawiono trzy figury świętych, związanych z jezuitami: pośrodku na niewysokim cokółku figura św. Ignacego Loyoli, po bokach św. Franciszka Xawerego i św. Franciszka Borgiasza. Tylne strony bramy nie ma podziałów architektonicznych, widoczne są proste, kamienne ciosy o dłutowanej i szpicowanej fakturze, oprócz spoin widoczne również stalowe wzmocnienia konstrukcji w formie klamr łączących bloki naczółków z blokami gzymsów oraz klamr na łączeniu bocznych murków z częścią środkową bramy. Na środkowym cokółku z tyłu datowanie: 1703 cyframi rzymskimi oraz napis: renov. 1881.

Obiekt wzniesiono z drobnoziarnistego piaskowca o spoiwie krzemionkowo-ilastym. Aureole świętych z blachy stalowej, prawdopodobnie pierwotnie złoczonej. Na obiekcie nie widać starych spoin. Dość duże partie na krawędziach zewnętrznych boni i w części cokołowej obiektu są uzupełnione flekami kamiennymi, część z nich pochodzi zapewne z ostatniej konserwacji, część z wcześniejszych. Na tylnej stronie bramy ślady po usuniętych graffiti.

Ogólnie stan obiektu jest zły. Kamień nie ma na powierzchni grubych nawarstwień, ale są miejsca z bardzo silnym porostem glonów. Tworzy to na powierzchni czarno-zielone nieregularne plamy, pod plamami widać wykwity solne w postaci białawych, nieregularnych obwódek. Większość krawędzi bloków kamiennych ma większe lub mniejsze ubytki, powierzchnie ubytków są zabezpieczone kitami, ale ponieważ od założenia zabezpieczeń upłynęło ponad 20 lat, spoiwo zaprawy uległo starzeniu, kity zaczynają się powierzchniowo pudrować i miejscowo odspoiły się od podłoża. W niektórych kitach nastąpiły znaczne zmiany kolorystyczne, poza tym zabezpieczenia mają inną fakturę, ogólnie są zbyt agresywnie czytelne, poza tym nie spełniają już swojej funkcji zabezpieczenia ubytku przed dalszymi zniszczeniami. Kity epoksydowe uzupełniające większe spoiny między blokami kamienia zachowane lepiej niż na krawędziach bloków. Pojawiają się niewielkie pęknięcia na granicy spoiny i kamienia. Wiele spoin jest

pustych, prawdopodobnie uległy wykruszeniu. Od wschodniej strony występują dość szerokie spoiny między środkową częścią bramy a flankującym ją murem oraz między bramą a niskim nastąpiły znaczne zmiany kolorystyczne, poza tym zabezpieczenia mają inną fakturę, ogólnie są zbyt agresywnie czytelne, poza tym nie spełniają już swojej funkcji zabezpieczenia ubytku przed dalszymi zniszczeniami. Kity epoksydowe uzupełniające większe spoiny między blokami kamienia zachowane lepiej niż na krawędziach bloków. Pojawiają się niewielkie pęknięcia na granicy spoiny i kamienia. Wiele spoin jest pustych, prawdopodobnie uległy wykruszeniu. Od wschodniej strony występują dość szerokie spoiny między środkową częścią bramy a flankującym ją murem oraz między bramą a niskim murkiem ogrodzenia. Występują również szerokie szczeliny między blokami partii cokołowej, co świadczyłoby o niewielkim obsunięciu się gruntu pod fundamentem.

Dość wyraźny spadek jezdni i chodnika w kierunku wschodnim dodatkowo sprzyja wymywaniu podłoża, co może wpływać na stabilność budowli. Partie cokołowe są dość silnie zabrudzone i zasolone powierzchniowo, prawdopodobnie skutek sypania solą jezdnii w okresie zimowym i podciągania kapilarnego przez kamień roztworu soli. Nastąpiły zmiany w strukturze przypowierzchniowych partii kamienia polegające na miejscowym złuszczeniu się powierzchni i odsłanianiu spodnich, osłabionych partii oraz na mikrospekaniach, zwłaszcza przy krawędziach bloków. W szczelinach między blokami kamienia zebrała się ziemia i inne organiczne zanieczyszczenia, co sprzyja porostowi mchu i innych roślin.

Na krawędziach baz i profili gzymsów występują drobne, mechaniczne ubytki formy rzeźbiarskiej. Na wschodnim podłuczcu widać pęknięcie bloku ze śladami klejenia. Zwornik zdobiony jest skrzyżowanymi palmami i koroną, polichromowany, polichromia częściowo złuszczone, ale czytelna: czarne tło i złoczone powierzchnie palm i korony. Rzeźby na zwieńczeniu nierównomiernie zagłonię, nie widać wyraźnych większych ubytków, powierzchnia kamienia jest oprócz glonów pokryta nawarstwieniami.

Przy figurze Ignacego Loyoli stalowy krzyż między zgiętym ramieniem a korpusem rzeźby, prawdopodobnie atrybut świętego uległ przemieszczeniu. Franciszek Xawery pozbawiony jest atrybutu. Franciszek Borgiasz w lewym ręku trzyma dużą, kamienną tarczę zdobioną reliefem. Gzymsy i cokolik pod rzeźbami, zwłaszcza od północnej (frontowej) i wschodniej strony mają liczne wyplamienia w kolorze ciemnobrązowym, wyplamienia takie pojawiają się także na wschodnim podłuczcu i od strony zachodniej, w górnej części pilastra za kolumną. Są to prawdopodobnie plamy powstałe wskutek miejscowego zagęszczenia się roztworu impregnatu – żywicy epoksydowej, która wskutek starzenia zmieniła dość radykalnie barwę. Dodatkowo zagłonięcie od strony północnej w zasadzie wszystkich górnych gzymsów, chociaż

w nierównomiernym stopniu, wpływa na nieestetyczny odbiór, a także na kondycję kamienia.

Brak zabezpieczenia górnych powierzchni przed wodami opadowymi spowodował w przeszłości bardzo duże zniszczenia gzymsów naczółka, obiekt dalej nie posiada tych zabezpieczeń, a impregnacja i założone kity dawno przestały spełniać swoją profilaktyczną funkcję. Na trójkątnych naczółkach oraz w górnych partiach zwieńczenia, zwłaszcza od strony tylnej, obserwuje się liczne poziome mikrospeknięcia, na spodnich powierzchniach gzymsów wyłuszczenia powierzchni i ogniska pudrującego się kamienia.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 124 427 zł, kwota wnioskowana to 62 213 zł.

Szanowny Panie Ministrze! Czy wniosek złożony przez gminę miejską Kłodzko ma szansę na dofinansowanie rzeczzonego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5548)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Spotkanie z twórcą – czyli dlaczego warto czytać”, złożonego przez Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Powiatowa i Miejska Biblioteka Publiczna im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku złożyła do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Spotkanie z twórcą – czyli dlaczego warto czytać”.

Spotkania z twórcą to cykl imprez organizowanych od 1999 r., promujących osobowości związane z literaturą. Kładziony jest nacisk na interdyscyplinarność – zapraszać będziemy autorów, ilustratorów, wydawców, fotografików. Spotkania te mają na celu promocję czytelnictwa w szerokich kręgach odbiorców, zarówno wśród dzieci, młodzieży, jak i dorosłych. Szczególnie uwzględniani będą twórcy regionalni wzbogacający wiedzę o historii, współczesności i kulturze regionu. W założeniu cykl to 18 spotkań, w tym 6 skierowanych do najmłodszych czytelników i 12 – do odbiorców dorosłych.

Poszczególne spotkania poprzedzone zostaną drukiem materiałów reklamowych (w tym plakatów, ulotek i zaproszeń), których projekty graficzne wykona-

ne zostaną przez pracownika biblioteki w ramach obowiązków służbowych (co zmniejsza koszty powstawania i ogranicza je tylko do kosztów usług poligraficznych i pocztowych związanych z wysyłką zaproszeń). Również w ramach zadań pracowników biblioteki wykonane zostaną dekoracje pomieszczeń, w których odbywać się będą spotkania oraz poczęstunek dla jego uczestników. Autorzy będą otrzymywać honoraria za spotkania na podstawie umów o dzieło i umów zlecenia. Podczas spotkań z twórcami literatury dziecięcej sprzedawane będą przez pracowników biblioteki książki promowanych artystów, a procent od sprzedaży (ustalony z wydawnictwem) przeznaczony zostanie na zakup egzemplarzy do zbiorów biblioteki. Szczególnie promowani będą twórcy lokalni wzbogacający wiedzę o historii, współczesności i kulturze regionu. Ogółem cykl składać się będzie z 18 spotkań, w tym 6 skierowanych do najmłodszych czytelników i 12 – do odbiorców dorosłych. Planowany jest udział we wszystkich spotkaniach ok. 900 osób. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 25 700 PLN, a kwota wnioskowana to 16 200 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5549)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Srebrna Góra, XVIII-wieczna twierdza: remont zagrożonych katastrofą budowlaną sklepień i ścian kazamat Donjonu i Bastionu Kawaler wraz z naprawą tuneli odwadniających oraz odtworzenie fragmentu elewacji Bastionu Dolnego”, złożonego przez Forteczny Park Kulturowy w Srebrnej Górze sp. z o.o. w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Forteczny Park Kulturowy w Srebrnej Górze sp. z o.o. woj. Dolnośląskie złożyło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn.:

„Srebrna Góra, XVIII –wieczna twierdza: remont zagrożonych katastrofą budowlaną sklepień i ścian kazamat Donjonu i Bastionu Kawaler wraz z naprawą tuneli odwadniających oraz odtworzenie fragmentu elewacji Bastionu Dolnego”.

Twierdza Srebrna Góra jest przez cały rok udostępniona do zwiedzania. Obiekt stanowi jedną z najważniejszych atrakcji turystycznych Dolnego Śląska i jest licznie odwiedzany przez turystów. W roku 2009 do dnia 31 października twierdzę odwiedziło 43 884 turystów. Przewiduje się, że do końca bieżącego roku liczba ta wzrośnie do ok. 50 000 turystów. Od momentu rozpoczęcia remontu obiektu, tj. od roku 2006, liczba turystów odwiedzających twierdzę systematycznie wzrasta, średnio o ok. 10% rocznie. Wstęp na twierdzę jest odpłatny. Dochody ze sprzedaży biletów wstępu, które stanowią podstawowy dochód spółki, w całości przeznaczone są na działalność związaną z odbudową i zagospodarowaniem twierdzy (pozostałe dochody spółki są również w całości przeznaczone na działalność związaną z odbudową i zagospodarowaniem twierdzy).

Poza samym zwiedzaniem twierdzy corocznie organizowane są w obiekcie różnego rodzaju imprezy. Są to między innymi: Święto Twierdzy, rekonstrukcja oblężenia twierdzy przez wojska napoleońskie z 1807 r., pikniki artyleryjskie, 3 Zwywoły – festiwal podróżników, Fortart – festiwal sztuk pięknych, Majówka – 1 Maja, widowiska filmowe, koncerty itp. W największych z tych imprez uczestniczy po kilka tysięcy osób. Wstęp na tego rodzaju imprezy jest w większości przypadków nieodpłatny. Dzięki pracom remontowym i adaptacyjnym, w tym pracom dofinansowanym ze środków ministra kultury i dziedzictwa narodowego, są udostępniane do zwiedzania kolejne części twierdzy. To sprawia, że znacznie wzrasta atrakcyjność i dostępność turystyczna tego obiektu. Planuje się, że taka sytuacja będzie miała również miejsce po wykonaniu prac, które są przedmiotem niniejszego wniosku. Przeprowadzenie prac umożliwi udostępnienie do zwiedzania kazamat twierdzy, które obecnie, ze względu na występujące zagrożenie katastrofą budowlaną, są zamknięte dla ruchu turystycznego.

Planowane zadanie dotyczyć będzie Donjonu oraz Bastionu Dolnego i Bastionu Kawaler w twierdzy Srebrna Góra i stanowić będzie kolejny etap prac związanych z renowacją tego obiektu. Prace polegać będą na: remoncie silnie zniszczonych ścian oraz kolebkowych sklepień części kazamat Donjonu wraz z wejściami do tych kazamat; remoncie silnie zniszczonych ścian oraz kolebkowych sklepień części kazamat Bastionu Kawaler; naprawie tuneli odwadniających Donjonu; odtworzeniu fragmentu zniszczonej elewacji Bastionu Dolnego.

Planowane prace, które są przedmiotem wniosku, będą stanowić kontynuację prowadzonych w ubiegłych latach remontów i dotyczyć będą miejsc wymagających natychmiastowej napraw ze względu na występujące tam zagrożenie katastrofą budowlaną.

W pierwszej kolejności zostanie przeprowadzony remont zniszczonych ścian oraz kolebkowych sklepień kazamat Donjonu. W latach 2008 oraz 2009, dzięki dofinansowaniu ze środków ministra kultury i dziedzictwa narodowego, zostały rozpoczęte prace remontowe Donjonu związane ze zniszczeniami spowodowanymi niekontrolowanym spływem wód opadowych i przemarzaniem. W efekcie tych prac zrekonstruowano silnie zniszczony fragment elewacji dziedzińca Donjonu oraz zaizolowano część korony (dachu) Donjonu, co wyeliminowało tu niekorzystne oddziaływanie wody i uchroniło fragment obiektu przed katastrofą budowlaną. Niestety, ze względu na ograniczone środki finansowe znaczną część Donjonu wciąż nie objęły prace naprawcze i wciąż, ze względu na silne zniszczenia, wielu fragmentom Donjonu, zagraża bezpowrotne zniszczenie. Potwierdza to stosowna ekspertyza (w posiadaniu wnioskodawcy). Szczególnym zagrożeniem są tu znaczne ubytki partii ceglanych występujące w murach i sklepieniach kazamat, powstałe w wyniku niekorzystnego działania wody i przemarzania. Doprowadziło to do osłabienia konstrukcji, a w kilku miejscach nawet do zawalenia fragmentów sklepień oraz do odspojenia i odchylenia ścian elewacyjnych. Planowane prace remontowe tej części obiektu polegać będą na odbudowie poprzez przemurowanie zniszczonych fragmentów kazamat wraz z fragmentami ścian elewacyjnych stanowiących wejścia do kazamat oraz na scalaniu konstrukcji, w szczególności odchylonych ścian, poprzez ich kotwienie oraz iniekcję. Takie same prace zostaną przeprowadzone również w obrębie Bastionu Kawaler, gdzie kilka kazamat znalazło się w podobnym, katastrofalnym stanie (potwierdza to stosowna ekspertyza w posiadaniu wnioskodawcy).

W dalszej części naprawie poddane zostaną zachowane tunele odwadniające Donjonu, znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie kazamat przewidzianych do remontu. Tunele te, które przebiegają powyżej kazamat i odprowadzają wodę z obiektu, uległy przez lata w wyniku braku odpowiednich prac konserwatorskich silnemu zniszczeniu. W szczególności zniszczeniu uległy powierzchnie spływu wody, co spowodowało ich rozszczelnienie. W wyniku tego woda opadowa, która była odprowadzana tymi tunelami poza obiekt, dostaje się teraz do jego wnętrza, co, jak wspomniano wyżej, jest zasadniczą przyczyną zniszczeń obiektu. Naprawy tych elementów będą polegały przede wszystkim na odbudowie zniszczonych powierzchni spływu wody i przywróceniu im wodoszczelności poprzez ich izolację.

Ostatnia część prac będzie dotyczyć Bastionu Dolnego i polegać będzie na odtworzeniu fragmentu zniszczonej elewacji dziedzińca bastionu. Bastion Dolny to obecnie jedna z ważniejszych części twierdzy Srebrna Góra, znajduje się tu bowiem główne wejście do twierdzy, a w jednej z kazamat bastionu mieści punkt obsługi turystów odwiedzających twierdzę. Ściany elewacyjne dziedzińca bastionu w wyniku niekorzystnych oddziaływań wody, a przede wszyst-

kim wieloletnich zaniedbań poprzednich użytkowników twierdzy uległy całkowitemu zniszczeniu. W wielu miejscach obsypują się ze ściany luźne cegły i kamienie, co ze względów bezpieczeństwa zmusza nas do budowy różnego rodzaju konstrukcji ochronnych, zwłaszcza w sąsiedztwie wejść do pomieszczeń bastionu. Odtworzenie fragmentu elewacji zdecydowanie poprawi stan techniczny tego obiektu, a przez to również bezpieczeństwo osób tam przebywających. Przeprowadzenie wszystkich ww. prac niewątpliwie uchroni kolejną, znaczącą część twierdzy przed katastrofą budowlaną oraz znacząco poprawi jej atrakcyjność. Dzięki temu również będzie można rozpocząć adaptację kolejnych kazamat do nowych funkcji, podobnie jak ma to miejsce w przypadku kazamatów wyremontowanych przy dofinansowaniu ze środków MKiDN w roku 2008, które są obecnie adaptowane do funkcji muzealno-ekspozycyjnych.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 1 489 921,69 zł, kwota wnioskowana to: 1 459 921,69 zł.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Forteczny Park Kulturowy w Srebrnej Górze sp. z o.o. ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5550)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Wielcy artyści małemu miastu”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w Kłodzku w woj. dolnośląskim złożyło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Wielcy artyści małemu miastu”.

W Kłodzku nie ma teatru, gdzie młodzież mogłaby uczestniczyć w wydarzeniach teatralnych i przygotować się do odbioru sztuki teatralnej. Duże bezrobocie (23%) powoduje, że najbardziej poszkodowana jest młodzież, której nie stać na wyjazd do dużych miast. Ten cykl przedstawień może być początkiem zainteresowania się teatrem, który może stać się ważnym elementem czasu wolnego w okresie studiów.

Celem projektu jest zaprezentowanie wybitnych artystów polskiego teatru środowiskom młodzieżowym i dorosłych małych miast ziemi kłodzkiej w 5 spektaklach z dużych ośrodków teatralnych.

Dla realizacji zadania niezbędne będzie: zakup spektakli, koszty transportu scenografii i ekip teatralnych, noclegi dla aktorów i pracowników technicznych. Promocja projektu odbędzie się poprzez programy TVK Kłodzko, TV Sudety, lokalne gazety oraz poprzez materiały promocyjne nadesłane przez teatry. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 153 900 PLN, kwota wnioskowana to 100 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w Kłodzku ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5551)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania pn. „Książka czy film? Kłodzkie warsztaty literacko-filmowe” realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, złożonego przez Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Powiatowa i Miejska Biblioteka Publiczna im. Marii Dąbrowskiej w Kłodzku w woj. dolnośląskim złożyła do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Książka czy film? Kłodzkie warsztaty literacko-filmowe”.

„Książka czy film? Kłodzkie warsztaty literacko-filmowe” są przedsięwzięciem organizowanym po raz pierwszy, zaplanowanym na dwutorowe działania. Pierwsze z nich to konkursy: ogólnopolski konkurs na felieton porównawczy pt. „Książka czy film?”, dotyczący ekranizacji arcydzieł światowej literatury oraz drugi, plastyczny pt. „Filmowa adaptacja książki – moim natchnieniem”. Ponadto w ramach projektu biblioteka planuje projekcje ekranizacji 8 światowych arcydzieł literatury (dla wszystkich chętnych wstęp wolny) połączone z dyskusją. W ramach projektu zorganizowane zostaną także dwa spotkania: z reżyserem filmowym lub krytykiem literackim oraz warsztaty literackie „Jak napisać do-

bry felieton?”. Całość ma na celu popularyzację zarówno literatury, która trafiła na ekrany, jak i jej ekranizacji, oraz rozpoczęcie dyskusji na temat „Książka czy film?”.

„Książka czy film? Kłodzkie warsztaty literacko-filmowe” są przedsięwzięciem organizowanym po raz pierwszy, zaplanowanym na dwutorowe działania. Całość ma na celu popularyzację zarówno literatury, która trafiła na ekrany, jak i jej ekranizacji, oraz rozpoczęcie dyskusji na temat „Książka czy film?”.

W ramach warsztatów odbędą się: „Książka czy film?” Ogólnopolski konkurs na felieton porównawczy dotyczący ekranizacji arcydzieł światowej literatury. Konkurs zostanie rozstrzygnięty w dwóch kategoriach wiekowych: do 18 lat i powyżej 18 lat. Ufundowane zostaną nagrody pieniężne:

— w grupie osób powyżej 18. roku życia: I miejsce – 3000 zł, II miejsce – 2000 zł, III miejsce – 1000 zł, trzy wyróżnienia po 500 zł,

— w kategorii do 18. roku życia: I miejsce – laptop, II miejsce – aparat cyfrowy, III miejsce – odtwarzacz mp4.

„Filmowa adaptacja książki moim natchnieniem” – powiatowy konkurs plastyczny dla uczniów szkół podstawowych. Ufundowane zostaną nagrody rzeczowe, np.: I miejsce – laptop, II miejsce – aparat cyfrowy, III miejsce – odtwarzacz mp4.

Wyboru najbardziej wartościowych prac w obu konkursach dokonają dwa niezależne zespoły jurorów. Nagrodzone prace z obu konkursów zostaną opublikowane w zbiorowym wydaniu książkowym.

Projekcje ekranizacji 8 światowych arcydzieł literatury (dla wszystkich chętnych wstęp wolny), połączone z poczęstunkiem i dyskusją. Projekcje organizowane będą w czytelnicy naukowej, a obsługą sprzętu zajmą się pracownicy biblioteki, którzy w chwili obecnej prowadzą podobne zajęcia w klubie dyskusyjnym dla seniorów. Dla poprawienia jakości odbioru posiadany sprzęt zostanie zmodyfikowany i unowocześniony. Proponowane filmy z zasobów fonoteki Dolnośląskiej Biblioteki Publicznej we Wrocławiu: „Pachnidło”, „Ptasiek”, „Portret damy”, „Pianista”, „Błasany bębenek”, „Duma i uprzedzenie”, „Romeo i Julia”, „Folwark zwierzęcy”.

Warsztaty literackie – „Jak napisać dobry felieton?”. Spotkanie z reżyserem lub krytykiem filmowym na temat ekranizacji literatury – sposoby realizacji i odbioru tego gatunku filmowego, wydanie publikacji zawierającej najlepsze prace nadesłane na dwa konkursy. Uroczyste zakończenie kłodzkich spotkań literacko-filmowych – gala, podczas której ogłoszone zostaną wyniki konkursów, wręczone nagrody, podsumowany zostanie cały projekt. Zaproszeni goście wysłuchają recitalu muzycznego, a uroczystość zakończona zostanie poczęstunkiem. Dla całości projektu prowadzona będzie samodzielna strona internetowa. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 47 500 zł, kwota wnioskowana to 30 500 zł.

Szanowny Panie Ministrze! Czy wniosek złożony przez Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną im.

Marii Dąbrowskiej w Kłodzku ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5552)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Wymiana zaplecza technicznego Miejskiego Ośrodka Kultury w Nowej Rudzie – etap II” w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie, woj. dolnośląskie, złożył do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Wymiana zaplecza technicznego MOK w Nowej Rudzie – etap II”, rodzaj zadania: Zakup wyposażenia służącego działalności kulturalnej i edukacyjnej w zakresie kultury.

Realizacja projektu będzie polegała na wyposażeniu ośrodka kultury w nowy projektor przystosowany do wyświetlania filmów kinowych w technice cyfrowej, nowe okotowanie, kurtyny i szafki hydrantowe oraz rezerwowy agregat prądowłóczy wraz z automatyką, aby zapewnić bezpieczeństwo ppoż. budynku. Niniejszy projekt jest kontynuacją rozpoczętych w 2006 r. remontów i wymiany wyposażenia. W ramach tych działań Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie ciągle modernizuje zaplecze techniczne i wyposażenie ośrodka tak, aby zwiększać swoją ofertę kulturalną adresowaną do szerokiego grona widzów (dzieci, młodzieży, dorosłych) oraz zwiększyć bezpieczeństwo osób uczestniczących w wydarzeniach kulturalnych. Dwuetapowa modernizacja objęła już m.in. salę widowiskowo-kinową (wymiana foteli, ekranu kinowego, oświetlenia, dźwięku, remont podłogi, wyposażenia ppoż. itd., z dofinansowaniem z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego) oraz zbudowane zostały ułatwienia dla niepełnosprawnych w taki sposób, aby każdy widz mógł bez przeszkód uczestniczyć w wybranych przez siebie wydarzeniach kulturalnych i społecznych.

Poprzez realizację niniejszego projektu pojawi się możliwość organizacji większej liczby seansów kinowych, pomoże on także w polepszeniu dostępu do nowości kinowych oraz poprawi bezpieczeństwo i komfort uczestników wydarzeń kulturalnych. Celem re-

alizacji II etapu wymiany zaplecza technicznego Miejskiego Ośrodka Kultury w Nowej Rudzie jest umożliwienie zwiększenia liczby i jakości filmów prezentowanych w kinie MOK oraz zwiększenie bezpieczeństwa ppoż. ośrodka kultury poprzez unowocześnienie bazy technicznej.

Wymianę zaplecza technicznego staramy się wykonywać dwutorowo: z jednej strony, unowocześniając sprzęt techniczny, a z drugiej strony, zapewniając bezpieczeństwo i komfort uczestnikom wydarzeń kulturalnych, członkom sekcji i kół zainteresowań. Stąd wynikają zakupy związane z niniejszym projektem. W ramach realizacji tego zadania zostanie zakupiony oraz zainstalowany kinowy projektor cyfrowy wraz z urządzeniami peryferyjnymi przystosowany do projekcji cyfrowych kopii filmowych oraz do transmisji innych wydarzeń kulturalnych, np. przedstawień operowych i teatralnych, koncertów. Obecnie w ośrodku kultury działają dwa 41-letnie projektory, które tylko dzięki opiece i zaangażowaniu pracowników technicznych i kinooperatorów ciągle są zdadne do użytku. Jednakże dwa powstające w okolicy kina wielosalowe (Kłodzko – 15 km, Wałbrzych – 35 km) poprzez szybsze otrzymywanie kopii filmowych spowodują, że kino w Nowej Rudzie będzie się stawało coraz mniej atrakcyjne dla widzów. Ośrodek kultury w swojej ofercie stara się oprócz zwykłego repertuaru promować kino ambitniejsze oraz niezależne, którego próżno szukać w multipleksach.

Staramy się również angażować w edukację filmową dzieci i młodzieży. Starania miejskiego ośrodka kultury dostrzegli m.in. twórcy filmu „Operacja Dunaj”, którego ogólnopolska premiera miała miejsce właśnie w naszym kinie. Aby dorównać kroku kinom wielosalowym, musimy zapewnić widzom odpowiedni poziom repertuaru, bezpieczeństwa oraz komfortu, czemu służyć ma właśnie prowadzona wieloetapowa modernizacja – zakup kotar, kurtyny i maskownic. W ramach wymiany zaplecza technicznego wymieniony zostanie komplet okotowania oraz kurtyny sceniczne, co w znaczący sposób spowoduje wzrost bezpieczeństwa i komfortu widzów i występujących artystów. Obecne materiały, z których wykonane są kotary, kurtyna i maskownice, są w stanie kompletnego zużycia, wielokrotnie były naprawiane, przesywane itp. Ich stan techniczny nie pozwala na użytkowanie w sali widowiskowej, gdyż nie spełniają żadnych norm bezpieczeństwa przeciwpożarowego, a ich zużycie uniemożliwia impregnację przeciwogniową.

Z bezpieczeństwem uczestników jest również związany trzeci zakup – agregat prądowłóczy wraz z systemem załączania rezerwowego. Częste awarie prądu w Nowej Rudzie spowodowane trudnym górzystym terenem powodują, iż część imprez ze względu na brak rezerwowego zasilania musi zostać odwołana. Agregat prądowłóczy pomoże dostosować przede wszystkim cały ośrodek kultury do wymogów przeciwpożarowych, gdyż jego automatyczne użycie w przypadku awarii zasilania pozwoli na bezpieczne konty-

nuowanie wydarzeń kulturalnych bądź na szybko i bezpieczną ewakuację przebywających w ośrodku osób.

Zakup i montaż szaf hydrantowych w budynku MOK – podczas poprzednich etapów modernizacji całkowicie zmodernizowana została sieć hydrantowa sali widowiskowej wraz z wyjściami ewakuacyjnymi. Zgodnie z zaleceniami Państwowej Straży Pożarnej konieczna jest dalsza modernizacja tej sieci wraz z wymianą pozostałych szafek hydrantowych wraz z oprzyrządowaniem i oznakowaniem. Całość prac związanych z przygotowaniem zadania zostanie wykonana siłami pracowników miejskiego ośrodka kultury z materiałów zakupionych z własnego budżetu MOK. Pracownicy MOK zajmą się również konserwacją wszystkich zakupionych przedmiotów, aby zapewnić ich długotrwałą, bezpieczną eksploatację. Cały zakupiony w ramach projektu sprzęt będzie posiadał odpowiednie certyfikaty bądź atesty bezpieczeństwa ppoż.

Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie znajduje się w mieście o bardzo wysokiej stopie bezrobocia (utrzymującej się ciągle powyżej 25%), na terenach, które po zamknięciu kopalń węgla znajdują się ciągle w marazmie i braku perspektyw. Poprzez wzbogacenie oferty ośrodka kultury starano się pokazać szczególnie dzieciom i młodzieży możliwość własnego rozwoju, życia nie na garnuszku państwa. Miejski ośrodek kultury jako jedyna poza biblioteką instytucja kultury w 25-tysięcznym mieście jest swoistym oknem na życie kulturalne i społeczne. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 560 000 PLN, kwota wnioskowana to 390 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5553)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Orkiestra górnicza kopalnią wiedzy muzycznej”, złożonego przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie, woj. dolnośląskie, złożył do Mi-

nisterstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Orkiestra górnicza kopalnią wiedzy muzycznej”.

Celem projektu jest edukacja muzyczna dzieci i młodzieży poprzez naukę gry na instrumentach muzycznych. Projekt jest oparty o specyfikę regionu – Nowa Ruda to miasto pokopalniane, z całej tradycji górniczej regionu ostała się jedynie orkiestra górnicza, która boryka się z coraz większymi brakami kadrowymi. Miejski ośrodek kultury, który od niedawna jest instytucją prowadzącą orkiestrę, stara się za wszelką cenę nie dopuścić do zaprzestania jej działalności, gdyż coraz mniej osób garnie się do działania w ramach tej orkiestry.

Niniejszy projekt poprzez pokazanie możliwości rozwoju osobistego, zaproponowanie oferty spędzania czasu wolnego oraz kontaktów międzynarodowych stara się wychodzić naprzeciw młodym ludziom w edukacji muzycznej. Projekt zakłada bezpłatną edukację dzieci i młodzieży w taki sposób, aby zachęcić przynajmniej część z nich do gry w orkiestrze górniczej. Poprzez powiązanie działań stricte edukacyjnych z koncertami, zarówno w Polsce jak i w Czechach, oraz z rozległą kampanią medialną zachęcającą do uczestnictwa w tych zajęciach staramy się przyciągnąć jak największą grupę dzieci i młodzieży, która nabeździe podstawowej edukacji muzyczną, a część po zakończeniu wstępnej edukacji zagra w orkiestrze górniczej.

W ramach tego projektu są przewidziane następujące działania:

Nauka gry na instrumentach. W ramach tego działania opłacani będą instruktorzy zajęć muzycznych, którzy przez czas trwania projektu (marzec–listopad) będą udzielać indywidualnych lekcji gry na instrumentach muzycznych oraz poprowadzą wspólne próby orkiestry górniczej z młodymi adeptami muzyki.

Zakup materiałów nutowych. Aby w projekcie mogli uczestniczyć dzieci i młodzież także z biedniejszych rodzin, konieczne jest ograniczenie kosztów, które musieliby ponosić uczestnicy zajęć muzycznych. Dlatego zakupione zostaną materiały nutowe dla dzieci i młodzieży. Materiały te po zakończeniu projektu będą własnością wnioskodawcy, w latach następnych będą wykorzystywane do szkolenia następnych początkujących muzyków.

Organizacja wspólnych koncertów. Aby wzmocnić oddziaływanie społeczne projektu oraz zachęcić dzieci i młodzież do uczestnictwa w nauce gry na instrumentach, zorganizowane zostaną dwa koncerty wspólnie z artystyczną szkołą podstawową z czeskiego Broumova. Szkoła ta od lat współpracuje z wnioskodawcą przy organizacji różnych wydarzeń kulturalnych, jej udział w koncertach pozwoli na wzmocnienie rangi działań podjętych w projekcie oraz, na zasadzie wzajemności w uczestnictwie dzieci i młodzieży w imprezach kulturalnych w Czechach, będzie to dodatkowym bodźcem do uczestnictwa w zajęciach

muzycznych. Aby nadać odpowiednią rangę i zachęcić do uczestnictwa w tych wydarzeniach, konieczne jest przygotowanie uroczystości na dużą skalę. Zadeklarowano obsługę tłumaczeniową, a także drobny poczęstunek i upominki dla występujących. W ramach koncertów nie będą wypłacane honoraria dla artystów. Pierwszy koncert jest planowany na czerwiec 2010 r. (w połowie realizacji projektu), natomiast drugi – na zakończenie, czyli pod koniec listopada.

Kampania medialna. W tym działaniu zrealizowana zostanie kompleksowa kampania medialna, zarówno w prasie jak i w mediach elektronicznych, mająca w nowoczesny sposób zachęcić do udziału w zajęciach muzycznych. Poprzez włączenie mediów elektronicznych pragniemy trafić szczególnie do ludzi młodych. Kampania medialna będzie miała 3 zasadnicze etapy: nabór dzieci i młodzieży, koncert I, koncert II. Do każdego z tych etapów jest konieczność druku nowych materiałów poligraficznych – plakatów (3 x 500 szt.), natomiast foldery wydane zostaną tylko w jednej wersji (500 szt.).

Wydanie materiałów promocyjnych. Plakaty i foldery rozdawane w szkołach zarówno podstawowych, gimnazjach, jak i szkołach ponadgimnazjalnych mają trafić bezpośrednio do adresatów projektu, czyli do dzieci i młodzieży z regionu noworudzko-radkowskiego (miasta Nowa Ruda, gminy wiejskiej Nowa Ruda oraz gminy Radków). Kolorowe, przyciągające wzrok materiały reklamowe mają jeszcze bardziej podnieść atrakcyjność oferty w oczach dzieci i młodzieży.

Całością projektu będzie zawiadywał koordynator, którego zadania będą się koncentrować na organizacji i czuwaniu nad sprawnym przebiegiem całego projektu. Będzie on również odpowiedzialny za podpisywanie umów, organizację koncertów oraz logistyczną koordynację zajęć muzycznych. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 46 500 PLN, kwota wnioskowana o dofinansowanie to 30 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie (nr 5554)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Zakup oświetlenia scenicznego do sali widowiskowo-kinowej”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w Kłodzku złożyło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Zakup oświetlenia scenicznego do sali widowiskowo-kinowej”.

Projekt ma na celu unowocześnienie techniki oświetlenia scenicznego o urządzenia, które w obecnej dobie są niezbędne przy realizacji organizowanych przez nasze centrum przedsięwzięć kulturalno-edukacyjnych i rozrywkowych. Realizacja powyższego projektu wpłynie znacząco na rozszerzenie oferty programowej oraz możliwości efektywnej oprawy świetlnej spełniającej najnowocześniejsze wymogi techniki teatralnej. Aktualnie w naszym centrum funkcjonuje 17 sekcji artystycznych i 8 kół zainteresowań. Uczestnikami i odbiorcami oferowanych zajęć i imprez są osoby reprezentujące różnorodne środowiska społeczne – dzieci i młodzież ze środowisk miejskich i okolicznych wsi, dzieci i młodzież ze środowisk zagrożonych patologią społeczną, dorośli, osoby starsze oraz osoby niepełnosprawne. Sala widowiskowo-kinowa naszego centrum jest jedyną salą w 30-tysięcznym mieście i służy do organizacji znaczących wydarzeń kulturalnych o zasięgu międzynarodowym, ogólnopolskim i wojewódzkim (Międzynarodowy Festiwal Teatralny „Zderzenia”, „Wielcy artyści małemu miastu” – projekt teatralny, Ogólnopolski Konkurs Recytatorski, Dolnośląski Konkurs Recytatorski „Pegazik”, Dolnośląski Przegląd Form Teatralnych F-ART, Dolnośląski Przegląd Form Tanecznych „Estrada”) oraz do prezentacji koncertów, wykładów i warsztatów. Często udostępniana jest szkołom i organizacjom działającym na terenie miasta. W ramach zadania do sali widowiskowo-kinowej zostanie zakupione wyposażenie oświetleniowe spełniające najwyższe standardy jakości, które zapewni profesjonalną oprawę realizowanych przedsięwzięć. Planujemy zakupić: skanery – 8 szt., stroboskop – 1 szt., reflektory teatralne – 8 szt., reflektory profilowe – 6 szt., przełącznik z przekaźnikiem – 1 zestaw, sterownik cyfrowy – 1 szt., pulpit sterujący – 1 szt., przewody i gniazda – 1 zestaw.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 128 000 PLN, kwota wnioskowana to 100 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji

w Kłodzku ma szansę na dofinansowanie rzeczonożego zadania, jeřli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami naleźnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5555)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze őrrodków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Zakup wykładziny i foteli do sali widowiskowo-kinowej w części balkonowej”, złożonego przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w Kłodzku w woj. dolnośląskim złożyło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofinansowanie zadania pn. „Zakup wykładziny i foteli do sali widowiskowo-kinowej w części balkonowej sali”.

Projekt ma na celu poprawę warunków bhp i ppoź. oraz ogólnej estetyki i komfortu sali widowiskowo-kinowej w części balkonowej podczas organizowanych przez nasze centrum imprez kulturalnych. Jest to konieczne, ponieważ obecnie fotele i wykładzina nie spełniają tych wymogów ze względu na zły stan techniczny i zużycie materiałów wynikające z wieloletniego użytkowania – 41 lat. Sala widowiskowo-kinowa Kłodzkiego Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji jest jedynym miejscem na terenie miasta Kłodzka liczącego 30 tys. mieszkańców służącym do organizowania wydarzeń kulturalnych i spotkań organizowanych przez nasze centrum, tj. festiwali, konkursów, przeglądów, prezentacji, koncertów, seansów kinowych, wykładów i warsztatów. Często udostępniana jest szkołom i różnym organizacjom działającym na terenie miasta oraz powiatu. Aktualnie w Kłodzkim Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji funkcjonuje 17 zespołów artystycznych i 8 kół zainteresowań. Uczestnikami i odbiorcami oferty centrum są osoby reprezentujące różne őrrodowiska społeczne: dzieci, młodzież, dorośli, osoby starsze oraz osoby niepełnosprawne. W ramach zadania w sali widowiskowo-kinowej w części balkonowej centrum zostaną wymienione i zakupione: fotele teatralne – 92 szt., wykładzina podłogowa – 400 m². Wyżej wymienione fotele i wykładzina będą spełniać wszelkie normy wymagane w salach widowiskowych. Całko-

wity przewidywany koszt realizacji zadania to 76 000 PLN, a kwota wnioskowana to 60 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Kłodzkie Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w Kłodzku ma szansę na dofinansowanie rzeczonożego zadania, jeřli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami naleźnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5556)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Rekonstrukcja tynków i malatur w kruźgankach i kaplicach bazyliki wambierzyckiej” w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Parafia Nawiedzenia NMP w Wambierzycach złożyła wniosek do ministra kultury i dziedzictwa narodowego na dofinansowanie zadania pn. „Rekonstrukcja tynków i malatur w kruźgankach i kaplicach bazyliki wambierzyckiej”.

Wambierzyce w Kotlinie Kłodzkiej od wieków są miejscem odwiedzanym przez setki tysięcy pielgrzymów, turystów z całej Polski, jak i Europy. Od początku roku do tej pory odwiedziło tutejszą bazylikę 2076 grup zorganizowanych. Dodatkowo każdego dnia przybywa rzesza osób indywidualnych. Łącznie w skali roku Wambierzyce i tutejszą bazylikę odwiedza ok. 400 000 osób.

Cała bazylika wybudowana w XVIII w. domaga się kapitalnego remontu. Po zakończeniu schodów, które domagały się natychmiastowego remontu, kruźganki to kolejny etap, jaki zamierzamy odnowić i wyremontować, by nawiedzający to miejsce mogli korzystać z bogactwa i piękna architektonicznego. Planuje się także, by w wyremontowanych kruźgankach umieścić wystawę zawierającą wota z minionych i obecnych lat. Bogata spuścizna minionych wieków domaga się ukazania tej pięknej historii. Obecnie muzeum z tą bogatą historią nie dla każdego turysty i pielgrzyma jest dostępne. Dodatkowo każdy, kto wchodzi do kruźganków, dostrzega natychmiastową potrzebę uzupełnienia i odnowienia tynków, które zęb czasu uszkodził i naruszył. Bazylika w Wambierzycach otwarta jest dla każdego przez cały tydzień od godz. 6 do 19.

Zatrudnieni są dwaj pracownicy, którzy oprowadzają zainteresowane grupy po zabytkowej bazylice. Także zakonnicy sprawujący pieczę nad tym miejscem przewodniczą grupom w poznawaniu zabytkowej bazyliki. Mamy nadzieję, że odstraszający wygląd obecnych pomieszczeń otaczających centralną część bazyliki szybko zmieni się w piękną historię ukazującą wdzięczność i troskę minionych epok. Realizacja projektu jest podstawą dla podjęcia działań w kształtowaniu zintegrowanych produktów turystycznych wykorzystujących elementy dziedzictwa kulturowego, aktywność instytucji kultury oraz skoncentrowane wokół tych instytucji przemysły kultury.

Stan obecny bazyliki jest zatrważający. Wszyscy odwiedzający to miejsce obok pięknej i niespotykanej architektury w regionie dostrzegają natychmiastową potrzebę podjęcia radykalnych kroków w celu ratowania tego zabytkowego miejsca i zabytkowej bazyliki. Budynek Bazyliki Nawiedzenia NMP jest obiektem zabytkowym wybudowanym w stylu barokowym w latach 1715–1720. Obiekt składa się z części centralnej z nawą główną i prezbiterium wraz z pomieszczeniami towarzyszącymi, krużganków otaczających część centralną oraz 11 kaplic bocznych. Obiekt znajduje się pod opieką konserwatora zabytków. Zakres robót obejmuje renowację kaplic bocznych i krużganków w technologii Schomburg.

„Renowacja zabytkowego budownictwa” polega na uzupełnieniu zbitych tynków, cokołów poprzez wykonanie: odsolenia podłoża środkiem neutralizującym szkodliwe sole budowlane esco-fluat, wykonanie obrzutki z zaprawy cementowej z dodatkiem polimerowej emulsji uszlachetniającej asoplast-MZ, wykonanie tynku podkładowego z zaprawy cementowo-wapiennej z dodatkiem preparatu napowietrzającego thermopal-P, wykonanie tynku renowacyjnego thermopal-SR44, wyszpachlowanie powierzchni tynku szpachlą wapienno-trachitową thermopal-FS33, zagruntowanie tynku renowacyjnego preparatem gruntującym aso-unigrund-K, pomalowanie dwukrotnie farbami fasadowymi, silikonowymi tagocon-F zagruntowanego tynku renowacyjnego, malowanie istniejących tynków ścian, pilastrów, gzymsów, sufitów płaskich, sklepień, kopól i pozostałych elementów dekoracyjnych w tynku poprzez: oczyszczenie i zmycie starych powłok, szpachlowanie powierzchni szpachlą wapienno-trachitową thermopal-FS33, zagruntowanie podłoża preparatem gruntującym aso-unigrund-k, pomalowanie dwukrotnie farbami fasadowymi, silikonowymi tagocon-F zagruntowanego tynku, malowanie istniejącej stolarki metalowej i drewnianej, krat i balustrad poprzez: wyczyszczenie z łuszczącej farby, przeszlifowanie papierem ściernym i poszpachlowanie elementów stolarki i krat, pomalowanie stolarki i krat podkładem pod emalię alkidową dulux, pomalowanie pokrytych podkładem elementów alkiłową emalią supertrwałą dulux, oczyszczenie chemiczne i mechaniczne elementów kamiennych z piaskowca. Wszystkie roboty towarzyszą robotom głównym.

Łącznie zostanie odnowionych 11 kaplic bocznych bazyliki oraz krużganki. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 358 283 PLN, kwota wnioskowana to 175 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez parafię Nawiedzenia NMP w Wambierzycach ma szansę na dofinansowanie rzeczowego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5557)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „»Chrystus narodził się w drodze do Łądka...«– organizacja wystawy rzeźb ze zbiorów muzeum oraz fotografii Tomasza Gmerka wraz z drukiem katalogu wystawy”, złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej w woj. dolnośląskim

Szanowny Panie Ministrze! Muzeum Ziemi Kłodzkiej, woj. dolnośląskie, złożyło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wnioski o dofinansowanie zadania pn. „»Chrystus narodził się w drodze do Łądka...«– organizacja wystawy rzeźb ze zbiorów muzeum oraz fotografii T. Gmerka wraz z drukiem katalogu wystawy”.

Zadanie to polegać będzie na organizacji czasowych wystaw muzealnych, zwłaszcza o charakterze ogólnopolskim i międzynarodowym, w tym edycji katalogów spełniających wysokie normy jakościowe i merytoryczne oraz zakupie niezbędnego wyposażenia i sprzętu do realizacji wystawy. W 2009 r. kłodzkie muzeum w oparciu o dofinansowanie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego realizowało zadanie: Konserwacja zespołu rzeźb ze zbiorów Muzeum Ziemi Kłodzkiej, które obejmuje poddanie kompleksowym pracom konserwacyjnym i renowacyjnym grupy kilkunastu rzeźb ze zbiorów własnych.

Są to obiekty charakterystyczne dla krajobrazu ziemi kłodzkiej – kapliczki i rzeźby Matki Boskiej, Chrystusa i świętych – występujące przy drogach, na polach, we wnękach fasad domów, miast i wsi. Stanowią one swoiste świadectwo pobożności i sztuki ludowej, przejaw genius loci wielokrotnie opisywanego przez etnologów i historyków sztuki. Podczas realizacji projektu konserwatorskiego zrodził się nowy pomysł wystawienniczy na bazie uratowanych zabytków.

ków oraz zdjęć Tomasza Gmerka – muzealnego fotografa dokumentującego głównie ziemię kłodzką, który swoje zdjęcia publikuje w wielu wydawnictwach albumowych, m.in. w albumie „Pejzaż Polski”, w kalendarzach, czasopiśmie, przewodnikach, folderach itp. Współpracuje on z wieloma wydawnictwami i agencjami fotograficznymi. Ma na swoim koncie kilkanaście wystaw indywidualnych oraz udział w wielu zbiorowych, m.in. w Polsce, we Francji, w Czechach czy w Niemczech. Muzeum chce stworzyć ekspozycję scalającą powyższe elementy, dodatkowo wzbogaconą o ciekawą, nawiązującą do kłodzkiego krajobrazu, aranżację plastyczną. Wstępnie wystawę zatytułowaliśmy „Chrystus narodził się w drodze do Łądka...”, nawiązując do słów miłującego ziemię kłodzką niemieckiego teologa i pisarza Josepha Wittiga.

Prezentowanie dorobku kulturowego dawnych mieszkańców naszego regionu uczy młodych odbiorców szacunku i otwartości na wartości innych kultur i tradycji. Tematyka wystawy przedstawiającej czeskie i niemieckie dziedzictwo kulturowe pozwala oczekiwać szerszego międzynarodowego zainteresowania ekspozycją. Scenariusz wystawy, projekt plastyczny (w oparciu o umowę o dzieło) zostaną przygotowane w marcu. Realizacja projektu wymaga prac modernizacyjnych w sali ekspozycyjnej o wymiarach 21 x 6,5 m, planowane jest wykonanie gipso – kartonowych powierzchni wystawienniczych. Konieczne jest zmodernizowanie instalacji elektrycznej i wykonanie nowoczesnego oświetlenia, w tym zakup 100 reflektorów z żarówkami typu LED. Na potrzeby wystawy chcielibyśmy zaaranżować podłogę – ułożenie wykładziny w neutralnym i naturalnym kolorze. Na wystawie zostaną wykorzystane fotografie oprowione w ramy z passe-partout o kilku rozmiarach: 60 szt. – 42 cm x 52 cm, 25 szt. – 24 cm x 30 cm, 10 szt. – 70 cm x 43 cm, wykonana zostanie też panorama fotograficzna Kotliny Kłodzkiej o wymiarach 7 m x 3 m. Planujemy wykonanie zdjęć kapliczek (6 szt.) w naturalnej wielkości. Będą one przedstawione przestrzennie i naklejone zostaną na trójwymiarową płytę PCV. W celu uzyskania głębi w aranżacji wystawy planujemy wykorzystać lustra. Zdjęcia zostaną zawieszane na nowoczesnych systemach wystawienniczych – na stalowych linkach. Do zrobienia podstaw pod rzeźby zostaną wykonane słupki ekspozycyjne z płyty meblowej laminowanej (grubość 8 mm). Planujemy pokazanie ok. 30 obiektów muzealnych: rzeźb, krzyży, kapliczek. Niezbędne do ich właściwej ekspozycji będzie odpowiednie zabezpieczenie poziomu wilgotności i temperatury (w oparciu o zalecenia „Pracownia konserwacji zabytków” – historia sztuki Ryszarda Wójtowicza). Ponieważ z powodu położenia sali ekspozycyjnej na poddaszu panują tam niestabilne warunki, toteż konieczny będzie zakup profesjonalnego muzealnego nawilżacza i miernika wilgotności i temperatury oraz stosownego oprogramowania do tego urządzenia (chcemy skorzystać z oferty rekomendowanej przez inne muzea firmy Klima-

test Bis s.c.). Do wykonania ramek zdjęć zakupiony zostanie kątownik aluminiowy. Na wernisaż wystawy zostanie wydrukowanych 500 zaproszeń oraz 400 szt. plakatu informacyjnego. Wystawie będzie towarzyszył bogato ilustrowany katalog – 500 szt. Wszystkie druki zostaną opracowane pod względem graficznym przez artystę plastyka. W celu promocji zadania ukażą się informacje w lokalnych mediach, przygotowany zostanie również baner informacyjny, który zostanie wyeksponowany w widocznym miejscu, o realizacji zadania z informacją o dofinansowaniu z programu „Dziedzictwo kulturowe” ze środków pozostających w dyspozycji ministra do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Wykonane zostaną cztery przenośne prezentery (2 x 1 m) promujące projekt, które będą ustawiane podczas różnych wydarzeń kulturalnych na ziemi kłodzkiej. Informacja ta znajdzie się również w muzealnym informatorze – w czasie trwania projektu ok. 1000 szt.

Kłodzkie muzeum jest jedyną placówką na obszarze całej ziemi kłodzkiej, która przyjęła profil regionalny, ma największe zbiory sztuki i zbiory etnograficzne. Działa na terenach zdegradowanych społecznie, o wysokim wciąż stopniu bezrobocia. Kontakt z muzealnymi kolekcjami dla wielu mieszkańców, a w szczególności dzieci i młodzieży, jest często jedyną możliwością obcowania ze sztuką regionu. Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 79 849 PLN, kwota wnioskowana to 57 184 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej ma szansę na dofinansowanie rzeczzonego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5558)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków, na zadanie pn. „Prace konserwatorskie na Sali Rajców, głównej klatce schodowej oraz głównych korytarzach ratusza miejskiego w Kłodzku”

Szanowny Panie Ministrze! Gmina miejska Kłodzko, woj. dolnośląskie, złożyła do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o dofi-

nansowanie zadania pn. „Prace konserwatorskie na Sali Rajców, głównej klatce schodowej oraz głównych korytarzach ratusza miejskiego w Kłodzku”.

Celem realizacji projektu jest konserwacja i renowacja Sali Rajców, głównej klatki schodowej oraz głównych korytarzy ratusza miejskiego w Kłodzku. Kłodzki ratusz został wzniesiony w latach 1887–1890, neorenesansowy, posadowiony na miejscu renesansowego, który spłonął i został rozebrany. We wnętrzu zachowany został neorenesansowy wystrój Sali Rajców, reprezentacyjnej klatki schodowej prowadzącej do Sali Rajców i przylegających do nich ciągów komunikacyjnych. W latach 70. XX w. ściany Sali Rajców zostały ozdobione dekoracją malarską dwojga znanych kłodzkich artystów plastyków – Marii Słoniewskiej-Janoty oraz Zygmunta Janoty.

Sala Rajców: Stan zachowania jest średni, najciekawszy i najcenniejszy element wystroju – drewniany strop, został pomalowany nieestetycznie przezroczystym lakierem o silnym połysku. Wykonana w roku 2004 ekspertyza budowlana wykazała ślady żerowania kołatków w deskach ślepej podłogi znajdującej się nad stropem. Jest bardzo prawdopodobne, że drewno mogło zostać zaatakowane. W znacznie gorszym stanie są drewniane boazerie i stolarka drzwi. Stolarka okienna zachowała większość okuć i oryginalnych zamków. Szklenie witrażowe ma ok. 20% ubytków, ołowiane oprawy uległy miejscowym wypaczeniom. Tynki są w złym stanie zachowania, zwłaszcza na ścianie wschodniej. Liczne spękania i miejscowe rozspojenia warstw. Konserwacja ma na celu przywrócenie pełni walorów technicznych i użytkowych obiektu oraz walorów estetycznych.

Główna klatka schodowa i historyczne ciągi komunikacyjne:

Westybul na parterze. Tynki i sztukaterie pokrywają powłoki z farb emulsyjnych, które zacierają rysunek reliefu i profil. Tynki należy zabezpieczyć – spękania, wzmocnić strukturę i uzupełnić ubytki. Cokoły wymagają oczyszczenia. Stolarka drzwi i okien pokryta jest grubą warstwą farb olejnych, okucia wymagają zabezpieczeń przed korozją. Stopnie schodów marmurowych są w stanie dobrym, wymagają oczyszczenia i uzupełnienia ubytków, schody lastrykowe ze względu na duże ubytki należy wymienić na nowe, stopnie piaskowcowe należy oczyścić.

Główna klatka schodowa: Bardzo zły stan tynków i dekoracji ścian drugiego piętra. W sąsiadujących z klatką studniach brak większości tynków na elewacjach. Źle rozwiązany jest system odprowadzania wody opadowej, co spowodowało znaczne skorodowanie muru. We wnętrzu nastąpiło rozspojenie warstw tynków, zasolenie i miejscami całkowity rozkład spoiwa zaprawy. Należy oczyścić ściany, usunąć zasolone i zmurszałe tynki, założyć nowe powłoki malarskie. Witraże są w złym stanie, wymagają oczyszczenia, naprawy siatki ołowiowej, uzupełnienia ubytków szklanych.

Korytarze przy klatce schodowej i przy przeciwległych do klatki schodowej ścianach studni. Na dru-

gim piętrze ściany mają zasolone i zmurszałe tynki, należy usunąć skorodowane partie tynków, uzupełnić ubytki, nałożyć siatki zapobiegające spękanom. Posadzki z wtórnymi uzupełnieniami, zasolenie i miejscami całkowity rozkład spoiwa zaprawy. Należy oczyścić ściany, usunąć zasolone i zmurszałe tynki, założyć nowe powłoki malarskie. Witraże są w złym stanie, wymagają oczyszczenia, naprawy siatki ołowiowej, uzupełnienia ubytków szklanych.

Posadzki z wtórnymi uzupełnieniami sięgającymi do 2% powierzchni. Okna witrażowe w złym stanie, ubytki szklenia wtórnie wypełnione przypadkowym szkłem. Ściany i stropy należy oczyścić i usunąć skorodowane partie tynków. Stolarkę okien i drzwi należy oczyścić i uzupełnić ubytki. Posadzka wymaga konserwacji jak w westybulu i na klatce schodowej.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 1 356 107 PLN, kwota wnioskowana to 600 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez gminę miejską w Kłodzku ma szansę na dofinansowanie rzeczzonego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5559)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego pn. „Digitalizacja muzealiów i stworzenie elektronicznego inwentarza zbiorów w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w 2010 r.”

Szanowny Panie Ministrze! Muzeum Ziemi Kłodzkiej, woj. dolnośląskie, złożyło do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego wnioski o dofinansowanie zadania pn: „Digitalizacja muzealiów i stworzenie elektronicznego inwentarza zbiorów w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w 2010 r.”

„Digitalizacja muzealiów i stworzenie elektronicznego inwentarza zbiorów w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w 2010 r.” polegać będzie na stworzeniu od podstaw elektronicznych baz zabytków w oparciu o digitalicję. W dzisiejszych czasach praktyka taka staje się podstawowym kryterium oceny pracy muzeów. Tymczasem w tym względzie kłodzkie muzeum jako mała regionalna jednostka zdecydowanie pozostaje w tyle. Pracownicy merytoryczni muzeum od wielu lat oczekują wprowadzenia nowoczesnych me-

to inwentaryzacyjnych i biorą udział w szkoleniach i konferencjach poświęconych temu tematowi. Realizacja zadania pozwoliłaby na doskonalsze zarządzanie kolekcjami muzealnymi, sprawne prowadzenie ruchu muzealnego, przeprowadzanie kwerend, gromadzenie cyfrowej dokumentacji (zapis cyfrowy, tworzenie katalogów). Ważnym powodem celowości realizacji tego właśnie zadania jest fakt, że Kłodzkie Muzeum jest jedyną placówką na obszarze całej ziemi kłodzkiej, która przyjęła profil regionalny, ma również największe zbiory. Należy również podkreślić, że placówka działa na terenach społecznie zdegradowanych, o dużej wciąż skali bezrobocia i ubogich w instytucje muzealne. Projekt zwiększyłby więc dostęp społeczeństwa do zasobów muzealnych. Niezbędnym działaniem w realizacji zadania jest stworzenie nowatorskiej sieci informatycznej w placówce, dokupienie niezbędnego sprzętu komputerowego oraz wdrożenie nowoczesnego oprogramowania, w tym do ewidencji zbiorów muzealnych. Jego rezultatem będzie wieloletnia poprawa warunków pracy muzealników oraz zwiększenie dostępu odbiorców z całego kraju do zasobów muzealnych. Biorąc pod uwagę zgromadzone muzea, ustalono, że potrzebom instytucji odpowiada program specjalistyczny Musnet Niebieski (serwer + 5 stanowisk). Cena oprogramowania została sprawdzona podczas przygotowywania aplikacji do MKiDN. W celu sporządzenia preliminarza kosztów Muzeum Ziemi Kłodzkiej skorzystało z usług dyrektora kreatywnego firmy Webbart R. B. Ceny sprzętu i oprogramowania zostały zdiagnozowane na wrzesień 2009 r., co odpowiada ogólnym tendencjom zmian cen sprzętu i oprogramowania w skali rocznej. Do realizacji zadania w pierwszym etapie niezbędne będzie dofinansowanie infrastruktury i oprogramowania specjalistycznego. Zlecona zostanie (w ramach umowy o dzieło) realizacja sieci z podłączeniem 10 gniazdek sieciowych ethernet). W tym celu zostaną zakupione następujące elementy składające się na sieć internetową: switch 24 porty, router, przewód UTP Madex kat. 6 (305 mb), gniazda kat. 6 – 10 szt., szafka na serwer, wyposażenie szafki. W celu rozpoczęcia prac nad bazą danych zasobów muzealnych w oparciu o specjalistyczne oprogramowanie konieczny jest zakup 5 komputerów (w tym 1 spełniającego funkcję serwera wraz z systemem serwerowym). Instytucja posiada obecnie tylko 1 zestaw komputerowy, który zostanie wykorzystany w projekcie, pozostałe komputery w działach merytorycznych nie spełniają wymogów sprzętowych. Posiada również aparat fotograficzny, który będzie wykorzystywany w realizacji zadania. W ramach realizacji zadania przewidziano wyposażenie instytucji w 5 komputerów PC składających się z: jednostek centralnych (5 szt.), monitorów (5 szt.); urządzeń peryferyjnych: skanery – (3 szt.), drukarka sieciowa umożliwiająca druk kart inwentaryzacyjnych na kartonie 200g/m² (1 szt.); z: jednostek centralnych (5 szt.), monitorów (5 szt.); urządzeń peryferyjnych: skanery (3 szt.), drukarka sieciowa umożliwiająca druk kart

inwentaryzacyjnych na kartonie 200g/m² (1 szt.), klawiatury (5 szt.), myszki (5 szt.); oprogramowania: systemy operacyjne Windows 7 (4 szt.), system operacyjny Windows Server 2003 (1 szt.), pakiety biurowe MS Office 2007 (4 szt.), programy antywirusowe i zabezpieczające Symantec (5 szt.), program muzealny Musnet (1 serwer + 5 stanowisk klienckich), oprogramowanie graficzne: Photoshop CS4 PL (2 szt.), oprogramowanie DeskTop Publishing-Adobe Creative Suite Premium 4 PL (1 szt.). Realizacja zakupu sprzętu i oprogramowania przeprowadzona zostanie zgodnie z ustawą Prawo zamówień publicznych. Określone zostaną warunki i nastąpi podpisanie umowy z wybranym dostawcą. Rocznie wpisanych do bazy zostanie ok. 2000 obiektów z inwentarza muzealnego, zdigitalizowanych zostanie ok. 1200 eksponatów, w tym wykonanych zostanie ok. 600 fotografii cyfrowych i 600 skanów do kart inwentaryzacyjnych. Następnie dane będą wprowadzane (w zakresie umowy o dzieło) do baz danych przez osoby przeszkolone w zakresie obsługi programu Musnet. Po telefonicznym rozpoznaniu prac w innych instytucjach muzealnych oraz biorąc pod uwagę stan zatrudnienia w działach merytorycznych w Muzeum Ziemi Kłodzkiej, szacuje się opracowanie i wprowadzenie ok. 300 rekordów inwentaryzacyjnych miesięcznie. Zadanie będzie realizowane w działach: sztuki, ewidencji zabytków, historycznym i przyrodniczym. Specjalny skaner do klisz i diapozytywów pozwoli po raz pierwszy w instytucji zabezpieczyć zgromadzony materiał fotograficzny dotyczący eksponatów. Oprogramowanie Adobe Photoshop CS4 PL i Adobe Creative Suite Premium 4 PL jest niezbędne do przetwarzania zeskanowanych zdjęć i slajdów oraz odpowiedniej prezentacji muzealiów w kartach inwentaryzacyjnych, na stronie internetowej, w katalogach i innych wydawnictwach muzealnych, przez co przyczyni się do szerszego upowszechnienia zasobów muzealnych. Planowane także jest umieszczanie ok. 200 fotografii obiektów rocznie na stronie internetowej i przez to tworzenie załączka muzealnej galerii internetowej. Drukarka sieciowa z możliwością druku na papierach o podwyższonej gramaturze pozwoli na wydruk kart inwentaryzacyjnych Wszystkie te czynności będą systematycznie kontynuowane w latach następnych już po zakończeniu zadania. W celu promocji zadania przygotowany zostanie baner informacyjny o realizacji zadania z informacją o dofinansowaniu z programu „Dziedzictwo kulturowe” przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Promocja będzie realizowana przez cały okres trwania projektu. Informację o nim znajdują się w wydawnictwach i informatorach muzealnych oraz na stronie internetowej placówki. Ponadto muzeum pozyskało zgodę na objęcie przedsięwzięcia patronatem medialnym lokalnych mediów – prasy i telewizji.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to: 111 390 PLN, kwota wnioskowana to: 79 740 PLN
Szanowny Panie Ministrze, czy wniosek złożony przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej ma szansę na dofi-

nansowanie rzeczzonego zadania, jeśli spełni wymogi formalne?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 30 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5560)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie aresztowania sierżanta
pracującego w sekcji ruchu drogowego
w Ustrzykach Dolnych**

Szanowny Panie Ministrze! Z doniesień medialnych dowiedziałem się o prowadzeniu od ponad roku czynności prokuratorskich w stosunku do sierżanta P. S., byłego policjanta pracującego wcześniej w sekcji ruchu drogowego w Ustrzykach Dolnych. W sierpniu zeszłego roku P. S., wykonując swoje obowiązki służbowe, zatrzymał samochód. Kierował nim watykański ksiądz Stival Cianciarello. Podróżując po Bieszczadach, nie zapalił świateł i przekroczył dozwoloną prędkość o przeszło 30 km/h. Sierżant postanowił wystawić mu mandat wysokości 200zł i poczył, że na bieszczadzkich serpentynach trzeba jechać ostrożnie. Do rozmowy włączył się towarzyszący księdzu pasażer. Krzyczał na policjanta i agresywnie gestykulował. Wysiadł też z samochodu mimo sprzeciwu policjanta. Po miesiącu policjant został wezwany do przełożonego. Wtedy dowiedział się, że ów agresywny pasażer to arcybiskup Józef Michalik, przewodniczący Episkopatu Polski, który zadzwonił do komendy wojewódzkiej, skarżąc się na sierżanta. Sprawą zajął się ówczesny zastępca komendanta wojewódzkiego w Rzeszowie J. Z. Zapytał sierżanta S., jakiego jest wyznania, dlaczego uderza w Kościół Katolicki i czemu zwracał się niegrzecznie do biskupa poprzez formę „proszę pana”, a nie „Wasza Ekscelencjo”. J. Z. zażądał też anulowania mandatu. W trzy tygodnie potem P. S. został przeniesiony z wydziału ruchu drogowego do plutonu patrolowego. Tymczasem S. wciąż głośno mówił o arcybiskupie i interwencji w tej sprawie komendy wojewódzkiej z Rzeszowa. Wtedy do akcji wkroczyło biuro spraw wewnętrznych komendy wojewódzkiej Policji. Już w niespełna miesiąc później P. S. został aresztowany. Tym razem otrzymał poważniejsze zarzuty. Nielegalne posiadanie broni, jej przetwarzanie i handel nią. Prokurator A. S. zarzuciła mu, nie podając żadnych istotnych przedmiotowo szczegółów, iż handlował bronią. W wyniku przeszukania domu sierżanta zabezpieczono dwa telefony komórkowe i nie znaleziono żadnej broni. Przeszukania dokonano także u rodziców P. S. Sześciu funkcjonariuszy z bronią gotową

do strzału, w kominiarkach, o szóstej rano wtargnęło do ich domu. Para starszych ludzi była szarpana i popychana. Przeszukanie trwało kilka godzin. Ani broni, ani mandatów nie znaleziono. Zabezpieczono komputer, telefon komórkowy i zdjęcia wnuków. Razem z sierżantem zatrzymano innych kolekcjonerów, gdzie znaleziono atrapy granatów i łuski po nabojach z wojny. Do aresztu trafił jednak tylko P. S. Prokurator S. zrobiła z sierżanta herszta bandy. P. S. od ponad roku przebywa w areszcie, mimo iż prokurator nie prowadzi żadnych czynności w śledztwie.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakiej podstawie prawnej przedstawiciel Kościoła Katolickiego w Polsce może żądać zaniechania podjęcia czynności służbowych przez funkcjonariusza Policji?

2. Od kiedy przedstawiciel Kościoła Katolickiego może wydawać polecenia i są one wiążące dla funkcjonariuszy Policji?

3. Od kiedy Policja i prokuratura mają prawo prześladować człowieka, który wykonywał należycie swoją pracę zgodnie z prawem?

4. Na jakiej podstawie prawnej były podjęte działania prokuratury w stosunku do P. S.?

5. Od kiedy przedstawiciele Kościoła Katolickiego obowiązują inne reguły prawne w przypadku, kiedy złamią prawo?

6. Dlaczego nie dopuszcza się do widzenia z rodziną i przetrzymuje w areszcie, kiedy można zastosować inne środki zapobiegawcze?

7. Dlaczego prokuratura, chcąc ukryć złamanie prawa przez przedstawiciela Kościoła Katolickiego, stawia funkcjonariuszowi nieprawdziwe zarzuty?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Kamiński

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5561)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie umieszczenia krzyża na dawnym
klasztorze klarysek w Zamościu**

Szanowny Panie Ministrze! W lokalnej gazecie („Kronika Tygodnia” z dnia 1 grudnia 2009 r.) pojawiła się informacja dotycząca braku udzielenia jednoznacznej odpowiedzi Pana Ministra na wniosek ordynariusza diecezji zamojsko-lubaczowskiej księdza biskupa Wacława Depo. Jego Ekscelencja ksiądz biskup zwrócił się do Pana Ministra w sprawie zamieszczenia krzyża na remontowanym byłym klasztorze klarysek w Zamościu, w którym obecnie mieści

się Państwowa Szkoła Muzyczna I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego.

Jak wynika z artykułu, pierwsze pismo do Pana Ministra zostało wysłane z kurii diecezjalnej 24 czerwca 2009 r., zaś otrzymana odpowiedź jest bardzo ogólna i nie zawiera rozstrzygającej decyzji.

Państwowa Szkoła Muzyczna od 2001 r. jest właścicielem budynku poklasztornego, w którym od roku 1676 mieściła się wspólnota siostr klarysek. W skład kompleksu wchodzi ufundowany przez Annę Zamoyską kościół. Klasztor ten przetrwał do roku 1782, kiedy to władze austriackie przekazały budynek szarytkom, zaś w 1817 r. obiekt przejęło wojsko. Dawny klasztor klarysek jest jednym z najcenniejszych zabytków Zamościa i mimo że dzisiaj mieści się w nim instytucja świecka, to dla mieszkańców Zamościa obiekt ten jest utożsamiany z budownictwem sakralnym.

Nadmieniam, iż w tej sprawie zwrócono się do kierownika zamojskiej delegatury wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków, który wydał pozytywną decyzję. Zdaniem kierownika dawny klasztor został zrewitalizowany, a to oznacza, że powinien odzyskać wygląd z przeszłości. Tym samym kierownik stwierdził, że chociaż obecnie mieści się w obiekcie szkoła muzyczna, to sam budynek powinien być zwieńczony krzyżem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakie są powody braku wiążącej decyzji, dotyczącej umieszczenia krzyża na dawnym klasztorze klarysek w Zamościu?

2. Kiedy można spodziewać się decyzji Pana Ministra?

3. Czy w Pana ocenie stanowisko wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków w sprawie przywrócenia właściwego wyglądu dawnemu klasztorowi klarysek w Zamościu jest wystarczające i wiążące?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Warszawa, dnia 3 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5562)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie Komisariatu Policji w Kłomnicach w pow. częstochowskim

Szanowny Panie Ministrze! Do głównych zadań państwa należy zapewnienie jego obywatelom bezpieczeństwa. Państwo realizuje to zadanie poprzez działania odpowiednich służb, mundurowych i cywilnych. Najtrudniejsze prace w tym zakresie podejmuje Policja, od której obywatele oczekują szybkich i sku-

tecznych działań. W związku z tym do dyspozycji obywateli powinni być wyszkoleni i zaopatrzeni w dobry sprzęt policjanci. Niestety w praktyce wskutek różnych niezależnych czynników nie udaje się zachować odpowiednich standardów bytowych komisariatów. Najlepszym tego przykładem niech będzie Komisariat Policji w gminie Kłomnice, mieszący się już od ponad 10 lat w budynkach gminnych w sąsiedztwie biblioteki i urzędu gminy.

Policja w Kłomnicach obsługuje 5 rozległych gmin powiatu częstochowskiego: Kłomnice, Rędziny, Kruszynę, Mykanów i Mstów. Do dyspozycji ma kilka radiowozów oraz kilkusobową kadrę. Największym problemem jest jednak siedziba komisariatu. Są to pomieszczenia, które w 1999 r. gmina umową użyczenia przekazała Policji. Stan użyczenia miał być chwilowym rozwiązaniem, aż do czasu wybudowania komisariatu z prawdziwego zdarzenia. Od tego czasu umowa musiała być systematycznie przedłużana, aż do października 2010 r. W tym czasie gmina Kłomnice poczyniła wiele kroków w celu pomocy Policji w gospodarowaniu i wybudowaniu nowego komisariatu. Warto tu wymienić ujęcie w budżecie gminy kwot pomocy dla Policji. W 2007 r. wydano decyzję o warunkach zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie siedziby Komisariatu Policji w Kłomnicach. Trzeba również zaznaczyć, że komisariat funkcjonuje na tym samym piętrze co biblioteka i często dochodzi do tak kontrowersyjnej sytuacji, w której obok pospolitych przestępców przechodzą dzieci z wypożyczonymi książkami. W budynku tym są również biura stowarzyszeń i piwnica zajęta w pełni przez Policję i zaadaptowana na archiwum.

Gmina podjęła kroki mające na celu przekazanie Policji działki od banku spółdzielczego, na której mógłby powstać nowy komisariat. W lipcu 2008 r. sporządzono umowę przeniesienia prawa własności działki na rzecz Skarbu Państwa – komendy wojewódzkiej Policji. Od tego czasu nic w sprawie nowej siedziby się nie dzieje. Władze gminy są zdeterminowane, aby nie przedłużać już więcej Policji umowy. Dowodem swojego oburzenia na aktualną sytuację jest uchwała Rady Gminy Kłomnice, która nie pozwoliła na zwolnienie z podatku rolnego i od nieruchomości komisariatu.

Aktualna, niezdrowa sytuacja na linii gmina – policja zmusiła mnie do podjęcia tej interwencji. Dłużej taki stan nie może się utrzymywać. Policja zasługuje na miejsce godne tej trudnej służby. Należy więc podjąć kroki inwestycyjne, aby gmina mogła korzystać ze swoich pomieszczeń, a Policja miała w końcu budynek spełniający jej potrzeby.

Pragnę spytać Pana Ministra:

— Czy zna przedstawiony przeze mnie problem?

— Czy wie, na czym polega problem niepodjęcia przez władze Policji kroków mających na celu budowę nowego komisariatu?

— Czy istnieje możliwość zabezpieczenia środków finansowych, aby budowę rozpocząć od przyszłego roku?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 1 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5563)

do ministra obrony narodowej

w sprawie wyjaśnienia okoliczności tragicznej śmierci kpt. D. A. w związku z informacjami podanymi w audycji telewizyjnej „Superwizjer”

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacjami podanymi w przedwczorajszej audycji telewizyjnej „Superwizjer”, które podważają podawane przez MON okoliczności śmierci kpt. A., uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy prawdą jest, że kpt. A. został pozbawiony dowodzenia podczas jego ostatniej misji? Kto podjął ową decyzję (proszę o podanie imienia i nazwiska oficera) i na podstawie jakich przesłanek ta decyzja została podjęta? Proszę o podanie tej informacji w trybie tajnym.

Jakie wsparcie feralnego patrolu zostało zabezpieczone przed jego wyjściem z bazy? Kto był odpowiedzialny za zabezpieczenie wsparcia dla patrolu? Proszę o podanie stopnia, jednostki wojskowej, imienia i nazwiska owej osoby w trybie tajnym. Czy wśród żołnierzy, którzy wyszli na patrol, była osoba, która posiada uprawnienia do naprowadzania sojuszniczego wsparcia ogniowego? Proszę o podanie stopnia, jednostki wojskowej, imienia i nazwiska owej osoby w trybie tajnym.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 25 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5564)

do ministra skarbu państwa

w sprawie przekazania na rzecz pow. wadowickiego własności nieruchomości Skarbu Państwa położonej w Jaszczurowej w gm. Mucharz, obejmującej działkę oznaczoną nr. 259/13

Informuję, że zwrócili się do mnie przedstawiciele Zarządu Powiatu Wadowickiego, woj. małopolskie,

w sprawie przekazania na rzecz powiatu własności nieruchomości Skarbu Państwa położonej w Jaszczurowej, gmina Mucharz, obejmującą działkę oznaczoną numerem 259/13 o powierzchni 2,2791 ha objętej księgą wieczystą KR1W/00072396/7, zabudowanej budynkami – w stanie surowym zamkniętym – Domu Dziecka w Jaszczurowej.

Z uzyskanych informacji wynika, iż Zarząd Powiatu Wadowickiego pismem z dnia 10 marca 2009 r., znak NGG70011-1/2009, na podstawie art. 64 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, wystąpił do wojewody małopolskiego o stwierdzenie nabycia przez pow. wadowicki własności ww. nieruchomości Skarbu Państwa.

Wojewoda małopolski decyzją z dnia 21 maja 2009 r. SNV.WA.7722-3-3-09 odmówił przekazania własności przedmiotowej nieruchomości na rzecz pow. wadowickiego. Od tej decyzji Zarząd Powiatu Wadowickiego w dniu 3 czerwca 2009 r. złożył odwołanie do ministra skarbu państwa, jednakże do dnia dzisiejszego – jak twierdzi przewodnicząca zarządu Teresa Kramarczyk – sprawa nie została rozstrzygnięta.

Dla pow. wadowickiego zapewnienie opieki i wychowania dzieciom tego pozbawionym jest sprawą priorytetową. Powiat nie posiada jednak w swoim zasobie nieruchomości, która mogłaby być przeznaczona na dom dziecka. Na rynku nieruchomości brakuje działek, które spełniałyby warunki na realizację zadań opiekuńczo-wychowawczych. Jedyną możliwością to nieruchomość objęta wnioskiem do wojewody. Działka 259/13 w planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczona jest pod przedmiotową inwestycję. Powiat wadowicki zamierza dokończyć jej realizację oraz prowadzić ustawowe zadania opiekuńczo-wychowawcze w formie domu dziecka lub lokali dla rodzin zastępczych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz olbrzymie znaczenie przedstawionego problemu dla pow. wadowickiego, zwracam się z pytaniem: Na jakim etapie znajduje się postępowanie toczące się w wyniku złożonego odwołania od decyzji wojewody małopolskiego?

z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5565)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie konsekwencji uchwalenia tzw. ustawy hazardowej dla KKS Lech Poznań SA

W pracach nad ustawą o grach hazardowych z niezrozumiałych dla wielu Polaków powodów liczyła się

przede wszystkim szybkość. 17 listopada 2009 r. Sejm rozpoczął pracę nad rządowym projektem ww. ustawy, a 19 listopada projekt został uchwalony. Następnego dnia ustawą zajął się Senat, który nie zaproponował żadnych poprawek. 27 listopada prezydent RP złożył podpis pod ustawą, po czym skierował ją do Trybunału Konstytucyjnego. Należy zauważyć, że jedyna ekspercka opinia, jaka pojawiła się w toku prac nad projektem, została przygotowana przez Biuro Analiz Sejmowych i niestety nie była to analiza pozbawiona wątpliwości co do ustawy.

Według polskiego prawa nie wolno reklamować, propagować i brać udziału w zakładach internetowych pod groźbą kary dwuletniego pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 720 dniówek. Prawo nie zabraniało jednak reklamowania samej marki czy logo firmy z tzw. branży bukmacherki internetowej. Dlatego też na koszulkach i bandach jednego z najlepszych klubów piłkarskich w Polsce: Lecha Poznań jest logo ich strategicznego sponsora: BetClic. Wymieniony wyżej sponsor to firma bukmachersko-internetowa, a w myśl nowych przepisów hazardowych zabronione będzie także reklamowanie marki czy logo e-bukmacherów.

„Będziemy zmuszeni do wycofania się ze wspierania Lecha Poznań” – mówi Tomasz Włodarczyk, public relations manager BetClica, firmy, która latem została sponsorem strategicznym „Kolejarza”. Firma płaci Lechowi ok. 4 mln zł rocznie, co stanowi jedną czwartą wpływów sponsorskich klubu. „Podpisaliśmy najlepszą umowę sponsoringową, jeżeli chodzi o klub piłkarski w Polsce. W czasach kryzysu trudno znaleźć sponsora, który wyłoży takie pieniądze. Jeśli ustawa przejdzie, ta umowa zostanie rozwiązana” – to słowa Michała Lipczyńskiego, dyrektora marketingu Lecha Poznań.

Trudno się dziwić rozterkom wielkopolskiego klubu. Zresztą w podobnej, niekomfortowej sytuacji znalazła się też Wisła Kraków, której sponsorem jest firma Bet-at-home, e-bukmacher. Wielu działaczy, piłkarzy czy dziennikarzy sportowych stoi na stanowisku, że powinno się wzmacniać silne kluby, gdyż tylko one mogą dźwignąć polską piłkę nożną.

Szybki tryb uchwalania ustawy o grach hazardowych uniemożliwił praktycznie konsultacje społeczne związane z tymi przepisami, choć jej konsekwencje dotyczą nie tylko grających w kasynach.

Dlaczego ustawa hazardowa uznaje za nielegalne internetowe zakłady bukmacherskie, a nie delegalizuje zakładów w stacjonarnych punktach przyjęć?

Jak do zaistniałej sytuacji odnieść słowa, że rząd zamierza wspierać budowę silnych klubów piłkarskich w Polsce?

Poseł Michał Stuligrosz

Zapytanie (nr 5566)

do ministra środowiska

w sprawie środków budżetowych przeznaczonych na zadania w gminach w ramach realizacji projektu pod nazwą „Program budowy zbiornika wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” w woj. małopolskim

Stan faktyczny: W chwili obecnej ku końcowi zmierzają prace nad budżetem państwa na 2010 r. W 2005 r. Wysoka Izba przyjęła „Program budowy zbiornika wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”, który zakładał wybudowanie tegoż zbiornika do roku 2010 z ostatecznym rozliczeniem wszystkich prac i ewentualnych prac towarzyszących do roku 2012.

Obecnie wiemy już, że na najbliższy rok 2010 w projekcie ustawy budżetowej planuje się przeznaczyć 254 mln zł na realizację tego projektu, a całość prac możliwa jest do zakończenia w ciągu najbliższych czterech lat.

W ramach tej inwestycji dla gmin objętych terytorialnie realizacją projektu (Stryszów, Mucharz, Zembrzyce) we wcześniejszych latach przeznaczano także środki z budżetu państwa na realizację zadań własnych tych gmin, takich jak np. przebudowy dróg, budowa szkoły, boisk, mieszkań socjalnych itp.

Samorządy lokalne traktują takie środki jako należną im rekompensatę za uciążliwości oraz straty, jakie poniosą gminy z tytułu realizacji tej inwestycji.

Pytanie

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jakie dotychczas poniesiono nakłady z budżetu państwa w ramach realizacji „Programu budowy zbiornika wodnego Świnna Poręba” na realizację inwestycji w każdej z gmin: Mucharz, Stryszów, Zembrzyce, które stanowiły swego rodzaju rekompensatę za zajęcie w przyszłości znacznych terenów pod zbiornik wodny Świnna Poręba?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5567)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie możliwości zaliczkowego finansowania przedsięwzięć realizowanych w ramach funduszy unijnych w związku z przyznaniem grantów w Małopolsce w ramach projektu Leader+

Stan faktyczny: Podczas spotkań z samorządowcami, przedsiębiorcami oraz przedstawicielami organizacji pozarządowych zostały nam przekazane liczne uwagi i sugestie dotyczące możliwości korzystania ze wsparcia finansowego ze środków unijnych. W województwie małopolskim rozstrzygnięte i przyznane zostały granty na projekty realizowane w ramach programu Leader+.

Zainteresowani mają wiedzę na temat tego, że w zakresie realizowania różnych przedsięwzięć mogą – po spełnieniu odpowiednich warunków – korzystać ze środków unijnych na zasadzie refundacji. Niestety refundacja, czyli otrzymanie środków już po zakończeniu projektu, jest też minusem, ponieważ beneficjenci borykają się pozyskaniem środków na początku realizowanego projektu. Stąd naprzeciw takim oczekiwaniom wychodzi możliwość zaliczkowania danego projektu. Chodzi o zaliczkę w części lub całości przyznanego dofinansowania na poczet realizacji danego projektu. Zainteresowani, a szczególnie organizacje pozarządowe, podkreślają niezwykłą skuteczność takiego wsparcia, ponieważ nie muszą wówczas ubiegać się o preferencyjne bankowe kredyty pomocowe, czy też standardowe kredyty komercyjne, z uzyskaniem których niejednokrotnie mogą mieć problem, biorąc pod uwagę stosunkowo niewielkie zasoby finansowe organizacji pozarządowych. Również przedsiębiorcy i samorządowcy pokładają nadzieję w możliwości uzyskania wspomnianej zaliczki.

Pytania.

W związku z powyższym pragniemy zapytać:

1. Jakie programy dają możliwość częściowej lub całościowej zaliczki na poczet wykonania danego projektu?

2. Jakie warunki i zasady muszą spełnić przedsiębiorcy i samorządy ubiegający się o wsparcie zaliczkowe na realizację projektu?

3. Czy przewidywane są rozwiązania umożliwiające pozyskanie zaliczek przez organizacje pozarządowe, głównie w aspekcie projektu Leader+?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5568)

do ministra infrastruktury

w sprawie wzrostu opłat za licencje i zezwolenia wydawane przez Urząd Lotnictwa Cywilnego

Panie Ministrze! W ostatnim czasie linie i porty lotnicze zelektryzowała wiadomość, że Urząd Lotnictwa Cywilnego opracował nową tabelę opłat za licencje i zezwolenia wydawane przez tę instytucję. Najkrócej rzecz ujmując, zmiany polegają na wprowadzeniu znacznych podwyżek w tej dziedzinie.

Przedstawiciele branży lotniczej prognozują, iż koszt utrzymania w Polsce jednego samolotu mogły wzrosnąć nawet o kilka tysięcy procent. Najbardziej jednak bulwersuje wypowiedź rzecznika prasowego Urzędu Lotnictwa Cywilnego, który jako jeden z argumentów przemawiających za podwyżkami podaje zmniejszenie się budżetu ULC.

W związku z powyższym pragnę się poinformować: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Infrastruktury w sprawie planowanego wzrostu opłat za licencje i zezwolenia wydawane przez Urząd Lotnictwa Cywilnego?

Z poważaniem

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 14 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5569)

do ministra infrastruktury

w sprawie niekorzystnych dla społeczności lokalnej zmian w rozkładzie jazdy pociągów w południowej części woj. pomorskiego

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego docierają liczne informacje na temat niekorzystnych dla społeczności lokalnej zmian w rozkładzie jazdy pociągów w południowej części woj. pomorskiego. Chodzi tu głównie o połączenie kolejowe na trasie Czarne – Chojnice i dalej w kierunku stolicy województwa – Gdańska. Obowiązujący od 13 grudnia 2009 r. rozkład jazdy nie uwzględnia porannego połączenia relacji Szczecinek (odjazd 5.00) – Chojnice (przyjazd 6.10) w dni wolne od pracy. Pozbawienie mieszkańców tego regionu połączeń kolejowych skomunikowanych z takimi ośrodkami miejskimi jak Gdańsk, Gdynia jest niedopuszczalne. W obecnych rozwiązaniach można dopatrzeć się też realnego zagrożenia dla istnienia połączeń kolejowych na tej linii w przyszłości, gdyż pasażerowie pozbawieni możliwości dojechania do dużych miast wybiorą inne środki transportu.

Podobnie wygląda sytuacja w okresie wakacyjnym. Otóż w nowym rozkładzie jazdy roku nie ma mowy o wakacyjnym/sezonowym pociągu pospiesznym relacji Lublin – Kołobrzeg – Kołobrzeg – Lublin (między innymi przez Bydgoszcz, Toruń, Warszawę, Chojnice, Człuchów, Czarne, Szczecinek). W poprzednim rozkładzie jazdy był on ujęty od 20 czerwca do 31 sierpnia. To kolejny bulwersujący przykład pozbawiania mieszkańców regionu bezpośredniego połączenia z ważnymi ośrodkami miejskimi. Po raz kolejny podejmowane są decyzje o podziale Polski na regiony ważniejsze i te, które są zapomniane; natomiast powiaty: chojnicki, człuchowski sprowadza się do regionów kategorii Polski B.

Wydaje się zatem, że nieprzemysłane skreślenie połączeń na obszarze położonym peryferyjnie względem dużych metropolii miejskich może mieć bardzo poważne konsekwencje i stoi w jawnej sprzeczności z zasadą zrównoważonego rozwoju kraju.

Spółeczność lokalna, którą mam zaszczyt reprezentować, a której problem ten boleśnie dotyka, podejmuje szereg godnych pochwały i uznania inicjatyw obywatelskich, które mają za zadanie wyegzekwowanie ich prawa równego dostępu do publicznych środków transportu – które przecież finansowane są m.in. z podatków, które płacą.

W związku z powyższym pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy przywrócone zostanie połączenie relacji Szczecinek (odjazd 5.00) – Chojnice (przyjazd 6.10) w dni wolne od pracy?

2. Czy przywrócony zostanie wakacyjny/sezonowy pociąg pospieszny relacji Lublin – Kołobrzeg – Kołobrzeg – Lublin (między innymi przez Bydgoszcz, Toruń, Warszawę, Chojnice, Człuchów, Czarne, Szczecinek)?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5570)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji filii
urzędu pocztowego w miejscowości Bińcze
w gminie Czarne**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego docierają bardzo niepokojące sygnały o planowanej likwidacji filii urzędu pocztowego w miejscowości Bińcze w gminie Czarne. Mieszkańcy tej małej pomorskiej wsi z wielką determinacją podjęli walkę o pozostawienie filii urzędu pocztowego właśnie w ich miejscowości. Już po raz kolejny zmuszeni są do obrony placówki pocztowej. Jest to placówka, która jest tylko filią, ponieważ podlega pod urząd pocztowy w Czarnem. W Bińczu mieszkańcy mogą korzy-

stać z usług Poczty Polskiej tylko w ograniczonym wymiarze czasu pracy, ponieważ oddział czynny jest od poniedziałku do piątku, od godz. 8 do 11. Jednak, jak wynika z relacji mieszkańców i rady sołectkiej, to wystarczy, aby każdy zainteresowany mógł skorzystać z usług poczty na miejscu. W razie likwidacji filii mieszkańcy będą zmuszeni korzystać z usług pocztowych w Czarnem lub Człuchowie. Są to jednak miejscowości znacznie oddalone od Bińcza. Warto jeszcze nadmienić, że w Czarnem bolączką są coraz dłuższe kolejki osób, które oczekują na dostanie się do pocztowego okienka i wysłanie np. listu. Praca jednej lub dwóch urzędniczek obsługujących interesantów wpływa na dłuższy czas oczekiwania i zdenerwowanie interesantów. Kuriozalna będzie decyzja Poczty Polskiej, aby w 10-tysięcznej gminie funkcjonowała tylko poczta w Czarnem. Z relacji rady sołectkiej jednoznacznie wynika, że placówka w Bińczu jest potrzebna. Pod apelem w sprawie pozostawienia filii podpisało się 133 mieszkańców. O problemie została również poinformowana Rada Miasta i Gminy Czarne.

Szczególny wymiar i kontekst tej sprawie nadaje fakt, że w miejscowości typowo popegeerowskiej byłego województwa śląskiego panuje wysokie bezrobocie, trudna sytuacja finansowa mieszkańców i to, co jest ewenementem, a mianowicie brak dostępu do Internetu. Zamknięcie jedyne okienka pocztowego w Bińczu zamknie do końca dostęp mieszkańców do cywilizacji i spowoduje, że miejscowość stanie się kolejnym białym punktem na pocztowej mapie Polski.

Szczególnie krzywdzące jest takie podejście do sprawy, w którym o wszystkim decyduje interes ekonomiczny, nawet w dobie kryzysu.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie:

1. Czy poczta w miejscowości Bińcze będzie zlikwidowana?

2. Czy ministerstwo przewidziało ewentualne konsekwencje takiej decyzji dla społeczności lokalnej?

3. Jak w kontekście tej sprawy wygląda realizacja polityki zrównoważonego rozwoju, tak propagowana przez rząd, którego jest Pan członkiem?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5571)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie zwiększenia nakładów
na szkolnictwo wyższe oraz na stypendia
studenckie i doktoranckie**

Szanowna Pani Minister! Zwróciła się do mnie Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”, poruszając problem braku wystarczających środków finan-

sowych przekazywanych na szkolnictwo wyższe oraz na stypendia studenckie i doktoranckie.

W związku z niedofinansowaniem przedstawiciele KSN NSZZ „Solidarność” prognozują spadek poziomu kształcenia związany z ograniczaniem godzin wykładów i zwiększeniem liczebności grup, w których prowadzone są zajęcia. Niskie płace kadry akademickiej zmuszają część ich przedstawicieli do szukania dodatkowych źródeł dochodu. Zwracają również uwagę na trudną sytuację materialną studentów i doktorantów, wnosząc o zwiększenie środków, które w formie stypendiów mogą być im wypłacane.

Szanowna Pani Minister! W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy planowane jest w przyszłości zwiększenie nakładów na szkolnictwo wyższe oraz na stypendia dla studentów i doktorantów?

Z poważaniem

Poseł Witold Namyślak

Lębork, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5572)

do ministra zdrowia

**w sprawie problemów finansowych
lecznictwa stacjonarnego i specjalistycznego
w pow. sanockim oraz na terenie
całego Podkarpacia**

Szanowna Pani Minister! Samorządowcy powiatu sanockiego w liście otwartym, który otrzymałem, a skierowanym również do podkarpackiego oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia, stanowczo protestują przeciw rozdysponowaniu środków finansowych dla województwa podkarpackiego według zarządzenia prezesa NFZ nr 49/2009/DEF z dnia 19 października 2009 r. oraz przeciw nieprzyznaniu środków finansowych za świadczenia realizowane w Szpitalu Specjalistycznym w Sanoku i w innych szpitalach województwa.

Wnioskują natomiast o podjęcie przez NFZ wszelkich działań umożliwiających zwiększenie kontraktów na leczenie szpitalne, zapewni to bowiem niezbędny poziom opieki osobom poważnie chorym w naszym województwie.

W związku z tym proszę Panią Minister o udzielenie mi odpowiedzi na pytanie: Jakie rozwiązania systemowe wdroży Pani Minister, aby zapobiec na przyszłość tak trudnej jak obecnie sytuacji podkarpackich szpitali? Świadczy o tym chociażby ilość apelii i protestów dyrektorów tych szpitali oraz samorządów terytorialnych – organów prowadzących, kierowanych do mnie.

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Warszawa, dnia 3 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5573)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji Sądu Rejonowego
w Szubinie**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem poselskim. Do mojego biura dochodzą liczne sygnały od mieszkańców Szubina zaniepokojonych losem tamtejszego sądu rejonowego. Otrzymałem też pismo z interwencją Rady Miejskiej w Szubinie (woj. kujawsko-pomorskie). Radni wyrażają zaskoczenie i ogromne zaniepokojenie pojawiającymi się informacjami o możliwości likwidacji Sądu Rejonowego w Szubinie. W listopadzie ubiegłego roku otrzymali oni informacje, że nie są prowadzone żadne prace legislacyjne mające na celu likwidację tej jednostki sądowniczej. Jednakże 1 lipca br. zlikwidowano w sądzie rejonowym sąd pracy, przez co powstaje obawa, że zagrożone jest istnienie całej instytucji.

Wszelkie zmiany w strukturze organizacyjnej sądownictwa powinny służyć jej racjonalizacji i zmierzać do stworzenia warunków, by sprawy rozpatrywane były przez właściwy sąd i bez niepotrzebnej zwłoki. Wyrażam obawę, że likwidacja istniejącego już 177 lat Sądu Rejonowego w Szubinie nie służy tym celom.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami: Czy decyzja o likwidacji Sądu Rejonowego w Szubinie rzeczywiście zapadła? A jeżeli tak, to jaka jest szansa na zmianę tych planów, które są szkodliwe zarówno z punktu widzenia społeczeństwa, jak i państwa?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 7 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5574)

do ministra zdrowia

**w sprawie aktualnej sytuacji w ochronie
zdrowia w woj. warmińsko-mazurskim**

Szanowna Pani Minister! W Warmińsko-Mazurskim Oddziale NFZ wartość świadczeń wykonanych ponad limity w okresie od stycznia do września 2009 r. w samym tylko lecznictwie szpitalnym wyniosła 77 mln zł. Z tego wartość niezapłaconych świadczeń ratujących życie lub nagłych osiągnęła 30 mln zł. Taka sytuacja z jednej strony zmusza szpitale do ograniczania dostępności do świadczeń zdrowotnych, z dru-

giej strony dla wielu zakładów opieki zdrowotnej jest przyczyną poważnego deficytu.

Sytuacja w zakresie finansowania leczenia psychiatrycznego w województwie warmińsko-mazurskim jest krytyczna. Szpitale psychiatryczne na Warmii i Mazurach mają najniższą w kraju wycenę za punkt, która wynosi 8,70 zł przy średniej krajowej 10,42 zł. Trudno znaleźć jakiegokolwiek uzasadnienie dla nierównego traktowania psychiatrii w Polsce wyrażonej w takiej dysproporcji.

Zważywszy na powyższe, uprzejmie zapytuję: Jakie działania podejmuje resort w celu poprawy sytuacji w ochronie zdrowia w województwie warmińsko-mazurskim.

Z poważaniem

Posłowie Beata Bublewicz
i Sławomir Rybicki

Warszawa, dnia 3 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5575)

do ministra zdrowia

**w sprawie dyskryminacji i poniżania
osób starszych w publicznej służbie zdrowia**

Szanowna Pani Minister! W trakcie licznych spotkań z wyborcami wielokrotnie powraca problem dyskryminacji i poniżania osób starszych w społecznej służbie zdrowia, polegający m.in. na takich praktykach, jak:

- odmowa wykonywania niektórych badań po przekroczeniu 70 lat, np.: EKG, USG, mammografia,
- brak możliwości korzystania z badań profilaktycznych po przekroczeniu 65. roku życia, np. z prewencji chorób układu krążenia,
- odmowa przyjmowania osób starszych, po 65. roku życia na oddziały intensywnej terapii,
- odmowa przyjazdu karetki pogotowienia do osób po 80. roku życia,
- brak kontroli ze strony NFZ zabiegów z zakresu rehabilitacji i pielęgniarstwa geriatrycznego.

Pragnę zauważyć, iż praktyki te naruszają następujące artykuły konstytucji RP: Art. 68 pkt 2: Obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych; pkt 3: Władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku. Art. 32 pkt 2: Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Które z tych praktyk odbywają się z polecenia lub za akceptacją Ministerstwa Zdrowia?
2. Jakie kroki zamierza podjąć Pani Minister, aby praktyki te w sposób kategoryczny wyeliminować?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Janik

Rybnik, dnia 4 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5576)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie pomocy dla rolników,
którzy ucierpieli podczas nawałnicy**

Szanowny Panie Ministrze! 275 rolników z gminy Dobrzyń nad Wisłą (województwo kujawsko-pomorskie), którzy 18 lipca br. z powodu nawałnicy gradobicia i wielkiego wiatru stracili całoroczne plony, a ich domy i budynki gospodarcze uległy zniszczeniu, potrzebuje pomocy.

Dotychczas otrzymali pomoc z gminnego ośrodka pomocy społecznej w postaci 500 zł na gospodarstwo. Ponadto otrzymali wsparcie po 41 zł za 1 ha.

Ponieważ są to rolnicy, którzy w większości mają zaciągnięte po dwa kredyty kłękowe z powodu suszy, która nawiedziła te tereny w latach 2006 i 2007, nie są w stanie obejść się teraz bez większej pomocy państwa. Błagają o nią w liście do mnie skierowanym.

Pytam Pana Ministra w ich imieniu, na jaką pomoc mogą liczyć. Jakie będą działania pomocowe ze strony rządu?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5577)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie nowych zasad wydawania
zezwoleń na posiadanie i hodowlę chartów**

Szanowny Panie Ministrze! Niedawno temu dowiedziałem się, że członków Związku Kynologicznego w Polsce, w tym zwłaszcza właścicieli i hodowców chartów, mocno zbulwersowała idea nowelizacji przepisów w sprawie warunków hodowli i utrzymania tej rasy psów myśliwskich.

Osobiście z przywołanym wyżej problemem spotykam się po raz pierwszy i dlatego nie mam w tej sprawie wyrobionego zdania. Nie mam jednak podstaw, by podawać w wątpliwość zastrzeżenia, jakie firmowany przez Pana Ministra projekt wzbudził w środowisku znawców zagadnienia hodowli i utrzymania chartów. Całość owych zastrzeżeń zawierają przekazane do mojego biura dokumenty, których kserokopię przekazuję w załączeniu^{*)}. Natomiast ze swej strony pytam:

Jakie przyczyny leżą u podstaw podjęcia przez resort rolnictwa i rozwoju wsi sprawy nowelizacji dotychczasowych przepisów regulujących hodowlę i utrzymanie chartów?

Jaki jest stosunek Pana Ministra do poważnych merytorycznie zastrzeżeń sformułowanych w dokumentach dołączonych do niniejszego zapytania i co zamierza zrobić Pan Minister, by projektowane zmiany przepisów nie spowodowały widocznych już gołym okiem negatywnych skutków?

Z poważaniem

Posel Wiesław Woda

Tarnów, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5578)

do ministra infrastruktury

**w sprawie powolnego przejazdu pociągów
na trasie kolejowej Radom – Warszawa
na skrzyżowaniu z drogą krajową nr 48
Białobrzegi – Głowaczów**

Jako poseł ziemi wareckiej proszę o informację w sprawie powolnego przejazdu pociągów na linii kolejowej nr 8 (Warszawa – Radom) na skrzyżowaniu z drogą krajową nr 48 Białobrzegi – Głowaczów. Aktualnie pociągi pośpieszne i osobowe w powyższym miejscu jadą bardzo wolno. W zasadzie zawsze zwalniają w tym miejscu, wydłużając tym samym czas podróży. Długi czas podróży i opóźnienia od wielu lat są poważnym utrudnieniem, szczególnie dla osób dojeżdżających do Warszawy lub Radomia. Czas podróży pomiędzy stacją Warszawa Centralna a Radomiem trwa ponad 2 h dla pociągów osobowych, a pociągi kursujące na tej trasie są nagminnie opóźnione. Punktualność przyjazdu pociągów do stacji docelowych i pośrednich jest bardzo istotna ze względu na codzienne korzystanie z tej trasy przez tysiące mieszkańców regionu. Czas dojazdu do poszczególnych stacji czy poprawa komfortu, czas podróży i punktualność kursowania pociągów jest bardzo istotną kwe-

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

stią z punktu widzenia lokalnej społeczności, którą jako poseł na Sejm RP reprezentuję.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jaki sposób Minister Infrastruktury ma zamiar poprawić punktualność przyjazdu pociągów do stacji docelowych i pośrednich na trasie Warszawa – Radom?

2. Jaki jest powód powolnego przejazdu pociągów na przecięciu trasy kolejowej nr 8 i drogi krajowej nr 48?

3. Kiedy na tej trasie pociągi pośpieszne i osobowe będą poruszać się z większymi prędkościami?

4. Czy na powyższym skrzyżowaniu jest planowany wiadukt lub inne zabezpieczenie w postaci szlabanów?

5. Czy przepisy kolejowe lub drogowe dopuszczają, aby droga krajowa i linia kolejowa krzyżowały się bez żadnych zabezpieczeń (szlabany, sygnalizacja dźwiękowa) dla podróżujących samochodami czy pociągami?

Posel Dariusz Bąk

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5579)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rozbiórki torów kolejowych
i bocznic w gminie Sokoły**

Szanowny Panie Ministrze! Wójt i samorząd gminy Sokoły podjęli działania mające na celu uruchomienie linii kolejowej Łapy – Sokoły. W wyniku tych starań od 15 marca 2007 PKP PLK wznowiło ruch towarowy na trasie Łapy – Sokoły.

Gmina Sokoły, jak i pozostałe samorzady, przez których teren przebiega linia kolejowa nr 36, podjęły działania w celu przejęcia w całości linii kolejowej nr 36, która obecnie jest nieczynna i ulega dewastacji.

W styczniu 2008 r. odbyło się spotkanie w Ministerstwie Infrastruktury w sprawie przejęcia linii nr 36, z którego wynikało, że PKP nie jest zainteresowane reaktywacją linii kolejowej Sokoły – Śniadowo, a nawet chce się jej pozbyć i przekazać zainteresowanemu samorządowi. Został złożony wniosek do ministra infrastruktury i PKP PLK SA w Warszawie o przekazanie samorządowi linii kolejowej.

Linia nr 36 wciąż nie została przekazana samorządowi, choć jest to linia o znaczeniu lokalnym i tym samym może być nieodpłatnie przekazana jednostkom samorządu lokalnego.

Tymczasem oddział gospodarowania nieruchomościami PKP podjął decyzję o rozbiórce torów i bocznic w Sokołach oraz sprzedaży ich na złom. Dwa kilkudziesięciometrowe odcinki torów i bocznic zo-

stały przekazane do rozbiórki firmie złomiarskiej. W trakcie rozbiórki są już tory i bocznica w Czerwonym Borze stanowiące część linii nr 36.

Rzecznik prasowy zarządu gospodarowania nieruchomościami PKP stwierdza, że likwidacja torów i bocznic w Sokołach nie wpłynie negatywnie na wznowienie ruchu kolejowego.

Uważam, iż decyzja oddziału gospodarowania nieruchomościami PKP o rozbiórce torów i bocznic uniemożliwi transport towarów do Sokół, gdzie jeszcze we wrześniu 2009 r. przyjechało 30 wagonów.

Decyzje o rozbiórce torów i bocznic dla samorządów położonych przy linii kolejowej nr 36 są niezrozumiałe, nielogiczne oraz zmierzają do trwałego zniszczenia tej linii kolejowej.

Pytanie: Panie Ministrze, jakie działania podejmie Pan, aby zapobiec niszczeniu linii kolejowej nr 36 przez spółkę PKP PLK oraz przywrócić ruch kolejowy na tej linii, o co od roku 2006 zabiegają lokalne samorządy?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5580)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie funkcjonowania Sądu Rejonowego
w Szubinie**

Szanowny Panie Ministrze! Sąd Rejonowy w Szubinie ma 177-letnią tradycję. Jest bardzo potrzebny dla osób dochodzących roszczeń przed wymiarem sprawiedliwości.

Rada Miejska w Kcyni i burmistrz miasta Kcyni zwrócili się do mnie z prośbą o interwencję, aby nie likwidować Sądu Rejonowego w Szubinie. Są zaniepokojeni takimi planami, które ograniczą dostępność do sądu, wydłuży się czas oczekiwania rozstrzygnięcia spraw, a także wzrosną koszty i czas związany z dojazdem do sądu, co nie jest bez znaczenia dla lokalnej niezamożnej społeczności.

W związku z powyższym mam pytania do Pana Ministra:

1. Czy analizowano kompleksowe koszty i korzyści likwidacji Sądu Rejonowego w Szubinie?

2. Jakie jest uzasadnienie dla likwidacji Sądu Rejonowego w Szubinie?

Z poważaniem

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 7 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5581)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie odstąpienia od likwidacji
Izby Adwokackiej w Bydgoszczy**

Szanowny Panie Ministrze! Z niepokojem mieszkańcy Bydgoszczy przyjęli fakt przygotowania założeń do projektu ustawy o zawodzie adwokata, w której przewiduje się likwidację Izby Adwokackiej w Bydgoszczy. Izba ta związana jest ze środowiskiem adwokackim długą tradycją i pełni ważną rolę ośrodka edukacji prawnej nie tylko dla mieszkańców miasta, ale i całego województwa kujawsko-pomorskiego. Obecnie w prawie 400-tysięcznej Bydgoszczy znajdują się siedziby Okręgowej Rady Adwokackiej i Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych, a więc po unifikacji zawodu radcy prawnego i adwokata powinna w Bydgoszczy rozpocząć działalność jedna z nowych izb adwokackich. Jest to o tyle ważne, że w tak dużym środowisku powinna znajdować się siedziba samorządu prawniczego. Dodatkowym argumentem za funkcjonowaniem Izby Adwokackiej z siedzibą w Bydgoszczy przemawia fakt usytuowania wielu instytucji wymiaru sprawiedliwości, Policji i służb specjalnych.

W związku z powyższym mam pytania do Pana Ministra:

1. Jakie kryteria będą decydowały o siedzibach likwidacji izb adwokackich?

2. Czy przeprowadzona została analiza efektywności planowanych zmian z uwzględnieniem wszystkich kosztów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 7 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5582)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zamiaru likwidacji Wojskowego
Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra zaniepokojony zamierzeniami Ministerstwa Obrony Narodowej dotyczącymi likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy

400-tysięczna Bydgoszcz jest znana ze swoich silnych powiązań z wojskiem. Obecnie to bardzo ważny ośrodek wojskowy w kraju. Tutaj mają swoją siedzibę: dowództwo Pomorskiego Okręgu Wojskowego oraz 1. Pomorska Brygada Logistyczna, 10. Wojsko-

wy Szpital Kliniczny z Polikliniką, Wojskowe Zakłady Lotnicze nr 2, Rejonowy Zarząd Infrastruktury, Oddział Żandarmerii Wojskowej. To w grodzie nad Brdą znajduje się Centrum Szkolenia Sił Połączonych – Joint Force Training Centre – ośrodek sił NATO mający na celu zapoznanie i szkolenie sztabów dywizyjnych, brygadowych oraz batalionowych z nowymi doktrynami i technologiami. Głośno mówi się o umieszczeniu tutaj natowskiego batalionu łączności.

Jeszcze niedawno szczyliciliśmy się Ośrodkiem Zamiejscowym Wojskowej Prokuratury Okręgowej, który niestety został zlikwidowany, zaś wszelkie kompetencje przejęła Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Poznaniu. Pomysł likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego nie wydaje się zasadny i jest negatywnie przyjęty przez społeczeństwo i samorządowców Bydgoszczy.

Dlatego kieruję do Pana Ministra pytania:

1. Czy odstąpi Pan od szkodliwego pomysłu likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy?

2. Czy kierownictwo MON planuje także likwidację prokuratur garnizonowych, w tym bydgoskiej?

3. Ile spraw wpłynęło do sądów garnizonowych w Polsce w roku ubiegłym oraz obecnym? Proszę o informację z rozbiciem na wszystkie sądy garnizonowe w Polsce.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos

Bydgoszcz, dnia 23 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5583)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji
Izby Adwokackiej w Bydgoszczy**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z trwającymi konsultacjami społecznymi zwracam się do Pana Ministra zaniepokojony adnotacją 19 założeń do projektu ustawy o zawodzie adwokata, które przedstawione zostały 5 listopada 2009 r. na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości.

W adnotacji 19 stwierdza się, iż struktura organizacyjna „nowej adwokatury” powinna opierać się na rozmieszczeniu sądów apelacyjnych. Nad 11 izbami adwokackimi w strukturze ustrojowej znajdowałyby się Naczelna Rada Adwokacka.

Tymczasem w Bydgoszczy aktualnie mamy siedzibę Okręgowej Rady Adwokackiej i Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych. Oczywiście jest, że po unifikacji zawodu radcy prawnego i adwokata w prawie 400-tysięcznym mieście powinna znaleźć się jedna z nowych izb adwokackich. Tymczasem według

zapropionowanych rozwiązań Bydgoszcz ma podlegać pod Gdańsk i tym samym być pozbawiona tej znaczącej struktury, która w sposób oczywisty dodaje miastu splendoru. Najlepszym rozwiązaniem byłoby powołanie w Bydgoszczy sądu apelacyjnego. Jeśli to nie jest aktualnie możliwe, warto byłoby rozważyć przedstawienia takiego projektu ustawy, w którym nowe izby adwokackie powstawałyby w miastach siedzibach wojewódzkich sądów administracyjnych lub miastach siedzibach wojewodów. Zapropionowany podział izb to kolejny atak na niezależność województwa kujawsko-pomorskiego i próba marginalizacji miasta Bydgoszczy.

Dlatego kieruję do Pana Ministra pytanie: Czy przyjmie Pan postulaty mieszkańców Bydgoszczy i wpłynie na to, by w ostatecznym projekcie ustawy znalazł się zapis o ustanowieniu Izby Adwokackiej w Bydgoszczy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos

Bydgoszcz, dnia 23 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5584)

do ministra gospodarki

**w sprawie kampanii informacyjnej
„Czas na oszczędzanie energii”**

Szanowny Panie Premierze! Ministerstwo Gospodarki przeprowadziło kampanię informacyjną na rzecz racjonalnego wykorzystania energii pod hasłem „Czas na oszczędzanie energii”. Jako element tej kampanii ministerstwo za pośrednictwem urzędów wojewódzkich rozdało każdej gminie jeden plakat z hasłem „Czas na oszczędzanie energii” oraz kilkanaście sztuk świetlówek energooszczędnych.

W związku z powyższym zadaję pytania:

— Jakie są koszty przeprowadzonej kampanii?

— Czy środki zaoszczędzone w wyniku zastosowania rozdanych świetlówek będą większe niż koszty przeznaczone na kampanię?

— Jaki efekt ma zostać osiągnięty poprzez wywieszenie jednego plakatu w całej gminie? Czy Pan uważa, że w takim mieście jak np. Bydgoszcz plakat osiągnie jakikolwiek efekt?

— Czy ministerstwo wzięło pod uwagę koszty w skali całego kraju poniesione przez gminy na odebranie świetlówek?

Podsumowując: Czy koszty poniesione przez wszystkie podmioty uczestniczące w kampanii są adekwatne do osiągniętych efektów?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Latos

Warszawa, dnia 1 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5585)

do ministra zdrowia

**w sprawie budowy wolno stojących
elektrowni wiatrowych w pow. bydgoskim**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister jako do organu, któremu podlega Państwowa Inspekcja Sanitarna, gdyż do mojego biura poselskiego zgłosiła się grupa mieszkańców powiatu bydgoskiego, która protestuje przeciwko:

1) budowie w miejscowości Sienno, gmina Dobrcz, na działce o numerze 46 wolno stojącej elektrowni wiatrowej wraz z drogą dojazdową, łukami, placem manewrowym, zatoką postojową i innymi obiektami infrastruktury technicznej oraz połączeniem za pośrednictwem linii kablowej średniego napięcia SN do głównego punktu zasilania, położonego w miejscowości Kotomierz, gmina Dobrcz,

2) budowie w miejscowości Kotomierz, gmina Dobrcz, na działkach o numerach ewidencyjnych 101/1 i 102/1 wolno stojącej elektrowni wiatrowej wraz z infrastrukturą i obiektami towarzyszącymi

Grupa mieszkańców uważa, że dla przedmiotowych inwestycji istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Spowodowane jest to bliskim położeniem zabudowań mieszkalnych oraz sąsiedowaniem z obszarem chronionym objętym siecią Natura 2000.

Kolejnym argumentem przemawiającym za przeprowadzeniem oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest brak rozpoznania w Polsce tras migracyjnych nietoperzy. Zgodnie z zasadą ostrożności należy przyjmować, że wszędzie istnieje potencjalna możliwość powstania zagrożeń przyrodniczych. Należy podnieść, że wiatraki ustawione na takiej trasie mogą powodować poważne straty w populacji nietoperzy oraz ptaków.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku (sygn. C-66/06) z 20 listopada 2008 r. nie podzielił stanowiska, że system kwalifikacji przedsięwzięć do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oparty jest na progach wielkości przedsięwzięcia. ETS orzekł, że system, w którym wielkość przedsięwzięcia (wartości progowe) jest stosowana jako jedyne kryterium kwalifikacji – czy może ono znacząco oddziaływać na środowisko, czy też nie (czy wymaga przeprowadzenia postępowania, czy też nie) jest niezgodne z dyrektywą 85/337 i przekracza granice swobody transpozycji dyrektywy. Nie można więc np. rezygnować z wykonania oceny oddziaływania na środowisko elektrowni wiatrowej jedynie na podstawie jej maksymalnej mocy czy wysokości wiatraków, jeśli przesłanki merytoryczne wskazują, że może ona stanowić zagrożenie dla walorów przyrodniczych.

Czy rzeczywiście istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania takiego przedsięwzięcia na środowisko?

Jeśli tak, to czy nie uważa Pani Minister, że postępowanie inwestorów może mieć znamiona niedopełnienia wszystkich wymaganych przepisami prawa formalności?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos

Bydgoszcz, dnia 1 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5585)

ministra środowiska

**w sprawie budowy wolno stojących
elektrowni wiatrowych w pow. bydgoskim**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra jako do organu, któremu podlega Inspekcja Ochrony Środowiska, gdyż do mojego biura poselskiego zgłosiła się grupa mieszkańców powiatu bydgoskiego, która protestuje przeciwko:

1) budowie w miejscowości Sienno, gmina Dobrcz, na działce o numerze 46 wolno stojącej elektrowni wiatrowej wraz z drogą dojazdową, łukami, placem manewrowym, zatoką postojową i innymi obiektami infrastruktury technicznej oraz połączeniem za pośrednictwem linii kablowej średniego napięcia SN do głównego punktu zasilania, położonego w miejscowości Kotomierz, gmina Dobrcz,

2) budowie w miejscowości Kotomierz, gmina Dobrcz, na działkach o numerach ewidencyjnych 101/1 i 102/1 wolno stojącej elektrowni wiatrowej wraz z infrastrukturą i obiektami towarzyszącymi

Grupa mieszkańców uważa, że dla przedmiotowych inwestycji istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Spowodowane jest to bliskim położeniem zabudowań mieszkalnych oraz sąsiedowaniem z obszarem chronionym objętym siecią Natura 2000.

Kolejnym argumentem przemawiającym za przeprowadzeniem oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest brak rozpoznania w Polsce tras migracyjnych nietoperzy. Zgodnie z zasadą ostrożności należy przyjmować, że wszędzie istnieje potencjalna możliwość powstania zagrożeń przyrodniczych. Należy podnieść, że wiatraki ustawione na takiej trasie mogą powodować poważne straty w populacji nietoperzy oraz ptaków.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku (sygn. C-66/06) z 20 listopada 2008 r. nie podzielił stanowiska, że system kwalifikacji przedsięwzięć do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oparty jest na progach wielkości przedsięwzięcia. ETS orzekł, że system, w którym wielkość przedsięwzięcia (wartości progowe) jest stosowana jako jedyne kryterium kwalifikacji – czy może ono znacząco oddziaływać na środowisko, czy też nie (czy wymaga

przeprowadzenia postępowania, czy też nie) jest niezgodne z dyrektywą 85/337 i przekracza granice swobody transpozycji dyrektywy. Nie można więc np. rezygnować z wykonania oceny oddziaływania na środowisko elektrowni wiatrowej jedynie na podstawie jej maksymalnej mocy czy wysokości wiatraków, jeśli przesłanki merytoryczne wskazują, że może ona stanowić zagrożenie dla walorów przyrodniczych.

Czy rzeczywiście istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania takiego przedsięwzięcia na środowisko?

Jeśli tak, to czy nie uważa Pan Minister, że postępowanie inwestorów może mieć znamiona niedopełnienia wszystkich wymaganych przepisami prawa formalności?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos

Bydgoszcz, dnia 1 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5586)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmian personalnych
w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach
w związku z publikacją zdjęć o charakterze
pornografii dziecięcej udostępnionych
przez prokuratorów**

Czy w związku z odwołaniem prokuratora okręgowego w Katowicach – E. Z. i naczelnika wydziału w tejże prokuraturze – prokuratora E. M. i w związku z zapowiedzią przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratorów, którzy dopuścili się publikacji zdjęć o charakterze pornografii dziecięcej, badany był udział w tej sprawie prokuratora apelacyjnego w Katowicach pani I. P.?

Czy wewnętrzne postępowanie przeprowadzone przed podjęciem decyzji o odwołaniu prokuratora okręgowego w Katowicach pozwoliło ustalić, czy prokurator I. P. miała lub mogła mieć wiedzę o zamiarze udostępnienia dziennikarzom „Chip” zdjęć zabezpieczonych w toku prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Katowicach? Czy ustalono, że pani I. P. nie tylko wiedziała o zamiarze udostępnienia, a następnie publikowania ww. zdjęć, ale na to wyraziła zgodę?

Czy ustalono, że kierownik Działu Informatyzacji i Analiz Kryminalnych Prokuratury Okręgowej w Katowicach prokurator J. przygotowywał zdjęcia do publikacji i związku z tym także wobec niego jest wdrożone postępowanie dyscyplinarne i czy dalej pełni funkcję kierownika działu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5587)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnień i przywilejów
podatkowych przyznanych bankom**

Dokonując analizy przepisów regulujących prawno podatkowe usytuowanie banków w systemie prawa polskiego, należy zauważyć, iż ustawodawca w sposób szczególny traktuje te instytucje poprzez przyznanie im następujących zwolnień i przywilejów:

1) niektóre kategorie przychodów nie stanowią – wyłącznie dla banków – przychodów podatkowych (art. 12 ust. 4 pkt 8 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych); także rozwiązanie przez bank lub zmniejszenie niektórych rezerw nie powoduje ustalenia przychodu podatkowego (art. 12 ust. 4 pkt 15 lit. b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych);

2) poniesione przez banki straty z tytułu udzielonych po 1 stycznia 1997 r. gwarancji albo poręczeń spłaty kredytów i pożyczek stanowią dla banków koszt uzyskania przychodów (art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. c ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych); identycznie traktowane są straty ze zbycia wierzytelności instytucjom sekurytyzującym wierzytelności oraz określone wartości przekazywane tym instytucjom (art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych); podobnie jest w przypadku niektórych rezerw – banki w o wiele szerszym zakresie niż inni podatnicy mogą zaliczać do kosztów uzyskania przychodów rezerwy tworzone na pokrycie wierzytelności (art. 16 ust. 1 pkt 26 lit. b–e ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych); tworzona przez banki rezerwa na ryzyko ogólne stanowi dla banków koszt uzyskania przychodów (art. 15 ust. 1h pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych);

3) także niektóre umorzone przez banki kredyty i pożyczki mogą stanowić dla banków koszt uzyskania przychodów (art. 16 ust. 1 pkt 43 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych);

4) banki mogą odliczać od dochodu część kredytów i pożyczek umorzonych w programie restrukturyzacji (art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych); dodatkowo niektóre kategorie dochodów osiąganych przez banki są przedmiotowo zwolnione od podatku dochodowego (art. 17 ust. 1 pkt 4k i art. 17 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych);

5) preferencje dla banków przewidują też przepisy ustawy o VAT (poz. 3 załącznika nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o VAT);

6) prawny i faktyczny monopol na większość czynności bankowych (art. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe);

7) uproszczona egzekucja należności – bankowe tytuły egzekucyjne stwarzają dla banków istotne uproszczenie w procesie realizacji wierzytelności (art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe);

8) korzystanie z urzędowej mocy dokumentów bankowych, w tym w szczególności z faktu, iż mogą one być podstawą wpisu hipoteki do księgi wieczystej (art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe);

9) przymus bankowy sprowadzający się do obowiązku korzystania w niektórych sytuacjach z usług świadczonych przez banki (art. 141 ust. 1 pkt 3 i 3a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, art. 28 ust. 1, 109, 130, 170 ust. 3, 171 ust. 5 i 213 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych);

10) możliwość uzyskania sądowego nakazu zapłaty na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych (art. 485 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego).

Powyższe zwolnienia i przywileje odgrywają niebagatelną rolę. Pozwalają bankom koncentrować się na działalności podstawowej, przyspieszają znakomitą większość czynności i procedur oraz wpływają na bezpieczeństwo obrotu, w którym banki biorą udział. Przede wszystkim zaś redukują koszty prowadzenia działalności przez banki (nie tylko operacyjnej).

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra: O ile zwiększył się zysk banków z tytułu ww. zwolnień i przywilejów we wskazanych poszczególnych kategoriach (w punktach od 1 do 10) od momentu wejścia w życie przepisów przyznających te zwolnienia i przywileje?

Z poważaniem

Posel Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5588)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dotacji celowej z budżetu państwa

Postępowanie w sprawie zwrotu podatku akcyzowego i jego wypłata jest zadaniem z zakresu administracji rządowej. Na realizację zadania gmina otrzymuje dotację celową z budżetu państwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: W jakim terminie w woj. lubelskim do gmin wpłyną w pełnej wysokości dotacje

celowe na pokrycie kosztów zwrotu producentom rolnym podatku akcyzowego?

Posel Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 7 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5589)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie cen chmielu

W kraju mamy około 2,5 tys. ha upraw chmielu. Znaczna ilość plantacji znajduje się w regionie lubelskim. Uprawa ta jest głównym kierunkiem produkcji i podstawowym środkiem utrzymania wielu gospodarstw. Od pewnego czasu odnotowujemy znaczny spadek cen chmielu. Plantatorzy nie mogą zbyt długo przechowywać chmielu, gdyż już po kilku miesiącach traci on swoje właściwości. Czy i jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, aby zapobiec niszczeniu krajowych zapasów chmielu?

Posel Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 7 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5590)

do ministra zdrowia

w sprawie możliwości zwiększenia puli środków finansowych dla służby zdrowia przeznaczonych na leczenie w 2010 r.

Szanowna Pani Minister! Z uzyskanych przeze mnie informacji z Łódzkiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zmniejszeniu wysokości kontraktów na 2010 r. dla poszczególnych szpitali w regionie łódzkim, w tym także dla Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego im. Marii Skłodowskiej-Curie w Zgierzu, zwracam się do Pani Minister z zapytaniem: Czy istnieje możliwość zwiększenia puli środków przeznaczonych na leczenie w 2010 r.?

Los zgierskiego szpitala jest mi szczególnie bliski – mam przyjemność być przewodniczącym jego Rady Społecznej i również mieszkańcem tego miasta. Dlatego z uwagą obserwuję zmiany, jakie dokonały się w placówce w ostatnim czasie. Staraniem wielu osób dosprzętowiono i wyremontowano wiele oddziałów. Ponadto dzięki realizacji programu restrukturyzacji i kosztem wielu wyrzeczeń udało się zmniejszyć zadłużenie placówki. Na koniec 2007 r. wynosiło ono 70 mln zł, na dzień dzisiejszy – 56 mln zł. Różnica jest

więc istotna. Dyrekcja szpitala z dobrym skutkiem walczy o podniesienie jakości świadczonych usług, a co za tym idzie – dba o bezpieczeństwo zdrowotne pacjentów i utrzymanie wysokiej pozycji na rynku usług zdrowotnych.

Trudno więc zaakceptować sytuację, gdy obniżający się stopień finansowania świadczeń zdrowotnych doprowadzi do ponownego zadłużania się szpitala i do niemożności zaspokojenia faktycznych potrzeb zdrowotnych ogromnej populacji pacjentów. Obniżenie kontraktu o ok. 9% w stosunku do roku poprzedniego – taką propozycję otrzymała placówka – w przypadku szpitala w Zgierzu niewątpliwie doprowadzi właśnie do takiego stanu. Obecne propozycje kontraktowe nie dają możliwości zbilansowania działalności szpitala właściwie w odniesieniu do żadnego oddziału. W tym miejscu chcę zwrócić uwagę, że dotyczy to wielu szpitali, nie tylko jednostki w Zgierzu. Z przebiegu wielu rozmów przeprowadzonych z panią minister wynikało, że kontrakty w 2010 r. będą na poziomie nie mniejszym niż w roku 2009.

Czy wśród wielu pomysłów na to, by szpitale dalej się nie zadłużały, rozważała Pani Minister możliwość zaciągnięcia kredytu przez Narodowy Fundusz Zdrowia? Dotarły do mnie informacje, iż prezes NFZ zdecydowanie taką możliwość wykluczył. Taka decyzja w konsekwencji spowoduje zadłużanie się wielu jednostek ochrony zdrowia, których głównym i podstawowym obowiązkiem jest udzielanie pomocy chorym i cierpiącym. Stanowisko takie oznacza bowiem wprost w opinii publicznej i środowiskowej przerzucenie wszystkich kosztów niedoboru środków na placówki ochrony zdrowia. Jestem przekonany, że Pani Minister doskonale rozumie te wątpliwości.

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5591)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie likwidacji sądu garnizonowego
w Bydgoszczy**

Szanowny Panie Ministrze! Przewidywana w lipcu 2010 r. likwidacja sądu garnizonowego w Bydgoszczy, który terenem działania obejmuje całe województwo kujawsko-pomorskie, budzi niepokój nie tylko w środowisku wojskowym. Będzie to miało bowiem wpływ na lokalny rynek pracy w wymiarze negatywnym. Drugim niemniej ważnym aspektem sprawy jest uzasadniona obawa, że może to być przejawem długofalowej tendencji zmniejszania znaczenia Bydgoszczy, jako ważnego centrum wojskowego, w któ-

rym swoje siedziby mają kluczowe dla polskiej armii instytucje. Pozostawałoby to bowiem w sprzeczności z sukcesywnym rozbudowywaniem infrastruktury wojskowej w tym mieście. Warto przypomnieć, że Bydgoszcz jest siedzibą Centrum Szkolenia Sił Połączonych NATO. Miasto jest postrzegane jako ważny ośrodek wojskowy nie tylko w kraju.

Zapytuję Pana Ministra: Czy w świetle powyższych uwarunkowań decyzja o planowanej likwidacji sądu garnizonowego w roku przyszłym ma charakter ostateczny?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciol

Grudziądz, dnia 11 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5592)

do ministra gospodarki

**w sprawie faktycznej wartości rynkowej
terenów KWK Janina Ruch II w Libiążu
w pow. chrzanowskim w woj. małopolskim**

Stan faktyczny: Na terenie gminy Libiąż znajduje się majątek pozostały po likwidacji Kopalni Węgla Kamiennego Janina Ruch II. Jest on własnością Skarbu Państwa, a poprzez formę prawną wieczystego użytkowania znajduje się w zarządzie Kompanii Węglowej SA w Katowicach. Na majątek składają się działki o powierzchni 13,54 ha terenu zabudowanego oraz 10,09 ha terenu niezabudowanego. Ponadto teren jest kompletnie uzbrojony oraz wyposażony w bocznice kolejową, co w sposób oczywisty wpływa na zwiększenie jego inwestycyjnej atrakcyjności oraz podnosi jego wartość rynkową. Zarządca ponosi jednocześnie nakłady związane z utrzymaniem terenu oraz budynków, ale pomimo to, ze względu na brak użytkowania, ich część niszczy się oraz traci na wartości. Jak wynika z otrzymanych informacji, działania zarządcy skupiły się na zaoferowaniu tego kompleksu na rynku nieruchomości, co zakończyło się brakiem sukcesu.

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Ministra:

1. Jakie są koszty utrzymania tego konkretnego majątku KWK Janina Ruch II ponoszone przez Kompanię Węglową SA w skali ostatniego roku i na przestrzeni ostatnich pięciu lat?

2. Jaka jest rzeczywista wartość tego majątku w wymiarze rynkowym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5593)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji połączenia kolejowego
na trasie Zgorzelec – Warszawa Wschodnia**

Szanowny Panie Ministrze! Z niepokojem przyjąłam informację o likwidacji od 13 grudnia 2009 r. połączenia bezpośredniego relacji Zgorzelec – Warszawa Wschodnia przez Węgliniec, Bolesławiec, Legnicę, na odcinku Zgorzelec – Wrocław. Ten pociąg cieszył się dużą popularnością i pełnił funkcję jedyne go środka lokomocji dla ludności dojeżdżającej do pracy czy szkoły.

Likwidacja połączenia na ważnej trasie łączącej stolicę Polski z granicą państwową w Zgorzelcu jest nie tylko znacznym utrudnieniem dla podróżnych, ale również obniża prestiż naszego kraju w oczach zachodnich sąsiadów i utrudnia podróże transgraniczne.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie były przyczyny likwidacji tego połączenia na odcinku Zgorzelec – Wrocław?

Czy Ministerstwo Infrastruktury, zatwierdzając decyzję o likwidacji tego połączenia, zapoznało się z frekwencją na rzeczoną odcinku?

Czy ministerstwo, zatwierdzając decyzję spółki PKP InterCity, wzięło pod uwagę dobro pasażerów?

Czy ministerstwo uwzględniło w swoich działaniach aspekt prestiżu państwa polskiego?

Z poważaniem

Posel Marzena Machałek

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5594)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niekorzystnego
dla woj. mazowieckiego mechanizmu wpłat
wyrównawczych, czyli tzw. janosikowego**

Szanowny Panie Premierze! Zarząd Województwa Mazowieckiego zwrócił się do mnie z pismem, w którym wskazuje na krytyczną sytuację finansową woj. mazowieckiego spowodowaną obecnym spowolnieniem gospodarczym oraz istniejącym mechanizmem wpłat wyrównawczych.

Subwencję wyrównawczą płacą najbogatsze samorządy na rzecz pozostałych. W przypadku województw sytuacja ta dotyczy tylko Mazowsza i Dolnego Śląska, z tym że woj. dolnośląskie przekazuje na ten

cel tylko 16 mln zł. Woj. mazowieckie jako jedyny region w kraju w roku 2010 będzie musiało przekazać ponad połowę swoich dochodów na „janosikowe”.

Wskutek kryzysu dochody z podatków woj. mazowieckiego spadły o ponad 12% w stosunku do zrealizowanych w 2008 r. oraz 20% w stosunku do dochodów zrealizowanych w 2007 r. System wpłat powoduje, że wysokość „janosikowego” z roku na rok rośnie. W 2005 r. wysokość wpłaty określonej dla woj. mazowieckiego wyniosła 310 mln zł, stanowiąc 24% uzyskanych dochodów podatkowych, a w roku 2010 wysokość wpłaty wzrośnie aż do 939 mln zł, czyli do 54% przyszłorocznych dochodów z podatków Mazowsza. W takiej sytuacji szacuje się, że pula środków przeznaczonych na inwestycje zmniejszy się do ok. 400 mln zł. Tymczasem Mazowsze jest największym województwem w kraju, a inwestycje realizowane na jego terenie nie służą tylko mieszkańcom tego regionu, ale także całemu krajowi.

Głównym problemem rozwoju woj. mazowieckiego jest głęboka dysproporcja rozwoju poszczególnych subregionów w stosunku do metropolii warszawskiej. Celem priorytetowym Mazowsza jest konieczność modernizacji i rozbudowy sieci komunikacyjnej oraz poprawa warunków życia mieszkańców obszarów pozametropolitalnych. Brak odpowiednio zaprogramowanych kompleksowych działań w tej sytuacji grozić może nawet zapadłością społeczno-gospodarczą obszarów preferencyjnych.

Woj. mazowieckie ma ogromne zadłużenie sięgające 59,43% projektowanych przyszłorocznych dochodów. Obecny poziom zadłużenia oraz ciągle rosnąca wysokość wpłaty do budżetu państwa zmusza Samorząd Województwa Mazowieckiego do rezygnacji z części zaplanowanych przedsięwzięć oraz rozciągania w czasie zadań zapisywanych w wieloletnim programie inwestycyjnym województwa mazowieckiego, co spowolni rozwój naszego regionu.

Zdaniem władz Samorządu Województwa Mazowieckiego obowiązujący system ustalania wpłat do budżetu państwa oraz podziału uzyskiwanych w ten sposób wpływów pomiędzy województwa jako dochodów z tytułu regionalnej części subwencji ogólnej jest niekonstytucyjny, a nawet może doprowadzić do zaprzestania przez woj. mazowieckie realizacji własnych zadań.

Samorząd województwa proponuje zmianę systemu na mniej rygorystyczny, który zapewniłby każdemu regionowi, w tym również Mazowszu, gwarantowany poziom dochodów pozwalający na realizację zadań własnych, przy uwzględnieniu zróżnicowania rozwoju nie tylko pomiędzy poszczególnymi regionami kraju, ale również zróżnicowania wewnątrzregionalnego – pomiędzy subregionami danego regionu.

Zarząd Województwa Mazowieckiego wskazuje dwie propozycje zmian w przepisach dotyczące sposobu naliczania wpłat do budżetu państwa z przeznaczeniem na część regionalną subwencji ogólnej dla województw, i tak:

I W ustawie z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 115, poz. 966) wprowadzić zmiany w art. 6 ust. 1 i nadać mu brzmienie:

1. W celu wyliczenia dla województw części wyrównawczej subwencji ogólnej oraz wpłat określonych odpowiednio w art. 24 ust. 1 i art. 31 ustawy zmienianej w art. 3 niniejszej ustawy przyjmuje się dochody podatkowe województwa, o których mowa w art. 24 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3 niniejszej ustawy:

— na 2010 r. – wykazane w sprawozdaniach sporządzonych za 2008 r.,

— na 2011 r. – wykazane w sprawozdaniach sporządzonych za 2009 r.

— na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.), z zastrzeżeniem ust. 1a i ust. 2.

1a. Wysokość naliczonej na 2010 r. oraz 2011 r. kwoty rocznej wpłaty do budżetu państwa z przeznaczeniem na część regionalną subwencji ogólnej dla województw nie może przekroczyć kwoty rocznej wpłaty naliczonej na 2008 r.

2. Dochody z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych zwiększa się do kwoty wynikającej ze wskaźnika udziału województw we wpływach z tego podatku w wysokości 14,75%.

Dzięki przyjęciu proponowanej propozycji zmian w przedmiotowej ustawie zostanie zmniejszona naliczona na 2010 r. dla woj. mazowieckiego wpłata, z przeznaczeniem na część regionalną subwencji ogólnej dla województw, o ok. 230 mln zł, a także relatywnie zmniejszy się wysokość wpłaty na 2011 r.

II W ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.) art. 31 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

2. Kwotę rocznej wpłaty oblicza się mnożąc liczbę mieszkańców województwa przez kwotę wynoszącą:

— 80% nadwyżki wskaźnika W ponad 110% wskaźnika Ww – dla województw, w których wskaźnik W jest nie większy niż 170% wskaźnika Ww;

— 48% wskaźnika Ww, powiększoną o 95% nadwyżki wskaźnika W ponad 170% wskaźnika Ww

— z tym że wysokość tak obliczonej kwoty rocznej wpłaty nie może przekraczać 35% dochodów podatkowych województwa, o których mowa w art. 24 ust. 3, wykazanych w sprawozdaniach oraz informacjach sporządzonych na podstawie odrębnych przepisów, za rok budżetowy, w którym dokonywana jest wpłata.

Zarząd Województwa Mazowieckiego proponuje wprowadzenie tej zmiany od 2012 r.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie sądzi Pan, że obecny mechanizm wpłat wyrównawczych jest niesprawiedliwy i krzywdzący dla woj. mazowieckiego oraz spowalnia jego rozwój?

2. Czy podejmie Pan jakieś działania w celu zmiany obecnego mechanizmu wpłat wyrównawczych na bardziej sprawiedliwy dla Mazowsza?

3. Czy rząd zamierza wprowadzić zaproponowane przez Zarząd Województwa Mazowieckiego zmiany w przepisach?

Z poważaniem

Posel Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5595)

do ministra zdrowia

**w sprawie zaprezentowanego przez NFZ
projektu budżetu na 2010 r.
dla woj. świętokrzyskiego**

Szanowna Pani Minister! W związku z przedstawieniem przez Narodowy Fundusz Zdrowia projektu budżetu na 2010 r. zwracam się do Pani Minister w imieniu świętokrzyskich pacjentów.

Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia zaproponowała dla województwa świętokrzyskiego budżet o 24 mln zł mniejszy niż w roku ubiegłym i ma on wynosić 1,65 mld zł. NFZ w Kielcach obawia się drastycznych cięć oraz zwiększenia kolejek do specjalistów, oraz dłuższego oczekiwania na zabiegi. Już w chwili obecnej planuje się obniżyć kontrakty dla fizjoterapii oraz dla poradni psychiatrycznych o 20%. O 15% mają się zmniejszyć nakłady m.in. na tomografię komputerową oraz rezonans magnetyczny. Zmniejszenie budżetu nie ominie również szpitali, które dostaną mniej pieniędzy o 9%. Niestety niewiele świadczeń zostanie utrzymanych na obecnym poziomie.

Szanowna Pani Minister, zwracałem się już do Pani z problemem nadwykonań w świętokrzyskich szpitalach. I w budżecie na przyszły rok nic się w tym zakresie nie zmieniło. Nadal będą wykonywane zabiegi ponad zbyt niski kontrakt, gdyż na samym starcie wiadomo, że pieniędzy będzie za mało. Szacuje się, że w roku bieżącym świętokrzyskie szpitale wypracują nadwykonania na kwotę 120 mln zł. Ludzie chcą się leczyć. Nikt nie wybiera chorób lub zabiegów, które muszą być wykonywane. Tu chodzi niejednokrotnie o życie ludzi. W dużym stopniu na planowanym budżecie ucierpi zdrowie psychiczne. A zdrowie psychiczne społeczeństwa jest równie ważne jak zdrowie fizyczne. Zdrowe serce, zdrowa nerka lub zdrowy umysł są tak samo ważne w życiu każdego człowieka, każdego Polaka.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z pytaniem:

Czy istnieje możliwość wprowadzenia zmian w przyszłorocznym budżecie w oddziale NFZ w Kielcach?

Co dalej z pieniędzmi za nadwykonania?

Z poważaniem

Posel Andrzej Pałys

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5596)

do ministra skarbu państwa

w sprawie uchylania się od regionalnego dialogu społecznego i łamania zasad dobrego współdziałania określonego ustawą o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego przez spółkę Skarbu Państwa PGE Polska Grupa Energetyczna SA, a także planu konsolidacji grupy PGE i pozycji spółek działających w obecnej strukturze organizacyjnej grupy w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Wystąpienie moje z racji tego, że dotyczy zagadnień odnoszących się do spółki skarbu państwa PGE Polskiej Grupy Energetycznej SA i zasad jej funkcjonowania, kieruję do urzędującego ministra skarbu państwa. Wojewoda świętokrzyski zakomunikowała mi problem, który pragnę tu przedstawić, jako niezwykle ważny zarówno dla mnie, jak i mieszkańców woj. świętokrzyskiego. Po przedstawieniu programu inwestycyjnego i planowej konsolidacji grupy PGE w maju 2009 r. Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego w Kielcach wystąpiła z inicjatywą zorganizowania w sierpniu 2009 r. debaty z udziałem prezesa zarządu PGE oraz prezesów zarządów spółek tej grupy funkcjonujących na terenie woj. świętokrzyskiego. Posiedzenie komisji w tej sprawie nie doszło do skutku ze względu na przytoczone przez prezesa PGE argumenty odnoszące się do prowadzenia prac planistycznych, których efektem ma być plan konsolidacji, oraz szczególnej odpowiedzialności w zakresie polityki informacyjnej w przededniu debiutu spółki na giełdzie.

Kolejny termin debaty został wyznaczony na dzień 30 listopada 2009 r. i skutkowało odwołaniem spotkania z przyczyn leżących po stronie PGE. Prezydium WKDS wyraził żal z powodu wycofania się Polskiej Grupy Energetycznej z współpracy z instytucją dialogu społecznego w woj. świętokrzyskim. Wojewoda świętokrzyski w wyżej przedstawionej sprawie wystąpiła do Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, informując o niemożności porozumienia się z prezesem PGE.

Taka sytuacja niesie ze sobą poważne problemy społeczne i ekonomiczne. Blokowany jest dialog partnerów społecznych. Łamane jest prawo. Osoby zaangażowane w rozwiązywanie problemów są lekceważone. Potęguje to napięcia społeczne i naraża autorytet Skarbu Państwa na zarzut braku wiarygodności w rozwiązywaniu problemów społecznych. Apelując do Pana Ministra o podjęcie konkretnych działań zmierzających do przywrócenia dialogu społecznego na forum wojewódzkiej komisji z udziałem prezesa PGE Polska Grupa Energetyczna SA, uprzejmie pytam o plany i perspektywy rozwoju spółek energetycznych grupy oraz o zapowiadane działania restrukturyzacyjne. Czy działania te nie wpłyną negatywnie na i tak bardzo trudny rynek pracy w woj. świętokrzyskim?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5597)

do ministra obrony narodowej

w sprawie przyszłości Klubu Garnizonowego Dom Żołnierza im. gen. Józefa Kustronia w Bielsku-Białej oraz sprzedaży nieruchomości byłego poligonu na Sarnim Stoku w Bielsku-Białej przez Agencję Mienia Wojskowego

W prasie wojskowej ukazały się informacje na temat przyjętego przez MON dokumentu pt. „Koncepcja działalności wychowawczej w warunkach profesjonalizacji Sił Zbrojnych RP” oraz przygotowanej przez Departament Wychowania i Promocji Obronności MON reorganizacji klubów wojskowych i żołnierskich, w tym likwidacji 141 klubów.

Klub Garnizonowy Dom Żołnierza im. gen. Józefa Kustronia w Bielsku-Białej poza udostępnianiem sali feministkom i udzielaniem pomocy środowiskom pacyfistycznym prowadzi całkiem pożyteczną i wartościową dla lokalnej społeczności działalność. Klub zajmuje obiekt Dom Żołnierza, który powstał w latach 20. ubiegłego wieku z inicjatywy Komitetu Opieki nad Żołnierzem Garnizonu Bielsko-Biała. Duży wkład jego budowę wnieśli prezes gen. bryg. Adam Galica oraz sekretarz ksiądz mjr Antoni Miodoński – kapelan dywizji i garnizonu bielskiego. Teren podarował Wojsku Polskiemu arcyksiążę Karol Habsburg, a mieszkający w Bielsku i Białej Polacy pospieszyli z wpłatami na budowę. Jak informują prowadzący stronę internatową klubu, powierzchnia obiektu obejmuje 1355 m², a kubatura – 12 699 m³. Budynek położony jest na działce zajmującej około 7 tys. m² w cen-

trum Bielska-Białej. Wartość terenu wraz z zabytkowym budynkiem szacowana jest na ponad 20 mln zł.

Opinia publiczna Bielska-Białej jest zaniepokojona planami Ministerstwa Obrony Narodowej. Jeżeli Klub Garnizonowy Dom Żołnierza miałby zostać zlikwidowany, to pojawia się niebezpieczeństwo wyzbycia się przez Siły Zbrojne budynku, który na trwałe wpisał się w krajobraz Bielska-Białej i stanowi materialny dowód więzi łączącej społeczeństwo naszego miasta z Wojskiem Polskim. Powstają obawy, że może dojść do sprzedaży tej nieruchomości za cenę nieodpowiadającą rzeczywistej jej wartości, podobnie jak to miało miejsce przy sprzedaży 43 ha b. poligonu wojskowego położonego w dzielnicy Sarni Stok w Bielsku-Białej (do dzisiaj pojawiają się w tej sprawie wątpliwości).

Dlatego chciałbym się dowiedzieć:

Jakie plany ma MON w stosunku do Klubu Garnizonowego Dom Żołnierza w Bielsku-Białej? Czy klub będzie likwidowany, czy pozostanie wśród 111 klubów, których działalność MON zamierza zachować?

Kiedy, za jaką kwotę i na jakich warunkach Agencja Mienia Wojskowego sprzedała teren byłego poligonu wojskowego na Sarnim Stoku w Bielsku-Białej oraz kto był nabywcą tej nieruchomości?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5598)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszenia kontraktowania
przez NFZ świadczeń zdrowotnych
w zakresie lecznictwa zamkniętego na 2010 r.**

Dnia 14 grudnia do mojego biura wpłynęło pismo od marszałka woj. warmińsko-mazurskiego Jacka Protasa wraz z załączonym wspólnym stanowiskiem Zarządu Województwa Warmińsko-Mazurskiego, Konwentu Powiatów Województwa Warmińsko-Mazurskiego, Związku Pracodawców Szpitali Warmii i Mazur, Warmińsko-Mazurskiego Związku Pracodawców Szpitali Specjalistycznych oraz władz Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych w zakresie lecznictwa zamkniętego na rok 2010 przez NFZ.

Z pisma wynika, że NFZ zamierza zmniejszyć finansowanie świadczeń zdrowotnych w roku 2010 z zakresu lecznictwa zamkniętego w stosunku do roku 2009. Narodowy Fundusz Zdrowia zwiększa nakłady na różne świadczenia zdrowotne, m.in.: podstawowa opieka zdrowotna, migracja, leki i inne. Na-

tomiast dzieje się to kosztem pozostałych świadczeń zdrowotnych. Zmniejszenie poziomu finansowania lecznictwa zamkniętego prowadzi do ograniczenia zakresu działań placówek, a także może spowodować wzrost niezadowolenia oraz protesty środowisk medycznych wobec braku zapłaty za wykonane świadczenia.

Obniżenie przychodów w lecznictwie w 2010 r. oraz nieopłacenie świadczeń ponad limit w roku 2009 spowoduje zagrożenie funkcjonowania szpitali i zniweczy dotychczasowe starania szpitali o przeprowadzenie procesów restrukturyzacyjnych i inwestycyjnych, ale także spowoduje pogorszenie jakości i dostępności świadczeń zdrowotnych, a w konsekwencji do zagrożenia dla zdrowia i życia mieszkańców regionu Warmii i Mazur.

Najwyższą wartością jest życie i zdrowie człowieka. Dlatego wartości te są priorytetowe dla jednostek odpowiedzialnych za funkcjonowanie systemu ochrony zdrowia. Ze względu na konieczność zachowania poziomu bezpieczeństwa pacjentów należy ustabilizować system ochrony zdrowia poprzez odpowiednie finansowanie usług zdrowotnych.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem:

Czy konieczne jest narażanie dobra i bezpieczeństwa pacjentów poprzez zmniejszenie przez NFZ finansowania świadczeń zdrowotnych w 2010 r. z zakresu lecznictwa zamkniętego?

Posłowie Wojciech Kossakowski
i Leonard Krasulski

Ełk, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5599)

do ministra zdrowia

**w sprawie wysokości kontraktów z NFZ
w zakresie lecznictwa szpitalnego w 2010 r.**

Szanowna Pani Minister! Otrzymałem stanowisko Konwentu Powiatów Województwa Podlaskiego z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie wysokości kontraktów w zakresie lecznictwa szpitalnego z Narodowym Funduszem Zdrowia, podpisane przez starostów powiatów oraz dyrektorów szpitali. Z treści wynika, iż Podlaski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zaproponował dalsze zmniejszenie kwot na usługi medyczne. Uzyskałem informacje, że kontrakty na 2010 r. mają być niższe średnio o ok. 10% w porównaniu z 2009 r. „Sytuacja finansowa szpitali od lat jest dramatyczna” – czytamy w stanowisku. Powodem takiego stanu rzeczy jest m.in. nieopłacenie niezakontraktowanych usług medycznych w 2009 r. popularnie zwanych nadwykona-

niami. W konsekwencji szpitalom grozi utrata płynności finansowej, a w dalszym etapie likwidacja oddziałów. Taka sytuacja już ma miejsce w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym im. J. Śniadeckiego w Białymstoku, gdzie uchwałą Zarządu Województwa Podlaskiego nr 194/2964/09 z dnia 10 listopada br. został zatwierdzony program restrukturyzacji tegoż szpitala. Program zakłada likwidację oddziałów pediatrycznych: chirurgii, urologii, ortopedii i otolaryngologii. Dodam, iż oddział urologii dziecięcej jest na dzień dzisiejszy jedynym w woj. podlaskim. Mało prawdopodobne wydaje się, że Uniwersytecki Dziecięcy Szpital Kliniczny w Białymstoku będzie w stanie przejąć pacjentów szpitala wojewódzkiego.

Sygnatariusze przedmiotowego stanowiska wyrażają swój sprzeciw wobec zwiększenia wydatków w zakresie profilaktyki kardiologicznej i diabetologicznej kosztem leczenia szpitalnego. Uważają, że zachodzi konieczność zweryfikowania m.in. list refundowanych leków.

Prawda jest taka, że skutki opisanej sytuacji poniesie tylko i wyłącznie pacjent albowiem zmniejszona zostanie dostępność usług medycznych.

Mając powyższe na uwadze, bardzo proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jakie są możliwości, aby kontrakty ze szpitalami mogły być zawarte co najmniej na poziomie z 2009 r.?

2. W przypadku negatywnej odpowiedzi proszę o uzasadnienie i wskazanie rozwiązań dla szpitali, jak mają prosperować, mając co roku zmniejszane środki finansowe na działalność?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5600)

do ministra zdrowia

**w sprawie medycyny paliatywnej
w woj. podlaskim**

Szanowna Pani Minister! W woj. podlaskim w zakresie medycyny paliatywnej funkcjonują: 4 oddziały szpitalne medycyny paliatywnej (w Sokółce, Knyshynie, Kolnie i Augustowie), 3 stacjonarne hospicja prowadzone przez organizację pożytku publicznego (w Białymstoku, Łomży i Suwałkach), hospicja domowe praktycznie w każdym mieście powiatowym oraz jedno hospicjum dla dzieci (w Białymstoku). Niestety, nie zabezpieczają one potrzeb mieszkańców naszego województwa. Szacuje się, że czas opieki nad jednym chorym wynosi 2–6 miesięcy w przypadku leczenia hospicyjnego i 2 do 4 razy dłuższy przy opiece długoterminowej. Naturalne jest, że człowiek będący w ostatniej fazie życia powinien być leczony w godnych warunkach. Zapewnienie naturalnych

warunków pacjentom wymaga stosownych nakładów finansowych. Prawda jest też taka, że medycyna paliatywna jest niedofinansowana. Niewątpliwie jest kosztowna. Jej jakość byłaby niższa, gdyby nie bezinteresowna służba wolontariuszy, zarówno lekarzy, pielęgniarek, a nawet salowych.

Dnia 29 sierpnia 2009 r. Pani Minister wydała rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. nr 139 poz. 1138). Świadczenia oprócz zagwarantowanych lekarskich, pielęgniarskich, leczenia bólu pacjentom zawierają również opiekę psychologiczną choremu i jego rodzinie. Niestety, według mojej wiedzy, gwarantowane świadczenia nie mają pokrycia w nakładach finansowych. A jeżeli nie są finansowane, to nie są realizowane. Na przykład Narodowy Fundusz Zdrowia oddział w Białymstoku nie zabezpiecza środków na funkcjonowanie hospicjum „Dom Opatrzności Bożej” w Białymstoku oraz Białostockiego Hospicjum dla Dzieci. Hospicjum „Dom Opatrzności Bożej” dysponuje 20 miejscami i przyjmuje pacjentów z obszaru zamieszkanego przez ok. 500 tys. (miasto i powiat ziemski Białystok). Białostocki oddział NFZ zaproponował pokrycie kosztów na mniejszą ilość łóżek. Natomiast hospicjum dla dzieci opiekuje się 21 pacjentami w wieku od kilku miesięcy do 18 lat. Natomiast NFZ oferuje kontrakt na 12 pacjentów. Taka sytuacja jest niezrozumiała, gdyż potrzeby są dużo większe niż zapewnienie możliwości finansowych.

Bardzo proszę Panią Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaki jest średni koszt dzienny (miesięczny) utrzymania jednego pacjenta w oddziale szpitalnym medycyny paliatywnej, hospicjum stacjonarnym oraz koszt zapewnienia opieki w ramach hospicjum domowego?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje wiedzą na temat zapotrzebowania na świadczenia gwarantowane z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej w woj. podlaskim?

3. Jakie są możliwości w ilości łóżek, aby zapewnić opiekę w tym zakresie w woj. podlaskim?

4. Czy jest możliwość zapewnienia środków finansowych na pokrycie w 100% kosztów funkcjonowania medycyny paliatywnej w naszym województwie, aby możliwe było realizowanie ww. rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r., jeżeli nie, to jakie jest uzasadnienie?

5. Jaki był wydatek na medycynę paliatywną w przeliczeniu na jednego mieszkańca w woj. podlaskim w 2007 i 2008 r., a jaki był średni krajowy?

6. Jaki procent budżetu poszczególne oddziały wojewódzkie NFZ przeznaczyły na opiekę paliatywną w 2007 i 2008 r.?

7. Czy w innych województwach medycyna paliatywna jest również niedofinansowana, jak w woj. podlaskim?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Putra

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5601)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zagospodarowania majątku
po Cukrowni Ostrowite w gm. Brzuze
w woj. kujawsko-pomorskim**

Szanowny Panie Ministrze! W Cukrowni Ostrowite zaprzestano produkcji i ustalono plan restrukturyzacji zakładający rozbiórkę budynków po byłej cukrowni. Budynki, które zostały objęte planem rozbiórki, są wpisane do ewidencji zabytków i stanowią świadectwo dorobku technicznego i kulturowego wielu pokoleń ziemi dobrzyńskiej. Z ich rozbiórką nie może pogodzić się lokalna społeczność. Ten proces likwidacji majątku jest ciosem dla polskiej kultury, gospodarki i dla środowiska.

Wykorzystanie istniejącego majątku dla tworzenia nowych miejsc pracy z zachowaniem obiektów może służyć mieszkańcom i działalności gospodarczej. Wójt gm. Brzuze jest zainteresowany nabyciem domu kultury, przedszkola, remizy strażackiej oraz części produkcyjnej magazynów i budynków warsztatowych, zwłaszcza tych, które są zabytkami.

W związku z powyższym mam pytania do Pana Ministra:

1. Jaki jest sens likwidacji zabytkowych obiektów, które samorząd gm. Brzuze chce przejąć do realizacji zadań własnych gminy, a na niektóre obiekty ma oferty przedsiębiorców zainteresowanych ich zakupem lub długoletnią dzierżawą?

2. Czy Pan Minister może włączyć się w ratowanie obiektów, które jeszcze mogą służyć ludziom i rozwojowi gospodarczemu gm. Brzuze?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 7 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5602)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie braku środków finansowych
na szkolenia Żandarmerii Wojskowej
w Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej**

Szanowny Panie Ministrze! Żandarmeria Wojskowa jest wyodrębnioną i wyspecjalizowaną służbą Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Do jej głównych zadań należy m.in. zapewnienie przestrzegania dyscypliny wojskowej, ochranianie porządku publicznego na terenach i obiektach jednostek wojskowych

oraz w miejscach publicznych i wykrywanie przestępstw i wykroczeń.

W celu należytego wykonywania swoich ustawowych zadań Żandarmeria jest szkolona w Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej w Mińsku Mazowieckim. Niestety, w ostatnim czasie brak jest odpowiednich środków finansowych na przeprowadzenie stosownych szkoleń. Środki przekazywane na ten cel są dalece niewystarczające. Dochodzi w efekcie do paradoksu, kadra nie jest szkolona, a kadra szkoląca nie ma co robić. Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej nie wykonuje zatem swojej podstawowej funkcji.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. W jakiej wysokości środki w przyszłorocznym budżecie są przeznaczone na Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej i działalność szkoleniową?

3. Czy ilość środków przekazana dla Centrum Szkolenia Żandarmerii Wojskowej jest wystarczająca, aby zapewnić należyty poziom szkoleń?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5603)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszenia dostępu do leków
mieszkańców z terenów wiejskich
pow. tarnowskiego**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich tygodniach dotarła do mnie niepokojąca informacja o zmniejszeniu dostępu do leków mieszkańców z terenów wiejskich pow. tarnowskiego.

Konieczność ograniczenia asortymentu produktów leczniczych sprzedawanych w punktach aptecznych wynika z rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 11 września 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie kryteriów klasyfikacji produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 155, poz. 1234).

Punkty apteczne stanowią na terenie wiejskim bardzo ważne źródło zaopatrzenia ludności w produkty lecznicze ze względu na odległą lokalizację aptek ogólnodostępnych. Tymczasem konieczność wycofania części asortymentu z obrotu pozaaptecznego oraz punktów aptecznych spowoduje stopniowe ograniczenie funkcjonowania tych placówek, a w konsekwencji ich zamknięcie.

Mając na uwadze interwencję władz pow. tarnowskiego, wyrażam obawę o przyszły stan zdrowia ludności zamieszkującej tereny wiejskie powiatu tarnowskiego.

Na terenie pow. tarnowskiego powyższy problem dotyczy obecnie sześciu funkcjonujących punktów aptecznych, co do działalności których nie wpłynęły do władz powiatu żadne negatywne uwagi od mieszkańców.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie rozwiązania przewiduje Pani Minister wprowadzić w celu zabezpieczenia dostępności do leków mieszkańców z terenów wiejskich pow. tarnowskiego?

2. Jakie rozwiązania przewiduje Pani Minister wprowadzić w celu uchronienia punktów aptecznych przed ograniczeniem ich funkcjonowania oraz likwidacją?

Z poważaniem

Poseł Michał Wojtkiewicz

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5604)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie utworzenia regionalnej
bazy logistycznej w Stawach**

Panie Ministrze! W związku z pojawiającymi się informacjami dotyczącymi najbliższej przyszłości 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach, a w szczególności z planami Sztabu Generalnego Wojska Polskiego związanymi z tworzeniem regionalnych baz logistycznych oraz prawdopodobną likwidacją istniejącej jednostki, władze samorządowe miasta Dębina zwróciły się do mnie z prośbą o wyjaśnienie powyższej sytuacji. Zmiana wstępnych założeń utworzenia w Stawach bazy pełniącej funkcje zaopatrzeniowe zarówno dla jednostek wojskowych stacjonujących w kraju, jak również uczestniczących w pokojowych misjach wojskowych, przyczyni się do reorganizacji powyższej jednostki, a tym samym przyniesie negatywne skutki ekonomiczne w postaci zwiększenia poziomu bezrobocia oraz pogorszenia sytuacji materialnej dużej grupy mieszkańców miasta Dębina, całego powiatu ryckiego, a nawet woj. lubelskiego.

Powstała w 1919 r. 7. Rejonowa Baza Materiałowa w Stawach jest jedną z pierwszych instytucji wojskowych utworzonych w celu magazynowania i dystrybucji środków bojowych oraz sprzętu niezbędnego do funkcjonowania innych jednostek wojskowych. Obecnie w strukturę bazy wchodzi skład z Dębina, Jawidza, Kraśnika, Stężycy i Staw, w których zatrud-

nionych jest łącznie ponad 800 osób. Wykwalifikowana kadra pracownicza, wieloletnie doświadczenie, zaplecze techniczne, a przede wszystkim lokalizacja – w bezpośrednim sąsiedztwie lotniska w Dęblinie oraz lądowych szlaków komunikacyjnych, w tym szlaków kolejowych z jednym z nielicznych w kraju mostów kolejowych na Wiśle – przemawiają za utworzeniem w Stawach jednej z regionalnych baz logistycznych.

Ponadto, biorąc pod uwagę czynniki ekonomiczno-finansowe, tj. relatywnie niskie podatki od nieruchomości oraz wynagrodzenia pracowników, a także uwarunkowania społeczne, uzasadnione potrzeby oraz oczekiwania środowiska wojskowego, a także władz samorządowych miasta Dębina i jego mieszkańców, w pełni przychylam się do zasadności koncepcji utworzenia Regionalnej Bazy Logistycznej na osiedlu Stawy w mieście Dęblinie.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy planowane jest utworzenie w Stawach jednej z czterech w skali kraju regionalnej bazy logistycznej? Pragnę przypomnieć, że sam Pan Minister, planując zintegrowanie aktualnie funkcjonujących ośmiu rejonowych baz materiałowych i dwóch baz materiałowo-technicznych w cztery regionalne bazy logistyczne, zapewniał, że obszary odpowiedzialności regionalnych baz logistycznych oparte zostaną na granicach administracyjnych województw. Jeżeli taka baza nie powstanie w Stawach, to w jakiej miejscowości, tak aby swoim działaniem obejmowała województwa Polski wschodniej?

2. Czynniki, które miały jakoby zasadnicze znaczenie przy podejmowaniu konkretnych decyzji w zakresie reorganizacji stacjonarnego potencjału logistycznego i dyslokacji nowo powstałych baz logistycznych, były przede wszystkim: położenie operacyjne, stan infrastruktury, dostępność zasobów osobowych oraz funkcjonujące systemy łączności i informatyczne. Proszę o przedstawienie dokonanej oceny w poszczególnych ww. aspektach w odniesieniu do 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach. Kto tej oceny dokonywał i na jakiej podstawie?

3. Czy planowana jest likwidacja i ewentualnie w jakim terminie 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach wraz z podległymi jej składami w Jawidzu, Kraśniku i Stężycy?

4. Jakie działania osłonowe podejmie resort wobec zwalnianych pracowników w ewentualnej sytuacji likwidacji 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5605)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie doniesień medialnych dotyczących
analizowania i rozważania przez
Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej
propozycji zmniejszenia wysokości zasiłku
pogrzebowego i zmiany zasad
jego waloryzacji w 2010 r.**

Szanowna Pani Minister! Śmierć jest wydarzeniem niezwykle smutnym. Nie mówiąc już o żalu i bólu, jaki wywołuje odejście bliskiej osoby, śmierć powoduje także dotkliwe konsekwencje finansowe dla rodziny zmarłego, która godnie chce pożegnać się ze swoim bliskim.

Polskie Stowarzyszenie Funeralne wylicza, że średni koszt pogrzebu to 5–7 tys. zł. Najdroższe jest wykupienie i opłacenie miejsca na cmentarzu. Inne opłaty są równie wysokie. Każdy, kto przez to przechodzi, zna te problemy i wie, że ponoszone koszty przekraczają wysokość zasiłku.

Czy w ministerstwie rozważa się propozycję obniżenia wielkości zasiłku pogrzebowego w 2010 r. i zmiany zasad jego waloryzacji?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5606)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wyników matury próbnej
z matematyki w woj. podlaskim**

Szanowna Pani Minister! W dniu 3 listopada uczniowie klas maturalnych pisali próbną maturę z matematyki. Według wyników opublikowanych przez Okręgową Komisję Egzaminacyjną w Łomży co czwarty maturzysta w woj. podlaskim nie zdał egzaminu z tego przedmiotu. Przedmiotowe wyniki nie napawają optymizmem, gdyż uczniowie z tego województwa ze średnią 23,78 pkt uplasowali się na szóstej pozycji w kraju.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy przewiduje Pani możliwość wprowadzenia dodatkowych zajęć z matematyki, tak aby zdawalność matematyki na egzaminie dojrzałości w maju była większa?

2. Jeśli tak, to od kiedy przedmiotowe zajęcia będą się odbywać?

3. Jeśli tak, to ile dodatkowych godzin będzie przeznaczonych na matematykę?

4. Jak wyniki matury próbnej z matematyki przedstawiają się na tle wyników egzaminów z innych przedmiotów?

5. Jak wyniki matury próbnej z matematyki w woj. podlaskim przedstawiają się na tle innych województw?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5607)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie informacji CBA dotyczącej prób
wpłymania na postępowanie związane
z obsadą stanowiska członka zarządu
w Totalizatorze Sportowym sp. z o.o.**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 12 sierpnia 2009 r. szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego pan Mariusz Kamiński przekazał Panu Premierowi analizę materiałów operacyjnych zgromadzonych w ramach SOR krypt. „Yeti” oraz SOR krypt. „Black Jack”, dotyczących prac nad tzw. ustawą hazardową. W dniu 10 września 2009 r. CBA sporządziła informację dotyczącą prób wpłymania na postępowanie związane z obsadą stanowiska członka zarządu w Totalizatorze Sportowym sp. z o.o. oraz działań osób pełniących funkcje publiczne, mających związek z informacją CBA o kulisach prac nad rządowym projektem zmian w ustawie o grach losowych i zakładach wzajemnych. Informacja ta została Panu Premierowi przekazana przez szefa CBA pana Mariusza Kamińskiego z prośbą o wyznaczenie terminu osobistego spotkania, przedmiotem którego będzie omówienie ustaleń zawartych tym materiale. Szef CBA pan Mariusz Kamiński wskazywał, że przekazywana informacja ma związek z notatką CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy Pan Premier zapoznał się osobiście z notatką CBA z dnia 10 września 2009 r.?

2. Dlaczego Pan Premier zlekceważył prośbę szefa CBA dotyczącą spotkania w celu omówienia informacji z dnia 10 września 2009 r.? Informacja ta jasno wskazuje, że minister sportu i turystyki pan Mirosław Drzewiecki i szef gabinetu politycznego ministra Drzewieckiego pan Marcin Rosół byli zaangażowani w umieszczenie w zarządzie Totalizatora Sportowego sp. z o.o. pani M. S., córki pana R. S., lobbującego w sprawie tzw. ustawy hazardowej.

3. Jakie kroki podjął Pan Premier po otrzymaniu informacji CBA z dnia 10 września 2009 r., by sprawdzić prawidłowość postępowania przy obsadzaniu

stanowiska członka zarządu Totalizatora Sportowego sp. z o.o.?

4. Proszę Pana Premiera o wyjaśnienie, jak to możliwe, że szef gabinetu politycznego pan Marcin Rosół przed rozstrzygnięciem postępowania konkursowego wie, kto zostanie członkiem zarządu spółki Totalizator Sportowy? Wskazuje na to treść zarejestrowanej na przełomie czerwca i lipca rozmowy pana Marcina Rosoła z R. S., cytując: „Jak ją wybiorą 2 września (2009), to lepiej, żeby nie miała udziałów w firmach, które są konkurencją dla totalizatora”.

5. Jak Pan Premier ocenił materiał przedstawiony przez szefa CBA pana Mariusza Kamińskiego w notatce z dnia 12 sierpnia 2009 r. i dlaczego Pan Premier zwlekał z dymisją ministra Drzewieckiego aż do października 2009 r., do momentu ujawnienia afery hazardowej przez media? Dlaczego Pan Premier nie zdymisjonował pana ministra Drzewieckiego po 10 września 2009 r., gdy szef CBA poinformował Pana Premiera, że doszło do przecieku i działania operacyjne CBA zostały ujawnione panu R. S. (informacja CBA z dnia 10 września 2009 r.)?

6. Dlaczego Pan Premier zlekceważył prośbę szefa CBA Mariusza Kamińskiego o szczególną dyskrecję w wykorzystywaniu informacji zawartych w notatce z dnia 12 sierpnia 2009 r.? Szef CBA Mariusz Kamiński pisał w niej: „Zwracam się z uprzejmą prośbą o zachowanie najwyższej ostrożności przy udostępnianiu załączonych materiałów osobom trzecim. Dekonspiracja działań Centralnego Biura Antykorupcyjnego może bowiem prowadzić do zniweczenia realizowanej operacji”.

7. Czy Pan Premier sporządził notatki ze spotkań z panem Mirosławem Drzewieckim w dniu 19 sierpnia 2009 r. i ze spotkania z panem Zbigniewem Chlebowskiem i panem Grzegorzem Schetyną w dniu 26 sierpnia 2009 r.? Jeżeli Pan Premier nie sporządził notatek, proszę o odpowiedź, dlaczego. Czy Pan Premier poinformował szefa CBA Mariusza Kamińskiego o przebiegu spotkań i przekazał mu poczynione w toku tych spotkań ustalenia?

Z poważaniem

Posel Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5608)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie spotkania premiera rządu RP
z szefem CBA w dniu 14 sierpnia 2009 r.
dotyczącego nielegalnego lobbingu
przy pracach nad tzw. ustawą hazardową**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 14 sierpnia 2009 r. odbyło się Pana spotkanie z szefem Centralnego Biura Antykorupcyjnego panem Mariuszem

Kamińskim. Spotkanie to spowodowane było przekazaniem panu przez szefa CBA notatki z dnia 12 sierpnia 2009 r. dotyczącej nielegalnego lobbingu przy pracach nad tzw. ustawą hazardową, w którym udział brali politycy Platformy Obywatelskiej, tj. minister sportu i turystyki pan Mirosław Drzewiecki i przewodniczący Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska pan Zbigniew Chlebowski.

W kalendarium prac Prezesa Rady Ministrów w związku z informacjami o nieprawidłowościach związanych z rządowymi pracami nad projektem zmian ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych (zwanej dalej ustawą), sporządzonym przez sekretarza Kolegium ds. służb specjalnych Jacka Cichockiego odnośnie do spotkania czytamy: „Premier zapoznaje się z materiałem i tego samego dnia zaprasza na spotkanie M.K. W spotkaniu uczestniczy Jacek Cichocki, sekretarz Kolegium ds. służb specjalnych w KPRM (J.C.). Premier pyta M.K., czy opisane w materiale sytuacje wskazują, że któraś z osób popełniła przestępstwo. M.K. odpowiada, że na razie nie ma podstaw do stwierdzenia popełnienia przestępstwa przez którąś z opisanych osób, ale niewątpliwie mamy do czynienia z działaniami nagannymi z punktu widzenia polityczno-etycznego. Premier pyta więc M.K., jakie dalsze działania zamierza podjąć w tej sprawie CBA. M.K. informuje, że biuro nie ma już więcej nic do zrobienia, natomiast najważniejsze jest podjęcie przez Premiera działań, które zabezpieczą prace legislacyjne nad zmianami ustawy, tak aby nie ucierpiał interes ekonomiczny państwa. Premier wyraża obawę, że zainicjowanie przez niego w tym momencie działań wyjaśniających oraz objęcie bezpośrednim nadzorem prac nad zmianą ustawy wywoła zaskoczenie osób w nie zaangażowanych i może ujawnić zainteresowanie służby, przed czym M.K. przestrzega w załączonym do materiału liście. M.K. podkreśla, że jego zdaniem najważniejsze jest zabezpieczenie interesu państwa w toku prac nad ustawą, natomiast CBA zależy na zabezpieczeniu innej operacji prowadzonej przez biuro wobec opisanych biznesmenów w jednym z miast Polski. Premier informuje więc zebranych, że niezwłocznie obejmie osobistym nadzorem prace nad zmianami ustawy.”

Pan Jacek Cichocki, sekretarz Kolegium ds. służb specjalnych, relacjonując w mediach spotkanie z dnia 14 sierpnia 2009 r. Pana Premiera z szefem CBA Mariuszem Kamińskim informował ponadto, że Mariusz Kamiński jednoznacznie stwierdził, że zachowaniu Schetyny nie można nic zarzucić, że nie ma tam żadnego kłopotu i żadnego problemu.

Zapis przebiegu spotkania z dnia 14 sierpnia 2009 r. sporządzony przez pana Jacka Cichockiego oraz jego wypowiedzi dotyczące oceny przez szefa CBA Mariusza Kamińskiego działań wicepremiera Grzegorza Schetyny w trakcie prac nad tzw. ustawą hazardową znacząco odbiegają od oświadczenia szefa CBA Mariusza Kamińskiego w sprawie przebiegu spotkania w dniu 14 sierpnia 2009 r. oraz stoją w sprzeczności z wnioskami, które wypływają z treści notatki CBA

z dnia 12 sierpnia 2009 r., która została opublikowana przez „Gazetę Wyborczą”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy w czasie spotkania w dniu 14 sierpnia 2009 r. szef CBA pan Mariusz Kamiński informował Pana Premiera o przestępczym charakterze działań przewodniczącego Klubu Parlamentarnego PO pana Zbigniewa Chlebowskiego oraz ministra sportu i turystyki pana Mirosława Drzewieckiego? W świetle oświadczenia szefa CBA pana Mariusza Kamińskiego („nielegalny charakter działań Z. Chlebowskiego i M. Drzewieckiego jest oczywisty”) taka informacja została Panu Premierowi przekazana.

2. Czy w czasie spotkania w dniu 14 sierpnia 2009 r. szef CBA pan Mariusz Kamiński informował Pana Premiera o wątpliwościach CBA dotyczących roli wicepremiera pana Grzegorza Schetyny w procesie tworzenia przepisów tzw. ustawy hazardowej i o konieczności wyjaśnienia zachowań pana Grzegorza Schetyny? W świetle oświadczenia szefa CBA pana Mariusza Kamińskiego („należy wyjaśnić rolę w tej sprawie następujących osób: ministra Adama Szejnfelda – w związku z pismami wysyłanymi w toku prac legislacyjnych sprzyjającymi lobby hazardowemu; wicepremiera Grzegorza Schetyny – w związku ze spotkaniami, jakie odbywał z R. Sobiesiakiem, i niepoinformowaniem Premiera o intensywnych zabiegach lobby hazardowego”) taka informacja została Panu Premierowi przekazana.

Pan Jacek Cichocki utrzymuje, że w czasie spotkania w dniu 12 sierpnia 2009 r. szef CBA pan Mariusz Kamiński jednoznacznie stwierdził, że zachowaniu Schetyny nie można nic zarzucić, że nie ma tam żadnego kłopotu i żadnego problemu. W notatce CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r. czytamy: „W dniu 28 września 2008 r. R. Sobiesiak kontaktuje się telefonicznie z wicepremierem, ministrem spraw wewnętrznych i administracji Grzegorzem Schetyną. Przeprasza, bo spóźnił się 5 minut, a chciałby porozmawiać. Grzegorz Schetyna proponuje spotkanie następnego dnia w jego biurze poselskim we Wrocławiu. Następnego dnia, tj. 29 września, R. Sobiesiak rozmawia przez telefon z J. Koskiem:”Słuchaj, bo idę do tego ważniejszego u nas, wiesz... Kurwa, jak mam z nim rozmawiać, co mam zakomunikować mu, że to są PiS-iory, czy co? Ten, ten, ten się nazywa Kawalec, tak?«” W świetle treści notatki z dnia 12 sierpnia 2009 r. oraz oświadczenia szefa CBA wydaje się niemożliwe, by w czasie spotkania szef CBA wypowiedział słowa, które przypisuje mu pan Jacek Cichocki, dlatego też proszę Pana Premiera o informacje, jakie pytania zadawał szefowi CBA i jakie uzyskał odpowiedzi.

3. Jak Pan Premier wytłumaczy, że w kalendarium sporządzonym przez pana Jacka Cichockiego znajduje się informacja, że na pytanie Pana Premiera („Premier pyta więc M.K., jakie dalsze działania zamierza podjąć w tej sprawie CBA.”) szef CBA miał odpowiedzieć: „M.K. informuje, że biuro nie ma już

więcej nic do zrobienia”, skoro odpowiedź taka (jeżeli padła) jest sprzeczna z treścią notatki CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r. przekazaną przez szefa CBA Panu Premierowi? W notatce CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r. czytamy: „Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie prowadzone są ofensywne i zaawansowane czynności operacyjne, zwracam się z uprzejmą prośbą o zachowanie najwyższej ostrożności przy udostępnianiu załączonych materiałów osobom trzecim. Dekonspiracja działań Centralnego Biura Antykorupcyjnego może bowiem prowadzić do zniweczenia realizowanej operacji, a tym samym uniemożliwić zebranie dowodów popełnienia przestępstw. (...) Celem (operacji CBA o kryptonimie „Black Jack”) jest ustalenie wszystkich osób uczestniczących w działaniach lobbingsowych, jednoznaczne określenie charakteru tych działań w kontekście właściwej kwalifikacji karnoprawnej”. Czy ta sprzeczność nie zdziwiła Pana Premiera? Czy Pan Premier zadał szefowi CBA dodatkowe pytania, które miały wyjaśnić zmianę stanowiska CBA?

4. Czy spotkanie Pana Premiera z szefem CBA w dniu 14 sierpnia 2009 r. było protokołowane bądź jego przebieg został utrwalony w inny sposób umożliwiający odtworzenie przebiegu spotkania oraz treść zadawanych pytań i uzyskanych odpowiedzi?

5. Jeżeli spotkanie w dniu 14 sierpnia 2009 r. nie było protokołowane ani utrwalone w inny sposób umożliwiający odtworzenie przebiegu spotkania, proszę Pana Premiera o informację, kto podjął taką decyzję.

6. Czy oprócz kalendarium sporządzonego przez pana Jacka Cichockiego została sporządzona przez Pana Premiera bądź pana Jacka Cichockiego notatka ze spotkania z szefem CBA z dnia 14 sierpnia 2009 r.?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5609)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie postępowania kwalifikacyjnego dla członków zarządu spółki PL.2012

W zarządzie spółki PL.2012 powołanej do koordynacji przygotowań do EURO 2012 zasiadają prezes Marcin Herra, członek zarządu Rafał Kapler i członek zarządu Andrzej Bogucki.

W dniu 28 grudnia 2008r. w tygodniku „Polityka” opublikowano artykuł autorstwa Piotra Stasiaka pod tytułem „Piłkarski łącznik”. W artykule tym czytamy m.in.: To projekt czysto biznesowy, dlatego szukałem menedżerów. Najlepiej z doświadczeniem

w dużych firmach, ale młodych, myślących nowoczesnie, nieobciążonych mentalnie poprzednią epoką – mówi minister sportu. Drzewiecki złości się, gdy słyży pytania, dlaczego faceci, którzy organizują Euro, wcześniej pracowali w branży paliwowej albo przy informatyzacji totolotka. Biznes jest biznes. Wszystko jedno, jaka branża, nowoczesne metody zarządzania pozostają te same. Poszukiwania prowadzono własnymi kanałami oraz z pomocą firmy headhunterskiej. Drzewiecki przeprowadził osobiście rozmowy z kilkudziesięcioma kandydatami. Herra sam dobierał sobie współpracowników, ale obaj wiceprezisi byli wcześniej na short-liście, którą minister Drzewiecki przygotował po rozmowach kwalifikacyjnych.

Analizując wypowiedzi byłego ministra sportu i turystyki pana Mirosława Drzewieckiego zamieszczone w tygodniku „Polityka”, można wysnuć wniosek, że postępowanie kwalifikacyjne dla członków zarządu spółki PL.2012 nie było sformalizowane.

Jeden z członków zarządu, mianowicie pan Andrzej Bogucki, był wieloletnim szefem firm GTech i Grytek, którymi kierował w latach 1995–2005. W roku 2001 GTech podpisał 10-letnią umowę z Totalizatorem Sportowym na obsługę lottomatów. Kontrakt ten wzbudzał duże kontrowersje.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. W oparciu o jakie przepisy przebiegała procedura naboru do zarządu spółki PL.2012?

2. Czy został ogłoszony konkurs i w jaki sposób potencjalni kandydaci mogli dowiedzieć się o możliwości ubiegania się o stanowiska w zarządzie spółki PL.2012?

3. Jakie kryteria musieli spełnić kandydaci, by zostać powołanymi w skład zarządu spółki PL.2012?

4. Czy do Ministerstwa Sportu i Turystyki były zgłaszane zastrzeżenia dotyczące pana Andrzeja Boguckiego?

Z poważaniem

Posel Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5610)

do ministra finansów

**w sprawie skutków nowelizacji ustawy
z dnia 27 sierpnia 2009 r.
Przepisy wprowadzające ustawę
o finansach publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. ustawy opracowany na podstawie: Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; z 2004 r. Nr 210, poz. 2135; z 2005 r.

Nr 48, poz. 446; z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy w świetle zmian dokonanych ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241), z uwzględnieniem przepisu art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. Nr 160, poz. 1080), pracownicy uczelni publicznych są w dalszym ciągu uprawnieni, tak jak to miało miejsce przed dokonaniem zmiany przepisów, do dodatkowego wynagrodzenia rocznego na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. z 1997 r. Nr 169, poz. 1080, z późn. zm.) zmienionej ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241)?

Szanowny Panie Ministrze, w dniu 27 sierpnia 2009 r. została uchwalona nowa ustawa o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240). Zgodnie z art. 297 wskazanej ustawy wchodzi ona w życie na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241). Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające (...) wprowadza szereg zmian w dotychczas obowiązujących przepisach. Na mocy art. 38 tej ustawy wprowadza się m.in. zmianę w ustawie z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. Nr 160, poz. 1080, z późn. zm.), a na mocy art. 45 zmianę w ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm).

Ustawa Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych dokonała zmiany ustawowej definicji państwowej sfery budżetowej, przez którą zgodnie z art. 2 pkt 1) ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, w nowym brzmieniu rozumie się: państwowe jednostki budżetowe, które prowadzą gospodarkę finansową na zasadach określonych w art. 11 i art. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zapis ten doprowadził do wyeliminowania z pojęcia państwowej sfery budżetowej państwowych szkół wyższych (uczelni publicznych). W pkt 2 art. 2 cytowanej ustawy zdefiniowano pojęcie pracownika jako osoby zatrudnionej w jednostkach określonych w pkt 1.

Należy wskazać, że zgodnie z ustawą o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym (...) art. 1, ust. 2, pkt 1, przez pracowników jednostek sfery budżetowej rozumie się pracowników państwowych jednostek sfery budżetowej, dla których środki na wynagrodzenia są kształtowane na podstawie odrębnej ustawy.

Porównanie obu nowych definicji, tj. państwowej sfery budżetowej i pracowników państwowej sfery budżetowej, prowadzi do wniosku, że pracownicy

państwowych szkół wyższych (uczelnii publicznych) nie są zaliczani do podmiotów uprawnionych do nabycia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla pracowników jednostek sfery budżetowej.

Chociaż w art. 2 ust. 1 z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej stwierdza się, że pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w wysokości proporcjonalnej do okresu przepracowanego pod warunkiem, że okres ten wynosi co najmniej 6 miesięcy warunkujących nabycie prawa do wynagrodzenia rocznego, co nie jest wymagane w przypadkach: nawiązania stosunku pracy w trakcie roku kalendarzowego z nauczycielem i nauczycielem akademickim zgodnie z organizacją szkoły (szkoły wyższej).

W związku z powyższym nasuwa się wątpliwość zawarta w pytaniu sformułowanym na wstępie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5611)

do ministra zdrowia

w sprawie staży i specjalizacji lekarskich

Znane jest szerokie zaangażowanie Pani Minister w naprawę systemu opieki zdrowotnej. Prawdą też jest to, że Ministerstwo Zdrowia pod Pani kierownictwem nie uchyła się od trudnych i koniecznych decyzji. W coraz wyższym stopniu jest to doceniane w środowiskach medycznych.

Pani Minister jako pierwsza podjęła kwestię istotnej poprawy sytuacji w zakresie dostępu do staży i specjalizacji dla lekarzy. Z ogólnych informacji wynika, że w latach 2008–2009 nastąpiła w tym zakresie zasadnicza zmiana. W celu pozyskania bardziej szczegółowych informacji, uprzejmie Panią Minister zapytuję: Jaki był stan dostępu do staży i specjalizacji lekarskich w latach 2005–2007? Jak generalnie zapatruje się Pani Minister na kwestię doksztalcania i ułatwiania specjalizacji dla młodych lekarzy? Jakie zmiany w tym zakresie przygotowało i wprowadziło w życie obecne Ministerstwo Zdrowia? Jak przedstawia się aktualnie stan dostępu lekarzy do staży i specjalizacji? Jak wygląda (i jak się zmieniło) świadczenie pieniężne dla lekarzy doksztalczących się w systemie rezydentur? Czy i ewentualnie jakie zmiany są planowane w obecnym systemie dostępu do staży i specjalizacji lekarskich?

Z poważaniem

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5612)

do ministra zdrowia

w sprawie staży poddyplomowych dla młodych lekarzy

Szanowna Pani Minister! Korzystając z uprawnień przyznanych na mocy art. 20 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, składam zapytanie.

1. Czy absolwent uczelni medycznej może ubiegać się o staż poddyplomowy poza stałym miejscem zamieszkania (niektóre okręgowe izby lekarskie i samorządy województw wskazują nawet miejsce zameldowania) oraz na terenie innych województw?

2. Jakie działania powinien podjąć, aby odbyć staż w zakładzie opieki zdrowotnej (szpitalu powiatowym) działającym na terenie innej okręgowej izby lekarskiej niż ta, która jest właściwa dla miejsca stałego zamieszkania?

Swobodny wybór terytorialny miejsca odbywania stażu jest szansą dla młodych lekarzy i szpitali, które coraz częściej mają problemy z pozyskaniem kadry medycznej.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 18 listopada 2009 r.

Zapytanie
(nr 5613)

do ministra skarbu państwa

w sprawie decyzji związanych z przyszłością subregionu konińskiego

Szanowny Panie Ministrze! Korzystając z uprawnień przyznanych na mocy art. 20 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, składam zapytanie.

1. Kiedy podjęte zostaną strategiczne decyzje dotyczące KWB Konin, KWB Adamów i ZE PAK, związane z przyszłością tych przedsiębiorstw?

2. Jakie są przyczyny zerwania przez ministra skarbu państwa ostatniego walnego zgromadzenia ZE PAK SA w Koninie?

3. Kto weźmie odpowiedzialność za rytmiczne dostawy węgla i produkcję energii elektrycznej wobec braku lub odsuwania w czasie stosowych decyzji, na które czekają pracownicy przedsiębiorstw i subregion koniński?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5614)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie możliwości przyznania prawa do lokalu socjalnego osobie, której dochód przekracza wskazane przez gminę minimum, a wiek i stan zdrowia uniemożliwiają uzyskanie kredytu w banku

Szanowna Pani Minister! Szczególnym przypadkiem dla urzędników decydujących o przydziale mieszkania socjalnego pozostają osoby, których dochód przekracza przyjęte kryteria uprawniające do przyznania takiego lokalu, a którym wiek i stan zdrowia uniemożliwiają uzyskanie kredytu bankowego. W przypadku niepełnosprawności olbrzymim kłopotem bywa też ewentualne wynajęcie mieszkania, gdyż chorzy i w pewnym zakresie niedołążni nie są na tym rynku szczególnie poszukiwanymi najemcami.

Wśród ludzi w starszym wieku i ze znacznie ograniczoną sprawnością, których dochód choćby w niewielkim stopniu przekracza wspomniane minima uprawniające do starania o mieszkanie socjalne, rodzi to słuszne obawy o możliwość zdobycia godziwego miejsca zamieszkania.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy gmina może w podobnych przypadkach odstąpić od konieczności egzekwowania minimalnych kryteriów dochodowych wobec zainteresowanego?

2. Czy z punktu widzenia ministerstwa są możliwe inne warianty kredytowego wsparcia zainteresowanego, tak by mógł on nabyć mieszkanie na wolnym rynku?

Z poważaniem

Poseł Marzena Okła-Drewnowicz

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5615)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy drugiej jezdni obwodnicy m. Kobyłanka, Morzyczyn, Zieleniewo w ciągu drogi krajowej nr 10 Szczecin – Bydgoszcz

Szanowny Panie Ministrze! W roku 2009 ma zostać oddana do użytku obwodnica m. Kobyłanka, Morzyczyn, Zieleniewo w ciągu drogi krajowej nr 10 Szczecin – Bydgoszcz.

Inwestycja objęła budowę drogi dwujezdniowej po dwa pasy ruchu w obu kierunkach wraz z węzłem

drogowym Motaniec. Na dalszym odcinku do węzła Lipnik zaprojektowano drogę jednojezdniową, która stanowi jezdnię południową obwodnicy Stargardu Szczecińskiego. Druga jezdnia tego odcinka przewidziana była do realizacji przed 2013 r.

Odcinek pomiędzy węzłem Motaniec a węzłem Lipnik stanowi około połowy całości drogi Szczecin – Stargard Szczeciński. W przeciągu dwóch lat doszło tam do wielu wypadków, w tym wypadków z ofiarami śmiertelnymi, dlatego też jego budowa jest niezbędnym czynnikiem poprawiającym jakość infrastruktury transportowej tego niezwykle uczęszczanego szlaku komunikacyjnego

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Na jakim etapie jest przygotowywanie dokumentacji?

2. Jaki byłby realny termin realizacji tej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Preiss

Stargard, dnia 12 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5616)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie przebiegu postępowania prokuratorskiego w gminie Zawidz (sygn. 1 Ds 1225/09)

Szanowny Panie Ministrze! W maju bieżącego roku wystosowałem do Ministra Sprawiedliwości zapytanie w sprawie śledztwa w gminie Zawidz w powiecie sierpeckim, które zostało wszczęte na wniosek Najwyższej Izby Kontroli. W odpowiedzi na moje zapytanie decyzją zastępcy prokuratora okręgowego w Płocku śledztwo zostało przeniesione z Prokuratury Rejonowej w Sierpcu do Prokuratury Rejonowej w Płocku. Decyzja ta miała zapewnić obiektywizm organów państwowych dopomóc w sprawnym i ostatecznym wyjaśnieniu sprawy dotyczącej nielegalnego składowania toksycznych odpadów na terenie gminy Zawidz.

Od czasu, w jakim otrzymałem odpowiedź z ministerstwa, mieszkańcy skażonych terenów zwracają się do mnie z pytaniem, jakie czynności zostały podjęte w przedmiotowej sprawie. Jedynym konkretem, jaki miał miejsce przez ostatnie miesiące, były kolejne publikacje medialne o skandalicznej sytuacji w gminie Zawidz związanej z zaleganiem w ziemi odpadów petrochemicznych. Poza tym wydaje się, że organy państwowe nie podjęły żadnych konkretnych działań, które mogłyby doprowadzić osoby odpowiedzialne za zaistniały stan rzeczy do poniesienia od-

powiedzialności. Odpady natomiast, jak tkwiły w ziemi i truły okoliczną przyrodę, tak tkwią.

W związku z tym chciałbym się zapytać Pana Ministra, jakie działania podjęła od czerwca Prokuratura Rejonowa w Płocku w celu ostatecznego rozwiązania tej przeciągającej się w czasie sytuacji?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płock, dnia 9 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5617)

do ministra skarbu państwa

w sprawie nieodpłatnego zbycia pakietu akcji PKS SA Jarosław samorządowi woj. podkarpackiego

W związku z planowaną prywatyzacją Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej SA zarówno wśród pracowników spółki, jak i wśród mieszkańców regionu pojawiają się uzasadnione obawy co do dalszego funkcjonowania przedsiębiorstwa.

Według Regionu Ziemia Przemyska NSZZ „Solidarność” i Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” PKS SA Jarosław najkorzystniejszym rozwiązaniem dla mieszkańców regionu byłoby zbycie akcji samorządowi województwa podkarpackiego. Zapewnienie mieszkańcom województw dostępu do komunikacji zbiorowej jest jednym z zadań samorządu, a zatem przejęcie PKS SA pozwoli na utrzymanie zakładu, miejsc pracy, a także rozwój spółki. PKS SA Jarosław jest kluczowym przedsiębiorstwem w regionie, gdyż obsługuje teren trzech powiatów: jarosławskiego, przeworskiego i lubaczowskiego. Z usług PKS korzystają uczniowie szkół średnich, studenci PWSZ Jarosław, osoby dojeżdżające do pracy.

Zbycie akcji samorządowi województwa podkarpackiego pozwoli ustanowić prawidłowe zasady funkcjonowania sektora usług przewozowych w województwie. PKS SA Jarosław wymaga znacznego dopływu środków finansowych przede wszystkim na zakup nowych autobusów, a więc istnieje obawa, że inne podmioty ubiegające się o przejęcie PKS mogą mieć problemy z utrzymaniem zakładu. Samorząd województwa podkarpackiego dysponuje odpowiednimi środkami finansowymi na ten cel, a jednocześnie programy, które realizuje, dają gwarancję utrzymania zatrudnienia pracowników oraz sprawne i bezpieczne świadczenie usług przewozowych.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy kierowany przez Pana resort przewiduje możliwość bezpłatnego przekazania pakietu akcji

PKS SA Jarosław samorządowi województwa podkarpackiego?

2. Na jakim etapie jest obecnie proces prywatyzacji PKS SA Jarosław?

Poseł Andrzej Ćwierz

Jarosław, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5618)

do ministra zdrowia

w sprawie marnotrawienia środków publicznych w niektórych oddziałach Narodowego Funduszu Zdrowia

Szanowna Pani Minister! Narodowy Fundusz Zdrowia jest instytucją odpowiadającą za transfer środków ze składek na ubezpieczenie zdrowotne do szpitali i innych placówek, które z kolei zapewniają ubezpieczonym świadczenia opieki zdrowotnej.

Na skutek kryzysu gospodarczego i spadku przychodów ze składki w przyszłym roku po raz pierwszy od lat zmniejszone mogą być środki Narodowego Funduszu Zdrowia przeznaczone na kontraktowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych. Słuszne żądania chorych i placówek służby zdrowia dotyczące zwiększenia wydatków na leczenie są zbywane ciągle tym samym argumentem o braku środków w kasie NFZ.

Zasadą powinno być, że gros środków Narodowego Funduszu Zdrowia jest przeznaczanych na świadczenia, a koszty działalności własnej winny być minimalizowane.

Z żalem stwierdzić trzeba, że Narodowy Fundusz Zdrowia marnotrawi środki publiczne na iście bizantyjskie wydatki reprezentacyjne, przerosty zatrudnienia, na zatrudnianie osób, których jedyną kwalifikacją do pracy w Narodowym Funduszu Zdrowia jest właściwa legitymacja partyjna.

A przecież inaczej brzmiały obietnice wyborcze polityków Platformy Obywatelskiej, którzy obiecywali tanią administrację, odpolitycznienie instytucji politycznych. Dzisiaj ci sami politycy wespół z politykami Polskiego Stronnictwa Ludowego zajmują się lokowaniem swoich licznych krewnych oraz znajomych na posadach w administracji rządowej i samorządowej.

Wszystko na koszt podatnika, a w przypadku Narodowego Funduszu Zdrowia na koszt ubezpieczonych... Tych samych, którym opowiada się, że nie ma pieniędzy na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej, na refundację leków i na wysokospecjalistyczne terapie.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile pieniędzy wydał niezmiernie ubogi Narodowy Fundusz Zdrowia na świętowanie 10. rocznicy wprowadzenia reformy systemu opieki zdrowotnej?

2. Jaki był koszt zaprojektowania i wytworzenia specjalnych odznak dla pracowników oddziałów Narodowego Funduszu Zdrowia zajmujących się przygotowaniem, wdrażaniem i realizacją powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego i legitymujących się co najmniej dziewięcioma latami stażu pracy?

3. Jakie są wydatki Narodowego Funduszu Zdrowia na nagrody dla pracowników w roku 2009 i jaka jest średnia wysokość nagrody przyznawanej nagrodzanemu pracownikowi NFZ?

4. Ile wydał na obchody 10. rocznicy reformy systemu opieki zdrowotnej wielkopolski oddział Narodowego Funduszu Zdrowia, w szczególności ile kosztowała konferencja w poznańskim hotelu Merkur i wystawna biesiada dla pracowników funduszu w restauracji WZ?

5. Czy poczucie elementarnej przyzwoitości nie wymagałoby ograniczenia wydatków reprezentacyjnych finansowanych ze składek ubezpieczonych?

6. Ile wzrosło zatrudnienie w wielkopolskim oddziale NFZ od chwili objęcia funkcji przez obecną dyrektorkę oddziału Z. N. i z jakie były przyczyny wzrostu zatrudnienia?

7. W jakim celu wielkopolski oddział NFZ zatrudnił konsultanta do spraw PR?

8. Czy obecna dyrektorka oddziału wielkopolskiego NFZ, a wcześniej działaczka Platformy Obywatelskiej Z. N. spełniała w chwili powołania w roku 2008 wymóg konkursu na stanowisko dyrektorki dotyczący posiadania przez kandydatkę wykształcenia wyższego w dziedzinie ekonomii, medycyny, prawa, administracji lub zarządzania, a jeśli nie, to dlaczego została powołana na to stanowisko?

9. Czy działalność oddziału wielkopolskiego NFZ była kontrolowana przez centralę funduszu i jakie były ustalenia kontroli w zakresie zaliczania niektórych oddziałów anestezjologicznych i intensywnej terapii do II poziomu referencyjnego, jaka była kwota niezależnie wypłacona szpitalom przez fundusz z tego tytułu oraz czy ktokolwiek poniósł z tego tytułu konsekwencje?

Z poważaniem

Posłowie Leszek Aleksandrzak
i Sławomir Kopyciński

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5619)

do ministra gospodarki

**w sprawie zmiany wykazu podmiotów
uprawnionych do szkolenia i egzaminowania
osób mających dostęp do materiałów
wybuchowych przeznaczonych
do użytku cywilnego**

Rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 28 stycznia 2009 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szkolenia i egzaminowania osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wprowadziło zmiany wśród podmiotów upoważnionych do prowadzenia szkolenia.

Dotychczas były to Instytut Przemysłu Organicznego, Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia w Zielonce, Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Instytut Mechaniki Precyzyjnej (w zakresie określonym § rozporządzenia ministra gospodarki z dnia 4 lipca 2005 r.) oraz Ośrodek Szkolenia PIP, Instytut Górniczo-Odkrywkowego oraz Główny Instytut Górniczo-Hutniczy w Katowicach.

W zmienionym rozporządzeniu poza uprawnionymi podmiotami publicznymi zajmującymi się od lat tą działalnością znalazły się podmioty gospodarcze takie jak: Bet-Min w Wiechlicach, Spec-Min w Oławie oraz Jakusz – Systemy Zabezpieczeń Bankowych w Kościerzynie (czy zawarta w rozporządzeniu nazwa Spec-Min w Oławie jest właściwa?).

Panie Ministrze, w jakim trybie, według jakich kryteriów akurat te firmy niepubliczne zostały wyłonione i zawarte w rozporządzeniu?

Czy uważa Pan za właściwe preferowanie w rozporządzeniu określonych podmiotów gospodarczych?

Czy właściwe jest, że członkami komisji egzaminacyjnej dającej uprawnienia do prowadzenia prac z zakresu oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych, w tym ich niszczenia przy użyciu materiałów wybuchowych do użytku cywilnego, są osoby będące właścicielami firm saperskich prowadzących tego typu działalność? Ich udział w komisji, która ma za zadanie egzaminowanie właścicieli firm o identycznym profilu działalności oraz pracowników kierowanych przez te firmy, stwarza konflikt interesów. Członek komisji właściciel firmy saperskiej będzie zainteresowany eliminacją konkurencji i może zdążyć się, że nie oceni obiektywnie wiedzy egzaminowanego saperskiego właściciela innej firmy saperskiej lub jego pracownika.

Ponadto członek komisji właściciel firmy saperskiej może być stronniczy wobec swoich pracowników, którym finansuje koszty takiego szkolenia, i może dążyć do tego, aby niezależnie od posiadanej wiedzy pracownicy ci zdali egzamin.

Z poważaniem

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5620)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zablokowania środków
na realizację „Oświęcimskiego
strategicznego programu rządowego”**

14 grudnia 2009 r. minister finansów zwrócił się do sejmowej Komisji Finansów Publicznych o opinię w sprawie utworzenia nowej rezerwy celowej na sfinansowanie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa. Do nowo utworzonej rezerwy zostały przeniesione wydatki zablokowane m.in. przez wojewodę małopolskiego, w tym w dziale 921: Kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, w związku z brakiem możliwości wydatkowania środków z powodu zmiany zakresu prowadzonych prac i koniecznością dokonania zmian w projekcie budowlanym, z uwagi na przedłużające się procedury związane z opracowaniem planu i jego uzgodnieniem, w związku z koniecznością wykonania dodatkowych prac zabezpieczających, powodujących opóźnienia w rozpoczęciu robót remontowo-adaptacyjnych w realizacji zadania „Odnowa i adaptacja historycznych budynków przy ulicy Kolbego”. Są to zadania realizowane w ramach „Oświęcimskiego strategicznego programu rządowego”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaka kwota przeznaczona w tegorocznym budżecie państwa na program OSPR została zablokowana?

2. Czy kwota ta zostanie zagwarantowana w przyszłorocznym budżecie państwa dodatkowo ponad środki, które były wcześniej zaplanowane na ten cel w projekcie budżetu?

3. Jaka jest przyczyna zablokowania tych środków? Kto ponosi winę za opóźnienia?

4. Czy ministerstwo i wojewoda małopolski w wystarczający sposób monitorują realizację OSPR?

5. Czy w związku z podjętymi decyzjami realizacja „Oświęcimskiego strategicznego programu rządowego” jest zagrożona?

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5621)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji kładki nad torami
dla pieszych w centrum miasta Łapy
i zastąpienia jej przejściem pod torami
z dostosowaniem dla osób niepełnosprawnych**

W związku z interwencją instytucji i organizacji zajmujących się osobami niepełnosprawnymi, a także w imieniu mieszkańców gminy Łapy, zwłaszcza osób niepełnosprawnych, chciałbym poruszyć sprawę likwidacji uciążliwej kładki dla pieszych nad torami w centrum miasta Łapy i zastąpienia jej nowoczesnym podziemnym przejściem z pełnym dostosowaniem dla osób niepełnosprawnych.

Absolutnie nie wyobrażam sobie, aby nadal w XXI w. utrzymywać tak uciążliwe dla niepełnosprawnych i niemożliwe do samodzielnego sforsowania przejście z jednej strony miasta na drugą. Wiem, że planowane są modernizacje linii kolejowych ułatwiające komunikację nie tylko osobom niepełnosprawnym na wózkach, ale również osobom starszym, a także wszystkim, którzy mają problemy z poruszaniem się.

Projekt modernizacji linii kolejowej Białystok – Warszawa nie przewidywał takiego rozwiązania, ale burmistrz Łap z takim postulatem zwrócił się do PKP Polskie Linie Kolejowe SA. Pominięcie rozwiązania dla osób niepełnosprawnych jest zupełnie niezrozumiałe. Podział miasta przez linię kolejową, która przebiega przez centrum Łap, stwarza wiele problemów, w tym szczególnie dotkliwy jest problem poruszania się osób niepełnosprawnych. Po obu stronach miasta znajduje się wiele instytucji i obiektów publicznych, stąd odbywa się tu ciągły ruch.

W związku z powyższym prosiłbym Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w projekcie modernizacji linii kolejowej Białystok – Warszawa zostanie uwzględniona likwidacja dotychczasowej uciążliwej kładki dla pieszych w Łapach i wybudowanie w to miejsce przejścia pod torami z prawdziwego zdarzenia dla osób niepełnosprawnych, osób starszych i wszystkich mających problemy z chodzeniem?

2. Kiedy planuje się wykonanie modernizacji linii kolejowej Białystok – Warszawa w miejscowości Łapy?

3. Czy tunel dla samochodów przy ul. Mostowej w Łapach będzie dostosowany do komunikacji osób poruszających się na wózkach inwalidzkich?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5622)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie trudności w realizacji programu rządowego „Radosna szkoła”

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi interwencjami samorządów z terenu woj. podlaskiego dotyczącymi realizacji programu rządowego „Radosna szkoła” pragnę zasygnalizować występujący poważny problem z rozliczeniem dotacji na zakup pomocy. Zgodnie z przyjętym harmonogramem do dnia 15 grudnia 2009 r. należy przekazać właściwemu wojewodzie sprawozdanie z realizacji powyższego programu, jednak ze względu na fakt, iż producenci nie nadążają z realizacją zamówień, jest to obecnie niemożliwe do wykonania. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, iż jest to problem dotyczący nie tylko gmin z woj. podlaskiego, lecz również większość samorządów, które otrzymały dotację w ramach rządowego programu „Radosna Szkoła”. Także zapowiedziane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej przedłużenie terminu rozliczenia powyższego programu do dnia 15 stycznia 2010 r. z możliwością wydatkowania środków do końca 2009 r. jest niewystarczające do prawidłowej realizacji założeń programowych.

Wiele gmin w obawie przed utratą przyznanych środków finansowych zmuszonych jest do omijania przepisów i poświadczania nieprawdy, gdyż mimo niedostarczenia części lub całości towaru wystawione przez dostawców faktury są opłacane. Ze względu na występujący deficyt pomocy dydaktycznych w firmach zajmujących się dystrybucją tego rodzaju towaru praktyka wystawiania faktur za towar nieodebrany i zapowiedź jego dostawy w późniejszym okresie, np. w I kwartale 2010 r., stała się w tym momencie powszechna w całej Polsce. Jest to praktyka niezgodna z prawem, gdyż szkoły nie mogą opłacać faktur zaliczkowych – z późniejszym terminem dostawy towaru. Bardzo łatwo jest wobec wybranej gminy przeprowadzić postępowanie sprawdzające i wobec osób odpowiedzialnych za takie działania zastosować odpowiednie sankcje karne.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy możliwe jest przesunięcie terminu rozliczenia przez gminy dotacji przyznanych w ramach programu rządowego „Radosna szkoła” do dnia 31 marca 2010 r. lub też przyjęcie przez Ministerstwo Edukacji Narodowej innego rozwiązania tego problemu w taki sposób, aby gminy nie utraciły dofinansowania, a jednocześnie nie były zmuszone do postępowania niezgodnego z prawem?

2. Czy przewiduje się przeprowadzanie szczegółowych kontroli związanych z realizacją przez gminy programu rządowego „Radosna szkoła” i jakie będą

konsekwencje w razie stwierdzenia stosowania przez gminy praktyk opisanych w moim zapytaniu?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5623)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji odcinka drogi krajowej nr 63

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 63 przebiegająca m.in. przez teren gmin Mały Płock, Kolno i Pisz oraz miasta Kolno na odcinku od Kisielnicy do Pizsa znajduje się w bardzo złym stanie technicznym. Drogą tą w sezonie letnim przejeżdżają dziesiątki tysięcy samochodów, których użytkownicy zmierzają na Wielkie Jeziora Mazurskie. Na odcinku Kisielnica – Pisz dochodzi do licznych wypadków drogowych pociągających za sobą wiele ofiar, których przyczyną często jest zły stan drogi. W związku z promocją Wielkich Jezior Mazurskich w ramach światowego plebiscytu na Nowe 7 Cudów Natury natężenie ruchu samochodowego na tym odcinku będzie wciąż wzrastać.

W związku z tym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Czy przewiduje Pan podjęcie działań zmierzających do modernizacji drogi krajowej nr 63 na odcinku Kisielnica – Pisz i kiedy one nastąpią?

2. Jakie działania zostaną podjęte, aby do czasu zakończenia modernizacji powyższego odcinka zminimalizować uciążliwości związane ze złym stanem technicznym drogi?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5624)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie trudnej sytuacji na rynku lekkiego oleju opałowego

Szanowny Panie Premierze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło oświadczenie dystrybutorów lekkiego oleju opałowego, w którym informują, że ze względu na brak zainteresowania udzieleniem im po-

mocy ze strony władz RP rozważają ogólnopolską akcję protestacyjną polegającą na wstrzymaniu dostaw lekkiego oleju opałowego zarówno do odbiorców indywidualnych, jak i do innych podmiotów, w tym lokalnych placówek administracji publicznej. Zainteresowani podnoszą, że ich dramatyczna sytuacja jest spowodowana tendencyjnymi działaniami organów podatkowych oraz tolerowaniem przez władze doprowadzania kolejnych firm do ruiny przez administrację państwową.

Dystrybutorzy lekkiego oleju opałowego twierdzą, że ponoszą finansową odpowiedzialność za nieuczciwość nabywców, którzy w składanych przez siebie oświadczeniach o przeznaczeniu zakupionego oleju podają nieprawdę. Sprzedawcy nie posiadają żadnej prawnej możliwości weryfikacji tych danych. Zainteresowani zarzucają, że administracja państwowa nakłada na nich ogromne kary za niespełnienie obowiązków, do realizacji których ustawodawca nie dał im narzędzi. Organy te również egzekwują zawczasu ewentualne, jeszcze nieorzeczone kary.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, żeby poprawić dramatyczną sytuację na rynku lekkiego oleju opałowego?

2. Jakie narzędzia wprowadzi rząd w celu ułatwienia i usprawnienia sprzedawcom identyfikacji podmiotów uprawnionych do zakupu lekkiego oleju opałowego?

Z poważaniem

Posel Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5625)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie notatek z dnia 27 sierpnia 2009 r.
i z dnia 14 września 2009 r.
autorstwa podsekretarza stanu
w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy**

Szanowny Panie Premierze! Po spotkaniu w dniu 14 sierpnia 2009 r. z szefem CBA panem Mariuszem Kamińskim, które dotyczyło notatki CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r., odbył pan w dniu 26 sierpnia 2009 r. spotkanie z panem Jackiem Kapicą, w czasie którego Pan Premier chciał uzyskać informacje o przebiegu procesu legislacyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych od dnia 18 września 2008 r. (tak wynika z treści notatki pana Jacka Kapicy z dnia 14 września 2009 r.).

Pan Jacek Kapica przygotował dla Pana Premiera notatkę o przebiegu procesu legislacyjnego projek-

tu ustawy o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych, poczynając od dnia 18 września 2009 r. – notatka ta nosi datę 27 sierpnia 2009 r. Jak wynika z treści notatki CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r. intensywny lobbing wokół projektu ustawy o zmianie ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych miał miejsce w okresie lipiec – wrzesień 2008r. Poniżej cytuję fragmenty notatki CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r., z którą mam nadzieję Pan Premier zapoznał się przed spotkaniem z szefem CBA Mariuszem Kamińskim w dniu 14 sierpnia 2009 r., które potwierdzają intensywne kontakty pana Ryszarda Sobiesiaka z politykami Platformy Obywatelskiej:

— w dniu 15 lipca 2008 r. Z. Chlebowski kontaktuje się telefonicznie z R. Sobiesiakiem i stwierdza: będę rozmawiał z Kapicą w twojej sprawie. Ryszard Sobiesiak odpowiada: powiedz, że niech nie pierdoli, przecież my ich do sądu podamy;

— w dniu 20 lipca 2008 r. Z. Chlebowski łączy się telefonicznie z R. Sobiesiakiem. Z. Ch.: Prawdziwą wojnę stoczyłem w czwartek. R.S.: No coś tam słyszałem, z Mirkiem rozmawiałem, udało się, co myślisz?;

— w dniu 4 sierpnia 2008 r. doszło do nieformalnego spotkania (trwało ok. 1 godz.) Z. Chlebowskiego, R. Sobiesiaka i J. Koska.;

— do kolejnego spotkania R. Sobiesiaka, Z. Chlebowskiego i J. Koska doszło w dniu 14 sierpnia 2008 r. w należącym do R. Sobiesiaka ośrodku;

— w dniu 25 sierpnia 2008 r. R. Sobiesiak skontaktował się telefonicznie ze Z. Chlebowskim;

— w dniu 28 sierpnia 2008 r. sekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Adam Szejnfeld kieruje na ręce Małgorzaty Hirszel pismo związane z ustawą o grach losowych i zakładach wzajemnych. Postuluje w nim rezygnację z instrumentu w postaci dopłat;

— w okresie sierpień–wrzesień 2008 r. R. Sobiesiak regularnie kontaktuje się telefonicznie z M. Drzewieckim i Z. Chlebowskim;

— w dniu 14 września 2008 r. R. Sobiesiak rozmawia przez telefon z M. Drzewieckim.

Jak wynika z przytoczonych powyżej zapisów notatki CBA z dnia 12 sierpnia 2009 r., Pan Premier powinien mieć świadomość szczególnego zainteresowania w okresie od lipca do września 2008 r. ministra sportu i turystyki pana Mirosława Drzewieckiego, podsekretarza stanu pana Adama Szejnfelda i przewodniczącego Klubu Parlamentarnego PO pana Zbigniewa Chlebowskiego procesem nowelizacji ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Z jakich powodów Pan Premier pytał pana Jacka Kapicę, podsekretarza stanu MF, odpowiedzialnego za pracę nad nowelizacją ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych o pracę nad ustawą po dniu 18 września 2009 r., skoro z notatki CBA wynika, że intensywny lobbing nad projektem ustawy z udziałem czołowych polityków PO miał miejsce w okresie lipiec–sierpień 2008 r.?

2. Dlaczego Pan Premier nie pytał pana Jacka Kapicy o przebieg prac nad projektem ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych w okresie od 11 marca 2008 r. do 18 września 2008 r.? W dniu 11 marca 2008 r. minister finansów pan Jan Vincent Rostowski skierował do szefa KPRM pana Tomasza Arabskiego pismo informujące o zamiarze podjęcia prac nad opracowaniem projektu nowelizacji ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych.

3. Dlaczego Pan Premier nie spytał pana Jacka Kapicy o przebieg spotkania pana Jacka Kapicy z panem Zbigniewem Chlebowskim? O tym, że takie spotkanie jest planowane, pan Zbigniew Chlebowski mówi w rozmowie telefonicznej z panem Ryszardem Sobiesiakiem w dniu 15 lipca 2008 r.: będą rozmawiał z Kapicą w twojej sprawie.

4. Czy Pan Premier w czasie spotkania z panem Zbigniewem Chlebowskim w dniu 26 sierpnia 2009 r. (przed spotkaniem z podsekretarzem stanu panem Jackiem Kapicą) pytał go o spotkanie z panem Jackiem Kapicą, o którym pan Zbigniew Chlebowski mówi w rozmowie telefonicznej z panem Ryszardem Sobiesiakiem?

5. Proszę, by Pan Premier podał, kim był przedstawiciel Jana Koska, z którym w dniu 18 lipca 2008 r. spotkał się pan Jacek Kapica.

5. Proszę Pana Premiera o odpowiedź, kiedy do Pana Premiera wpłynęły notatki pana Jacka Kapicy z dnia 27 sierpnia 2009 r. i 14 września 2009 r. Ponadto proszę o podanie, jaki podmiot, w jakim rejestrze korespondencji wpływającej do Pana Premiera oraz pod jakim numerem sprawy zarejestrował wpłynięcie do Pana Premiera tych notatek.

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5626)

do ministra zdrowia

w sprawie możliwości pozbawienia pacjentów z woj. pomorskiego ze schorzeniami nowotworowymi dostępu do leczenia tzw. chemioterapią niestandardową

Szanowna Pani Minister! Z lektury artykułu pt. „Pomorze: czy 80 osób chorych na raka straci możliwość leczenia się?”, który w dniu dzisiejszym ukazał się na łamach internetowej gazety „Gazeta Świętojańska”, dowiedzieliśmy się, iż mieszkańcy Pomorza ze schorzeniami nowotworowymi, poddawani leczeniu tzw. chemioterapią niestandardową, z końcem 2009 r. zostaną pozbawieni dostępu do terapii.

Powodem tego ma być fakt, iż dwie placówki z naszego województwa, które wykonują tego typu świadczenia zdrowotne, nie spełniają wymogów narzuconych przez Ministerstwo Zdrowia. Pierwszą z nich jest Wojewódzkie Centrum Onkologiczne w Gdańsku, które leczy największą ilość pacjentów za pomocą tej metody. Nie posiada ono całodobowego dyżuru wymaganego przez Ministerstwo Zdrowia, gdyż większość z ich pacjentów leczona jest ambulatoryjnie. Drugą placówką niespełniającą wymogów ministerstwa jest Szpital Morski im. PCK w Gdyni, który nie zatrudnienia wojewódzkiego konsultanta ds. chemioterapii.

Z uwagi na wyżej przedstawiony stan faktyczny zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy pacjentom ww. szpitali z nowym rokiem 2010 faktycznie grozi utrata możliwości leczenia metodą niestandardową?

2. Czy zgodnie z twierdzeniem rzecznika Ministerstwa Zdrowia zamieszczone w regulującym kwestie rozporządzeniu wymogi są jedynie wytycznymi, których niespełnienie nie zablokuje możliwości leczenia chorych?

3. Czym Ministerstwo Zdrowia uzasadnia konieczność posiadania w każdej placówce leczącej pacjentów na schorzenia nowotworowe za pomocą metody chemioterapii niestandardowej zatrudnianie wojewódzkiego konsultanta ds. chemioterapii oraz konieczność pełnienia całodobowego dyżuru w wojewódzkim centrum onkologicznym?

Z poważaniem

Posłowie Jolanta Szczypińska
i Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5627)

do ministra finansów

w sprawie likwidacji Ośrodków Zamiejscowych Urzędu Skarbowego w Kaliszu i Pile

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie w sprawie likwidacji Ośrodków Zamiejscowych Urzędu Skarbowego w Kaliszu i Pile. Ośrodki zamiejscowe, wcześniej Izby Skarbowe, w Pile i w Kaliszu funkcjonują blisko 30 lat. W świadomości mieszkańców tego regionu utrwalił się już fakt, iż jest to organ, do którego można się zwrócić w celu uzyskania niezbędnych informacji w krótkim czasie.

Ośrodki Zamiejscowe Izby Skarbowej w Poznaniu rozstrzygają sprawy w trybie odwoławczym i sprawują kontrolę instancyjną nad 18 urzędami skarbowymi oraz decyzjami i postanowieniami urzędu kontroli skarbowej.

Uregulowania prawne Ordynacji podatkowej nakładają na organy podatkowe obowiązek zapewnienia stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania podatkowego, w tym także umożliwienie wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego przed wydaniem decyzji. Zapewnieniu takiej możliwości sprzyja przede wszystkim bliskość terytorialna organów podatkowych, nie tylko pierwszej, ale także drugiej instancji. Jest to szczególnie ważne w rejonach mniej zamożnych.

Z danych otrzymanych od pracowników ośrodka zamiejscowego w Kaliszu wynika, że w roku 2007 w samym orzecznictwie rozpatrzono łącznie w całej Izbie Skarbowej w Poznaniu 2477 spraw, z tego na ośrodki zamiejscowe w Pile i w Kaliszu przypadło 868 spraw (35%), w 2008 odpowiednio – 1935 spraw, z tego na ośrodki zamiejscowe – 704 (36%), a za II i III kwartał 2009 r. odpowiednio – 696 spraw, z tego na ośrodki zamiejscowe – 249 (36%). Jak wynika z przytoczonych danych, udział spraw załatwianych przez ośrodki zamiejscowe nie zmienia się, pomimo zmniejszenia zakresu wydawanych orzeczeń wydajność pracy w ośrodkach zamiejscowych nadal jest wysoka: za II i III kwartał bieżącego roku średnio jest to ok. 4,4 sprawy na pracownika (dla porównania w jednostce macierzystej wskaźnik ten wynosi 3,6).

Kadrę zatrudnioną w Pile oraz w Kaliszu stanowią osoby z długoletnim stażem w organach podatkowych. W przypadku likwidacji ośrodków pracownicy będą zmuszeni dojeżdżać do pracy do Poznania, czyli będą musieli poświęcić 12 godzin, z czego ok. 4 godziny spędzą na samych dojazdach. Likwidacja ośrodków zamiejscowych izby skarbowej obniży również rangę miejscowości, w których się obecnie znajdują. Pracownicy pilskiego i kaliskiego urzędu to osoby wykwalifikowane, z doświadczeniem potrzebnym do pracy merytorycznej w organie podatkowym II instancji. Ewentualna praca w organie podatkowym I instancji ma odmienny charakter, zatem nabyte umiejętności i zdobyte kwalifikacje nie byłyby w pełni wykorzystane.

W związku z powyższym składam na Pana ręce zapytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów planuje zlikwidowanie Ośrodków Zamiejscowych Urzędu Skarbowego w Kaliszu i w Pile?

2. Czym spowodowana jest ewentualna zmiana organizacyjna w funkcjonowaniu ośrodków zamiejscowych w Kaliszu i w Pile?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5628)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie naliczania wysokości
obowiązkowych składek
na ubezpieczenie rolnicze**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosiła się grupa rolników z prośbą o wyjaśnienie kwestii wysokości pobieranych składek na obowiązkowe ubezpieczenie rolnicze. Każdy z tych rolników posiada na własność grunty rolne oraz wspólnie wydzierżawione z pozostałymi rolnikami grunty od Agencji Nieruchomości Rolnych. Składka na obowiązkowe ubezpieczenie rolnicze dotychczas była naliczana od ilości posiadanych na własność gruntów rolnych przez poszczególnych rolników.

Z chwilą wejścia w życie nowych przepisów odnoszących się do obowiązkowego ubezpieczenia rolniczego składka dla tej grupy rolników została naliczona na podstawie ilości posiadanych własnych gruntów przez indywidualnych rolników oraz od całości dzierżawionych wspólnie gruntów rolnych z innymi rolnikami od Agencji Nieruchomości Rolnej. Tym samym rolnik indywidualnie odprowadza wyliczoną należną składkę zarówno od ilości posiadanych na własność ziemi, jak również od całości gruntów rolnych dzierżawionych od Agencji Nieruchomości Rolnych przez tę grupę rolników. Każdy z tych poszczególnych rolników został obciążony składką za całość dzierżawionych wspólnie z innymi rolnikami gruntów rolnych od Agencji Nieruchomości Rolnych.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy zmiana sposobu naliczania składek dla tej grupy rolników jest zgodna z obowiązującymi przepisami i nie stanowi nadmiernego obciążenia dla tej grupy zawodowej w warunkach spadku rentowności produkcji rolnej?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Głubczyce, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5629)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie możliwości zaskarżenia
uchwały organu stanowiącego
przez organ wykonawczy jednostki
samorządu terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie (sygn. III SA/Lu 55/09)

stwierdził, że organ wykonawczy nie ma uprawnień do zaskarżenia uchwały rady gminy.

Orzeczenie takie jest wywodzone na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi, iż każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Jednakże w polskim prawodawstwie nie obowiązują zasada precedensu, która polega na tym, iż wyroki poszczególnych sądów nie obligują innych podmiotów do ich respektowania.

Mając na względzie powyższe, pragnę zapytać Pana Ministra: Czy w obecnie obowiązującym systemie prawnym organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego posiada kompetencje do zaskarżania uchwał rady gminy?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5630)

do ministra zdrowia

**w sprawie przewlekłości postępowania
administracyjnego prowadzonego
przez głównego inspektora sanitarnego**

Szanowna Pani Minister! W dniu 26 lipca 2007 r. państwowy wojewódzki inspektor sanitarny w Poznaniu wydał postanowienie (DN-HR-4527/Z/1/88/07) dot. uzgodnienia w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie stacji bazowej telefonii komórkowej Stęszew 40055 Komin sieci Era zlokalizowanej na działce nr 63/15 w miejscowości Kraplewo przy ul. 28 Grudnia 43/45, gmina Stęszew. Na postanowienie to wniesione zostały do głównego inspektora sanitarnego 4 zażalenia: Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie z dnia 4 sierpnia 2007 r. oraz 3 zażalenia od osób fizycznych z dnia 6 sierpnia 2007 r. Zażalenia zostały wniesione przez strony postępowania w terminie przewidzianym w art. 141 § 2 K.p.a.

Z dniem 15.11.2008 r. ustawą z dnia 03.10.2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zostały wprowadzone zmiany przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska. W związku z art. 153 ww. usta-

wy do spraw wszczętych na podstawie przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska przed dniem 15.11.2008 r., a niezakończonych decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie jednak z przepisem art. 153 ust. 2 pkt 2 cytowanej ustawy z 03.10.2008 r. na postanowienie w wyżej wymienionej sprawie wydane przez organ inspekcji sanitarnej nie przysługuje zażalenie. Stąd też, zdaniem głównego inspektora sanitarnego, z dniem 15.11.2008 r. stronom postępowania w przedmiotowej sprawie przestało przysługiwać prawo złożenia zażalenia na postanowienie państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego w Poznaniu. Wobec tego główny inspektor sanitarny postanowieniem z dnia 28.10.2009 r. (GIS-HS-NZ-0261-380-1/PP/07/09) umorzył postępowanie odwoławcze w związku z zażaleniami.

Pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na chronologię zdarzeń w przedstawionej sprawie. Zażalenia zostały wniesione w sierpniu 2007 r. Zmiany ustawy weszły w życie po upływie ponad roku – z dniem 15 listopada 2008 r., a postanowienie umarzające postępowanie odwoławcze zostało wydane po upływie prawie całego kolejnego roku. Działania głównego inspektora sanitarnego w przedstawionej sprawie wskazują na wyraźną intencję przedłużania postępowania na niekorzyść odwołujących się tak, aby pozbawić ich przysługujących im w momencie rozpoczęcia postępowania praw. Takie zachowanie organu administracji stanowi istotne naruszenie ogólnych zasad prowadzenia postępowania administracyjnego wyrażonych w K.p.a.

Stąd też zwracam się do Pani Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest liczba postępowań odwoławczych umorzonych przez głównego inspektora sanitarnego w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 03.10.2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko? Ile z nich zostało wszczętych w wyniku zażaleń złożonych przed uchwaleniem wyżej wymienionej ustawy?

2. W ilu przypadkach postępowanie odwoławcze umorzone przez głównego inspektora sanitarnego w związku z wejściem w życie wyżej wymienionej ustawy trwało dłużej niż 2 miesiące?

3. Jak Pani Minister ocenia fakt, iż w przytoczonym na wstępie przypadku postępowanie odwoławcze trwało ponad 2 lata?

4. Czy wobec osób odpowiedzialnych w Głównym Inspektoracie Sanitarnym za zaistniałą sytuację podjęte zostały działania dyscyplinujące?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5631)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji VIII Zamiejscowego
Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego
w Malborku z siedzibą
w Nowym Dworze Gdańskim**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie otrzymałem szereg pism dotyczących likwidacji VIII Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Malborku z siedzibą w Nowym Dworze Gdańskim. Z jednego z nich, ze starostwa powiatowego w Nowym Dworze Gdańskim, wynika, że obiekt przeznaczony na tę placówkę przeszedł gruntowny remont w 2005 r. w celu dostosowania go do potrzeb sądu. Koszt tej inwestycji wyniósł 1 604 597 zł i został pokryty przez samorząd powiatowy, który specjalnie na ten cel zaciągnął kredyt. Likwidacja zatem tego oddziału Sądu Grodzkiego w Malborku przez Ministerstwo Sprawiedliwości spowoduje, że zobowiązania kredytowe, jakie przyjął na siebie samorząd powiatowy, okażą się całkowicie zbędne.

W celu niedopuszczenia do takiej sytuacji przedstawiciele starostwa powiatowego w Nowym Dworze Gdańskim, władze miasta oraz wójtowie sąsiadujących gmin proponują następujące rozwiązanie: utworzenie w miejsce likwidowanego VIII Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Malborku wydziału karnego tego sądu.

W związku z powyższym chciałbym zapytać, czy jest możliwa realizacja tego pomysłu.

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5632)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sytuacji w PKP
Przewozy Regionalne sp. z o.o.**

Dochodzą do mnie niepokojące informacje na temat blokady konta przez sąd spółce PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o. oraz możliwości złożenia przez zarząd tej spółki wniosku o upadłość. W związku z powstałą sytuacją zwracam się do Pana z pytaniem poselskim i proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest obecnie sytuacja finansowa spółki?

2. Czy w związku z zaistniałą sytuacją finansową spółka PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o. zamierza

dalej utrzymać dotychczasowe wszystkie połączenia na Dolnym Śląsku?

3. Czy w najbliższym czasie są planowane zwolnienia pracowników?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5633)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planowanej prywatyzacji
dolnośląskiego sektora zdrojowego**

Jeszcze w grudniu ministerstwo skarbu ma podobno ogłosić ofertę sprzedaży Uzdrowiska Cieplice. Sprywatyzowane zostaną też inne państwowe spółki uzdrowiskowe na Dolnym Śląsku, w tym największa – Zespół Uzdrowisk Kłodzkich. Prywatyzacja zdrojów nie jest jednak łatwa. Na wystawiony na sprzedaż w pierwszej połowie tego roku Przerzeczyn nie znalazło chętnych, choć wartość tego najmniejszego uzdrowiska w Polsce oszacowano na zaledwie 5 mln zł. Ministerstwo ostatnio zaprosiło więc do rozmów nowego oferenta. Na rozpoczęcie negocjacji z zaproszonymi oferentami czeka też Zespół Uzdrowisk Kłodzkich.

Nie można jednak dopuścić do tego, by uzdrowiska te zostały sprzedane za przysłowiowy bezcen, tym bardziej że większość z nich jest bardzo dobrze usytuowana, ma dobre zaplecze, jest rentowna. Poza tym można pozyskiwać środki unijne na ich unowocześnianie i modernizację.

W związku ze sprawą składam na Pana ręce zapytanie poselskie: Dlaczego ministerstwo chce koniecznie przeprowadzić prywatyzację dolnośląskich uzdrowisk, skoro są one rentowne i nie przynoszą strat?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5634)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nowych zasad przyznawania
tzw. becikowego**

Zgodnie z przepisem obowiązującym od 1 listopada 2009 r. warunkiem otrzymania zapomogi przysłu-

gującej wszystkim rodzicom, jak i dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka przysługującego tylko uboższym rodzinom jest przedstawienie zaświadczenia lekarskiego, z którego wynika, że matka pozostawała pod opieką medyczną nie później niż od 10. tygodnia ciąży do porodu.

Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby, którym odmówiono zapomogi, ponieważ zgłosiły się do lekarza po 10. tygodniu ciąży, choć zwłoka ta nie wynikała z zaniedbania, lecz raczej z braku możliwości konsultacji lekarskiej. Jest to spowodowane miejscem zamieszkania tych kobiet, których miejscowości są znacząco oddalone od szpitali, poradni. Podobnie jest z kobietami przebywającymi za granicą.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani z zapytaniem poselskim:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w przypadku niedostosowania się kobiet w ciąży do wspomnianej regulacji prawnej, pomimo ich usprawiedliwienia, odbierze im możliwość otrzymania zapomogi?

2. W jaki sposób Pani Minister będzie traktować kobiety, które do czasu upłynięcia 10. tygodnia ciąży będą przebywały za granicą?

Z poważaniem

Posel Anna Zalewska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5635)

do ministra infrastruktury

**w sprawie procedury odzyskania opłaty
za wyrobienie karty pojazdu zgodnie
z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego**

Opłaty za wydanie karty pojazdu wystawianej dla samochodów sprowadzanych z zagranicy wprowadziło już nieobowiązujące rozporządzenie ministra infrastruktury z 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu. Na tej podstawie starostwa powiatowe pobierały od kierowców od 21 sierpnia 2003 r. do 1 maja 2006 r. opłatę za wydanie karty pojazdu sprowadzonego z zagranicy w wysokości 500 zł. Przepisy rozporządzenia zostały uchylone przez Trybunał Konstytucyjny, co stało się podstawą dla wielu osób, które ten wydatek poniosły, do żądania jego zwrotu. Wnioski w tej sprawie kierowane były do powiatów, które opłaty te pobierały. Wyrok Trybunału wywołał problem, od kogo zwrotu opłaty należy dochodzić: od samorządu powiatowego czy też może od Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy 7 grudnia 2007 r. podjął uchwałę, że Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez wydanie rozporządzenia

w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu w czasie, gdy przepisy tego rozporządzenia, pomimo stwierdzenia ich sprzeczności z konstytucją i ustawą zwykłą przez Trybunał Konstytucyjny, dalej obowiązywały. Orzeczenie, które zakwestionowało wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu, jest podstawą do zwrotu wcześniej uiszczonych kwot.

W związku ze zgłoszeniem się do mojego biura poselskiego zdezorientowanych sprawą osób zwracam się do Pana z zapytaniem poselskim:

1. Do jakiej instytucji mają zgłaszać się kierowcy chcący odzyskać opłatę za wydanie karty pojazdu?

2. Z jakich środków będą im wypłacane wspomniane należności?

Z poważaniem

Posel Anna Zalewska

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5636)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie odbywania przez skazanego
kary 25 lat pozbawienia wolności
na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego
w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 1997 r.
(sygn. akt III K 576/95)**

Szanowny Panie Ministrze! Pan M. G. odbywa od 15 lat karę łączną 25 lat pozbawienia wolności m.in. za zbrodnię zabójstwa na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 26 sierpnia 1997 r. (sygn. akt III K 576/95). Pomimo złożenia oświadczenia z podpisem notarialnie poświadczonym przez współsprawcę pana W. G., który jednoznacznie przyznaje się do pomówienia pana M. G. i świadczy o jego niewinności, pan M. G. w dalszym ciągu pozostaje w zakładzie karnym. W sprawie tej bezskutecznie i całkowicie zostały już wyczerpane przewidziane prawem środki do wzruszenia przez niego wyroku, łącznie z oddaleniem wniosku kasacyjnego przez Sąd Najwyższy z dnia 10 grudnia 1998 r. (sygn. akt V KKN 165/98).

Pan M. G. wnioskował również do Departamentu Sądów i Notariatu Ministerstwa Sprawiedliwości o wniesienie kasacji w trybie art. 521 K.p.k. w związku z art. 523 K.p.k. z negatywnym skutkiem – pismo nr DSN IV 632/1373/01. W sprawie interweniowała również pani poseł Julia Pitera, dołączając wniosek pana M. G. o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania karnego. Biuro Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej pismem z 3 lipca 2007 r., nr PR V Kok 65/07, powołując się na przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a K.p.k., jak i na prawomocne orzeczenie Sądu Najwyższego, powiadomiło panią poseł o braku

podstaw do wznowienia prawomocnie zakończonych postępowań. Pan M. G. 1 grudnia 2008 r. złożył także prośbę do prezydenta RP o ułaskawienie.

W związku z powyższym na prośbę pana M. G. uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość ponownego, wnikliwego przeanalizowania sprawy przez ministerstwo?

2. Czy w związku z ujawnionym dowodem w postaci oświadczenia pana W. G. istnieje możliwość wniesienia kasacji w trybie art. 521 K.p.k.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Janusz Palikot

Lublin, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5637)

do ministra gospodarki

w sprawie nieprawidłowości w systemie rozliczania kosztów dostawy ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania przy użyciu podzielników ciepła

Szanowny Panie Ministrze! Żadne podzielniki kosztów (zwane również podzielnikami ciepła) nie liczą ilości zużytego ciepła, one tylko ustalają proporcję, czyli procentowy udział zużycia energii cieplej każdego grzejnika w ogólnym zużyciu ciepła w całym budynku, które mierzone jest licznikiem ciepła. Suma zużycia energii cieplnej przez wszystkie grzejniki wynosi zawsze 100% i koszt jej stanowi kwotę do podziału na wszystkich lokatorów rozliczanej jednostki administracyjnej. Jeżeli jeden lokator zapłaci mniej, to pozostali, czyli jego sąsiedzi, zapłacą więcej – suma zawsze jest 100%. Ewentualne kombinacje działają w ten sposób, że jeżeli dzięki tym kombinacjom jeden lokator zapłaci mniej, to pozostali zapłacą więcej. Oszukując podzielniki, oszukuje się swoich sąsiadów.

Otóż, do biura poselskiego zgłosiła się rozszalona grupa mieszkańców Osiedla Mieszkaniowego im. Kopernika w Koszalinie (ul. Hanki Sawickiej) będącego wspólnotą mieszkaniową, której najemcą jest zespół zarządców nieruchomości wojskowej administracji mieszkaniowej w Koszalinie z prośbą o pilną interwencję w sprawie niesprawiedliwego systemu rozliczania kosztów dostawy ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania przy zastosowaniu właśnie podzielników ciepła.

Na wstępie uzasadnienia opisałem zasadę opłat za dostawę ciepła do wszystkich lokatorów danej jednostki administracyjnej przy zastosowaniu podzielników ciepła. Zasada ta jest w miarę skuteczna i sprawiedliwa dla lokatorów dopóty, dopóki jej sensu nie zgłębią poszczególni lokatorzy. Z chwilą jej pozna-

nia – zdaniem tej grupy mieszkańców, którzy odwiedzili moje biuro poselskie – dochodzi do różnego rodzaju działań niektórych z lokatorów skutkujących, niestety, w konsekwencji ww. opisaną konkluzją: jeśli w wyniku pewnych kombinacji lub nawet uczciwych działań jeden lokator zapłaci mniej, to pozostali lokatorzy zapłacą więcej.

Metod kombinacyjnych nie chcę opisywać, by ich po prostu nie popularyzować. Dość powiedzieć, że, zgłębiając temat globalnie, otrzymałem wielce zaskakujące i wręcz zatrważające informacje, jak w Polsce skutecznie można oszukać ten system rozliczania kosztów dostaw ciepła. Jedne sposoby są niezgodne z prawem, inne na jego pograniczu, a niektóre są tylko sprytnym rozwiązaniem. W przypadku wyżej opisanym dochodzi tylko do bardzo oryginalnych i pomysłowych działań, w efekcie których są indywidualne oszczędności, niestety, kosztem innych, choć w sposób niezamierzony, zgodnie z zasadą podaną na wstępie. W tym kontekście dochodzi do paradoksalnego wręcz zjawiska. Oto ten, który autentyczne i uczciwe oszczędza, także – niejako z automatu – staje się niewiarygodnym i podejrzanym o kombinowanie.

Zatem metoda rozliczania kosztów dostawy ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania przy zastosowaniu podzielników ciepła jest wysoce niesprawiedliwa i wprowadzająca wielki niepokój i rozdrażnienie pośród mieszkańców danego bloku mieszkalnego czy też osiedla. Można stwierdzić w skrócie: podzielniki dzielą. Zatraca się główna idea wspólnoty mieszkańców.

Instalowanie, funkcjonowanie i rejestrowanie zużycia ciepła przez grzejniki oraz zasady rozliczania kosztów dostawy ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania, oraz system rozliczeniowy jest regulowany przepisami wielu ustaw, głównie: ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, rozporządzeniem ministra infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, ustawą Prawo spółdzielcze i innymi, w tym wewnętrznymi regulaminami.

Należy podkreślić, że sprawa podziału kosztów ogrzewania pomiędzy lokatorów leży po stronie najemcy (zarządcy). Z kolei przedsiębiorstwo ciepłownicze ma obowiązek rozliczania ciepła dostarczonego do odbiorców w oparciu o wskazania liczników ciepła. Zgodnie z określonymi w ustawie Prawo energetyczne i aktach wykonawczych do tej ustawy przepisami liczniki ciepła są montowane w obiekcie każdego odbiorcy korzystającego z usług przedsiębiorstwa ciepłowniczego. Albowiem podzielniki ciepła nie są i nie mogą być licznikami ciepła. Licznik ciepła zlicza energię cieplną na zasadzie układu całkowitego różnicy temperatur i objętości czynnika grzejjego przepływającego przez układ pomiarowy.

Podzielniki kosztów (ciepła) w świetle obowiązujących przepisów nie mogą stanowić podstawy do-

kładnego określenia ilości pobranego ciepła, ponieważ nie należą do przyrządów pomiarowych, ich wskazania nie są wyrażone w jednostkach fizycznych, nie podlegają legalizacji. Rozliczenie kosztów centralnego ogrzewania odbywa się przeważnie według zasad określonych regulaminami wewnętrznymi właściciela lub zarządcy obiektu. Wykonywane jest z zastosowaniem obliczeń numerycznych przez wyspecjalizowane firmy rozliczeniowe, z zastosowaniem algorytmów odpowiednich do określonego typu podzielnika, z wykorzystaniem uregulowań określonych w regulaminach wewnętrznych właściciela (zarządcy).

Pytania:

1. W jaki sposób można wyegzekwować prawo każdego lokatora w budynku na Osiedlu Mieszkaniowym im. Kopernika w Koszalinie (m.in. przy ul. Hanki Sawickiej), którego zarządcą jest wojskowa administracja mieszkaniowa, do sprawiedliwego i racjonalnego systemu rozliczania kosztów dostawy ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania, skoro liczne interwencje u stosownych władz nie przyniosły pozytywnych efektów?

2. Jakie Ministerstwo Infrastruktury proponuje rozwiązania we wprowadzeniu powszechnego, racjonalnego i sprawiedliwego systemu rozliczania kosztów dostawy ciepła, np. liczniki ciepła; zamontowanie zaworów ze stałą temperaturą otwarcia, np. 19 stopni – takie rozwiązania istnieją na Zachodzie; innego rodzaju podzielniki, w tym elektroniczne; wodomierz mierzący ilość wody przepływającej przez grzejnik lub inne?

3. W trybie dotychczasowego rozliczania, czy system rozliczeń jest zgodny z normą PN-EN 835, w której rozliczenie powinno uwzględniać moc i rodzaj zainstalowanych grzejników? Czy współczynnik usytuowania mieszkania jest należycie wyliczony? Czy zapewniono każdemu lokatorowi wzór rozliczenia i pełną przejrzystość rozliczenia, przy czym żaden element rozliczenia nie może stanowić tajemnicy firmy?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Koło Brzeg – Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5638)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zmian w organizacji
i podziale zadań administracji publicznej
w województwie**

W związku z decyzją wojewody warmińsko-mazurskiego o przeniesieniu wydziału ds. kompleksowej obsługi mandatów karnych z Elbląga do Olsztyna 11

pracowników delegatury urzędu wojewódzkiego w Elblągu w 2010 r. może stracić pracę.

Po reformie administracyjnej od 1 stycznia 1999 r. na terenie woj. warmińsko-mazurskiego powstały dwie delegatury: w Elblągu i w Elku. Celem podstawowym utworzonych delegatur było umożliwienie mieszkańcom jednego z największych obszarowo województw przybliżenie możliwości załatwiania wszelkich problemów administracyjnych, z którymi na co dzień spotykają się obywatele. Proponowanie codziennego dojazdu do pracy do odległego o ok. 120 km Olsztyna jest nie do przyjęcia dla większości pracowników dotkniętych taką zmianą. Mamy wrażenie, że jest to pierwszy etap zmierzający do wygaszenia działalności delegatury w Elblągu i przenoszenia etatów do Olsztyna. Zmiany w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie są nie do przyjęcia.

Pytamy: Jakie są prawdziwe intencje wojewody warmińsko-mazurskiego, który podjął naszym zdaniem błędną decyzję zarówno pod względem merytorycznym, jak też i społecznym?

Panie ministrze, wnosimy o skuteczną interwencję w wyżej opisaną sprawę.

Posłowie Leonard Krasulski
i Zbigniew Babalski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5639)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie likwidacji 7. Rejonowej
Bazy Materiałowej w Stawach**

Szanowny Panie Marszałku! W ostatnim czasie zwróciły się do mnie władze samorządowe miasta Dęblin zaniepokojone zapowiedziami likwidacji 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach.

Z przedstawionych informacji wynika, że Ministerstwo Obrony Narodowej planuje zintegrowanie aktualnie funkcjonujących baz materiałowych.

7. Rejonowa Baza Materiałowa w Stawach realizuje zadania związane z zakupami żywności na potrzeby jednostek wojskowych znajdujących się na terenie woj. lubelskiego i podkarpackiego. W chwili obecnej w obszarze zaopatrywania 7. RBM znajduje się 15 jednostek wojskowych objętych scentralizowanym systemem zakupów.

Teren, na którym funkcjonuje 7. RBM jest terenem typowo rolniczym, z bardzo małą ilością zakładów pracy. Stopa bezrobocia w powiecie ryckim wynosi ok. 10–11%. Zlikwidowanie takiego zakładu pracy, jakim jest 7. RBM w Stawach, skutkować będzie znacznym zwiększeniem bezrobocia i pogorszeniem

się sytuacji materialnej sporej grupy osób i rodzin, które funkcjonują dzięki zatrudnieniu w jednostce wojskowej w Stawach. Ewentualna likwidacja tej bazy jest równoznaczna z utratą zatrudnienia przez ok. 800 osób.

Należy zwrócić uwagę na atuty lokalizacji związane z sąsiedztwem lotniska w Dęblinie.

Wobec powyższego zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Obrony Narodowej planuje likwidację 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach?

2. Jeśli tak, to jakie czynniki przemawiają za likwidacją 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach?

3. Czy Pan Minister bierze pod uwagę konsekwencje społeczne wynikające z likwidacji 7. Rejonowej Bazy Materiałowej w Stawach?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Żukowski

Tomaszów Lubelski, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5640)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji inwestycji drogowych na terenie Lubelszczyzny

Szanowny Panie Ministrze! Do naszych biur poselskich zgłosili się przedstawiciele organizacji pracodawców i przedsiębiorców Lubelszczyzny. Zwrócili się z pisemnym wnioskiem o podjęcie działań mających na celu poprawę złego stanu dróg oraz wstrzymanie planowanych inwestycji drogowych na terenie naszego województwa.

Wskazują, iż po raz kolejny odebrano naszemu regionowi możliwość jedynego sprawnego połączenia Lublina z Warszawą i zachodnią częścią Polski. Za przykład, który ilustruje to negatywne zjawisko, podają odłożenie w czasie budowy drogi S12. Podnoszą także, iż planowana już od kilku lat budowa obwodnicy Lublina przebiegająca przez Konopnicę – Dąbrowicę nadal pozostaje tylko obietnicą bez pokrycia, gdyż ciągle na jej budowę brakuje zabezpieczenia odpowiednich funduszy. Zaniepokojeni są również brakiem stosowych działań w celu budowy odcinka drogi Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 na trasie Kraśnik – Anopol. Podnoszą także występujące kłopoty z realizacją drogi północnej Lubartów – Kraśnik oraz budową trasy z Puław do Żyrzyna.

Mając na uwadze ww. fakty, zainteresowani zwrócili się do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Lublinie z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Według uzyskanych tam informacji planuje się dużą liczbę inwestycji drogowych, ale brakuje, niestety, konkretnych dat ich rozpoczęcia.

Nasi interesanci uważają to za kolejny przejaw traktowania Lubelszczyzny jako regionu Polski gorszej kategorii. Podkreślają, iż w świetle medialnych doniesień o nowych inwestycjach w innych częściach Polski dziwi i zarazem niepokoi fakt, dlaczego nie zabezpieczono stosownych funduszy na modernizację istniejących na terenie naszego województwa głównych szlaków komunikacyjnych. Słusznie wskazują, iż przeprowadzenie koniecznych inwestycji infrastruktury drogowej powinno stanowić priorytet, zwłaszcza w kontekście rozwoju komunikacyjnego i gospodarczego całej Lubelszczyzny.

W związku z powyższym uprzejmie prosimy Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są obecnie realizowane i jakie planuje się na lata następne zadania inwestycyjne w zakresie inwestycji drogowych na terenie województwa lubelskiego? Prosimy w szczególności o podanie łącznego zakresu rzeczowego oraz planowanej ich wartości?

2. Jakie modernizacje przewiduje ministerstwo na Lubelszczyźnie w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”?

3. Kiedy można spodziewać się rozpoczęcia przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku Piaski – Zamość – Tomaszów Lubelski – Hrebenne – granica państwa oraz drogi Lublin – Kraśnik i drogi krajowej nr 74 na trasie Kraśnik – Anopol?

4. Kiedy nastąpi tak oczekiwana budowa obwodnicy Lublina przebiegającej przez Konopnicę – Dąbrowicę czy budowa obwodnic innych miast na terenie Lubelszczyzny?

5. Z jakich powodów odstąpiono od realizacji przebudowy drogi S12, drogi północnej Lubartów – Kraśnik oraz budowy trasy z Puław do Żyrzyna?

6. Jakie są zabezpieczenia finansowe ww. projektów?

7. Jakie konkretne działania zamierza podjąć kierowany przez Pana Ministra resort w kierunku poprawy infrastruktury drogowej na Lubelszczyźnie?

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Zawisłak
i Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5641)

do ministra zdrowia

w sprawie odmowy przyjęć pacjentów do Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Zgierzu z powodu braku pieniędzy

Rzeczywistość polskich szpitali nie wygląda zbyt dobrze. Chcąc się leczyć, trzeba ustawić się w długiej

kolejce, a na niektóre operacje trzeba czekać latami. I z pewnością w najbliższym czasie nie ma co liczyć na poprawę, po tym jak NFZ zapowiedział mniejsze kwoty pieniędzy dla szpitali w porównaniu z rokiem bieżącym. Już w tym roku w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym w Zgierzu na samym Oddziale Medycyny Nuklearnej i Endokrynologii Onkologicznej wyrobiono 140% środków z NFZ. W związku z takim przekroczeniem limitu i zapowiedzią NFZ, iż nie będzie on płacił za ludzi przyjętych powyżej wyznaczonego limitu w szpitalu, odwołano wiele zapisów na badania. Obecny, bardzo zły stan służy zdrowia, a zwłaszcza brak pieniędzy na leczenie, zmusza lekarzy do podejmowania bardzo trudnych dla nich decyzji. W Zgierzu lekarze z powodu braku środków finansowych z NFZ zmuszeni zostali do odmowy wykonania badań pacjentów, którzy z powodu raka mieli usuniętą tarczycę lub jej część. Osoby te, mimo iż powinny mieć wykonane takie badania w tym roku, będą musiały znowu ustawić się w kolejce i poczekać kilka miesięcy dłużej. Jest to sytuacja niedopuszczalna, zwłaszcza jeśli tak drastyczne decyzje dotyczą pacjentów oddziału onkologicznego.

Jako poseł stanowczo potępiam takie działania NFZ i proszę w imieniu swoim oraz pacjentów Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Zgierzu o jak najszybsze podjęcie interwencji w celu ochrony osób chorych.

1. Jakie działania i kiedy zamierza podjąć Pani Minister w związku z przedstawioną sytuacją pacjentów Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Zgierzu?

2. Jakie środki pieniężne przewidziane są na przyszły rok dla tego szpitala i jaki to jest procent w stosunku do tegorocznego kontraktu?

Poseł Marek Matuszewski

Zgierz, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5642)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie korekty „Programu działań realizowanych w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009”

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarło pismo Związku Plantatorów Tytoniu z siedzibą w Krasnymstawie dotyczące korekty „Programu działań realizowanych w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009”.

Z pisma tego wynika, że w dniu 26 sierpnia 2009 r. związek otrzymał od Pana Ministra materiały zawierające korektę „Programu działań realizowanych

w Polsce w ramach wsparcia specjalnego przewidzianego w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009”, który został przesłany do Komisji Europejskiej. Korekta przewiduje zastosowanie dla rolników wsparcia specjalnego na obszarach podlegających restrukturyzacji lub objętych programami rozwoju w celu zapobiegania porzucaniu gruntów lub ukierunkowanego na szczególnie niedogodności, których doświadczają na tych obszarach. 9 września 2009 r. podczas posiedzenia Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi pan Artur Ławnicza, podsekretarz stanu, zapewnił, że ww. korekta została złożona w terminie, co nie zagraża jej akceptacji przez Komisję Europejską. Jednak w rozmowie telefonicznej w dniu 24 listopada członkowie związku dowiedzieli się od pana T. F., że korekta została rozpatrzona przez Komisję Europejską negatywnie.

Dlatego w związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czym Komisja Europejska tłumaczy swoje negatywne stanowisko w sprawie tej korekty?

2. Jakie dalsze działania zamierza Pan podjąć w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Lech Sprawka

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5643)

do ministra infrastruktury

w sprawie przebiegu procesu przekazywania na mocy ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego gruntów pozostających dotąd w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej lub przez niego nadzorowanych samorządom oraz Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej

Szanowny Panie Ministrze! Dzięki uchwaleniu przez Sejm RP ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego oraz wydanemu do niej rozporządzeniu samorządy zainteresowane utworzeniem bądź rozbudową cywilnych portów lotniczych uzyskały możliwość pozyskania na własność bądź w długoletnie użytkowanie gruntów po byłych lotniskach wojskowych, które dotąd pozostawały w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej lub przez niego nadzorowanych. Stwarza to szansę na rozwój sieci lotnisk cywilnych

w kraju i utworzenie ich również w mniejszych ośrodkach. Wykaz nieruchomości przeznaczonych do przekazania stronie cywilnej, który został zawarty w rozporządzeniu do wspomnianej wyżej ustawy, obejmuje grunty o powierzchni około 4,5 tys. ha. To ogromny wkład Skarbu Państwa w wiele planowanych lub już realizowanych przedsięwzięć związanych z rozwojem infrastruktury lotniczej.

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Jak przebiega proces przekazywania gruntów samorządom oraz Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej? Czy pojawiły się problemy z przekazywaniem gruntów stronie cywilnej? Które samorzady wystąpiły o przekazanie gruntów? I wreszcie czy wszystkie samorzady, które o to wystąpiły, otrzymały tereny pod rozwój działalności lotniczej?

Z poważaniem

Poseł Radosław Witkowski
oraz grupa posłów

Radom, dnia 15 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5644)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zabezpieczenia polskich muzeów i zgromadzonych w nich eksponatów przed kradzieżą, zniszczeniem bądź dewastacją

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 17 grudnia sejmowa Komisja Kultury i Środków Przekazu omawiała informację przygotowaną przez pański resort, poświęconą stanowi polskiego muzealnictwa. Dyskusja nad materiałem zakończyła się wnioskiem o potrzebie kontynuowania rozmów na powyższy temat w niedalekiej przyszłości, z jednoczesnym uwzględnieniem raportu przygotowanego przez Najwyższą Izbę Kontroli dotyczącego ochrony i udostępniania zasobów muzealnych w Polsce. Jednak incydent, jaki miał miejsce 18 grudnia na terenie byłego niemieckiego obozu koncentracyjnego w Auschwitz-Birkenau, skłania mnie już w tej chwili do zwrócenia się do Pana Ministra z prośbą o przedstawienie opinii na temat zabezpieczenia polskich muzeów i zgromadzonych w nich eksponatów przed kradzieżą, zniszczeniem lub dewastacją oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakim stopniu są chronione zasoby muzealne w Polsce przed różnego rodzaju ryzykami, w tym aktami wandalizmu i kradzieży?

2. Jakie środki finansowe przeznaczane są na ochronę zasobów muzealnych i jakie formy zabezpieczenia są preferowane przez administrację muzeów oraz z czego wynikają te preferencje?

3. Czy w ocenie ministerstwa aktualnie obowiązujące akty prawne w pełni zapewniają skuteczne działania ze strony administracji muzeów i obligują dyrekcje instytucji do podejmowania właściwych decyzji służących ochronie zasobów muzealnych?

4. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w świetle aktu kradzieży, jaki miał miejsce na terenie byłego niemieckiego obozu koncentracyjnego w Auschwitz-Birkenau?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5645)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie problemu dopłat ze środków unijnych dla polskich plantatorów tytoniu

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim okresie 60-tysięczne środowisko polskich plantatorów tytoniu zostało mocno zaskoczona negatywną decyzją Komisji Europejskiej, w wyniku której polscy plantatorzy tytoniu, jako jedyni w krajach Unii Europejskiej, zostali pozbawieni wsparcia finansowego wynikającego z art. 68 rozporządzenia Rady 73/2009 bądź też w ramach tzw. dopłat rolnośrodowiskowych.

Według zgodnej opinii ogółu plantatorów tytoniu ta decyzja spowoduje głęboki kryzys gospodarczy w rodzinach plantatorów oraz wyeliminuje nasz kraj z grona unijnych producentów tego surowca. Dla przywołanych wyżej plantatorów wręcz szokująco zabrzmiała informacja, że to pominięcie Polski jest prostą konsekwencją błędów popełnionych przez stronę polską zarówno w płaszczyźnie merytorycznego przygotowania naszego wniosku, jak i przekroczenia obowiązujących w tej materii terminów jego złożenia. Na dodatek nikt z kierowanego przez Pana Ministra resortu przez prawie miesiąc od otrzymania negatywnej odpowiedzi z Brukseli nie poinformował o tym Związku Plantatorów Tytoniu. W związku z powyższym pytam:

1. Kto personalnie jest odpowiedzialny za przygotowanie błędnego merytorycznie wniosku oraz przekroczenie znanych w resorcie terminów jego złożenia i jakie wnioski służbowe zastosował Pan Minister w stosunku do winowajców tych zaniedbań?

2. Co zamierza zrobić Pan Minister, by uchronić polskich plantatorów tytoniu przed grożącą im ekonomiczną katastrofą?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Woda

Tarnów, dnia 14 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5646)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka rosyjskiego na podstawie posiadanego certyfikatu

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi aktualnie przepisami prawnymi dotyczącymi przeprowadzania egzaminów maturalnych nie istnieje możliwość uzyskania zwolnienia z egzaminu maturalnego z języka rosyjskiego, nawet gdy uczeń posiada certyfikat TORFL świadczący o wyższych kwalifikacjach językowych, niż przewidują to wymagania egzaminacyjne.

Wspomniane certyfikaty sprawdzają wiedzę w takich dziedzinach, jak: czytanie, pisanie, zastosowanie struktur językowych, słuchanie i również mówienie. Dotyczą więc podobnych zagadnień jak te, które są sprawdzane na egzaminie maturalnym. Dodatkowo egzaminy uprawniające do uzyskania certyfikatów TORFL są znacznie trudniejsze i trwają znacznie dłużej niż egzamin dojrzałości, co pozwala wyciągnąć wniosek, że sprawdzają wiedzę znacznie gruntowniej.

Certyfikat Test of Russian as a Foreign Language (TORFL) pozwala ubiegać się o przyjęcie na uczelnie wyższe Federacji Rosyjskiej, o uzyskanie tam dyplomu licencjata lub magistra. Ponadto certyfikat na odpowiednio wysokim poziomie (TORFL-4) gwarantuje znajomość języka rosyjskiego na poziomie prezentowanym przez native speaker'a.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy istnieje możliwość przeprowadzenia takich zmian w polskim systemie edukacji, aby certyfikaty TORFL zwalniały z egzaminu maturalnego z języka rosyjskiego?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5647)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka hiszpańskiego na podstawie posiadanego certyfikatu

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi aktualnie przepisami prawnymi dotyczącymi przeprowadzania egzaminów maturalnych nie istnieje możliwość uzyskania zwolnienia z egzaminu ma-

turalnego z języka hiszpańskiego, nawet gdy uczeń posiada certyfikat DBE lub DSE świadczący o wyższych kwalifikacjach językowych, niż przewidują to wymagania egzaminacyjne.

Na mocy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 10 września 2002 r. określone certyfikaty językowe pozwalają podjąć pracę jako nauczyciel danego języka. Skoro taki certyfikat jest wystarczający do nauczania w szkole, powinien także świadczyć o znajomości języka wystarczającej do zwolnienia z egzaminu maturalnego.

Wspomniane certyfikaty sprawdzają wiedzę w takich dziedzinach, jak: czytanie, pisanie, zastosowanie struktur językowych, słuchanie i również mówienie. Dotyczą więc podobnych zagadnień jak te, które są sprawdzane na egzaminie maturalnym. Dodatkowo egzaminy uprawniające do uzyskania certyfikatów DBE oraz DSE są znacznie trudniejsze i trwają dłużej niż egzamin dojrzałości, co pozwala wyciągnąć wniosek, iż sprawdzają wiedzę znacznie gruntowniej.

DBE oraz DSE wydawane są w oparciu o dokument ramowy Rady Europy – „The Common European Framework of Reference for Modern Languages”, co prowadzi do wysokiej standaryzacji owych certyfikatów na arenie międzynarodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy istnieje możliwość przeprowadzenia takich zmian w polskim systemie edukacji, aby certyfikaty DBE, DSE lub ich odpowiedniki zwalniały z egzaminu maturalnego z języka hiszpańskiego?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5648)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka niemieckiego na podstawie posiadanego certyfikatu

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi aktualnie przepisami prawnymi dotyczącymi przeprowadzania egzaminów maturalnych nie istnieje możliwość uzyskania zwolnienia z egzaminu maturalnego z języka niemieckiego, nawet gdy uczeń posiada certyfikat ZMP, KDS, DZO lub GDS świadczący o wyższych kwalifikacjach językowych, niż przewidują to wymagania egzaminacyjne.

Na mocy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 10 września 2002 r. określone certyfikaty językowe pozwalają podjąć pracę jako na-

uczyciel danego języka. Skoro taki certyfikat jest wystarczający do nauczania w szkole, powinien także świadczyć o znajomości języka wystarczającej do zwolnienia z egzaminu maturalnego.

Wspomniane certyfikaty sprawdzają wiedzę w takich dziedzinach, jak: czytanie, pisanie, zastosowanie struktur językowych, słuchanie i również mówienie. Dotyczą więc podobnych zagadnień jak te, które są sprawdzane na egzaminie maturalnym. Dodatkowo egzaminy uprawniające do uzyskania certyfikatów ZMP, KDS, DZO oraz GDS są znacznie trudniejsze i trwają znacznie dłużej (ponad 5 godzin) niż egzamin dojrzałości, co pozwala wyciągnąć wniosek, iż sprawdzają wiedzę znacznie gruntowniej.

ZMP, KDS, DZO, a także GDS wydawane są w oparciu o dokument ramowy Rady Europy – „The Common European Framework of Reference for Modern Languages”, co prowadzi do wysokiej standaryzacji owych certyfikatów na arenie międzynarodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy istnieje możliwość przeprowadzenia takich zmian w polskim systemie edukacji, aby certyfikaty ZMP, KDS, DZO, GDS lub ich odpowiedniki zwalniały z egzaminu maturalnego z języka niemieckiego?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5649)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka angielskiego na podstawie posiadanych certyfikatów

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi aktualnie przepisami prawnymi dotyczącymi przeprowadzania egzaminów maturalnych nie istnieje możliwość uzyskania zwolnienia z egzaminu maturalnego z języka angielskiego, nawet gdy uczeń posiada certyfikat FCE, CAE lub CPE świadczący o wyższych kwalifikacjach językowych, niż przewidują to wymagania egzaminacyjne.

Na mocy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 10 września 2002 r. określone certyfikaty językowe pozwalają podjąć pracę jako nauczyciel danego języka. Skoro taki certyfikat jest wystarczający do nauczania w szkole, powinien także świadczyć o znajomości języka wystarczającej do zwolnienia z egzaminu maturalnego.

Wspomniane certyfikaty sprawdzają wiedzę w takich dziedzinach, jak: czytanie, pisanie, zastosowanie struktur językowych, słuchanie i również mówienie.

Dotyczą więc podobnych zagadnień jak te, które są sprawdzane na egzaminie maturalnym. Dodatkowo egzaminy uprawniające do uzyskania certyfikatów FCE, CAE oraz CPE są znacznie trudniejsze i trwają dłużej (ponad 5 godzin) niż egzamin dojrzałości, co pozwala wyciągnąć wniosek, iż sprawdzają wiedzę znacznie gruntowniej.

FCE, CAE, a także CPE wydawane są w oparciu o dokument ramowy Rady Europy – „The Common European Framework of Reference for Modern Languages”, co prowadzi do wysokiej standaryzacji owych certyfikatów na arenie międzynarodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy istnieje możliwość przeprowadzenia takich zmian w polskim systemie edukacji, aby certyfikaty FCE, CAE, CPE lub ich odpowiedniki zwalniały z egzaminu maturalnego z języka angielskiego?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5650)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka francuskiego na podstawie posiadanych certyfikatów

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi aktualnie przepisami prawnymi dotyczącymi przeprowadzania egzaminów maturalnych nie istnieje możliwość uzyskania zwolnienia z egzaminu maturalnego z języka francuskiego, nawet gdy uczeń posiada certyfikat DELF, DALF, DS lub DHEF świadczący o wyższych kwalifikacjach językowych, niż przewidują to wymagania egzaminacyjne.

Na mocy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 10 września 2002 r. określone certyfikaty językowe pozwalają podjąć pracę jako nauczyciel danego języka. Skoro taki certyfikat jest wystarczający do nauczania w szkole, powinien także świadczyć o znajomości języka wystarczającej do zwolnienia z egzaminu maturalnego.

Wspomniane certyfikaty sprawdzają wiedzę w takich dziedzinach, jak: czytanie, pisanie, zastosowanie struktur językowych, słuchanie i również mówienie. Dotyczą więc podobnych zagadnień jak te, które są sprawdzane na egzaminie maturalnym. Dodatkowo egzaminy uprawniające do uzyskania certyfikatów DELF, DALF, DS oraz DHEF trwają znacznie dłużej niż egzamin dojrzałości, co pozwala wyciągnąć wniosek, że sprawdzają wiedzę znacznie gruntowniej.

DELTA, DALF, DS, a także DHEF wydawane są w oparciu o dokument ramowy Rady Europy – „The

Common European Framework of Reference for Modern Languages”, co prowadzi do wysokiej standaryzacji owych certyfikatów na arenie międzynarodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy istnieje możliwość przeprowadzenia takich zmian w polskim systemie edukacji, aby certyfikaty DELF, DALF, DS, DHEF lub ich odpowiedniki zwalniały z egzaminu maturalnego z języka francuskiego?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5651)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zwolnienia uczniów z egzaminu maturalnego z języka włoskiego na podstawie posiadanych certyfikatów

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi aktualnie przepisami prawnymi dotyczącymi przeprowadzania egzaminów maturalnych nie istnieje możliwość uzyskania zwolnienia z egzaminu maturalnego z języka włoskiego, nawet gdy uczeń posiada zdany na odpowiednim poziomie certyfikat CILS, CELI lub ich odpowiedniki świadczące o wyższych kwalifikacjach językowych, niż przewidują to wymagania egzaminacyjne.

Na mocy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 10 września 2002 r. określone certyfikaty językowe w zależności od liczby uzyskanych na nich punktów oraz poziomu zaawansowania pozwalają podjąć pracę jako nauczyciel danego języka. Skoro taki certyfikat jest wystarczający do nauczania w szkole, powinien także świadczyć o znajomości języka wystarczającej do zwolnienia z egzaminu maturalnego.

Wspomniane certyfikaty sprawdzają wiedzę w takich dziedzinach, jak: czytanie, pisanie, zastosowanie struktur językowych, słuchanie i również mówienie. Dotyczą więc podobnych zagadnień jak te, które są sprawdzane na egzaminie maturalnym. Dodatkowo egzaminy uprawniające do uzyskania certyfikatów CILS oraz CELI są znacznie trudniejsze i trwają znacznie dłużej niż egzamin dojrzałości, co pozwala wyciągnąć wniosek, że sprawdzają wiedzę znacznie gruntowniej.

CILS oraz CELI wydawane są w oparciu o dokument ramowy Rady Europy – „The Common European Framework of Reference for Modern Languages”, co prowadzi do wysokiej standaryzacji owych certyfikatów na arenie międzynarodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy istnieje możliwość przeprowa-

dzenia takich zmian w polskim systemie edukacji, aby certyfikaty CILS, CELI lub ich odpowiedniki zwalniały z egzaminu maturalnego z języka włoskiego?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 8 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5652)

do ministra skarbu państwa

w sprawie działalności Zakładów Koksowniczych Victoria w Wałbrzychu

Wałbrzyskie Zakłady Koksownicze Victoria to jedna z wielu spółek Skarbu Państwa w regionie. Z doniesień medialnych dowiedziałam się, że spółka ta z powodu złej polityki finansowej straciła ponad 30 mln zł na tzw. opcjach walutowych. Nie jest tajemnicą, że koksownia ma problemy finansowe, może niebawem nastąpić znacząca redukcja etatów. Ponadto otrzymałam informację z Najwyższej Izby Kontroli o nieprawidłowościach przy przekazywaniu środków pieniężnych klubom sportowym przez wspomnianą spółkę.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana z zapytaniem poselskim:

1. Kto odpowiada za błędną politykę w sprawie opcji walutowych i idące za tym ogromne straty finansowe dla spółki?

2. Kto odpowiada za nieprawidłowości wykryte przez Najwyższą Izbę Kontroli w sprawie finansowania klubów sportowych?

3. Czy wobec tych osób wyciągnięto jakiegokolwiek konsekwencje? Jeżeli nie, dlaczego tego nie zrobiono?

4. W jakiej kondycji finansowej są obecnie Zakłady Koksownicze Victoria?

5. Jakie plany Minister Skarbu Państwa ma wobec tej spółki?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5653)

do ministra skarbu państwa

w sprawie działalności spółki Rivendell ze Szczawna-Zdroju

Spółka Rivendell w imieniu Skarbu Państwa zarządza ekskluzywnymi hotelami w Szczawnie-Zdroju. Obecny prezes został wybrany w dziwnych oko-

licznościach dopiero po kilku przeprowadzonych konkursach. Udziałowcami spółki Rivendell są: Agencja Rozwoju Przemysłu – ponad 81% udziałów, gmina Szczawno-Zdrój – ponad 12% udziałów, Dolnośląska Agencja Rozwoju Regionalnego z Wałbrzycha – ponad 4% udziałów, dwie osoby prywatne – ok. 2% udziałów, a więc kapitał spółki to prawie w całości środki publiczne. Ostatnio w doniesieniach prasowych podano, że spółka ta ma duże problemy finansowe, a ten rok ma przynieść dużą stratę. Zapowiadają się zwolnienia kadry pracowniczej.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana z zapytaniem poselskim:

1. W jakiej sytuacji finansowej jest obecnie spółka Rivendell?
2. Jakie plany Minister Skarbu Państwa ma wobec tej spółki?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5654)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zatrudniania trenera
klasy mistrzowskiej w szkole
mistrzostwa sportowego**

Szanowna Pani Minister! Rola trenera w procesie szkolenia sportowego jest powszechnie uznana i doceniana. W ich działalności zawodowej największy nacisk kładzie się na przygotowanie merytoryczne i umiejętności pedagogiczne, dlatego często nazywa się ich nauczycielami. Oprócz doświadczenia praktycznego (staż zawodniczy) trenera powinna cechować: rzetelna wiedza fachowa, określona osobowość, zdolności organizacyjne. W badaniach naukowych podkreśla się również systematyczność w pracy, konsekwentne postępowanie, dobre kontakty z wychowankami i współpracownikami, stałe doskonalenie swych umiejętności, dążenie do sukcesu, umiejętność kierowania podopiecznymi, odporność psychiczną, krytycyzm, umiejętność planowania, przekazywania wiedzy i doświadczenia, sprawiedliwość i wyrozumiałość dla wychowanków, stanowczość, wysoki poziom etyczno-moralny.

Na temat osobowości, pozycji społecznej i pracy zawodowej trenera sportu pisano i pisze się wiele. Z analizy literatury wynika, że trener oceniany jest przede wszystkim za wyniki sportowe uzyskiwane przez wychowanków: za rekordy, medale, punkty w tabelach rozgrywek. Przeciętne warunki finansowe zmuszają trenerów do pracy w dwóch miejscach, np. w klubie i szkole. Zły stan bazy szkoleniowej dyk-

tuje pracą sięgającą do półśrodków, a misternie układane plany treningowe pozostają na papierze. Należy jednak dostrzec, że wiele dotychczasowych poglądów i ocen na sposób wykonywania zawodu ulega zmianie. Obserwacje pozwalają rokować, że zanika typ trenera od wszystkiego. We wzorcowych warunkach pracy trenera pojawia się konieczność podziału różnych funkcji dotychczas wykonywanych i zacieśnienia współdziałania z osobami towarzyszącymi w realizacji zadań współczesnego treningu sportowego.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy w szkole mistrzostwa sportowego można zatrudnić trenera klasy mistrzowskiej?
2. Jeżeli tak, to jaki będzie jego stopień awansu zawodowego?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Janik

Rybnik, dnia 10 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5655)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości zakwalifikowania
odnawialnych źródeł energii do kategorii
inwestycji celu publicznego**

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciła się do mnie Fundacja na Rzecz Energetyki Zrównoważonej, przedstawiając problem braku kwalifikowania odnawialnych źródeł energii (OZE) do kategorii inwestycji celu publicznego w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 1997 Nr 115, poz. 741).

Argumentem fundacji za taką kwalifikacją OZE jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. Przedstawiciele fundacji zaznaczają, że regulacje zawarte w dyrektywie jednoznacznie kwalifikują OZE jako narzędzia służące ochronie środowiska, a więc w rozumieniu art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 1997 Nr 115, poz. 741), która za inwestycje celu publicznego uznaje m.in. obiekty i urządzenia służące ochronie środowiska, należy przyznać OZE status inwestycji celu publicznego. Fundacja zwraca uwagę, że ww. zmiana kwalifikacji OZE w zdecydowany sposób ułatwi osiągnięcie celu Wspólnoty Europejskiej, jakim jest udział energii pochodzącej z OZE w ogólnej ilości wytworzonej energii na poziomie 20% do roku 2020.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 1997 Nr 115, poz. 741) oraz w oparciu o dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE istnieje możliwość zakwalifikowania inwestycji w odnawialne źródła energii do kategorii inwestycji celu publicznego?

Z poważaniem

Poseł Witold Namysłak

Lębork, dnia 18 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5656)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zgodności polskich przepisów
z przepisami Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Nawiązując do rozporządzenia Komisji (WE) nr 543/2008, mam pewne zastrzeżenia co do celowości wykonywania. Chcę odnieść się do schładzania zanurzeniowego. Norma mówi, iż kontroli winno się dokonywać na losowych 25 sztukach tusz co najmniej raz na ośmiogodzinny okres pracy, a maksymalna całkowita zawartość wody obcej nie może przekraczać 4,5% w odniesieniu do początkowej masy tuszy. Powyższy przepis dezorganizuje w pewien sposób prace na linii produkcyjnej, ponadto zwiększa koszty firmy z uwagi na pracochłonność tej kontroli w tak częstym rytmie ośmiogodzinnym. Właściciele ubojni drobiu, którzy zgłaszają się do mojego biura poselskiego w ww. sprawie, uważają, iż nie zdarzyło się, żeby norma ta została przekroczona. Wchłanianie oscyluje w przedziale od ponad 1% do niespełna 3,5% wody. Sorpcja wody przez mięso jest na określonym poziomie i nie przekracza pewnego pułapu.

W związku z powyższym uważam, że jeżeli taka kontrola jest niezbędna, powinno się ją utrzymać, jednak nie raz na osiem godzin, a dużo rzadziej, np. jednorazowo w ciągu miesiąca.

1. Czy Pan Minister przychylił się do propozycji mojego rozwiązania w sprawie częstotliwości kontroli?

2. Czy według Pana Ministra przepisy wykonawcze wprowadzane przez Unię Europejską nie powinny mieć odnośnika w przepisach polskich urzędów?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5657)

do ministra środowiska

**w sprawie przyspieszenia prac nad poselskim
projektem ustawy o zmianie ustawy
o udostępnianiu informacji o środowisku
i jego ochronie, udziale społeczeństwa
w ochronie środowiska oraz o ocenach
oddziaływania na środowisko
oraz niektórych innych ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z trwającymi pracami legislacyjnymi nad projektem ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw mam do Pana następujące pytania:

1. Na kiedy przewidywane są prace nad powyższym projektem i czy planowany jest już termin jego uchwalenia? Jest to tym bardziej istotna sprawa, ponieważ wejście w życie ustawy znacząco usprawniłoby procedury administracyjne związane z przygotowaniem inwestycji.

2. Czy jest możliwe wprowadzenie w ww. ustawie zapisu umożliwiającego zmianę decyzji środowiskowej polegającej jedynie na zmianie nazwy zadania bez konieczności przeprowadzania ponownego postępowania?

3. Czy istnieje możliwość odstąpienia od wprowadzenia zmian w art. 83 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.) dotyczących dokonywania uzgodnień z regionalną dyrekcją ochrony środowiska? Umotywowane jest to skróceniem czasu przygotowania inwestycji drogowych prowadzonych na drogach publicznych w granicach miasta.

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5658)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra obrony narodowej

**w sprawie wspólnych patroli Policji
i Żandarmerii Wojskowej**

Szanowni Panowie Ministrowie! Na bazie dzisiejszych przepisów możliwe jest wspólne patrolowanie policjantów z żandarmeriami. Celem tych działań

jest zwiększenie bezpieczeństwa publicznego w miejscach największych skupisk ludzi, w miejscach najbardziej zagrożonych pospolitymi przestępstwami. Podczas wspólnych patroli z funkcjonariuszami Policji szczególna uwaga kierowana jest na miejsca kultu religijnego, centra handlowe, dworce kolejowe, czyli miejsca najbardziej zagrożone przestępstwami politycznymi. Żołnierze żandarmerii uczestniczą również w kontrolach radarowych pojazdów, co wydaje się być nadmiarem wykorzystania żandarmerii.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na podane pytania:

1. Jaka jest forma odpowiedzialności podczas pełnienia służby patrolowej (żołnierzy w patrolach z policją)?

2. Jaka jest podstawa prawna pełnienia tej służby?

3. Kto ponosi odpowiedzialność, gdy żołnierz żandarmerii dopuści się czynu prawem zabronionego podczas pełnienia wspólnego patrolu (kontroli radarowej pojazdu)?

4. Jak regulowane są zobowiązania finansowe między resortami za te czynności?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5659)

do ministra zdrowia

**w sprawie punktów aptecznych
funkcjonujących na terenie wsi**

Szanowna Pani Minister! W dniu 6 października 2009 r. zostało wydane rozporządzenie w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w punktach aptecznych. Liczba tych produktów została znacznie pomniejszona, ograniczając pacjentom dostęp do leków.

Tworzone w ostatnich latach prawo dotyczące punktów aptecznych zamiast usprawniać system, powoduje jego niewydolności. W Polsce jest ok. 1300 takich placówek. Z uwagi na swój charakter spełniają podobną funkcję jak apteki, jednakże mogą być usytuowane wyłącznie na wsi, o ile na danym terenie nie jest prowadzona apteka ogólnodostępna. Ze względów ekonomicznych apteki bardzo rzadko mają szansę na funkcjonowanie na terenach wiejskich.

Punkty apteczne pełnią niezwykle ważną rolę społeczną – pozwalają na zakup leków osobom, które nie mają możliwości dojazdu do odległej apteki w mieście. Ponadto zapewnienie szybkiego dostępu do produktów leczniczych i częsta współpraca z lokalnymi ośrodkami zdrowia umożliwia lekarzom prowadzenie długofalowej profilaktyki zdrowotnej i skutecznego

leczenia chorób. Placówki te są doskonale wyposażone w niezbędny sprzęt zgodnie z określonymi wymogami. Istnienie punktów aptecznych daje pracę sporej grupie ludzi, a odprowadzane od zatrudnionych podatki wzbogacają budżet państwa. Kwestionowanie fachowości obsługi w punktach aptecznych jest bezzasadne, ponieważ osoby tam pracujące to technicy farmacji, którzy ukończyli szkołę po zdaniu egzaminu państwowego. O tych samych kwalifikacjach technicy pracują w aptekach. W dzisiejszych czasach każdy lek powinien być dostępny dla wszystkich, ale istnienie punktów aptecznych uważam za konieczne, gdyż zapewniają one dostęp do najpotrzebniejszych produktów leczniczych.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na podane pytania:

1. Czy działania podejmowane przez ministerstwo są celowym dążeniem do całkowitej likwidacji punktów aptecznych?

2. Czy Pani Minister dostrzega znaczenie i konieczność dalszego istnienia punktów aptecznych na terenach wiejskich?

3. Czy Pani Minister zamierza wprowadzić przepisy, które usprawnią system funkcjonowania punktów aptecznych?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5660)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zadośćuczynienia i przyznania
uprawnień kombatanckich byłym junakom
i junaczkom Stowarzyszenia Weteranów
Pracy Przymusowej Powszechnej Organizacji
„Służba Polsce”**

Szanowna Pani Minister! W związku z brakiem jakichkolwiek działań i prac nad moją wcześniejszą interpelacją wnoszę o odpowiedź na zapytanie w sprawie zadośćuczynienia i przyznania uprawnień kombatanckich byłym junakom i junaczkom Stowarzyszenia Weteranów Pracy Przymusowej Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

Około 50 tys. osób od dwóch lat stara się o uzyskanie uprawnień kombatanckich i jakiegokolwiek odszkodowania za pomoc jeńcom, Żydom i Armii Krajowej oraz przymusową służbę na rzecz państwa w oddziale junaków w czasach Polski Ludowej, za walkę na rzecz niepodległej Polski. Ci ludzie czują się oszukani i pozbawieni praw, bo za trud i wysiłek dostają dziś gorzką zapłatę, żyjąc w biedzie, z trudem

wiążąc koniec z końcem. W związku z powyższym problemem mam do Pani następujące pytania:

1. Czy opracowany został już projekt ustawy o uprawnieniach kombatanów, uczestników walki cywilnej w latach 1914–1945, działaczy opozycji wobec dyktatury komunistycznej oraz niektórych ofiar represji systemów totalitarnych i czy zakłada on pomoc dla osób przymusowo wykonujących pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”?

2. W 2005 r. dzięki współpracy Stowarzyszenia Weteranów Pracy Przymusowej Organizacji „Służba Polsce” 1948–1955 z Instytutem Pamięci Narodowej opracowano procedury umożliwiające weryfikację osób, którym odszkodowanie by przysługiwało, a rekompensaty dotyczyłyby zatem wyłącznie tych junaków, którzy pod administracyjnym przymusem zostali wcielani do „Służby Polsce”. Czy rząd zamierza zatem wprowadzić powyższe rekompensaty dla junaków?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 grudnia 2009 r.

Z a p y t a n i e
(nr 5661)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie dotacji celowej
dla gm. Dobrzyń nad Wisłą**

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie gminy Dobrzyń nad Wisłą w powiecie lipnowskim w dniu 18 lipca 2009 r. doszło do gradobicia. W efekcie większość rolników uprawiających ziemię drugiej i trzeciej klasy poniosła bardzo duże straty sięgające setek tysięcy złotych. Zniszczone zostały ich domy oraz wszystkie uprawy rzepaku i kukurydzy. Efektem nawałnicy była utrata całego dorobku życia przez ponad 400 rolników. Co gorsze, większość z nich nie miała ubezpieczonych upraw od klęski żywiołowej. Burmistrz gminy Dobrzyń podjął starania uzyskania w ramach dotacji celowej zapomogi dla osób, które poniosły straty. Niestety, w skutek błędów formalnych popełnionych w trakcie składania wniosku gminie nie przyznano wsparcia finansowego. Największą stratę wspomnianych błędów odczuli oczywiście mieszkańcy, którzy nadal nie uzyskali wsparcia i przez bardzo długi okres czasu będą musieli borykać się z poniesionymi stratami. Do tej pory z kasy gminy przeznaczono z budżetu gminy tylko 80 tys. zł na zwalczenie skutków klęski oraz zaproponowano rolnikom kredyty.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy istnieje możliwość ponownego rozpatrzenia wniosku burmistrza gminy Dobrzyń nad Wisłą o przyznanie zapomogi finansowej dla mieszkańców gminy?

Na jakie wsparcie z budżetu ministerstwa mogą liczyć rolnicy?

Uważam, że sposób, w jaki doszło do powstania wielkich strat, oraz ich skala są wystarczającymi argumentami do ponownego zastanowienia się nad możliwością przeznaczenia wsparcia dla osób mieszkających w gminie Dobrzyń nad Wisłą.

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 21 grudnia 2009 r.

Z a p y t a n i e
(nr 5662)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie decyzji dotyczących
funkcjonowania Akademii
Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi
oraz wydziałów zamiejscowych
i zamiejscowych ośrodków dydaktycznych
tej uczelni wyższej**

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi pytaniami i wątpliwościami kierowanymi do mnie przez studentów AHE w Łodzi, a także wieloma publikacjami w mediach dotyczącymi legalności istnienia tej uczelni oraz prowadzenia zajęć dydaktycznych i obron prac dyplomowych przez jej wykładowców w wielu polskich miastach poza siedzibą główną uczelni, jaką jest miasto Łódź, oraz poza wydziałami zamiejscowymi i zamiejscowymi ośrodkami dydaktycznymi, zwracam się do Pani Minister z pytaniami dotyczącymi studentów Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w całym kraju.

Wspomniana uczelnia utraciła w ostatnim czasie prawa do kształcenia na kilku kierunkach, w tym m.in. na kierunku informatyka. Ponadto zajęcia dydaktyczne dla studentów tej szkoły wyższej oraz obrony prac dyplomowych organizowane były w miejscowościach, w których uczelnia nie posiadała swoich wydziałów zamiejscowych bądź zamiejscowych ośrodków dydaktycznych, co jest niezgodne z obowiązującym prawem. Dnia 15 grudnia br. Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi poinformowała swoich studentów o wydaniu przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego zgody na dalsze funkcjonowanie uczelni oraz zaakceptowanie 66 nowych zamiejscowych ośrodków dydaktycznych w miastach, w których dotąd funkcjonowały jedynie punkty informacyjno-rekrutacyjne. Informacje te nie znajdują jednakże swojego odzwierciedlenia w publikacjach

medialnych ani na stronie internetowej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi posiada zgodę Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego na prowadzenie kształcenia na poziomie wyższym w Polsce i czy jej działalność edukacyjna prowadzona jest legalnie?

2. Czy AHE w Łodzi otrzymała zgodę na utworzenie 66 nowych zamiejscowych ośrodków dydaktycznych na terenie kraju, w tym m.in. w Gorzowie Wielkopolskim?

3. Jeżeli uczelnia w dalszym ciągu działa nielegalnie, jakie kroki zamierza podjąć w tym kierunku Pani Minister oraz co stanie się ze studentami studiującymi na tej uczelni?

Z poważaniem

Posel Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 23 grudnia 2009 r.

Zapytanie
(nr 5663)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przekazania gruntów
w gm. Bielsk Podlaski prawosławnej
diecezji lubelsko-chełmskiej**

Z informacji docierających do mojego biura poselskiego wynika, iż istnieje poważny problem dotyczący gruntów leżących w gminie Bielsk Podlaski. W okresie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na terenie wsi: Haćki, Rajsk i Chraboły, w gminie Bielsk Podlaski przejęto 400 ha gruntów do Państwowego Funduszu Ziemi i wybudowano spółdzielnie produkcyjnych ośrodków gospodarczych. Po 1970 r. wbrew interesom miejscowej ludności utworzono z nich zakład rolny PGR Bielsk Podlaski. Najlepsze grunty zostały scalone, natomiast działki gospodarstw pry-

watnych rozrzucano w niekorzystne miejsca. Zastępcze grunty były gorsze i często mniejsze.

Po zlikwidowaniu PGR w 1993 r. miejscowi rolnicy nie uzyskali informacji o stanie prawnym nieruchomości popegeerowskiej oraz możliwości dochodzenia poniesionych krzywd. W marcu 1999 r. z oddolnej inicjatywy utworzono Towarzystwo „Haj”, przez które w 2003 r. miejscowi rolnicy podjęli starania na rzecz powiększenia swoich gospodarstw rodzinnych z gruntów agencyjnych położonych w bezpośrednim sąsiedztwie ich działek.

Po wielokrotnych wnioskach oraz interwencji parlamentarzystów i ministerstwa rolnictwa dyrekcja Filii ANR w Suwałkach zgodziła się na częściowe uwzględnienie oczekiwań miejscowych rolników. W grudniu 2003 r. zobowiązała się pisemnie, że: wstrzyma się z trwałym rozdysponowaniem aktualnie wydzierżawionych gruntów na terenie tych wsi do czasu wyjaśnienia roszczeń miejscowych rolników.

Pomimo wspomnianego zobowiązania dyrekcja Filii ANR w Suwałkach jesienią 2006 r. przekazała na własność prawosławnej diecezji lubelsko-chełmskiej 115 ha gruntów na terenie wsi Rajsk. Miejscowych rolników o tym fakcie nie powiadomiono. Tymczasem dziś na terenie sąsiadujących ze sobą wsi: Rajsk, Chraboły i Haćki, jest 15 rolników potrzebujących powiększenia swoich gospodarstw rodzinnych, natomiast w województwie lubelskim jest do rozdysponowania przez ANR ponad 10 tys. ha gruntów rolnych. Mimo to prawosławna diecezja lubelsko-chełmska dostała grunty we wsi Rajsk.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy możliwe jest takie gospodarowanie nieruchomościami zarządzanymi przez ANR, które uwzględniałoby oczekiwania miejscowych rolników oraz byłoby zgodne z pisemnym zobowiązaniem dyrekcji Filii ANR w Suwałkach? Jeśli tak, to do kiedy miejscowi rolnicy mogą oczekiwać wyjaśnienia całej sprawy?

Z poważaniem

Posel Robert Tyszkiewicz

Warszawa, dnia 28 grudnia 2009 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Od p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie przeprowadzenia kontroli
w Spółdzielni Mieszkaniowej Miechowice (4581)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do wcześniejszej korespondencji w sprawie przeprowadzenia kontroli w Spółdzielni Mieszkaniowej „Miechowice” w Bytomiu, o którą zwrócił się pan poseł Grzegorz Tobiszowski (znak: SPS-024-4581/09), uprzejmie informuję, że w mojej ocenie analiza informacji zebranych w toku postępowania wyjaśniającego ze spółdzielni oraz Regionalnego Związku Rewizyjnego Spółdzielczości Mieszkaniowej w Katowicach, w którym spółdzielnia jest zrzeszona, nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie naruszenia prawa przez organy spółdzielni, co jest warunkiem niezbędnym do wniosku o skierowanie sprawy do ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej o lustrację spółdzielni (patrz art. 93a § 2 ustawy Prawo spółdzielcze).

W uzasadnieniu informuję, że w toku ww. postępowania ustalono m.in., że:

1) ostatnio w spółdzielni miały miejsce następujące badania lustracyjne przeprowadzone przez ww. związek:

a) w 2008 r. lustracja pełna za okres od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r.,

b) w 2009 r. lustracja problemowa w zakresie planowania i realizacji gospodarki remontowej i inwestycyjnej za 2008 r. oraz problemów poruszonych przez byłego członka rady nadzorczej panią A. D. w korespondencji z radą;

2) ujawnione w toku ww. lustracji mankamenty i uchybienia w działalności spółdzielni znalazły odzwierciedlenie w protokołach i wnioskach polustracyjnych;

3) oba protokoły zostały podpisane bez zastrzeżeń przez lustratorów i zarząd;

4) w 2007 r. spółdzielnia rozpoczęła realizację postanowień ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, podejmując szereg uchwał w zakresie określania przedmiotu odrębnej własności lokali; uchwały określające nieruchomości wielobudynkowe zostały zaskarżone przez członków i w konsekwencji uchylone decyzją Sądu Okręgowego w Katowicach; obecnie (cytuje za spółdzielnią) „z chwilą uprawomocnienia się wyroków sądowych zarząd spółdzielni zgodnie z ustawą Prawo zamówień publicznych wykonał wykonawców rzeczonych podziałów i wszystkie

nieruchomości zaskarżone są w trakcie procedury podziałowej”;

5) kwestionowana przez panią D. realizacja i finansowanie robót remontowych i termomodernizacyjnych w 2008 r. były przedmiotem badań ww. lustracji problemowej; w liście polustracyjnym z tej lustracji związek stwierdza m.in., że „Zatwierdzone przez Radę Nadzorczą spółdzielni plany robót remontowych i termomodernizacyjnych na 2008 r. zostały w całości zrealizowane zgodnie z przyjętymi założeniami rzeczowo-finansowymi, przy uwzględnieniu niewielkich korekt planu robót remontowych, nakładów finansowych ze środków funduszu na remonty. Roboty remontowe i termomodernizacyjne realizowane były przez wykonawców zewnętrznych wyłanianych w drodze przetargów, zgodnie z obowiązującym prawem i ustaleniami regulaminu wewnętrznego, a umowy zawarte z wykonawcami robót zapewniały wykonanie planowanych robót, ochronę interesów spółdzielni i jej członków, optymalizację cen, stosowanie kar umownych (w przypadkach niewłaściwego lub nieterminowego wykonania robót) i odpowiedzialność gwarancyjną. Zastrzeżeń nie budzi realizacja umów, a także sposób ich dokumentowania, rozliczania oraz sprawowania nadzoru nad wykonywanymi robotami w badanym zakresie”.

Ponadto związek poinformował, iż jest w trakcie przeprowadzania dodatkowych czynności wyjaśniających mających na celu doprowadzenie do możliwości prawidłowego sformułowania opinii odnośnie zakresów zagadnień poruszonych w skardze członków spółdzielni z dnia 4 maja 2009 r. i liście otwartym pani A. D. z uwagi na szczegółowość zawartych w nich zarzutów. Opinię w tej sprawie przedstawię Panu Marszałkowi po zapoznaniu się z ustaleniami związku w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę informuję, że:

1) w mojej ocenie spółdzielnia, poddając swą działalność badaniom lustracyjnym, realizuje obowiązek wynikający z art. 91 ustawy Prawo spółdzielcze;

2) pełna dokumentacja z ww. lustracji, w tym protokoły z lustracji oraz opracowane na ich podstawie oceny polustracyjne są w posiadaniu spółdzielni. Z materiałami tymi członkowie mogą – stosownie do przepisów art. 81 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – zapoznać się w siedzibie spółdzielni lub otrzymać kopie tych dokumentów, jeśli złożą stosowny wniosek w tej sprawie do zarządu; koszty sporządzenia kopii pokrywa członek wnioskujący o ich otrzymanie;

3) protokoły z lustracji stanowią dokumenty urzędowe, co do których obowiązuje zasada domniemania prawdziwości (autentyczności dokumentu) oraz zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone (patrz art. 93 § 1 ustawy Prawo spółdzielcze). Za treść protokołów odpowiedzialni są lu-

stratorzy, którzy je sporządzili, a którzy legitymują się stosownymi uprawnieniami lustracyjnymi nadanymi przez Krajową Radę Spółdzielczą;

4) jeżeli protokół z lustracji jest podpisany przez zarząd spółdzielni bez zastrzeżeń, wówczas odpowiedzialność za ustalenia zawarte w protokole ponosi na równi lustrator i zarząd spółdzielni;

5) wnioski z przeprowadzonych lustracji powinny być przedstawione przez radę nadzorczą najbliższemu walnemu zgromadzeniu (patrz art. 93 ustawy Prawo spółdzielcze);

6) w przypadku gdy członkowie spółdzielni uważają, że protokół lustracji zawiera zapisy niezgodne ze stanem faktycznym bądź podważają sposób prowadzenia lustracji lub rzetelność lustratora, mogą dochodzić swoich racji przed sądami powszechnymi, których uprawnienia obejmują żądanie i wgląd do wszystkich dokumentów źródłowych dotyczących przedmiotów sporów.

W przypadku wystąpienia nowych okoliczności lub powzięcia informacji o naruszeniu prawa przez spółdzielnię podejmę decyzję o przeprowadzeniu lustracji jej działalności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Witek
oraz grupy posłów**

**w sprawie finansowania szpitali
na Dolnym Śląsku w listopadzie i grudniu 2009 r.
(5097)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani Elżbiety Witek, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, oraz grupy posłów z dnia 22 października 2009 r. w sprawie finansowania szpitali na Dolnym Śląsku w listopadzie i grudniu 2009 r., które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 października 2009 r. (znak: SPS-024-5097/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym do prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie,

zgodnie z przepisem art. 97 ust 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

W związku z powyższym w ramach nadzoru sprawowanego nad Narodowym Funduszem Zdrowia minister zdrowia wystąpił do funduszu z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Ze stanowiska dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że oddział przedstawił w sierpniu 2009 r. świadczeniodawcom posiadającym umowy w zakresie leczenia szpitalne pierwszą propozycję finansowania świadczeń w okresie XI–XII 2009. Nie zostały one zaakceptowane. Następnie zarządzeniem nr 48/2009/DEF prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 15 października 2009 r. Dolnośląski Oddział Wojewódzki NFZ otrzymał dodatkowe środki w łącznej kwocie 77 072 tys. zł. Dodatkowe środki zgodnie z ww. zarządzeniem zostały podzielone w następujący sposób:

- na podstawową opiekę zdrowotną – 8000 tys. zł,
- na leczenie szpitalne – 58 072 tys. zł,
- na refundację cen leków – 11 000 tys. zł.

Ponadto dyrektor oddziału poinformował, że w wyniku prowadzonych negocjacji ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w rodzaju leczenia szpitalnego na dzień 30 października 2009 r. uzgodnione zostały warunki finansowania na miesiące listopad–grudzień 2009 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Krzysztofa Tchórzewskiego i Adama Gawędy**

**w sprawie sytuacji finansowej i obciążeń
publicznoprawnych spółek węglowych (5100)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posłów Krzysztofa Tchórzewskiego i Adama Gawędy przesłane przy piśmie z dnia 29 października 2009 r., znak: SPS-024-5100/09, w sprawie sytuacji finansowej i obciążeń publicznoprawnych spółek węglowych, uprzejmie informuję, co następuje.

Realizowana przez Ministerstwo Gospodarki polityka wobec górnictwa węgla kamiennego jest kon-

sekwentna zarówno z punktu widzenia regionu Górnego Śląska, jak również ze względu na bezpieczeństwo energetyczne kraju, a tym samym stabilność polskiej gospodarki.

Cele oraz kierunki działań w sektorze, określone w „Strategii działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015”, są realizowane. W listopadzie br. rząd przyjął „Politykę energetyczną Polski do 2030 r.” W dokumencie tym zakłada się wykorzystanie węgla jako głównego paliwa dla elektroenergetyki w celu zagwarantowania odpowiedniego stopnia bezpieczeństwa energetycznego kraju. Oznacza to, że rola węgla, w tym kamiennego, zostaje wyraźnie określona w perspektywie najbliższych 20 lat. Węgiel pełnić będzie rolę ważnego stabilizatora bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Odnosząc się do obecnej sytuacji sektora górnictwa węgla kamiennego, należy zauważyć, że w ostatnich dwóch latach funkcjonowało ono w diametralnie odmiennych warunkach gospodarczych. Sytuacja gospodarcza, a w konsekwencji sytuacja na rynkach zbytu węgla, przez pierwsze trzy kwartały 2008 r. charakteryzowała się niedoborem węgla kamiennego nie tylko na rynku krajowym, lecz również na wszystkich głównych rynkach światowych. W szczytowym okresie (lipiec 2008 r.) indeks węglowy (cena węgla energetycznego na bazie CIF porty ARA – Amsterdam – Rotterdam – Antwerpia, dla węgla o wartości opałowej 6000 kcal/kg netto) uzyskał średniomiesięczną wartość na poziomie 210 USD/t. Była to konsekwencja między innymi dynamicznego rozwoju krajów azjatyckich, w tym przede wszystkim rynku chińskiego i indyjskiego. Był to również okres dynamicznego rozwoju polskiej gospodarki, w wyniku którego nastąpiło zwiększenie zapotrzebowania na energię, a tym samym na węgiel kamienny.

W efekcie sektor górnictwa węgla kamiennego, wskutek dużego wzrostu cen zbytu węgla kamiennego ogółem (o 34,4%), w 2008 r. uzyskał nienotowane dotychczas wyniki ekonomiczno-finansowe. Przy średnim jednostkowym koszcie sprzedanego węgla na poziomie 222,98 zł/t (wyższym niż w 2007 r. o 17,7%) oraz uzyskanej średniej cenie zbytu węgla kamiennego ogółem (loco kopalnia) na poziomie 256,90 zł/t (wyższym o 34,4%) uzyskano w 2008 r. jednostkowy wynik na poziomie 33,92 zł/t (tj. niemal 20-krotnie więcej niż w roku poprzednim). Dodatni wynik ze sprzedaży węgla wyniósł 2 805,3 mln zł i był wyższy od wyniku uzyskanego w 2007 r. o 2 659,9 mln zł. Konsekwencją był wysoki dodatni wynik finansowy netto sektora w 2008 r. na poziomie 711,7 mln zł, lepszy od uzyskanego w 2007 r. o 624,2 mln zł.

W okresie tym ujawniły się jednak zaległości inwestycyjne z lat ubiegłych, w szczególności w zakresie budowy nowych i modernizacji dotychczasowych wyrobisk i udostępniania nowych zasobów węgla. Znaczący wpływ na spadek wydobycia miały także warunki geologiczno-górniczne panujące w polskich kopalniach. W 2007 r. spółki węglowe wykonały najmniej od 2000 r. zakres robót przygotowawczych.

Znaczący wzrost nakładów inwestycyjnych nastąpił dopiero w 2008 r. (o 31,6% w odniesieniu do 2007 r.), przy czym nakłady na wyrobiska zwiększono o 20,4%. Inwestycje te trwają także w 2009 r. (w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. nakłady inwestycyjne wzrosły o 46% w stosunku do analogicznego okresu roku 2008). Tak znaczny wzrost nakładów nie pozwolił jednakże na odrobienie wieloletnich zaległości inwestycyjnych, w związku z czym proces inwestycji musi być kontynuowany. Jak wskazano powyżej, pomimo bardzo trudnej sytuacji spółek węglowych związanej ze światowym kryzysem gospodarczym podejmują one działania inwestycyjne w niespotykanym dotychczas zakresie. W okresie styczeń – wrzesień 2009 r. wartość zadań inwestycyjnych wyniosła 1795 mln zł i była wyższa niż w analogicznym okresie roku ubiegłego o 599,8 mln zł, tj. o ponad 50%. W konsekwencji wskaźnik robót przygotowawczych określający długość wykonanych wyrobisk w przeliczeniu na 1000 ton wydobycia w okresie styczeń – październik 2009 r. był wyższy niż w analogicznym okresie roku ubiegłego o 13,7% i ukształtował się na poziomie 5 m/1000 ton. W okresie tym wykonano 271 393 m wyrobisk, czyli o niemal 5% (o 12 489 m) więcej niż w analogicznym okresie 2008 r. Mając powyższe na uwadze, nie można zgodzić się z przedstawionym w zapytaniu stanowiskiem o znacznym ograniczaniu przez spółki węglowe koniecznych inwestycji.

Trudności produkcyjne spowodowały drastyczne ograniczenie sprzedaży węgla kamiennego poza granice kraju i przeniesienie części sprzedaży na rynek krajowy w celu zabezpieczenia potrzeb krajowych. Wywóz i eksport w porównaniu do 2007 r. uległ zmniejszeniu o 31,2%, kształtując się na poziomie 8,3 mln ton. Wydobycie węgla kamiennego w 2008 r. wyniosło 83,6 mln ton i było niższe niż w 2007 r. o 4,3%, natomiast sprzedaż na rynek krajowy była niższa w odniesieniu do 2007 r. tylko o 0,3% i wyniosła 74,4 mln ton. Pomimo tego odczuwalny był niedobór polskiego węgla kamiennego na rynku krajowym. Dotyczyło to w szczególności węgla koksowego, którego sprzedaż była o 12,1% mniejsza niż w 2007 r., zaś w mniejszym stopniu węgla energetycznego, którego sprzedano o 2,3% mniej niż w 2007 r.

Zasadniczą cechą charakteryzującą górnictwo węgla kamiennego w Polsce, a tym samym odróżniającą przemysł węglowy od innych, jest wysoki udział kosztów stałych. W odróżnieniu od wielu innych rodzajów działalności gospodarczej w przypadku górnictwa nawet przy całkowitym wstrzymaniu produkcji będą nadal ponoszone koszty związane z koniecznością choćby przewietrzania wyrobisk, utrzymywania odwodnienia, klimatyzacji i chłodzenia wyrobisk, monitorowania stanu wyrobisk. Należy również mieć na uwadze, że koszty będą stopniowo wzrastać ze względu na wydobywanie węgla z coraz głębiej zalegających pokładów. Skutkuje to koniecznością zwiększenia nakładów między innymi na bezpieczeństwo pracy.

Wysoki popyt na węgiel na krajowym rynku przy równoczesnych ograniczeniach produkcyjnych skutkowało natomiast zdecydowanym ograniczeniem stanu zapasów na składowiskach przykopalnianych z 2,3 mln ton na koniec 2007 r. do 1,7 mln ton na koniec 2008 r.

Sytuacja rynkowa zmieniła się z chwilą pojawienia się kryzysu finansowego. Już w grudniu 2008 r. średniomiesięczny indeks węglowy w portach ARA był o ponad 60% niższy od wartości uzyskanej w lipcu 2008 r. i kształtował się na poziomie 81 USD/t. W kolejnych miesiącach 2009 r. utrzymywała się tendencja spadkowa cen zbytu, na którą nałożyła się dodatkowo spadkowa tendencja zapotrzebowania na węgiel. Zapasy zgromadzone u producentów energii oraz złożone w portach stwarzały dodatkową nadpodaż węgla. Jeszcze dotkliwsze skutki kryzysu wywołał na rynkach węgla koksowego.

Górnictwo węgla kamiennego mimo stosunkowo łagodnego przebiegu kryzysu w Polsce odczuwa konsekwencje spowolnienia gospodarczego. Stały spadek produkcji przemysłowej w styczniu i lutym br. wyniósł powyżej 14% rok do roku, a w kwietniu 12,4%. W pozostałych miesiącach również następował spadek produkcji, co skutkowało zmniejszonym zapotrzebowaniem na energię elektryczną w porównaniu do poprzedniego roku. W okresie 9 miesięcy 2009 r. kształtowało się ono na poziomie ok. 108 TWh wobec 115 TWh w analogicznym okresie 2008 r. Ze względu na wysoki udział węgla kamiennego w produkcji energii elektrycznej sytuacja ta musiała mieć swoje odzwierciedlenie w spadku sprzedaży węgla kamiennego.

W konsekwencji w okresie styczeń – październik 2009 r. sprzedaż węgla kamiennego ogółem (bez LW Bogdanka SA oraz ZG Siltech sp. z o.o.) wyniosła 55,1 mln ton przy produkcji 60 mln ton. Sprzedaż węgla kamiennego ogółem była niższa niż w analogicznym okresie 2008 r. o 10,4 mln ton, przy spadku produkcji rządu 5,6 mln ton.

Jednakże skutki kryzysu gospodarczego dotknęły przede wszystkim największego polskiego producenta węgla koksowego, tj. Jastrzębską Spółkę Węglową SA, która w największym stopniu uzależniona jest od koniunktury na światowym rynku węgla koksowego, koksu, a pośrednio rynku stalowego. Perturbacje na rynku odczuł też drugi producent węgla koksowego – Kompania Węglowa SA. Łącznie sprzedaż koksowego w tym okresie zmniejszyła się o 38,7% (o 3,5 mln ton), do poziomu 5,8 mln ton.

Spółki węglowe podjęły działania antykryzysowe mające na celu dostosowanie wielkości produkcji do możliwości zbytu węgla, w tym m.in.: wprowadzono 4-dniowy tydzień pracy w Jastrzębskiej Spółce Węglowej SA, okresowo zatrzymywano fronty wydobywcze, systematycznie ograniczano wydobycie z pokładów o niskich parametrach jakościowych, ograniczono także wzrost wynagrodzeń, dynamikę przyrastania kosztów, przyjęcia do pracy nowych pracowników.

Wynik ze sprzedaży węgla obniżył się z poziomu 2173,5 mln zł w okresie styczeń – październik 2008 r.

do 723,1 mln zł w okresie styczeń – październik 2009 r., a w następstwie tego wynik finansowy netto obniżył się z 625,3 mln zł do -252 mln zł. Wobec zdecydowanych działań podjętych przez zarządy spółek górnictwa węgla kamiennego znacznie łagodniej przechodzi światowy kryzys gospodarczy. Należy podkreślić, że pomimo pogorszenia rynkowych warunków funkcjonowania spółki węglowe na bieżąco i w pełni realizują swoje zobowiązania publicznoprawne.

Na stratę sektora górnictwa węgla kamiennego zasadniczy wpływ ma sytuacja Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, która z uwagi na aktualną sytuację na europejskim rynku koksowniczym po 10 miesiącach 2009 r. poniosła stratę. Należy jednak zauważyć, że sytuacja na rynkach koksowniczych stopniowo ulega poprawie i można spodziewać się, że w przyszłym roku producenci węgla koksowego ponownie zaczną osiągać zysk.

Od początku procesu restrukturyzacji górnictwa środki budżetowe były przeznaczane wyłącznie na jego likwidację. W bieżącym roku rząd po raz pierwszy od kilkunastu lat podjął decyzję o uwzględnieniu w ustawie budżetowej środków na rozwój górnictwa. W projekcie ustawy budżetowej na 2010 r. przewidziano kwotę 400 mln zł na dofinansowanie inwestycji początkowych. Wśród inwestycji planowanych w ramach tzw. inwestycji początkowych są między innymi inwestycje polegające na udostępnieniu zasobów partii złóż lub ich części m.in. w kopalniach Knurów, Sośnica-Makoszowy, udostępnieniu nowych poziomów m.in. w kopalniach Chwałowice, Jankowice, Mysłówice-Wesoła, Zofiówka, udostępnieniu nowych pokładów m.in. w kopalni Staszic.

Ministerstwo Gospodarki ma pełną świadomość co do tego, że z końcem 2010 r. kończy się obowiązywanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego. Działania Polski zmierzające do utrzymania w Unii Europejskiej dotychczasowych regulacji prawnych umożliwiających udzielanie pomocy państwa sektorowi górnictwa węgla kamiennego prowadzone są od dłuższego czasu. Prowadzone były robocze konsultacje z narodowymi ekspertami węglowymi z Niemiec, Hiszpanii, Rumunii, Czech i Wielkiej Brytanii. Z uzyskanych informacji wynika, że w tych państwach uznaje się za konieczne pozostawienie możliwości udzielania pomocy publicznej dla górnictwa węgla kamiennego. Prowadzony jest również monitoring działań podejmowanych przez kraje UE. W lipcu br. minister gospodarki zwrócił się do pana Andrisa Piebalgsa, komisarza ds. energii Komisji Europejskiej, z postulatem, aby Komisja przedłużyła czas obowiązywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1407/2002 lub stworzyła nowe ramy prawne pomocy publicznej dla sektora górnictwa węgla kamiennego po roku 2010. Ostatecznej decyzji należy spodziewać się na początku 2010 r., po ukonstytuowaniu się nowej Komisji. Ministerstwo Gospodarki stoi na stanowisku, podobnie jak inne kraje UE będące producentami węgla kamiennego, że aktual-

nie obowiązujące przepisy regulujące udzielanie pomocy publicznej dla górnictwa węgla kamiennego sprawdziły się w procesie restrukturyzacji górnictwa i korzystnym rozwiązaniem jest przedłużenie ich obowiązywania.

Pragnę zwrócić uwagę także na planowane zmiany w ustawach Prawo geologiczne i górnicze, Prawo energetyczne oraz o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, m.in. w zakresie ustanowienia pojęcia zasobów strategicznych i ujmowania ich w planach zagospodarowania przestrzennego. Wprowadzenie do polskiego prawa tych zmian pozwoli na stworzenie mechanizmów chroniących niezbędne dla kraju zasoby surowców energetycznych przed ich zablokowaniem przez budowę infrastruktury powierzchniowej. W przeszłości sytuacja taka niejednokrotnie uniemożliwiała bądź znacząco podnosiła koszty dostępu do nich. Mam nadzieję, że rozwiązania te, podobnie jak i zapewnienie środków budżetowych na inwestycje początkowe, znajdą pełne uznanie podczas prac sejmowych.

W odniesieniu do szczegółowych pytań przedstawionych w zapytaniu panów posłów przedstawiam, co następuje:

Pytanie 1. Jakie są obecnie przyjęte kryteria oceny funkcjonowania sektora górnictwa węgla kamiennego w odniesieniu do jego obecnej i przyszłej strategicznej roli dla rozwoju gospodarczego Polski? Bez względu na kryzys w ciągu najbliższych 10 lat zapotrzebowanie na energię elektryczną wzrośnie w Polsce o ok. 50%, co wywoła podobny wzrost zapotrzebowania na węgiel. Jakże będą źródła jego pokrycia?

Sytuacja sektora górnictwa węgla kamiennego oceniana jest według następujących kryteriów:

- wydobywanie ogółem,
- wydobywanie dzienne,
- sprzedaż węgla ogółem (w tym w kraju i na eksport),
- stan zwałów węgla,
- stan zatrudnienia,
- przychody ze sprzedaży węgla,
- koszty sprzedanego węgla,
- jednostkowy wynik ze sprzedaży węgla,
- pozostałe przychody operacyjne,
- pozostałe koszty operacyjne,
- przychody finansowe,
- koszty finansowe,
- wynik finansowy netto.

Należy mieć na uwadze fakt, że pomimo podstawowej roli węgla dla krajowej energetyki jego procentowy udział w produkcji energii będzie się stopniowo zmniejszał, zaś rosnące zapotrzebowanie na energię będzie zaspokajane przez odnawialne źródła energii oraz energetykę jądrową. Zgodnie z prognozami Ministerstwa Gospodarki zapotrzebowanie na energię pierwotną z węgla kamiennego w latach 2010–2030 będzie utrzymywać się w granicach 60–66 mln ton rocznie, w związku z czym będzie stosunkowo stabilne. Wzrośnie natomiast zapotrzebowanie na gaz m.in. w związku z przewidywanym cywilizacyjnym wzro-

stem zużycia tego nośnika przez odbiorców finalnych, rozwojem wysokosprawnych źródeł w technologii parowo-gazowej oraz koniecznością budowy źródeł gazowych w elektroenergetyce w celu zapewnienia mocy szczytowej i rezerwowej dla elektrowni wiatrowych. Udział energii odnawialnej w całkowitym zużyciu energii pierwotnej wzrośnie z poziomu ok. 5% w 2006 r. do 12% w 2020 r. i 12,4% w 2030 r.

Działania te, ujęte w „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.”, wpisują się w zobowiązania ekologiczne Unii Europejskiej, tzw. 3x20, czyli zmniejszenia do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o 20%, zużycia energii o 20% oraz zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii do 20% całkowitego zużycia energii w UE.

W związku z przewidywanym rozwojem energetyki jądrowej w 2020 r. w strukturze energii pierwotnej pojawi się energia jądrowa, której udział w całości energii pierwotnej osiągnie w roku 2030 około 6,5%.

Sektor górnictwa węgla kamiennego jest monitorowany ściśle i w sposób ciągły przez Ministerstwo Gospodarki. Publikowane są miesięczne i roczne informacje o funkcjonowaniu sektora, a na potrzeby bieżącej działalności i nadzoru w szczególności monitorowany jest poziom nakładów inwestycyjnych i wskaźnik robót przygotowawczych.

Pytanie 2. Jakie są wyniki spółek węglowych po trzecim kwartale, tj. wydobywanie, sprzedaż, dostawy do energetyki zawodowej, zapasy, wynik finansowy, eksport oraz import oraz wynikająca z tego prognoza na bieżący rok?

Spółki węglowe w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. wydobły łącznie 53 768,8 tys. ton węgla kamiennego. Wielkość wydobycia była o 7,8% niższa niż w analogicznym okresie roku ubiegłego. Wielkość produkcji obniżyła się u wszystkich producentów węgla.

Należy zauważyć, iż spadkowa tendencja wydobywania węgla kamiennego w spółkach węglowych została wyhamowana i począwszy od maja, kiedy to wydobywanie było najniższe, utrzymuje się tendencja wzrostu produkcji. We wrześniu 2009 r. wydobywanie było wyższe niż w maju o 658,4 tys. ton (11,1%).

Sprzedaż węgla kamiennego w okresie 9 miesięcy 2009 r. wyniosła 52 650,3 tys. ton i była niższa od sprzedaży w porównywalnym okresie 2008 r. o 10 146,1 tys. ton (o 16,2%).

Podobnie jak w przypadku wydobywania, również w sprzedaży węgla tendencja spadkowa została wyhamowana. Począwszy od kwietnia 2009 r., kiedy to sprzedaż była najniższa, jej wielkość systematycznie rośnie z miesiąca na miesiąc i we wrześniu br. wyniosła 6555 tys. ton (wyższa o 1775,9 tys. ton, tj. o 37,2% niż w kwietniu).

Wynik finansowy netto górnictwa węgla kamiennego po 9 miesiącach 2009 r. był stratą i wyniósł -287 870 tys. zł. Należy jednak zauważyć, że wynikający z dekonunktury wynik ze sprzedaży węgla w tym okresie obniżył się o 1 095 123 tys. zł. Ujemny wynik finansowy netto górnictwa węgla kamiennego wynika ze straty osiągniętej przez Jastrzębską Spół-

kę Węglową SA, gdyż pozostałe spółki produkcyjne za okres 9 miesięcy 2009 r. osiągnęły zysk.

Począwszy od II kwartału br. bardzo niekorzystne tendencje dotyczące koniunktury na węgiel kamienny, przejawiające się zarówno spadkiem sprzedaży, jak i wydobycia węgla, stopniowo są wyhamowywane. Sprzedaż węgla poprawia się z miesiąca na miesiąc, rosą również ceny zbytu węgla. W tej sytuacji osiągnięcie dodatniego wyniku finansowego netto na koniec roku zarówno przez Kompanię Węglową SA, jak i Katowicką Grupę Kapitałową wydaje się niezagrożone. Poziom straty Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA jest tak znaczny, iż pomimo stopniowego poprawiania się koniunktury na węgiel koksowy, a co za tym idzie, zwiększania produkcji, a w szczególności sprzedaży tego węgla, uzyskanie dodatniego wyniku nie będzie możliwe.

W okresie 9 miesięcy 2009 r. wywóz do UE i eksport węgla kamiennego poza granice UE realizowany był poprzez pośredników oraz bezpośrednio przez spółki węglowe. Z ogólnej wielkości 6585,8 tys. ton sprzedaży węgla kamiennego spółek węglowych i kopalń – spółek przeznaczonych w okresie 9 miesięcy 2009 r. na wywóz do krajów UE i eksport poza granice kraju wywieziono i wyeksportowano łącznie 5894,4 tys. ton węgla kamiennego, z tego:

— wywieziono (do krajów UE) 5426,1 tys. ton (92,1% ogółem wywozu i eksportu poza granice UE), z tego 4409,7 tys. ton. węgla energetycznego oraz 1016,4 tys. ton węgla koksowego,

— wyeksportowano (poza kraje UE) 468,3 tys. ton, z tego 57,4 tys. ton węgla energetycznego oraz 410,9 tys. ton węgla koksowego.

Różnica pomiędzy ilością węgla zakupionego dla potrzeb wywozu lub eksportu (6585,8 tys. ton) a faktyczną ilością węgla wywiezionego i wyeksportowanego (5894,4 tys. ton) w okresie 9 miesięcy 2009 r. wyniosła 691,4 tys. ton i powiększyła zapasy węgla na składowiskach portowych i śródlądowych Węglokosu SA.

Największym odbiorcą węgla kamiennego wśród krajów Unii Europejskiej były w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. Niemcy, do których wywieziono 2014,7 tys. ton (37,1% węgla ogółem wywiezionego do krajów UE), natomiast wśród krajów spoza UE – Turcja, do której wyeksportowano 403,9 tys. ton (86,2% węgla ogółem wyeksportowanego poza granice UE).

Szacuje się, że sprzedaż węgla kamiennego spółek węglowych i kopalń – spółek przeznaczona na wywóz do krajów UE i eksport poza granice kraju wyniesie około 8,8 mln ton i będzie wyższa o 0,4 mln ton niż w 2008 r.

W okresie 9 miesięcy 2009 r. do Polski sprowadzono łącznie 7,3 mln ton węgla od zagranicznych producentów, w tym 3,8 mln ton węgla energetycznego oraz 3,5 mln ton węgla koksowego. W porównaniu do analogicznego okresu 2008 r. import węgla był wyższy jedynie o 478 tys. ton. Znaczny import węgla w pierwszych miesiącach 2009 r. spowodowany był podpisaniem przez elektroenergetykę kontraktów w II

połowie 2008 r. na dodatkowe dostawy węgla. Dostawy te zakończyły się w I kwartale 2009 r. W 2009 r. import kształtuje się na poziomie 0,6–0,8 mln ton miesięcznie. Największy import węgla kamiennego, tradycyjnie już, pochodził z Rosji, skąd sprowadzono 70,2% (5,1 mln ton) węgla importowanego ogółem. Import węgla kamiennego z Rosji w okresie 9 miesięcy 2009 r. był o 1,7 mln ton wyższy niż w analogicznym okresie 2008 r. Natomiast z krajów, z których importujemy znaczące ilości głównie węgla do koksowania, tj. Republiki Czeskiej oraz USA, w okresie 9 miesięcy br. zaimportowano, w porównaniu do analogicznego okresu 2008 r., wielkości niższe odpowiednio o: 347,4 tys. ton oraz 706,4 tys. ton.

Wielkość dostaw węgla kamiennego dla energetyki zawodowej w pierwszych 9 miesiącach roku wynosiła 23,5 mln ton wobec planowanych w kontraktach 27,9 mln ton, zatem różnica pomiędzy zakładaną wielkością dostaw a ich faktyczną realizacją wynosi ok. 15%. We wrześniu 2009 r. stopień realizacji rocznych kontraktów kształtował się w granicach 62%–69%.

Pytanie 3. Ile wynoszą roczne obciążenia przedsiębiorstw górniczych opłatami i podatkami publicznoprawnymi? Jakie są ponoszone przez poszczególne spółki węglowe koszty związane z podatkiem od nieruchomości, opłatą eksploatacyjną i innymi podatkami?

W 2008 r. górnictwo węgla kamiennego z tytułu zobowiązań publicznoprawnych ogółem wpłaciło kwotę 6,8 mld zł. Natomiast w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. wartość publicznoprawnych obciążeń górnictwa węgla kamiennego wynosiła 4,3 mld zł.

Struktura bieżących publicznoprawnych opłat sektora węgla kamiennego w 2008 r. oraz w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. przedstawiała się następująco:

	2008 r. mln zł	%	I-IX 2009 r. mln zł	%
1) składki wobec ZUS, FP, FGŚP ogółem	2703,3	39,9	2127,1	49,2
2) wpłaty na PFRON	89	1,3	71,8	1,7
3) wpłaty wobec budżetu państwa ogółem	3612,1	53,4	1853,5	42,9
4) opłaty i kary ekologiczne na rzecz NFOŚiGW	100,6	1,5	82,9	1,9
5) podatki, opłaty i kary na rzecz gmin	264,7	3,9	189,5	4,4

	2008 r. mln zł	I-IX 2009 r. mln zł
1) Kompania Węglowa SA	3532,1	2407,4
2) Katowicka GK	1070,6	770,4
3) Jastrzębska SW SA	1753,9	837,5

Spółki produkcyjne wpłaciły do budżetu gmin z tytułu bieżących płatności odpowiednio kwotę 253,1 mln zł w 2008 r. oraz 180,6 mln zł w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. Dokonane należne bieżące płatności wobec gmin obejmują wpłaty z tytułu:

	2008 r. mln zł	I-IX 2009 r. mln zł
1) opłaty eksploatacyjnej	85,3	61,3
2) podatków i innych opłat (w tym podatek od nieruchomości)	167,8	119,3

Dodatkowo spółki produkcyjne wpłaciły należności z tytułu opłaty eksploatacyjnej na rzecz narodowego oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej w 2008 r. w kwocie 56,9 mln zł oraz w okresie styczeń – wrzesień 2009 r. w kwocie 40,9 mln zł.

Należy również nadmienić, że w latach 2008–2009 Kompania Węglowa SA dokonała również spłat restrukturyzowanych zobowiązań z tytułu opłaty eksploatacyjnej w łącznej kwocie 75,3 mln zł, kończąc z dniem 30 kwietnia 2009 r. proces restrukturyzacji tych zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości spółki węglowe utworzyły rezerwy z tytułu spornego podatku od budowli w podziemnych wyrobiskach górniczych. W przypadku zapadnięcia niekorzystnych dla nich wyroków Trybunału Konstytucyjnego i wojewódzkiego sądu administracyjnego lub wyłączenia z projektu ustawy Prawo geologiczne i górnicze przepisów dotyczących zwolnienia z tego podatku rezerwy te zostaną wykorzystane.

Pytanie 4. Jakim prognozowanym, ewentualnym obciążeniem dla spółek węglowych będzie tzw. podatek od wyrobisk górniczych?

Pytanie 5. Jakie rozwiązania i możliwości zrekomensowania tego podatku widzi Ministerstwo Finansów? Jakie są plany i stanowisko w tej sprawie Ministerstwa Finansów i Ministerstwa Gospodarki?

Pytanie 6. Czy w sprawie podatku od wyrobisk górniczych były kierowane pytania o opinie do samorządów lokalnych? Jakie są stanowiska w tej sprawie nie tylko gmin, na terenie których jest prowadzona eksploatacja górnicza, ale także gmin przyległych i powiatów ziemskich? Czy rozważacie, Panowie, podjęcie inicjatywy likwidacji tego dodatkowego w stosunku do innych przedsiębiorstw obciążenia spółek górniczych?

Z hipotetycznych wyliczeń przedstawionych przez Górnica Izbę Przemysłowo-Handlową wynika, że za lata 2003–2008 górnictwo węgla kamiennego może zostać obciążone przez gminy kwotą ponad 903 mln zł z tytułu podatku od nieruchomości. Obecnie wysokość spornych zobowiązań największych spółek węglowych (KW SA, KHW SA i JSW SA) wynosi 320 mln zł. Nakazy płatnicze gmin dotyczące zapłaty spornych zobowiązań są zaskarżane przez spółki węglowe i kierowane na drogę postępowania sądowych.

W sprawie podatku od nieruchomości naliczanego od podziemnych wyrobisk górniczych minister finansów i minister gospodarki mogą prezentować wyłącznie stanowisko zgodnie z przedłożeniem rządowym. W przekazanym bowiem do Sejmu projekcie ustawy Prawo geologiczne i górnicze w celu usunięcia rozbieżności dotyczących interpretacji przepisów obowiązującego prawa w tym zakresie zaproponowano przepis art. 6 ust. 2 o brzmieniu: „2. Podziemne wyrobiska górnicze oraz znajdujące się w nich instalacje i urządzenia nie są budowlami ani też urządzeniami budowlanymi w rozumieniu przepisów prawa budowlanego”. Przepis ten jednoznacznie określa, że obiekty znajdujące się w podziemnych wyrobiskach górniczych nie są obiektami budowlanymi w rozumieniu przepisów ustawy Prawo budowlane, a powstawanie zobowiązań podatkowych nie będzie zależało od dowolności interpretacji przepisów prawa przez organy podatkowe.

Według Ministerstwa Finansów udział wpływów z tytułu podatku od nieruchomości w dochodach własnych gmin w 2008 r. stanowił około 26% tych dochodów, a w przypadku miast na prawach powiatu około 16%. Blisko połowę wpływów z podatku od nieruchomości stanowiły wpływy z opodatkowania budynków. Drugim ważnym źródłem dochodów były wpływy z opodatkowania budowli stanowiące ponad 31% wpływów z podatku od nieruchomości, przy czym w gminach wiejskich blisko 40%. Pozostałe wpływy pochodziły z opodatkowania gruntów. W przypadku gmin górniczych udział podatku od nieruchomości w dochodach własnych w 2008 r. wynosił średnio 22%, tym niemniej wśród tych gmin są również i takie, dla których wyniósł on ponad 40%.

W obecnym stanie prawnym, niepozwalającym na jednoznaczną interpretację przepisów, podatek od nieruchomości od budowli w podziemnych wyrobiskach górniczych jest w dużej części kwestią sporną pomiędzy gminami górniczymi a spółkami węglowymi. W takiej sytuacji nieuprawnione byłoby twierdzenie, że jest należny gminom. Oczywiście jest, że konieczność odprowadzania dodatkowego podatku wpłynie negatywnie na sytuację finansową spółek węglowych. Aktualnie nie jest możliwe wiarygodne przedstawienie skali tego podatku ze względu na brak jednoznacznej definicji budowli w wyrobisku górniczym oraz łącznego ujmowania wartości wyrobiska i związanej z nim infrastruktury w dokumentacjach prowadzonych przez spółki.

Obecnie na bazie sporów gminy górnicze prowadzą wobec spółek węglowych bardzo liczne postępowania podatkowe. Przebieg spraw jest bardzo różnicowany, zwłaszcza że dotyczą one całego deklarowanego podatku od nieruchomości. W konsekwencji sporne stają się również inne zagadnienia, dotyczące między innymi opodatkowania budowli drogowych i znajdujących się pod nimi gruntów, a także gruntów rolnych i leśnych dzierżawionych osobom fizycznym, pod wodami płynącymi, pod sztucznymi zbiornikami wodnymi itp. Złożoność prowadzonych spraw powoduje, że obecnie część spraw rozpatrywana jest już

na etapie postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, część przed wojewódzkim sądem administracyjnym, ale najczęściej prowadzonych jest obecnie przez organy podatkowe pierwszej instancji (odpowiednio wójtów, burmistrzów i prezydentów miast) lub też przez organy drugiej instancji, odpowiednio w zależności od właściwości miejscowej przez samorządowe kolegia odwoławcze.

Spółki węglowe składają odwołania od wszystkich niekorzystnych decyzji oraz składają zażalenia na prowadzone egzekucje zmierzające do obciążenia powstałymi kosztami egzekucyjnymi gmin górniczych.

Pytanie 7. Jakie są prognozy funkcjonowania sektora górnictwa węgla kamiennego na przyszłe lata? Jaki będzie miało wpływ na wynik finansowy spółek ewentualne wprowadzenie obciążenia tego sektora podatkiem od wyrobisk górniczych?

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.” przyjęto, że krajowe zasoby węgla kamiennego i brunatnego pozostaną ważnymi stabilizatorami bezpieczeństwa energetycznego kraju. Założono odbudowę wycofywanych z eksploatacji węglowych źródeł energii w tym samym paliwie w okresie do 2017 r. oraz odbudowę części elektrociepłowni systemowych na węgiel kamienny. Jednocześnie jednak nie zakładano ograniczeń na wzrost udziału gazu w elektroenergetyce zarówno w jednostkach gazowych do wytwarzania energii elektrycznej z kogeneracji z ciepłem oraz w źródłach szczytowych w rezerwie dla elektrowni wiatrowych. Zgodnie z wymaganiami Unii Europejskiej założono wzrost udziału energii odnawialnej w strukturze energii finalnej do 15% w roku 2020 oraz osiągnięcie w tym roku 10% udziału biopaliw w rynku paliw transportowych.

Na poziom produkcji węgla w Polsce decydujący wpływ będą miały możliwości zbytu węgla, uwarunkowania środowiskowe zawarte głównie w pakiecie klimatyczno-energetycznym, zdolności produkcyjne oraz koszty produkcji węgla.

Udział zapotrzebowania na węgiel w łącznym zapotrzebowaniu na energię finalną będzie stopniowo malał z niemal 19% w 2006 r. do ponad 12% w 2030 r.

Zapotrzebowanie na energię pierwotną w Polsce będzie sukcesywnie wzrastało z 97,8 Mtoe w 2006 r. do 118,5 Mtoe w 2030 r., tj. o ponad 21%. W tym czasie udział węgla w zapotrzebowaniu na energię pierwotną będzie stopniowo malał, z ponad 57% w 2006 r. do 39% w 2030 r.

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.” określono prognozowany wzrost zużycia energii finalnej w horyzoncie do 2020 r. na poziomie 11%, a do 2030 r. 29%. W sektorze przemysłu wzrost ten wyniesie 15%.

Zgodnie z prognozą zapotrzebowania na paliwa i energię, będącą załącznikiem do „Polityki energetycznej”, procentowy udział węgla w zaopatrzeniu w energię Polski do 2030 r. zmniejsza się, jednakże ilość potrzebnego węgla kamiennego pozostaje na wysokim poziomie (ok. 60 mln ton rocznie). W roku 2030 zapotrzebowanie na węgiel kamienny zgodnie z prognozą wyniesie 64 mln ton. Zmniejszenie udziału

węgla kamiennego w miksie energetycznym z ok. 40% do ok. 30% wynika ze wzrostu zapotrzebowania na energię przy jednocześnie zwiększonym udziale odnawialnych źródeł energii oraz wprowadzenia energetyki jądrowej. Trzeba również zaznaczyć, że w prognozie wielkość zapotrzebowania na węgiel określono dla węgla o kaloryczności 24 MJ/kg. Z praktyki wynika, że jakość dostarczanego węgla dla polskich odbiorców wynosi ok. 21 MJ/kg. Z przeliczenia na założenia jakościowe prognozy wynika więc, że zapotrzebowanie wynosić będzie ok. 70 mln ton węgla kamiennego rocznie. Ponadto wykorzystanie polskich paliw kopalnych stanowi o wysokim stopniu niezależności energetycznej Polski. Z satysfakcją odnotowuję fakt, że w ogólnej ocenie roli i wagi sektora węgla kamiennego w systemie gospodarczym Polski wyrażamy podobny pogląd.

W ramach programu działań wykonawczych do „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.” planowana jest realizacja szeregu zadań w kierunku poprawy warunków funkcjonowania górnictwa i wspierania jego rozwoju. Planowane jest m.in. wprowadzenie regulacji prawnych uwzględniających cele proponowane w polityce energetycznej, a w szczególności instrumentów motywujących do prowadzenia prac przygotowawczych oraz utrzymywania odpowiednich mocy wydobywczych, identyfikacja krajowych zasobów strategicznych węgla kamiennego i brunatnego oraz ich ochrona poprzez ujęcie w planach zagospodarowania przestrzennego, zniesienie barier prawnych w zakresie udostępniania nowych złóż, intensyfikacja badań geologicznych w celu powiększenia bazy zasobowej węgla.

„Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” i „Strategia działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015” zakładają, że w celu pozyskania funduszy na rozwój i prowadzenie inwestycji spółki węglowe mogą być prywatyzowane. O tym, że jest to działanie w dobrym kierunku, świadczy tegoroczny udany debiut giełdowy LW Bogdanka SA.

Reasumując powyższe, pragnę odnotować z dużą satysfakcją podobieństwo naszych poglądów i ocen na temat roli górnictwa węgla kamiennego w systemie bezpieczeństwa energetycznego Polski, powagi sytuacji w sektorze górnictwa, jak również co do kierunków działań, które mają zapewnić dostęp do nowych zasobów węgla, jak również zabezpieczyć wysoki stopień niezależności energetycznej. Ufam, że proponowane przez Ministerstwo Gospodarki oraz Radę Ministrów rozwiązania w zakresie m.in. pomocy publicznej na inwestycje początkowe, nowych uregulowań w prawie geologicznym i górniczym odnośnie wyrobisk górniczych, jak również zasobów strategicznych spotkają się z uznaniem i szerokim poparciem panów posłów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie środków finansowych
przewidzianych na kontrakty dla szpitali
Dolnego Śląska (5101)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani Anny Zalewskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 16 października 2009 r. w sprawie środków finansowych przewidzianych na kontrakty dla szpitali Dolnego Śląska, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 października 2009 r. (znak: SPS-024-5101/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

W związku z powyższym w ramach nadzoru sprawowanego nad Narodowym Funduszem Zdrowia minister zdrowia wystąpił do funduszu z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Ze stanowiska dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że oddział przedstawił w sierpniu 2009 r. świadczeniodawcom posiadającym umowy w zakresie leczenia szpitalne pierwszą propozycję finansowania świadczeń w okresie XI–XII 2009 r. Nie zostały one zaakceptowane. Następnie zarządzeniem nr 48/2009/DEF prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 15 października 2009 r. Dolnośląski Oddział Wojewódzki NFZ otrzymał dodatkowe środki w łącznej kwocie 77 072 tys. zł. Dodatkowe środki zgodnie z ww. zarządzeniem zostały podzielone w następujący sposób:

- na podstawową opiekę zdrowotną 8000 tys. zł,
- na leczenie szpitalne 58 072 tys. zł,
- na refundację cen leków 11 000 tys. zł.

Ponadto dyrektor oddziału poinformował, że w wyniku prowadzonych negocjacji ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w rodzaju leczenia szpitalnego, na dzień 30 października 2009 r. uzgodnione zostały warunki finansowania na miesiąc listopad–grudzień 2009 r. Łącznie na finansowanie świadczeń w rodzaju leczenia szpitalnego w listopadzie i grudniu oddział przewiduje 304 930 260 zł, co po-

winno zapewnić funkcjonowanie szpitali nie tylko w zakresie ratującym życie pacjentów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie finansowania świadczeń medycznych
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
(5110)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Wiesława Janczyka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 30 września 2009 r. w sprawie finansowania świadczeń zdrowotnych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 października 2009 r. (znak: SPS-024-5110/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do sprawy dotyczącej wysokości środków finansowych przewidzianych w planie finansowym NFZ na 2010 r. oraz związanej z tym kwestii poziomu zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej, pragnę poinformować, że Sejm RP w dniu 25 września 2009 r. przyjął ustawę o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, która weszła w życie 4 listopada 2009 r. Zgodnie z przepisami art. 2 tej ustawy wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez dany oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w planie finansowym na 2010 r. nie może być niższa niż wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez ten oddział wojewódzki NFZ w planie finansowym NFZ na 2009 rok, obowiązującym w dniu 30 czerwca 2009 r. Pragnę zapewnić, że powyższa wytyczna ustawowa zostanie zrealizowana i wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym NFZ na 2010 r. będzie wyższa o 160,1 mln zł w porównaniu do planu na 2009 wg stanu na dzień 30 czerwca 2009 r., w tym dla Małopolskiego OW NFZ o 16,97 mln zł. Powyższe środki powinny zapewnić możliwość finansowania świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych na poziomie porównywalnym do roku 2009.

Jednocześnie w odniesieniu do wysokości środków w poszczególnych zakresach świadczeń, w tym na leczenie szpitalne, pragnę poinformować, że sytuacja w tym zakresie będzie analizowana po tym, jak prezes NFZ przedstawił w dniu 4 grudnia 2009 r. ministrowi zdrowia zmianę planu finansowego NFZ na 2010 r.

Odnosząc się natomiast do kwestii możliwości pozyskania większej ilości pieniędzy na aneksy dla szpitali, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym co do zasady świadczenia są finansowane przez NFZ do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważane w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi. Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

W odniesieniu do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub nielimitowanych. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 9 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**głównego inspektora ochrony środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie prowadzenia działalności
przez firmę budowlaną w uzdrowskiej
strefie ochronnej „B” (5116)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 30 października 2009 r., znak: SPS-024-5116/09, dotyczące zapytania posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 22 października 2009 r., oraz w ślad za moim pismem z dnia 23 listopada 2009 r., w sprawie prowadzenia działalności przez firmę budowlaną w uzdrowskiej strefie ochronnej „B”, przekazuję poniższe informacje.

Z ustaleń wynika, że firma Bet-Bud Zakład Usługowo-Produkcyjny w Ciechocinku przy ul. Kazimierza Wielkiego 18 zlokalizowana jest niezgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ciechocinek. Teren działek należących do właściciela ww. firmy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dla miasta Ciechocinek, uchwalony uchwałą Rady Miejskiej nr XXXXIX/487/02 z dnia 10 października 2002 r., przeznaczony jest dla inwestycji budownictwa mieszkaniowego jednorodzinnego w formie wolno stojącej bądź bliźniaczej, ciągu pieszo-jezdnego o min. szerokości 5 m oraz jako teren leśny bez prawa do zabudowy.

Powiatowy inspektor nadzoru budowlanego w Aleksandrowie Kujawskim nie podjął działań w sprawie zmiany sposobu użytkowania budynku mieszkalnego na biuro w związku z wystąpieniem kujawsko-pomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska z dnia 9 listopada 2009 r. Mając na uwadze, że zgodnie z art. 81 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego, a w szczególności zgodności zagospodarowania terenu z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz wymaganiami ochrony środowiska, należy do obowiązków organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego, główny inspektor ochrony środowiska zwrócił się do kujawsko-pomorskiego wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego o zobowiązanie podległych służb do podjęcia działań zgodnie z kompetencjami wynikającymi z przepisów prawa budowlanego.

Ad 1. Czy działalność (dotycząca Bet-Budu) omówiona powyżej jest zgodna z prawem?

Siedziba Bet-Budu Zakładu Usługowo-Produkcyjnego znajduje się przy ul. Kazimierza Wielkiego 18 w Ciechocinku. Zakład prowadzi działalność głównie poza siedzibą firmy w zakresie budowy i remontów dróg. Natomiast na działce należącej do właściciela firmy, przylegającej do jego nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny przy

ul. Kazimierza Wielkiego 18, parkowane są pojazdy i maszyny używane przy budowie dróg. Głównym powodem interwencji mieszkańców jest uciążliwość hałasowa oraz niszczenie dróg i terenów zielonych powodowanych przejazdem i parkowaniem tych pojazdów i maszyn.

Z informacji przekazanej przez burmistrza miasta Ciechocinka w piśmie z dnia 4 grudnia 2009 r. wynika, że firma Bet-Bud Zakład Usługowo-Produkcyjny w Ciechocinku przy ul. Kazimierza Wielkiego 18 zlokalizowana jest niezgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ciechocinek. Teren powyższych działek w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dla miasta Ciechocinek, uchwalony uchwałą Rady Miejskiej nr XXXXIX/487/02 z dnia 10 października 2002 r., przeznaczony jest dla inwestycji budownictwa mieszkaniowego jednorodzinne w formie wolno stojącej bądź bliźniaczej, ciągu pieszo-jezdnego o min. szerokości 5 m oraz jako teren leśny bez prawa do zabudowy. Burmistrz miasta Ciechocinek prowadzi działania w celu zmiany organizacji ruchu w Ciechocinku wprowadzającej ograniczenia w ruchu pojazdów powyżej 3,5 tony na osiedlu Królów w Ciechocinku, na którym zlokalizowana jest firma Bet-Bud. Wprowadzenie tej zmiany w organizacji ruchu spowoduje rozwiązanie problemu wjazdu i parkowania ciężkiego sprzętu przy ul. Kazimierza Wielkiego 18.

Ad 2. Jakie skutki dla środowiska może mieć zanieczyszczenie terenów odpadami i śmieciami?

Działania kontrolne kujawsko-pomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska nie wykazały zanieczyszczenia i składowania odpadów na terenie działki użytkowanej przez Bet-Bud Zakład Usługowo-Produkcyjny przy ul. Kazimierza Wielkiego 18 w Ciechocinku. Stwierdzono natomiast magazynowanie niewielkich ilości materiałów budowlanych w postaci płyt krawężnikowych granitowych, kostki brukowej i kostki kamiennej.

Z kolei organem właściwym do podjęcia działań w sprawie dotyczącej naruszenia stosunków wodnych jest burmistrz miasta Ciechocinka zgodnie z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). W tej sytuacji kujawsko-pomorski wojewódzki inspektor ochrony środowiska postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2006 r. przekazał do burmistrza miasta Ciechocinka zgodnie z właściwością sprawę możliwości wystąpienia zmiany stanu wody na gruntach spowodowanej przez właściciela firmy Bet-Bud.

Ad 3. Czy prawo dopuszcza do zaistnienia tego typu nieprawidłowości i czy nie powinno się przeprowadzić gruntownej kontroli, by potwierdzić lub wyeliminować stawiane zarzuty?

Firma Bet-Bud Zakład Usługowo-Produkcyjny w Ciechocinku podlega kontroli kujawsko-pomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Firma Bet-Bud Zakład Usługowo-Produkcyjny w Ciechocinku posiada decyzję starosty aleksandrowskiego z dnia 25 lipca 2008 r., znak: GR/Gś. 7651-

-20/1/08, zezwalającą na prowadzenie działalności w zakresie odzysku odpadów, uzupełnioną decyzją starosty aleksandrowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r., znak: GR/Gś.7651-31/09. Zgodnie z tą decyzją magazynowanie odpadów odbywać się będzie na placu Zarządu Dróg Powiatowych w Aleksandrowie Kujawskim z siedzibą w Odolionie, gm. Aleksandrów Kujawski (poprzednim miejscem magazynowania odpadów była działka w miejscowości Stawki).

W ostatnim czasie zakład był kontrolowany przez kujawsko-pomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w związku z wnioskiem pana posła Łukasza Zbonikowskiego o przeprowadzenie kontroli z dnia 12 października 2009 r. skierowanym bezpośrednio do kujawsko-pomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Kontrola wykazała brak uregulowania stanu formalnoprawnego w zakresie wytwarzanych odpadów, tj. brak przedłożenia staroście aleksandrowskiemu informacji o wytwarzanych odpadach i sposobach ich zagospodarowania. W związku z powyższym ukarano właściciela firmy grzywną w drodze mandatu karnego.

Jednocześnie informuję, że kujawsko-pomorski wojewódzki inspektor ochrony środowiska pismem z dnia 30 października 2009 r. udzielił odpowiedzi panu posłowi Łukaszowi Zbonikowskiemu na ww. pismo z dnia 12 października 2009 r.

Z poważaniem

Główny inspektor ochrony środowiska
Andrzej Jagusiewicz

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie pozbawienia pacjentów
z chorobą Crohna opieki medycznej
w woj. świętokrzyskim (5141)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Sławomira Kopycińskiego, posła na Sejm RP, z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie pozbawienia pacjentów z chorobą Leśniowskiego-Crohna opieki medycznej w woj. świętokrzyskim, przekazane przy piśmie pana Krzysztofa Putry, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 6 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5141/09, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także zasady i tryb finansowania tych świadczeń

określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) oraz akty wykonawcze do tej ustawy i zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach. Zgodnie z zapisami art. 15 ww. ustawy świadczeniobiorcy mają, na zasadach określonych w tej ustawie, prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczenie.

Odnosząc się do kwestii kontynuacji leczenia osób z chorobą Leśniowskiego-Crohna z terenu woj. świętokrzyskiego, uprzejmie informuję, iż jak wynika z wyjaśnień przedstawionych przez Świętokrzyski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, program „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna” w 2009 r. realizowany jest na terenie województwa przez dwóch świadczeniodawców: Wojewódzki Specjalistyczny Szpital Dziecięcy im. W. Buszkowskiego w Kielcach oraz Zespół Opieki Zdrowotnej MSWiA w Kielcach. W 2009 r. w ramach umów zawartych z ww. świadczeniodawcami na realizację programu „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna” przedmiotowym leczeniem objętych zostało 8 osób (3 dzieci i 5 osób dorosłych). Ponadto od lipca bieżącego roku nie został włączony do przedmiotowego programu żaden nowy pacjent. Natomiast jedno dziecko, które rozpoczęło leczenie w ramach programu „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna” w listopadzie 2009 r., otrzyma pełen cykl leczenia przewidziany w ramach tego programu do końca bieżącego roku.

W związku z powyższym według Świętokrzyskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia nie może być mowy o pozbawieniu możliwości prowadzenia na terenie woj. świętokrzyskiego specjalistycznej terapii kilkudziesięciu pacjentów z chorobą Leśniowskiego-Crohna. Ponadto osoby te mają zabezpieczone leczenie, w zależności od wskazań medycznych, zarówno w zakresie leczenia szpitalnego, jak i w zakresie leczenia ambulatoryjnego.

W odniesieniu natomiast do poruszonej problematyki w zakresie niespełniania przez świadczeniodawców warunków wymaganych do realizacji programu „Leczenie choroby Leśniowskiego-Crohna”, określonych w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148), uprzejmie wyjaśniam, iż w przedmiotowym rozporządzeniu znalazły się tylko te wymagania, które były dotychczas stawiane świadczeniodawcom przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Mając jednak na uwadze fakt, iż wielu świadczeniodawców na terenie kraju nie spełnia wszystkich warunków realizacji świadczeń gwarantowanych, natomiast istnieje konieczność właściwego zabezpieczenia dostępu pacjentów do świadczeń opieki zdro-

wotnej, w tym do leczenia choroby Leśniowskiego-Crohna, uprzejmie informuję, że wprowadzone zostało między innymi rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 211, poz. 1643), zgodnie z którym świadczeniodawca niespełniający warunków realizacji świadczeń gwarantowanych określonych w rozporządzeniu, z którym przed dniem 1 stycznia 2010 r.:

1) zawarto umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na okres dłuższy niż do dnia 31 grudnia 2009 r. lub

2) przedłużono okres obowiązywania umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 września 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 178, poz. 1374)

– może realizować świadczenia gwarantowane na warunkach określonych w tej umowie w okresie jej obowiązywania, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2010 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Izabeli Kloc**

w sprawie zasadności udziału Ministerstwa Zdrowia w finansowaniu nowo tworzonego oddziału hematologicznego i transplantacji szpiku, zasadności rozpraszania publicznych środków finansowych przeznaczonych na ratowanie zdrowia na nowe podmioty oraz prawidłowości przebiegu konkursu na realizację zadań „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (5170)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani posłanki Izabeli Kloc, przesłane przy piśmie Pana Marszałka, znak: SPS-024-517009, z dnia 6 listopada 2009 r., w sprawie zasadności udziału Ministerstwa Zdrowia w finansowaniu nowo tworzonego oddziału hematologicznego i transplantacji szpiku, zasadności rozpraszania publicznych środków finansowych przeznaczanych na ratowanie zdrowia na nowe podmioty, prawidłowości przebiegu konkursu na realizację zadań „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji i wyjaśnień.

Jak już wcześniej dwukrotnie informowałem, Ministerstwo Zdrowia nie brało udziału w finansowaniu inwestycji utworzenia w centrum onkologii oddziału hematologicznego i transplantacji szpiku. Uzasadnienie tworzenia ośrodka hematologicznego i przeszczepiania szpiku przy instytucie onkologii w Gliwicach przedstawiłem m.in. w odpowiedzi na interpelację z dnia 9 czerwca 2009 r. Jednocześnie podkreśliłam kolejny raz, iż dzięki utworzeniu takiej jednostki chorzy leczeni w instytucie nie będą musieli być kierowani do innych ośrodków i otrzymają szybciej potrzebne leczenie.

W odniesieniu do prawidłowości przebiegu konkursu na realizację zadania „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” oraz realizatorów zadania pn. „Program doskonalenia diagnostyki białaczek ostrych u dorosłych w Polsce”, z dostosowaniem do zaleceń Unii Europejskiej i współpracy z European Leukemia Net, oraz podziału środków finansowych na jego realizację informuję, iż przebiegał on zgodnie z wymogami ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” (Dz. U. Nr 143, poz. 1200, z późn. zm.), tj. w ramach procedury konkursowej, z zachowaniem stosownej procedury odwoławczej od wyników rozstrzygnięcia konkursowego. Beneficjentami konkursu w przedmiotowym zadaniu zostali wszyscy oferenci spełniający wymogi określone w procedurze.

Oferata konkursowa Centrum Onkologii Instytutu im. Marii Skłodowskiej-Curie Oddział w Gliwicach dotyczyła wyposażenia pododdziału transplantacji szpiku i leczenia chłoniaków. Oferent wykazał w ofercie spełnienie wymagań konkursowych, tj. funkcjonowanie w centrum pododdziału transplantacji szpiku i leczenia chłoniaków. Wskazał liczbę łóżek w oddziale hematologii. Wykazał liczbę chorych leczonych w ośrodku z powodu chorób nowotworowych układu krwiotwórczego oraz liczbę chorych hospitalizowanych w ośrodku. Konsultant wojewódzki w dziedzinie onkologii klinicznej potwierdził celowość zakupu wnioskowanej przez oferenta aparatury. Wskazał na rolę oferenta w zapewnieniu świadczeń w zakresie hematologii w województwie oraz potwierdził spełnienie przez oferenta wymagań stawianych w konkursie.

Odpowiadając na pytanie dotyczące przyznanych jednostce w ramach konkursu środków finansowych, uprzejmie informuję, iż powyższe podzielone zostały pomiędzy oferentów wnioskujących w ramach poszczególnych zadań według jednakowych zasad i w równych kwotach oraz proporcjonalnie do wysokości środków zarezerwowanych na realizację tych zadań. Przy podziale środków finansowych nie stosowano kryterium zaspokojenia potrzeb zdrowotnych w zakresie leczenia ostrych białaczek przez poszczególne jednostki. I takie kryterium nie było również wskazywane w ramach procedury konkursowej.

Zwracam uwagę na fakt, że środki finansowe planowane na realizację poszczególnych zadań „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworo-

wych” nie zapewniają i nie zapewnią 100% zgłaszanych potrzeb przez oferentów. Narodowy program ma charakter pomocowy i uzupełniający dla działań podejmowanych indywidualnie przez specjalistyczne ośrodki mające na celu poprawę dostępności i zagwarantowanie bezpieczeństwa leczenia w przedmiotowym zakresie. W świetle powyższego oczywistym jest, że środki przyznawane jednostkom w ramach prowadzonych procedur konkursowych nie w pełni satysfakcjonują wszystkich wnioskujących.

W odniesieniu do pytania na temat wysokości zakontraktowanych przez poszczególnych uczestników programu świadczeń w zakresie leczenia ostrych białaczek uprzejmie informujemy, iż dane w przedmiotowym zakresie są ogólnie dostępne na stronie Narodowego Funduszu Zdrowia i do wykorzystania dla wszystkich zainteresowanych.

Dodatkowo chcę poinformować, iż mając na uwadze zgłoszone przez jednego z oferentów, tj. Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny im. A. Mielęckiego Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach, zastrzeżenia do wysokości przyznanych jednostce w konkursie środków finansowych, znacznie niższych od wnioskowanych, minister zdrowia w związku z pozyskaniem dodatkowych środków na realizację przedmiotowego zadania zdecydował się na przyznanie powyższych wskazanemu realizatorowi do wykorzystania na zakup sprzętu, na którym mu szczególnie zależało.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Twardowski

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie zawieszenia programu Loara (5176)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zawieszenia programu „Loara” (SPS-024-5176/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Program „Loara” realizowany był w latach 1992–2004 pod nazwą „Przeciwlotniczy zestaw rakietowo-artyleryjski” w drodze prac badawczo-rozwojowych i wdrożeniowych, a także w ramach strategicznego programu rządowego. Ze względu na brak dostatecznych środków finansowych na realizację części programu obejmującej wykorzystanie techniki rakietowej powyższy projekt zakończył się opracowaniem w 2004 r. przeciwlotniczego zestawu artyleryjskiego Loara. Ze względu na wysoką cenę pojedynczych egzemplarzy zestawu, ówczesne kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej nie zdecydowało się

na dokonanie zakupu systemu z produkcji seryjnej. Nie została również podjęta jednoznaczna decyzja w sprawie przyszłości programu.

W latach 2007 i 2008 przeprowadzona została analiza możliwości modernizacji zestawu Loara w kierunku przystosowania do użycia amunicji programowalnej, umożliwiającej zapewnienie osłony wojsk przed ostrzałem pociskami moździerzowymi, artyleryjskimi i raketowymi. Oszacowano, że tego rodzaju modernizacja jest możliwa do osiągnięcia w ciągu około 40 miesięcy, a jej koszt wynosi około 110 mln zł. Przewidywana cena zmodernizowanego wozu bojowego zestawu Loara z produkcji seryjnej wynosiła by około 66 mln zł.

Podjęte w 2009 r. prace nad programami operacyjnymi dotyczącymi m.in. obszaru obrony przeciwlotniczej wykazały, że obecne potrzeby Wojsk Lądowych to około 50 wozów bojowych zestawu Loara, a koszt ich zakupu należy szacować na poziomie około 3,3 mld zł. Wprowadzenie zestawów Loara wymagałoby również przystosowania zaplecza technicznego, umożliwiającego ich eksploatację. Ponieważ koszt zakupu danego typu uzbrojenia stanowi jedynie w przybliżeniu 30% kosztów jego użytkowania w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przez okres 20–25 lat, na które składają się wydatki ponoszone na eksploatację, obsługę techniczną, remonty oraz modernizację, łączny koszt eksploatacji zestawów Loara oceniono na około 10 mld zł.

Przeprowadzone analizy były podstawą podjętej przez obecne kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej decyzji o rezygnacji z wyposażenia Wojsk Lądowych w zestawy Loara ze względu na fakt, że budżet resortu nie może sfinansować tego przedsięwzięcia w warunkach realizacji innych programów, istotnych z punktu widzenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. W mojej ocenie podstawy do podjęcia takiej decyzji mieli również poprzedni szefowie resortu obrony narodowej, jednak nie zdecydowali się oni na jednoznaczne rozstrzygnięcie powyższego problemu.

Odnosząc się do kwestii obrony przeciwlotniczej wojsk zmechanizowanych w najbliższej przyszłości, uprzejmie informuję, że obecnie planuje się ją zapewnić przy wykorzystaniu środków artyleryjskich w formie 23 mm podwójnych armat przeciwlotniczych rodziny ZU-23-2 oraz przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych typu Strzała-2M, sukcesywnie zastępowanych nowoczesnymi zestawami typu Grom, a w dalszej perspektywie – zestawami Piorun.

W ramach programu operacyjnego dotyczącego osiągnięcia zdolności operacyjnej w zakresie osłony obiektów, centrów administracyjno-gospodarczych, wojsk w rejonach operacyjnego rozwinięcia i w trakcie połączonej operacji obronnej w układzie narodowym, sojuszniczym i koalicyjnym planuje się wprowadzenie samobieżnych przeciwlotniczych zestawów raketowych typu Poprad, wyposażonych w rakiety Grom, a na dalszym etapie w rakiety Piorun, które będą zaawansowaną wersją rozwojową rakiet Grom.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie odstąpienia od planowanych
przez MON działań zmierzających do likwidacji
Wojskowej Komendy Uzupełnień
w Starachowicach (5183)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Krzysztofa Lipca w sprawie odstąpienia od planowanych przez MON działań zmierzających do likwidacji Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach (SPS-024-5183/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przeobrażenia, jakie zachodzą w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, szczególnie w kontekście prowadzonego procesu profesjonalizacji związanego m.in. ze zmniejszeniem zadań wojskowych komend uzupełnień w zakresie pokojowego uzupełniania jednostek wojskowych, wymusiły potrzebę ograniczenia liczebności tych organów. Prowadzone działania restrukturyzacyjne uzasadnione są również względami ekonomicznymi.

Nowy terytorialny zasięg działania wojskowych komend uzupełnień został określony w projekcie rozporządzenia ministra obrony narodowej zmieniającego rozporządzenie w sprawie wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień. W odniesieniu do terenu województwa świętokrzyskiego przewidziano likwidację Wojskowej Komendy Uzupełnień Kielce-Bukówka w Kielcach i Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach.

Podkreślenia wymaga fakt, że wyznaczanie poszczególnych wojskowych komend uzupełnień do reformowania oparto na wynikach prac analitycznych przeprowadzonych w resorcie obrony narodowej. W ich trakcie uwzględniano wszelkie czynniki mające wpływ na prawidłowe i sprawne realizowanie ustawowych zadań przez wszystkie wojskowe komendy uzupełnień w warunkach profesjonalnej armii, m.in. wielkość administrowanego obszaru, potencjał ludnościowy, liczbę posiadanych zasobów rezerw osobowych, zadania wojskowych komend uzupełnień w zakresie zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych i koszty administrowania bu-

dynków, jak również układy komunikacyjne umożliwiające dogodny dojazd obywatela do urzędu. Nie bez znaczenia pozostawały również aspekty o charakterze społecznym, związane z koniecznością likwidacji miejsc pracy w przewidzianych do rozformowania wojskowych komendach uzupełnień. Czynnikiem ludzki jest w takich sprawach niezwykle istotny, szczególnie w czasie obecnego kryzysu ekonomicznego.

Odnosząc się do szczegółowych pytań pana posła Krzysztofa Lipca, chciałbym zapewnić, że funkcjonowanie wszystkich wojskowych komend uzupełnień poddane zostało analizom w oparciu o takie same kryteria, o których wspomniano powyżej w kontekście funkcjonowania administracji wojskowej na terenie całego kraju. Dopiero wielokrotna analiza wskazanych czynników przy jednoczesnym uwzględnieniu kwestii operacyjno-obronnych oraz potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwłaszcza w zakresie mobilizacyjnego i wojennego uzupełniania stanów osobowych jednostek wojskowych, spowodowała podjęcie decyzji o rozformowaniu wspomnianych wojskowych komend uzupełnień na terenie województwa świętokrzyskiego. Taki podział ma na celu zapewnienie prawidłowego i sprawnego realizowania ustawowych zadań przez pozostałe wojskowe komendy uzupełnień na tym terenie, w tym również tych, związanych z prowadzeniem kwalifikacji wojskowej i naborem do zawodowej służby wojskowej.

Chciałbym również zaznaczyć, że podejmując decyzję o zmniejszeniu liczebności wojskowych komend uzupełnień uwzględniono także kwestie związane z kosztami finansowymi, które będą ponoszone przez budżet resortu obrony narodowej i budżet państwa w pierwszych dwóch, trzech latach po zakończeniu reformy. Koszty te spowodowane będą m.in. przez: — konieczność przystosowania pomieszczeń do zwiększonych kartotek i archiwów wojskowych komend uzupełnień w wyniku przekazywania ewidencji wojskowej po likwidowanych komendach, — wypłacenie odpraw zwalnianym żołnierzom zawodowym.

Przewiduje się jednak, że po upływie tego okresu coroczne oszczędności z tytułu zmniejszenia zatrudnienia i liczby utrzymywanych obiektów wojskowych kształtować się będą na poziomie około 90 mln zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wspomniany projekt rozporządzenia znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych. Przewiduje się, że zaplanowane w nim zmiany wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Krasonia**

w sprawie przekroczenia limitu na udzielenie świadczeń zdrowotnych w 2009 r. przez Dolnośląskie Centrum Transplantacji Komórkowych z Krajowym Bankiem Dawców Szpiku we Wrocławiu (5203)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Janusza Krasonia, posła na Sejm RP, z dnia 4 listopada 2009 r. w sprawie przekroczenia limitu na udzielenie świadczeń zdrowotnych w 2009 r. przez Dolnośląskie Centrum Transplantacji Komórkowych z Krajowym Bankiem Dawców Szpiku we Wrocławiu, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 12 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5203/09, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do przedmiotowej sprawy, uprzejmie informuję, iż zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym do prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Ww. zadania w imieniu funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

W związku z powyższym w ramach nadzoru sprawowanego nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia minister zdrowia zwrócił się do Dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej Oddziałem) z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w przedmiotowej kwestii.

Z informacji uzyskanych od dyrektora Oddziału wynika, iż Oddział zwraca szczególną uwagę na finansowanie świadczeń z zakresu chemioterapii i hematologii onkologicznej. Znana jest także Oddziałowi sytuacja Dolnośląskiego Centrum Transplantacji Komórkowych z Krajowym Bankiem Dawców Szpiku we Wrocławiu. W tym kontekście dyrektor Oddziału poinformował, iż w najbliższych kilku dniach planowane jest zwiększenie wartości kontraktu z ww. świadczeniodawcą o 1 104 284 zł.

Odnosząc się do wysokości zawartych z ww. świadczeniodawcą umów, według informacji uzyskanych z Oddziału, w roku 2008 wysokość początkowa kontraktu wynosiła 10 069 146 zł. W trakcie roku podpisano aneksy, które zwiększyły umowę o kwotę 1 926 380 zł oraz ugodę na kwotę 2 051 816 zł. Łącznie kontrakt wraz z ugodą za 2008 r. wyniósł 14 047 342 zł. Wykonanie tej umowy wynosi 12 637 952 zł, z czego zapłacono 12 473 088 zł.

W roku 2009 wartość początkowa kontraktu to 11 908 164 zł. W trakcie roku podpisano aneksy zwiększające kontrakt o kwotę 3 941 216 zł oraz ugodę na kwotę 872 161 zł. Daje to łączną kwotę 16 721 541 zł. Wykonanie tej umowy za okres od stycznia do października wynosi 12 519 990 zł (stan na dzień 18 listopada 2009 r.).

Pragnę jednocześnie zapewnić pana posła, że minister zdrowia podziela pogląd, iż świadczenia ratujące życie pacjentów powinny być udzielane niezwłocznie i bezwzględnie finansowane przez NFZ. W związku z tym w ramach ustawowych kompetencji będą podejmowane niezbędne kroki w celu zapewnienia finansowania tego rodzaju świadczeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie podziału środków finansowych NFZ
na terenie woj. łódzkiego (5222)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Mieczysława Marcina Łuczaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych Narodowego Funduszu Zdrowia na terenie województwa łódzkiego, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2009 r. (znak: SPS-024-5222/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27

sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

W związku z powyższym w ramach nadzoru sprawowanego nad Narodowym Funduszem Zdrowia minister zdrowia wystąpił do funduszu z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Ze stanowiska dyrektora Łódzkiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że wszyscy świadczeniodawcy województwa łódzkiego uczestniczący w procesie kontraktowania traktowani są jednakowo, a warunki, jakie należy spełniać, przystępując do konkursu ofert, dotyczące wymagań formalnych, kadrowych i sprzętowych są szczegółowo opisane w zarządzeniach prezesa NFZ.

Umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej nie są zawierane ze świadczeniodawcami ze względu na liczbę łóżek, lecz na zakresy świadczeń i wykonywane w ich ramach procedury, których wartość w katalogach jest różnie wyceniona.

Działając na podstawie art. 139 ust. 1 ww. ustawy, oddział przeprowadził postępowanie konkursowe, zawierając z WSS im. M. Skłodowskiej-Curie w Zgierz umowę na lata 2009–2011 o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne, jednakże z powodu braku podstawowego wyposażenia sprzętowego w oddziale okulistycznym, gastroenterologicznym oraz neurochirurgicznym, podpisano umowę warunkowo na I półrocze 2009 r. na obniżonych warunkach.

Zgodnie z załącznikiem nr 3 zarządzenia nr 93/2008/DSOZ prezesa NFZ w zakresie podstawowym okulistyki wymagane jest posiadanie w oddziale aparatu do komputerowego badania wzroku oraz keratometru, a w lokalizacji (szpitalu): mikroskopu operacyjnego, aparatu GDX lub HRT, perymetru statycznego oraz aparatu USG okulistycznego; dodatkowo bezwzględnie wymagane do realizacji świadczeń z grup: B11, B12, B13, B14, B15, B72, B73, B74 jest posiadanie w oddziale fakoemulsyfikatora, pachymetru, mikroskopu lustrzanego oraz lasera okulistycznego argonowego lub diodowego lub NdYAG.

Oddział Okulistyczny WSS w Zgierzu nie posiadał aparatu do komputerowego badania wzroku, aparatu GDX lub HRT do realizacji świadczeń w zakresie podstawowym, a także nie posiadał pachymetru i mikroskopu lustrzanego, czyli nie spełniał warunków do realizacji świadczeń w zakresie rozszerzonym. W związku z tak rażącymi brakami sprzętowymi w zakresie okulistyki Łódzki Oddział Wojewódzki NFZ zawarł umowę warunkowo, co podyktowane było koniecznością zapewnienia ubezpieczonym z powiatu zgierskiego dostępności do świadczeń oraz ciągłości w udzielaniu świadczeń u wieloletniego świadczeniodawcy.

Niejednokrotnie oddział informował dyrekcję WSS w Zgierzu pismami przypominającymi o uzupełnieniu podstawowego sprzętu okulistycznego. Dopiero w maju 2009 r. wyposażono oddział okulistycz-

ny w pachymetr, mikroskop lustrzany i autorefraktometr, natomiast nadal jest prowadzona procedura przetargowa na zakup aparatu GDX/HRT. Uwzględniając powyższe, na II półroczu 2009 r. umowa w zakresie okulistyki została podpisana na pełną stawkę obowiązującą w 2009 r.

Oddział Neurochirurgii WSS w Zgierzu z powodu braku aparatu RTG z ramieniem C oraz braku aparatu do tomografii komputerowej z opcją naczyniową, a także niespełniania norm kadrowych rekomendowanych przez Polskie Towarzystwo Neurochirurgów i konsultanta krajowego w dziedzinie neurochirurgii (co najmniej 6 specjalistów neurochirurgów, całodobowa dostępność do badań obrazowych), zawarł umowę z ŁOW NFZ na cały 2009 r. na obniżonych warunkach.

Oddział Gastroenterologiczny WSS w Zgierzu z powodu braku manometru i rektoskopu zawarł umowę z ŁOW NFZ na 2009 r. na obniżonych warunkach. W październiku 2009 r. zakupiono rektoskop, natomiast szpital jest w trakcie procedury przetargowej na zakup manometru do badań przewodu pokarmowego oraz aparatu RTG.

Zgodnie z przedstawionymi oświadczeniami dyrektora szpitala od 1 stycznia 2010 ww. oddziały będą spełniały wymagania zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego.

Odnośnie do kwestii obligowania Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Zgierzu przez oddział do pełnienia „ostrych dyżurów” dyrektor oddziału poinformował, że umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenia szpitalne we wszystkich zakresach tego szpitala została zawarta w ramach hospitalizacji, co zgodnie z definicją zawartą w ww. zarządzeniu prezesa NFZ oznacza całodobowe udzielanie świadczeń w trybie nagłym i planowym we wszystkie dni tygodnia, a dodatkowo w zakresie okulistyki – przez specjalistę w dziedzinie okulistyki lub w trakcie specjalizacji w dziedzinie okulistyki.

Dyrektor łódzkiego oddziału wojewódzkiego poinformował również, że porównanie kontraktów Oddziału Okulistycznego WSS w Zgierzu i Kliniki Okulistycznej NZOZ „Jasne Błonia” w stosunku do liczby łóżek jest nieprecyzyjne i nie jest podstawą do określenia wysokości kontraktu.

WSS w Zgierzu zawarł z ŁOW NFZ umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju leczenia szpitalne w zakresie okulistyki na hospitalizacje pełne w produkcie podstawowym obejmującym wszystkie procedury zabiegowe i zachowawcze realizowane w oddziale okulistycznym oraz produkcie rozszerzonym obejmującym procedury związane z zabiegiem operacyjnym usunięcia zaćmy.

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Jasne Błonia” zawarł z ŁOW NFZ umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2009 r. w rodzaju leczenia szpitalne w zakresie okulistyki na hospitalizacje planowe w produkcie podstawowym i rozszerzonym.

W postępowaniu konkursowym NZOZ „Jasne Błonia” przedstawił pełne wyposażenie sprzętowe wyma-

gane do realizacji świadczeń w obu produktach, a także rankingujący sprzęt dodatkowy według zarządzenia prezesa NFZ oraz certyfikaty personelu wykonującego procedury z zakresu chirurgii witreoretinalnej.

Różnica pomiędzy powyższymi polega między innymi na różnej wycenie katalogowej tych samych procedur: w pełnej hospitalizacji grupa B12 – usunięcie zaćmy powikłanej metodą emulsyfikacji z jednoczesnym wszczepieniem soczewki wyceniona jest na 71 pkt, a w hospitalizacji planowej na 67 pkt, grupa B13 – usunięcie zaćmy niepowikłanej metodą emulsyfikacji z jednoczesnym wszczepieniem soczewki w pełnej hospitalizacji wyceniona jest na 61 pkt, a w planowej na 58 pkt, grupa B16 – zabiegi z wykonaniem witrektomii z użyciem oleju silikonowego lub dekaliny w pełnej hospitalizacji wyceniona jest na 163 pkt, a w planowej na 155 pkt, grupa B17 – zabiegi z wykonaniem witrektomii w pełnej hospitalizacji wyceniona jest na 140 pkt, a w planowej na 133 pkt.

Porównanie wyceny katalogowej grup uwidacznia, iż świadczeniodawca realizujący pełne hospitalizacje otrzymuje większą zapłatę za te same grupy od świadczeniodawcy realizującego hospitalizacje planowe.

Wykonanie kontraktu w obu oddziałach okulistycznych przedstawia się następująco:

— W Oddziale Okulistycznym WSS w Zgierzu w zakresie podstawowym najczęściej realizowano grupę B96 leczenie zachowawcze >1 dnia (34% kontraktu), grupę B72 duże zabiegi w jaskrze i na naczyniówce (18% kontraktu), grupę B84 małe zabiegi witreoretinalne (7% kontraktu) oraz grupę B81 – duże zabiegi na siatkówce (7% kontraktu); grupa B16 zabiegi z wykonaniem witrektomii z użyciem oleju silikonowego lub dekaliny stanowią jedynie 3% kontraktu, a grupa B17 zabiegi z wykonaniem witrektomii stanowią 1% kontraktu.

— W Oddziale Okulistycznym NZOZ „Jasne Błonia” w zakresie podstawowym najczęściej realizowano grupę B17 – 47% kontraktu i grupę B16 – 37% kontraktu. Klinika przyjmuje pacjentów z całej Polski, operuje także pacjentów zdyskwalifikowanych do leczenia w innych ośrodkach. Działalność kliniki w zakresie retinologii zmniejsza ryzyko wysyłania pacjentów na leczenie za granicę. Wykonuje ponadto największą liczbę zabiegów z zakresu chirurgii witreoretinalnej w porównaniu ze wszystkimi świadczeniodawcami z terenu Łodzi i województwa.

— W Oddziale Okulistycznym WSS w Zgierzu w zakresie rozszerzonym najczęściej realizowano grupę B13 usunięcie zaćmy niepowikłanej metodą emulsyfikacji z wszczepem soczewki – 88% kontraktu, natomiast grupę B12 usunięcie zaćmy powikłanej metodą emulsyfikacji z wszczepem soczewki tylko – 9% kontraktu.

— W Oddziale Okulistycznym NZOZ „Jasne Błonia” w zakresie rozszerzonym ten stosunek był odwrotny, najczęściej wykonywano zabiegi usunięcia zaćmy powikłanej – 54% kontraktu, a zabiegi usunięcia zaćmy niepowikłanej stanowiły 46% kontraktu.

W związku z powyższą analizą oraz licznymi wnioskami świadczeniodawców w sprawie pokrycia kosztów przekroczenia liczby zakontraktowanych świadczeń szpitalnych Łódzki Oddział Wojewódzki NFZ z powodu braku funduszy na zapłatę nadwykonań we wszystkich zakresach postanowił między innymi zwiększyć wartość umowy o udzielanie świadczeń u świadczeniodawców realizujących świadczenia w ramach hospitalizacji planowej i „leczenia jednego dnia”. Istotnym argumentem uzasadniającym taką decyzję było znaczne skrócenie czasu pobytu pacjenta w oddziale, a zatem obniżenie kosztów hospitalizacji, a także zwiększenie dostępności do świadczeń i skrócenie czasu oczekiwania na zabiegi operacyjne i diagnostyczne.

Należy nadmienić, że w pierwszym półroczu 2009 r. WSS w Zgierzu w rodzaju leczenia szpitalne przekroczył zawartą umowę o kwotę 3 902 328,57 PLN. ŁÓW NFZ sfinansował świadczenia ponadlimitowe w kwocie 1 866 448,26 PLN, co stanowi 93% rzeczywistego wykonania.

Jednocześnie na przestrzeni ubiegłych lat WSS w Zgierzu przyczyniał się sukcesywnie do zmniejszania wartości swojego kontraktu, gdyż nie spełniał warunków określonych w zarządzeniu 93/2008/DSOZ prezesa NFZ, zatem nie został podpisany kontrakt na 2009 r. w zakresie chirurgii szczękowo-twarzowej. Także według księgi rejestrowej z dniem 31 grudnia 2005 r. nastąpiło zakończenie działalności w oddziale interny dziecięcej i alergologii, natomiast z dniem 4 listopada 2003 r. – oddziału obserwacyjno-izolacyjnego dla dzieci.

Z przytoczonych faktów wynika jednoznacznie, że obserwowane trudności w pozyskiwaniu przychodów przez jednostkę wynikają z niewypełnienia standardów świadczeń lub celowego ograniczenia działalności, a nie z nierównego traktowania.

Jednocześnie odnosząc się do kwestii tzw. nadwykonań, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez NFZ do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie zgodnie z art. 132 ust. 5 usta-

wy łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Witolda Namyślaka**

**w sprawie odmowy finansowania przez NFZ
wykonywanych świadczeń, których wartość
przekroczyła wysokość wcześniej zawartych
umów (5224)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Witolda Namyślaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 30 października 2009 r. w sprawie odmowy sfinansowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia wykonanych świadczeń, których wartość przekroczyła wcześniej zawarte umowy,

przesłanym przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5224/09, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień. Odnosząc się do kwestii zapłaty za świadczenia tzw. ponadlimitowe, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez NFZ do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi. Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. Nielimitowanych powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Ponadto dyrektor Pomorskiego OW NFZ poinformował, że umowy szpitalne obowiązujące w I półroczu

2009 r. zwiększono do pełnej wartości zrealizowanych świadczeń nielimitowanych oraz świadczeń w „umowach onkologicznych” (radioterapia, chemioterapia) oraz w zakresach oddziałów o profilu onkologicznym. W przypadku świadczeniodawców, którzy podpisali umowy (warunki finansowe) na okres rozliczeniowy kończący się 31 grudnia 2009 r. (w rodzajach: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień, rehabilitacja lecznicza, opieka paliatywna i hospicyjna, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze, leczenie stomatologiczne) również sporządzono aneksy mające na celu rozliczenie świadczeń wykonanych do 30 czerwca 2009 r. ponad wartość określoną w umowie. W rodzajach: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień, opieka paliatywna i hospicyjna wartość umów zwiększono do pełnej wartości udzielonych świadczeń; w rodzaju leczenie stomatologiczne maksymalnie do wartości wynikającej z wysokości obowiązującego etatu przeliczeniowego określonego zarządzeniem prezesa NFZ; w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze do pełnej wartości udzielonych świadczeń w zakresie zakładu opiekuńczo-leczniczego dla dzieci i młodzieży; w rodzaju rehabilitacja lecznicza do pełnej wartości zrealizowanych świadczeń, z wyjątkiem rehabilitacji kardiologicznej oraz świadczeń udzielanych w warunkach ambulatoryjnych (zrefundowano odpowiednio średnio ok. 80% i 50% świadczeń zrealizowanych ponad wartość określoną w umowie).

Jednocześnie dyrektor Pomorskiego OW NFZ poinformował, że w roku 2008 oddział dokonał ostatecznego rozliczenia wykonania wszystkich umów (warunków finansowych) obowiązujących do 31 grudnia 2008 r., zwiększając ich wartość we wszystkich rodzajach świadczeń do pełnej wysokości sprawozdanych świadczeń według stanu sprawozdawczości elektronicznej na dzień 16 lutego 2009 r. (w rodzaju leczenie stomatologiczne maksymalnie do wartości wynikającej z wysokości obowiązującego etatu przeliczeniowego określonego zarządzeniem prezesa NFZ).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego
Sądu Okręgowego w Krośnie (5235)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego w sprawie likwi-

dacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Krośnie przesłane przy piśmie z dnia 18 listopada 2009 r., nr SPS-024-5235/09, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować, że plan likwidacji najmniejszych wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych przygotowany został w ramach prowadzonych w Ministerstwie Sprawiedliwości prac dotyczących zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego. Działania w tym zakresie podjęte zostały przede wszystkim w celu racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej i administracyjnej.

Należy podkreślić, że zniesienie niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych uzasadnione jest także ze względu na potrzebę utworzenia silnych, wyspecjalizowanych jednostek sądownictwa gospodarczego, co z kolei przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tym pionie.

Przygotowany projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych uwzględnia zniesienie z dniem 1 stycznia 2010 r. wydziałów gospodarczych działających w Sądach Okręgowych w Elblągu, Gorzowie Wielkopolskim, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krośnie, Radomiu, Słupsku, Tarnobrzegu i Tarnowie.

Funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw. Tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Okręgowego w Krośnie kształtuje się na poziomie znacznie poniżej średniej krajowej.

W 2008 r. do Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Krośnie wpłynęło 60 spraw pierwszoinstancyjnych (GC) oraz 71 spraw gospodarczych odwoławczych (Ga). Tymczasem średni wpływ spraw gospodarczych do sądu okręgowego w kraju w omawianym okresie wyniósł: 240 spraw GC i 201 spraw Ga. Wpływ wskazanych kategorii spraw do Sądu Okręgowego w Krośnie stanowi zatem odpowiednio 25% i 35% średniego wpływu w kraju.

Przeniesienie spraw rozpoznawanych obecnie przez Wydział Gospodarczy w Sądzie Okręgowym w Krośnie do Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Rzeszowie nie powinno spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie spraw, gdyż wpływ spraw gospodarczych do Sądu Okręgowego w Rzeszowie kształtuje się również na poziomie poniżej średniej krajowej i wynosi 115 spraw GC i 119 spraw Ga. Przejęcie niewielkiej liczby spraw z Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Krośnie nie będzie stanowiło zatem poważnego problemu.

Istotne znaczenie dla oceny zasadności funkcjonowania Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Krośnie ma także fakt, iż limit etatów orzeczniczych w pionie gospodarczym tej jednostki wynosi 2,165. Taka liczba etatów (poniżej 3) stanowi poważne utrudnienie dla funkcjonowania wydziału gospo-

darczego, gdyż w ramach pionu gospodarczego nie ma możliwości utworzenia składu orzekającego przewidzianego do rozpoznawania spraw odwoławczych.

Należy również podkreślić, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do Sądu Okręgowego w Rzeszowie, położonego w większej odległości niż Krosno od siedziby lub miejsca zamieszkania przedsiębiorcy albo od siedziby kancelarii radcowskiej lub adwokackiej, nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i zawodowych pełnomocników, szczególnie biorąc pod uwagę niewielką liczbę spraw gospodarczych wpływających do Sądu Okręgowego w Krośnie. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego bliskiej lokalizacji.

Zaprezentowane powyżej argumenty wskazują na zasadność decyzji w zakresie zniesienia Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Krośnie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie przekazania Szpitalowi
Specjalistycznemu w Jaśle środków
finansowych za nadwykonania (5236)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Marka Kuchcińskiego, posła na Sejm RP, z dnia 28 października 2009 r., w sprawie przekazania Szpitalowi Specjalistycznemu w Jaśle środków finansowych za nadwykonania, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 18 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5236/09, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do przedmiotowej sprawy, uprzejmie informuję, iż zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym do prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.), nale-

żą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Ww. zadania w imieniu funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

W związku z powyższym minister zdrowia zwrócił się do dyrektora Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej oddziałem) z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w przedmiotowej kwestii.

Z informacji uzyskanych z oddziału wynika, iż realizacja świadczeń opieki zdrowotnej przez Szpital Specjalistyczny w Jaśle opiera się w 2009 r. na zawartych z oddziałem umowach, na mocy których kwota finansowania w stosunku do 2008 r. wzrosła o 1007 tys. zł. Zwiększenia umowy wynikały z zapłaty za tzw. świadczenia nielimitowane do wysokości ich wykonania, a także z dodatkowych środków finansowych, które oddział otrzymał w związku z wydanym przez prezesa NFZ zarządzenia nr 37/2009/DEF z dnia 4 sierpnia 2009 r. w sprawie zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r.

Dyrektor oddziału poinformował jednocześnie, że oddział nie posiada w chwili obecnej środków finansowych na zapłatę pozostałych tzw. nadwykonań zrealizowanych przez Szpital Specjalistyczny w Jaśle, jak i na dalsze zwiększenie kwoty finansowania świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych w 2009 r.

Odnosząc się do kwestii zapłaty za świadczenia tzw. ponadlimitowe, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym co do zasady świadczenia są finansowane przez NFZ do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważane w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi. Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym.

Ponadto uprzejmie informuję, iż przepisy rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r.

w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484) określają, że Narodowy Fundusz Zdrowia jest zobowiązany do sfinansowania świadczeń udzielonych w okresie rozliczeniowym, do kwoty zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy określonej w umowie. Okres rozliczeniowy został zdefiniowany jako okres roku kalendarzowego albo inny zawierający się w roku kalendarzowym okres oznaczony w umowie. Rozliczenie wykonania umowy następuje najpóźniej w terminie 45 dni po upływie okresu rozliczeniowego (§ 14 ust. 1, § 1 pkt 6, § 27 ust. 2 załącznika do ww. rozporządzenia).

W przypadku wykonania powyżej planu fundusz nie może zagwarantować sfinansowania świadczeń w wartości przekraczającej określoną w umowie wartość maksymalnego zobowiązania, z wyjątkiem świadczeń udzielanych w trybie nagłym bądź mających charakter świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe). Jednocześnie zgodnie z § 9 ww. rozporządzenia ministra zdrowia świadczeniodawca udziela świadczeń przez cały okres obowiązywania umowy, zgodnie z określonym w umowie harmonogramem pracy oraz planem. Z tego względu w ramach przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia z jednoczesnym obowiązkiem zapewnienia udzielania świadczeń niezwłocznie w stanach nagłych, wynikającym z art. 19 ww. ustawy o świadczeniach.

Pragnę jednocześnie poinformować, że w drugiej połowie 2009 r. Narodowy Fundusz Zdrowia przeznaczył dodatkowe środki na świadczenia opieki zdrowotnej w łącznej wysokości 1 668 999 tys. zł.

Najpierw w trybie art. 129 ww. ustawy o świadczeniach prezes Narodowego Funduszu Zdrowia zarządzeniem nr 37 z dnia 4 sierpnia 2009 r. dokonał zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r. (zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej), która rozdysponowała dodatni wynik finansowy funduszu za rok 2008 w wysokości 1 152 117 tys. zł.

Następnie zarządzeniami z 2009 r.: nr 48 z dnia 15 października, nr 49 z dnia 19 października, nr 55 z dnia 28 października i nr 64 z dnia 2 listopada prezes Narodowego Funduszu Zdrowia dokonał zmian planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r., które rozdysponowały kwotę 516 882 tys. zł z funduszu zapasowego, zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej funduszu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie zapowiedzi dotyczącej przekazania
Centrum Leczenia Oparzeń
w Siemianowicach Śląskich dodatkowych
pieniędzy na leczenie górników poparzonych
w katastrofie w kopalni Wujek (5238)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Marii Nowak z dnia 27 listopada 2009 r. przesłane przy piśmie pana Krzysztofa Putry, wicemarszałka Sejmu, z dnia 18 listopada 2009 r. (znak: SPS-024-5238/09) w sprawie dodatkowych pieniędzy dla Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich na leczenie górników poparzonych w katastrofie w kopalni Wujek uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym do prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do poruszonych w treści zapytania kwestii, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie ze stanowiskiem funduszu, z uwagi na szczególnie ciężki stan, w jakim znajdowały się osoby poszkodowane w opisanym wypadku, a co za tym idzie, z uwagi na kosztowne ich leczenie, płatnik świadczeń przewidywał, że finansowanie zrealizowanych procesów diagnostyczno-leczniczych następować będzie w oparciu o procedurę: 5.52.01.0001363 – świadczenie za zgodą płatnika. Dodatkowo, z uwagi na złożony charakter realizowanego u tej grupy pacjentów procesu diagnostyczno-leczniczego, Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich zostało poinformowane, że w przypadku powstania ewentualnych zapytań lub

wątpliwości z rozliczaniem tych świadczeń opieki zdrowotnej należy się kontaktować bezpośrednio z Działem Kontraktowania w Lecznictwie Szpitalnym, Opiece Psychiatrycznej i Świadczeń Odrębnie Kontraktowanych Śląskiego OW NFZ.

Jak wyjaśnia Narodowy Fundusz Zdrowia, do dnia dzisiejszego nie wpłynął żaden wniosek z Centrum Leczenia Oparzeń o sfinansowanie hospitalizacji pacjenta poszkodowanego w opisanym wypadku poprzez świadczenie: 5.52.01.0001363 – świadczenie za zgodą płatnika. Świadczeniodawca również nie zgłaszał problemów związanych z rozliczaniem hospitalizacji realizowanej u górników poszkodowanych w wypadku.

Ponadto uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie ze stanowiskiem Śląskiego OW NFZ dyrektor Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich zwrócił się z wnioskiem o zwiększenie wartości umowy realizowanej w rodzaju świadczenia odrębnie kontraktowane w zakresie: terapia hiperbaryczna, z uwagi na prowadzenie tego typu leczenia u poszkodowanych górników. Wniosek ten został rozpatrzony pozytywnie i umowy w zakresie terapii hiperbarycznej zostały zwiększone o odpowiednio 249 528 zł i 303 480 zł.

Natomiast w przypadku leczenia szpitalnego świadczeniodawca nie wystąpił z wnioskiem do funduszu o przeprowadzenie renegocjacji zwiększających wartość umowy na ten zakres świadczeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie obowiązującego od początku roku
szkolnego 2009/2010 rozporządzenia, zgodnie
z którym szkoły mogą dwie z czterech godzin
wychowania fizycznego poświęcić na zajęcia
wybrane przez uczniów (5240)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Piotra Polaka (SPS-024-5240/09) w sprawie obowiązującego od 1 września 2009 r. rozporządzenia, zgodnie z którym szkoły mogą dwie z czterech godzin wychowania fizycznego poświęcić na zajęcia wybrane przez uczniów, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Rozporządzenie ministra edukacji narodowej w sprawie dopuszczalnych form realizacji dwóch godzin

obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego zostało podpisane 19 sierpnia 2009 r. i opublikowane 26 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 136, poz. 1116). Data podpisania rozporządzenia nie jest odległa od daty rozpoczęcia roku szkolnego, jednak to nie może mieć wpływu na ofertę szkół w zakresie realizacji obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego.

Nowe rozporządzenie było bowiem poprzedzone rozporządzeniem ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie dopuszczalnych form realizacji czwartej godziny obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego (Dz. U. Nr 217, poz. 2128). Dotychczas w kl. IV–VI szkoły podstawowej oraz w gimnazjum jedna z czterech obowiązkowych godzin wychowania fizycznego w ramach tygodniowego wymiaru godzin mogła być realizowana w formach wskazanych w rozporządzeniu. Od 1 września 2009 r., zgodnie z nowym rozporządzeniem w kl. IV–VI szkoły podstawowej, w gimnazjum oraz w szkołach ponadgimnazjalnych dwie godziny z obowiązkowych godzin wychowania fizycznego w ramach tygodniowego wymiaru godzin mogą być realizowane w formach wskazanych w rozporządzeniu.

Zatem dyrektorzy szkół od 2003 r. przygotowują propozycje wskazujące formy realizacji zajęć wychowania fizycznego. Ponadto projekt nowego rozporządzenia był znany kuratorom oświaty i dyrektorom szkół znacznie wcześniej. Projekt był przesłany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych oraz zamieszczony na stronie BIP Ministerstwa Edukacji Narodowej. Liczba obowiązkowych godzin zajęć wychowania fizycznego w poszczególnych typach szkół nie uległa zmianie, nie zwiększa się też obsada kadrowa. Zmiana dotyczy jedynie możliwości zorganizowania części tych zajęć w formach innych niż tradycyjne, stąd też nie powoduje ona skutków finansowych.

Oferta szkoły do odnośnie realizacji obowiązkowych godzin zajęć wychowania fizycznego uwzględnia nie tylko potrzeby zdrowotne uczniów i ich zainteresowania, ale także uwarunkowania lokalne, możliwości kadrowe i inne. Oferta ta może być z roku na rok zmieniana i udoskonalana, w zależności od tego, czym dysponuje szkoła, jakie formy wypracowano w poprzednich latach oraz od tego, w czym się specjalizuje.

Należy nadmienić, że działania szkół mogą wspierać lokalne instytucje i organizacje społeczne, bowiem zgodnie z art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 7 września 2009 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) organy administracji publicznej prowadzące szkoły i placówki współdziałają z organizacjami pozarządowymi, a także osobami prawnymi prowadzącymi działalność statutową w zakresie oświaty i wychowania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie wadliwego zdaniem ekspertów
medycyny i prawa rozporządzenia
ministra zdrowia dotyczącego opieki
paliatywnej i hospicyjnej, które weszło w życie
dnia 31 sierpnia 2009 r. (5241)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem złożonym przez pana posła Piotra Polaka w sprawie wadliwego, zdaniem ekspertów medycyny i prawa, rozporządzenia ministra zdrowia dotyczącego opieki paliatywnej i hospicyjnej, które weszło w życie dnia 31 sierpnia 2009 r. (znak: SPS-024-5241/09), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Wobec wyrażonych w ww. zapytaniu zastrzeżeń co do treści rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1138) uprzejmie informuję, że warunkiem do określenia przez ministra zdrowia świadczeń gwarantowanych w poszczególnych zakresach, w tym świadczeń z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej, było uzyskanie pozytywnej rekomendacji Agencji Oceny Technologii Medycznych w sprawie wykazów świadczeń opieki zdrowotnej gwarantowanych do finansowania ze środków publicznych.

Rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych zawierają wszystkie świadczenia, które zostały ujęte w zarządzeniach prezesa NFZ regulujących postępowania w sprawie zawarcia i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w bieżącym roku.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż zakres świadczeń w opiece paliatywnej i hospicyjnej, określonych w rozporządzeniu wskazanym przez pana posła Piotra Polaka, odpowiada zakresowi świadczeń w opiece paliatywnej i hospicyjnej, zawartych w obowiązującym w br. zarządzeniu prezesa NFZ nr 96/2008/DSOZ z dnia 23 października 2008 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzajach: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze oraz opieka paliatywna i hospicyjna. Nawiązując do prowadzonych przez Ministerstwo Zdrowia konsultacji społecznych projektów 13 rozporządzeń w sprawie świadczeń gwarantowanych w poszczególnych zakresach, uprzejmie informuję, że projekty rozporządzeń koszykowych zostały poddane szerokim konsultacjom społecznym obejmującym takie podmioty, jak np. Naczelna Rada Lekarska, Naczelna Rada Aptekarska, Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych, Związek Pracodawców Służby Zdrowia, Instytut Matki i Dziecka w Warszawie, Centrum Onkologii – Instytut im. Marii Skłodowskiej-Curie w Warszawie, Unia Szpitali Klinicznych, Instytut Praw Pacjenta i Edukacji Zdrowotnej, stowarzyszenie Primum Non Nocere oraz inne związki zawodowe i or-

ganizacje działające w ochronie zdrowia. W ramach konsultacji społecznych projekty zostały zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia. Należy zwrócić uwagę, że proces uzgodnień zewnętrznych i konsultacji społecznych prowadzony był w sposób maksymalnie efektywny i skuteczny, ponieważ rozporządzenia koszykowe, zgodnie z przepisami ustawy, powinny być wydane do dnia 31 sierpnia br., natomiast proces legislacyjny mógł rozpocząć się dopiero po podpisaniu „ustawy koszykowej” przez prezydenta RP, co nastąpiło w dniu 20 lipca br.

Odnosząc się do zawartego w ww. interpelacji zarzutu jednakowego potraktowania działalności hospicjów dziecięcych i dla dorosłych, uprzejmie informuję, że fakt, iż opieka paliatywna i hospicyjna dla dzieci jest odrębnym świadczeniem opieki zdrowotnej, został uwzględniony w wymaganiach dotyczących personelu medycznego udzielającego świadczeń w warunkach domowych – w hospicjum domowym dla dzieci do ukończenia 18 r.ż. – poprzez określenie odrębnych wymagań dla opieki nad dziećmi. Jednocześnie, w związku z informacją, iż okres opieki nad pacjentami w hospicjach pediatrycznych jest znacząco dłuższy oraz że ta różnica czasowa może być przyczyną odmowy finansowania przez NFZ niektórych schorzeń i wprowadzenia dyskryminujących limitów przyjęć dla dzieci chorych na choroby nowotworowe, uprzejmie informuję, że przedmiotowe rozporządzenie nie określa czasu pobytu świadczeniobiorców w hospicjach dziecięcych i dla dorosłych, natomiast zgodnie z § 9 ww. rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej warunkami realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej są: przedstawienie skierowania wystawionego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego oraz wskazania medyczne, a w szczególności fakt występowania u świadczeniobiorcy jednostki chorobowej, o której mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, nie rokującej nadziei na wyleczenie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie interpretacji przepisów prawnych
dotyczących czynności komorniczych (5247)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Ireneusza Rasia przesłane przy

piśmie z dnia 18 listopada 2009 r., nr SPS-024-5247/09, dotyczące interpretacji przepisów o zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej, przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z regulacją zawartą w art. 775 K.p.c. przepisów art. 773 i art. 774 K.p.c. (dotyczących trybu postępowania w przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego) nie stosuje się w razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowego zabezpieczenia, jak również zbiegu zabezpieczenia administracyjnego z egzekucją sądową.

Jedynym wyjątkiem jest tu wypadek przewidziany w art. 751 K.p.c., który odnosi się do sytuacji, gdy przedmiotem zabezpieczenia są rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu albo też gdy sąd na wniosek obowiązanego polecił komornikowi dokonanie sprzedaży zajętej rzeczy, wierzytelności lub prawa. W takim przypadku z uwagi na fakt, że rzeczy, wierzytelności lub prawa będące przedmiotem zabezpieczenia podlegają sprzedaży, istnieje konieczność dokonania czynności egzekucyjnych, a zatem – w razie zaistnienia zbiegu zabezpieczenia sądowego i egzekucji administracyjnej – niezbędne jest rozstrzygnięcie przez sąd, który z organów (tzn. czy komornik, czy administracyjny organ egzekucyjny) powinien tych czynności dokonać.

Natomiast odnosząc się do kwestii ewentualnej niezgodności pomiędzy art. 775 K.p.c. a § 35 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników (Dz. U. Nr 10, poz. 52, z późn. zm.), wskazać należy, że powyższe rozporządzenie zostało wydane na podstawie następujących przepisów:

— art. 772 K.p.c. upoważniającego do określenia szczegółowych przepisów o czynnościach komorników oraz taksy za czynności komorników,

— art. 855 § 2 K.p.c. przewidującego określenie, kiedy przedmioty zajęte w ramach egzekucji z ruchomości należy złożyć do depozytu sądowego lub na przechowanie określonym instytucjom,

— art. 865 § 3 K.p.c. zawierającego upoważnienie do określenia innych ruchomości (oprócz nieużywanych ruchomości stanowiących przedmiot obrotu handlowego) podlegających sprzedaży instytucjom bankowym, maklerskim i innym, jak również zasad sprzedaży tych ruchomości,

— art. 868 K.p.c. upoważniającego do ustalenia przepisów określających zasady i tryb przeprowadzenia publicznej licytacji, w szczególności podstawy do wyłączenia z przetargu, oraz

— art. 947 § 2 K.p.c. przewidującego określenie szczegółowego sposobu przeprowadzenia opisu i oszacowania nieruchomości.

Ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 112, poz. 769) został uchylony art. 772 K.p.c. Natomiast ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cy-

wilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804) uchylono art. 865 § 3 K.p.c.

Oznacza to, że spośród przepisów, na podstawie których wydane zostało rozporządzenie w sprawie czynności komorników, nadal obowiązują jedynie art. 855 § 2, art. 868 oraz art. 947 § 2 K.p.c. Zatem powyższe rozporządzenie zachowało moc obowiązującą jedynie w takiej części, w jakiej podstawę jego wydania stanowią nadal obowiązujące przepisy.

Przepis § 35 rozporządzenia dotyczył kwestii zbiegu egzekucji sądowej z zabezpieczeniem administracyjnym, a więc przedmiot jego regulacji objęty był upoważnieniem zawartym w art. 772 K.p.c. (w części upoważniającej do określenia szczegółowych czynności komornika).

Przepis § 35 rozporządzenia utracił zatem moc wraz z uchyceniem art. 772 K.p.c., a co za tym idzie, nie może zachodzić sprzeczność pomiędzy tym przepisem a regulacją zawartą w art. 775 K.p.c.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie odmowy wypłacenia przez NFZ
pieniędzy za tzw. nadwykonania Szpitalowi
Specjalistycznemu im. H. Klimontowicza
w Gorlicach (5248)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani Barbary Bartuś, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 listopada 2009 r., w sprawie odmowy wypłacenia przez NFZ pieniędzy za tzw. nadwykonania Szpitalowi Specjalistycznemu im. H. Klimontowicza w Gorlicach, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 listopada 2009 r. (znak: SPS-024-5248/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do sprawy dotyczącej możliwości sfinansowania świadczeń ponadlimitowych, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz

kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez NFZ do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub nielimitowanych. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym, kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Dyrektor Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia poinformował ponadto, że Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza w Gorlicach w związku z realizacją świadczeń nielimitowanych w rodzaju leczenia szpitalne otrzymał w roku 2009 zwiększenie umowy w wysokości 800 139 zł.

Dyrektor oddziału poinformował również, że Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ dopuszcza możliwość dodatkowego finansowania innych, nieopłaconych świadczeń zweryfikowanych jako ratujące życie lub stanowiące zagrożenie epidemiologiczne; zależało to będzie jednak od środków, jakimi będzie dysponował fundusz z końcem roku, po opłaceniu świad-

czeń w zakresie radioterapii, chemioterapii, programów lekowych i tzw. świadczeń Nielimitowanych oraz po ewentualnym odzyskaniu środków z innych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej wykazujących tzw. niewykonania i zabezpieczeniu odpowiednich kwot na realizację sztywnych pozycji planu, nieograniczonych wartością zobowiązań kontraktowych (refundacja cen leków, podstawowa opieka zdrowotna). W przypadku poprawy sytuacji ekonomicznej oddziału, leczenie szpitalne będzie jednym z głównych priorytetów dla płatnika.

W odniesieniu do definicji stanu zagrożenia życia informuję uprzejmie, że zgodnie z art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) stan nagłego zagrożenia zdrowotnego – to stan polegający na nagłym lub przewidywanym w krótkim czasie pojawieniu się objawów pogarszania zdrowia, którego bezpośrednim następstwem może być poważne uszkodzenie funkcji organizmu lub uszkodzenie ciała lub utrata życia, wymagający podjęcia natychmiastowych medycznych czynności ratunkowych i leczenia. Należy jednak nadmienić, że o przyjęciu pacjenta do szpitala w trybie pilnym decyduje lekarz, oceniając jego stan zdrowia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Czesława Hoca i Stefana Strzałkowskiego**

**w sprawie danych z zakresu epidemiologii
występowania określonych chorób i schorzeń
w powiecie szczecineckim
(woj. zachodniopomorskie) w odniesieniu
do średniej w województwie i średniej krajowej
(5249)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo SPS-024-5249/09 z dnia 18 listopada 2009 r., przy którym przekazano zapytanie poselskie pana posła Czesława Hoca i pana posła Stefana Strzałkowskiego z dnia 7 listopada 2009 r. w sprawie danych z zakresu epidemiologii występowania określonych chorób i schorzeń w odniesieniu do średniej w województwie i średniej krajowej w powiecie szczecineckim, poniżej uprzejmie przedstawiam wyjaśnienia odnośnie do postawionego przez panów posłów zapytania.

Źródłem danych optymalnym z punktu widzenia oceny rozmiarów zdrowotnych w odniesieniu do chorób będących przedmiotem zapytania panów posłów mógłby być system informacyjny gromadzący indywidualne dane o osobach leczonych w podstawowej opiece zdrowotnej oraz ambulatoryjnej opiece specjalistycznej. Niestety w Polsce w programie badań statystycznych statystyki publicznej brak jest takiego systemu, a zatem brak jest danych o tym, z jakimi chorobami zgłaszają się pacjenci do lekarzy ambulatoryjnej opieki zdrowotnej. Drugim możliwym źródłem informacji, aczkolwiek obejmującym tylko cięższe przypadki chorób będących przedmiotem zainteresowania, jest Ogólnopolskie Badanie Chorobowości Szpitalnej Ogólnej. Jest ono jedynym źródłem informacji o przyczynach hospitalizacji, stosowanych procedurach oraz długości hospitalizacji dla wszystkich osób leczonych w szpitalach w Polsce bez względu na ich status ubezpieczenia i miejsce zamieszkania w kraju lub za granicą. Dostarcza ono informacji o poszczególnych pacjentach z uwzględnieniem ich charakterystyki demograficzno-społecznej, a jego wyniki wykorzystywane są w sektorze zdrowia dla potrzeb planowania i analiz opieki szpitalnej, a także ocen stanu zdrowia ludności i zaspokojenia potrzeb zdrowotnych. Badanie jest prowadzone w ramach Programu Badań Statystycznych Statystyki Publicznej pod nadzorem Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego – PZH na zlecenie Ministerstwa Zdrowia.

Wprawdzie w badaniu mają uczestniczyć wszystkie szpitale ogólne w kraju, jednak nie udało się jeszcze osiągnąć 100% kompletności. Wśród ok. 15% szpitali nieprzekazujących danych do NIZP-PZH do roku 2007 włącznie zaliczał się też szpital działający w ramach Zakładu Opieki Zdrowotnej w Szczecinku. Z tego względu nie jest możliwe przeprowadzenie analizy chorobowości hospitalizowanej mieszkańców tego miasta. W związku z powyższym niezmiernie trudne, jeśli nie niemożliwe, jest pełne udzielenie odpowiedzi na wszystkie aspekty zapytania zawartego w interpelacji panów posłów. Niemniej kierując się danymi będącymi w posiadaniu Ministerstwa Zdrowia, uprzejmie informuję panów posłów jak niżej.

Pewien obraz dotyczący rozpowszechnienia chorób nowotworowych wśród mieszkańców powiatu szczecineckiego na tle sytuacji w województwie zachodniopomorskim oraz w całym kraju daje analiza umieralności z powodu nowotworów. Przeprowadzono ją dla 3-letniego okresu 2005–2007. Obliczono standaryzowane wskaźniki umieralności, przyjmując osobno jako standard poziom umieralności w całej Polsce oraz w całym województwie zachodniopomorskim. Analizowano umieralność z powodu nowotworów ogółem, nowotworu złośliwego żołądka, nowotworu złośliwego wątroby, nowotworu złośliwego oskrzela i płuca, czerniaka złośliwego skóry, innych nowotworów złośliwych skóry, nowotworów ośrodkowego układu nerwowego, nowotworów złośliwych tkanki limfatycznej. Przeprowadzono również anali-

zę umieralności z powodu przewlekłych chorób dolnych dróg oddechowych.

W wyniku analizy stwierdzono, że tylko w przypadku nowotworów złośliwych tkanki limfatycznej umieralność mieszkańców powiatu szczecineckiego była statystycznie istotnie wyższa niż Polski ogółem i mieszkańców województwa zachodniopomorskiego ogółem. Standaryzowany wskaźnik umieralności w pierwszym przypadku wynosił 2,46, a w drugim przypadku 2,44, co oznacza, że ryzyko zgonu mieszkańców powiatu było prawie dwuipółkrotnie wyższe od przeciętnego dla Polski i województwa.

Oszacowana przeciętna długość życia mieszkańców powiatu szczecineckiego w latach 2005–2007 (mężczyźni – 69,1 lat, a kobiety – 78,2 lat) jest krótsza niż mieszkańców większości pozostałych powiatów w województwie zachodniopomorskim, ale nie jest najkrótsza. W najgorszej sytuacji pod tym względem są mężczyźni mieszkający w powiecie łobeskim (68,5 lat) oraz kobiety w powiecie koszalińskim (77,8 lat).

Odnosząc się do zaburzeń psychicznych, takich jak zaburzenia nastroju (afektywne), zaburzenia nerwicowe i somatoformiczne, zespoły behawioralne związane z czynnikami fizycznymi, zaburzenia osobowości i zachowania dorosłych, uprzejmie informuję panów posłów, że w roku 2007 hospitalizowano 93 osoby z powiatu szczecineckiego z powodu ww. zaburzeń. Stanowi to wskaźnik 120 na 100 tys. populacji powiatu. Wskaźnik hospitalizacji z powodu tych zaburzeń dla całego województwa zachodniopomorskiego wynosił w tym okresie 109 na 100 tys., a dla całej Polski 102 na 100 tys. W poradni zdrowia psychicznego (jedynej funkcjonującej na terenie powiatu) leczono się z powodu ww. zaburzeń w 2007 r. 429 osób, co stanowi wskaźnik 555 na 100 tys. W tym samym czasie wskaźnik tych zaburzeń w województwie zachodniopomorskim wynosił 1036 na 100 tys., a w całej Polsce 1630 na 100 tys. Pragnę jednak zaznaczyć, że informacje o opiece ambulatoryjnej dotyczą leczonych w powiecie szczecineckim, a nie osób zamieszkujących w powiecie, a leczonych w poradniach usytuowanych poza nim.

Schorzenia z zakresu układu oddechowego, o których częstość na terenie powiatu szczecineckiego i porównanie ze średnią wojewódzką oraz średnią krajową pytają panowie posłowie to: ostre i przewlekłe choroby górnych dróg oddechowych, w tym astma oraz rak płuca. Ostre schorzenia górnych dróg oddechowych są niezwykle częste w całej populacji, jednakże nie ma obowiązku ich zgłaszania i rejestracji. W związku z tym niemożliwe jest porównanie częstości występowania w powiecie szczecineckim w stosunku do całego województwa i kraju. Podobnie rzecz się ma z przewlekłymi schorzeniami górnych dróg oddechowych. Szacuje się, że w całej populacji ok. 5% dotkniętych jest przewlekłą obturacyjną chorobą płuc, a drugie 5% astmą. Jednakże nie ma dokładnych danych co do chorobowości na te schorzenia. Dane możliwe do uzyskania z wojewódzkich centrów zdrowia publicznego dotyczą tylko hospitalizacji, co

stanowi margines chorobowości. Uzyskanie precyzyjnych danych związane musiałoby być z przeprowadzeniem szczegółowego badania epidemiologicznego z udziałem wszystkich lekarzy POZ na terenie powiatu, województwa i kraju.

Zapadalność na raka płuca w województwie zachodniopomorskim wynosi dla mężczyzn 109,9/100 tys. mieszkańców, a dla kobiet 33,5/100 tys. mieszkańców. Średnie krajowe wynoszą odpowiednio 85,2/100 tys. mieszkańców i 24,4/100 tys. mieszkańców. Są to jednakże współczynniki surowe i trudno określić, czy zapadalność ta jest rzeczywiście wyższa od średniej krajowej, bez przeprowadzenia standaryzacji demograficznej. Powiat szczecinecki liczy sobie 77 tys. mieszkańców, przeprowadzenie zatem w takiej populacji badań epidemiologicznych chorób o dużej częstotliwości populacyjnej niezależnie od olbrzymich trudności metodologicznych, zawsze narażone jest na wszystkie zaburzenia wynikające z tzw. epidemiologii małych liczb.

Ponadto pragnę dodać, że badania jakości powietrza prowadzone w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska (PMŚ), koordynowanego i nadzorowanego na mocy ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.) przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska (GIOŚ) wskazują, że stężenia pyłu zawieszonego w powiecie szczecineckim nie odbiegają w żaden sposób od mierzonych w województwie zachodniopomorskim. Wartości stężeń kształtują się na poziomie średniej w województwie (21 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ w roku 2007) i stanowią przeciętnie połowę wartości dopuszczalnej.

Wyniki wielu prac dotyczących ocen i analiz jakości powietrza atmosferycznego (publikowanych w kraju i za granicą) wskazują, że stężenia pyłu zawieszonego PM 10 stanowią obecnie główny i kluczowy problem, jeśli chodzi o dotrzymanie standardów jakości powietrza i szacowane skutki zdrowotne wynikające z narażenia mieszkańców Europy na to zanieczyszczenie. Wynika to głównie z charakteru samego zanieczyszczenia (zanieczyszczenie pierwotne i wtórne) i źródeł jego emisji. Koncentracja pyłu zawieszonego w powietrzu zależy od wielu czynników, takich jak: napływ zanieczyszczonego powietrza z innych obszarów, stopień rozpraszania zanieczyszczenia zależnego m.in. od typu zabudowy, zdolności pochłaniania zanieczyszczeń na danym obszarze, wielkości emisji do powietrza, rodzaju źródeł emisji (emisja niezorganizowana z sektora komunalno-bytowego) oraz warunków meteorologicznych.

Wysokości stężeń benzo(a)pirenu (BaP) mierzone na stacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej w Szczecinku są w porównaniu do wartości normatywnej na relatywnie wysokim poziomie (stężenie średnie roczne w roku 2007 w tym miejscu wynosiło 3,7 ng/m^3). Na podobnym bądź wyższym poziomie wysokości stężeń mierzone są na 40% stanowisk pomiarowych PMŚ BaP w kraju. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że mimo wszystko jest to bardzo niski poziom stężeń,

w praktyce trudny do osiągnięcia nie tylko w warunkach polskich. Zanieczyszczenie to wykazuje wyraźną sezonową zmienność stężeń. Wartości dobowych stężeń BaP w sezonie grzewczym są często wielokrotnie wyższe niż w okresie ciepłym. Badania te wskazują na istniejący problem zanieczyszczenia powietrza tym związkim w Polsce w aspekcie dotrzymania wartości kryterialnych. Na uwagę zasługuje fakt, że normatywna wartość dla BaP na poziomie 1 ng/m^3 , określona jako poziom docelowy, ma być osiągnięta w roku 2013. Pierwsza ocena stopnia zanieczyszczenia BaP została wykonana, zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), przez GIOŚ w roku 2007. Ocena ta pokazała, że ponad 40% stref w Polsce wymaga wdrożenia tzw. programów ochrony powietrza (w województwie zachodniopomorskim wskazane do programów naprawczych były 4 z 13 stref). Najczęstszą wskazywaną przez specjalistów przyczyną podwyższonych stężeń BaP w Polsce było oddziaływanie emisji związanych z indywidualnym ogrzewaniem budynków (ponad 45%), a w następnej kolejności emisją z zakładów przemysłowych, ciepłowni i elektrowni (13%) oraz specyficzne lokalne warunki rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń (9%). Oznacza to, że wskazanie konkretnego obiektu jako głównego sprawcy podwyższonych stężeń w danym regionie jest w praktyce bardzo trudne do określenia (o ile w ogóle jest możliwe) i wymaga wykonania szeregu działań dodatkowych badań i pomiarów z wykorzystaniem modelowania matematycznego, na które w praktyce władze lokalne nie mają funduszy.

W kwestii oddziaływania zakładów przemysłowych na środowisko uprzejmie informuję, że każdy z takich podmiotów zobowiązany jest posiadać ocenę oddziaływania na środowisko oraz pozwolenia na dopuszczalną emisję szkodliwych substancji do środowiska. Niestety wielokrotnie ma to niewiele wspólnego z zagrożeniami zdrowotnymi ludności (takie kryteria nie są w tych ocenach uwzględniane). W przypadku skarg składanych przez społeczeństwo na dany podmiot (zakład) wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska (WIOŚ) są zobligowane do odpowiedniej interwencji oraz kontroli danego podmiotu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Szyszki**

**w sprawie ciągłych opóźnień pociągów
pospiesznych i osobowych na trasie kolejowej
Warszawa – Piaseczno (5251)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Jana Szyszki w sprawie ciągłych opóźnień pociągów pospiesznych i osobowych na trasie kolejowej Warszawa – Piaseczno przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zarządca infrastruktury kolejowej oraz przewoźnicy pasażerscy, których pociągi kursują na trasie Warszawa – Piaseczno, dokonali analizy opóźnień występujących w listopadzie br. Odnotowano 10 awarii, które spowodowały opóźnienia 44 pociągów pasażerskich. Wśród przyczyn opóźnień zidentyfikowano m.in.: defekty taboru kolejowego, skomunikowania z pociągami opóźnionymi, brak zasilania sieci trakcyjnej, interwencje Policji do podróżnych, wypadki oraz wprowadzane doraźnie ograniczenia prędkości dla pociągów. Z powyższej analizy wynika, że opóźnienia pociągów na odcinku Warszawa – Piaseczno mają charakter incydentalny i nie były to opóźnienia powtarzające się cyklicznie. Tym samym nie było możliwości ich przewidzenia, co pozwoliłoby na podjęcie kroków zmierzających do ich wyeliminowania.

Inną kwestią są prowadzone jesienią bieżącego roku na odcinku Warka – Radom prace utrzymaniowe, które w okresie weekendów powodowały przerwy w ruchu pociągów. Dla pociągów regionalnych wprowadzano komunikację zastępczą, natomiast pociągi międzywojewódzkie kursowały drogą okrężną, co skutkowało wydłużonym czasem przejazdu. Zmiany w organizacji ruchu pociągów były planowane, dlatego nie miały charakteru opóźnień, niemniej o ile informacja o czasowych zmianach nie dotarła do podróżnych, zmiana mogła zostać odebrana jako znaczące opóźnienie pociągu. Minister infrastruktury podpisał z PKP InterCity SA umowę o organizowanie, wykonywanie i dofinansowanie kolejowych przewozów międzywojewódzkich. Umowa ta obliguje przewoźnika do dbałości o zachowanie punktualności kursowania pociągów. W przypadku wystąpienia znaczącego opóźnienia spowodowanego przez przewoźnika naliczana jest kara umowna, która jest elementem systemu egzekwującego od spółki zapewnienie odpowiedniej jakości świadczonych usług.

W zakresie kolejowych przewozów regionalnych rząd nie oddziałuje na jakość świadczonych usług, gdyż są to kompetencje samorządów województw po-

siadających status organizatorów kolejowych przewozów regionalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Juliusz Engelhardt

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Sztolcmana**

**w sprawie wykazu produktów leczniczych
dostępnych w punktach aptecznych (5253)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Sztolcmana z dnia 27 listopada 2009 r., nr SPS-024-5253/09, uprzejmie informuję, co następuje.

Minister zdrowia świadomy wystąpienia błędów w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 6 października 2009 r. w sprawie wykazu produktów leczniczych, które mogą być dopuszczone do obrotu w placówkach obrotu pozaaptecznego oraz punktach aptecznych (Dz. U. Nr 171, poz. 1335), rozpoczął prace legislacyjne mające na celu nowelizację przedmiotowego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia, zgodnie z uchwałą nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), będzie przedmiotem uzgodnień zewnętrznych i konsultacji społecznych, w trakcie których każdy zainteresowany będzie mógł w przewidzianym terminie zgłosić swoje uwagi.

Jednocześnie pragnę stanowczo podkreślić, iż minister zdrowia nie proceduje nad projektami aktów normatywnych mających na celu likwidację punktów aptecznych i sklepów zielarsko-medycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Twardowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Piotra Polaka**

w sprawie projektu „Przedsiębiorczość szansą dla kobiet” realizowanego przez Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie (5254)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Piotra Polaka, posła na Sejm RP, w

sprawie projektu „Przedsiębiorczość szansą dla kobiet” realizowanego przez Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie pragnę przedstawić poniżej stosowne wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Projekt wojewódzkiego urzędu pracy adresowany do kobiet powracających na rynek pracy po przerwie związanej z urodzeniem i wychowaniem dzieci jest realizowany w ramach działania 6.2 Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”: Promocja przedsiębiorczości i samozatrudnienia. Działanie to ma charakter regionalny, co oznacza, że konkursy na nabór wniosków o dofinansowanie projektu odbywają się w każdym z szesnastu województw zgodnie z harmonogramem określonym w rocznym planie działania. Jednocześnie wsparcie to jest dostosowane do specyfiki potrzeb regionu oraz problemów występujących na regionalnym rynku pracy, dlatego nie ma możliwości odgórnego zadecydowania, jaka grupa docelowa zostanie objęta wsparciem w danym projekcie. Pomoc adresowana jest w pierwszej kolejności do osób znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji na rynku pracy, w tym m.in. do kobiet planujących powrót do życia zawodowego, ale również do osób młodych, które po raz pierwszy wchodzi na rynek pracy, osób niepełnosprawnych, osób powyżej 45. roku życia, które zainteresowane są prowadzeniem własnej działalności gospodarczej. Należy jednocześnie zaznaczyć, że regionalne instytucje pośredniczące (samorząd województwa) mają możliwość kształtowania obszarów wsparcia priorytetowych z punktu widzenia potrzeb regionalnego i lokalnego rynku pracy poprzez zastosowanie odpowiednich kryteriów wyboru projektów (dostępu i strategicznych). W planach działania na 2010 r. kryteria premiujące wsparcie dla kobiet w realizowanych projektach w działaniu 6.2 zostały uwzględnione w siedmiu z szesnastu województw (m.in. w woj. dolnośląskim, kujawsko-pomorskim, lubelskim, łódzkim, wielkopolskim i małopolskim), tym samym projekty adresowane do tej grupy mają szansę na zdobycie dodatkowej punktacji w trakcie oceny merytorycznej wniosku o dofinansowanie projektu.

Projekty mogą być realizowane przez każdy podmiot (z wyłączeniem osób fizycznych) posiadający doświadczenie w zakresie promocji przedsiębiorczości, w tym m.in. instytucje rynku pracy (np. wojewódzkie urzędy pracy), uczelnie wyższe, organizacje pozarządowe zajmujące się wspieraniem przedsiębiorczości, agencje rozwoju regionalnego i lokalnego, jednostki naukowe i badawcze.

Pomoc oferowana uczestnikom projektu obejmuje pomoc doradczą-szkoleniową dla osób planujących samodzielne prowadzenie działalności gospodarczej, przyznanie dotacji inwestycyjnej na rozwój przedsiębiorczości do wysokości 40 tys. PLN oraz wsparcie pomostowe wypłacane przez okres pierwszych 6 lub 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej w wysokości stanowiącej równowartość minimalnego wynagrodzenia.

Na realizację tego typu projektów w latach 2007–2013 zarezerwowana została kwota w wysokości ok. 400 mln EUR.

Do chwili obecnej w ramach działania 6.2 PO KL zostało podpisanych łącznie 246 umów o dofinansowanie projektu o wartości 507 mln PLN. Najwięcej projektów zostało przyjętych do realizacji w woj. śląskim – 31, łódzkim – 30, a także lubelskim – 23.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że wsparcie kierowane do kobiet powracających na rynek pracy po przerwie związanej z urodzeniem i wychowaniem dzieci realizowane jest również w ramach innych priorytetów i działań PO KL, w tym m.in. w ramach poddziałania 1.3.2: Projekty na rzecz promocji równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego, poddziałania 6.1.1: Wsparcie osób pozostających bez zatrudnienia na regionalnym rynku pracy oraz poddziałania 7.2.1: Aktywizacja zawodowa i społeczna osób zagrożonych wykluczeniem społecznym.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie niewydania zezwolenia
na urządzenie i prowadzenie na terenie
miasta Przemyśla działalności w zakresie gier
na automatach (5255)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła Marka Kuchcińskiego w sprawie niewydania zezwolenia na urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach na terenie miasta Przemyśla przesłanym przy piśmie, znak: SPS-024-5255/09, z dnia 27 listopada 2009 r. uprzejmie informuję, co następuje.

Do Ministerstwa Finansów wpłynęły dwa wnioski o udzielenie zezwolenia na prowadzenie salonu gier na automatach w Przemyślu. Zatem w świetle obowiązujących jeszcze przepisów art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych minister finansów obowiązany jest ogłosić i przeprowadzić przetarg zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra finansów z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. Nr 102, poz. 948, z późn. zm.) określającymi warunki przeprowadzenia przetargu dla podmiotów ubiegających się o

zezwoleń na urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier.

Postępowanie przetargowe prowadzone w oparciu o ww. przepisy rozpoczyna ogłoszenie na tablicy ogłoszeń i stronie internetowej ministerstwa zawiadomienia o przetargu zawierającego m.in. wymaganą treść ofert, kryteria i sposób oceny ofert, a także istotne terminy dotyczące tego postępowania. Okres między zawiadomieniem o przetargu a terminem składania ofert nie może być dłuższy niż miesiąc, a okres między terminem składania ofert a terminem zakończenia przetargu nie może być dłuższy niż trzy miesiące. Komisja przetargowa wykonuje swoje czynności na posiedzeniach i kończy je sporządzeniem protokołu postępowania przetargowego i przekazaniem go do akceptacji ministra finansów celem wydania decyzji w sprawie zezwolenia w terminie czternastu dni od dnia zakończenia postępowania przetargowego.

W dniu 19 listopada 2009 r. Sejm RP uchwalił ustawę o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), która zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych. Nowa ustawa zakłada m.in. wprowadzenie ograniczenia w prowadzeniu działalności w zakresie gier na automatach poprzez zezwolenie na urządzenie takiej działalności wyłącznie w kasynach gry oraz zwiększenie ochrony społeczeństwa przed negatywnymi skutkami hazardu.

W zaistniałym stanie faktycznym oraz w perspektywie wynikającej z zapisów ustawy o grach hazardowych nie jest celowe wszczynanie nowych procedur przetargowych w sytuacji, gdy nie zostaną one zakończone do czasu wejścia w życie nowej ustawy i konieczne będzie umorzenie rozpoczętych postępowań.

Procedura przetargowa w sprawie udzielenia zezwolenia na prowadzenie salonu gier na automatach w Przemyślu nie zostanie zatem wszczęta.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Zbigniewa Rynasiewicza**

**w sprawie budowy zbiornika wodnego
Kąty – Myscowa na rzece Wisłocze
w gminach Krempna i Nowy Żmigród (5256)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania poselskiego pana Zbigniewa Rynasiewicza, które zostało załączone do pisma Pana Marszałka

z dnia 27 listopada br. (znak: SPS-024-5256/09), w sprawie wsparcia budowy inwestycji pn. „Budowa zbiornika wodnego Kąty – Myscowa na rzece Wisłóce”, przedstawiam poniżej następujące wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, że przedmiotowa inwestycja była wpisana na listę projektów indywidualnych PO „Infrastruktura i środowisko”, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski” w dniu 14 listopada 2007 r.

W lutym 2008 r. lista projektów indywidualnych poddana została weryfikacji, w celu przeanalizowania zasadności umieszczenia projektów na listach dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013, pod kątem ich zgodności z kryteriami strategicznymi, dostępności alokacji finansowej czy też możliwości realizacji w okresie 2007–2015. W wyniku przeprowadzonej analizy projekt pn. „Budowa zbiornika wodnego Kąty – Myscowa na rzece Wisłóce” został usunięty ze względu na niewystarczający stopień przygotowania do realizacji. W wyniku przeprowadzonej oceny przez Ministerstwo Środowiska, które jest instytucją pośredniczącą dla priorytetów z zakresu ochrony środowiska PO IiŚ, przedmiotowa inwestycja uzyskała 2 punkty gotowości na 25 możliwych w kryterium gotowości. Głównym argumentem resortu środowiska było przede wszystkim duże zagrożenie, że projekt ten nie zostanie przygotowany w założonym przez beneficjenta terminie. W konsekwencji zaistniało ryzyko, że wniosek o dofinansowanie nie zostanie przedłożony zgodnie z przyjętym harmonogramem i projekt może nie być zrealizowany w obecnym okresie programowania.

W ramach kolejnej aktualizacji listy projektów indywidualnych dla PO IiŚ, która zakończyła się w lipcu br., propozycję wpisania ww. inwestycji na listę projektów indywidualnych PO IiŚ zgłosił na etapie konsultacji społecznych pan Mirosław Karapyta, wojewoda podkarpacki. Ministerstwo Środowiska przeanalizowało, a następnie odrzuciło wniosek pana wojewody ze względu na poważne ryzyko niezrealizowania całości projektu w obecnej perspektywie finansowej.

Jednocześnie poniżej odnoszę się do wyszczególnionych pytań, które zostały postawione w powyższym piśmie poselskim.

1. Jakie są plany ministerstwa wobec przedstawionego projektu?

2. Jakie kwoty zostaną przeznaczone w najbliższych latach na realizację ww. przedsięwzięcia?

Ad 1 i 3. Odnosząc się do samej idei budowy zbiornika wodnego Kąty – Myscowa, chcę mocno podkreślić, że zakres działań związanych z przygotowaniem i realizacją powyższego przedsięwzięcia nie znajduje się w kompetencji Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Kwestie te znajdują się w gestii beneficjenta projektu i tylko on może podjąć decyzję o budowie, określić harmonogram realizacji, przygotować stosowną dokumentację. Natomiast jeżeli chodzi o ewentualne wsparcie z funduszy unijnych, to zgodnie z procedurami w ramach kolejnej aktualizacji listy in-

dywidualnych projektów PO „Infrastruktura i środowisko” tytułowy projekt powinien zostać zgłoszony do odpowiedniej instytucji pośredniczącej. Zaznaczam, że tylko minister środowiska może zgłosić daną inwestycję do wsparcia ze środków PO IiŚ w ramach procedury aktualizacji ww. listy. Ponadto alokacja na współfinansowanie projektów w ramach PO „Infrastruktura i środowisko”, w ramach działania 3.1: Retencjonowanie wody i zapewnienie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego, została już przekroczona. W przypadku ewentualnego dofinansowania powyższej inwestycji w wysokości 85% konieczne byłoby wygosparowanie ze środków Funduszu Spójności kwoty w wysokości ok. 692 mln zł, co musiałoby oznaczać rezygnację z innych projektów przeciwpowodziowych. Dodam, że fundusze unijne nie są też jedynymi możliwymi środkami wspierającymi realizację inwestycji. W przypadku braku możliwości skorzystania ze środków UE beneficjent powinien zabiegać o wsparcie z różnych dostępnych źródeł.

Ponadto informuję również, że samo umieszczenie projektu na liście nie oznacza jeszcze przyznania dofinansowania na realizację projektu. Gwarancją taką daje dopiero podpisanie umowy o dofinansowanie, które może mieć miejsce po spełnieniu przez projekt kryteriów formalnych i merytorycznych zatwierdzonych przez Komitet Monitorujący PO „Infrastruktura i środowisko”. Inwestycja, która nie jest przygotowana w wystarczającym zakresie, nie ma szans na pozytywną ocenę umożliwiającą podpisanie umowy o dofinansowanie dla projektu.

2. Kiedy planowane jest rozpoczęcie budowy tak ważnej i kluczowej inwestycji dla mieszkańców województwa podkarpackiego?

Ad 2. Z przekazanych przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej informacji wynika, że obecnie głównym problemem jest brak pozwolenia na budowę. Wymaga to uzyskania w pierwszej kolejności decyzji środowiskowej. Wojewoda podkarpacki od marca 2007 r. prowadzi postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację zbiornika wodnego Kąty – Myscowa, uwzględniające obowiązującą politykę UE. Ponieważ Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie złożył dokumenty wykonane wg wcześniejszego ustawodawstwa, wojewoda wezwał go do uzupełnienia dokumentów, aby były zgodne z obowiązującymi przepisami europejskimi.

W marcu 2009 r. zostało wykonane opracowanie pn.: „Wielowariantowe rozszerzenie studium wykonalności – Kompleksowa rehabilitacja systemu gospodarowania zasobami wodnymi w rejonie Jasła i ochrony przeciwpowodziowej w zlewni Wisłoki jako instrument stymulacji rozwoju regionu”. Powyższe opracowanie zostało przekazane do Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Rzeszowie, która w dniu 29 czerwca 2009 r. wyselekcjonowała trzy warianty spośród 5 możliwych. Obecnie dla tych wariantów należy wykonać inwentaryzację przyrodniczą, która będzie podstawą do uzupełnienia raportu

oddziaływania na środowisko. Uzupelnienie niniejszego raportu pozwoli na kontynuowanie procedur zmierzających do uzyskania decyzji środowiskowej. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Rzeszowie nakazała uzupełnienie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego o część środowiskową, dlatego też prace trwające od 2007 r. nad ww. opracowaniem zostały wstrzymane. Będą wznowione po uzyskaniu decyzji środowiskowej. Prawdopodobny termin uzyskania decyzji środowiskowej to rok 2011.

Szczegółowymi informacjami na temat aktualnego stanu realizacji projektu „Budowa zbiornika wodnego Kąty – Myscowa na rzece Wisłocze” dysponuje Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie nadania kategorii drogi krajowej
dla ciągu dróg wojewódzkich
Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok (5259)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5259/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nadania kategorii drogi krajowej dla ciągu dróg wojewódzkich Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok, uprzejmie informuję.

Drogi zaliczane do kategorii dróg krajowych powinny spełniać kryteria funkcjonalne zawarte w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Odcinki dróg wojewódzkich, o których mowa w zapytaniu pana posła, nie spełniają kryteriów zawartych w art. 5 ust. 1 pkt 1–7 ustawy o drogach publicznych, dlatego też nie ma możliwości zaliczenia ich do kategorii dróg krajowych.

Należy podkreślić, że podstawową cechą kształtowania sieci dróg krajowych jest zapewnienie właściwych połączeń międzyregionalnych w skali kraju, stąd też zaliczenie omawianych odcinków dróg wojewódzkich do kategorii dróg krajowych nie jest rozwiązaniem prawidłowym.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że fakt zaliczenia dróg do kategorii dróg krajowych nie spowoduje automatycznie poprawy ich stanu technicznego i warunków ruchu. Zwiększenie długości dróg krajowych

nie oznacza proporcjonalnie wzrostu środków finansowych, którymi dysponuje GDDKiA na przebudowę, remonty oraz utrzymanie i ochronę dróg.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że brak jest uzasadnienia dla zaliczenia ww. odcinków dróg wojewódzkich do kategorii dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie prac Komisji Regulacyjnej
do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła
Prawosławnego (5260)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5260/09) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie prac Komisji Regulacyjnej do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wyjaśnienia wymaga, że procedura rozpatrywania wniosków określona jest szczegółowo w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 14 maja 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania Komisji Regulacyjnej do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz. U. Nr 45, poz. 456, z późn. zm.), które w znacznym zakresie odwołuje się do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia postępowanie regulacyjne wszczynane jest na wniosek zainteresowanej kościelnej osoby prawnej i przeprowadza je Komisja Regulacyjna do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego. Komisja składa się z czterech osób i orzeka zawsze w pełnym składzie. Komisja działa pod kierunkiem dwóch współprzewodniczących, z których jednego wyznacza minister spraw wewnętrznych i administracji, a drugiego – prawosławny metropolita warszawski i całej Polski.

Z informacji będących w posiadaniu ministra spraw wewnętrznych i administracji wynika, że Parafia Prawosławna pw. Narodzenia Św. Jana Chrzciciela w Nowej Woli wystąpiła w dniu 3 lipca 1996 r. z wnioskiem o wszczęcie postępowania regulacyjnego

go i wносиła o przyznanie nieruchomości zamiennej za nieruchomość o powierzchni 38,5 ha, położoną na terenie Nowa Wola, gmina Michałowo, którą utraciła w wyniku objęcia tej nieruchomości w przymusowy zarząd państwowy na podstawie dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. U. Nr 21, poz. 67, z późn. zm.). W uzasadnieniu wniosku parafia podała, że przedmiotowa ziemia stanowiła jej uposażenie i została przejęta bez tytułu prawnego we władanie przez państwowe jednostki organizacyjne.

W związku z powyższym Komisja Regulacyjna do Spraw Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego wszczęła postępowanie regulacyjne w sprawie (sygn. akt W.KP-445/06). Pierwsza rozprawa odbyła się w dniu 10 października 2007 r. Komisja regulacyjna po rozpoznaniu sprawy wydała postanowienie o jej odroczeniu oraz zobowiązała wnioskodawcę do uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie w terminie 3 miesięcy, zaś uczestników postępowania regulacyjnego do przedstawienia na piśmie stanowiska odnośnie do dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę na rozprawie w terminie 1 miesiąca.

W wykonaniu postanowienia komisji regulacyjnej uczestnik postępowania wojewoda podlaski wskazał, że ponieważ dochodzone przez wnioskodawcę w postępowaniu regulacyjnym grunty miały charakter rolny, nie można przyjąć jako podstawy prawnej art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 1991 r. o stosunku państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz. U. Nr 66, poz. 287, z późn. zm.), gdyż nieruchomość rolna nie mogła być przedmiotem sprawowania kultu religijnego lub działalności wymienionych w tym przepisie. W opinii Wojewody wnioskodawca nie wykazał spełnienia przesłanki z art. 47 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy.

Tożsame stanowisko zaprezentował uczestnik postępowania wójt gminy Michałowo w piśmie z dnia 17 grudnia 2007 r.

Natomiast uczestnik postępowania starosta powiatowy w Białymstoku wskazał, iż wnioskująca parafia uzyskała tytuł prawny (własność) do działki oznaczonej numerem 749 o pow. 2,7276 ha położonej w obrębie Nowa Wola, gmina Michałowo, na mocy decyzji ministra – szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1995 r. nr W.ZP-3621/II/54/95/TS.

W dniu 18 listopada 2009 r. odbyła się kolejna rozprawa w przedmiotowej sprawie. Uczestnicy postępowania podtrzymali swoje stanowiska. Komisja regulacyjna, w związku z potrzebą uzyskania dokumentów w sprawie, postanowiła odroczyć rozprawę do momentu ich otrzymania. Komisja postanowiła ponadto wezwać do udziału w postępowaniu regulacyjnym Agencję Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Olsztynie Filia w Suwałkach

W związku z powyższym nie jest możliwe wskazanie ostatecznego terminu rozstrzygnięcia wniosku parafii.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podstawy prawne roszczeń kościelnych osób prawnych Kościo-

ła prawosławnego zostały określone w art. 47 ust. 1 pkt 1–5 ustawy o stosunku państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie możliwości zapewnienia prawa
do lokalu mieszkalnego będącego w zasobach
Wojskowej Agencji Mieszkaniowej byłym
małżonkom żołnierzy zawodowych w związku
z uzyskaniem orzeczenia sądowego o rozwodzie
(5262)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie możliwości zapewnienia prawa do lokalu mieszkalnego będącego w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej byłym małżonkom żołnierzy zawodowych w związku z uzyskaniem orzeczenia sądowego o rozwodzie (SPS-024-5262/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przepisy obowiązującej ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398, ze zm.) nie przewidują żadnych szczególnych regulacji, które dotyczyłyby w sposób indywidualny byłych małżonków żołnierzy zawodowych oraz samych rozwiedzionych żołnierzy. Obecne brzmienie przepisów zostało ustalone po nowelizacji wskazanej ustawy dokonanej ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 116, poz. 1203, ze zm.). Wcześniejsze przepisy, konkretnie przepis art. 28 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, przewidywały instytucję tzw. rozkwaterowania byłych małżonków polegającą w uproszczeniu na przydzieleniu byłemu małżonkowi żołnierza zawodowego lokalu zamiennego w rozumieniu nieobowiązującej już ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787, ze zm.).

Skreślenie przepisu art. 28 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej doprowadziło do sytuacji, w której ustawodawca pozostawił kwestię zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych byłych małżonków do rozwiązania samym zainteresowanym. Na Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami, nie

ciążą żadne obowiązki w tym zakresie. Z uwagi na powyższe nie prowadzi ona żadnego rejestru spraw mieszkaniowych rozwiedzionych małżonków, co z kolei nie pozwala na udzielenie panu posłowi Sylwestrowi Pawłowskiemu szczegółowych danych statystycznych w tej materii. Z tych samych przyczyn Wojskowa Agencja Mieszkaniowa nie wydzieliła z posiadanego zasobu nieruchomości lokali mieszkalnych przeznaczonych na zapewnienie mieszkania rozwiedzionym małżonkom żołnierzy zawodowych. Należy również dodać, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej Wojskowa Agencja Mieszkaniowa jest zobowiązana dążyć do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych – co do zasady – tylko żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową na podstawie kontraktu na pełnienie służby stałej.

Odnosząc się zaś do kwestii ewentualnych zmian prawnych w omawianym zakresie, należy zwrócić uwagę na uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 grudnia br. ustawę o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw. W art. 41a nowelizowanej ustawy przewiduje się, że w przypadku rozwodu żołnierza zawodowego posiadającego na utrzymaniu małoletnie dzieci i zajmującego lokal mieszkalny będący w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej dokonuje się rozkwaterowania byłych małżonków po uprawomocnieniu się wyroku orzekającego rozwód. W opisanym przypadku żołnierzowi zawodowemu będzie przysługiwał kolejny lokal mieszkalny przydzielony na podstawie decyzji o prawie do zamieszkiwania wydanej zgodnie z uprawnieniami danego żołnierza na dzień uprawomocnienia się wyroku rozwodowego. Jeśli zaś chodzi o byłego małżonka żołnierza zawodowego, który nie posiada tytułu prawnego do zajmowania innego lokalu mieszkalnego lub budynku mieszkalnego jednorodzinne, ustawodawca przewidział możliwość zawarcia przez Wojskową Agencję Mieszkaniową z taką osobą umowy najmu lokalu mieszkalnego (na czas oznaczony) położonego w tej samej miejscowości lub w miejscowości pobliskiej albo (za jej zgodą) w innej miejscowości, w której agencja posiada wolny zasób mieszkaniowy i internatowy.

W razie wejścia w życie rozwiązań proponowanych w noweli ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej sytuacja rozwiedzionych żołnierzy zawodowych i ich małżonków częściowo będzie ponownie uregulowana na szczeblu ustawowym.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie zapewnienia bezpłatnego
korzystania w ruchu lokalnym z odcinków
autostrad A1 oraz A2 przebiegających
w regionie łódzkim (5263)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie zapewnienia bezpłatnego korzystania w ruchu lokalnym z odcinków autostrad A1 oraz A2 przebiegających w regionie łódzkim (pismo z dnia 27 listopada 2009 r., nr SPS-024-5263/09), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z generalną zasadą określoną w art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat. Ponadto opłaty nie są pobierane od pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.), w okresie ważności tej opłaty.

Kolejnym aktem prawnym regulującym kwestię opłat za przejazd autostradą jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 121, poz. 1034). Zgodnie z § 1 tegoż rozporządzenia autostrada A1 oraz autostrada A2 na całym przebiegu zaliczone zostały do autostrad budowanych i eksploatowanych jako płatne. Zatem generalnie za przejazd autostradą A1 i A2 będą pobierane opłaty, ale dopiero od momentu przystosowania konkretnych odcinków do takiego poboru.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż obecny system prawny nie pozwala na zwolnienie z poboru opłat na odcinkach autostrad płatnych. Należy pamiętać, iż opłaty za autostrady mają na celu nie tylko pokrycie kosztów budowy i eksploatacji autostrad (w tym spłaty zaciągniętych na ten cel kredytów) oraz ewentualnie przynosić zyski. Opłaty służą też kształtowaniu polityki transportowej państwa.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że każdy przypadek ewentualnego wprowadzenia stawki „zerowej” na autostradach płatnych będzie związany z uszczupleniem przychodów publicznych, a co za tym idzie, z koniecznością uzyskania zgody ministra finansów. Wprowadzenie stawek zerowych za przejazd autostradami w obrębie miast i aglomeracji miejskich związane będzie ponadto z koniecznością rekompensat dla spółek, które zawarły umowę o bu-

dowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrad płatnych.

Resort infrastruktury dokonał analizy wpływu ewentualnego wprowadzenia stawki „zerowej” na odcinkach autostrad stanowiących obwodnice dużych miast na przychody Krajowego Funduszu Drogowego. Z przeprowadzonych analiz wynika, że wprowadzenie takiego zwolnienia wiązałoby się z uszczupleniem środków Krajowego Funduszu Drogowego o ok. 1,2 mld zł rocznie. Ponadto wprowadzenie stawki „zerowej” na odcinkach autostrad płatnych spowodowałoby konieczność zarezerwowania dodatkowych środków finansowych na prace związane ze zbudowaniem szczelnego systemu poboru opłat. Biorąc pod uwagę ograniczone środki na rozwój infrastruktury drogowej, aktualnie każde działanie związane z uszczupleniem wpływów Krajowego Funduszu Drogowego należy uznać za niecelowe i zagrażające realizacji „Programu budowy dróg krajowych”.

Należy także zauważyć, iż autostrady co do zasady służą obsłudze ruchu tranzytowego, tj. przenoszeniu ruchu pojazdów samochodowych na dużych odległościach. Natomiast idea zaproponowana przez pana posła związana jest z zapewnieniem obsługi ruchu lokalnego, do której przeznaczone są drogi niższych kategorii. W szczególności takimi drogami służącymi obsłudze ruchu lokalnego są drogi gminne, stanowiące drogi o znaczeniu lokalnym zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), zaś zgodnie z art. 3 ustawy o drogach publicznych autostrady stanowią drogi publiczne o ograniczonej dostępności.

Reasumując, resort infrastruktury podziela troskę pana posła o zapewnienie właściwego skomunikowania miasta Łodzi z autostradami. Proponowane przez pana posła wprowadzenie bezpłatnego korzystania w ruchu lokalnym z odcinków tylko autostrad przebiegających w regionie łódzkim stanowiłoby naruszenie zasady równości. Zastosowanie proponowanego rozwiązania wiązałoby się z koniecznością stworzenia regulacji o charakterze systemowym, obejmującym swym zasięgiem teren całego kraju. To z kolei wiązałoby się z uszczupleniem wpływów publicznych o ok. 1,2 mld zł rocznie. W praktyce oznacza to konieczność rezygnacji z inwestycji o takiej wartości bądź pokrycie tej kwoty przez samorządy. Obecnie ze względu na zaplanowane wydatki na inwestycje drogowe nie wydaje się realne wprowadzenie rozwiązań powodujących dalsze uszczuplenie i tak ograniczonych środków na drogi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie węzła autostrady A1 w Dźwierznie
(5265)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 4 listopada 2009 r., przekazanego przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5265/09, w sprawie podjęcia działań w zakresie budowy węzła Dźwierzno na autostradzie A1 oraz budowy obwodnicy Dźwierzna i Żelgna w gminie Chełmża, przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionego pytania.

Uprzejmie informuję, iż proponowany do realizacji węzeł Dźwierzno jest zlokalizowany na priorytetowym odcinku autostrady A1, który zawarty jest w wieloletnim „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Na budowę odcinka zawarto 30 września 2008 r. umowę koncesyjną ze spółką Gdańsk Transport Company SA. Termin oddania do użytku koncesyjnego odcinka autostrady wyznaczono na koniec 2011 r. W tej chwili na odcinku trwają zaawansowane roboty budowlane. Decyzja lokalizacyjna dla autostrady, a w ślad za nią projekt budowlany i decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, nie przewidywały budowy węzła drogowego na autostradzie w rejonie miejscowości Dźwierzno. Zakres umowy koncesyjnej został zdefiniowany w oparciu o posiadane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad wymienione wyżej dokumenty i decyzje administracyjne i również nie przewiduje budowy węzła.

Należy podkreślić, iż włączenie budowy węzła Dźwierzno do zakresu inwestycji autostrady A1 oznaczałoby wyjście poza istniejące granice decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady i wiązałoby się z koniecznością ponownego przeprowadzenia procedury przygotowania inwestycji w oparciu o znowelizowane przepisy ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.

Lokalizacja dodatkowego węzła drogowego w miejscowości Dźwierzno na autostradzie A1 jest możliwa w ramach odrębnej inwestycji związanej z budową drogi wojewódzkiej nr 551. Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) o drogach publicznych koszt budowy lub przebudowy skrzyżowania, autostrady lub drogi ekspresowej z innymi drogami publicznymi, wraz z koniecznymi drogowymi obiektami inżynierskimi w pasie drogowym oraz urządzeniami bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanymi z funkcjonowaniem tego skrzyżowania, ponosi zarządca drogi, który wystąpił z inicjatywą budowy lub przebudowy takiego skrzyżowania.

Budowa węzła Dźwierzno ma być powiązana z budową obwodnicy Zelgna i Dźwierzna na drodze wojewódzkiej nr 551. We wstępnych propozycjach samorządu województwa węzeł Dźwierzno powiązany byłby z wyżej wymienioną obwodnicą. Marszałek woj. kujawsko-pomorskiego wniósł do GDDKiA o dokonanie przesunięcia lokalizacji obiektu WD 115 w ciągu autostrady A1 w związku z planowaną zmianą przebiegu drogi wojewódzkiej nr 551. Wnioskodawca nie uzyskał jednak decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowej inwestycji i decyzji lokalizacyjnej, które to dokumenty są niezbędne dla określenia formalnej lokalizacji węzła Dźwierzno oraz dla ustalenia nowego przebiegu drogi wojewódzkiej nr 551. W związku z powyższym wykonawca przystąpił do budowy obiektu WD 115 zgodnie z pierwotnie ustaloną lokalizacją.

Omawiany odcinek ma charakter autostrady płatnej. Jego koncesjonariuszem jest spółka GTC SA. Budowa nowego węzła kreuje dodatkowe koszty, zarówno w trakcie budowy, jak i eksploatacji. Koszty te nie zostały uwzględnione w zawartej umowie. Budowa dodatkowego węzła wymagałaby renegocjacji umów, na co potrzebna jest zgoda wszystkich stron, tj. strony publicznej, koncesjonariusza oraz kredytujących instytucji finansowych.

W świetle powyższego, odnosząc się do stanowiska sejmiku, na dzień dzisiejszy Ministerstwo Infrastruktury nie może udzielić gwarancji możliwości realizacji inwestycji. Termin rozpoczęcia budowy powinien ustalić inwestor drogi wojewódzkiej w zależności od postępu w przygotowaniu dokumentacji projektowej i pozyskaniu niezbędnych decyzji administracyjnych i uzgodnień. Zobowiązania stron w przypadku tego typu przedsięwzięcia w podstawowym zakresie reguluje cytowany wyżej art. 25 ustawy o drogach publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie poseł Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie przepisów dotyczących tzw. podatku
śmieciowego w ustawie o gospodarowaniu
odpadami komunalnymi oraz o zmianie
niektórych ustaw (5266)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania poselskiego pani Bożeny Szydłowskiej, które zostało dołączone do pisma Pana Marszałka z

dnia 27 listopada br. (znak: SPS-024-5266/09) odnośnie kształtu przepisów w projekcie ustawy o gospodarce odpadami komunalnymi oraz zmianie niektórych ustaw przedstawiam poniżej następujące wyjaśnienia.

Informuję, że prace nad nowelizacją przepisów dotyczących gospodarowania odpadami związane były z przygotowaniem projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o odpadach, ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw. W toku uzgodnień międzyresortowych nazwa przedmiotowego projektu została zmieniona na założenia do projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (dalej jako „założenia”). Prace nad wspomnianym dokumentem zostały podjęte w II połowie 2008 r. wspólnie przez ministra infrastruktury, ministra środowiska i ministra rozwoju regionalnego, który koordynował działania przedstawicieli dwóch pozostałych, zaangażowanych w prace nad tym dokumentem, ministrów. Realizacja tego zadania przez ministra rozwoju regionalnego zakończyła się wraz z rozstrzygnięciem przez prezesa Rady Ministrów w dniu 15 lipca br. sporu kompetencyjnego pomiędzy ministrem środowiska a ministrem infrastruktury dotyczącego organu właściwego ws. przygotowania założeń. Zaznaczam, że ww. założenia, których ostateczne przygotowanie obecnie znajduje się w gestii ministra środowiska, mają stanowić podstawę do przyjęcia ustawy będącej środkiem realizacji kompleksowej reformy systemu gospodarki odpadami.

Dodatkowo przedstawiam odpowiedzi na pytania, które zostały postawione w powyższym piśmie pani poseł. Zaznaczam jednak, że ww. odpowiedzi zostały przygotowane na podstawie najnowszej wersji założeń. Wynika to z faktu, że projekt w dalszym ciągu stanowi przedmiot uzgodnień, a kształt przyjętych obecnie regulacji przewidziany w jego treści może ulec zmianie.

Ad 1. W jakim kształcie przepisy regulujące tzw. władztwo nad odpadami znajdują się w projekcie ustawy o gospodarowaniu odpadami komunalnymi oraz o zmianie niektórych ustaw?

W proponowanych rozwiązaniach zakłada się przejęcie przez gminy praw do dysponowania odpadami komunalnymi zebranych na swoim terenie oraz pobieranie opłaty od właścicieli nieruchomości za odpowiednie ich zagospodarowanie. W celu zorganizowania systemu zbierania odpadów komunalnych gminy liczące ponad 10 tys. mieszkańców będą obowiązywać do podziału obszaru gminy na sektory oraz zorganizowania przetargów na odbieranie odpadów z tych sektorów i przekazanie ich do instalacji odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych. W przypadku gmin liczących mniej niż 10 tys. mieszkańców gmina może bez organizowania przetargu powierzyć własnym jednostkom organizacyjnym odbieranie i transport odpadów zebranych na jej terenie do odpowiednich instalacji zagospodarowywania od-

padów, o ile takie posiada. Sposób zorganizowania systemu zbierania odpadów w szczególności przez podział na sektory, wyznaczenie punktów zbierania poszczególnych frakcji odpadów komunalnych zostanie określony przez radę gminy w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego. Jednocześnie w celu właściwego zagospodarowania odpadów gminy wraz z innymi gminami lub przedsiębiorcami w regionie wyznaczonym w wojewódzkim planie gospodarki odpadami stanowiącym akt prawa miejscowego będą odpowiedzialne za budowę nowych instalacji do zagospodarowania odpadów komunalnych. W wojewódzkim planie gospodarki odpadami zostaną wskazane instalacje, jak również miejsca, gdzie mają powstawać nowe instalacje do zagospodarowania zmieszanych odpadów komunalnych oraz w szczególności odpadów zielonych z pielęgnacji ogrodów, do których mają być dostarczane odpady z danego regionu.

W związku z powyższymi zmianami gmina na podstawie przetargów będzie zawierała umowy z przedsiębiorcami odbierającymi odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, na transport odpadów od właścicieli nieruchomości do wskazanych w wojewódzkim planie gospodarki odpadami instalacji zagospodarowania odpadów. Gmina będzie również zawierała umowy z przedsiębiorcami prowadzącymi instalacje odzysku i unieszkodliwiania odpadów zmieszanych w sposób inny niż składowanie. W związku z powyższym zostaną zniesione zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości. Podmioty prowadzące działalność w zakresie gospodarowania odpadami będą obowiązane do posiadania decyzji określonych w ustawie o odpadach.

W przypadku utworzenia przez gminy ponadgminnych struktur organizacyjnych obowiązki gminy w zakresie odzysku i unieszkodliwiania odpadów komunalnych oraz środki finansowe na tę działalność, pochodzące z opłat od właścicieli nieruchomości, przejmowałyby te struktury. Gmina będzie pobierała opłaty od właścicieli nieruchomości danej gminy za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Opłata ta będzie uwzględniała koszty związane z odbieraniem, transportem oraz odzyskiem i unieszkodliwianiem zebranych zmieszanych odpadów komunalnych oraz odpadów zielonych. W opłacie tej będą również uwzględniane koszty planowanej inwestycji w zakresie gospodarki odpadami komunalnym, które będą mogły być także pozyskiwane ze środków NFOŚiGW oraz funduszy pomocowych UE. Wysokość opłaty będzie określona przez radę gminy w drodze uchwały.

Główną zmianą proponowanych rozwiązań w stosunku do obecnie funkcjonującego systemu byłaby samodzielna odpowiedzialność gminy za odbieranie odpadów komunalnych zgromadzonych w sposób selektywny oraz transport zmieszanych i zielonych odpadów komunalnych do wskazanych instalacji. Gmina, wspólnie z innymi gminami wchodzącymi w skład regionów wyznaczonych w wojewódzkim planie

gospodarowania odpadami, byłaby również odpowiedzialna za budowę i utrzymanie instalacji do zagospodarowywania zmieszanych odpadów komunalnych i odpadów zielonych.

Ad 2. Kiedy wspomniana ustawa trafi do Sejmu?

Termin skierowania projektu ustawy do Sejmu uzależniony jest od czasu trwania uzgodnień w ramach prac Komitetu Rady Ministrów. Szczegółowych informacji w tym zakresie będą w stanie udzielić pracownicy Ministerstwa Środowiska. Ponadto mając na względzie treść ww. rozstrzygnięcia prezesa Rady Ministrów uprzejmie proszę o przekazywanie kolejnych zapytań dotyczących regulacji systemu gospodarowania odpadami komunalnymi bezpośrednio do Ministra Środowiska.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie przepisów dotyczących tzw. podatku
śmieciowego w ustawie o gospodarowaniu
odpadami komunalnymi oraz o zmianie
niektórych ustaw (5266)**

Odpowiadając na pismo z dnia 26 listopada 2009 r., znak SPS-024-5267/09, oraz z dnia 2 grudnia 2009 r., znak SPS-024-5266/09, dotyczące zapytań pani poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z rozstrzygnięciem prezesa Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2009 r., znak RCL 24-431/08, organem właściwym do opracowania projektu założeń do zmian legislacyjnych w zakresie gospodarki odpadami komunalnymi jest minister środowiska.

W związku z powyższym, na podstawie dotychczasowych wyników prac, w Ministerstwie Środowiska został przygotowany projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw, który w dniu 13 listopada 2009 r. został przekazany do rozpatrzenia przez Komitet Stały Rady Ministrów.

Na prośbę Komitetu Stałego Rady Ministrów w dniu 30 listopada 2009 r. pan minister Michał Boni powołał zespół roboczy z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Infrastruktury, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Finan-

sów, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Rządowego Centrum Legislacji oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W ramach prac prowadzonych przez ten zespół zostanie przygotowana wersja projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw uwzględniająca zgłoszone uwagi. Zakończenie tych prac przewiduje się w styczniu 2010 r.

Po akceptacji projektu założeń przez Komitet Stałej Rady Ministrów, a następnie po przyjęciu ich przez Radę Ministrów zostaną one przekazane do Rządowego Centrum Legislacji celem opracowania na ich podstawie projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie przekazania gminom
tzw. władztwa nad odpadami (5267)**

Odpowiadając na pismo z dnia 26 listopada 2009 r., znak SPS-024-5267/09, oraz z dnia 2 grudnia 2009 r., znak SPS-024-5266/09, dotyczące zapytań pani poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z rozstrzygnięciem prezesa Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2009 r., znak RCL 24-431/08, organem właściwym do opracowania projektu założeń do zmian legislacyjnych w zakresie gospodarki odpadami komunalnymi jest minister środowiska.

W związku z powyższym, na podstawie dotychczasowych wyników prac, w Ministerstwie Środowiska został przygotowany projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw, który w dniu 13 listopada 2009 r. został przekazany do rozpatrzenia przez Komitet Stałej Rady Ministrów.

Na prośbę Komitetu Stałego Rady Ministrów w dniu 30 listopada 2009 r. pan minister Michał Boni powołał zespół roboczy z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Infrastruktury, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Rządowego Centrum Legislacji oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W ramach

prac prowadzonych przez ten zespół zostanie przygotowana wersja projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw uwzględniająca zgłoszone uwagi. Zakończenie tych prac przewiduje się w styczniu 2010 r.

Po akceptacji projektu założeń przez Komitet Stałej Rady Ministrów, a następnie po przyjęciu ich przez Radę Ministrów zostaną one przekazane do Rządowego Centrum Legislacji celem opracowania na ich podstawie projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie prywatyzacji Grupy Kapitałowej
Tauron Polska Energia SA (5268)**

W związku z zapytaniem pani poseł Beaty Mazurek z dnia 17 listopada 2009 r. (wystąpienie wicemarszałka Sejmu RP z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5268/09) w sprawie prywatyzacji Tauron Polska Energia SA proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Sposób prywatyzacji Tauron Polska Energia SA określają dokumenty rządowe: „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” oraz „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”.

MSP zamierza zbyć pakiet akcji będących własnością Skarbu Państwa w Tauron Polska Energia SA (ok. 20%) na GPW w II kwartale 2010 r. z jednoczesnym podwyższeniem kapitału zakładowego przez spółkę. Docelowo Skarb Państwa utrzyma pakiet akcji, pozwalający zachować władztwo korporacyjne w spółce.

Odnosząc się do sprawy ewentualnego objęcia przez pracowników Południowego Koncernu Węglowego SA akcji Tauron Polska Energia SA w związku z prywatyzacją tej grupy kapitałowej, przedstawiam następujące wyjaśnienie.

Sposób powstania Południowego Koncernu Węglowego SA przesądza, iż pracownicy spółki nie spełniają kryteriów określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 – t.j. z późn. zm.).

Południowy Koncern Węglowy SA powstał w wyniku połączenia dwóch należących do Grupy Kapita-

łowej PKE Zakładów Górniczo-Energetycznych: Sobieski Jaworzno III z siedzibą w Jaworznie oraz Janina z siedzibą w Libiążu. Przywołana ustawa ma natomiast zastosowanie jedynie do spółek powstałych w wyniku komercjalizacji. Nie mają w związku z tym zastosowania:

1) art. 36 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji objętych przez Skarb Państwa w dniu wpisania spółki do rejestru przysługuje uprawnionym pracownikom,

2) art. 2 pkt 5 przywołanej, zawierający definicję uprawnionych pracowników.

Pracownicy PKW SA nie polegają także przepisom ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zasadach nabywania od Skarbu Państwa akcji w procesie konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 191, poz. 1367, z późn. zm.). Wskazany akt prawny reguluje zasady nieodpłatnego nabywania akcji przez uprawnionych pracowników oraz zamiany akcji w związku z procesem konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego. Proces ten nie dotyczy bezpośrednio spółki Południowy Koncern Węglowy SA.

Poza tym ustawa reguluje wyłącznie zasady zamiany akcji lub praw do akcji nabytych przez pracowników konsolidowanych spółek sektora elektroenergetycznego na akcje spółek konsolidujących i nie tworzy nowych uprawnień do akcji.

Jednocześnie należy wskazać, że Południowy Koncern Węglowy SA wchodzi w skład Grupy Kapitałowej Tauron pośrednio poprzez Południowy Koncern Energetyczny SA, który jest właścicielem pakietu 68,01% akcji w PKW SA. Proces prywatyzacji dotyczyć będzie tylko spółki Tauron Polska Energia SA, nie zaś poszczególnych spółek wchodzących w skład grupy kapitałowej, które jednakże, w ramach grupy kapitałowej, mogą podlegać procesom restrukturyzacyjnym, zgodnie z polityką grupy.

Nawiązując do kwestii podniesionej w kolejnym pytaniu, wskazuję, że w ramach grupy kapitałowej Tauron Polska Energia SA wytwarza się ok. 16% krajowego wolumenu energii elektrycznej, z czego ponad 95% źródeł produkcji bazuje na węglu kamiennym. Oznacza to, że surowiec ten w dalszym ciągu będzie stanowić podstawowe paliwo niezbędne do produkcji energii w elektrowniach wchodzących w skład Tauron Polska Energia SA.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego

w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego (5269)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5269/09, zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej zwrot podatku jest realizowany w oparciu o zgłoszone do ministra finansów w okresach półrocznych wnioski ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

Wnioski te są przygotowywane na podstawie zbiorczych zapotrzebowań sporządzonych przez wojewodów na podstawie danych przekazanych przez gminy. Pierwszy termin płatności zwrotu podatku realizowany jest w miesiącu maju danego roku na podstawie wniosków rolników zgłaszanych w miesiącu marcu, a drugi termin w miesiącu listopadzie w oparciu o wnioski złożone we wrześniu.

Postępowanie w sprawie zwrotu podatku jest zadaniem z zakresu administracji rządowej, na realizację którego gminy mają otrzymać dotację celową z budżetu.

Ustawa budżetowa na 2009 r. przewidziała w ramach rezerw celowych (pozycja nr 7) środki na dopłaty do paliwa rolniczego w wysokości 500 mln zł.

W okresie styczeń–październik 2009 r. w oparciu o wnioski złożone przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi wydane zostały decyzje o zwiększeniu z rezerwy celowej budżetów wojewodów na kwotę 500 mln zł, co tym samym wyczerpało całość środków przewidzianych na ten cel w ustawie budżetowej na 2009 r.

Jednakże zgłoszone w tym trybie wnioski o środki na realizację zwrotu podatku w drugim okresie płatniczym 2009 r. przewyższyły o ok. 110 mln zł kwotę rezerwy celowej.

Uprzejmie wyjaśniam, że w zaistniałej sytuacji Ministerstwo Finansów podjęło działania zmierzające do utworzenia – ze środków, których wydatkowanie zostało zablokowane – nowej rezerwy z przeznaczeniem na zaspokojenie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa.

Wniosek ministra finansów o utworzenie ww. rezerwy został przedstawiony Komisji Finansów Publicznych Sejmu RP, która pozytywnie zaopiniowała zgłoszoną propozycję.

Utworzenie nowej rezerwy z przeznaczeniem na sfinansowanie zobowiązań Skarbu Państwa stworzy-

ło możliwość podjęcia w miesiącu grudniu 2009 r. decyzji o zwiększeniu budżetów wojewodów z przeznaczeniem na dotację na paliwo rolnicze, zgodnej ze zgłoszonymi wnioskami, o kwotę ok. 110 mln zł na sfinansowanie przez gminy zwrotu podatku akcyzowego w drugim okresie płatniczym 2009 r. Tym samym wszystkie otrzymane do tej pory wnioski o środki zostały zrealizowane.

Natomiast w odniesieniu do sprawy ewentualnych odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty zwrotu należy wskazać, że w obowiązującym stanie prawnym nie ma przepisu, który stanowiłby generalną podstawę dla domagania się od organu administracji publicznej na drodze postępowania administracyjnego zapłaty odsetek z tytułu nieterminowego spełnienia świadczenia pieniężnego, w szczególności objętego prawem budżetowym, na analogicznych zasadach przewidzianych na gruncie prawa cywilnego dotyczących wiarygodności pieniężnych, a więc roszczeń o charakterze cywilnoprawnym (art. 481 K.c.).

Zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego na przeszkodzie do odpowiedniego stosowania względem organu administracji publicznej przepisu art. 481 K.c. jako podstawy do zasądzenia odsetek stoi publicznoprawny, nie zaś cywilnoprawny charakter należności budżetowych, którymi zarządza organ.

Ponadto takie odpowiednie zastosowanie przepisu art. 481 K.c. względem organu administracji publicznej byłoby trudne do pogodzenia z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, ze zm.), w myśl którego zamieszczenie w budżecie państwa dochodów z określonych źródeł lub wydatków na określone cele nie stanowi podstawy roszczeń bądź zobowiązań państwa wobec osób trzecich ani roszczeń tych osób wobec państwa. Z tych względów tylko wyraźny przepis prawa, którego brak, mógłby stanowić podstawę do domagania się na drodze postępowania administracyjnego od organu administracji publicznej przyznania odsetek lub odszkodowania w związku z nieterminowym przyznaniem dotacji lub innego świadczenia o charakterze publicznoprawnym.

Rozpatrując zaistniałą sytuację, należy podkreślić, iż w poprzednich latach realizacji ww. ustawy, tzn. w okresie 2006–2008, zwrot podatku był realizowany bez przeszkód, a nawet przewidziana na ten cel budżetowa rezerwa celowa nie była w pełni wykorzystywana.

w mln zł

Rok	Wysokość rezerwy	Stawka zwrotu na 1 litr oleju napędowego	Wykorzystanie środków dopłaty do paliwa rolniczego	% wykorzystania
2006	650	0,45	114,5	17,6
2007	650	0,55	287,5	41,2
2008	650	0,85	509,3	78,3

Powtarzająca się z roku na rok sytuacja niepełnego wykorzystania środków budżetowych była m.in.

przesłanką do zaplanowania środków na ten cel na 2009 r. w wysokości de facto wykonania roku 2008.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż będący m.in. konsekwencją podniesienia stawki wzrost wydatków z tytułu zwrotu podatku wynikał zarówno ze zwiększonego zainteresowania zakupem paliwa udokumentowanego fakturami, jak również prawdopodobnego ograniczenia szarej strefy na rynku paliw.

Rosnące zapotrzebowanie na zwrot podatku akcyzowego w okresie realizacji ww. ustawy widoczne było szczególnie w województwach wschodnich. I tak przykładowo w woj. podlaskim w 2009 r. zapotrzebowanie na środki było 13-krotnie wyższe niż w 2006 r. i o 46% w stosunku do 2008 r. W woj. lubelskim zanotowano 10-krotny wzrost w relacji do 2006 r. i 37% do 2008 r., a w woj. podkarpackim – 7-krotny wzrost w stosunku do 2006 r. i 32% do 2008 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie zatrudniania dyrektorów gminnych
bibliotek publicznych (5270)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonego przez pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego zapytania, SPS-024-5270/09, z 27 listopada 2009 r. dotyczącego zatrudniania dyrektorów gminnych bibliotek publicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Ustawa o bibliotekach i wydane na jej podstawie rozporządzenie ministra kultury i sztuki z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania określonych stanowisk w bibliotekach oraz trybu stwierdzania tych kwalifikacji nie określają wymagań wobec dyrektora instytucji kultury. Stanowiska bibliotekarskie, do zajmowania których niezbędne są kwalifikacje określone w ww. rozporządzeniu, wymienione są w art. 29 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o bibliotekach. Należą do nich pracownicy służby bibliotecznej: młodszy bibliotekarz, bibliotekarz, starszy bibliotekarz, kustosz, starszy kustosz oraz bibliotekarze dyplomowani: asystent, adiunkt, kustosz dyplomowany, starszy kustosz dyplomowany. Stanowisko dyrektora biblioteki

nie jest, w świetle ww. aktów prawnych, traktowane jako stanowisko bibliotekarskie.

Wymagania wobec dyrektora biblioteki określone są przez organizatora instytucji kultury. Ocena, jakie kwalifikacje będą na tym stanowisku przydatne oraz decyzje stwierdzające posiadanie kwalifikacji podejmuje organizator instytucji. Brak definicji ww. pojęć uznać należy za świadome działanie prawodawcy mające na celu pozostawienie podmiotom stosującym prawo pewnej swobody interpretacyjnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 7 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie zmiany projektu ustawy o podatku
od towarów i usług, który przewiduje objęcie
niepublicznych szkół językowych
22-procentową stawką podatku VAT (5271)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r., nr SPS-024-5271/09, zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie zmiany projektu ustawy o podatku od towarów i usług, który przewiduje objęcie niepublicznych szkół językowych 22-procentową stawką podatku VAT, uprzejmie wyjaśniam.

Głównym celem projektu nowelizacji ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), przesłanego do uzgodnień międzyresortowych w dniu 2 lipca 2009 r. (projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług), jest „przełożenie” wykorzystanej w załącznikach do ustawy klasyfikacji PKWiU z 1997 r. na klasyfikację PKWiU z 2008 r.

W przypadku załącznika nr 4 do ustawy dalsze powiązanie go z klasyfikacją jest niemożliwe, co wynika z braku praktycznej możliwości „przełożenia” obecnej klasyfikacji wykorzystanej w tym załączniku na klasyfikację PKWiU z 2008 r. w taki sposób, by zakres zwolnień był zgodny z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347/1, z późn. zm.). W projekcie ustawy przewiduje się zatem likwidację załącznika nr 4 i przeniesienie uregulowań dotyczących tej tematyki do treści ustawy.

Przepisy dotyczące zwolnień zostały przygotowane z uwzględnieniem przepisów dyrektywy 2006/112/WE Rady oraz orzecznictwa ETS.

Wyjaśniam również, że po analizie uwag zgłoszonych w trakcie uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych w projekcie nowelizacji wprowadzono pewne zmiany; również w zakresie zwolnienia dla usług edukacji. W projektowanych przepisach przewiduje się m.in. zwolnienie usług nauczania świadczonych przez placówki, które uzyskały akredytację w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, wyłącznie w zakresie usług objętych akredytacją. Na podstawie tego przepisu zwolnieniem od podatku objęte zostaną również szkoły języków obcych posiadające akredytację w rozumieniu przepisów o systemie oświaty.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kwitka**

**w sprawie problemów finansowych związanych
z tzw. nadwykonaniami szpitali znajdujących się
na liście stu najlepszych placówek w 2009 r. w
rankingu dziennika „Rzeczpospolita”,
na przykładzie SPZOZ w Sandomierzu (5272)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Marka Kwitka, posła na Sejm RP, z dnia 18 listopada w sprawie problemów finansowych związanych z tzw. nadwykonaniami szpitali znajdujących się na liście stu najlepszych placówek w 2009 r. w rankingu dziennika „Rzeczpospolita”, na przykładzie SPZOZ w Sandomierzu, przesłane przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5272/09, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii zapłaty za świadczenia tzw. ponadlimitowe, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym co do zasady świadczenia są finansowane przez NFZ do

wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi. Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym.

Prezes NFZ poinformował, że mając na uwadze powyższe, świadczeniodawcy, zawierając umowy z funduszem, mają świadomość, że zrealizowane w okresie rozliczeniowym świadczenia zostaną rozliczone do kwoty zobowiązania określonej w umowie, a ewentualne sfinansowanie świadczeń ponadumownych może nastąpić dopiero po rozliczeniu zawartych umów, potwierdzeniu sald rozliczeń i zbilansowaniu środków, których nie wykorzystali świadczeniodawcy realizujący kontrakty w danym okresie rozliczeniowym poniżej planu.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Reasumując, oprócz wysokości środków przeznaczanych na finansowanie opieki zdrowotnej ze środków publicznych na sytuację w opiece zdrowotnej duży wpływ ma jakość zarządzania podmiotami działającymi w ramach systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, w tym przede wszystkim jakość

zarządzania publicznymi zakładami opieki zdrowotnej, które stanowią zdecydowaną większość świadczeniodawców udzielających świadczeń w zakresie leczenia szpitalnego.

Odnosząc się do pytania pana posła dotyczącego reformy ochrony zdrowia w Polsce, uprzejmie informuję, iż pod koniec 2008 r. został przedstawiony pakiet ustaw z zakresu ochrony zdrowia, które proponowały kompleksową reformę systemu. Ustawy podpisane przez prezydenta RP, m.in. ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o akredytacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 418, z późn. zm.) oraz ustawa o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.), z pewnością przyczynią się do poprawy warunków pobytu pacjenta w zakładach opieki zdrowotnej oraz zwiększą świadomość praw i obowiązków pacjenta w jego relacji z podmiotem udzielającym świadczeń zdrowotnych, a także przyczynią się do skuteczniejszej realizacji jego praw.

Z przedstawionego pakietu zmian legislacyjnych akceptacji prezydenta RP nie uzyskała ustawa o zakładach opieki zdrowotnej, najbardziej istotna dla powodzenia kompleksowej zmiany systemu ochrony zdrowia. Ustawa ta w sposób pełny regulowała problematykę przekształceń samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki handlowe, zapewniając m.in. pakiet działań osłonowych i restrukturyzacyjnych dla nowo powstałych podmiotów. Ustawowe regulacje gwarantowały przeprowadzenie tego procesu możliwie szybko i skutecznie.

Brak podpisu prezydenta RP spowodował konieczność opracowania rozwiązania, które umożliwiłoby kontynuację procesu zmiany formy organizacyjno-prawnej samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, ale w ramach obowiązujących przepisów prawa.

W tym celu opracowano program wieloletni „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia”. Dzięki programowi jednostki samorządu terytorialnego, będące podmiotami założycielskimi samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, mogą skorzystać z pomocy finansowej w formie dotacji celowej z budżetu państwa po spełnieniu określonych w programie warunków, m.in. zmiany formy organizacyjno-prawnej funkcjonowania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na samorządową spółkę kapitałową ze 100-procentowym udziałem jednostki samorządu terytorialnego, która będzie prowadziła niepubliczny zakład opieki zdrowotnej.

Mimo iż ww. program nie jest optymalnym rozwiązaniem legislacyjnym w zakresie zmian organizacyjno-prawnych jednostek ochrony zdrowia, to jednak, co wynika ze wzrastającego zainteresowania jednostek samorządu terytorialnego, jego realizacja jest rozwiązaniem potrzebnym.

Na podstawie informacji uzyskanych od wojewodów (brak danych z województwa podkarpackiego oraz miasta stołecznego Warszawy): zainteresowanie

udziałem w programie zgłosiło 100 jednostek samorządu terytorialnego, w tym 8 województw, 58 powiatów, 19 miast, 15 gmin, będących podmiotami założycielskimi dla 141 samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do kwestii możliwości zwiększenia kontraktów, pragnę poinformować, że w drugiej połowie 2009 r. Narodowy Fundusz Zdrowia przeznaczył dodatkowe środki na świadczenia opieki zdrowotnej w łącznej wysokości 1 668 999 tys. zł.

Najpierw, w trybie art. 129 ww. ustawy o świadczeniach, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia zarządzeniem nr 37 z dnia 4 sierpnia 2009 r. dokonał zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r. (zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej), która rozdysponowała dodatni wynik finansowy funduszu za rok 2008 w wysokości 1 152 117 tys. zł.

Następnie zarządzeniami z 2009 r.: nr 48 z dnia 15 października, nr 49 z dnia 19 października, nr 55 z dnia 28 października i nr 64 z dnia 2 listopada prezes Narodowego Funduszu Zdrowia dokonał zmian planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r., które rozdysponowały kwotę 516 882 tys. zł z funduszu zapasowego, zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej funduszu.

W chwili obecnej w planie finansowym NFZ nie ma dodatkowych rezerw, które by można przeznaczyć na zwiększenie środków na świadczenia zdrowotne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Lamczyka**

**w sprawie likwidacji filii urzędu pocztowego
w Przyjaźni w gminie Żukowo (5273)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Stanisława Lamczyka, nr SPS-024-5273/09, w sprawie likwidacji filii urzędu pocztowego w Przyjaźni w gminie Żukowo, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki, niezastrzeżone przepisami prawa lub postanowieniami statutu dla walnego zgromadzenia lub rady nadzorczej, należą do kompetencji zarządu spółki. Zastrzeżenie takie nie ma

miejsca w sprawie przekształcenia czy też likwidacji placówek pocztowych, toteż minister właściwy do spraw łączności, który w imieniu Skarbu Państwa sprawuje nadzór nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, nie decyduje o zamknięciu, przekształceniu konkretnej placówki.

Poczta Polska, jako operator publiczny, zobowiązana jest do utrzymania określonej w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5 poz. 34, z późn. zm.) gęstości placówek pocztowych na terenie całego kraju. Na terenie gminy Żukowo wskaźnik dostępności do powszechnych usług pocztowych utrzymany jest na wysokim poziomie. W celu spełnienia wymagań rozporządzenia Poczta Polska utrzymuje placówki pocztowe również na obszarach, na których świadczenie usług pocztowych nie jest opłacalne. W związku z tym kierownictwo spółki podejmuje działania mające na celu przekształcenie nierentownych filii w mniej kosztochłonne formy działalności, tj. w agencje pocztowe. Aktualnie agencje pocztowe na wsi stanowią 49% stanu wszystkich placówek wiejskich. Zdecydowana ich większość świadczy pełny zakres powszechnych usług pocztowych. Ponadto podstawowe usługi pocztowe można zrealizować również u listonosza obsługującego rejon doręczeń.

Decyzja o zastąpieniu filii urzędu pocztowego Żukowo w Przyjaźni agencją pocztową argumentowana jest niską rentownością placówki. Obecnie, ze względu na brak podmiotów zainteresowanych świadczeniem usług pocztowych w imieniu Poczty Polskiej na podstawie umowy agencyjnej w miejscowości Przyjaźń, kierownictwo Poczty Polskiej podjęło decyzję o kontynuacji działalności placówki w obecnej formie. Termin dokonania przekształcenia filii w agencję pocztową jest uzależniony od pozyskania agenta do prowadzenia działalności w imieniu Poczty Polskiej.

Odnosząc się do kwestii godzin otwarcia placówki, informuję, iż placówka pocztowa w Przyjaźni funkcjonowała do 2006 r. jako urząd pocztowy w godz. 9.15–15. Ponieważ większość klientów placówki to rolnicy korzystający z niej najczęściej w godzinach porannych, to zmieniono czas obsługi klientów na godz. 8.30–14.30, co nie spotkało się wtedy ze sprzeciwem klientów. Ponadto godziny pracy placówki dostosowane zostały do godzin pracy służby doręczeń obsługujących ten obszar, co wpłynęło pozytywnie na poziom kosztów. Pragnę dodać, iż wiele placówek nieposiadających służby doręczeń, zlokalizowanych w miejscowościach niebędących siedzibami gmin, funkcjonuje w porównywalnym wymiarze czasu pracy.

W latach, gdy placówka pocztowa w Przyjaźni funkcjonowała w godzinach późniejszych, zapotrzebowanie na usługi pocztowe również utrzymywało się na niskim poziomie. Wydłużenie czasu pracy placówki spowoduje wzrost kosztów osobowych, a także kosztów transportu ze względu na konieczność uruchomienia dodatkowego kursu pocztowego. Zatem

zmiana godzin pracy placówki może niekorzystnie wpłynąć na jej rentowność. Należy przy tym zaznaczyć, że jakkolwiek Poczta Polska dąży do spełniania wymagań klientów, to w swoich działaniach musi się również kierować rachunkiem ekonomicznym.

Mam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Arkita
oraz grupy posłów**

**w sprawie likwidowanych gminnych
i powiatowych funduszy ochrony środowiska
(5274)**

Odpowiadając na pismo z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5274/09, dotyczące zapytania posła Tadeusza Arkita w sprawie likwidacji gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, uprzejmie przedkładałam następującą informację.

Ustawa z dnia 20 listopada 2009 r. zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, podpisana przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 9 grudnia 2009 r., zakłada, że z dniem 1 stycznia 2010 r. powiatowe oraz gminne fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej ulegną likwidacji, a ich środkami będą dysponować odpowiednio starostowie i wójtowie (burmistrzowie lub prezydenci miast).

Zgodnie z dotychczasową ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), przychodami gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej są środki z tytułu opłat i kar, które:

- 1) w 20% zasilają gminne fundusze,
- 2) w 10% zasilają powiatowe fundusze.

Według znowelizowanych przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska dotychczasowe tytuły przychodów gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej z tytułu opłat i kar – w dotychczasowych proporcjach – będą stanowiły dochody budżetów odpowiednio gmin i powiatów. Należności i zobowiązania powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej staną się odpowiednio należnościami i zobowiązaniami budżetów powiatów albo budżetów gmin.

Założenie w ustawie z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz nie-

których innych ustaw (druk nr 1776) likwidacji powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej wynika bezpośrednio z założeń reformy finansów publicznych opracowanej przez Ministerstwo Finansów. Akt normatywny stanowiący fundament tej reformy to jest ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240), która przewiduje funkcjonowanie w sektorze finansów publicznych wyłącznie państwowych funduszy celowych pozbawionych osobowości prawnej. Dlatego też po wejściu w życie tej ustawy, które jest planowane na dzień 1 stycznia 2010 r., w sektorze finansów publicznych nie będą mogły funkcjonować inne rodzaje funduszy celowych, w szczególności powiatowe i gminne fundusze ochrony środowiska.

Likwidacja powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej była przewidziana w projekcie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (druk nr 1182), przygotowanym przez ministra finansów, w wersji skierowanej do uzgodnień z członkami Rady Ministrów w 2008 r. Ten projekt ustawy przewidywał także likwidację wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz przekształcenie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w państwowy fundusz celowy nieposiadający osobowości prawnej, co jest zgodne z założeniami reformy finansów publicznych. Mając na uwadze powyższe okoliczności, minister środowiska podjął działania zmierzające do zmiany przepisów projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w taki sposób, aby zapewnić działanie funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej na zasadach możliwie najbardziej zbliżonych do obowiązujących, z uwzględnieniem założeń reformy finansów publicznych.

W toku prac rządowych zostało uzgodnione, że reforma finansów publicznych w resorcie środowiska zostanie uregulowana w odrębnej ustawie, a filarem tej reformy będzie przekształcenie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej odpowiednio w państwową oraz samorządowe osoby prawne, które nie będą już funduszami celowymi. Natomiast w odniesieniu do powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej utrzymano decyzję o ich likwidacji. Decyzja ta znajdowała uzasadnienie w założeniach reformy finansów publicznych, ale także w tym, że te fundusze celowe, będące wyodrębnionymi rachunkami bankowymi, nie mogłyby zostać przekształcone w inną formę prawno-organizacyjną jednostek sektora finansów publicznych. Dlatego też rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (druk nr 1776), a aktualnie ustawa z dnia 20 listopada 2009 r. zakłada likwidację tych funduszy, a ich dotychczasowe przychody – w dotychczasowych proporcjach – będą stanowiły dochody budżetów odpowiednio powiatów i gmin.

Zgodnie z art. 16 ust. 4 omawianej ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych dotychczasowych powiatowych funduszy i gminnych funduszy, które z dniem 1 stycznia 2010 r. staną się odpowiednio dochodami budżetów powiatów i budżetów gmin i zostaną przekazane na rachunki odpowiednio budżetów powiatów i budżetów gmin, oraz odzyskane należności pomniejszone o zobowiązania dotychczasowych powiatowych funduszy i gminnych funduszy powiaty i gminy będą obowiązane przeznaczyć na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej, w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 5, 8, 9, 15, 16, 18, 21–25, 29, 31, 32, 38–42 tej ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 403 ustawy Prawo ochrony środowiska w brzmieniu nadawanym przez art. 1 pkt 13 omawianej ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. do zadań powiatów i gmin od dnia 1 stycznia 2010 r. będzie należało finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 5, 8, 9, 15, 16, 18, 21–25, 29, 31, 32 i 38–42 w wysokości nie mniejszej niż kwota wpływów z tytułu opłat i kar środowiskowych stanowiących dochody budżetów powiatów i gmin.

Podsumowując, należy stwierdzić, iż katalog celów z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, które po dniu 1 stycznia 2010 r. będą finansowane ze środków budżetów powiatów i gmin, odpowiada katalogowi tych celów, który jest aktualnie określony w art. 406 i 407 ustawy Prawo ochrony środowiska. Odnosząc się zaś do formy, w jakiej po dniu 1 stycznia 2010 r. powiaty i gminy będą finansowały cele z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej wymienione w ustawie Prawo ochrony środowiska, uprzejmie informuję, iż zważywszy na fakt, że będą wydatkowane środki budżetów odpowiednio powiatów i gmin, zastosowanie w tym zakresie będą miały odpowiednie przepisy nowej ustawy o finansach publicznych.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie zagrożenia likwidacją
w województwie podlaskim szkół
podstawowych z językiem litewskim
(5275)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza w

sprawie zagrożenia likwidacją w województwie podlaskim szkół podstawowych z nauką języka litewskiego, przekazane pismem SPS-024-5275/09 z 27 listopada br., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wójt gminy Puńsk do tej pory nie zwracał się do Ministerstwa Edukacji Narodowej z informacją o groźbie likwidacji szkół podstawowych z litewskim językiem nauczania na terenie gminy. Nie wpłynęły też żadne informacje w tej sprawie od podlaskiego kuratora oświaty.

Do Ministerstwa Edukacji Narodowej dotarła jedynie wiadomość, że podczas konferencji zorganizowanej 19 października br. przez podlaski urząd wojewódzki na temat współpracy województwa podlaskiego z partnerami litewskimi wójt gminy Puńsk nieoficjalnie poinformował przedstawiciela Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, że rozważa możliwość likwidacji Szkoły Podstawowej z Litewskim Językiem Nauczania w Widugierach.

Dowodem na to, że szkoły dla mniejszości litewskiej są przedmiotem szczególnej uwagi władz, jest przyjęta wspólnie przez ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra edukacji narodowej w styczniu 2002 r. „Strategia rozwoju oświaty mniejszości litewskiej w Polsce”, opracowana przy współudziale m.in. przedstawicieli władz samorządowych gminy Puńsk oraz organizacji reprezentujących litewską mniejszość narodową w Polsce.

W strategii zamieszczona została analiza sieci szkół z nauką języka litewskiego oraz opis tendencji demograficznych w populacji uczniów tych szkół. Wnioski wynikające z tej analizy, w kontekście zasad finansowania oświaty, wskazywały na celowość reorganizacji sieci szkolnej w gminie Sejny, co było zgodne ze zgłaszanym przez mniejszość litewską postulatem koncentracji oświaty litewskiej w mieście Sejny.

W przypadku szkół z nauką języka litewskiego na terenie gminy Puńsk „Strategia rozwoju oświaty mniejszości litewskiej w Polsce” przewidywała zachowanie dotychczasowej sieci szkolnej, przy wsparciu finansowym samorządu terytorialnego ze strony państwa. Dodatkowe wsparcie jest realizowane dzięki zastosowaniu w algorytmie naliczania części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego współczynnika (tzw. wagi) zwiększającego kwoty naliczane dla uczniów małych szkół dla mniejszości narodowych. Waga ta w ostatnich latach była kilka razy zwiększana. Początkowo wynosiła 0,5, w 2003 r. wzrosła do 1,0, a od 2005 r. wynosi 1,5. Oznacza to, że gmina Puńsk prowadząca małe szkoły z językiem litewskim otrzymuje obecnie na każdego ucznia tych szkół subwencję zwiększoną o 150%. Środki te stanowią składnik dochodu gminy, a o jego przeznaczeniu decyduje jej organ stanowiący.

W 2008 r. gmina Puńsk po otrzymaniu części oświatowej subwencji ogólnej (uwzględniającej dodatkowe środki naliczone wspomnianą wagą) dołożyła z własnych dochodów do wydatków bieżących na zadania oświatowe 19,3%, co jest poniżej średniej krajowej.

Średnio gminy na terenie całego kraju dokładają do wydatków bieżących na zadania oświatowe 20,5%.

W roku 2009 dodatkowe środki finansowe przekazane gminie Puńsk w ramach części oświatowej subwencji ogólnej z tytułu prowadzenia szkół dla mniejszości litewskiej wyniosły 586 465 zł. Zakłada się, że w przyszłym roku budżetowym samorząd terytorialny gminy Puńsk otrzyma dodatkowe środki na prowadzenie szkół dla mniejszości litewskiej naliczane według dotychczasowych zasad.

Nie jest jednak możliwe wprowadzenie w przyszłym roku zmian, które postuluje wójt gminy Puńsk w piśmie załączonym do zapytania poselskiego, gdyż zostały zakończone konsultacje zewnętrzne dotyczące rozporządzenia określającego zasady naliczania części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2010 i po uwzględnieniu nadesłanych uwag przyjęto wersję tego dokumentu do podpisu przez ministra edukacji narodowej. Odnosnie do uwzględnienia zgłoszonych postulatów w kolejnych latach informuję, że konieczne byłoby przeprowadzenie dokładnej analizy finansowej w skali całego kraju, z uwzględnieniem struktury szkolnictwa dla mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym, sposobu organizowania nauki języka mniejszości w szkołach oraz prognoz demograficznych w tej grupie uczniów.

Na terenie gminy Puńsk prowadzona jest rozbudowa budynku szkolnego w Puńsku będącego siedzibą Zespołu Szkół z Litewskim Językiem Nauczania. Realizacja tej inwestycji jest finansowo wspomagana ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych. Oddanie do użytku rozbudowanego obiektu szkolnego i przeniesienie liceum do nowej części budynku wpłynie na poprawę warunków lokalowych szkoły podstawowej i gimnazjum.

Możliwe, że wówczas władze samorządowe gminy Puńsk, podobnie jak wcześniej władze samorządowe Sejny i gminy Sejny, zechcą dokonać koncentracji oświaty litewskiej, przenosząc do Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Puńsku uczniów z małych szkół z terenu gminy. Byłyby to jednak działania podejmowane w wyniku decyzji władz samorządowych z poparciem mniejszości litewskiej, a nie w wyniku zaplanowanych działań resortu oświaty. Należy bowiem zauważyć, że decyzje w sprawie ewentualnej likwidacji szkół podejmuje organ prowadzący, którym w przypadku szkoły w Widugierach są władze samorządowe gminy Puńsk, zamieszkałej w 75% przez mniejszość litewską.

Należy również zwrócić uwagę, że zgodnie z pkt IV.1. „Strategii rozwoju oświaty mniejszości litewskiej w Polsce” kształt sieci szkolnej powinien być wynikiem wspólnych ustaleń władz samorządowych, organizacji mniejszości litewskiej i przedstawicieli rodziców, przy współdziałaniu administracji rządowej. W strategii przyjęto również, że celem konstruowa-

nia sieci szkół litewskich w Polsce jest takie ich usytuowanie, aby każde dziecko należące do mniejszości litewskiej mogło pobierać naukę języka bądź w języku ojczystym. W świetle zapisów strategii o zmianie sieci szkolnej nie mogą decydować jedynie względy ekonomiczne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie zagrożenia likwidacją
w województwie podlaskim szkół
podstawowych z językiem litewskim
(5275)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5275/09) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Roberta Tyszkiewicza w sprawie zagrożenia likwidacją w województwie podlaskim szkół podstawowych z językiem litewskim uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż podczas zorganizowanej w dniu 19 października 2009 r. przez Podlaski Urząd Wojewódzki (wspólnie z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji) konferencji pn. „Współpraca województwa podlaskiego z partnerami litewskimi oraz współdziałanie władz Polski i Litwy w celu zachowania i rozwoju tożsamości kulturowej mniejszości litewskiej w Polsce” wójt gminy Puńsk nieoficjalnie poinformował, że rozważa możliwość likwidacji szkoły z litewskim językiem nauczania w Widugierach.

Podkreślenia wymaga fakt, iż stan oświaty dla mniejszości litewskiej jest przedmiotem szczególnej uwagi polskich władz. Świadczy o tym m.in. przyjęta wspólnie przez ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra edukacji narodowej w styczniu 2002 r. „Strategia rozwoju oświaty mniejszości litewskiej w Polsce”. W opracowaniu ww. dokumentu czynny udział brali przedstawiciele organizacji mniejszości litewskiej oraz władz samorządowych, w tym wójt gminy Puńsk.

Cechą charakterystyczną szkolnictwa mniejszości litewskiej, zarówno w okresie opracowywania ww. strategii, jak i obecnie, jest mała liczba uczniów w klasach z językiem litewskim na poziomie szkół podstawowych. Wnioski wynikające z analizy sieci szkol-

nej, tendencji demograficznych oraz zasad finansowania oświaty wskazywały na celowość reorganizacji sieci szkolnej w gminie Sejny (przez likwidację dwóch szkół) i koncentracji szkół z językiem litewskim z terenu gminy na obszarze miasta Sejny. Od tego czasu nie następowała zmiana sieci szkolnej, co było monitorowane m.in. na corocznych spotkaniach przeglądowych w sprawie realizacji wspomnianej powyżej strategii. Warto zauważyć, iż decyzje w sprawie ewentualnej likwidacji szkół podejmuje organ założycielski, którym w przypadku szkoły w Widugierach są władze samorządowe gminy Puńsk zamieszkałej w 75% przez mniejszość litewską.

W celu wsparcia małych placówek oświatowych mniejszości, w największym stopniu zagrożonych likwidacją, przedmiotowa strategia przewidywała możliwość wprowadzenia zwiększonej subwencji oświatowej dla tego typu szkół. W efekcie wprowadzenia w życie zapisów strategii oraz w celu utrzymania sieci szkół z litewskim językiem nauczania w niezmiennym stanie strona rządowa przewidziała dodatkowe wsparcie finansowe jednostek samorządu terytorialnego prowadzących te szkoły, w ramach części oświatowej subwencji ogólnej. W 2002 r. wprowadzona została dodatkowa waga mająca na celu zwiększenie środków przekazywanych organom prowadzącym małe szkoły dla mniejszości narodowych (przedtem stosowana była waga o wartości 0,2 jednakowa dla wszystkich szkół dla mniejszości bez względu na liczbę uczniów). Wynosząca początkowo 0,5 druga waga w 2003 r. została zwiększona do 1,0, a od 2005 r. wynosi 1,5. Oznacza to, że samorządy prowadzące małe szkoły z językiem litewskim otrzymują subwencję zwiększoną o 150% w przeliczeniu na ucznia. Mechanizm ten jest najlepszą formą wsparcia dla placówek zagrożonych likwidacją. Dzięki jego wprowadzeniu w ostatnich latach sieć szkół litewskich nie uległa zmianie.

Pragnę jednocześnie poinformować, iż w 2009 r. dodatkowe środki finansowe z tytułu prowadzenia szkół dla mniejszości litewskiej przekazane samorządom w ramach części oświatowej subwencji ogólnej dla gminy Puńsk wynoszą 586 465 zł. Zakłada się, że w 2010 r. samorząd terytorialny otrzyma dodatkowe środki na prowadzenie szkół dla mniejszości litewskiej naliczane wg dotychczasowych zasad. Środki przekazywane w ramach subwencji stanowią składnik dochodu jednostki samorządu terytorialnego, a o jego przeznaczeniu decyduje organ stanowiący przedmiotową jednostkę. Organ ten podejmuje również decyzje o zmianie sieci prowadzonych przez siebie szkół.

Warto dodać, iż obecnie trwają zaawansowane prace nad rozbudową obiektu szkolnego Zespołu Szkół Ogólnokształcących z Litewskim Językiem Nauczania w Puńsku realizowaną głównie ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji ministra spraw wewnętrznych i administracji. Dotychczas, tj. w latach 2006–2009, z budżetu państwa na ten cel wydatkowano kwotę w wysokości 4 959 000 zł, a w

2010 r. planuje się dofinansowanie na kwotę w wysokości 1 840 000 zł. Po wybudowaniu nowego skrzydła budynku szkolnego i przeniesieniu do niego liceum znacznie poprawią się warunki lokalowe w szkole podstawowej i gimnazjum. Możliwe jest, że wówczas władze samorządowe gminy Puńsk, wśród których przeważającą większość stanowią osoby należące do mniejszości litewskiej, zechcą przenieść do Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Puńsku uczniów z niektórych małych szkół z terenu gminy. Byłyby to jednak działania podejmowane w wyniku decyzji władz samorządowych.

Należy zaznaczyć, że niezwłocznie po uzyskaniu informacji o planowanej zmianie MSWiA przypomnieliśmy władzom gminy, iż zgodnie z ustaleniami ww. strategii decyzje takie winny być konsultowane z mieszkańcami, organizacjami mniejszości litewskiej oraz stroną rządową. Wójt gminy Puńsk zobowiązał się do przeprowadzenia takich konsultacji w styczniu 2010 r.

Warto przypomnieć, że zgodnie z pkt IV.1 „Strategii rozwoju oświaty mniejszości litewskiej w Polsce” strategicznym celem konstruowania sieci szkół litewskich w Polsce jest takie ich usytuowanie, aby każde dziecko należące do mniejszości litewskiej mogło pobierać naukę języka bądź w języku ojczystym. W świetle zapisów wspomnianej strategii decydującego znaczenia przy zmianie sieci szkolnej nie mogą mieć względy ekonomiczne. Wsparciem dla istnienia i działania małych szkół mniejszości litewskiej są zarówno przepisy regulujące przyznanie gminie znacznie zwiększonej subwencji oświatowej na każdego ucznia pobierającego naukę w takiej szkole, jak i zapisy uniemożliwiające rekonstrukcję sieci szkolnej bez wielostronnych konsultacji.

Przedstawiając powyższe, pragnę zapewnić, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji na bieżąco monitoruje realizację zapisów „Strategii rozwoju mniejszości litewskiej w Polsce” ze szczególnym uwzględnieniem, czy ewentualna zmiana sieci szkół litewskich wprowadzana przez władze gminy nie narusza zasad przyjętych w przedmiotowym dokumencie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie zamiaru likwidacji sądów
i prokuratur rejonowych w niektórych
miejscowościach będących siedzibami
powiatów (5276)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Lipca w sprawie zamiaru likwidacji sądów i prokuratur rejonowych w niektórych miejscowościach będących siedzibami powiatów, przesłane przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r., nr SPS-024-5276/09, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Nieuzasadnione różnice w zakresie wielkości poszczególnych apelacji, okręgów i sądów, dotyczące nie tylko obszarów ich właściwości miejscowej, ale głównie liczby wpływających spraw, a tym samym wielkości struktur organizacyjnych, obciążenia sędziów i etatyzacji, o których pan poseł był informowany w odpowiedzi na zapytanie nr 4513 (pismo z dnia 3 września 2009 r., nr DO-I-0120-97/08), zobowiązują ministra sprawiedliwości, jako organ sprawujący zwierzchni nadzór nad działalnością administracyjną sądów, do poszukiwania nowych rozwiązań organizacyjnych. Podejmowane w Ministerstwie Sprawiedliwości działania mają na celu zapewnienie sądom odpowiednich warunków wykonywania ich ustawowo określonych zadań.

Powołany z dniem 1 lipca br. zespół do spraw racjonalizacji struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego i powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury kontynuuje prace w zakresie oceny stanu struktury sądownictwa powszechnego i, jak dotychczas, nie zarekomendował konkretnej koncepcji zmian.

Uwzględniając konieczność dokonania oceny stanu technicznego jednostek mogących być w przyszłości przedmiotem ewentualnej reorganizacji, przewodniczący ww. zespołu powołał dodatkowo grupę roboczą ds. inwentaryzacji obiektów sądów rejonowych.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że nie rozpoczęto właściwych prac nad racjonalizacją struktury organizacyjnej jednostek prokuratury i przyjęte wstępnie ustalenia dotyczące ewentualnych działań w tej kwestii, które zostały przedstawione już wcześniej panu posłowi, pozostają nadal aktualne.

Odnosząc się bezpośrednio do pozostałych pytań, należy przede wszystkim wskazać, że w trakcie dotychczasowych prac nad reformą wymiaru sprawiedliwości nie podjęto decyzji co do przyszłości konkretnych sądów rejonowych, a przedstawione powyżej działania nie przybrały charakteru legislacyjnego.

Z uwagi na stan zaawansowania prac udzielenie odpowiedzi na pytanie o liczbę jednostek sądowych i

prokuratur mogących ulec likwidacji jest obecnie niemożliwe. Tym samym nie można potwierdzić przywołanej w zapytaniu informacji Związku Miast i Gmin Regionu Świętokrzyskiego dotyczącej zakresu planowanej reorganizacji.

W nawiązaniu do wyrażonego przez pana posła zarzutu, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie konsultuje ze stroną samorządową planów likwidacji sądów i prokuratur, warto zauważyć, że zgodnie z pragmatyką legislacyjną przepisy dotyczące zmian organizacyjnych są co do zasady przedmiotem konsultacji z komórkami organizacyjnymi Ministerstwa Sprawiedliwości, prezesami właściwych sądów okręgowych i Krajową Radą Sądownictwa.

Ustosunkowując się do przedstawionej w dniu 9 września 2009 r. przez Krajową Radę Sądownictwa opinii w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, należy zaznaczyć, że jest to jedynie projekt, a cały proces konsultacji planowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości zmian w omawianych przepisach ma służyć wypracowaniu takiego modelu organizacji sądów powszechnych, który przy poszanowaniu wszystkich konstytucyjnych praw obywateli pozwoli we właściwy sposób wykorzystać kadre orzeczniczą i administracyjną oraz środki przeznaczone na funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Zaręczam, że prezentowane przez Krajową Radę Sądownictwa opinie są przedmiotem szczególnej uwagi ministra sprawiedliwości, choć należy pamiętać, że nie mają one charakteru wiążącego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Sellina**

**w sprawie deklaracji Komisji Wspólnej
Przedstawicieli Rządu RP i Konferencji
Episkopatu dotyczącej polityki rodzinnej (5277)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 27 listopada br., nr SPS-024-5277/09, interpelacją posła na Sejm RP pana Jarosława Sellina w sprawie deklaracji Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu RP i Konferencji Episkopatu dotyczącej polityki rodzinnej uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu polityki społecznej, w tym również polityki rodzinnej, które mają wspierać rodziny,

w szczególności wychowujące dzieci, oraz osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i życiowej, realizowane są na podstawie obecnie obowiązujących ustaw: o świadczeniach rodzinnych, o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, o pomocy społecznej, o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” oraz w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Wspieranie rodziny, szczególnie tej, która znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, odbywa się poprzez transfer świadczeń socjalnych (pieniężnych lub rzeczowych), na które składają się głównie świadczenia rodzinne i świadczenia z pomocy społecznej.

Zadania z zakresu polityki społecznej, w tym również polityki rodzinnej, realizowane są jako zadania własne jednostek samorządu terytorialnego finansowane z ich dochodów własnych lub dofinansowywane z budżetu państwa w formie dotacji celowych oraz jako zadania z zakresu administracji rządowej realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego finansowane z budżetu państwa w formie dotacji celowych.

Na finansowanie lub dofinansowanie zadań wynikających z wyżej wymienionych ustaw w projekcie ustawy budżetowej na rok 2010 w dziale 852: Pomoc społeczna zostały zaplanowane wydatki w łącznej wysokości 13 161 483 tys. zł (w tym w rezerwach celowych w wysokości 905 176 tys. zł), co stanowi 107,8% wydatków zaplanowanych w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 (12 209 299 tys. zł, w tym w rezerwach celowych – 532 480 tys. zł).

W projekcie ustawy budżetowej na rok 2010 wydatki zaplanowane w dziale 852 są przeznaczone m.in. na:

- realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego (zadnia z zakresu administracji rządowej realizowane przez gminy i samorządy województw) – 9 359 638 tys. zł (w tym w rezerwie celowej 89 600 tys. zł), tj. o 12,6% wyższe w stosunku do zaplanowanych w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 (8 309 224 tys. zł, w tym w rezerwie celowej 68 400 tys. zł),

- wypłaty zasiłków stałych oraz zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa, tj. w minimalnej wysokości zasiłku okresowego (zadania własne gmin finansowane i dofinansowane z budżetu państwa) – 1 202 281 tys. zł,

- realizację programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (zadanie własne gmin dofinansowywane z budżetu państwa) – 550 000 tys. zł,

- zadania związane z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie (zadania z zakresu administracji rządowej realizowane przez powiaty) – 16 400 tys. zł,

- realizację programów Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z zakresu polityki społecznej (zaplanowanych w części 44: Zabezpieczenie społeczne i w części 63: Sprawy rodziny), w tym programów z zakresu opieki nad dzieckiem i rodziną z uwzględnieniem priorytetów dotyczących środowiskowej pomocy dla rodzin z małoletnimi dziećmi w sytuacjach

kryzysowych, rozwoju poradnictwa i terapii rodzin przeżywających trudności związane z wychowaniem dzieci, tworzenia i umacniania środowiskowych form pomocy dzieciom i rodzinie, tworzenia interdyscyplinarnych zespołów działających na rzecz pomocy dziecku i rodzinie w środowisku, tworzenia warunków do umieszczenia dzieci poniżej 10. roku życia (przebywających obecnie w całodobowych placówkach opiekuńczo-wychowawczych) w rodzinnych formach opieki – 21 138 tys. zł, tj. o 4,9% wyższe w stosunku do zaplanowanych w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009.

Zagadnienia z zakresu polityki społecznej, w tym również spraw rodziny i zabezpieczenia społecznego, stosownie do przepisów ustawy o działach administracji rządowej, należą do właściwości ministra pracy i polityki społecznej. Zatem minister pracy i polityki społecznej jest najbardziej właściwym organem, który w najpełniejszy sposób może ocenić wszelkie aspekty prowadzenia polityki rodzinnej państwa, w tym również dokonania analizy wydatków ponoszonych na politykę prorodziną.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że od 2007 r. w podatku dochodowym od osób fizycznych funkcjonuje tzw. ulga prorodzinna. Zgodnie z prognozami wprowadzone rozwiązanie podatkowe w istotny sposób przyczynia się do redukcji stopy ubóstwa (zmiana o 1,18%).

Prawo do ulgi przysługuje podatnikowi podatku dochodowego od osób fizycznych, uzyskującemu dochody opodatkowane na ogólnych zasadach przy zastosowaniu skali podatkowej. Odliczeniu od podatku podlega kwota stanowiąca 1/6 kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale skali, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym podatnik w stosunku do małoletniego dziecka: wykonywał władzę rodzicielską, pełnił funkcję opiekuna prawnego, jeżeli dziecko z nim zamieszkiwało, sprawował opiekę poprzez pełnienie funkcji rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy zawartej ze starostą. Kwota odliczenia wynosi 92,67 zł miesięcznie na każde dziecko. Jeżeli w tym samym miesiącu w stosunku do dziecka wykonywana była władza rodzicielska, pełniona funkcja opiekuna prawnego lub rodziny zastępczej, to za ten miesiąc każdy z podatników może odliczyć 1/30 kwoty 92,67 zł za każdy dzień sprawowania pieczy nad dzieckiem.

Odliczenie dotyczy łącznie obojga rodziców, opiekunów prawnych dziecka albo rodziców zastępczych pozostających w związku małżeńskim. Kwotę tę mogą odliczyć od podatku w częściach równych lub w dowolnej proporcji przez nich ustalonej.

Na powyższych zasadach z odliczenia może również skorzystać podatnik, który – w związku z wykonywaniem ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego oraz w związku ze sprawowaniem funkcji rodziny zastępczej – utrzymywał w roku podatkowym pełnoletnie dziecko:

- które zgodnie z odrębnymi przepisami otrzymywało zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną,

— do ukończenia 25. roku życia uczące się w szkole, o której mowa w przepisach o systemie oświaty, przepisach o szkolnictwie wyższym lub w przepisach regulujących system oświatowy lub szkolnictwo wyższe obowiązujących w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie, jeżeli w roku podatkowym nie uzyskało dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 lub art. 30b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w łącznej wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą iloraz kwoty zmniejszającej podatek oraz stawki podatku, określonych w pierwszym przedziale skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, z wyjątkiem renty rodzinnej.

W rozliczeniu za rok 2008 skorzystało z niej 3 973 668 podatników na łączną kwotę 5 431 000 tys. zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie przeliczenia świadczeń
emerytalnych, z uwzględnieniem pracy
w gospodarstwie rolnym, dla dzieci osadników
wojskowych (5278)**

Odpowiadając na pismo z dnia 27 listopada br., znak: SPS-024-5278/09, przy którym przesłane zostało zapytanie poseł Bożeny Sławiak w sprawie zaliczania dzieciom osadników wojskowych okresu pracy pomiędzy 16. a 18. rokiem życia w gospodarstwie rolnym rodziców przy ustalaniu świadczeń emerytalnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W powszechnym systemie emerytalnym uregulowanym przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) przyjęto, iż przy ustalaniu prawa do emerytury i ustalania jej wysokości uwzględnia się okresy składkowe i nieskładkowe.

Jako okresy składkowe przy ustalaniu prawa do emerytury traktowane są:

— okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,

— przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16. roku życia,

— przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16. roku życia,

jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Wymienione okresy nie są uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury, jeżeli zostały one zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.).

Wobec powyższego wskazanymi okresami może nastąpić uzupełnienie brakującego okresu ubezpieczenia (składkowego i nieskładkowego) wymaganego do nabycia emerytury z powszechnego systemu emerytalnego. Okresy pracy rolniczej brane są pod uwagę dopiero po uwzględnieniu wszystkich udokumentowanych okresów składkowych i nieskładkowych.

Jeżeli natomiast chodzi o obliczenie wysokości emerytury, to osobie, u której przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględniono okresy pracy w gospodarstwie rolnym, wysokość przysługującego świadczenia oblicza się z uwzględnieniem tych okresów, proporcjonalnie do udziału okresów składkowych i nieskładkowych. Okresów tej pracy nie uwzględnia się przy obliczaniu wysokości emerytury osoby, która udowodniła co najmniej 20-letni w przypadku kobiety lub 25-letni w przypadku mężczyzny okres składkowy i nieskładkowy.

Świadczenia osób, których wysokość ustalono z uwzględnieniem okresów pracy rolniczej lub bez tych okresów, mogą ulec zwiększeniu. Świadczenie zwiększa się o kwotę odpowiadającą części składkowej emerytury ustalonej według zasad wymiaru określonych w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników, z uwzględnieniem całego udowodnionego okresu pracy w gospodarstwie rolnym, z tym że okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym – bez podlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu – po ukończeniu 16. roku życia, przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r., uwzględnia się, jeżeli przypadają nie wcześniej niż 25 lat przed ustaleniem prawa do emerytury.

W przypadkach gdy okresy składkowe i nieskładkowe nie zostały uzupełnione określonymi okresami pracy, emerytura ulega zwiększeniu za okres opłacania składek na Fundusz Emerytalny Rolników, Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników i ubezpieczenie emerytalno-rentowe rolników, z tym iż zwiększenie to nie przysługuje osobie mającej ustalone prawo do emerytury lub renty na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Jednocześnie pragnę dodać, iż w powszechnym systemie emerytalnym przyjęta jest zasada obowiązująca wszystkich ubezpieczonych, niezależnie od przynależności do grupy zawodowej, zgodnie z którą postępowanie w sprawie przyznania emerytury, jak również ustalenia jej wysokości, wszczynane jest przez organ rentowy na podstawie złożonego przez

ubezpieczonego wniosku wraz z załączonymi dokumentami uzasadniającymi prawo do świadczenia i jego wysokość. Wniosek ten i dokumenty stanowią dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie indywidualnego uprawnienia ubezpieczonego do emerytury w ustalonej wysokości.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ewy Malik
oraz grupy posłów**

**w sprawie przygotowań do prywatyzacji Grupy
Kapitałowej Tauron Polska Energia SA (5279)**

W związku z zapytaniem pani poseł Ewy Malik i grupy posłów z dnia 18 listopada 2009 r. (wystąpienie wicemarszałka Sejmu RP z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5279/09) w sprawie prywatyzacji Tauron Polska Energia SA proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przygotowanie i przeprowadzenie procesu prywatyzacji Tauron Polska Energia SA zostanie zrealizowane przez ministra skarbu państwa. Sposób prywatyzacji spółki określają dokumenty rządowe: „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” oraz „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”.

MSP zamierza zbyć pakiet akcji będących własnością Skarbu Państwa w Tauron Polska Energia SA (ok. 20%) na GPW w II kwartale 2010 r. z jednoczesnym podwyższeniem kapitału zakładowego przez spółkę. Docelowo Skarb Państwa utrzyma pakiet akcji pozwalający zachować władztwo korporacyjne w spółce.

Odnosząc się do sprawy ewentualnego objęcia przez pracowników Południowego Koncernu Węglowego SA akcji Tauron Polska Energia SA w związku z prywatyzacją tej grupy kapitałowej, informuję, że:

1. Artykuł 36 ust. 1. ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) stanowi, że prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji objętych przez Skarb Państwa w dniu wpisania spółki do rejestru przysługuje uprawnionym pracownikom.

2. Definicję uprawnionych pracowników zawiera art. 2 pkt 5 przywołanej ustawy.

Sposób powstania Południowego Koncernu Węglowego SA przesądza, iż pracownicy spółki nie spełniają kryteriów określonych w powyższych przepisach.

Południowy Koncern Węglowy SA powstał w wyniku połączenia dwóch należących do Grupy Kapita-

łowej PKE Zakładów Górniczo Energetycznych: Sobieski Jaworzno III z siedzibą w Jaworznie oraz Janina z siedzibą w Libiążu. Przywołana ustawa ma natomiast zastosowanie jedynie do spółek powstałych w wyniku komercjalizacji.

Pracownicy PKW SA nie podlegają także przepisom ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zasadach nabywania od Skarbu Państwa akcji w procesie konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 191, poz. 1367, z późn. zm.). Wskazany akt prawny reguluje zasady nieodpłatnego nabywania akcji przez uprawnionych pracowników oraz zamiany akcji w związku z procesem konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego. Proces ten nie dotyczy bezpośrednio spółki Południowy Koncern Węglowy SA.

Poza tym ustawa reguluje wyłącznie zasady zamiany akcji lub praw do akcji nabytych przez pracowników konsolidowanych spółek sektora elektroenergetycznego na akcje spółek konsolidujących i nie tworzy nowych uprawnień do akcji.

Jednocześnie należy wskazać, że Południowy Koncern Węglowy SA wchodzi w skład grupy kapitałowej Tauron pośrednio poprzez Południowy Koncern Energetyczny SA, który jest właścicielem pakietu 68,01% akcji w PKW SA. Proces prywatyzacji dotyczyć będzie tylko Spółki Tauron Polska Energia SA, nie zaś poszczególnych spółek wchodzących w skład grupy kapitałowej, które jednakże w ramach grupy kapitałowej mogą podlegać procesom restrukturyzacyjnym zgodnie z polityką grupy.

Nawiązując do kwestii podniesionej w kolejnym pytaniu wskazuję, że w ramach Grupy Kapitałowej Tauron Polska Energia SA wytwarza się ok. 16% krajowego wolumenu energii elektrycznej, z czego ponad 95% źródeł produkcji bazuje na węglu kamiennym. Oznacza to, że surowiec ten w dalszym ciągu będzie stanowić podstawowe paliwo niezbędne do produkcji energii w elektrowniach wchodzących w skład Tauron Polska Energia SA.

W odniesieniu do ostatniego pytania, mając na uwadze aktualny stan prawny, wskazuję, że minister skarbu państwa nie jest uprawniony do prowadzenia rozmów z załogami pracowniczymi PKW SA w zakresie ewentualnego objęcia przez pracowników PKW SA akcji Tauron Polska Energia SA.

Jednocześnie minister skarbu państwa na bieżąco monitoruje przebieg dialogu strony pracowniczej PKW SA z Tauron Polska Energia S.A.

Według informacji przekazanych MSP przez prezesa Zarządu Tauron Polska Energia SA w dniu 6 listopada 2009 r. spółka prowadzi dialog ze stroną pracowniczą PKW SA w kwestiach związanych z prywatyzacją grupy kapitałowej.

Ponadto według informacji przekazanych MSP przez Tauron Polska Energia SA w dniu 1 grudnia 2009 r. w Katowicach doszło do spotkania przedstawicieli Zarządów: Tauron Polska Energia SA i Południowego Koncernu Węglowego z reprezentantami związków zawodowych PKW. Postanowiono powołać wspólny zespół roboczy do spraw wypracowania możliwych rozwiązań wzięcia udziału pracowników PKW

w prywatyzacji Tauron Polska Energia SA z uwzględnieniem oczekiwań stron. Zespół będzie składał się z przedstawicieli strony społecznej oraz reprezentantów wytypowanych przez Zarządy: Tauron Polska Energia SA, PKW SA i PKE SA. Termin pierwszego spotkania zespołu ustalono na 11 grudnia 2009 r.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ewy Malik
oraz grupy posłów**

**w sprawie przygotowań do prywatyzacji Grupy
Kapitałowej Tauron Polska Energia SA (5279)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Ewy Malik oraz grupy posłanek (wystąpienie Marszałka Sejmu RP z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5279/09) w sprawie przygotowań do prywatyzacji Grupy Kapitałowej Tauron Polska Energia SA, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do podniesionych kwestii.

1. Czy w związku z prywatyzacją przewiduje się objęcie pracowników Południowego Koncernu Węglowego SA, na równi z pracownikami pozostałych spółek wiodących w ramach grupy kapitałowej, pakietem akcji Taurona?

2. Czy węgiel kamienny stanowić będzie paliwo wiodące w produkcji energii elektrycznej przez Tauron Polska Energia SA?

3. Czemu osoby odpowiadające za prywatyzację Taurona z ramienia ministerstwa nie podejmują w tych kwestiach, tak żywotnych dla pracowników Południowego Koncernu Węglowego SA, rozmów z przedstawicielami załóg pracowniczych i ignorują wszelkie pisma w tej sprawie strony społecznej?

W nawiązaniu do powyższych pytań pozwałam sobie na wstępie odnieść się do pytania drugiego, zawierającego obawę o przyszłe paliwo do wytwarzania energii elektrycznej w grupie energetycznej Tauron Polska Energia SA (Tauron). Otóż pragnę uprzejmie poinformować, że w dniu 10 listopada 2009 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” („Polityka...”), zgodnie z którym, co prawda, z jednej strony, zakłada się podjęcie intensywnych działań na rzecz dywersyfikacji struktury wytwarzania energii elektrycznej w naszym kraju, w szczególności poprzez wprowadzenie energetyki jądrowej, ale równocześnie zakłada się dalsze wykorzystywanie węgla, w tym węgla kamiennego, jako jednego z głównych paliw

do wytwarzania tej energii w okresie dwóch kolejnych dekad. Według „Prognozy zapotrzebowania na paliwa i energię do 2030 r.”, stanowiącej załącznik nr 2 „Polityki...”, produkcja energii elektrycznej netto z węgla kamiennego w 2030 r. wyniesie 71,8 TWh, co będzie oznaczać udział ok. 36% w całkowitej wielkości tej produkcji. Pomimo spadku udziału z obecnego poziomu, wynoszącego ponad 55%, ze względu na wzrost wolumenu produkcji energii elektrycznej całkowite zużycie węgla kamiennego zmniejszy się jedynie o ok. 10% w porównaniu ze zużyciem w 2008 r., przy czym w 2030 r. węgiel ten w dalszym ciągu będzie zajmował pierwsze miejsce na liście surowców do wytwarzania energii elektrycznej. Na drugim miejscu tej listy, tak jak dotychczas (również pomimo spadku udziału i zmniejszenia o ok. 15% całkowitego zużycia) pozostanie węgiel brunatny z udziałem ok. 21%.

Mając na uwadze powyższe dane, jak również obecne i przyszłe technologie stosowane przez sektor energetyki do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła, można z całą pewnością przyjąć, że również w grupie energetycznej Tauron węgiel kamienny będzie odgrywał dominującą rolę, tym bardziej, gdy ma ona obecnie większościowy udział w spółce Południowy Koncern Węglowy SA (PKW) – udział, o który w sposób szczególny najpierw zabiegała Elektrownia Jaworzno III SA, a później Południowy Koncern Energetyczny SA (PKE), skupiający wszystkich wytwórców energii tej grupy.

W odniesieniu do zawartego we wstępie zapytania stwierdzenia, że Ministerstwo Gospodarki podjęło obecnie działania mające na celu przygotowanie do prywatyzacji grupy Tauron, jak również w odniesieniu do poruszonej w pytaniu pierwszym kwestii objęcia pracowników PKW pakietem akcji tej grupy, pragnę uprzejmie wyjaśnić, że prywatyzacja spółek Skarbu Państwa jest realizowana według przyjętego w dniu 22 kwietnia 2008 r. przez Radę Ministrów „Planu prywatyzacji na lata 2008–2011” oraz jego aktualizacji z dnia 10 lutego 2009 r. oraz z dnia 11 sierpnia 2009 r. pt. „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”. Zgodnie z właściwością wynikającą z art. 25 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) całością spraw dotyczących przygotowania i realizacji procesów prywatyzacji zajmuje się minister skarbu państwa, a nie minister gospodarki.

W całej rozciągłości dotyczy to również działań związanych z przygotowywaniem do prywatyzacji grupy energetycznej Tauron oraz związanej z tym kwestii rozstrzygnięcia co do możliwości przyznania pracownikom PKW akcji tej grupy. W moim przekonaniu kwestia ta z całą pewnością wymaga przeprowadzenia szczegółowych analiz prawnych, a ich wynik będzie decydował o kierunku dyskusji możliwych rozwiązań pomiędzy zarządem grupy Tauron i stroną społeczną, w tym również z możliwym uwzględnieniem zastosowania określonej formy rekompensaty.

W nawiązaniu do trzeciego pytania pragnę poinformować, że z uwagi na znaczenie sektora energetycznego i górniczego dla zachowania bezpieczeństwa

energetycznego kraju, jak również doceniając istotną rolę dialogu społecznego w ramach zachodzących procesów zmian gospodarczych, w tym przygotowywanych i prowadzonych prywatyzacji spółek obydwu tych sektorów, wiceprezes Rady Ministrów minister gospodarki Waldemar Pawlak w dniu 3 grudnia 2009 r. spotkał się z przedstawicielami związków zawodowych, działających w PKW, w tym m.in. z przedstawicielami Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, Związku Zawodowego Górników w Polsce oraz Związku Zawodowego „Kadra”. Na spotkaniu została omówiona sytuacja społeczna w spółce PKW oraz strona związkowa przedstawiła własne propozycje sposobu przekazania pracownikom spółki akcji grupy Tauron, informując w tej kwestii również o podjętych dotychczas ustaleniach z zarządami grupy Tauron i PKW, w tym o powołaniu zespołu roboczego do spraw wypracowania możliwych rozwiązań wzięcia udziału pracowników PKW SA w prywatyzacji Tauron Polska Energia SA.

W dyskusji pan premier Waldemar Pawlak dał wyraz poparcia dla potrzeby zachowania konsekwencji i prowadzenia wewnętrznego dialogu w całej grupie energetycznej Tauron celem wypracowania możliwych i zgodnych z prawem rozwiązań w sprawach społecznych, w tym dotyczących problematyki objęcia pracowników PKW pakietem akcji pracowniczych w ramach przygotowywanej prywatyzacji tej grupy.

Uzupełniając moje wyjaśnienia, dla lepszego zobrazowania specyfiki sytuacji w PKW, przedstawiam dodatkowo w skrócie następującą informację o procesie tworzenia tej spółki:

— w dniu 8 października 1998 r. Elektrownia Jaworzno III SA (obecnie w grupie PKE) i Nadwiślańska Spółka Węglowa SA w Tychach powołały spółkę Zakład Górniczo-Energetyczny Sobieski Jaworzno III sp. z o.o. (ZG-ESJ), utworzoną na bazie infrastruktury KWK Jaworzno i kapitału wniesionego przez tą elektrownię;

— Kompania Węglowa SA (KW), jako następcą prawnym Nadwiślańskiej Spółki Węglowej SA, w 2003 r. przekazała KWK Janina do PKE;

— PKE, KW oraz ZG-ESJ założyły nowy podmiot gospodarczy pod nazwą Zakład Górniczo-Energetyczny Janina sp. z o.o. (ZG-EJ);

— w dniu 1 lipca 2005 r. w wyniku połączenia ZG-ESJ z ZG-EJ powstał PKW, w którym PKE ma 18 473 553 akcji i 68,01% głosów na walnym zgromadzeniu, a KW – 16 730 525 akcji i 31,99% głosów.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia i informacje zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w zapytaniu pani poseł Ewy Malik i grupy posłanek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Henryka Milcarza

w sprawie złagodzenia złej kondycji finansowej strzelnicy sportowej w Starachowicach w związku z modernizacją i rozbudową celem przystosowania do obecnie obowiązujących norm Unii Europejskiej (5281)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Henryka Milcarza przekazane pismem z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5281/09) w sprawie złagodzenia złej kondycji finansowej strzelnicy sportowej w Starachowicach w związku z modernizacją i rozbudową celem przystosowania do obecnie obowiązujących norm Unii Europejskiej uprzejmie informuję, co następuje.

Ministerstwo Sportu i Turystyki prowadzi politykę inwestycyjną między innymi poprzez dofinansowanie modernizacji, remontów i realizacji nowych obiektów sportowych. Pomoc i wspieranie sportu w Polsce w aspekcie inwestycyjnym i finansowym odbywa się w oparciu o kilka aktualnie wdrożonych w Ministerstwie Sportu i Turystyki programów. Główne z nich to wojewódzkie wieloletnie programy rozwoju bazy sportowej oraz program inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu, w ramach których inwestorzy mogą uzyskać dofinansowanie z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, którego zasady reguluje rozporządzenie ministra sportu z dnia 10 lipca 2006 r. (Dz. U. Nr 134 poz. 944, z późn. zm.)

Kwalifikowania zadania do dofinansowania w ramach wojewódzkich wieloletnich programów rozwoju bazy sportowej oraz podziału środków w ramach przyznanych limitów na województwo dokonuje marszałek terenowo właściwego urzędu marszałkowskiego, wprowadzając inwestycję do programu uchwałą sejmiku województwa, stosując kryteria określone powyższym rozporządzeniem.

Program inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu obejmuje obszary dofinansowania przedsięwzięć inwestycyjnych stanowiących główne zaplecza szkoleniowo-treningowe dla kadry narodowej i olimpijskiej oraz obiekty służące organizacji imprez sportowych najwyższej rangi. Kwalifikowania zadań do tego programu, w oparciu o zgłoszenie przez inwestora realizacji obiektu sportowego, dokonuje Komisja do Spraw Strategicznych Inwestycji Sportowych, uwzględniając przede wszystkim opinie i rekomendacje polskich związków sportowych wskazujących priorytety inwestycyjne dla poszczególnych dyscyplin.

W bieżącym roku podczas opracowywania programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu uwzględniano aktualne priorytety inwestycyjne, które zostały wskazane przez polskie związki sportowe. Polski Związek Strzelectwa Sportowego nie wskazał strzelnicy w Starachowicach jako obiektu strategicznego dla tej dyscypliny. Ponadto do otrzymania dofi-

nansowania z FRKF konieczne jest potwierdzenie pełnego przygotowania zadania do realizacji, co leży w gestii inwestora.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Milcarza**

**w sprawie odstąpienia od planowanych
przez Ministerstwo Obrony Narodowej działań
zmierzających do likwidacji Wojskowej
Komendy Uzupełnień w Starachowicach (5282)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Henryka Milcarza w sprawie odstąpienia od planowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej działań zmierzających do likwidacji Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach (SPS-024-5282/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wynikające z oczekiwań społecznych odstąpienie od obligatoryjnych form pełnienia służby wojskowej spowodowało zasadnicze ograniczenie zadań realizowanych przez wojskowe komendy uzupełnień.

W wyniku analiz stwierdzono, że utrzymywanie dotychczasowej liczby wojskowych komend uzupełnień i związane z tym ponoszenie kosztów przez resort obrony narodowej jest niecelowe.

Ustalono optymalną liczbę osiemdziesięciu pięciu wojskowych komend uzupełnień jako niezbędną do zapewnienia realizacji zadań operacyjno-obronnych i uzupełnieniowych zarówno w czasie pokoju, jak też w przypadku zagrożenia państwa i wprowadzenia obowiązku pełnienia zasadniczej służby wojskowej.

Koniecznym było zatem wytypowanie katalogu trzydziestu ośmiu wojskowych komend uzupełnień przewidywanych do rozformowania, co znalazło odzwierciedlenie w projekcie rozporządzenia ministra obrony narodowej zmieniającego rozporządzenie w sprawie wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień, który znajduje się obecnie na etapie uzgodnień międzyresortowych. Przewiduje się, że zaplanowane w nim zmiany wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Podkreślenia wymaga, że dokonywane analizy dotyczyły wszystkich aspektów funkcjonowania administracji wojskowej na terenie całego kraju, natomiast przytaczane w zapytaniu argumenty z powodzeniem mogą być stosowane w odniesieniu do do-

wolnej wojskowej komendy uzupełnień, która byłaby wytypowana do rozformowania.

Odnosząc się do szczegółowych pytań pana posła Henryka Milcarza, pragnę poinformować, że zastosowane zostały jednolite kryteria do wszystkich wojskowych komend uzupełnień, w tym także Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach.

Kryteria te można przedstawić w zasadniczych grupach:

- wielkość zadań mobilizacyjnego uzupełniania jednostek wojskowych,
- wielkość i struktura administrowanych zasobów żołnierzy rezerwy,
- ogólna liczba zasobów rezerw osobowych na administrowanym terenie,
- zasoby i zadania uzupełniania jednostek wojskowych środkami transportowymi i maszynami pobieranymi z gospodarki narodowej,
- terytorialny zasięg działania,
- stan infrastruktury wojskowych komend uzupełnień.

Najważniejszym jednakże i decydującym czynnikiem były potrzeby operacyjne Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej dotyczące dysponowania siecią wojskowych komend uzupełnień rozmieszczonych w określonych dyslokacjach na terenie całego kraju.

W kilku ostatnich latach większość wojskowych komend uzupełnień była remontowana i modernizowana dla zapewnienia niezbędnych warunków bieżącej obsługi administracyjnej obywateli oraz godziwych warunków pracy kadry i pracowników wojska. Przeprowadzone uprzednio bieżące remonty nie mogą być zatem decydującym wyznacznikiem w typowaniu komend do rozformowania.

Rozpatrywanie pojedynczych wojskowych komend uzupełnień w oderwaniu od analizy całości niezbędnego systemu wojskowych organów operacyjno-obronnych i uzupełnieniowych prowadzić może do naruszenia spójności tego systemu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie dofinansowania realizacji dróg
gminnych o znaczeniu aglomeracyjnym
na przykładzie miasta i gminy Swarzędz (5284)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Dariusza Lipińskiego z dnia 20 listopada 2009 r., przekazanego przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5284/09, w sprawie dofinansowania realizacji dróg gminnych na przykładzie miasta i gminy Swarzędz, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 3 ust. 1–3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz zarządzania nimi finansowane są przez:

1) ministra właściwego do spraw transportu za pośrednictwem generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad w odniesieniu do dróg krajowych,

2) samorząd województwa w odniesieniu do dróg wojewódzkich,

3) samorząd powiatowy w odniesieniu do dróg powiatowych.

Zadania w zakresie finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg gminnych oraz zarządzania nimi finansowane są z budżetów gmin.

W granicach miast na prawach powiatu zadania w zakresie finansowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami publicznymi, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, finansowane są z budżetów tych miast.

Dodatkowym źródłem dofinansowania dla samorządów na zadania drogowe jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Zgodnie z art. 26 ust. 1 powołanej ustawy środki z powyższej rezerwy przeznaczają się na dofinansowanie:

1) inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu;

2) utrzymania rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu – w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym;

3) remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 ww. ustawy omawianą rezerwą dysponuje minister właściwy ds. finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym ds. transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Omawiana rezerwa funkcjonuje od 1999 r. – poprzednio pod nazwą „10-procentowa rezerwa części drogowej subwencji ogólnej”, a jej wysokość ustalana jest corocznie w ustawie budżetowej.

Z uwagi na wielkość kwot wnioskowanych przez samorządy i ograniczone możliwości finansowe powyższej rezerwy corocznie ustalane są ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego dodatkowe kryteria służące do oceny i weryfikacji wniosków nadsyłanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

O powyższych ustaleniach i terminie składania wniosków minister infrastruktury informuje wszystkich zainteresowanych, tj. prezydentów miast na prawach powiatu, zarządy województw i zarządy powiatu.

Zarząd Powiatu Poznańskiego w 2004 r. wystąpił o dofinansowanie z powyższej rezerwy zadania „Przebudowa ul. Rynkowej w Przeźmierowie” na drodze kategorii powiatowej nr 32205. Zadanie to uzyskało dofinansowanie w wysokości 400 tys. zł. Wówczas obowiązujący art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego stanowił, iż środki z powyższej rezerwy przeznaczają się na dofinansowywanie:

1) inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu, rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1999 r.;

2) utrzymania rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu oraz w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym;

3) budowy, modernizacji, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję pana posła, iż w 2010 r. będą obowiązywały poniższe kryteria:

1. Preferowanie zadań inwestycyjnych obejmujących budowę lub przebudowę obiektów inżynierskich, którym nadane zostały jednolite numery inwentarzowe (JNI), posiadających ważną decyzję o pozwoleniu na budowę.

2. Preferowanie zadań inwestycyjnych obejmujących budowę lub przebudowę ciągów drogowych, przebiegających przez obszar co najmniej dwóch jednostek samorządowych (powiatów, województw), dla realizacji których zawarte zostało porozumienie o jednoczesnej ich realizacji oraz zastosowaniu takich samych parametrów technicznych (klas) wynikających z przepisów techniczno-budowlanych.

3. Posiadanie znacznego udziału środków własnych zarządcy drogi, w wysokości nie niższej niż kwota wnioskowanego dofinansowania.

4. Pełne wykorzystanie przyznanego w 2009 r. dofinansowania z rezerwy oraz deklarowanego udziału własnego w kosztach dofinansowanej inwestycji, w kwocie nie niższej niż otrzymane dofinansowanie z rezerwy.

5. Ze względu na niewielką ilość środków rezerwy przedmiotem dofinansowania powinien być tylko jeden projekt inwestycyjny.

6. Dostarczenie wraz z wnioskiem poświadczonych kopii:

— decyzji o pozwoleniu na budowę, o której mowa w pkt 1,

— porozumienia, o którym mowa w pkt 2,

— kopii uchwał budżetowych przyjętych przez organy stanowiące dotyczących inwestycji drogowych oraz kwot przeznaczonych na ich finansowanie.

Pragnę jednak podkreślić, iż o środki z ww. rezerwy nie mogą się ubiegać gminy.

Jednocześnie należy zauważyć, że zadania na drogach gminnych nie mogą uzyskać wsparcia z powyższych środków. Natomiast źródłem dofinansowania dróg powiatowych i gminnych jest „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”. W ramach programu mogą być dofinansowywane następujące zadania:

— przebudowa i remont dróg,

— budowa drogi,

— działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego dróg istniejących.

Jednostką organizacyjną koordynującą wykonanie programu jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Reasumując, uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury, dysponując środkami jedynie na drogi krajowe, zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad, nie ma możliwości dofinansowania realizacji zadań związanych z drogami gminnymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie dotacji dla okręgowych izb
pielęgniarek i położnych (5285)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Dariusza Lipińskiego przekazane przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r. (znak pisma: SPS-024-5285/09) w sprawie planowanej wysokości

dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych w budżecie państwa na 2010 r. uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej przesłanek, które spowodowały zmniejszenie w planach budżetu państwa na 2010 r. planowanej wysokości dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych wynoszącej 3656 tys. zł, Ministerstwo Zdrowia informuje, że ze względu na kryzys gospodarczy znaczne ograniczenia wydatków na rok 2010 w stosunku do roku 2009 wynikają z limitu wydatków przekazanego przez ministra finansów, według którego przyjęto wskaźnik 90% wydatków rzeczowych na rok 2009. Środki zaplanowane na rok 2010 dla samorządu zawodowego pielęgniarek i położnych w wysokości 3656 tys. zł stanowią 95% planu wydatków 2009 r. Obecnie nie ma możliwości zwiększenia tych środków.

Odnosząc się do twierdzenia, że przy obecnym kształcie projektu budżetu na rok 2010 samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych będzie zmuszony do wykonywania zadań przejętych od administracji państwowej, finansując ich realizację ze środków własnych, Ministerstwo Zdrowia informuje, iż zarówno w poprzednim, jak i bieżącym roku Ministerstwo Zdrowia zwiększyło budżet dla samorządu pielęgniarek i położnych na zrealizowane zadania wynikające z nadwykonania w stosunku do wartości zawartych umów w związku z większą liczbą wykonanych zadań w zakresie postanowień wydanych przez okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej pielęgniarek i położnych oraz większą ilością zadań w zakresie orzeczeń wydanych przez okręgowy sąd pielęgniarek i położnych. Dlatego też w przypadku przekroczenia kwoty dotacji na rok 2010 oraz możliwości wygospodarowania wolnych środków finansowych istnieje szansa zwiększenia budżetu dla samorządu pielęgniarek i położnych.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej przesunięcia środków z rezerwy celowej zawartej w części 83. budżetu państwa, tj. kwoty 270 tys. zł przeznaczonej na dofinansowanie innych zadań w ochronie zdrowia wymagających pilnej realizacji na zwiększenie dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych, Ministerstwo Zdrowia informuje, iż minister zdrowia jest dysponentem rezerwy celowej pn. „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia oraz dofinansowanie innych działań w dziale ochrony zdrowia” w kwocie 620 000 tys. zł, z tego 350 000 tys. zł przeznaczone jest na realizację zadań ministra zdrowia wynikających z uchwały Rady Ministrów nr 58/2009 z dnia 27 kwietnia 2009 r. ustanawiającej program wieloletni na lata 2009–2011 pn.: „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia”, natomiast pozostałe 270 000 tys. zł – na dofinansowanie innych zadań w dziale ochrony zdrowia.

Zgodnie z art. 140 nowej ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) w budżecie państwa mogą być tworzone

rezerwy celowe na wydatki, których szczegółowy podział na pozycje klasyfikacji budżetowej nie jest możliwy do dokonania w okresie opracowywania projektu ustawy budżetowej. Obecnie projekt ustawy jest przedmiotem prac w parlamencie.

Powyższa rezerwa w zakresie kwoty 270 000 tys. zł zostanie rozdysponowana w 2010 r. na dofinansowanie innych zadań w ochronie zdrowia wymagających pilnej realizacji, w tym szczególnie na programy polityki zdrowotnej, świadczenia wysokospecjalistyczne oraz nowe zadania wynikające z wprowadzanych przepisów.

W chwili obecnej Ministerstwo Zdrowia nie jest w stanie zapewnić, że środki z ww. rezerwy będą przeznaczone również dla samorządu pielęgniarstwa i położnych. Ostateczną decyzję w tej sprawie podejmuje jednakże minister zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie określenia zasad udzielania
i wysokości upustów przy zbywaniu lokali
komunalnych (5289)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5289/09) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Grzegorza Roszaka z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie zasad udzielania i wysokości upustów przy zbywaniu lokali komunalnych uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że właściwość ministra spraw wewnętrznych i administracji w zakresie działu administracja publiczna – wynikająca z art. 6 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) – nie skutkuje uprawnieniem prezentowania opinii i stanowisk w każdej z materii odpowiadającej zadaniom realizowanym przez jednostki samorządu terytorialnego, których zakres i sposób wykonania określają przepisy materii szczególnej. Tym bardziej, że organy samorządu terytorialnego wykonują zadania i kompetencje z zakresu różnych dziedzin administracji publicznej, które regulowane są przepisami aktów prawnych mieszczących się w działach administracji rządowej podlega-

jącym różnym ministrom. Uzasadnionym zatem wydaje się pogląd o uznaniu prezentowania opinii w zakresie zadań nałożonych na jednostki samorządu terytorialnego przez urząd obsługujący właściwego dla danej kategorii zadań ministra. Kwestie dotyczące gospodarowania (w tym również zbywania) nieruchomościami stanowiącymi przedmiot własności Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego regulowane są przez ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), zgodnie z którą organem właściwym do prezentowania opinii i stanowisk w ww. zakresie jest minister właściwy ds. budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej. Zasadne wydaje się więc, aby w powyższej sprawie stanowisko zajął minister infrastruktury.

Podkreślić ponadto należy, że Konstytucja RP uznała samorząd terytorialny jako niezależny podmiot publiczny, który został wyposażony we własne organy przedstawicielskie i wykonawcze uprawnione do stanowienia prawa miejscowego.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do wyłącznej właściwości rady gminy należy między innymi podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych gminy dotyczących zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości oraz ich wydzierżawiania lub wynajmowania na okres dłuższy niż trzy lata o ile ustawy szczególne nie stanowią inaczej. Regułą jest przy tym obowiązek stanowienia aktów prawa miejscowego przez radę gminy w formie uchwał (art. 41 ww. ustawy). W doktrynie prezentowana jest opinia, że ustawa o samorządzie gminnym nie zawiera postanowień, które normowałyby całościowo zasady i tryb zgłaszania projektów uchwał rady gminy. Z uwagi na niekompletność unormowań ustawowych kwestia inicjatywy uchwałodawczej (jako zagadnienia z zakresu wewnętrznej organizacji gminy oraz trybu pracy jej organów) winna zostać unormowana w statucie danej jednostki samorządu terytorialnego (art. 22 ww. ustawy). W szczególności winno się określić podmioty, które będą posiadały uprawnienia do zgłaszania projektów uchwał, oraz obowiązujące w tej materii wymagania formalne, jakim te projekty powinny odpowiadać. Z uwagi na fakt, iż problematyka inicjatywy uchwałodawczej została uregulowana w sposób fragmentaryczny we wszystkich ustawach ustrojowych samorządu przy ustaleniu właściwych wymogów formalnych przedmiotowych uchwał należy pośilkować się również właściwymi w danej materii aktami prawa.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłanek Ireny Tomaszak-Zesiuk
i Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie uchylecia przepisów zakazujących
łączenia bibliotek z innymi instytucjami (5290)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonego przez panie posłanki Irenę Tomaszak-Zesiuk i Bożenę Szydłowską zapytania, SPS-024-52590/09, z 27 listopada dotyczącego uchylecia przepisów zakazujących łączenia bibliotek z innymi instytucjami, uprzejmie proszę o przyjęcie następującego stanowiska.

Obowiązujący w chwili obecnej zapis w ustawie o bibliotekach jednoznacznie przesądza o zakazie łączenia bibliotek publicznych z innymi instytucjami, także z bibliotekami szkolnymi i pedagogicznymi. Zakaz ten niejednokrotnie krytykowany był przez środowiska zajmujące się działalnością kulturalną w jednostkach samorządu terytorialnego.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że wielu gmin nie stać na utrzymywanie jednocześnie domu kultury i biblioteki. Przeznaczone na ich działalność środki pozwalają jedynie na utrzymanie istniejącej infrastruktury. Wydaje się, że funkcjonowanie na terenie gminy jednego preżnego, wielofunkcyjnego centrum kultury lepiej zaspokoi potrzeby społeczne niż utrzymywanie źle działającej biblioteki i źle działającego domu kultury. Biblioteka, która jest jedynie miejscem, gdzie udostępnia się książki, staje się dzisiaj anachronizmem. Gwałtowny rozwój nowych technologii, cyfryzacja, digitalizacja, rozwijający się sektor udostępniania książek i informacji on-line stawiać będą przed bibliotekami wielkie wyzwania i konieczność odpowiadania na zmieniające się społeczne potrzeby. Celem proponowanych zmian nie jest szukanie oszczędności. Ich celem jest umożliwienie racjonalnego wykorzystania posiadanych środków, rozszerzenie prowadzonej przez instytucje kultury działalności, pełniejsze wykorzystanie istniejącej infrastruktury. Przekonany jestem, że dopuszczenie możliwości łączenia różnych instytucji kultury, szczególnie w mniejszych miejscowościach, przynieść może oczywiste korzyści.

Rozumiejąc, że rozwiązanie to nieść może także pewne zagrożenia, jego wprowadzenie poprzedzone zostanie działaniami wspomagającymi, do których należy także program „Biblioteka+”. Działania zawarte w programie „Biblioteka+” przewidują zarówno pomoc w wyposażeniu i remontach instytucji kultury, jak i szkoleniu pracowników instytucji oraz przedstawicieli administracji samorządowej.

Pozytywną opinię dla takiego rozwiązania wyraziła Krajowa Rada Biblioteczna na posiedzeniu 12 października 2009 r. Pragnę zwrócić uwagę, że w

skład Krajowej Rady Bibliotecznej, zgodnie z ustawą o bibliotekach, wchodzi: dyrektor Biblioteki Narodowej, dyrektor Biblioteki Jagiellońskiej, przedstawiciele bibliotek publicznych, szkolnych, pedagogicznych, środowisk naukowych, bibliotekarskich i twórczych. Krajową Radę Biblioteczną uważam za gremium najbardziej reprezentatywne i upoważnione do opiniowania wszelkich planów związanych z działalnością bibliotek w Polsce.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 10 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Edwarda Wojtasa**

**w sprawie braku złożenia zamówień
przez Ministerstwo Obrony Narodowej
na zakup samochodów wojskowych
marki Honker (5292)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Edwarda Wojtasa w sprawie braku złożenia zamówień przez Ministerstwo Obrony Narodowej na zakup samochodów wojskowych marki Honker (SPS-024-5292/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 570, ze zm.) modernizacja techniczna jest sposobem podnoszenia zdolności operacyjnych wojska. Procedury planowania modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i powiązane z nimi zasady postępowania w zakresie zakupów uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego są określone w stosownych dokumentach normujących ten proces. Zawarte w nich regulacje nie przewidują możliwości udziału przedsiębiorstw produkcyjnych w opracowywaniu tych planów czy też ujmowania w planach nazw konkretnych wyrobów i ich producentów (np. zakup pojazdów Honker), chyba że stanowią kontynuację zawartych umów wieloletnich lub wynikają z potrzeby unifikacji uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego. Opracowywane w myśl wskazanych norm i zasad plany uwzględniają więc jedynie ogólne potrzeby (np. zakup samochodów osobowo-terenowych ogólnego przeznaczenia), których zabezpieczenie jest niezbędne dla umożliwienia Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej realizacji konstytucyjnego

obowiązku obrony kraju, wypełniania zobowiązań sojuszniczych oraz udziału w określonych przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej misjach i zadaniach. Zakupy realizowane w ramach wspomnianych planów odbywają się w oparciu o obowiązujące w prawie polskim przepisy gwarantujące zachowanie zasad konkurencyjności i przejrzystości. Ich zadaniem jest wyłonienie najlepszej oferty spełniającej określone wymagania taktyczno-techniczne.

Jednocześnie pragnę poinformować, że zakup samochodów osobowo-terenowych dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z ograniczonymi możliwościami finansowymi resortu obrony narodowej, nie stanowi obecnie priorytetu i w związku z powyższym nie został ujęty w projekcie „Planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2010–2011”. Tym samym nie jest możliwa realizacja wskazanych zakupów w przedmiotowym okresie.

Aktualnie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej eksploatowanych jest ponad tysiąc pięćset pojazdów typu Honker. Cechują się one wysoką mobilnością, dobrymi warunkami trakcyjnymi oraz dużą manewrowością. Niestety, ich istotnym mankamentem jest brak właściwej ochrony balistycznej podwozia oraz odporności nadwozia na ostrzał, co stało się m.in. przyczyną wycofania tych pojazdów z operacji w Iraku i Afganistanie, wymuszając zarazem potrzebę zastąpienia ich nowoczesnymi pojazdami opancerzonymi, spełniającymi oczekiwania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Z tego też powodu wstrzymano dalsze zakupy pojazdów Honker. Jednocześnie, uwzględniając planowane w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikające z procesu profesjonalizacji (uzawodowienie, zmniejszenie struktur, zmiana profilu zagrożeń itp.), posiadane zasoby pojazdów Honker uznano za wystarczające.

Jednocześnie należy mieć na uwadze fakt, że Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej stanęły w obliczu światowego kryzysu ekonomicznego i wynikającej z niego konieczności ograniczenia wydatków budżetowych. W takiej sytuacji wystąpiła potrzeba zweryfikowania priorytetów dotyczących planowanych zakupów uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego, na korzyść takiego, które umożliwi realizację zadań bojowych związanych z obroną granic kraju oraz wypełnianiem zobowiązań sojuszniczych. Priorytety te odzwierciedlone zostały w programie rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i centralnych planach rzeczowych.

Utrzymanie sprawności uzbrojenia i sprzętu wojskowego pozostającego na etapie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stanowi kluczowy element systemu zabezpieczenia wojsk. Dlatego też Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej zainteresowane są możliwością pozyskiwania części zamiennych do pojazdów Honker.

Jednocześnie pragnę wyrazić nadzieję, że produkcja tych pojazdów nie zostanie wstrzymana i znajdują

one wielu odbiorców w innych służbach mundurowych oraz podmiotach gospodarczych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie niepłacenia przez Narodowy
Fundusz Zdrowia za nadwykonania świadczeń
medycznych w 2009 r. (5293)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Jana Kamińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 20 listopada 2009 r. w sprawie niepłacenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia za nadwykonania świadczeń medycznych w 2009 r., przesłanym przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 27 listopada 2009 r. (znak: SPS-024-5293/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii zmiany zasad podziału środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ, uprzejmie informuję, że Sejm RP w dniu 25 września 2009 r. przyjął ustawę o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, która weszła w życie 4 listopada 2009 r.

Rozwiązania zawarte w tej ustawie dotyczą zmiany zasad podziału środków pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia. Zmiany te mają na celu, aby zaczynając od roku 2010, zasady podziału środków pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ oparte były przede wszystkim na kryteriach związanych z liczbą ubezpieczonych zarejestrowanych w poszczególnych oddziałach wojewódzkich funduszu oraz ryzykach zdrowotnych przypisanych poszczególnym grupom ubezpieczonych w odniesieniu do wykonywanych świadczeń opieki zdrowotnej. Oznacza to usunięcie z ustawy (w konsekwencji również ze stosownego rozporządzenia), jako jednego z kryteriów podziału środków, wskaźnika wynikającego ze zróżnicowania kosztu jednostkowego świadczenia opieki zdrowotnej.

Zgodnie z art. 119 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) wydane zostało rozporządzenie

ministra zdrowia z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. z 2009 r. Nr 193, poz. 1495), uwzględniające zasady podziału środków wymienione w ww. ustawie.

Odnosząc się do kwestii zapłaty za świadczenia tzw. ponadlimitowe, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 ww. ustawy podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania funduszu wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez NFZ do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez NFZ dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy dotyczących gospodarki finansowej NFZ, zgodnie z którymi plan finansowy NFZ jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy łączna suma zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdro-

wotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę, że w II półroczu 2009 r. doszło do istotnego zwiększenia wysokości środków na świadczenia opieki zdrowotnej w łącznej wysokości 1 668 999 tys. zł.

Najpierw, w trybie art. 129 ww. ustawy o świadczeniach, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia zarządzeniem nr 37 z dnia 4 sierpnia 2009 r. dokonał zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r. (zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej), która rozdysponowała dodatni wynik finansowy funduszu za rok 2008 w wysokości 1 152 117 tys. zł.

Następnie zarządzeniami z 2009 r.: nr 48 z dnia 15 października, nr 49 z dnia 19 października, nr 55 z dnia 28 października i nr 64 z dnia 2 listopada prezes Narodowego Funduszu Zdrowia dokonał zmian planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2009 r., które rozdysponowały kwotę 516 882 tys. zł z funduszu zapasowego, zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej funduszu.

W chwili obecnej w planie finansowym NFZ nie ma dodatkowych rezerw, które mogłyby być przeznaczone na dodatkowe zwiększenie środków na świadczenia opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie zmiany kategorii
ciągu dróg wojewódzkich
Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok (5294)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5294/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Jana Kamińskiego, w sprawie zmiany kategorii ciągu dróg wojewódzkich Wysokie Mazowieckie – Łapy – Białystok, uprzejmie informuję.

Drogi zaliczane do kategorii dróg krajowych powinny spełniać kryteria funkcjonalne zawarte w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Odcinki dróg wojewódzkich, o których mowa w zapytaniu pana posła, nie spełniają kryteriów zawartych w art. 5 ust. 1 pkt 1–7 ustawy o drogach publicznych,

dlatego też nie ma możliwości zaliczenia ich do kategorii dróg krajowych. Należy podkreślić, że podstawową cechą kształtowania sieci dróg krajowych jest zapewnienie właściwych połączeń międzyregionalnych w skali kraju, stąd też zaliczenie omawianych odcinków dróg wojewódzkich do kategorii dróg krajowych nie jest rozwiązaniem prawidłowym.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że fakt zaliczenia dróg do kategorii dróg krajowych nie spowoduje automatycznie poprawy ich stanu technicznego i warunków ruchu. Zwiększenie długości dróg krajowych nie oznacza proporcjonalnie wzrostu środków finansowych, którymi dysponuje GDDKiA na przebudowę, remonty oraz utrzymanie i ochronę dróg.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że brak jest uzasadnienia dla zaliczenia ww. odcinków dróg wojewódzkich do kategorii dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie projektu rozporządzenia
ministra obrony narodowej dotyczącego
wojewódzkich sztabów wojskowych
i wojskowych komend uzupełnień (5295)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Andrzeja Pałysa w sprawie projektu rozporządzenia ministra obrony narodowej dotyczącego wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień (SPS-024-5295/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przeobrażenia jakie zachodzą w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, szczególnie w kontekście prowadzonego procesu profesjonalizacji związanego m.in. ze zmniejszeniem zadań wojskowych komend uzupełnień w zakresie pokojowego uzupełniania jednostek wojskowych, wymusiły potrzebę ograniczenia liczebności tych organów. Prowadzone działania restryktoryzacyjne uzasadnione są również względami ekonomicznymi.

Nowy terytorialny zasięg działania wojskowych komend uzupełnień został określony w projekcie rozporządzenia ministra obrony narodowej zmieniającego rozporządzenie w sprawie wojewódzkich szta-

bów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień. W odniesieniu do terenu województwa świętokrzyskiego przewidziano likwidację Wojskowej Komendy Uzupełnień Kielce-Bukówka w Kielcach i Wojskowej Komendy Uzupełnień w Starachowicach.

Podkreślenia wymaga to, że wyznaczanie poszczególnych wojskowych komend uzupełnień do rozformowania oparto na wynikach prac analitycznych przeprowadzonych w resorcie obrony narodowej. W ich trakcie uwzględniano wszelkie czynniki mające wpływ na prawidłowe i sprawne realizowanie ustawowych zadań przez wszystkie wojskowe komendy uzupełnień w warunkach profesjonalnej armii, m.in. wielkość administrowanego obszaru, potencjał ludnościowy, liczbę posiadanych zasobów rezerw osobowych, zadania wojskowych komend uzupełnień w zakresie zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych i koszty administrowania budynków, jak również układy komunikacyjne umożliwiające dogodny dojazd obywatela do urzędu. Nie bez znaczenia pozostawały również aspekty o charakterze społecznym związane z koniecznością likwidacji miejsc pracy w przewidzianych do rozformowania wojskowych komendach uzupełnień. Czynnikiem ludzki jest w takich sprawach niezwykle istotny, szczególnie w czasie obecnego kryzysu ekonomicznego.

Funkcjonowanie wszystkich wojskowych komend uzupełnień poddane zostało analizom w oparciu o takie same kryteria, o których wspomniano powyżej w kontekście funkcjonowania administracji wojskowej na terenie całego kraju. Dopiero wielokrotna analiza wskazanych czynników przy jednoczesnym uwzględnieniu kwestii operacyjno-obronnych oraz potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwłaszcza w zakresie mobilizacyjnego i wojennego uzupełniania stanów osobowych jednostek wojskowych, spowodowała podjęcie decyzji o rozformowaniu na terenie województwa świętokrzyskiego wspomnianych wojskowych komend uzupełnień. Taki podział ma na celu zapewnienie prawidłowego i sprawnego realizowania ustawowych zadań przez pozostałe wojskowe komendy uzupełnień na tym terenie, w tym również tych, związanych z prowadzeniem kwalifikacji wojskowej i naborem do zawodowej służby wojskowej.

Chciałbym również zaznaczyć, że podejmując decyzję o zmniejszeniu liczebności wojskowych komend uzupełnień uwzględniono także kwestie związane z kosztami finansowymi, które będą ponoszone przez budżet resortu obrony narodowej i budżet państwa w pierwszych dwóch, trzech latach po zakończeniu reformy. Koszty te spowodowane będą m.in. przez:

— konieczność przystosowania pomieszczeń do zwiększonych kartotek i archiwów wojskowych komend uzupełnień w wyniku przekazywania ewidencji wojskowej po likwidowanych komendach,

— wypłacenie odpraw zwalnianym żołnierzom zawodowym.

Przewiduje się jednak, że po upływie tego okresu coroczne oszczędności z tytułu zmniejszenia zatrud-

nienia i liczby utrzymywanych obiektów wojskowych kształtować się będą na poziomie około 90 mln zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wspomniany projekt rozporządzenia znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych. Przewiduje się, że zaplanowane w nim zmiany wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Balickiego**

**w sprawie zmniejszenia w projekcie ustawy
budżetowej na 2010 r. dotacji dla samorządów
zawodów medycznych z przeznaczeniem
na pokrycie kosztów czynności przejętych
od organów administracji państwowej (5296)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Balickiego przekazane przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r. (znak pisma: SPS-024-5296/09) w sprawie planowanej wysokości dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych w budżecie państwa na 2010 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej zmniejszenia w planach budżetu państwa na 2010 r. planowanej wysokości dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych wynoszącej 3656 tys. zł, Ministerstwo Zdrowia informuje, że ze względu na kryzys gospodarczy znaczne ograniczenia wydatków na rok 2010 w stosunku do roku 2009 wynikają z limitu wydatków przekazanego przez ministra finansów, według którego przyjęto wskaźnik 90% wydatków rzeczowych na rok 2009. Środki zaplanowane na rok 2010 dla samorządu zawodowego pielęgniarek i położnych w wysokości 3656 tys. zł stanowią 95% planu wydatków 2009 r. Obecnie nie ma możliwości zwiększenia tych środków.

Odnosząc się do działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia, żeby okręgowe izby pielęgniarek i położnych nie były zmuszane do jeszcze większego dofinansowania ze środków własnych wykonywania ważnych zadań przejętych od administracji państwowej, Ministerstwo Zdrowia informuje, iż zarówno w poprzednim, jak i bieżącym roku został zwiększony budżet dla samorządu pielęgniarek i położnych na zre-

alizowane zadania wynikające z nadwykonania w stosunku do wartości zawartych umów w związku z większą liczbą wykonanych zadań w zakresie postanowień wydanych przez okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej pielęgniarek i położnych oraz większą ilością zadań w zakresie orzeczeń wydanych przez okręgowy sąd pielęgniarek i położnych. Dlatego też w przypadku przekroczenia kwoty dotacji na rok 2010 oraz możliwości wy gospodarowania wolnych środków finansowych istnieje szansa zwiększenia budżetu dla samorządu pielęgniarek i położnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Dolaty
oraz grupy posłów**

**w sprawie wzrastającej liczby przypadków
chorób trzody chlewnej wywołanych
przez cirkowirus PCV-2 (5297)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów przesłane przy piśmie z dnia 27 listopada br., znak SPS-024-5297/09, w sprawie przypadków chorób trzody chlewnej wywołanych przez cirkowirusy typu 2, uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. Zakażenia cirkowirusem świń typu 2 (PCV-2) i związane z tym przypadki poodsadzeniowego wielonarządowego zespołu wyniszczającego świń (PMWS) są od 10 lat notowane we wszystkich krajach świata, w tym również w Polsce.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami powyższa choroba nie podlega notyfikacji w Unii Europejskiej oraz nie podlega obowiązkowi zwalczania i rejestracji. W związku z powyższym organy Inspekcji Weterynaryjnej nie posiadają dokładnych danych odnośnie ilości przypadków wystąpienia ww. zakażeń w Polsce. Szacuje się, że około 90% stad trzody chlewnej jest zakażonych cirkowirusem typu 2.

Ad 2. Pragnę poinformować Pana Marszałka, że w ciągu 2 ostatnich lat opracowano na świecie wiele szczepionek przeciwko zakażeniom cirkowirusowym trzody chlewnej, które zapewniają ochronę świń przed skutkami zakażenia. Aktualnie dopuszczone do obrotu przez Komisję Europejską i dostępne w Polsce są trzy szczepionki (Circovac, Porcilis PCV i Ingelvac CircoFLEX), przeznaczone do szczepienia loch lub prosiąt.

Ad 3. Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że przepisy krajowe i przepisy wspólnotowe nie regulują kwestii zwalczania zakażeń świń cirkowirusem typu 2. Do chwili obecnej żadne państwo nie zdecydowało się na wprowadzenie programu zwalczania zakażeń wywołanych przez ww. wirus.

Etiologia poodsadzeniowego wielonarządowego zespołu wyniszczającego u świń nie jest dokładnie znana. Cirkowirus świń typu 2 jest patogenem powszechnie występującym w środowisku, co potwierdzają wyniki przeglądowych badań serologicznych stad świń w wielu krajach świata. Do rozwinięcia PMWS i wystąpienia typowych objawów klinicznych choroby konieczne są czynniki biologiczne (inne wirusy i bakterie), substancje modulujące układ immunologiczny (szczepionki) oraz czynniki środowiskowe (wysokie stężenie amoniaku, zbyt duże zagęszczenie zwierząt w kojcu itp.). Także potwierdzenie obecności wirusa w stadzie nie jest równoznaczne z występowaniem objawów ww. choroby.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż obecnie nie przewiduje się opracowania i wprowadzenia programu zwalczania chorób wywołanych przez cirkowirus PCV-2 na podstawie art. 57 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342), gdyż przedmiotowa choroba nie stanowi bariery w handlu wewnątrzwspólnotowym i obrocie z państwami trzecimi.

Ad 4. Obecnie nie są znane specyficzne metody i środki mogące efektywnie zwalczać ww. chorobę. Natomiast istotną rolę w zapobieganiu jej występowaniu odgrywają prawidłowo wykonane zalecenia związane z właściwym zarządzaniem fermą trzody chlewnej, tj. właściwa higiena pomieszczeń dla świń polegająca na zasadzie „wszystko pełne – wszystko puste”, dokładne oczyszczanie i dezynfekcja, ograniczenie mieszania ze sobą świń, izolacja w innych pomieszczeniach lub budynkach nowo wprowadzanych sztuk oraz zwierząt chorych, ograniczenie czynników stresogennych oraz odpowiedni program profilaktyczny przeciwko innym występującym zakażeniom.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż posiadacz zwierząt w ramach szeroko pojętej profilaktyki ma możliwości, w uzgodnieniu z lekarzem weterynarii, prowadzić szczepienia w stadach trzody chlewnej przeciwko cirkowirusowi typu 2. Szacuje się, że na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej szczepienia prowadzone są o około 10% stad świń. Właściwa bioasekuracja, program profilaktyczny i prawidłowo wykonane szczepienia skutecznie ograniczają skutki występowania PMWS i korzystnie wpływają na efekty produkcyjne fermy.

W związku z powyższym udzielenie obecnie pomocy hodowcom trzody nie wydaje się zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

w sprawie wideoloterii (5298)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma znak SPS-024-5298/09 z dnia 27 listopada 2009 r., przy którym została przesłana interpelacja pani poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie zdefiniowanej w ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27, z późn. zm.) gry losowej – wideoloterii, która nie została objęta ustawą o grach hazardowych, uprzejmie przekazuję odpowiedź na zawarte w niej pytanie skierowane do ministra finansów.

W związku z podnoszoną w przedmiotowej interpelacji pani poseł kwestią, czy dodanie w definicji gier na automatach słów: „w tym na komputerach”, przy jednoczesnym usunięciu z ustawy definicji wideoloterii, nie spowoduje, że wideoloterie będą mogły być organizowane w ramach nowych przepisów definiujących gry na automatach, podkreślić należy, że przepisy zawarte w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540) określają warunki urządzania i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach.

Stosownie do treści art. 3 ww. ustawy urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pojęciem gier hazardowych ustawa o grach hazardowych obejmuje gry losowe, gry na automatach, zakłady wzajemne. Nowe przepisy określają definicje poszczególnych gier, modyfikując niektóre z nich w stosunku do przepisów obowiązującej ustawy o grach i zakładach wzajemnych oraz wskazując na ich formę organizacyjną, w tym warunki podmiotowe i przedmiotowe ich urządzania.

Jak wynika z uzasadnienia do ustawy o grach hazardowych, jednym z podstawowych celów tej ustawy jest zwiększenie ochrony społeczeństwa i praworządności przed negatywnymi skutkami hazardu, w tym m.in. poprzez odstąpienie od możliwości urządzania gier na wszelkich automatach z elementem losowości poza kasynami gry i odstąpienie od możliwości urządzania wideoloterii. Obowiązujące przepisy ustawy o grach i zakładach wzajemnych dopuszczają możliwość urządzania wideoloterii, lecz gra ta nie jest obecnie urządzana. Biorąc natomiast pod uwagę społeczne skutki, jakie niesie za sobą urządzanie tych gier (wysokie ryzyko uzależnień), zrezygnowano z możliwości ich urządzania.

W obowiązującej ustawie o grach i zakładach wzajemnych grami na automatach zgodnie z art. 2a określona została gra o wygrane pieniężne lub rzeczowe na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych

i elektronicznych. Zatem każde urządzenie mechaniczne, elektromechaniczne i elektroniczne oferujące wygrane, choćby w postaci przedłużenia czasu gry, należy uznać za podlegające ustawie. Powoduje to konieczność uznania np. popularnych symulatorów samochodowych albo innych gier zręcznościowych za podlegające ustawie.

W ustawie o grach hazardowych zmodyfikowano definicję gry na automatach poprzez wskazanie w art. 2 ust. 3, że są to gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych i elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Ponadto w ustawie wprowadzono przepis art. 2 ust. 4, w którym zdefiniowano część zakresu pojęciowego wygranej rzeczowej. W nowej ustawie wskazano, iż wygraną rzeczową jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry poprzez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze. Definicja ta odnosi się tylko do automatów do gier.

Podkreślić także należy, iż wprowadzenie powyższego rozwiązania, jak również przepisu art. 2 ust. 5, iż grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych, elektronicznych, w tym komputerowych, organizowanych w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra zawiera elementy losowe – powinno ułatwić walkę z szarą strefą.

Zatem doprecyzowanie w nowej ustawie definicji gry na automatach nie oznacza wprowadzenia nowej możliwości uczestniczenia w wiedeoloterii zdefiniowanej w ustawie o grach i zakładach wzajemnych jako gra losowa, a jedynie stanowi rozwiązanie prawne oparte o istniejące na rynku hazardowym stany faktyczne, do których nie odnosiła się dotychczas obowiązująca ustawa o grach i zakładach wzajemnych.

Przedstawiając powyższe, należy wskazać, iż stosownie do treści art. 2 ust. 1 ustawy o grach hazardowych grami losowymi są gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe, których wynik w szczególności zależy od przypadku, a warunki gry określa regulamin. Zapis art. 2 ust. 1 zawiera definicje gier losowych. Są to: gry liczbowe, loterie pieniężne, gra telebingo, gry cylindryczne, gry w karty: black jack, poker, baccarat, gry w kości, gra bingo pieniężne, gra bingo fantowe, loterie fantowe, loterie promocyjne, loterie audiotekstowe.

Zważywszy, iż powyższy katalog gier losowych nie zawiera definicji gry losowej wiedeoloterii, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2a ustawy o grach i zakładach wzajemnych, to tym samym odstąpiono od możliwości jej urzędowania. Wobec powyższego, mając na względzie treść art. 3 ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym urzędowanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie, prowadzenie

działalności w zakresie gry losowej wiedeoloterii w świetle przepisów ww. ustawy będzie stanowiło naruszenie prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Sławomira Zawisłaka
i Jarosława Żaczka**

**w sprawie wstrzymania kluczowych inwestycji
drogowych na terenie Lubelszczyzny
planowanych do realizacji w 2009 r.,
m.in. modernizacji drogi S19 Lublin – Kraśnik
oraz drogi krajowej nr 74 Kraśnik – Annopol
(5299)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania Posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka z Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość, przekazanej przy piśmie z dnia 27 listopada br., znak: SPS-024-5299/09, w sprawie wstrzymania kluczowych inwestycji na terenie Lubelszczyzny planowanych do modernizacji w 2009 r., m.in. drogi S19 Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 na odcinku Kraśnik – Annopol, przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” został przyjęty uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r. i zawiera ściśle określoną listę projektów drogowych planowaną do realizacji w obecnej perspektywie finansowej pod warunkiem uzyskania wszystkich wymaganych przepisami prawa decyzji administracyjnych.

Chciałbym zapewnić, iż resort infrastruktury zdaje sobie sprawę ze stanu dróg i potrzeb komunikacyjnych woj. lubelskiego. Dlatego też Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad prowadzi intensywne prace przygotowawcze mające na celu uzyskanie decyzji administracyjnych niezbędnych do rozpoczęcia robót budowlanych na planowanych inwestycjach drogowych.

Poniżej przedstawiam stan realizacji zadań, których dotyczyło zapytanie panów posłów:

Budowa drogi ekspresowej S19 na odcinku Lublin – Kraśnik została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. Ponadto środki na budowę drogi S19 przewidziano w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 w ramach priorytetu VIII: Bezpieczeństwo transportu i

krajowe sieci transportowe. Należy przy tym dodać, iż droga ekspresowa S19 na przedmiotowym odcinku przebiegać będzie po nowym śladzie w stosunku do istniejącej drogi krajowej nr 19. Aktualnie prowadzone są prace związane z uzyskaniem niezbędnych decyzji i przeprowadzeniem procedur poprzedzających rozpoczęcie robót budowlanych, takich jak:

- a) decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach (planowane uzyskanie – czerwiec 2010 r.),
- b) zezwolenie na realizację inwestycji drogowej (planowane uzyskanie – sierpień 2012 r.),
- c) ogłoszenie przetargu (planowane – sierpień 2012 r.)

Dla przebudowy istniejącej drogi krajowej nr 19 na odcinku Lublin – Kraśnik opracowano już dokumentację techniczną. Zaplanowane na 2009 r. roboty na drodze krajowej nr 19 są realizowane. Rozpoczęto budowę obwodnicy Kocka i Woli Skromowskiej (długość 7,9 km). Trwają prace związane z przebudową drogi na odcinku Łukowisko – Międzyrzec Podlaski (długość 9,1 km) oraz w Janowie Lubelskim (długość 2,6 km).

W zakresie zadania polegającego na modernizacji drogi krajowej nr 74 na odcinku Kraśnik – Annopol informuję, iż w maju 2009 r. rozpoczęto budowę obwodnicy Kraśnika (długość 5,3 km). Przystąpienie do budowy pozostałych odcinków inwestycji nastąpi pod warunkiem uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych.

Stan zaawansowania prac na tych odcinkach drogi przedstawia się następująco:

- a) odcinek Annopol – Gościeradów. Przeprowadzono procedurę przetargową na opracowanie dokumentacji technicznej. W dniu 1 lutego 2008 r. uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Planowany termin uzyskania decyzji zezwalającej na realizację inwestycji to 2010 r.
- b) odcinek Gościeradów – Olbiewicz. Dokumentacja techniczna została opracowana. Przygotowywane są materiały do przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na opracowanie wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Przewidywany termin jej uzyskania to IV kwartał 2010 r.

Przystąpienie do realizacji robót budowlanych nastąpi po uzyskaniu niezbędnych decyzji administracyjnych.

Z uwagi na aktualny stan polskiej sieci drogowej potrzeby inwestycyjne znacznie przekraczają dostępne środki finansowe oraz możliwości realizacyjne. W związku z powyższym priorytetem są obecnie autostrady, zadania realizowane przy udziale środków z funduszy UE oraz zadania, których budowa została już rozpoczęta. Głównym celem realizacji programu jest stworzenie spójnych ciągów komunikacyjnych w całym kraju, w połączeniu z europejskim systemem transportowym. W pierwszej kolejności przygotowywana i realizowana jest budowa dróg o największym obciążeniu ruchem tranzytowym.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż resort infrastruktury podejmuje działania w celu realizacji wskazanych przez panów posłów zadań. Jestem przekonany, że ich wykonanie przyczyni się do poprawy sytuacji komunikacyjnej woj. lubelskiego, a tym samym korzystnie wpłynie na rozwój gospodarczy całego regionu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Dziedziczaka**

**w sprawie postępowania prokuratorskiego
związanego z nieprawidłowościami
wykazanymi w toku cywilnego procesu
sądowego dotyczącego przetargów miejskich w
Lesznie (5300)**

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z 27 listopada 2009 r. (nr SPS-024-5300/09) zapytanie pana posła Jana Dziedziczaka w sprawie postępowania prokuratorskiego związanego z nieprawidłowościami wykazanymi w toku cywilnego procesu sądowego dotyczącego przetargów miejskich w Lesznie, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Kwestia uchybień w niektórych przetargach ogłoszonych przez Urząd Miasta Leszna, do których nawiązywało uzasadnienie wyroku w sprawie o ochronę dóbr osobistych Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział Zamiejscowy w Lesznie, była już przedmiotem interpelacji oraz zapytania, które pan poseł Jan Dziedziczak skierował w lutym oraz w kwietniu 2009 r. do ministra sprawiedliwości prokuratora generalnego. W odpowiedzi na powyższą interpelację oraz wcześniejsze zapytanie pana posła Jana Dziedziczaka w tej samej sprawie w pismach o sygn. PR III Ko 510/09 z 12 marca 2009 r. i 5 maja 2009 r. przedstawiono szczegółową informację o prowadzonych w okresie ostatnich 5 lat w jednostkach prokuratury okręgu poznańskiego postępowaniach karnych związanych z funkcjonowaniem organów leszczyńskiego samorządu terytorialnego, które wdrażano, zarówno rozpoznając składane zawiadomienia o przestępstwie, jak i na podstawie informacji zawartych w publikacjach prasowych.

Wszystkie te sprawy, w których zapadły prawomocne postanowienia o umorzeniu lub odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego, zgodnie z wnioskiem pana posła Jana Dziedziczaka, zostały

poddane analizie w Prokuraturze Apelacyjnej w Poznaniu, a o dokonanych w toku tego badania aktowego ustaleniach pan poseł Jan Dziedziczak został poinformowany przez zastępcę prokuratora apelacyjnego w Poznaniu pismem z 10 czerwca 2009 r., sygn. Ap I Dsa 43/09/Po. Ponadto w odpowiedziach PR III Ko 510/09 z 12 marca 2009 r. i 5 maja 2009 r. na interpelację i poprzednie zapytanie pana posła Jana Dziedziczaka przedstawiono zasady nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego oraz treść podstawowych przepisów regulujących inicjowanie postępowania karnego, a także wyjaśnienia odnoszące się do przedstawionych przez pana posła Jana Dziedziczaka wątpliwości dotyczących przebiegu postępowania w sprawie o sygn. 1 Ds 101/09 Prokuratury Rejonowej w Pile (poprzednio 2 Ds 77/09 Prokuratury Rejonowej w Lesznie).

Jak już informowano w powołanych wcześniej pismach z 12 marca i 5 maja br., prokurator rejonowy w Lesznie wdrożył czynności w tej sprawie na podstawie informacji prasowej o treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział Zamiejscowy w Lesznie z 18 grudnia 2008 r., sygn. akt XIII C 87/07, o ochronę dóbr osobistych, z którego wynikało, że podstawą rozstrzygnięcia było uznanie przez sąd za uzasadnione wysuwanych przez pozwanych zarzutów dotyczących nieprawidłowości w funkcjonowaniu leszczyńskiego samorządu. Po zapoznaniu się z materiałem prasowym prokurator zwrócił się do sądu o nadesłanie odpisu uzasadnienia opisanego wyroku i po analizie uzyskanego 2 marca 2009 r. orzeczenia cywilnego podjął decyzję o wdrożeniu postępowania sprawdzającego o sygn. 2 Ds 77/09. Następnie, po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, prokurator rejonowy w Lesznie zwrócił się o przekazanie postępowania 2 Ds 77/09 do prowadzenia innej jednostce prokuratury, z pominięciem właściwości miejscowej, celem wyeliminowania ewentualnych zarzutów braku obiektywizmu i bezstronności.

Prokurator Okręgowy w Poznaniu, uwzględniając ten wniosek, na podstawie przepisu § 105 ust. 4 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 2007 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. Nr 169, poz. 1189, ze zm.) w dniu 21 kwietnia 2009 r. przekazał sprawę do prowadzenia prokuratorowi rejonowemu w Pile. Postanowieniem z 4 maja 2009 r. prokurator rejonowy w Pile wszczął w tej sprawie śledztwo, sygn. 1 Ds 101/09, o przestępstwo z art. 231 § 2 K.k. polegające na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od 1999 r. do lutego 2007 r. w toku postępowań o zamówienia publiczne prowadzonych w Urzędzie Miasta Leszna. Śledztwo 1 Ds 101/09 nie zostało dotychczas zakończone, w sprawie wykonywane są zaplanowane czynności zmierzające do należytego wyjaśnienia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych istotnych dla oceny karnoprawnej i rozstrzygnięcia. W tych

warunkach, odnosząc się do sformułowanych w zapytaniu pana posła Jana Dziedziczaka wniosków, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko:

1. Prokurator apelacyjny w Poznaniu nie uwzględnił sformułowanego w niniejszym zapytaniu kolejnego wniosku pana posła Jana Dziedziczaka o przekazanie postępowania w sprawie o sygn. 1 Ds 101/09 Prokuratury Rejonowej w Pile do dalszego prowadzenia jednostce prokuratury spoza okręgu poznańskiego. Nie ujawniono bowiem jakichkolwiek okoliczności mogących stanowić uzasadnienie tego rodzaju decyzji. Ponadto powierzenie sprawy 1 Ds 101/09 kolejnej jednostce prokuratury spowodowałaby nieuzasadnione wydłużenie czasu trwania śledztwa wynikające z konieczności zapoznania się i analizy przez innego prokuratora zgromadzonego dotychczas materiału dowodowego. Jak wskazano w odpowiedzi z 5 maja 2009 r., na analogiczny wniosek sformułowany w poprzednim zapytaniu pana posła Jana Dziedziczaka, właściwość miejscową powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury określa, wydane na podstawie art. 17 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, ze zm.), rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie utworzenia prokuratur apelacyjnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 261, poz. 2190, ze zm.).

Zgodnie z § 105 ust. 4 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 2007 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. Nr 169, poz. 1189, ze zm.) kierownik prokuratury nadrzędnej może w szczególnie uzasadnionych przypadkach przekazać podległej jednostce do prowadzenia lub nadzorowania sprawę z wyłączeniem zasad właściwości miejscowej. W interesującej pana posła Jana Dziedziczaka sprawie decyzję taką podjął już prokurator okręgowy w Poznaniu, przekazując rozpoczęte przez prokuratora rejonowego w Lesznie postępowanie do kontynuowania prokuratorowi rejonowemu w Pile. Brak jest obecnie podstaw do kwestionowania tej decyzji prokuratora okręgowego w Poznaniu, jak i stanowiska prokuratora apelacyjnego w Poznaniu, który nie stwierdził przesłanek do dalszego przekazywania tej sprawy do prowadzenia kolejnej jednostce prokuratury, spoza okręgu poznańskiego.

2. Według poglądu prezentowanego zarówno w obecnym zapytaniu pana posła Jana Dziedziczaka, jak i w interpelacji oraz wcześniejszym zapytaniu w tej samej sprawie prokurator rejonowy w Lesznie na podstawie zamieszczanych w lokalnych środkach przekazu relacji z procesu cywilnego wytoczonego byłym funkcjonariuszom leszczyńskiego samorządu za stwierdzenia zawarte w materiałach wyborczych z 2006 r. zobowiązany był przeprowadzić postępowanie karne w sprawie nieprawidłowości finansowych w leszczyńskim samorządzie. Jak informowano w odpowiedzi na interpelację oraz wcześniejsze zapytanie pana posła Jana Dziedziczaka w tej samej sprawie

w pismach o sygn. PR III Ko 510/09 z 12 marca 2009 r. i 5 maja 2009 r., do kompetencji prokuratora nie należy sprawowanie nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego. Tak więc nie każda wiadomość o ewentualnych uchybieniach w tym względzie obliguje prokuratora do podjęcia czynności.

W sprawach karnych ustawowo określoną przesłanką decyzji o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia jest uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa (art. 303 i 325a K.p.k.), przy czym decydujące znaczenie dla podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania przygotowawczego ma przekonanie organu powołanego do ścigania, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu wyczerpującego znamiona określone w ustawie pod groźbą kary. Podstawę do przyjęcia, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, mogą stanowić zarówno zawiadomienie, jak i informacje własne organu powołanego do ścigania przestępstw, ujęcie sprawcy na gorącym uczynku przez policję, a także wskazane przez pana posła Jana Dziedziczaka informacje prasowe. Analogiczne zasady mają zastosowanie w przypadku, gdy otrzymana przez organ informacja wskazująca na możliwość popełnienia przestępstwa nie uzasadnia jeszcze podejrzenia popełnienia czynu zabronionego i wymaga podjęcia czynności sprawdzających.

Wyjaśniając podnoszone zarówno w interpelacji, jak i w poprzednim zapytaniu pana posła Jana Dziedziczaka wątpliwości dotyczące terminu podjęcia przez prokuratora rejonowego w Lesznie działań w sprawie nieprawidłowości przy wykonywaniu przez Urząd Miasta Leszno zadań związanych z zamówieniami publicznymi, w powołanych wcześniej odpowiedziach PR III Ko 510/09 z 12 marca 2009 r. i 5 maja 2009 r. informowano, że w omawianej sprawie publikacje relacjonujące przebieg postępowania i wzajemnie sprzeczne stanowiska stron odnoszące się do zarzutów nieprawidłowości w leszczyńskim samorządzie, wskazywanych w 2006 r., w ocenie prokuratora nie uprawdopodobniały podejrzenia popełnienia czynu zabronionego. Należy przy tym zaznaczyć, że żadna z osób, które w czasie kampanii wyborczej w 2006 r. przedstawiały zarzuty nieprawidłowości w leszczyńskim samorządzie, a które stały się przedmiotem postępowania cywilnego w sprawie o ochronę dóbr osobistych, nie złożyła w tym względzie zawiadomienia o przestępstwie. Także rozpoznający tę sprawę sąd nie zawiadamiał prokuratora o dokonaniu w toku procesu cywilnego ustaleń mogących wskazywać na możliwość popełnienia czynu zabronionego.

Prokurator Rejonowy w Lesznie wdrożył czynności na podstawie informacji prasowej o treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydział Zamiejscowy w Lesznie z 18 grudnia 2008 r. w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Albowiem dopiero wiadomość o zawartych w tym uzasadnieniu stwierdzeniach dotyczących przyjęcia przez sąd za potwierdzone zarzutów przedstawianych przez jedną ze stron procesu uznano za podstawę podjęcia czyn-

ności sprawdzających, zmierzających do ustalenia, czy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Tak więc wbrew twierdzeniom pana posła Jana Dziedziczaka zawartym w treści zapytania informacje przekazane w odpowiedziach na interpelację i poprzednie zapytanie pana posła nie sprowadzały się do powołania się na brak wiedzy prokuratora rejonowego w Lesznie o przekazach medialnych relacjonujących przebieg procesu o ochronę dóbr osobistych lub o treści uzasadnienia orzeczenia sądu cywilnego. Wyjaśnienie te pozostają aktualne.

3. Kwestia terminu podjęcia przez prokuratora rejonowego w Lesznie czynności w związku z treścią przekazów lokalnych mediów dotyczących przebiegu i sposobu zakończenia toczącego się przed sądem cywilnym procesu o ochronę dóbr osobistych w związku z zarzutami dotyczącymi nieprawidłowości finansowych w leszczyńskim samorządzie została ostatecznie wyjaśniona. Prokurator apelacyjny w Poznaniu nie znalazł uzasadnienia dla zarządzenia wnioskowanej przez pana posła Jana Dziedziczaka kontroli Prokuratury Rejonowej w Lesznie oraz Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, mającej na celu weryfikację poprzednich ustaleń w tym względzie, które nie satysfakcjonują pana posła. Brak jest podstaw do kwestionowania tego stanowiska. Należy przy tym podkreślić, że przeprowadzone w Prokuraturze Apelacyjnej w Poznaniu, w związku z poprzednim zapytaniem, badanie aktowe wszystkich spraw dotyczących nieprawidłowości w leszczyńskim samorządzie, jakie w ciągu ostatnich 5 lat prowadzono w Prokuraturze Rejonowej w Lesznie oraz innych jednostkach prokuratury okręgu poznańskiego, nie doprowadziło do zakwestionowania zapadłych w nich decyzji o umorzeniu lub odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Odnosząc się natomiast do sformułowanych przez pana posła Jana Dziedziczaka pytań dotyczących sposobu prowadzenia przez Prokuraturę Rejonową w Pile śledztwa o sygn. 1 Ds 101/09, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

1. W toku śledztwa 1 Ds 101/09 w sprawie przekroczenia uprawnień w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez funkcjonariuszy publicznych w związku z prowadzonymi w Urzędzie Miasta Leszno w okresie od 1999 r. do lutego 2007 r. postępowaniami w przedmiocie zamówień publicznych, to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 i § 2 K.k., prokurator uzyskał i poddał analizie akta sprawy o sygn. XIII C 87/07/4 Sądu Okręgowego w Poznaniu XIII Wydział Cywilny z siedzibą w Lesznie z powództwa o ochronę dóbr osobistych, akta prowadzonego wcześniej przez Prokuraturę Okręgową w Poznaniu śledztwa o sygn. V Ds 103/00 w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez pracowników Urzędu Miasta Leszno w okresie od kwietnia do września 1999 r. podczas organizowania przetargów publicznych na budowę kanalizacji deszczowej, a także dokumentację przetargową Urzędu Miasta Leszno. Przesłuchano też w charakterze świadków szereg osób mogących dyspo-

nować informacjami przydatnymi do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Czynności te są kontynuowane.

Poruszona przez pana posła kwestia odwołania zaplanowanego na 17 lipca 2009 r. przesłuchania dwóch świadków wynikała z konieczności uczestniczenia przez prokuratora prowadzącego śledztwo 1 Ds 101/09 w tym dniu w rozprawie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, o której terminie informacja wpłynęła do Prokuratury Rejonowej w Pile dopiero 15 lipca br., a więc już po wystosowaniu wezwań do świadków. Osoby te zostały przesłuchane przez prokuratora w listopadzie br. Czas trwania śledztwa 1 Ds 101/09 determinowany jest przedmiotem i szerokim zakresem postępowania przygotowawczego, które obejmuje wydarzenia z okresu ponad 7 lat.

Niezależnie od tego w sprawie 1 Ds 101/09 stwierdzono brak dostatecznej koncentracji czynności w okresie od sierpnia do października br. wynikający z powierzenia przez prokuratora prowadzącego śledztwo przesłuchania 10 świadków Komendzie Miejskiej Policji w Lesznie. W wyznaczonym terminie czynności te nie zostały wykonane, gdyż leszczyńska jednostka Policji zwróciła się do komendanta wojewódzkiego Policji w Poznaniu z wnioskiem o wyłączenie od wykonywania czynności w tej sprawie. Zastępca komendanta wojewódzkiego Policji w Poznaniu uwzględnił ten wniosek i wyznaczył do realizacji powierzonych przez prokuratora czynności Komendę Powiatową Policji w Wolsztynie, gdzie dopiero w październiku br., po interwencji prokuratora, przystąpiono do przeprowadzania zleconych przesłuchań. Od listopada br. postępowanie w tej sprawie kontynuowane jest przez prokuratora.

Powierzenie przez prokuratora w sprawie 1 Ds 101/09 określonych czynności do wykonania Policji zostało zakwestionowane przez prokuratora apelacyjnego w Poznaniu, który zwrócił na tę kwestię uwagę prokuratorowi okręgowemu w Poznaniu, sprawującemu zwierzchni nadzór służbowy nad śledztwem 1 Ds 101/09. Innych uchybień mogących mieć wpływ na czas prowadzenia postępowania przygotowawczego w tej sprawie nie stwierdzono. W szczególności nie ujawniono jakichkolwiek okoliczności mogących potwierdzać tezę pana posła Jana Dziędziczaka o celowym, wynikającym z przyczyn pozamerytorycznych, przedłużaniu okresu prowadzenia śledztwa o sygn. 1 Ds 101/09 Prokuratury Rejonowej w Pile.

2. Obowiązujące przepisy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego przewidują możliwość stosowania środków zapobiegawczych w postaci: tymczasowego aresztowania (art. 258 K.p.k.), poręczenia majątkowego (art. 266 K.p.k.), poręczenia społecznego lub osoby godnej zaufania (art. 271 i 272 K.p.k.), dozoru Policji (art. 275 K.p.k.), zawieszenia w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu, nakazu powstrzymania się od określonej działalności lub prowadzenia określonego rodzaju pojazdów (art. 276 K.p.k.), a także zakazu opuszczania kraju, który może być połączony z zatrzymaniem paszportu

lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy (art. 277 K.p.k.). W postępowaniu przygotowawczym, stosownie do art. 249 § 2 K.p.k., środki zapobiegawcze można stosować tylko względem osoby, wobec której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Śledztwo 1 Ds 101/09 Prokuratury Rejonowej w Pile prowadzone jest w sprawie, a nie przeciwko określonej osobie. W postępowaniu tym nie zostało dotychczas wydane postanowienie o przedstawieniu zarzutów, a więc zgodnie z powołanym powyżej przepisem art. 249 § 2 K.p.k. stosowanie na tym etapie postępowania jakichkolwiek środków zapobiegawczych jest prawnie niedopuszczalne.

3. Celem postępowania przygotowawczego jest: ustalenie, czy został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo, wykrycie i w razie potrzeby ujęcie sprawcy, zebranie danych osobopoznawczych i przeprowadzenie (w razie potrzeby) wywiadu środowiskowego, wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy, w tym ustalenie osób pokrzywdzonych i rozmiarów szkody oraz zebranie i zabezpieczenie dowodów dla sądu (art. 297 § 1 K.p.k.). Aby zapewnić prawidłową realizację ustawowo określonych celów postępowania przygotowawczego, sposób jego prowadzenia musi wynikać i być dostosowany do realiów konkretnej sprawy. Nie ma więc podstaw przeprowadzenie, wnioskowanych przez pana posła Jana Dziędziczaka, porównań pomiędzy sposobem prowadzenia śledztwa o sygn. 1 Ds 101/09 Prokuratury Rejonowej w Pile a nieokreślonymi bliżej postępowaniami toczącymi się w Łomży i Międzyrzeczu.

Zastępca prokuratora generalnego
Andrzej Pogorzelski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jana Dziędziczaka**

**w sprawie złożenia wniosku do NIK
o przeprowadzenie kontroli komunalizacji
majątku Skarbu Państwa w Lesznie w związku
z uchyleniem przez ministra spraw
wewnętrznych i administracji decyzji wojewody
wielkopolskiego i wojewody leszczyńskiego
dotyczącej mieszkań policyjnych (5301)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazanym przez Pana Marszałka zapytaniem poselskim pana Janusza Dziędziczaka, posła na Sejm RP^{*)},

^{*)} Pismo z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5301/09.

działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, przedstawiam Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Otrzymałe zapytanie poselskie dotyczyło kwestii złożenia wniosku do Najwyższej Izby Kontroli o przeprowadzenie kontroli komunalizacji majątku Skarbu Państwa w Lesznie w związku z uchycieniem przez ministra spraw wewnętrznych i administracji decyzji wojewody wielkopolskiego i wojewody leszczyńskiego dotyczących mieszkań policyjnych.

Po uzyskaniu i przeanalizowaniu stanowiska ministra spraw wewnętrznych i administracji w przedmiotowej sprawie uprzejmie informuję, iż złożenie wniosku o przeprowadzenie kontroli przez Najwyższą Izbę Kontroli można uznać za niecelowe.

Wynika to z faktu podjęcia właściwych działań przez ministra spraw wewnętrznych i administracji w ramach posiadanych przez niego kompetencji wynikających z przepisów ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych^{*)}.

Pragnę również poinformować, iż z inicjatywy środowiska policjantów z Leszna przeprowadzone zostało postępowanie nadzorcze dotyczące komunalizacji mienia wyszczególnionego w decyzjach wojewody wielkopolskiego i wojewody leszczyńskiego. W wyniku tego postępowania dokonano weryfikacji decyzji komunalizacyjnych, które zostały wydane z naruszeniem art. 5 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Na podstawie tych decyzji skomunalizowano mienie wyłączone z komunalizacji, a służące wykonywaniu zadań publicznych przez organy administracji publicznej.

W kwestii wniosku o przeprowadzenie kontroli należy zauważyć, iż Najwyższa Izba Kontroli, zgodnie z posiadanymi uprawnieniami, mogłaby przeprowadzić wyłącznie postępowanie kontrolne, wynikiem którego byłyby ustalenia zbliżone lub tożsame z tymi, które były rezultatem postępowania przeprowadzonego przez ministra spraw wewnętrznych i administracji. Natomiast same ustalenia kontroli i ewentualnie sformułowane przez Izbę wnioski pokontrolne nie stanowią w tym przypadku adekwatnych narzędzi nadzoru nad tym obszarem działalności administracji.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż nie znajduje uzasadnienia konieczność przeprowadzenia kontroli przez Najwyższą Izbę Kontroli, bowiem badanie postępowania dotyczącego komunalizacji majątku Skarbu Państwa i dogłębne wyjaśnienie sprawy przedstawionej w zapytaniu poselskim jest możliwe w oparciu o procedury przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego i zostało przeprowadzone przez ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Jednocześnie pragnę przeprosić za opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi, które wynika z konieczności

uzyskania stanowiska ministra spraw wewnętrznych i administracji niezbędnego do dokonania analizy sprawy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 28 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Jana Dziedziczaka**

**w sprawie nieprawidłowości
w Polskim Związku Karate (5303)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Dziedziczaka przekazane pismem z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5303/09), w sprawie nieprawidłowości w Polskim Związku Karate, uprzejmie informuję, co następuje:

Polska Konfederacja Sportu (PKSport) w okresie od 9 do 28 lutego 2005 r., w reakcji na skargę klubów zrzeszonych w Polskim Związku Karate, przeprowadziła kontrolę, której wyniki zawierał protokół kontroli, a ocenę i wystąpienie pokontrolne prezesa PKSport z dnia 19 kwietnia 2005 r. przekazano do wiadomości ówczesnego podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Wiesława Wilczyńskiego.

W 2005 r. zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze przez prokuraturę dotyczące nadużycia uprawnień w okresie od 2002 r. do 2004 r. przez Zarząd Polskiego Związku Karate w zakresie gospodarowania majątkiem związku, w szczególności poprzez nieprawidłowy nadzór nad działalnością komisji stylowych, czym wyrządzono szkodę majątkową w kwocie nie mniejszej niż 197 733,50 zł. Wspomniane postępowanie jest kontynuowane przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Sródmiście pod sygn. DS 48/09/MZ. W trybie współdziałania z prokuraturą Ministerstwo Sportu i Turystyki na jej prośbę w grudniu br. udostępniło wspomniany protokół wraz z załącznikami.

Faktem jest, że pomimo prowadzonych w latach 2005–2006 przez PKSport, a następnie Ministerstwo Sportu, kontroli działalności statutowej, w tym w zakresie finansowym, Polskiego Związku Karate, nadal pojawiają się kontrowersje związane z jego działalnością, w tym zaprezentowane w programie TVP 1 z dnia 9 grudnia 2008 r. pn. „Misja Specjalna”.

W związku z tym, że kontrowersje te dotyczyły również wykorzystania przez Polski Związek Karate

^{*)} Dz. U. Nr 32, poz. 191, z późn. zm.

środków budżetowych na zadania zlecone w latach 2007–2008 na kwotę 1 960 586 zł, minister sportu i turystyki zainicjował jego kontrolę przez Najwyższą Izbę Kontroli. Chociaż do dnia 10 grudnia br. minister sportu i turystyki nie otrzymał od Najwyższej Izby Kontroli protokołu, to wiadomo, że została ona przeprowadzona w czerwcu i lipcu br.

Jednocześnie należy podkreślić, że Ministerstwo Sportu i Turystyki nie posiada w formie pisemnej ewentualnych skarg, zażaleń ze strony klubów zrzeszonych w Polskim Związku Karate na działalność zarządu bądź jego prezesa. Niemniej jednak zależnie od wyników wspomnianego postępowania Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście czy też do celowo wyroku sądu, a także zaleceń pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli, minister sportu i turystyki podejmie ewentualnie dalsze działania wobec władz Polskiego Związku Karate w ramach ustawowych uprawnień w trybie nadzoru.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Babinetza**

**w sprawie możliwości ubiegania się
o odszkodowanie i zadośćuczynienie przez
osoby represjonowane za działalność na rzecz
niepodległego bytu państwa polskiego,
które otrzymały już odszkodowanie z tytułu
niesłusznego aresztowania (5310)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r. (znak: SPS-023-5310/09) zapytanie pana posła Piotra Babinetza w sprawie możliwości ubiegania się o odszkodowanie i zadośćuczynienie przez osoby represjonowane za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż kwestie poruszone w przedmiotowym zapytaniu regulują przede wszystkim przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”.

Na mocy art. 1 ust. 1 ustawy uznaje się za nieważne orzeczenia wydane przez polskie organy ścigania

i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, począwszy od 1 stycznia 1944 r., do 31 grudnia 1989 r., jeżeli czyn zarzucony lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności, jak również orzeczenia wydane za opór przeciwko kolektywizacji wsi oraz obowiązkowym dostawom. Ustawa określa właściwość rzeczową i miejscową sądów stwierdzających nieważność orzeczeń, jak również wskazuje podmioty, na wniosek których następuje stwierdzenie nieważności orzeczenia. Ustawa reguluje nadto kwestie odszkodowań za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z orzeczeń albo decyzji o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługujące osobom, wobec których stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu.

Do chwili obecnej ustawa była już ośmiokrotnie nowelizowana, a dotychczasowe jej nowelizacje co do zasady poszerzały zakres przedmiotowy i podmiotowy jej stosowania. W tym kontekście podnieść należy, iż nowelizacja ustawy dokonana ustawą z dnia 19 września 2007 r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (Dz. U. z 2007 r. Nr 191, poz. 1372) rozszerzyła istotnie zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy poprzez objęcie jej przepisami działalności niepodległościowej prowadzonej w okresie 1956–1989, a także osób, wobec których wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego.

Jak wynika z uzasadnienia do ówczesnego projektu ustawy (druk nr 595 Sejmu V kadencji), jednym z założeń ustawy było umożliwienie uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia osobom represjonowanym w tym okresie. Zauważyć też trzeba, iż w stanie prawnym sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19 września 2007 r. orzeczenia wydane za działalność opozycyjną po 1956 r. mogły być zmieniane wskutek wznowienia postępowania albo rewizji nadzwyczajnej wniesionej na podstawie art. 521 Kodeksu postępowania karnego. W ówczesnym stanie prawnym uchylenie prawomocnego orzeczenia było warunkiem koniecznym otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie na podstawie art. 552 Kodeksu postępowania karnego. Dodać również trzeba, że ustawa w brzmieniu przed powyższą nowelizacją nie zawierała ograniczeń co do kwoty maksymalnego odszkodowania i zadośćuczynienia.

Odnosząc się zaś do kwestii postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie na gruncie obecnie obowiązujących regulacji, a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 19 września 2007 r., wskazać należy, iż zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego,

przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia albo decyzji. W razie śmierci tej osoby uprawnienie to przechodzi na małżonka, dzieci i rodziców. Ustawa określa też, że odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z orzeczeń albo powyższych decyzji nie mogą łącznie przekroczyć kwoty 25 000 zł (art. 8 ust. 1a ustawy). Od zasady tej wyjątki przewiduje art. 8 ust. 1b i 1c ustawy, zgodnie z którymi ograniczenie to nie ma zastosowania w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o odszkodowanie lub zadośćuczynienie była represjonowana z powodu działalności mającej miejsce przed dniem 31 grudnia 1956 r., a także gdy w wyniku wykonania orzeczeń albo decyzji, o których mowa w ust. 1, osoba poszkodowana poniosła śmierć.

Nadto zauważyć trzeba, iż w myśl art. 8 ust. 4 ustawy przepis art. 8 ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli w wyniku rewizji nadzwyczajnej, kasacji lub wznowienia postępowania prawomocnie zasądzono odszkodowanie, chyba że za jego zastosowaniem przemawiają względy słuszności. Regulacja z art. 8 ust. 4 zawiera zatem wyjątek od ogólnej zasady powagi rzeczy osądzonej, gdyż daje podstawę do zasądzenia odszkodowania uzupełniającego.

Nadmienić trzeba także, iż, jak orzekł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 lipca 1994 r., sygn. WZ 118/94, OSNKW 1994 r., przepis art. 8 ust. 4 ustawy nie zawęża tytułów do uzyskania rekompensaty, ale dopuszcza wyjątkowo stosowanie tego przepisu uprawniającego do dochodzenia zarówno odszkodowania za poniesioną szkodę, jak i zadośćuczynienia, o ile przemawiać za tym będą względy słuszności.

Niezależnie od powyższego pragnę nadmienić, że obecnie w Sejmie RP trwają prace legislacyjne nad poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego (druk nr 1677). Pierwsze czytanie projektu ustawy odbyło się w dniu 1 kwietnia br. na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka Sejmu RP, po którym projekt został skierowany do prac legislacyjnych w podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektowanej ustawy. W dniu 18 listopada br. Komisja Sprawiedliwości i Praw Człowieka podjęła decyzję o ponownym skierowaniu projektu do dalszych prac w podkomisji.

W projektowanej ustawie proponuje się w szczególności uchylenie art. 8 ust. 1a–1d ustawy oraz zmianę brzmienia art. 8 ust. 2 i ust. 2c, tj. przepisów zawierających ograniczenia w zakresie wysokości odszkodowania, terminów składania wniosków oraz możliwości dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia wyłącznie w oparciu o jeden tytuł.

W tym kontekście zaznaczyć należy, iż w autoprprawce do ww. projektu projektodawca zaproponował, aby sprawy wszczęte na podstawie przepisów ustawy rozpatrywane były na podstawie przepisów projektowanej ustawy (art. 2 ust. 1 projektu). Nadto

przewiduje się, iż osoby, które otrzymały zadośćuczynienie lub odszkodowanie na podstawie przepisów nowelizacji z dnia 19 września 2007 r., będą mogły złożyć wnioski o ponowne rozpatrzenie ich sprawy na podstawie przepisów projektowanej ustawy (projektowany art. 2 ust. 2).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie podstaw prawnych przekazania
do instytucji europejskich dokumentu
ratyfikującego przez Polskę traktat z Lizbony**
(5311)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej (pismo nr SPS-024-5311/09 z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie podstaw prawnych przekazania do instytucji europejskich dokumentu ratyfikującego przez Polskę traktat z Lizbony, uprzejmie informuję co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 1 traktatu z Lizbony polski dokument ratyfikacyjny został przekazany w dniu 13 października 2009 r. rządowi Republiki Włoskiej, pełniącemu funkcję depozytariusza traktatu rzymskiego ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, sporządzonego w Rzymie dnia 25 marca 1957 r., oraz wszystkich traktatów go zmieniających.

Ponadto uprzejmie informuję, że tekst polskiego dokumentu ratyfikacyjnego zamieszczony został wraz z tekstem traktatu z Lizbony, który ogłoszony został w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 grudnia 2009 r., Nr 203, poz. 1569. Zgodnie bowiem z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o umowach międzynarodowych, ogłoszenie ratyfikowanej umowy międzynarodowej obejmuje zamieszczenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej tekstu dokumentu ratyfikacyjnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Wity**

**w sprawie potrzeby wyjaśnienia
licznych śledztw prowadzonych w różnych
prokuraturach (5313)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie nr SPS-024-5313/09 zapytanie posła Tadeusza Wity w sprawie potrzeby wyjaśnienia licznych śledztw prowadzonych w różnych prokuraturach, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prokuratorzy apelacyjni w Szczecinie, Warszawie i Poznaniu nadesłali informacje wraz ze swoją oceną o postępowaniach prowadzonych w podległych im prokuraturach będących przedmiotem zainteresowania pana posła Tadeusza Wity w następstwie skierowanego do niego pisma pana Z. N.

Prokurator apelacyjny w Szczecinie poinformował, że w podległej mu Prokuraturze Okręgowej w Szczecinie prowadzono postępowania:

1. VI Ds 5/03 – wszczęte w dniu 17 stycznia 2003 r. na skutek zawiadomienia generalnego inspektora informacji finansowej.

Przedmiotem śledztwa było podejmowanie w 1999 r. w Stargardzie Szczecińskim i Koszewku czynności polegających na obrocie za pośrednictwem banków w oparciu o fikcyjne umowy cywilnoprawne środkami finansowymi znacznej wartości w kwocie 4 955 800 USD (19 823 200 zł), pochodzącymi z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, które to czynności w postaci dokonywania fikcyjnych rozliczeń miały na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia tych środków, tj. czyn z art. 299 § 1 K.k. w zb. z art. 299 § 5 K.k. w zb. z art. 299 § 6 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k.

W toku przedmiotowego śledztwa w dniu 9 października 2003 r. J. R. przedstawiono zarzut popełnienia czynu z art. 106 K.k.s. w zw. z art. 6 § 2 K.k.s., zaś w dniu 23 grudnia 2003 r. podobny zarzut przedstawiono także K. S. Dokonanie oceny zdarzeń będących przedmiotem śledztwa wymagało m.in. wykonania czynności w drodze międzynarodowej pomocy prawnej, o co wystąpiono, po czym śledztwo zawieszono w dniu 30 czerwca 2005 r. do czasu uzyskania żądanych materiałów z Księstwa Liechtensteinu i Szwajcarii.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2005 r. jednocześnie częściowo umorzono śledztwo VI Ds 5/03 na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 K.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa w zakresie, w jakim dotyczyło ono podania nieprawdy odnośnie do zakupu niektórych maszyn i urządzeń pochodzących z Zakładów Mechanicznych w Gorzowie Wielkopolskim w upadłości (dawny Ursus) w deklaracji dla podatku od towarów

i usług VAT za wrzesień 2001 r., złożonej w Urzędzie Skarbowym w Stargardzie Szczecińskim przez Texass Ranch Company sp. z o.o., przez co narażono Skarb Państwa na uszczuplenie podatku od towarów i usług w kwocie 169 012,58 zł, tj. o czyn z art. 56 § 1 K.k.s.

Po otrzymaniu materiałów pomocy prawnej i ich analizie zawieszono śledztwo podjęto, kontynuując je pod sygn. VI Ds 12/09. W dalszym toku śledztwa J. R. i K. S. uzupełniono przedstawione wcześniej zarzuty (m.in. o czyny z art. 56 § 1 K.k.s., art. 62 § 2 K.k.s., art. 76 § 1 K.k.s.), a następnie w dniu 3 marca 2009 r. materiały w dotyczącym ich zakresie wyłączono do odrębnego postępowania o sygn. VI Ds 16/09 i skierowano przeciwko nim akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim.

W dniu 25 czerwca 2009 r. przed właściwym sądem obaj oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, odmówili składania wyjaśnień i złożyli wnioski o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 K.p.k., którym to wnioskiem prokurator się nie sprzeciwił, albowiem w zakresie wymiaru kary były one zbieżne z propozycjami oskarżyciela. Sam jednak fakt przyznania się oskarżonych do popełnienia zarzucanych im czynów oraz prawomocnego skazania za nie, wbrew twierdzeniom Z. N., nie jest równoznaczny z ujawnieniem tzw. przestępstwa bazowego do czynu z art. 299 K.k.

W toku śledztwa VI Ds 12/09 dokonano bowiem szeregu ustaleń, które nie doprowadziły do ujawnienia tzw. przestępstwa bazowego dla czynu kwalifikowanego z art. 299 K.k. Przeprowadzono wszelkie dostępne czynności, które mogłyby stanowić podstawę kwestionowania ekonomicznego uzasadnienia przeprowadzonych transakcji i których wyniki byłyby dowodem pozwalającym na ustalenie źródła pochodzenia pieniędzy będących przedmiotem przelewów pomiędzy Texass Ranch Company sp. z o.o. i podmiotami zagranicznymi. Nie udało się też wykazać związku wartości majątkowych, wobec których były podejmowane czynności sprawcze określone w art. 299 § 1 K.k., z czynem zabronionym. Prokurator zapoznał się nadto z zakresem śledztwa prowadzonego przeciwko S. P. przez Prokuraturę Okręgową w Tarnobrzegu, jednak nie stwierdzono łączności obu postępowań i nie ujawniono takich dowodów, które potwierdzałyby zaistnienie przestępstwa bazowego dla czynu z art. 299 § 1 K.k.

W związku z tym postanowieniem z dnia 30 marca 2009 r. śledztwo VI Ds 12/09 w zakresie czynu opisanego w art. 299 § 1 K.k. umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 K.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Jednocześnie do odrębnego postępowania wyłączono materiały przeciwko I. Ł., podejrzanej o czyn z art. 271 § 3 K.k. i inne. W późniejszym czasie Z. N. kwestionował zapadłe w sprawie VI Ds 12/09 rozstrzygnięcie, jednak z uwagi na to, że nie wskazywał jakichkolwiek nowych, istotnych okolicz-

ności, prokurator okręgowy w Szczecinie nie znalazł podstaw do kontynuowania tego postępowania.

2. V Ds 50/02 – wszczęte w dniu 23 września 2002 r. w sprawie przedłożenia w 2001 r. w Koszewku i Warszawie przez zarząd spółek prawa handlowego Texass Ranch Company, Royal Grant i Salomon Industries w narodowym funduszu ochrony środowiska stwierdzających nieprawdę dokumentów w postaci wniosków o dofinansowanie budowy farm wiatrowych w celu uzyskania nienależnych kredytów, przyznawanych na preferencyjnych warunkach, w łącznej wysokości 142 000 000 zł, tj. o czyn z art. 297 § 1 K.k. Celem śledztwa było w szczególności ustalenie, czy wnioski, o jakich mowa, zawierały szereg nieprawidłowości, w tym w zakresie parametrów technicznych, ale przede wszystkim wartości planowanej inwestycji, która miała kluczowe znaczenie dla wysokości ewentualnie udzielonego kredytu.

W toku śledztwa zarzuty popełnienia czynów z art. 297 § 1 K.k. przedstawiono J. R., K. S. i J. O., a nadto S. P. zarzut z art. 297 § 1 K.k. w zb. z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. Wyjaśnienie okoliczności będących przedmiotem postępowania również wymagało wykonania czynności w drodze międzynarodowej pomocy prawnej, co skutkowało zawieszeniem śledztwa do czasu ich przeprowadzenia. Po uzyskaniu żądanych materiałów i ich kompleksowej analizie śledztwo kontynuowano pod sygn. V Ds 18/07, po czym w dniu 28 września 2007 r. podjęto decyzję o jego umorzeniu w sprawie sfałszowania dokumentów w postaci aneksów do umów sprzedaży zawartych pomiędzy ww. spółkami i firmą Mabusa na podstawie art. 322 § 1 K.p.k. wobec niewykrycia sprawcy czynów, a nadto:

1) przeciwko S. P. – o to, że w okresie od maja 2000 r. do 29 sierpnia 2003 r. w Berlinie, Koszewku, Koszewie i Warszawie, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. R., pełniącym funkcję prezesa w spółce Texass Ranch Company, J. O. i K. S., prezesami Zarządu Royal Grant SA, w celu uzyskania przez ww. spółki nienależnego dofinansowania budowy farm wiatrowych w formie kredytu udzielanego na preferencyjnych warunkach przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Warszawie, działając jako pełnomocnik Mabusa Anstalt z siedzibą w Szwajcarii, zakupił od Hanzeatyckiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Hamburgu 34 komplety elektrowni wiatrowych ET 550 za kwotę około 5 600 000 DM, a następnie w celu fikcyjnego zawyżenia wartości przedmiotowej inwestycji, która to wartość stanowiła okoliczność istotną dla wymiaru wysokości dofinansowania, prowadził negocjacje dotyczące sprzedaży tych elektrowni Pekao Leasing przez Mabusa Anstalt i w dalszej kolejności doprowadził do zawarcia umów leasingowych pomiędzy Pekao Leasing a spółkami Texass Ranch Company i Royal Grant dotyczących 16 kompletów elektrowni wiatrowych za kwotę ok. 15 840 000 DM, przez co umożliwił podanie we wskazanych wnioskach o dofinansowanie

niezgodnej ze stanem rzeczywistym i znacznie zawyżonej wartości inwestycji w kwocie co najmniej 142 000 000 zł, wprowadzając w błąd zarząd NFOŚiGW, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż nie doszło do przyznania dofinansowania, tj. o czyn z art. 297 § 1 K.k. w zb. z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego,

2) przeciwko J. R. – o to, że w dniu 28 czerwca 2001 r. w Warszawie, jako prezes Texass Ranch Company sp. z o.o., w celu uzyskania korzyści majątkowej złożył do NFOŚiGW wnioski o dofinansowanie w formie kredytu udzielanego na preferencyjnych warunkach, przedkładając stwierdzające nieprawdę dokumenty co do okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania takiego kredytu, w ten sposób, że:

– do wniosku załączony został biznesplan, w którym wskazał jako dostawcę i montażystę elektrowni wiatrowych nieistniejącą firmę Mabusa Anstalt ze Szwajcarii,

– w harmonogramach rzeczowo-finansowych przedłożonych wraz z wnioskiem wskazał typ elektrowni wiatrowej ET 550 o mocy znamionowej 0,6 kW produkcji nieistniejącej niemieckiej firmy Mabusa,

– w harmonogramie rzeczowo-finansowym przedłożonym wraz z wnioskiem o dofinansowanie wskazał całkowity koszt budowy 7 elektrowni wiatrowych na kwotę 18 550 000 zł, przez co znacznie zawyżył jej wartość

– czym działał na szkodę NFOŚiGW – tj. o czyn z art. 297 § 1 K.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego,

3) przeciwko J. O. – o to, że w dniu 28 czerwca 2001 r. w Warszawie, pełniąc funkcję zastępcy prezesa Texass Ranch Company, złożył do NFOŚiGW wnioski o dofinansowanie w formie kredytu udzielanego na preferencyjnych warunkach, przedkładając dokumenty stwierdzające nieprawdę co do okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania tychże kredytów, w ten sposób, że:

– do wniosku załączył harmonogram rzeczowo-finansowy, w którym jako producenta elektrowni wiatrowych wskazał nieistniejącą niemiecką firmę Mabusa,

– do wniosku załączył biznesplan, w którym jako dostawcę elektrowni wskazał nieistniejącą szwajcarską firmę Mabusa Anstalt, a koszt inwestycji określił na 18 550 000 zł, znacznie zawyżając jej wartość, tj. o czyn z art. 297 § 1 K.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego,

4) przeciwko K. S. – o to, że w okresie od 28 czerwca 2001 r. do 25 lipca 2001 r. w Warszawie, pełniąc funkcję prezesa Zarządu Royal Grant SA, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej złożył do NFOŚiGW 2 wnioski o dofinansowanie w formie kredytu, przedstawiając dokumenty

stwierdzające nieprawdę co do okoliczności, mające istotne znaczenie dla uzyskania tychże kredytów:

— do wniosku z dnia 28 czerwca 2001 r. załączył harmonogram rzeczowo-finansowy, w którym jako producenta wykazał nieistniejącą niemiecką firmę Mabusa, a nadto załączył biznesplan, w którym jako dostawcę elektrowni wskazał nieistniejącą szwajcarską firmę Mabusa Anstalt, tj. o czyn z art. 297 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego.

— we wniosku z dnia 25 lipca 2001 r. wskazał moc maksymalną elektrowni niezgodną z ich danymi technicznymi oraz załączył harmonogram rzeczowo-finansowy, określając koszt inwestycji na kwotę 97 650 000 zł, znacznie go zawyżając, oraz w załączonym biznesplanie jako dostawcę i wykonawcę inwestycji wskazał nieistniejącą szwajcarską firmę Mabusa Anstalt, tj. o czyn z art. 297 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 K.p.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu podjętej decyzji podniesiono, że:

— spółka Mabusa Anstalt jest firmą legalnie zarejestrowaną w kwietniu 1993 r. w Liechtensteinie,

— nie zdołano wykazać, iż podejrzani we wnioskach kierowanych do NFOŚiGW świadomie przedstawiali nierzetelne dane,

— wartość elektrowni wskazana we wnioskach do NFOŚiGW była tożsama z wartością wynikającą z umów zawartych przez Pekao Leasing,

— dane zawarte we wnioskach do NFOŚiGW nie miały charakteru „ostatecznych” ustaleń, będących podstawą podpisania umowy o kredyt – miały one charakter wstępny oraz podlegały negocjacom,

— na wartość inwestycji wskazaną we wnioskach składał się koszt pozyskania elektrowni oraz koszt ich uruchomienia, w tym budowy niezbędnej infrastruktury technicznej; jeżeli chodzi o kosztorysy związane z budową infrastruktury mającej powstać farmy wiatrowej, przeprowadzone dowody nie wykazały, by zostały one w znaczny sposób zawyżone. Biegli z Polskiego Rejestru Statków oceniali dołączone do wniosków harmonogramy rzeczowo-finansowe i stwierdzili, że prognozowane w nich koszty budowy koniecznej infrastruktury technicznej są zbliżone do średniej krajowej,

— wartość samych elektrowni wiatrowych wskazana we wnioskach jest zawyżona w stosunku do ceny ich nabycia przez firmę Mabusa Anstalt, jednak – według części dowodów – Mabusa Anstalt zobowiązała się do realizacji całego przedsięwzięcia, a więc nie tylko dostarczenia elektrowni, ale także przygotowania ich do użytku, co mogło stanowić uzasadnienie ich wyższej ceny (co do tej okoliczności istnieją rozbieżności, wobec których nie sposób ustalić jednoznacznie stanu faktycznego).

Jednocześnie do odrębnego postępowania wyłączono materiały dotyczące umów zawartych pomiędzy spółkami Texass Ranch Company, Royal Grant, Salomon Industries i Pekao Leasing, a ściślej, związanego z nimi

działania na szkodę Pekao Leasing, po czym przekazano je Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Wola.

Odnosząc się do przedstawionych w piśmie Z. N. z dnia 8 września 2009 r. zarzutów, prokurator apelacyjny w Szczecinie stwierdził, że racjonalne odniesienie się do nich jest dość trudne ze względu na ich lakoniczność, brak takich okoliczności, które nie byłyby już znane organowi prowadzącemu śledztwo (co wynika z wcześniejszej korespondencji zainteresowanego), oraz na to, że Z. N. swoje wnioski opiera na błędnym przeświadczeniu o niedopełnieniu obowiązków przez prokuratorów, a wręcz o utrudnianiu przez nich wskazanych postępowań, czy też o istnieniu umowy i „dogrywaniu” sprawy przez prokuratora i obrońcę podejrzanych, a nawet na niczym nieuzasadnionym wniosku o istnieniu „systemowej korupcji” w prokuraturze.

Reasumując, prokurator apelacyjny w Szczecinie stwierdził, że brak jest podstaw, by umorzenie postępowania V Ds 18/07 uznać, jak twierdzi Z. N., za bezprawne. Materiały dotyczące działania na szkodę Pekao Leasing przekazano zaś prokuraturze warszawskiej ze względu na właściwość miejscową, a nie w celu usunięcia ze Szczecina dowodów popełnienia przestępstwa. Istotne jest ponadto to, iż uwzględnienie bądź nie wniosku oskarżonych o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego leży w kompetencjach sądu, zatem chybił zarzut Z. N., że orzeczenie, jakie zapadło w postępowaniu VI Ds 16/09 w trybie art. 387 K.p.k. było wynikiem „dogrania” sprawy przez prokuratora i obrońcę.

Prokurator apelacyjny w Warszawie poinformował, że prokurator rejonowy Warszawa-Wola za sygn. 6Ds 534/03/1 prowadził postępowanie w sprawie zawierania niekorzystnych umów leasingowych przez byłego prezesa Pekao Leasing sp. z o.o. w Warszawie oraz nieprawidłowości przy wykonywaniu ww. umów. Przedmiotowe śledztwo zainicjowane zostało zawiadomieniem złożonym w dniu 16 kwietnia 2003 r. przez Pekao Leasing dotyczącym podejrzenia popełnienia czynów zabronionych określonych w art. 296 § 3 K.k. i art. 585 § 1 K.s.h. przez T. S., T. M. i M. D. Postępowanie to zakończono wydaniem w dniu 30 września 2004 r. postanowienia o umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 K.p.k. wobec ustalenia, iż decyzją z dnia 17 stycznia 2003 r. Prokuratura Rejonowa Łódź-Śródmieście odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. 1 Ds 5599/02 o tożsamym zakresie przedmiotowo-podmiotowym dotyczącym działania na szkodę ww. spółki.

Prokurator rejonowy Warszawa-Wola prowadził także za sygn. 6Ds 368/04/1 postępowanie na podstawie materiałów wyłączonych ze sprawy Prokuratury Okręgowej w Szczecinie dotyczących czynów popełnionych na szkodę Pekao Leasing, polegających na nieprawidłowościach podczas zawierania i realizacji umów zawartych przez Pekao Leasing ze spółkami Texass Ranch Company sp. z o.o., Royal Grant SA oraz Salomon Industries SA. Powyższe śledztwo

zakończono wydaniem w dniu 28 września 2004 r. postanowienia o umorzeniu wobec braku znamion czynu zabronionego.

W dniu 12 marca 2008 r. do Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęły przekazane przez Prokuraturę Okręgową w Szczecinie kserokopie materiałów wyłączonych z postępowania o sygn. V Ds 18/07 ww. prokuratury, łączących się podmiotowo i przedmiotowo z postępowaniami o sygn. 6 Ds 534/03 i 6 Ds 368/04 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Wola. Powyższe skutkowało podjęciem na nowo prawomocnie zakończonych ww. postępowań i połączeniu ich do wspólnego prowadzenia za sygn. 6 Ds 186/09/IV. Do postępowania tego dołączono również materiały wyłączone z postępowania o sygn. V Ds 18/07 Prokuratury Okręgowej w Szczecinie. Postanowieniem z dnia 28 września 2009 r. niniejsze śledztwo zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 K.p.k. wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Powyższa decyzja nie jest prawomocna.

W dniu 16 października 2009 r. pokrzywdzona spółka złożyła na nią zażalenie, które przesłano celem rozpoznania do Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny. Z poczynionych ustaleń wynika, że sąd nie wyznaczył dotychczas terminu posiedzenia w tej sprawie. Prokurator apelacyjny w Poznaniu poinformował, że w prowadzonym w Prokuraturze Okręgowej w Zielonej Górze postępowaniu nr VI Ds 39/07 S. P. wraz z 4 innymi osobami został oskarżony o udzielenie w okresie od czerwca do lipca 1999 r. prezesowi Agencji Mienia Wojskowego w Warszawie A. J. oraz dyrektorowi Oddziału Terenowego AMW w Gorzowie Wielkopolskim W. S. korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 300 tys. zł w celu skłonienia ich, aby w ogłoszonej przez agencję sprzedaży przetargowej niezabudowanej nieruchomości położonej w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Myśluborskiej o łącznej powierzchni 9,7 ha ustalić spółkę z o.o. Texass Ranch Company jako nabywcę oraz do odroczenia, z naruszeniem obowiązującego prawa, 21-dniowego terminu do zawiadomienia spółki jako ustalonego nabywcy nieruchomości o miejscu i formie zawarcia umowy jej sprzedaży, tj. o czyn z art. 229 § 3 i 4 K.k.

S. P. w toku śledztwa był tymczasowo aresztowany w okresie od 22 listopada 2006 r. do 3 kwietnia 2007 r., a następnie zwolniony i poddany dozorowi Policji przy zastosowaniu wobec niego poręczenia majątkowego w kwocie 800 tys. zł. Jednocześnie na mieniu podejrzanego dokonano zabezpieczenia majątkowego przez zajęcie pieniędzy w kwocie 300 tys. zł – odpowiadających wielkości wręczonych korzyści majątkowych. Zmiana tymczasowego aresztowania na wolnościowe środki zapobiegawcze była w pełni uzasadniona. Podejrzanym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w swoich wyjaśnieniach ujawnił wszystkie istotne okoliczności, a nadto ujawnił jeszcze inne czyny o charakterze przestępczym, które to wyjaśnienia dały podstawę do prowadzenia

następnych postępowań. Tym samym powstała sytuacja uzasadniająca zastosowanie wobec niego przepisów art. 60 § 3 i 4 k.k., a także ewentualność orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Zmiana środka zapobiegawczego była akceptowana przez zastępcę prokuratora okręgowego w Zielonej Górze, o czym bezzwłocznie powiadomił on Prokuraturę Apelacyjną, w której sprawowany był w tej sprawie nadzór służbowy. Na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim oskarżony S. P., jak również dwóch innych oskarżonych skorzystali z prawa dobrowolnego poddania się karze. S. P. skazany został na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3 oraz grzywnę w wysokości 300 stawek po 850 zł każda. Orzeczona kara była zgodna z uprzednio przygotowanym wnioskiem przez prokuratora. Tym aktem oskarżenia nie został objęty syn S., D. P., pomimo że został on wymieniony w konkluzji zarzutu postawionego oskarżonemu M. R. jako współsprawca złożonej W. S. obietnicy udzielenia korzyści majątkowej w kwocie 500 tys. zł w zamian za naruszenie przepisów przetargowych polegające na udostępnieniu im treści ofert złożonych przez inne podmioty. Powodem tego był fakt stałego pobytu D. P. na terytorium USA.

W związku z tym materiały dotyczące jego osoby pozostały w sprawie głównej VI Ds 52/06, z której wyłączono te, które następnie pod sygn. VI Ds 39/07 skierowano z aktem oskarżenia do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim. Ponieważ zaś w sprawie głównej VI Ds 52/06 kontynuowano postępowanie m.in. o czyny dodatkowo ujawnione przez S. P., postępowania przeciwko D. P. nie zawieszono, mając nadzieję na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, gdy będzie to możliwe. Z uwagi na fakt, że jego nieobecność w kraju przedłużała się, w dniu 31 grudnia 2008 r. materiały dotyczące D. P. wyłączono do odrębnego postępowania pod sygn. VI Ds 48/08 i postępowanie zawieszono. Zastosowano wobec niego areszt poszukiwawczy i wydano list gończy. Z wiedzy organów ścigania wynika, że przebywa on nadal w USA i nie zamierza przyjechać do Polski.

Twierdzenia pana Z. N. o przebywaniu D. P. w Niemczech nie znajdują żadnego oparcia w faktach, a podjęte czynności sprawdzające w tym zakresie nie dostarczyły podstaw, aby tę informację uznać za wiarygodną. Przesłuchany na tę okoliczność pan Z. N. nie potrafił podać faktycznego, wiarygodnego źródła informacji na ten temat, co jest dla niego charakterystyczne. W swoich pismach posługuje się bowiem z reguły ogólnikowymi sformułowaniami, bez podania konkretnych danych nadających się do sprawdzenia.

W toku wspomnianego przesłuchania indagowany na temat sugerowanych w swoim piśmie rzekomych morderstw, w które miał być zamieszany D. P., stwierdził, że, cyt.: „...źródła informacji na ten temat, z uwagi na tajemnicę dziennikarską, nie może ujawnić. Nie są to źródła wskazujące na konkretny przy-

padek przestępstwa. Bardziej abstrakcyjne...”. Powyższa okoliczność jest jednym z przykładów na wiarygodność stawianych przez pana Z. N. tez w licznych pismach kierowanych do organów prokuratury oraz do parlamentarzystów. Nadto podkreślić należy, że prokurator rejonowy w Pile umorzył postępowanie 1 Ds 122/07 dotyczące pomówienia prokuratora A. S. o rzekome przyjęcie korzyści majątkowej w związku z prowadzeniem wyżej opisanej sprawy.

Na skutek ponawianych przez pana Z. N. twierdzeń, które zawierają te same ogólnikowe zarzuty pod adresem prokuratora A. S., podjęto w trybie przepisu art. 327 § 3 K.p.k. czynności dowodowe w celu sprawdzenia okoliczności uzasadniających ewentualne wydanie postanowienia o podjęciu na nowo prawomocnie umorzonego postępowania. Poczynione dotychczas ustalenia prowadzą do wniosku, że pan Z. N., współdziałając z podejrzanym w sprawie VI Ds 52/06 D. N., dąży do wyeliminowania jako oskarżyciela prokuratora A. S., usiłując stworzyć dla niego taką sytuację procesową, która wymagałaby jego wyłączenia ze sprawy.

Reasumując, należy stwierdzić, że w świetle przekazanych przez prokuratorów apelacyjnych w Szczecinie, Warszawie i Poznaniu informacji brak jest podstaw faktycznych do powołania specjalnego zespołu prokuratorów celem wyjaśnienia spraw przedstawionych w piśmie pana Z. N., a tym samym zaangażowania funkcjonariuszy służb specjalnych. Przekazywanie mediom informacji przez parlamentarzystów nie podlega ograniczeniom przez prokuratora krajowego, a jedynie leży w gestii samych zainteresowanych.

Z poważaniem

Prokurator krajowy,
zastępca prokuratora generalnego
Edward Zalewski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Tadeusza Wity**

**w sprawie orzeczenia Europejskiego Trybunału
Praw Człowieka z dnia 3 listopada 2009 r.
dotyczącego skargi obywatelki Włoch
na obecność krzyża w szkolnej sali (5314)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5314/09), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Wity z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw

Człowieka z dnia 3 listopada 2009 r. dotyczącego skargi obywatelki Włoch na obecność krzyża w szkolnej sali, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka mają charakter indywidualny i są skierowane tylko do państw, przeciwko którym dana skarga została wniesiona. Wyroki te nie mają charakteru precedensowego, a ich bezpośrednie skutki nie rozciągają się na inne państwa strony Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Podkreślenia wymaga również, że wyrok trybunału z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie Lautsi przeciwko Włochom nie jest ostateczny. Władze włoskie zapowiadają złożenie wniosku o rozpatrzenie sprawy przez Wielką Izbę Trybunału, do czego mają prawo w okresie trzech miesięcy od dnia wydania wyroku. Istnieje zatem możliwość, że orzeczenie to zostanie zmienione.

W polskim porządku prawnym brak jest szczególnych regulacji odnoszących się do symboli religijnych w miejscach publicznych. Natomiast istotna w kontekście omawianego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka kwestia wieszania krzyży w salach szkolnych uregulowana została rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach (Dz. U. Nr 36, poz. 155, z późn. zm.), które w § 12 stanowi, że w pomieszczeniach szkolnych może być umieszczony krzyż. W Polsce – odmiennie aniżeli w Republice Włoskiej – nie ma zatem obowiązku zawieszania krzyży w szkołach. Ostateczna decyzja w tej kwestii pozostaje w gestii dyrektora placówki i powinna być wynikiem wspólnych uzgodnień całej społeczności szkolnej. Wskazać należy, że w opracowywaniu wskazanego przepisu uczestniczyli przedstawiciele wszystkich Kościołów oraz związków wyznaniowych, które wyrażały zainteresowanie nauczaniem religii w szkołach. Jednocześnie podkreślić należy fakt występowania sytuacji, kiedy w klasach wieszanych jest kilka symboli religijnych (np. krzyż i ikona grekokatolicka czy prawosławna), co świadczy o poszanowaniu przekonań religijnych i swobody ich wyrażania.

Odnosząc się do problematyki wieszania krzyży w innych niż szkoły miejscach publicznych (np. urzędach gminy), wskazać należy na uzasadnienie do wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 października 1998 r. (sygn. I ACa 612/98), w którym sąd wskazał, że w Polsce: „(...) symbol krzyża, obok godła państwa, stanowi wyraz realizacji przez społeczność własnych praw podmiotowych względem niezwykłych dziejów swego kraju i ludzi, którzy za ten kraj oddali swe życie. Realizacja własnych praw podmiotowych wyłącza bezprawność działania. Nie pozbawia to prawa wszystkich innych do odmiennego sposobu wyrażania uczuć, oddawania tej czci czy realizowania własnego sposobu pojmowania świata. Nie oznacza to nawet sposobu wartościowania wyznania,

światopoglądu czy zachowań zewnętrznych, które tak w odniesieniu do prawa, jak i inspiracji mają jednakże znaczenie i jednakową wartość intelektualną. Jednostka nie może w realizacji własnych praw pozbawić prawa innych do kultywowania swej tradycji, kultury, obyczajowości, realizacji odczuć zbiorowych (...) Tak rozumianej i odczuwanej przez większość społeczeństwa w zachowaniach religijnych symboliki krzyża, będącej konsekwencją historii narodu, jego dziejowej tragedii i indywidualnych doświadczeń, tradycji zbiorowych i duchowych przeżyć, a w końcu narodowego wyzwolenia, nie można traktować w sensie obiektywnym jako ograniczenia swobody sumienia jednostki, a władzy publicznej, w tym i samorządowej, nie sposób przypisać bezprawności działania”.

W odniesieniu do kwestii kroków, jakie w związku z przedmiotowym wyrokiem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka zamierza podjąć rząd RP w celu zapobieżenia kierowania przez obywateli polskich skarg do Trybunału w Strasburgu opartych na podobnych przesłankach, uprzejmie informuję, że Rzeczpospolita Polska nie dysponuje takimi środkami. Polska związana jest postanowieniami Europejskiej konwencji praw człowieka i podstawowych wolności. Na podstawie oświadczenia rządowego z dnia 7 kwietnia 1993 r. w sprawie deklaracji o uznaniu kompetencji Europejskiej Komisji Praw Człowieka oraz jurysdykcji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka Rzeczpospolita Polska uznała jurysdykcję Europejskiego Trybunału Praw Człowieka we wszystkich sprawach dotyczących interpretacji i stosowania Europejskiej konwencji praw człowieka i podstawowych wolności.

Każdy obywatel polski ma więc prawo, po wyczerpaniu krajowych środków odwoławczych, do wniesienia skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeśli uważa, że stał się ofiarą naruszenia jednego z praw zagwarantowanych w konwencji i protokołach dodatkowych do niej. Prawa tego nie można w żaden sposób arbitralnie ograniczać. Wydaje się jednakże, iż w przypadku wniesienia skargi przeciwko Polsce w kwestii obecności krzyży w klasach szkolnych, biorąc pod uwagę sposób uregulowania tej materii w ww. rozporządzeniu ministra edukacji narodowej oraz konsensus społeczny w tej sprawie, skarga taka mogłaby zostać uznana przez trybunał za niedopuszczalną.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie informuję, iż w dniu 3 grudnia 2009 r. Sejm RP przyjął uchwałę w sprawie ochrony wolności wyznania i wartości będących wspólnym dziedzictwem narodów Europy. Zgodnie z uchwałą Sejm RP, jako kontynuator wielkiej tradycji wolności i tolerancji Rzeczypospolitej i instytucja władzy ustawodawczej odpowiedzialnej za kształtowanie ładu prawnego sprzyjającego rozwojowi praw osoby ludzkiej, ma szczególne zobowiązanie do obrony wolności wyznania i prawa ludzi wierzących w przypadku ich naruszenia i kwestionowania. W cytowanej uchwale wyrażono zaniepokojenie wszelkimi decyzjami, które godzą w wolność wy-

znania, lekceważą prawa i uczucia ludzi wierzących i burzą spójność społeczny. Z tego też względu Sejm RP odniósł się krytycznie do wspomnianego orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Niniejsza uchwała wskazuje bowiem, że znak krzyża jest nie tylko symbolem religijnym i znakiem miłości Boga do ludzi, ale w sferze publicznej wyraża wartości budujące szacunek dla godności każdego człowieka i jego praw. Nadto w niniejszej uchwale Sejm RP zwrócił się do parlamentów państw członków Rady Europy o wspólną refleksję nad sposobami ochrony wolności wyznania w duchu wspierania wartości będących wspólnym dziedzictwem narodów Europy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących
planowanego zamknięcia mostu
w miejscowości Młynne w gminie Limanowa
w województwie małopolskim (5315)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Wiesława Janczyka z dnia 13 listopada 2009 r., przekazanego przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5315/09, w sprawie zamknięcia mostu w miejscowości Młynne w gminie Limanowa, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad jest zarządcą jedynie dróg krajowych, który posiada wyłączne kompetencje do podejmowania działań m.in. w sprawie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania tych dróg. Natomiast zarządcami pozostałych dróg publicznych są:

- a) dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa,
- b) dla dróg powiatowych – zarząd powiatu,
- c) dla dróg gminnych – wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Ponadto art. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) stanowi, iż zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg wojewódzkich,

powiatowych i gminnych oraz zarządzania nimi finansowane są przez właściwe samorządy.

Powyższe oznacza, iż w kwestii zamknięcia mostu w miejscowości Młynne, który, jak wynika z zapytania poselskiego, znajduje się w ciągu drogi wojewódzkiej, właściwy jest zarząd województwa.

Informuję także, iż zgodnie z art. 229 pkt 5 Kodeksu postępowania administracyjnego organem właściwym do rozpatrzenia skargi na działalność zarządu województwa jest sejmik województwa.

Jednocześnie, zgodnie z § 10 ust. 2 i 3 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem (Dz. U. z 2003 r. Nr 177, poz. 1729), wprowadzając tymczasowe ograniczenia lub zakazy ruchu, należy m.in. wyznaczyć niezbędne objazdy i powiadomić właściwy organ zarządzający ruchem oraz zarząd drogi, a także przedstawić zmienioną organizację ruchu. W takich sytuacjach organ zarządzający ruchem może zażądać wprowadzenia zmian w wprowadzonej organizacji ruchu. Zgodnie zaś z art. 10 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) marszałek województwa zarządza ruchem na drogach wojewódzkich, zaś nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach wojewódzkich, powiatowych i gminnych sprawuje wojewoda. Powyższe oznacza, iż właściwym w sprawach organizacji ruchu w czasie remontu mostu w miejscowości Młynne, w tym objazdów, będzie marszałek województwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Andrzeja Szlachty**

**w sprawie planów redukcji zatrudnienia
w zakładach pracy na terenie województw:
podkarpackiego, śląskiego, wielkopolskiego,
opolskiego, łódzkiego, lubelskiego,
dolnośląskiego, podlaskiego,
zachodniopomorskiego,
warmińsko-mazurskiego, świętokrzyskiego,
małopolskiego, lubuskiego,
kujawsko-pomorskiego, pomorskiego
i mazowieckiego (5317-5332)**

W odpowiedzi na zapytania pana posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów redukcji zatrudnienia w zakładach pracy na terenie całego kraju uprzejmie informuję, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecz-

nej gromadzi dane na temat zwolnień grupowych, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.).

Przepisy ww. ustawy stosuje się w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w drodze wypowiedzenia dokonane przez pracodawcę, a także na mocy porozumienia stron, jeśli w okresie nieprzekraczającym 30 dni zwolnienie obejmuje określoną w ustawie liczbę osób. Tylko wskazani powyżej pracodawcy zgodnie z art. 4 ww. ustawy są zobligowani do zawiadomienia właściwego powiatowego urzędu pracy o przyjętych ustaleniach dotyczących zwolnień grupowych. Zatem gromadzone w ramach statystyki publicznej informacje o zapowiadanych i realizowanych zwolnieniach nie obejmują zwolnień w zakładach pracy zatrudniających poniżej 20 pracowników.

Według danych zawartych w sprawozdaniu MPiPS-01 o rynku pracy w końcu października br. aktualne zgłoszenia zwolnień (tj. pomniejszone o te, z których realizacji pracodawcy zrezygnowali bądź już je zrealizowali) wynosiły ok. 38 tys. osób z ponad 500 zakładów pracy. Z sektora publicznego 165 zakładów pracy zgłosiło zamiar zwolnienia 15 tys. pracowników, z sektora prywatnego 344 zakłady pracy zamierzają zwolnić 23,1 tys. pracowników. Ramy czasowe zwolnień, które nie zostały jeszcze zrealizowane, obejmują zarówno bieżący rok, jak również rok 2010. Z liczby 38 tys. zapowiadanych zwolnień grupowych znaczna część będzie zrealizowana do końca 2009 r., natomiast w 2010 r. zwolnionych zostanie ok. 8,4 tys. osób.

Należy zauważyć, że z pewnością nie są to wszystkie zwolnienia, jakie będą miały miejsce w przyszłym roku, bo pracodawca może poinformować urząd pracy o planowanych zwolnieniach na 30 dni przed ich realizacją. Jednak, jak wynika z prowadzonego przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej monitoringu zgłoszeń zwolnień i zwolnień grupowych, generalnie zakłady zgłaszające zamiar dokonania zwolnień określają często bardzo szerokie ramy czasowe planowanych zwolnień. Oznacza to, że zgłaszane zwolnienia rozkładają się w czasie, a to z kolei pozwala przypuszczać, że część tych zwolnień może nie zostać zrealizowana. Równocześnie jednak, mimo formalnego wymogu zgłaszania zwolnień grupowych, pracodawcy nie zawsze dopełniają tego obowiązku.

Z uzyskanych od wojewódzkich urzędów pracy informacji wynika, że w roku 2010 zakłady pracy planują nadal zwalniać pracowników. Szczegółowe dane na temat planowanych przyszłorocznych zwolnień w poszczególnych województwach i ze wskazaniem zakładów pracy zamierzających zwalniać pracowników zawiera załącznik nr 1.* Zgodnie z załączoną informacją w końcu października br. pracodawcy zapowiedzieli zwolnienie w roku 2010 przeszło 8 tys. osób. Niemal 60% dotyczą zapowiedzi zwolnień od praco-

dawców prowadzących działalność w sekcji przetwórstwo przemysłowe, kolejne 14,5% z sekcji działalność finansowa i ubezpieczeniowa a ponad 10% z sekcji transport i gospodarka magazynowa. Najwięcej zwolnień będzie miało miejsce w województwach: podkarpackim (3 tys. osób), mazowieckim (1,6 tys. osób) oraz kujawsko-pomorskim (1,3 tys. osób). Natomiast w województwach łódzkim i opolskim w końcu października br. nie było zgłoszeń zwolnień, których realizacja miałaby miejsce w przyszłym roku.

Jak zostało wcześniej wspomniane, dane powyższe nie obejmują zgłoszeń, jakich pracodawcy dokonali w listopadzie oraz grudniu br. Informacje na temat zgłoszeń zwolnień w końcu 2009 r. będą dostępne dopiero pod koniec stycznia 2010 r., dlatego też podana planowana liczba zwolnień w 2010 r. z pewnością ulegnie zmianie.

Uprzejmie informuję, że istotnym elementem działań osłonowych redukujących skutki zwolnień w zakładach pracy są środki z rezerwy dysponenta Funduszu Pracy kierowane do poszczególnych województw na realizację aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. Wg stanu na 9 grudnia br. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2009 r. z rezerwy dysponenta Funduszu Pracy zostało przeznaczonych 1 099 803,1 tys. zł, w tym na programy dotyczące zwolnień pracowników 151 16,1 tys. zł. Szczegółowe zestawienie kwot zwiększających z rezerwy ministra właściwego ds. pracy samorządom powiatowym limity środków do wykorzystania w roku 2009 według poszczególnych województw znajdują się w załączniku nr 2.*)

Projekt planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2010 przewiduje znaczący wzrost środków w poszczególnych formach aktywnego przeciwdziałania bezrobociu zarówno w odniesieniu do wielkości ujętych w planie oraz do przewidywanego wykonania roku 2009 (plan na 2009 r. 4339,7 mln zł; przewidywane wykonanie w 2009 r. 6098,3 mln zł; plan na 2010 r. 6536,7 mln zł).

W dniu 2 sierpnia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125, poz. 1035). Ustawa zawiera szereg rozwiązań, których celem jest pomoc przedsiębiorcom dotkniętym skutkami kryzysu, znajdującym się w przejściowych trudnościach finansowych, oraz zatrudnianym przez tych przedsiębiorców pracownikom.

Są to: możliwość przedłużania okresu rozliczeniowego czasu pracy, ustalania indywidualnego rozkładu czasu pracy pracownika, obniżania wymiaru czasu pracy, instytucja przestoju ekonomicznego oraz świadczenia finansowane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ukierunkowane na ochronę stanu zatrudnienia przedsiębiorcy znajdującego się w przejściowych trudnościach finansowych, tj.: świadczenie na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń pracowniczych za czas przestoju ekonomicznego, świadczenie na częściowe zrekompensowanie obniżenia wymiaru czasu pracy, świad-

czenie na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników należnych od pracodawcy na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych od przyznanych świadczeń, o których mowa wyżej, oraz możliwość ustalenia nowych warunków spłaty określonych należności Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Dodatkowo ww. ustawa wprowadziła rozwiązania przeznaczone dla przedsiębiorców posiadających fundusz szkoleniowy, których intencją jest wspieranie środków Funduszu Pracy inwestowania przez przedsiębiorców w podnoszenie kwalifikacji pracowników będących w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, tj.: refundacja kosztów szkoleń oraz kosztów studiów podyplomowych skierowanych pracowników, podjętych przez tych pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, stypendium dla pracowników podnoszących kwalifikacje w obu wskazanych wyżej formach – szkolenia czy studiów podyplomowych.

Stosowanie wprowadzonych przepisami ww. ustawy, wskazanych wyżej rozwiązań powinno doprowadzić do obniżenia kosztów pracy, a w konsekwencji do poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorców w okresie spowolnienia gospodarczego.

Osoby dotknięte skutkami kryzysu ekonomicznego mogą korzystać także z regulacji ustawy z dnia 19 czerwca 2009 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę (Dz. U. Nr 115, poz. 964), która ma na celu stworzenie mechanizmu finansowego wsparcia przez państwo części kredytobiorców, którzy będąc stroną umowy kredytu mieszkaniowego zabezpieczonego hipoteką, utracili pracę.

Pomoc wynikająca z ww. ustawy adresowana jest do ściśle określonej grupy odbiorców spełniających przewidziane przepisami ustawy warunki, tj. do osób obciążonych zobowiązaniem do spłaty kredytu mieszkaniowego, które po dniu 1 lipca 2008 r. utraciły pracę, zarejestrowały się jako osoby bezrobotne i uzyskały prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Ma ona charakter okresowej zwrotnej pomocy finansowej i polega na spłacie zobowiązań uprawnionego z tytułu kredytu mieszkaniowego, przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, w postaci miesięcznych rat kapitałowych i odsetkowych, nie wyższych niż 1200 zł.

Zgodnie z zapotrzebowaniem dokonany przez Bank Gospodarstwa Krajowego, za pośrednictwem którego w ramach ww. ustawy realizowana jest pomoc na realizację wypłat związanych z udzielaną pomocą, od dnia wejścia w życie wskazanej ustawy do dnia 30 listopada 2009 r. przekazano ze środków Funduszu Pracy w skali kraju kwotę 1686,6 tys. zł.

Dodatkowo warto także podkreślić, że pracownicy tracący pracę w wyniku kryzysu ekonomicznego, którzy zarejestrują się w powiatowym urzędzie pracy jako osoby bezrobotne, mogą korzystać, na zasadach ogólnych, z pomocy wynikającej z ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytu-

acjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), takiej jak:

- a) pośrednictwo pracy,
- b) poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa,
- c) pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy,
- d) w zakresie usług szkoleniowych: sfinansowanie kosztów szkolenia, udzielenie pożyczki szkoleniowej, dofinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji, dofinansowanie kosztów studiów podyplomowych,
- e) stypendia na kontynuowanie nauki w średniej szkole dla dorosłych albo w szkole wyższej w trybie niestacjonarnym,
- f) organizacja staży u pracodawcy,
- g) organizacja przygotowania zawodowego dorosłych,
- h) refundacja kosztów wyposażenia miejsca pracy dla bezrobotnego, przyznanie bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej, w tym kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa,
- i) refundacja wynagrodzeń, nagród i składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem bezrobotnego przy pracach interwencyjnych,
- j) refundacja wynagrodzeń, nagród i składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem bezrobotnego przy robotach publicznych,
- k) organizacja programów specjalnych,
- l) zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania i powrotu do miejsca zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, odbywania u pracodawcy stażu, przygotowania zawodowego dorosłych, szkolenia lub odbywania zajęć z zakresu poradnictwa zawodowego na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy,
- m) zwrot kosztów zakwaterowania osobie, która na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy podjęła zatrudnienie lub inną pracę zarobkową, staż, przygotowanie zawodowe dorosłych lub szkolenie poza miejscem stałego zamieszkania, jeżeli czas dojazdu wynosi łącznie ponad 3 godziny dziennie.

Mając powyższe na uwadze, wyrażam przekonanie, że szerokie spektrum wsparcia, jakie jest już oferowane pracownikom i przedsiębiorcom dotkniętym skutkami kryzysu ekonomicznego, pozwoli wielu pracownikom zagrożonym utratą pracy utrzymać zatrudnienie, zaś osobom bezrobotnym zminimalizuje negatywne skutki społeczne i finansowe związane z utratą pracy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Andrzeja Szlachty

w sprawie planów remontu odcinka autostrady A4 między Wrocławiem a Krzywą (5333)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5333/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów remontu odcinka autostrady A4 między Wrocławiem a Krzywą, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Ad 1. W latach 2002–2006 zostało zrealizowane zadanie pn.: „Remont autostrady A4 Krzywa – Wrocław”. Jak sama nazwa wskazuje, przedmiotowe zadanie było remontem autostrady wykonanym w istniejącym pasie drogowym (w odróżnieniu od budowy autostrady na odcinku Zgorzelec – Krzyżowa).

Zadanie było podzielone na trzy odcinki realizacyjne (Wądroże Wielkie – Bielany Wrocławskie, Krzywa – Wądroże Wielkie oraz Legnica – Bielany Wrocławskie), wykonywane przez trzech wykonawców w terminie od 19.07. 2002 r. do 15.08. 2006 r. W ramach tego zadania została wymieniona na nową zdegradowaną, zdeformowaną i stwarzającą zagrożenie dla uczestników ruchu betonowa nawierzchnia jezdni. Przebudowane zostały obiekty inżynierskie zlokalizowane w ciągu autostrady, jak też wyremontowano obiekty położone nad autostradą. Ponadto remont obejmował system odwodnienia, system zarządzania ruchem oraz oznakowanie poziome i pionowe.

W chwili obecnej GDDKiA nie planuje remontu autostrady, natomiast planami w zakresie dostosowania trasy do parametrów autostrady płatnej są objęte dwa odcinki: Krzywa – Wrocław oraz Gólnice – Krzywa (w tym poprzez dobudowę pasa awaryjnego z ewentualną dobudową trzeciego pasa ruchu, budowę MOP-ów, ogrodzenia, modernizację węzłów, budowę systemu łączności, przejść dla zwierząt, punktów poboru opłat itp.).

W tym celu 7 października 2009 r. ogłoszono przetarg na opracowanie dokumentacji pn.: „Studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe z elementami studium korytarzowego dla dostosowania istniejącej autostrady A4 na odcinku Wrocław – Krzywa i Krzywa – Gólnice do warunków autostrady płatnej wraz z dobudową trzeciego pasa ruchu i pasa awaryjnego, a także budową i przebudową węzłów, obiektów inżynierskich, budową ogrodzeń i urządzeń ochrony środowiska oraz utworzeniem punktów poboru opłat”. W dniu 10 grudnia br. umieszczono na stronie internetowej GDDKiA informację o wyborze najkorzystniejszej oferty.

Ad 2. W dokumentacji projektowej, na podstawie której był wykonywany remont autostrady A4 Krzy-

wa – Wrocław, nie było elementów, które w przyszłości mają być dobudowane. Remont autostrady w latach 2002–2006 zrealizowano w pełnym zakresie założonym w ówczesnej dokumentacji projektowej.

Ad 3. Nie zrezygnowano z żadnego zaprojektowanego wcześniej elementu dokumentacji projektowej.

Ad 4. W chwili obecnej zabezpieczane są jedynie środki finansowe na wykup gruntu oraz na dokumentację projektową (STES).

Ad 5. Dokonanie szacunku, o ile droższe będzie dobudowanie nowych elementów autostrady w porównaniu do kompleksowego wykonania całego zadania podczas pierwotnej budowy nie jest możliwe m.in. z powodu:

— stosowania przez wykonawców robót budowlanych cen rynkowych, znacząco zmieniających się w czasie,

— nieprzewidywalnych rozstrzygnięć przetargów na roboty budowlane,

— cen nabywanych jeszcze przez GDDKiA gruntów pod trzeci pas ruchu i pod MOP-y dla autostrady A4 Krzywa – Wrocław,

— braku wiedzy na temat wielkości środków finansowych, jakie należy przeznaczyć na dostosowanie autostrady A4 Krzywa – Wrocław do parametrów autostrady płatnej.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż resort infrastruktury czyni wszelkie starania, aby przygotowanie inwestycji drogowych oraz ich realizacja w terenie przebiegały sprawnie i zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Andrzeja Szlachty**

**w sprawie wpływu cen energii elektrycznej
na poziom kosztów utrzymania gospodarstw
domowych (5334)**

W odpowiedzi na pismo o numerze SPS-024-5334/09, dotyczące zapytania posła Andrzeja Szlachty w sprawie wpływu podwyżki cen energii elektrycznej na poziom kosztów utrzymania gospodarstw domowych, przesyłam niniejszą odpowiedź.

1. Czy ministerstwo przeprowadza analizę wpływu wzrostu cen energii elektrycznej na koszty utrzymania polskich rodzin?

Tego typu analizy są wykonywane w przypadku odpowiedniego zapotrzebowania. Można do nich wy-

korzystać dane GUS w ramach badania budżetów gospodarstw domowych. W publikacjach GUS dotyczących wydatków gospodarstw domowych zawarte są zagregowane dane i istnieje możliwość uzyskania informacji o wysokości wydatków na energię elektryczną i gaz łącznie. Według dostępnych danych za 2008 r. przeciętne wydatki na energię elektryczną gospodarstw domowych wynosiły 46,3 zł na osobę.

2. Czy ministerstwo zbada wpływ wzrostu cen energii elektrycznej na poziom kosztów utrzymania emerytów i rencistów?

W chwili obecnej w Urzędzie Regulacji Energetyki trwają postępowania administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryf dla energii elektrycznej w zakresie dystrybucji i obrotu. Przewidywany wzrost średniej ceny dla gospodarstw domowych wyniesie około 5%.

W oparciu o szacunki przeprowadzone na podstawie struktury wydatków gospodarstw domowych wynikającej z badań GUS można określić, że skala wzrostu kosztów utrzymania gospodarstw domowych spowodowana wzrostem cen energii o ok. 5% wyniesie ok. 0,3%. Podobnie kształtuje się sytuacja w przypadku gospodarstw domowych emerytów i rencistów.

3. Czy wzrost nośników energii (gazu, węgla, energii elektrycznej) będzie miał wpływ na poziom świadczeń dla ludzi najuboższych (zasiłków, zapomóg)?

W przypadku tych nośników energii, które mają wpływ na kwotę opłat czynszowych, wzrost ich cen będzie uwzględniony w wymiarze czynszu. Uwzględnione to będzie również w rachunku sporządzanym w trybie przyznawania dodatków mieszkaniowych. Nie dotyczy to opłat za energię elektryczną, której zużycie kształtowane jest także przez podejście użytkownika do oszczędnego, bądź nie, korzystania z urządzeń elektrycznych (w tym stosowania urządzeń energooszczędnych).

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Szlachty**

**w sprawie planów budowy w Polsce
przez koncern Husqvarna dużej fabryki
kosiarek (5335)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Andrzeja Szlachty otrzymane przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 listopada br., znak: SPS-024-5335/09, uprzej-

mie informuję, że PAIiIZ oraz zarządzający strefą mielecką prowadzą zaawansowane rozmowy z firmą Husqvarna w sprawie budowy fabryki kosiarek w Polsce. Pod uwagę brane są dwie lokalizacje: Lublin lub Mielec.

Teren w Mielcu jest już objęty strefą, natomiast lokalizacja fabryki w Lublinie wymaga zmiany granic strefy mieleckiej. Proces nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie mieleckiej specjalnej strefy ekonomicznej, uwzględniający ewentualność realizacji projektu w Lublinie, został już rozpoczęty.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie odmowy wydania wiz
przez Konsulat Białoruski z siedzibą
w Białymstoku nauczycielom akademickim
Ośrodka Dydaktycznego w Grodnie (5336)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Roberta Tyszkiewicza (pismo nr SPS-023-12929/09 z dnia 27 listopada 2009 r.) w sprawie odmowy przez konsulat Republiki Białoruś w Białymstoku wydania wiz nauczycielom akademickim Ośrodka Dydaktycznego w Grodnie, przedstawiam następujące wyjaśnienia,

W reakcji na odmowę wydania wiz 18-osobowej grupie nauczycieli akademickich z Białegostoku, którzy zamierzali udać się do Grodna w celu przeprowadzenia zajęć dla studentów z Białorusi, Ministerstwo Spraw Zagranicznych wystosowało notę do władz Republiki Białoruś zawierającą stanowisko strony polskiej i prośbę o zmianę decyzji.

Strona białoruska w odpowiedzi poinformowała, iż zgodnie z prawem Republiki Białoruś działalność oświatową w tym kraju mogą prowadzić wyłącznie podmioty posiadające odpowiednią licencję. Ponieważ Polska Macierz Szkolna takiej licencji nie posiada, nie może organizować zajęć i konsultacji dla studentów magisterskich studiów zaocznych. Według białoruskiej noty, władze RB przewidują możliwość powrotu do rozmów o wydaniu wiz nauczycielom udającym się do Republiki Białoruś na zaproszenie Polskiej Macierzy Szkolnej w celu świadczenia usług edukacyjnych tylko pod warunkiem uzyskania przez Polską Macierz Szkolną odpowiedniej licencji.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleciło placówkom polskim w RB sprawdzenie możliwości uzyskania takiej licencji przez Polską Macierz Szkolną. W świetle dotychczas uzyskanych informacji sprawa wygląda na trudną do przeprowadzenia.

Niezależnie od ostatecznych wyników ww. działań sprawa będzie przedmiotem rozmów ze stroną białoruską m.in. na kolejnym posiedzeniu grupy roboczej do spraw mniejszości polskiej na Białorusi i mniejszości białoruskiej w Polsce, a także, w miarę możliwości, polsko-białoruskiej komisji do spraw szkolnictwa dla mniejszości narodowych.

Dobry kontekst dla tych starań stwarzają prowadzone obecnie zabiegi o nawiązanie współpracy między uniwersytetami w Białymstoku i w Grodnie.

Mam nadzieję, że wszystkie powyższe działania przyczynią się do rozwiązania trudnego problemu podniesionego przez pana posła.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

w sprawie wprowadzenia do ustawy o grach losowych, zakładach wzajemnych i grach na automatach oraz o zmianie niektórych innych ustaw zapisów zmierzających do zwiększenia roli rad gmin w procesie podejmowania decyzji o lokalizacji salonów gier na terenie miast o szczególnym charakterze (5337)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie wprowadzenia do ustawy o grach losowych, zakładach wzajemnych i grach na automatach oraz o zmianie niektórych innych ustaw zapisów prawnych zmierzających do zwiększenia roli rad gmin w procesie podejmowania decyzji o lokalizacji salonów gier na terenie miast o szczególnym charakterze przesłanym przy piśmie z dnia 27 listopada 2009 r. (znak: SPS-024-5337/09) uprzejmie informuję, co następuje.

W dniu 19 listopada 2009 r. Sejm RP uchwalił ustawę o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), która zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, a która przewiduje udział władz samorządowych w postępowaniu o udzielenie koncesji na prowadzenie kasyna gry oraz zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne poprzez wyrażenie opinii rady gminy o lo-

kalizacji kasyna gry oraz salonu gry bingo pieniężne. Zapisy te odnoszą się do wszystkich rad gmin i nie wyróżniają miast o szczególnym charakterze.

W pracach prowadzonych nad nową ustawą zwiększono udział samorządów w decyzjach dotyczących lokalizacji ośrodków gier poprzez wprowadzenie zapisu, iż do wniosku o udzielenie zezwolenia (koncesji) dołącza się pozytywną opinię rady gminy o lokalizacji ośrodka gier.

Zgodnie z przepisami obecnie obowiązującej ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych opinia rady gminy o lokalizacji ośrodka gier (niezależnie od tego czy jest pozytywna czy negatywna) stanowi niezbędny załącznik do wniosku o udzielenie zezwolenia. Minister finansów w postępowaniu administracyjnym o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier organizowanych w ośrodkach gier bierze pod uwagę całokształt okoliczności, w tym treść opinii rady gminy. Opinia rady gminy jak sama nazwa wskazuje nie jest wiążąca dla organu. Niemniej minister finansów do tej pory zawsze brał pod uwagę fakt, iż działalność w zakresie gier hazardowych stanowi działalność szczególną, zaś akceptacja władz lokalnych jest istotnym elementem przemawiającym za zlokalizowaniem bądź nie w danym miejscu ośrodka gier. Rada gminy jest organem samorządu lokalnego posiadającym znajomość miejscowych warunków i jest władna ocenić słuszność zlokalizowania ośrodka gier na terytorium swojej gminy tak, aby prowadzenie tego typu działalności nie powodowało skutków ujemnych. W związku z powyższym opinia rady gminy co do lokalizacji ośrodka gier była jednym z istotnych elementów branych pod uwagę przy ocenie złożonego wniosku.

Podkreślić należy, iż zapisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych wprowadziły obowiązek dołączania do wniosku o udzielenie zezwolenia (koncesji) pozytywnej opinii rady gminy o lokalizacji ośrodka gier.

Tak więc w nowej ustawie nastąpiła kategoryczna zmiana odnośnie znaczenia opinii samorządu w sprawie lokalizacji ośrodka gier.

W sytuacji, gdy rada gminy negatywnie zaopiniuje wskazaną przez spółkę lokalizację ośrodka gier, spółka nie może nawet wystąpić skutecznie z wnioskiem o udzielenie zezwolenia, albowiem jednym z warunków formalnych wystąpienia z wnioskiem jest dołączenie pozytywnej opinii rady gminy.

Ponadto uprzejmie informuję, iż do Ministerstwa Finansów nie wpłynął wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier organizowanych w kasynie gry w Kazimierzu Dolnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie projektu realizowanego w ramach
porozumienia partnerskiego 83 gmin
z województwa lubelskiego dotyczącego
wspólnego ubiegania się o środki z Unii
Europejskiej na wymianę oświetlenia ulicznego
i w budynkach użyteczności publicznej (5338)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Marszałka Sejmu o sygn. SPS-024-5338/09 z dnia 27 listopada br. dotyczące zapytania pana posła Włodzimierza Karpińskiego w zakresie projektu polegającego na wymianie oświetlenia ulicznego i w budynkach użyteczności publicznej z tradycyjnego na oświetlenie diodowe LED, realizowanego przez Porozumienie Partnerskie Jednostek Samorządu Terytorialnego Województwa Lubelskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

Włączenie przedmiotowego projektu na listę projektów indywidualnych oraz uzyskanie dofinansowania w ramach działania 10.1 Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ): Rozwój systemów przesyłowych energii elektrycznej, gazu ziemnego i ropy naftowej oraz budowa i przebudowa magazynów gazu ziemnego nie jest obecnie możliwe ze względu na niezgodność projektu z zapisami Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” oraz szczegółowego opisu priorytetów PO IiŚ, które nie przewidują wsparcia tego typu projektów w ramach X osi priorytetowej PO IiŚ. Włączenie przedmiotowego projektu na listę oraz innych projektów istotnych dla sektora energetyki mogłoby nastąpić po wprowadzeniu zmian w ww. dokumentach. Każdy z projektów proponowanych do zgłoszenia na „Listę projektów indywidualnych PO IiŚ” musi być zgodny z celami Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, zaakceptowanego przez Komisję Europejską w dniu 7 grudnia 2007 r. oraz przez Radę Ministrów w drodze uchwały z dnia 3 stycznia 2008 r. Ministerstwo Gospodarki przekazało zainteresowanym stronom powyższe stanowisko pismami o sygn. DFE-III-073-170-JW/09 z dnia 3 września br. oraz DFE-III-073-213-JW/09 z dnia 16 listopada br., które przesyłam w załączeniu^{*)}.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż Ministerstwo Gospodarki ma świadomość istotnego znaczenia przedmiotowej inwestycji dla uczestniczących w niej gmin woj. lubelskiego ze względu na znaczną poprawę efektywności energetycznej oświetlenia ulicznego i wykorzystywanego w budynkach użyteczności publicznej.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Niemniej informuję, iż Ministerstwo Gospodarki planuje przeprowadzenie ewaluacji Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, która ma na celu wprowadzenie zmian umożliwiających uzyskanie dofinansowania dla nowych projektów istotnych dla sektora energetyki. Informuję, iż typ projektów polegających na montażu oświetlenia diodowego typu LED, zgłoszony przez Porozumienie Partnerskie JST Województwa Lubelskiego, zostanie uwzględniony w analizie propozycji zmian do Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie projektu realizowanego w ramach
porozumienia partnerskiego 83 gmin
z woj. lubelskiego dotyczącego wspólnego
ubiegania się o środki z Unii Europejskiej
na wymianę oświetlenia ulicznego
i w budynkach użyteczności publicznej (5338)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana Włodzimierza Karpińskiego przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27 listopada br. (znak: SPS-024-5338/09) odnośnie możliwości dofinansowania ze środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” projektu dotyczącego wymiany tradycyjnego oświetlenia ulicznego i w budynkach użyteczności publicznej na oświetlenie diodowe typu LED, poniżej prezentuję następujące stanowisko.

Uprzejmie informuję, że opisane w wystąpieniu pana posła przedsięwzięcie, którego beneficjentem jest Porozumienie Partnerskie Jednostek Samorządu Terytorialnego Województwa Lubelskiego, nie ma możliwości uzyskania wsparcia w ramach środków europejskich priorytetu X POIiŚ: Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii. Wynika to przede wszystkim z braku zgodności wspomnianego projektu z zapisami Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” i szczegółowego opisu priorytetów POIiŚ, które nie przewidują wsparcia dla realizacji tego rodzaju projektów. Należy również zaznaczyć, że w ramach środków tzw. mechanizmu finansowego EOG i Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy podobnego typu działania inwestycyjne nie są przewidziane do dofinansowania.

Jednocześnie informuję, że możliwość sfinansowania wymiany oświetlenia na energooszczędne w budynkach użyteczności publicznej uwzględniona została w ramach priorytetu IX POIiŚ działanie 9.3: Termomodernizacja obiektów użyteczności publicznej. W ramach tego działania wspierane są inwestycje w zakresie termomodernizacji budynków, w tym zmiany wyposażenia obiektów w urządzenia (oświetlenie) o najwyższej, uzasadnionej ekonomicznie klasie efektywności energetycznej, związanych bezpośrednio z prowadzoną termomodernizacją obiektu. Należy jednak podkreślić, że zgodnie z zapisami programowymi POIiŚ wymiana oświetlenia może być tylko częścią całego przedsięwzięcia, a nie realizowaną tego typu odrębną inwestycją. Ponadto należy zaznaczyć, że na obecnym etapie wdrażania programu w całości została wyczerpana dostępna alokacja dla działania 9.3 przeznaczona na wsparcie projektów w procedurze konkursowej, z której skorzystały przede wszystkim samorządy lokalne.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie zaproszenia ministra skarbu
państwa do negocjacji w sprawie nabycia
67,05% akcji ENEA SA (5339)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Dawida Jackiewicza z dnia 9 listopada 2009 r., nr SPS-024-5339/09, w sprawie zaproszenia ministra skarbu państwa do negocjacji w sprawie nabycia 67,05% akcji spółki ENEA SA, uprzejmie proszę o przyjęcie niżej przedstawionych informacji.

Ministerstwo Skarbu Państwa poczynawszy do momentu debiutu spółki ENEA SA na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie prowadziło politykę upowszechniającą informację o zamiarze zakończenia procesu prywatyzacji spółki poprzez zbycie przez Skarb Państwa całego posiadanego pakietu akcji na rzecz inwestora strategicznego.

Zamiar prywatyzacji spółki został odzwierciedlony w „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r. Dokument ten jest dostępny publicznie, a termin prywatyzacji spółki został w nim wskazany na 2009 r. Kształtując długookresowe strategie rozwoju na ryn-

ku energetycznym, zainteresowane podmioty śledzą plany prywatyzacyjne przedsiębiorstw energetycznych pozostających w gestii Skarbu Państwa.

Ponadto Ministerstwo Skarbu Państwa w związku z wykonywaniem obowiązków informacyjnych wynikających z ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106 poz. 493, z późn. zm.), na podstawie której (art. 2 pkt 2) minister właściwy do spraw Skarbu Państwa ma obowiązek przygotowania i przedkładania Radzie Ministrów rocznych kierunków prywatyzacji majątku państwowego oraz ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.), zgodnie z którą (art. 124 pkt 8) do projektu ustawy budżetowej dołącza się uzasadnienie zawierające m.in. kierunki prywatyzacji majątku Skarbu Państwa, corocznie opracowuje dokument „Kierunki prywatyzacji majątku Skarbu Państwa” na dany rok kalendarzowy.

W dokumencie z dnia 3 września 2008 r. „Kierunki prywatyzacji majątku Skarbu Państwa na 2009 r.” (więcej jeszcze przed debiutem giełdowym ENEA SA) zapisano, że „(...) po zakończeniu pierwszego etapu prywatyzacji spółki ENEA SA (debiut giełdowy) Ministerstwo Skarbu Państwa zamierza zbyć cały posiadany pakiet akcji spółki w 2009 r.”. Niniejszy dokument stanowił podstawę prowadzenia działań informacyjnych związanych z zamiarem sprzedaży większościowego pakietu akcji należących do Skarbu Państwa w spółce ENEA SA.

W dniu 8 kwietnia 2009 r. została rozpoczęta publiczna procedura wyboru doradcy MSP w procesie prywatyzacji spółki, zgodnie z warunkami określonymi w ogłoszeniu i SIWZ. W procesie tym udział wzięło 8 podmiotów, w tym również konsorcja uznanych banków inwestycyjnych i międzynarodowych kancelarii prawnych (ING Securities i ING Bank NV, Bank Zachodni WBK oraz Baker & McKenzie, KPMG Advisory, Rothschild Polska, Ernst & Young Business Advisory; J.P.Morgan; Nomura Corporate Advisory Central and Eastern Europe). Podmioty te, po wyborze jako doradcy Konsorcjum: F5 Konsulting sp. z o.o. oraz Salans D. Oleszczuk Kancelaria Prawnicza spółka komandytowa, przynosząc swoje zainteresowanie na doradztwo na rzecz grup energetycznych zainteresowanych nabyciem akcji ENEA SA informowały również swoich potencjalnych klientów o rozpoczętej procedurze prywatyzacji spółki.

Ponadto od początku 2009 r. na bieżąco ukazywały się w prasie ogólnopolskiej, branżowej oraz na tematycznych portalach energetycznych informacje, wywiady, komentarze dotyczące planowanego zbycia akcji ENEA SA oraz przewidywanego na koniec 2009 r. terminu zakończenia procedury wezwania. Miały również miejsce bezpośrednie kontakty reprezentantów zainteresowanych potencjalnych inwestorów z przedstawicielami MSP oraz doradcy MSP.

W dniu 27 lipca 2009 r., w dzienniku „Rzeczpospolita” ukazało się ogłoszenie zapraszające inwesto-

rów do negocjacji w sprawie zakupu akcji ENEA SA. Memorandum informacyjne pobrało 11 podmiotów reprezentujących największe koncerny energetyczne, w tym m.in.:

- CEZ Polska sp. z o.o.,
- E.ON edis energia Sp. z o.o.,
- GDF SUEZ Energia Polska SA.,
- RWE.

W okresie do 14 sierpnia 2009 r. żaden z potencjalnych inwestorów, który zapoznał się procedurą zbycia akcji spółki, nie zwrócił się z prośbą o wydłużenie terminu składania pisemnych odpowiedzi. Doradca MSP udzielał na bieżąco wyjaśnień dotyczących zawartości oraz procedury złożenia pisemnej odpowiedzi.

W opinii MSP okres na złożenie pisemnej odpowiedzi nie był zbyt krótki, biorąc pod uwagę wyprzedzenie, z jakim zamiar prywatyzacji został podany do publicznej wiadomości, tryb, w jakim zbywane miały być akcje ENEA SA (wezwanie) oraz rozpowszechnienie informacji o procedurze i spodziewanych terminach zakończenia procesu zbycia akcji spółki.

Decyzja międzynarodowych koncernów energetycznych o zainteresowaniu przejęciem tak znaczącego podmiotu, jakim jest ENEA SA zapadła zapewne wcześniej, w ramach długookresowych planów strategicznych rozwoju tych podmiotów w Europie, podobnie jak w sprawie organizowania finansowania na zakup akcji spółki.

Mam nadzieję, że przekazane informacje zostaną uznane za satysfakcjonujące.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie negatywnej decyzji prezesa NFZ
dotyczącej realizacji zaopatrzenia
ortopedycznego – ortez kończyn dolnych
bez kosza biodrowego – poza granicami kraju
dla małoletniej pacjentki z całkowitym
porażeniem kończyn górnych i dolnych (5340)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Beaty Mazurek z dnia 17 listopada 2009 r., przesłane przy piśmie znak: SPS-024-5340/09, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Narodowy Fundusz Zdrowia podstawą odmowy wyda-

nia zgody na wykonanie zaopatrzenia ortopedycznego w postaci ortez na kończyny dolne dla K. P. było ustalenie, że świadczenie objęte wnioskiem należy do świadczeń przeprowadzanych na terenie Polski oraz istnieje faktyczna możliwość jego wykonania w kraju w ramach umowy zawartej przez NFZ z Centrum Techniki Ortopedycznej w Łodzi. Zgodnie natomiast z art. 26 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027), na którym oparty był przedmiotowy wniosek, zgoda prezesa NFZ na pokrycie kosztów leczenia poza granicami Polski dotyczyć może świadczeń, których nie przeprowadza się w kraju.

Należy również zauważyć, iż zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie wniosku o leczenie lub badania diagnostyczne poza granicami kraju oraz pokrycie kosztów transportu (Dz. U. z 2007 r. z późn. zm.) prezes funduszu nie jest zobligowany do zasięgnięcia opinii właściwego konsultanta krajowego w każdym przypadku przed podjęciem negatywnej decyzji, a jedynie może zasięgnąć takiej opinii. Konieczność uzyskania opinii konsultanta krajowego nie zachodzi w szczególności w sytuacji, gdy z wiedzy posiadanej przez fundusz jednoznacznie wynika, że w danym przypadku nie została spełniona podstawowa przesłanka warunkująca wydanie pozytywnej decyzji.

Ponadto uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie jest organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do prezesa NFZ, a zatem nie jest zasadniczo powołany do oceny legalności decyzji wydawanych przez prezesa funduszu w sprawach indywidualnych. Natomiast w myśl art. 26 ust. 3 ww. ustawy decyzje w sprawach wniosków o pokrycie kosztów leczenia poza granicami Polski są ostateczne i przysługuje od nich skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Zgodnie z informacją przekazaną przez NFZ w przedmiotowej sprawie strona skorzystała z możliwości wniesienia skargi, co oznacza, że legalność decyzji prezesa funduszu zostanie wkrótce poddana ocenie sądu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Teresy Wargockiej**

w sprawie dokonywania właściwej oceny wieku odbiorców filmów fabularnych i gier komputerowych (5341)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Teresy Wargockiej w sprawie właściwej oceny wieku odbiorców filmów fabularnych i gier komputerowych, otrzymane w dniu 3 grudnia br. (sygn. SPS-024-5341/09), uprzejmie przedstawiam moje stanowisko w sprawie.

Ochronę małoletnich przed treściami przeznaczonymi dla dorosłej publiczności uważam za ważny interes społeczny. Dotyczy to także kinematografii. Ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii nie zawiera jednak upoważnienia dla ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do wydania rozporządzenia określającego zasady określania wieku odbiorców utworów kinematograficznych. Uregulowanie tych kwestii w rozporządzeniu ministra kultury i dziedzictwa narodowego jest zatem w aktualnym stanie prawnym niemożliwe.

Wprowadzenie odpowiednich przepisów wymagałoby zatem nowelizacji ustawy o kinematografii lub stworzenia odrębnej ustawy, być może regulującej w jednym akcie całość problematyki, bez ograniczenia tylko do seansów kinowych. Obecnie nie przewiduję prac legislacyjnych w tym zakresie. Zwracam jednakże uwagę, że seanse kinowe nie są wyłączone z regulacji zawartych w innych ustawach zakazujących rozpowszechniania określonych treści także z uwagi na dobro małoletnich odbiorców. Do seansów kinowych ma pełne zastosowanie art. 202 § 2 Kodeksu karnego (zakaz prezentowania treści pornograficznych małoletniemu poniżej 15 lat, sankcjonowany karą do 2 lat pozbawienia wolności) oraz art. 131 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (zakaz reklamy napojów alkoholowych innych niż piwo, zakaz reklamy piwa w kinach między godz. 6 i 20). Wydaje się zatem, że aktualny stan prawny zapewnia odpowiednią ochronę widzów małoletnich przed treściami przeznaczonymi dla odbiorców dorosłych. Odrębnym zagadnieniem pozostaje natomiast przestrzeganie obowiązujących zakazów oraz konsekwentne i skuteczne ściganie naruszeń przez właściwe organy ochrony prawnej.

Odnosnie do problemu gier komputerowych uprzejmie informuję, że minister kultury i dziedzictwa narodowego odpowiada instytucjonalnie za programy komputerowe wyłącznie w kontekście prawa autorskiego. W załączeniu przesyłam kopię pisma pani Elżbiety Radziszewskiej, sekretarza stanu – pełnomocnika rządu ds. równego traktowania, w którym został opisany ogólnoeuropejski system klasyfikacji gier PEGI.

Załącznik do odpowiedzi

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do pisma minister pracy i polityki społecznej pani Jolanty Fedak (DP-II-0700-1253-EN/AWa/09) poniżej przesyłam wkład na zapytanie poseł Teresy Wargockiej w sprawie dokonywania właściwej oceny wieku odbiorców filmów fabularnych i gier komputerowych zgodnie ze swymi kompetencjami.

Uprzejmie informuję, że za określenie wieku adresata programów komputerowych odpowiada ogólnoeuropejski system klasyfikacji gier (Pan-European Game Information, PEGI). Jest to system opracowywany i działający w 30 krajach Europy (Austria, Dania, Węgry, Łotwa, Norwegia, Słowenia, Belgia, Estonia, Islandia, Litwa, Polska, Hiszpania, Bułgaria, Finlandia, Irlandia, Luksemburg, Portugalia, Szwecja, Cypr, Francja, Izrael, Malta, Rumunia, Szwajcaria, Czechy, Grecja, Włochy, Holandia, Słowacja i Wielka Brytania). Klasyfikacją gier zajmują się z różnych krajów eksperci z psychologii, socjologii, członkowie stowarzyszeń, w tym katolickich. System ten zastąpił liczne krajowe systemy ratingu wiekowego, jest teraz stosowany w znacznej części Europy i składa się z dwóch uzupełniających się elementów: klasyfikacji wiekowej i opisu treści. Przedziały wiekowe stosowane w PEGI to 3+, 7+, 12+, 16+, 18+. Opisy podają najważniejsze przyczyny przeznaczenia gry dla danej grupy wiekowej. Jest osiem takich opisów: przemoc, wulgaryzmy, lęk, narkotyki, seks, dyskryminacja, hazard i gra w Internecie z innymi ludźmi. Istotne jest, że klasyfikacja wiekowa nie uwzględnia poziomu trudności ani umiejętności niezbędnych do korzystania z danej gry, lecz dostarcza wiarygodnych informacji o stosowności gry z punktu widzenia ochrony nieletnich. PEGI to dobrowolny, samoregulujący system zaprojektowany w celu zapewnienia, aby osoby małoletnie nie były narażone na kontakt z grami, które są nieodpowiednie dla ich grupy wiekowej.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12.03.2009 r. w sprawie ochrony konsumentów, w szczególności niepełnoletnich, w zakresie korzystania z gier wideo stwierdza, że system PEGI z podziałem gier na grupy wiekowe jest istotnym narzędziem, które wpłynęło na poprawę przejrzystości dla konsumentów, w szczególności rodziców, umożliwiając im dokonanie przemyślanego wyboru gier odpowiednich dla dzieci.

System PEGI jest systemem sprawdzonym i skutecznym, stosowanym w większości krajów UE, uznanym przez Komisję Europejską za modelowy dla standaryzacji europejskiej w zakresie ochrony małoletnich. System uwzględnia opinie różnych grup społecznych, w tym także badaczy i reprezentantów grup religijnych. Posiada także dostępną dla każdego konsumenta procedurę reklamacyjną oraz formularz zgłaszania uwag.

We wrześniu 2008 r. w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów decyzją pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania pani Elżbiety Radziszewskiej

został powołany zespół do spraw przeciwdziałania dyskryminacji małoletnich w elektronicznych środkach masowego przekazu. Celem tego zespołu jest m.in. opracowanie projektów porozumień pomiędzy rządem RP a dostawcami usług internetowych, telekomunikacyjnych, producentami oraz dystrybutorami i sprzedawcami oprogramowania rozrywkowego zmierzających do zapewnienia lepszej ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami w Internecie, telewizji, grach komputerowych i wideo. W ramach prac zespołu został podpisany 2 lipca 2009 r. Kodeks dobrych praktyk Stowarzyszenia Producentów i Dystrybutorów Oprogramowania Rozrywkowego, w którym zobowiązują się m.in. do odpowiedzialnego promowania produkowanych i dystrybuowanych programów rozrywkowych przy użyciu środków umożliwiających dotarcie do potencjalnych nabywców i użytkowników, dla których programy są przewidziane, oraz rzetelnego informowania nabywców i użytkowników o treściach zawartych w programie rozrywkowym oraz o minimalnym wieku potencjalnego odbiorcy.

Niezmierne istotne jest również dostarczenie rodzicom wiedzy na temat gier komputerowych adekwatnych dla wieku dziecka. Dlatego też pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania wspiera liczne kampanie edukacyjne skierowane do rodziców, a dotyczące gier komputerowych i wideo, m.in.: „Graj bezpiecznie z PEGI”, „Szkoła bezpiecznego Internetu”. Członkowie zespołu do spraw przeciwdziałania dyskryminacji małoletnich w elektronicznych środkach masowego przekazu w ramach kampanii edukacyjnych opracowali krótką informację skierowaną do użytkowników (rodziców) telefonów oraz Internetu dotyczącą systemu oznaczeń PEGI. Sekretarz stanu. Pełnomocnik Rządu do Spraw Równego Traktowania Elżbieta Radziszewska.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Beaty Bublewicz
i Sławomira Rybickiego**

**w sprawie finansowania
Warmińsko-Mazurskiego Ośrodka Doradztwa
Rolniczego w Olsztynie (5343)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie posłów Beaty Bublewicz i Sławo-

mira Rybickiego z dnia 13 listopada 2009 r., przesłane pismem nr SPS-024-5343/09 z dnia 27 listopada 2009 r., w sprawie finansowania Warmińsko-Mazurskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Olsztynie, uprzejmie informuję, że minister rolnictwa i rozwoju wsi nie jest organem administracji publicznej odpowiedzialnym za politykę budżetową ani za finansowanie wojewódzkich ośrodków doradztwa rolniczego. Ustawa z 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. z 2004 r. Nr 251, poz. 2507) została zmieniona m.in. przepisami ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753). Zgodnie z przepisami znowelizowanej ustawy z dniem 1 sierpnia 2009 r., na podstawie art. 2 ust. 2a, wojewódzkie ośrodki doradztwa rolniczego stały się samorządowymi osobami prawnymi i zgodnie z art. 3 ust. 2 podlegają właściwemu miejscowo sejmikowi województwa. Do 31 lipca 2009 r. ośrodki doradztwa rolniczego podlegały właściwemu miejscowo wojewodzie. Pragnę podkreślić, iż redukcje kwot dotacji dla wojewódzkich ośrodków doradztwa rolniczego, poprzez nowelizację ustawy budżetowej na rok 2009 z dnia 17 lipca 2009 r., zostały ustalone zgodnie z decyzjami podjętymi przez wojewodów, którym ośrodki podlegały. Ani minister rolnictwa i rozwoju wsi, ani minister finansów nie ingerowali w decyzje dysponentów części budżetowych, a więc również wojewody warmińsko-mazurskiego, dotyczące kwot ograniczeń wydatków na poszczególne zadania. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 nie została zaplanowana rezerwa celowa, z której środki można byłoby przeznaczyć na zwiększenie omawianych wydatków. Ponadto pragnę zauważyć, iż w toku prac nad projektem ustawy budżetowej na rok 2010 kwoty dotacji dla jednostek doradztwa rolniczego (zarówno Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie, jak i szesnastu ośrodków wojewódzkich) zostały określone, zgodnie z wytycznymi, na poziomie o 10% niższym niż przewidziane w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009. Zgodnie z art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z póź. zm.) projekt ustawy budżetowej na rok 2010 wraz z uzasadnieniem został przedłożony Sejmowi w dniu 30 września 2009 r., tj. w nałożonym ustawowo terminie. W związku z powyższym Rada Ministrów, w tym minister rolnictwa i rozwoju wsi, nie ma obecnie możliwości wprowadzenia zmian w ww. projekcie ustawy, ewentualne zmiany będą mogły być wprowadzone jedynie przez parlament.

W ramach pozyskiwania środków na działalność z innych źródeł w poprzednim okresie programowania ośrodki doradztwa rolniczego korzystały ze środków Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich na lata 2004–2006”, działania: Wsparcie doradztwa rolniczego oraz Szko-

lenia, a także z pomocy technicznej Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2004–2006.

Obecnie ODR-y mają możliwość ubiegania się o wsparcie w ramach działania: Szkolenia zawodowe dla osób zatrudnionych w rolnictwie i leśnictwie PROW 2007–2013. Od 5 października 2009 r. do 13 listopada 2009 r. Fundacja Programów Pomocy dla Rolnictwa FAPA prowadziła nabór wniosków o przyznanie pomocy na to działanie. Budżet tego działania w całym okresie PROW 2007–2013 wynosi 40 mln euro.

Równocześnie istnieje możliwość zaangażowania wojewódzkich ośrodków doradztwa rolniczego w działanie: Korzystanie z usług doradczych przez rolników i posiadaczy lasów, skierowane do rolników i posiadaczy lasów, którzy mogą otrzymać zwrot poniesionych kosztów pomocy doradczej w wysokości 80%. Beneficjenci muszą ponieść koszty 20% wartości usługi, a także muszą zapłacić podatek VAT w wysokości 22% od otrzymanej kwoty pomocy.

Ponadto ODR-y korzystają ze środków na prowadzenie systemu rachunkowości rolniczej FADN ze środków na projekty zlecane np. przez wojewódzki fundusz ochrony środowiska i gospodarki wodnej, urzędy marszałkowskie, program Leonardo da Vinci.

Zgodnie z art. 4 ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego – jednostki doradztwa rolniczego mogą prowadzić działalność gospodarczą w zakresie określonym w ustawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie uprawnień funkcjonariuszy Policji
podejmujących interwencję w przypadku
zakłócania spoczynku nocnego (5344)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-023-5344/09) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie uprawnień funkcjonariuszy Policji podejmujących interwencję w przypadku zakłócania spoczynku nocnego uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 144 Kodeksu cywilnego właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-go-

spodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych.

Kryteria Kodeksu cywilnego określające sposób korzystania z prawa własności są bardzo ogólne. Aby je doprecyzować, regulacje szczegółowe, do których należy zaliczyć regulaminy spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych bądź innych zarządców budynków wielorodzinnych, wprowadzają czas ciszy nocnej. Powyższe ma na celu zapewnienie każdemu prawa do wypoczynku.

W tym miejscu podkreślić należy, iż w prawie wykroczeń pojęcia ciszy nocnej i pory nocnej nie są jednoznacznie zdefiniowane. Dokonując wykładni ww. pojęć (przy braku innych wskazówek), można posiłkować się określeniami zawartymi w innych ustawach.

Pojęcie ciszy nocnej dookreślone zostało w:

— art. 38 ust. 1 pkt 1 lit. k ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.), który określa, iż cisza nocna to czas w godz. 22–6, z wyjątkiem imprez masowych znajdujących się w harmonogramie imprez gminnych,

— art. 119 pkt 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z późn. zm.), który wskazuje, że cisza nocna obejmuje czas w godz. 22–6, a w dni świąteczne do godz. 7.

Pojęcie pory nocnej definiują następujące akty prawne:

— art. 134 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że za porę nocną uważa się czas od godz. 21 do godz. 7,

— w art. 151⁷ § 1 Kodeksu pracy ustawodawca określił, iż pora nocna obejmuje 8 godzin między godz. 21 a 7.

— Kodeks postępowania karnego przyjmuje za porę nocną czas od godz. 22 do godz. 6 (vide: art. 221 § 1 K.p.k),

— ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.) w art. 68 § 2 określa, że za porę nocną uważa się czas od godz. 21 do godz. 7.

Analizując przywołane powyżej przepisy ustawowe określające pojęcia ciszy nocnej i pory nocnej, można stwierdzić, że obejmujący je czas oscyluje między godz. 21 a 7.

W budynkach mieszkalnych cisza nocna trwa zwyczajowo od godz. 22 do 6 rano. Regulaminy niektórych spółdzielni, wspólnot mieszkaniowych czy zarządcy budynków wprowadzają dodatkowe obostrzenia związane z ciszą nocną. Przykładowo mogą one stanowić, że jeżeli ktoś przeprowadza remont przy użyciu specjalistycznego sprzętu, który wywołuje hałas ponad przeciętną miarę, winien to czynić w czasie jeszcze krótszym niż wyznacza go przyjęta cisza nocna – np. tylko pomiędzy godz. 8 rano a 20 wieczorem.

Zgodnie z art. 51 Kodeksu wykroczeń, kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Jeżeli czyn ma charakter chuligański lub sprawca dopuszcza się go, będąc pod wpływem alkoholu, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Sprawcą wykroczenia jest zarówno osoba, która w trakcie czynu znajduje się w miejscu publicznym, jak i osoba, która znajduje się poza miejscem publicznym, lecz jej działanie ma charakter publiczny. Zarówno podżeganie, jak i pomocnictwo są karalne.

Każde z zachowań wypełniających znamiona wykroczenia z art. 51 Kodeksu wykroczeń winno podlegać indywidualnej ocenie przez uprawniony do tego organ. Zgodnie z art. 9 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, w pierwszej instancji w sprawach o wykroczenia orzeka sąd rejonowy. Oskarżycielem publicznym, uprawnionym do dokonywania czynności wyjaśniających i złożenia wniosku o ukaranie do sądu, jest Policja.

Ponadto nadmienić należy, że na sprawcę wykroczenia z art. 51 § 1 Kodeksu wykroczeń może zostać nałożony mandat karny w drodze postępowania mandatowego. Warto wspomnieć, że postępowanie mandatowe jest szczególnym postępowaniem podejmowanym przez Policję jako organ pozasądowy, o charakterze zastępczym zamiast postępowania o wykroczenia prowadzonego przed sądem, warunkowym, uzależnionym w zakresie swego rozstrzygnięcia od zgody sprawcy wykroczenia.

Wobec powyższego uznać należy, iż prawo do spoczynku nocnego jest dobrem chronionym, a jego zakłócanie podlega odpowiedzialności karnej. W każdym przypadku zakłócania spoczynku nocnego policjant ma prawo nakazać zachowanie zgodne z prawem (w tym zaprzestanie niedozwolonego hałasowania). Mając powyższe na uwadze, Policja po przybyciu na miejsce zdarzenia, po ustaleniu sprawcy, okoliczności sprawy, potencjalnych dowodów i ewentualnych świadków, wobec sprawcy może zastosować pouczenie, zwrócenie uwagi, ostrzeżenie itd. Jeżeli powyższe środki nie poskutkują, policjant ma prawo nałożyć grzywnę w postaci mandatu karnego lub skierować wniosek o ukaranie do sądu rejonowego. Właściciele lub najemcy lokalu odpowiedzialni są także za to, aby osoby w nim przebywające stosowały się do zachowania wymogów ciszy nocnej.

Organ orzekający grzywnę wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez przepisy prawa za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę m.in.: rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy,

jego stosunki rodzinne, a także zachowanie się sprawcy po popełnieniu wykroczenia.

Odnośnie do możliwości zatrzymania sprawcy wykroczenia uprzejmie informuję, iż Policja ma prawo zatrzymać osobę jedynie w przypadku ujęcia jej na gorącym uczynku lub bezpośrednio potem, jeżeli:

- zachodzą podstawy do zastosowania wobec sprawcy postępowania przyspieszonego,
- nie można ustalić tożsamości sprawcy.

Służbę patrolową i metodykę ścigania sprawców wykroczeń we wskazanym powyżej zakresie regulują przede wszystkim:

— zarządzenie nr 768 komendanta głównego Policji z dnia 14 sierpnia 2007 r. w sprawie form i metod wykonywania zadań przez policjantów wykonujących służbę patrolową oraz koordynacji działań o charakterze prewencyjnym (Dz. Urz. KGP Nr 15, poz. 119),

— zarządzenie nr 323 komendanta głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porzędkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców (Dz. Urz. KGP Nr 9, poz. 48, z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 14 maja 2002 r. (sygn. SN V CKN 1021/00) korzystanie przez właściciela ze swojej nieruchomości może łączyć się z pewnymi niedogodnościami odczuwalnymi przez właścicieli nieruchomości sąsiednich. Jak wskazał sąd, co do zasady właściciele nieruchomości sąsiednich mają obowiązek znosić negatywne oddziaływanie mające swoje źródło w działaniach podejmowanych przez właściciela na terenie nieruchomości stanowiącej przedmiot jego własności, tzw. immisje pośrednie. W określonych jednak sytuacjach immisje pośrednie nabierają charakteru niedozwolonego i właścicielom nieruchomości sąsiednich służy roszczenie typu negatoryjnego wynikające z art. 222 § 2 w zw. z art. 144 Kodeksu cywilnego. Udzielenie ochrony prawnej właścicielowi nieruchomości sąsiedniej uzależnione jest przy tym od oceny, czy negatywne oddziaływanie pozostają w granicach przeciętnej miary, która ustalana jest z uwzględnieniem społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Dopuszczalna miara zakłóceń ustalana jest przy zachowaniu kryteriów obiektywnych, a istniejące normy administracyjne dopuszczalnych zakłóceń, np. w postaci emisji hałasu, mają znaczenie pomocnicze.

Wobec powyższego, w przypadku wyczerpania wszystkich innych niż sądowa możliwości wyegzekwowania od sąsiada dopuszczalnego poziomu hałasu, możliwe jest wystąpienie wobec takiej osoby z roszczeniem wynikającym z art. 222 § 2 w zw. z art. 144 Kodeksu cywilnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie programów edukacyjnych
emitowanych na kanale telewizyjnym
National Geographic (5345)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy przesłane w piśmie SPS-024-5345/09 uprzejmie informuję, że przyłączam się do wyrazów potępienia skierowanych przez pana posła pod adresem praktyk, jakich dopuszczają się często zagraniczne media w kontekście byłych niemieckich nazistowskich obozów koncentracyjnych i zagłady znajdujących się na terenie Polski. Nie można nazwać inaczej niż skandalicznym faktu, że wyrażenie „polski obóz koncentracyjny” pokutuje ciągle nawet na łamach poważnych gazet i czasopism opiniotwórczych. Szczególnie oburzające jest to w wypadku prasy niemieckiej i to niezależnie od tego, czy incydenty takie spowodowane są niekompetencją czy też złą wolą dziennikarzy i redaktorów.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego ma ograniczone możliwości bezpośredniego oddziaływania na treści przekazywane w gazetach, programach telewizyjnych, stronach internetowych czy filmach powstających poza granicami naszego kraju i nieobjętych w żaden sposób obowiązującym w Polsce prawem. Zgodnie z wiedzą Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego każde pojawienie się sformułowania „polskie obozy koncentracyjne” lub sformułowań analogicznych spotyka się ze zdecydowaną reakcją właściwej terytorialnie placówki dyplomatycznej i Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego ze swojej strony troszczy się o promocję rzetelnej wiedzy o dziejach Polski zarówno poprzez uczestnictwo w obchodach rocznic ważnych wydarzeń z historii naszego kraju, jak i przez tworzenie oraz wspieranie placówek zajmujących się tą tematyką i docierających także do odbiorcy spoza naszych granic. Wśród najważniejszych działań resortu w tym zakresie chciałbym wymienić przypadające na rok 2009 obchody 70. rocznicy wybuchu II wojny światowej z towarzyszącą im kampanią promocyjną w obcojęzycznych mediach (m.in. w CNN) oraz utworzenie w roku 2008 Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku jako jednostki podległej bezpośrednio Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Pełne informacje znajdują się na stronach internetowych: www.3989.pl oraz www.muzeum1939.pl. Niezależnie od tego budową opartego na faktach przekazu na temat roli Polski w czasie II wojny światowej stale zajmują się następujące instytucje i organy nadzorowane przez ministerstwo i finansowane z jego budżetu: Rada Ochrony Pamięci

Walk i Męczeństwa, Narodowe Centrum Kultury, Instytut Adama Mickiewicza, Muzeum Historii Polski, Państwowe Muzeum na Majdanku i Muzeum Stutthof w Sztutowie. Na szczególne podkreślenie w tym kontekście zasługuje działalność Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu wraz z Międzynarodowym Centrum Edukacji o Auschwitz i Holokauście, które odwiedza rocznie około 1 200 000 zwiedzających, z czego ponad połowa to goście z zagranicy. Przyszłoroczne obchody 65. rocznicy wyzwolenia obozu Auschwitz-Birkenau oraz 70. rocznicy pierwszego transportu do obozu stanowiąc będą kolejną okazję do przypomnienia całemu światu prawdy o największej tragedii XX wieku.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego

w sprawie nierównego traktowania miast
wojewódzkich w projekcie „Krajowej strategii
rozwoju regionalnego 2010–2020” (5346)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Jana Kochanowskiego w sprawie nierównego traktowania miast wojewódzkich w projekcie „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020” przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

1. W mojej opinii realizacja „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie” z dnia 9 września br. w żadnym wypadku nie stanowi zagrożenia dla miast, które nie posiadają statusu metropolii. Zgodnie z zapisami KSRR polityka regionalna państwa skoncentrowana będzie na wspieraniu miast przez wzmacnianie najważniejszych ośrodków miejskich kraju oraz przez przeciwdziałanie marginalizacji obszarów problemowych w miastach (zdegradowane dzielnice). Co więcej, ze względu na fakt, że biegunami wzrostu oprócz funkcjonalnych obszarów miejskich (w których zlokalizowane są wojewódzkie funkcje administracyjne) i największych miast są również mniejsze wyspecjalizowane ośrodki miejskie, polityka regionalna będzie kreować warunki współpracy sieci takich miast dla wykorzystania ich potencjału rozwojowego.

Realizacja polityki miejskiej w ramach KSRR będzie odbywać się z poszanowaniem zasady koordynacji przestrzennej polityki regionalnej. Chodzi o zwiększenie

efektów mnożnikowych wynikających z większej korelacji między różnymi działaniami publicznymi. Koordynacja polityki regionalnej w wymiarze przestrzennym jest również związana z podstawowym celem KSRR, jakim jest dążenie do zwiększenia spójności terytorialnej, a także wspieraniem dyfuzji procesów rozwojowych, m.in. wewnątrz poszczególnych regionów. Dzięki temu generowany przez największe miasta wzrost gospodarczy będzie mógł być następnie przenoszony na inne obszary miejskie stanowiące główne węzły policentrycznego systemu osadniczego Polski oraz na otaczające je obszary zurbanizowane. Wyzwaniem polityki regionalnej staje się budowanie zdolności absorpcyjnych procesów rozwojowych zainicjowanych w najważniejszych ośrodkach miejskich.

W ramach celu dotyczącego konkurencyjności polityka regionalna państwa koncentrować się będzie na wzmacnianiu funkcji metropolitalnych ośrodków regionalnych kraju (miast wojewódzkich) oraz na tworzeniu warunków dla dyfuzji czynników rozwojowych z ośrodków wojewódzkich na obszary poza granice ich oddziaływania, tzn. na ośrodki subregionalne i lokalne oraz obszary wiejskie znajdujące się w pobliżu miast oraz na wspieraniu absorpcyjnych zdolności tych obszarów.

W celu umożliwienia włączania się obszarom otaczającym obszary miejskie w procesy rozwojowe działania polityki regionalnej skoncentrowane będą na poprawie dostępności transportowej do ośrodków wojewódzkich, wspieraniu rozwoju i znaczenia miast subregionalnych, kreowaniu warunków do lokalizacji inwestycji w miastach subregionalnych oraz wspieraniu działań zapewniających racjonalne wykorzystanie przestrzeni na obszarach funkcjonalnych miast, utrzymaniu i lokalizacji nowych funkcji w zakresie dostarczania usług publicznych wspierających urbanizację i zapewniających miejsca pracy, poprawie ładu przestrzennego.

Dodatkowe wsparcie przewidziane jest dla ośrodków miejskich zlokalizowanych na obszarach o najniższym poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego. Polityka regionalna będzie wspierać w tym zakresie procesy urbanizacyjne, a zatem przede wszystkim wspomagać lokalizację funkcji miejskich, czego skutkiem będzie zapewnienie dostępu do podstawowych usług publicznych oraz tworzenie nowych miejsc pracy.

2. Sytuacja miast województwa lubuskiego, w coraz większym stopniu podlegających zasięgowi oddziaływania aglomeracji Berlina, wymaga szczególnej uwagi polityki rozwoju. Obok promowania zestawu działań dostosowanych do regionalnej specyfiki niezbędnych dla każdego z dużych ośrodków specjalna uwaga w ramach KSRR poświęcana będzie połączeniom transportowym m.in. w relacjach Szczecin – Gorzów Wielkopolski – Zielona Góra, lokalizacji oraz odnowie funkcji gospodarczych i kulturowych, a także sieciowaniu i współpracy w nauce i edukacji z innymi ośrodkami w kraju. Polityka regionalna dążyć będzie do zwiększania spójności terytorialnej

kraju, czego efektem będzie wzmocnienie powiązań społeczno-gospodarczych ośrodków w województwie lubuskim z resztą kraju.

W ramach KSRR zauważony został również niski poziom wykorzystania żeglugi śródlądowej i morskiej w gospodarce kraju. Strategia identyfikuje przyczyny niskiej pozycji konkurencyjnej portów morskich związanej z wysokim wskaźnikiem przestarzałego majątku trwałego (wynoszącym od 40 do 70% w 2008 r.), niedorozwojem nowoczesnych usług portowych, słabym powiązaniem komunikacyjnym z obszarami lądowymi oraz niskim udziałem dróg wodnych żeglownych o parametrach międzynarodowych (zaledwie 205,9 km). Żegluga śródlądowa i morska zostały uznane za proekologiczne gałęzie transportu wymagające wsparcia w wymiarze krajowym i europejskim. Dodatkowo transport wodny śródlądowy i morski może mieć zasadnicze znaczenie dla rozwoju regionalnego w kontekście przewozów towarowych, pasażerskich, jak i turystyki wodnej, wpływając na wzrost atrakcyjności regionów jako miejsc działalności gospodarczej, przemysłu i zamieszkania.

Dla zainicjowania procesów dyfuzyjnych duże znaczenie ma poprawa dostępności transportowej do ośrodków wojewódzkich, a także powiązań komunikacyjnych między głównymi ośrodkami miejskimi w regionach oraz między miastami i obszarami wiejskimi. Będzie to sprzyjało pojawieniu się powiązań funkcjonalnych między nimi, co jest korzystne dla przepływu procesów rozwojowych na obszary słabiej rozwijające się. Jako jedno z podstawowych czynników warunkujących rozwój KSRR identyfikuje rozbudowę infrastruktury kolejowej. Odnośnie do wymienionego przez pana posła projektu modernizacji odcinka kolejowego Odrzanka wzdłuż Odry pragnę zauważyć, iż KSRR nie przewiduje wymieniania w tekście nazw konkretnych projektów, które mają uzyskać wsparcie na poziomie kraju bądź regionów.

3. Zgodnie z zapisami KSRR polityka regionalna dąży do wspierania szkolnictwa wyższego w ośrodkach regionalnych celem zwiększania jakości kształcenia specjalistów, zwłaszcza w dziedzinach nauk stosowanych związanych z regionalnymi specjalizacjami.

4. Zagadnieniom związanym z bezpieczeństwem energetycznym zostało poświęcone w KSRR odrębne wyzwanie, tj.: odpowiedź na zmiany klimatyczne i zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego. Strategia jako jeden z elementów działania przewidywanego do realizacji w celu 1. zakłada zapewnienie stałych dostaw i efektywnego wykorzystania energii oraz reagowanie na zmiany klimatyczne, m.in. poprzez modernizację i rozbudowę infrastruktury przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej, szczególnie na terenach o największym stopniu jej dekapitalizacji i zapotrzebowania, podnoszenie efektywności energetycznej (m.in. energii elektrycznej i ciepłej) przede wszystkim przez inwestycje na rzecz zmniejszania energochłonności gospodarki (przedsiębiorstw), poszukiwania i rozwijania regionalnych potencjałów w zakresie pozyskiwania energii z odnawialnych źródeł

i tzw. czystej energii oraz rozwoju technologii w zakresie energetyki. Działania te uzupełnione będą działaniami informacyjnymi i promującymi oszczędność energii.

5. Kwestia likwidacji Wydziału Sądu Gospodarczego w Gorzowie Wielkopolskim oraz ew. utworzenia w tym mieście Krajowego Rejestru Sądowego znajduje się w obszarze kompetencji ministra sprawiedliwości.

6. Zgodnie z zapisami KSRR w ramach polityki regionalnej przewiduje się wsparcie ukierunkowane na stymulowanie zainteresowania usługami instytucji otoczenia biznesu (IOB), do których zaliczane są również parki technologiczne. KSRR zakłada przejście od wsparcia podaży do rozwijania popytu na te usługi, a także na rozwijanie potencjału IOB w zakresie świadczenia usług doradczych o charakterze proinnowacyjnym. Zgodnie z założeniami strategii szczególnie ważne jest interweniowanie w zakresie otoczenia biznesu tylko w tych obszarach, gdzie występują braki rynkowe. Tego typu działania umożliwią stworzenie warunków dla rozwoju przedsiębiorstw i rozwijania atrakcyjności inwestycyjnej. Ponownie KSRR nie przewiduje wymieniania w tekście nazw konkretnych projektów, które mają uzyskać wsparcie. Niemniej jednak wydaje się, iż pomysł utworzenia Lubuskiego Parku Naukowo-Technologicznego wpisuje się w założenia sformułowane w strategii. Jednak realizacja przedmiotowego projektu powinna nastąpić na poziomie regionalnym, np. w ramach „Strategii rozwoju województwa lubuskiego”.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Hanna Jahns

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Andrzeja Szlachty

w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w miastach: Białymstoku, Wałbrzychu, Katowicach, Gdyni, Chorzowie, Legnicy, Rzeszowie, Opolu, Tarnowie, Wrocławiu, Bielsku-Białej, Dąbrowie Górniczej, Gliwicach, Kielcach, Lublinie, Płocku, Sopocie, Toruniu, Zabrzu, Bydgoszczy, Elblągu, Gorzowie Wielkopolskim, Koszalinie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Tychach, Zielonej Górze, Bytomiu, Gdańsku, Kaliszu, Krakowie, Olsztynie, Rudzie Śląskiej i Szczecinie (5347–5381)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Andrzeja Szlachty

przekazane pismem z dnia 27 listopada 2009 r. (sygn. SPS-024-5347-5381/09) w sprawie obecnego stanu i planów budowy krytych basenów w miastach powyżej 100 tys. mieszkańców uprzejmie informuję, co następuje:

Ministerstwo Sportu i Turystyki nie dysponuje aktualnymi danymi dotyczącymi liczby krytych basenów na terenie miast: Białystok, Wałbrzych, Katowice, Gdynia, Chorzów, Legnica, Rzeszów, Opole, Tarnów, Wrocław, Bielsko-Biała, Dąbrowa Górnicza, Gliwice, Kielce, Lublin, Płock, Sopot, Toruń, Zabrze, Bydgoszcz, Elbląg, Gorzów Wielkopolski, Koszalin, Łódź, Poznań, Sosnowiec, Tychy, Zielona Góra, Bytom, Gdańsk, Kalisz, Kraków, Olsztyn, Ruda Śląska i Szczecin. Posiadamy dane na temat liczby krytych pływalni zrealizowanych przy współudziale środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej. W latach 1995–2008 oddano do użytkowania 344 obiekty. Dane te jednak nie odzwierciedlają faktycznego stanu bazy sportowej. Znacząca liczba obiektów jest budowana ze środków własnych jednostek samorządu terytorialnego, przez prywatnych inwestorów bądź przy współudziale środków Unii Europejskiej. Najbardziej aktualnymi danymi w tym zakresie dysponują władze jednostek samorządu terytorialnego wymienione w zapytaniu pana posła.

W „Strategii rozwoju sportu w Polsce do roku 2015” w priorytecie 3.2.3. umieszczony jest zapis: Wdrażanie programu rozwoju infrastruktury sportowo-rekreacyjnej w województwach. Dotyczy to inwestycji określonych w wojewódzkich wieloletnich programach rozwoju bazy sportowej, uchwalanych przez sejmiki województw i dofinansowywanych ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej. W związku z powyższym jednostki samorządu terytorialnego wymienione w zapytaniu pana posła i ubiegające się o dofinansowanie powinny zgłosić wnioski o wpisanie przedsięwzięć do programów rozwoju bazy sportowej bezpośrednio do właściwych urzędów marszałkowskich.

Kwota środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej na dofinansowanie inwestycji nie może przekroczyć 33% wartości kosztorysowej inwestycji.

Jednocześnie informuję, że w wyżej wymienionych programach mogą być ujęte tylko te inwestycje, dla których inwestor posiada dokument stwierdzający prawo dysponowania nieruchomością, określone w ustawie Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.), kompletną dokumentację projektowo-kosztorysową, pozwolenie na budowę, posiada aktualne zbiorcze zestawienie kosztów oraz harmonogram rzeczowo-finansowy oraz przedstawi:

— pisemne zobowiązanie do przeznaczenia środków własnych,

— umowy zawarte przez inwestora z bankiem lub pożyczkodawcą albo wydane przez nich dokumenty potwierdzające zapewnienie udzielenia kredytu lub pożyczki,

— dokumenty potwierdzające przyznanie dotacji z innych źródeł albo zapewnienie ich przyznania.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

w sprawie budowy ronda w Sieradzu (5383)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5383/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Mieczysława Łuczaka w sprawie ronda w Sieradzu, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

Resort dokonał analizy poruszanej przez pana posła sprawy, która wykazała, że działania GDDKiA w przedmiotowej kwestii są zgodne z przepisami prawa oraz standardami obowiązującymi przy realizacji tego typu zadań.

Przebudowa ronda w Sieradzu ma na celu poprawienie warunków ruchowych dla skrzyżowania trzech dróg krajowych oraz miejskiej ul. Kościuszki. Rondo zaprojektowane zostało jako turbinowe, z poprowadzeniem ruchu tranzytowego odpowiednio z dwupasowych wlotów na poszczególne drogi krajowe. Utrzymano jednopasowy wlot ul. Kościuszki prowadzący ruch lokalny. Celem zminimalizowania przeplatania ruchu lokalnego z ruchem tranzytowym wskazane było rozproszczenie wyjazdów z centrum Sieradza w kierunku Łodzi i Wrocławia przez lokalny układ drogowy i włączenie do dróg krajowych przez skrzyżowania wyposażone w sygnalizację świetlną. Trudny układ geometryczny ronda wymusza uprzywilejowanie pewnych relacji kosztem ograniczenia swobody włączenia ruchu lokalnego. Organizacja ruchu obowiązująca przed przebudową układu drogowego doprowadzała ruch z ul. Kościuszki do ronda jednym pasem.

Należy podkreślić, iż obecny projekt organizacji ruchu przewiduje jedynie korektę geometrii wyspy wyniesionej na samym wlocie ul. Kościuszki, porządkując pojazdy oczekujące na wjazd na rondo. Poprzednia geometria wlotu umożliwiała na długości ok. 6 m ustawienie równoległe dwóch pojazdów. Chciałbym podkreślić, że nie było to wprowadzenie dwupasowego włączenia ul. Kościuszko na rondo. Wlot drogi krajowej nr 12, posiadającej przekrój jed-

nojezdniowy, czteropasowy, wprowadzany był na rondo dwoma pasami ruchu.

Reasumując, należy zaznaczyć, iż nowa organizacja ruchu utrzymuje poprzednie rozwiązania, nie zmieniając poziomu swobody włączenia ruchu z ulicy miejskiej do skrzyżowania dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Konstantego Oświęcimskiego**

**w sprawie przejścia przez samorządy drogi
krajowej nr 3 na odcinku od Szczecina
do granicy woj. zachodniopomorskiego
i lubuskiego (5384)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Konstantego Tomasza Oświęcimskiego (pismo znak: SPS-024-5384/09 z dnia 27 listopada 2009 r.) w sprawie przejścia przez samorządy drogi krajowej nr 3 na odcinku od Szczecina do granicy woj. zachodniopomorskiego i lubuskiego, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) odcinek drogi zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi z chwilą oddania go do użytkowania zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i zaliczony do kategorii dróg gminnych. Oznacza to, że odcinek drogi nienależący do kategorii drogi gminnej, który został zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi, zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i z mocy prawa zostaje zaliczony do kategorii drogi gminnej. Zapis art. 10 ust. 5 ww. ustawy dotyczy wszystkich odcinków dróg, które zostały zastąpione nowo wybudowanymi odcinkami dróg, niezależnie od ich długości, położenia czy pełnionej funkcji. Konsekwencją tego normatywnego uregulowania powinno być przyjęcie obowiązków zarządcy drogi zastąpionej przez nowo wybudowaną drogę – przez odpowiedni organ stopnia gminnego.

W myśl zapisów ustawy o drogach publicznych „stary” odcinek drogi krajowej, który z mocy prawa został zaliczony do kategorii dróg gminnych, może zostać pozbawiony tej kategorii (w trybie art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 1–2) i jednocześnie zaliczony do kategorii dróg powiatowych (w trybie art. 6a ust. 2) lub woje-

wódzkich (w trybie art. 6 ust. 2). Ewentualne zmiany kategorii powinny zostać zainicjowane przez lokalne władze samorządowe i przeprowadzone stosownie do ww. przepisów ustawy o drogach publicznych.

Zasadność art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych potwierdzają kryteria kwalifikacji dróg do kategorii dróg krajowych i gminnych, zawarte w przepisach ustawy o drogach publicznych. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 omawianej ustawy do dróg krajowych zalicza się autostrady i drogi ekspresowe oraz drogi leżące w ich ciągach do czasu wybudowania autostrad i dróg ekspresowych. Zatem w sytuacji, gdy został wybudowany i oddany do użytkowania nowy odcinek drogi ekspresowej, „stary” odcinek drogi nie może nadal pozostać drogą krajową. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o drogach publicznych do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom. „Stary” odcinek drogi krajowej (droga gminna) służy głównie mieszkańcom zamieszkującym w jej okolicach, a ruch ciężkich pojazdów samochodowych (w tym tranzytowych) odbywa się odcinkiem drogi ekspresowej, co w znaczącym stopniu przyczynia się do poprawy warunków życia mieszkańców.

Oddziały GDDKiA zostały zobowiązane, aby odpowiednio wcześniej informować organy samorządowe o planowanym przekazaniu im na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych „starych” odcinków dróg krajowych. Umożliwi to samorządom zaplanowanie w budżetach środków finansowych na utrzymanie „starych” odcinków dróg krajowych, które staną się „nowymi” drogami gminnymi. Oddziały GDDKiA zobligowane zostały również do podjęcia starań, aby w wyniku prac budowlanych stan „starych” odcinków dróg krajowych i obiektów inżynierskich nie ulegał pogorszeniu

Budowa drogi ekspresowej jest procesem długotrwałym, realizowanym na terenie poszczególnych gmin. Zatem władze gminne, znając przepis art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych, mają wystarczająco dużo czasu na przygotowanie się do przejścia obowiązków zarządcy drogi – „starej” drogi krajowej. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Szczecinie pisemnie poinformowała wszystkie gminy o tym, iż w IV kwartale 2010 planowane jest oddanie do użytku drogi ekspresowej S3 i w związku z tym nastąpi przekazanie dotychczasowego odcinka drogi krajowej nr 3 na rzecz samorządu.

Zapis art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych został wprowadzony ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1953, z późn. zm.) w celu wyeliminowania sytuacji, w których zarządca drogi, który wybudował nowe odcinki dróg czy obwodnice, zmuszony jest zarządzać dwoma równoległymi przebiegającymi odcinkami dróg. Wieloletnia praktyka przed wprowadzeniem art. 10 ust. 5 omawianej ustawy pokazuje, że dotychczasowy zarządca dróg krajowych po wybudowaniu

nowego odcinka drogi krajowej nie może przekazać „starego” odcinka drogi nowemu zarządcy, bowiem samorządy nie wyrażają zgody na zaliczenie tego odcinka drogi do innej niż krajowa kategorii dróg publicznych.

Natomiast jeśli chodzi o koszty utrzymania drogi krajowej nr 3, to na odcinku od Szczecina do granicy woj. zachodniopomorskiego wynoszą one ok. 8 mln zł w skali roku (jest to całościowy koszt utrzymania zarówno letniego, jak i zimowego).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Górskiego**

**w sprawie planowanego wyburzenia
zabytkowych kamienic w polskiej części
Grodna na Białorusi (5387)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Artura Górskiego (pismo nr SPS-024-5387/09 z dnia 27 listopada 2009 r.) w sprawie planowanego wyburzenia zabytkowych kamienic w polskiej części Grodna na Białorusi przedstawiam następujące informacje.

1. Od wielu lat problematyka ochrony polskiego dziedzictwa architektury za wschodnią granicą znajduje się w centrum zainteresowania MSZ. W tym kontekście warto jednak pamiętać, że zakres działu administracji rządowej, którym kieruje minister spraw zagranicznych, nie obejmuje finansowania prac renowacyjnych lub wykonawstwa projektów konserwatorskich realizowanych wobec polskich dóbr kultury znajdujących się za wschodnią granicą. Zadania te były i są sumiennie realizowane, na miarę posiadanych środków budżetowych, przez instytucje i jednostki podległe ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego. Warto również zwrócić uwagę na fakt, że w odniesieniu do Białorusi MSZ odpowiada za tzw. pomoc rozwojową w ramach specjalistycznego Programu Polskiej Pomocy Zagranicznej. Największe projekty w ostatnich latach to: TV Bielsat, Białoruskie Radio Racja oraz Europejskie Radio dla Białorusi. W programach wyżej wspomnianych mediów problematyka polskiego dziedzictwa materialnego za wschodnią granicą oraz konieczność przemyślanej ochrony historycznego centrum Grodna były wielokrotnie poruszane i odpowiednio nagłaśniane.

Z uwagi na fakt, że część pytań zawartych w zapytaniu poselskim nie leży w kompetencjach MSZ, istotna część odpowiedzi w tej sprawie została opracowana przez Departament Dziedzictwa Kulturowego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Departament ten od przeszło trzech lat systematycznie gromadzi różnorodne informacje o radykalnych zmianach w strukturze urbanistycznej historycznego centrum Grodna, wiążące się z dewastacją zabytków.

Szczególnie jaskrawym przykładem takich działań jest dokonana w 2006 r. przebudowa dawnego Rynku Staromiejskiego (obecnie Placu Sowietckiego) i pobliskiej, reprezentacyjnej ul. Stefana Batorego, przeprowadzona z brakiem elementarnego poszanowania dla tkanki urbanistycznej. W konsekwencji zniszczeniu uległy m.in. archeologiczne relikty gmachu ratusza oraz zespołu pałacowego Radziwiłłów, a także ściśle historyczne centrum miasta przecięła kilkupasmoła ulica.

W centrum Grodna nadal trwają zakrojone na szeroką skalę prace „rewaloryzacyjne”. Ich realizacja może spowodować bezpowrotną utratę znaczącej części substancji zabytkowej. Obecnie najbardziej zagrożone są: kwartał zabudowy w pobliżu historycznej rezydencji władców Rzeczypospolitej (Starego Zamku Zygmunta Augusta i Stefana Batorego oraz Nowego Zamku – przebudowanego przez Stanisława Augusta Poniatowskiego), jak również tzw. Nowy Świat, dzielnica szczególnie dynamicznie rozwijająca się w okresie dwudziestolecia międzywojennego.

Według informacji Konsulatu Generalnego RP w Grodnie dzielnica Nowy Świat jest objęta ochroną konserwatorską II kategorii, co zgodnie z miejscowym prawem nie wyklucza możliwości dokonywania zmian we wnętrzach budynków łącznie z możliwością przesuwania i wyburzania ścian. Nie można jednak wprowadzać zmian w wyglądzie zewnętrznym obiektu. KG w Grodnie nie posiada obecnie informacji, które wskazywałyby na realizację opcji wyburzenia tej części miasta i wybudowania nowych budynków.

2. MSZ i MKiDN dokładają starań, by na bieżąco monitorować i dokumentować działania władz białoruskich, współpracując w tej mierze z Ambasadą RP w Mińsku i Konsulatem Generalnym RP w Grodnie oraz przedstawicielami białoruskich organizacji pozarządowych. Jednocześnie Konsulat Generalny w Grodnie w swoich kontaktach z władzami lokalnymi monitoruje tę sprawę.

Należy przypuszczać, że działania władz białoruskich wynikają głównie z niezrozumienia historyczno-kulturowego charakteru zabytkowego centrum miasta, unikalnego zresztą w skali Białorusi. Dotychczas nie został opracowany jakikolwiek program rewitalizacji historycznego centrum Grodna. Jakkolwiek motywowane, działania strony białoruskiej budzą zaniepokojenie. Pomimo faktu, że działania te są podejmowane na terytorium suwerennego państwa, dotyczą one obiektów przynależnych do spuścizny

historycznej Rzeczypospolitej – wspólnego dziedzictwa kulturowego Polski i Białorusi.

Sytuacja polskich zabytków architektonicznych (pałace, zamki, dworki) na terenie Litwy, Ukrainy i Białorusi

Aktywna ochrona spuścizny kulturowej znajdującej się poza wschodnimi granicami Polski, jej rewitalizacja po dekadach systematycznej degradacji, należy do priorytetów polityki ministra kultury i dziedzictwa narodowego i jego urzędu. Od blisko piętnastu lat ministerstwo stara się, w miarę istniejących środków, wspierać organizacyjnie, merytorycznie i finansowo kosztowne, specjalistyczne prace konserwatorskie prowadzone w wybranych, szczególnie cennych obiektach, przynależnych do polskiego dziedzictwa kulturowego na Łotwie, Litwie, Białorusi i Ukrainie. Gwarancją należytego poziomu realizacji prac konserwatorskich jest angażowanie do ich wykonania wysoko kwalifikowanych polskich specjalistów, co też ministerstwo stara się czynić.

Projekty konserwatorskie o istotnym znaczeniu finansowane są ze środków ministerialnych, w ramach programu ministra kultury i dziedzictwa narodowego „Kultura polska za granicą”, priorytet 2 (wcześniej: „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 3). Ponadto z budżetu Departamentu Dziedzictwa Kulturowego MKiDN finansowane jest szeroko pojęte rozpoznanie stanu zachowania i potrzeb konserwatorskich zabytków (tj. m.in. wykonanie specjalistycznych opinii, ekspertyz i programów prac konserwatorskich), typowanie obiektów, które powinny zostać objęte pracami oraz bieżące prace konserwatorskie.

Wiele projektów konserwatorskich finansowanych ze środków MKiDN jest realizowanych w zabytkach architektury sakralnej na Białorusi, Litwie czy Ukrainie. Wynika to faktu, że jedynie te obiekty znajdują się w gestii struktur kościelnych, niezależnych od władz państwowych. Wszystkie zabytki architektury świeckiej (tj. pałace, zamki, dworki) stanowią w świetle prawodawstwa białoruskiego czy ukraińskiego własność państwową bądź komunalną, zdarza się jednak, że podlegają procesowi tzw. prywatyzacji. Brak jest tym samym gwarancji, że publiczne środki finansowe (pieniądze polskich podatników), przeznaczone na ewentualne projekty rewitalizacyjne, byłyby wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem.

Monitoring obiektów na Kresach Wschodnich wymagających natychmiastowego podjęcia prac konserwatorskich

Począwszy od 1991 r. MKiDN zainicjowało i finansuje kompleksową rejestrację i dokumentację zabytków kultury polskiej i z Polską związanych, w tym: prowadzenie rozpoznania poloników w zasobach muzealnych, bibliotecznych i archiwalnych oraz prac inwentaryzacyjnych w terenie (w pierwszej kolejności zabytków architektury rezydencjonalnej oraz sztuki sakralnej i sepulkralnej, zachowanych za wschodnią granicą). Obecnie w kartotece Departamentu Dziedzictwa Kulturowego MKiDN figuruje

przeszło 20 tys. kart inwentaryzacyjnych, 25 tys. zdjęć i różnorodnych materiałów ikonograficznych. Gromadzone są ponadto kopie archiwaliów, specjalistyczne ekspertyzy i opracowania (z zakresu historii, historii sztuki, muzeologii) oraz dokumentacje konserwatorskie (m.in. opinie, wytyczne, programy i kosztorysy prac).

Spis konkretnych obiektów, gdzie prowadzone są prace konserwatorskie wspierane finansowo przez MKiDN

Wśród najbardziej znaczących projektów rewitalizacyjnych (prac konserwatorskich, remontowo-budowlanych i zabezpieczających), realizowanych przez ministerstwo w ostatnich trzech latach, wymienić można przykładowo:

Białoruś: Nieśwież (kościół pojezuicki pw. Bożego Ciała), Holszany (kościół franciszkański pw. św. Jana Chrzciciela), Grodno (kościół katedralny, pojezuicki pw. św. Franciszka Ksawerego; kościół pobrygidkowski pw. Narodzenia NMP), Iwieniec (kościół franciszkański pw. św. Michała), Nowogródek (kościół rektoralny pw. św. Michała, tzw. fara Witoldowa), Wołpa (kościół parafialny pw. św. Jana Chrzciciela);

Ukraina: Lwów (katedra łacińska pw. Wniebowzięcia NMP, katedra ormiańska pw. Wniebowzięcia NMP, Cmentarz Łyczakowski, pałac metropolitów łacińskich, historyczna siedziba Biblioteki Baworowskich, pomnik Jana Kilińskiego w Parku Stryjskim), Bołszowce (kościół pokarmelicki pw. Nawiedzenia NMP), Czerniowce (kościół parafialny pw. Podwyższenia Krzyża Św.), Drohobycz (kościół farny pw. św. Bartłomieja), Żółkiew (kościół kolegiacki pw. św. Wawrzyńca), Łopatyn (kościół parafialny pw. Wniebowzięcia NMP), Rudki (kościół parafialny pw. Wniebowzięcia NMP), Kamieniec Podolski (kościół podomnikański pw. św. Mikołaja), Berdyczów (kościół pw. MB Szkaplerznej i klasztor karmelicki);

Litwa: zespół pałacowy Tyszkiewiczów w Zatroczu pod Wilnem;

Łotwa: Krasław (kościół parafialny pw. św. Ludwika), Kieś/Cesis (d. katedra diecezji inflanckiej, ob. kościół luterański pw. św. Jana), Ryga (historyczny karcer na terenie Politechniki Ryskiej).

Interwencje strony polskiej wobec białoruskich władz

Problem niszczenia zabytków architektury Grodna był poruszany przez stronę polską podczas dwóch ostatnich posiedzeń Polsko-Białoruskiej Komisji Konsultacyjnej do Spraw Dziedzictwa Kulturalnego, jak dotychczas bezskutecznie. Ostatnie posiedzenie ww. komisji miało miejsce w Grodnie w czerwcu 2009 r. Ponadto temat możliwości niszczenia tzw. wspólnego dziedzictwa w Grodnie zostanie podniesiony, na wniosek MSZ RP, podczas wizyty w Mińsku ministra kultury i dziedzictwa narodowego pana Bogdana Zdrojewskiego w dniach 16–17 grudnia br.

W zależności od wyników rozmowy ministrów kultury obu krajów MSZ RP nie wyklucza podjęcia tej sprawy jako priorytetowej podczas planowanego posiedzenia Polsko-Białoruskiej Komisji Konsulta-

cyjnej do Spraw Dziedzictwa Kulturowego, które odbędą się wiosną 2010 r. w Polsce. Komisja ta jest zasadniczym forum współpracy ze stroną białoruską w sferze ochrony dóbr kultury stanowiących wspólne dziedzictwo. Działa na mocy porozumienia między rządem RP a rządem RB o współpracy w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturalnego, podpisanego w marcu 1995 r., i obejmuje swą właściwością problematykę ochrony dziedzictwa kulturowego (określonego zazwyczaj terminem „wspólne dziedzictwo”).

Środki przeznaczane przez MKiDN, MSZ i inne polskie instytucje na ratowanie polskich obiektów (zamków, budynków, kościołów) za wschodnią granicą

Środki przeznaczane przez MKiDN w okresie 2006–2009 na ratowanie polskich obiektów na całym świecie wyniosły według danych Departamentu Dziedzictwa Kulturowego szacunkowo ok. 26,5 mln zł. Większość z tej kwoty przeznaczana jest na ratowanie polskich obiektów kultury materialnej za wschodnią granicą.

Wydatki MSZ na pomoc dla Białorusi wyniosły w 2009 r. ponad 6 mln euro. Dotyczy to głównie realizacji programów medialnych, jak również programów stypendialnych. Należy podkreślić, że Polska jest ważnym donatorem na rzecz Białorusi, zarówno jeśli chodzi o wolumen udzielanej pomocy, jak i sektory wsparcia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku odpowiedniej ilości
szczepionek dla dzieci w województwie śląskim
(5388)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy z dnia 6 listopada 2009 r., przekazane przy piśmie, znak: SPS-024-5388/09, z dnia 30 listopada 2009 r., w sprawie braku szczepionek w przychodniach uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

W nawiązaniu do pytań pana posła, będących reakcją na treści zawarte w opublikowanym w „Gazecie Wyborczej” (Rynek Zdrowia) w dniu 29 października br. artykule zatytułowanym „Brakuje szczepionek skojarzonych na świnkę, różyczkę i odrę”, uprzejmie nadmieniam, że program szczepień ochronnych jest opracowywany pod względem merytorycznym przez Główny Inspektorat Sanitarny (GIS) na pod-

stawie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.).

Należy podkreślić, że szczepienie jest świadczeniem zdrowotnym w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.) określa, że koszty zakupu szczepionek służących do przeprowadzania obowiązkowych szczepień ochronnych finansowane są z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia. Szczepionki do obowiązkowych szczepień ochronnych zakupuje minister zdrowia zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.).

Zgodnie z ustawą o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi główny inspektor sanitarny przekazuje do ministra zdrowia zapotrzebowanie na realizację szczepień obowiązkowych w ramach programu szczepień ochronnych w kraju. W powyższym zapotrzebowaniu od roku 2003 zgłaszana jest systematycznie niezbędna ilość szczepionek przeciwko odrze, śwince, różyczce do zakupu. Omawiana szczepionka jest preparatem stosowanym do obowiązkowego szczepienia w Polsce w ramach realizacji programu szczepień ochronnych u dzieci w okresie 13–14 miesiąca życia oraz w wieku 10 lat.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję, że w ubiegłorocznym harmonogramie dostaw na rok 2009 główny inspektor sanitarny złożył zapotrzebowanie do ministra zdrowia na zakup 946 727 dawek szczepionki potrójnej przeciwko odrze, śwince, różyczce. Z powyższego zapotrzebowania minister zdrowia zrealizował zakup 671 700 dawek powyższej szczepionki. Obecnie trwa procedura przetargowa związana z zakupem kolejnej ilości, tj. 255 000 dawek wspomnianej szczepionki.

Odnosząc się do pytań pana posła dotyczących wyczerpania zapasów szczepionki przeciwko odrze, śwince, różyczce, uprzejmie informuję, że wykonawca zamówienia na dostawę szczepionki potrójnej, znak: ZZP-93/09, zakończył realizację dostaw z opóźnieniem. Należy podkreślić, że opóźnienie dostaw do centralnej bazy rezerw jednoznacznie wpłynęło na poziom rezerwy magazynowej omawianej szczepionki przechowywanej w centralnej bazie rezerw, ale nie ograniczyło dostępu do szczepionki na terenie kraju. Obecnie szczepionka jest na stanach magazynowych wszystkich wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych w kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Witolda Namysłaka**

**w sprawie wpisania w 2009 r. budowy
obwodnicy metropolitalnej Chwaszczyno –
Żukowo – Straszyn do „Programu budowy
dróg krajowych na lata 2008–2012” (5390)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5390/09, przy którym przekazano zapytanie posła Witolda Namysłaka dotyczące możliwości wpisania do programu obwodnicy Chwaszczyno – Żukowo – Straszyn, przekazuję następujące informacje.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” został przyjęty uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 września 2007 r. Z uwagi na aktualną sieć drogową w Polsce potrzeby inwestycyjne przekraczają możliwości realizacyjne, dlatego też inwestycja pn. „Budowa obwodnicy Żukowa i Chwaszczyna”, nie została ujęta w ww. programie jako odrębny tytuł inwestycyjny.

Dostrzegając jednak potrzeby społeczeństwa i regionu, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad rozpoczęła prace mające na celu przygotowanie przedmiotowej inwestycji. W latach 2006–2008 na zlecenie GDDKiA konsorcjum Arcadis Profil oraz Biuro Inżynierii Komunikacyjnej Maciej Berendt wykonało prace na etapie studialnym w ramach opracowania pn. „Wielokryterialna ocena nowych przebiegów dróg krajowych nr S6, nr 7 i nr 20”. Celem opracowania było ustalenie nowych korytarzy dróg krajowych, w tym drogi krajowej nr 20 klasy GP o przekroju dwujezdniowym na odcinku Chwaszczyno – Żukowo, uwzględniających obwodnice tych miejscowości. Opracowanie to było ściśle powiązane z wykonywanym obecnie przez firmę DHV Polska projektem pn. „Studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe budowy drogi ekspresowej S6 Lębork (wraz z obwodnicą Lęborka) – obwodnica Trójmiasta”, ze względu na konieczność powiązania projektowanej drogi ekspresowej S6 z nowym przebiegiem drogi krajowej nr 20.

Z uwagi na fakt, iż wyznaczone warianty przebiegu drogi ekspresowej S6 napotkały na liczne protesty społeczne na terenie gminy Szemud, latem 2008 r. GDDKiA podjęła decyzję o konieczności poddania analizie dodatkowych wariantów trasy S6 przebiegających przez nowe obszary pogranicza gmin Szemud i Przodkowo. Następnie GDDKiA zleci wykonanie projektu studialnego budowy obwodnicy metropolii trójmiejskiej na parametrach drogi ekspresowej (z łącznikiem pełniącym funkcję obejścia Żukowa). Obwodnica ta stanowiłaby powiązanie trasy S6 (od węzła Chwaszczyno) z południową obwodnicą Gdańska (na węźle zespolonym Straszyn). Obwodnica metro-

politalna pełniłaby również funkcję obejścia Chwaszczyna i Żukowa, zapewniając podróżnym sprawne poruszanie pomiędzy Gdynią – Chwaszczynem i Żukowem, gdyż na pewnym odcinku tej obwodnicy byłby nowy ciąg drogi krajowej nr 20.

Z uwagi na powiązanie projektowanej drogi ekspresowej S6 z nowym przebiegiem drogi krajowej nr 20 wstrzymane zostały prace projektowe nad nowym przebiegiem drogi krajowej nr 20 na odcinku Chwaszczyno – Żukowo w ramach opracowania pn. „Wielokryterialna ocena nowych przebiegów dróg krajowych nr S6, nr 7 i nr 20”, do czasu ustalenia lokalizacji trasy S6.

Reasumując, należy stwierdzić, iż w chwili obecnej brak jest możliwości włączenia ww. inwestycji do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012. Ponadto należy pokreślić, iż realizacja inwestycji będzie mogła się rozpocząć dopiero po uzyskaniu wszystkich wymaganych prawem decyzji i po zapewnieniu odpowiednich środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie nabycia prawa do wykupienia
przez pułkownika w stanie spoczynku
części przydzielonego mieszkania (5391)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Stanisława Wziątka w sprawie nabycia prawa do wykupienia przez pułkownika w stanie spoczynku części przydzielonego mieszkania (SPS-024-5391/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dniu 5 lipca 1999 r. zainteresowany złożył wniosek o nabycie osobnej kwatery stałej położonej przy pl. Konstytucji w Warszawie. W odpowiedzi na ten wniosek dyrektor Oddziału Rejonowego Garnizonu Warszawa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej poinformował, iż nie jest możliwym pozytywne jego rozpatrzenie. W uzasadnieniu stanowiska podkreślił wyjątkowo trudną sytuację mieszkaniową na terenie garnizonu Warszawa oraz dużą liczbę osób oczekujących na poprawę warunków mieszkaniowych. Ponadto zaproponował rozważenie zamiany kwatery na mniejszą – zgodnie z obowiązującymi normami zakwaterowania – zlokalizowaną w budynku przegna-

czonym do wykupu. Dodatkowo poinformował, że uprawniony może zamieszkiwać w zajmowanej kwaterze bez możliwości jej wykupu.

Pismem z dnia 21 marca 2006 r. zainteresowany zwrócił się do dyrektora Oddziału Regionalnego Wojewódzkiej Agencji Mieszkaniowej w Warszawie z prośbą o wydanie decyzji w sprawie najmu całego wspomnianego lokalu mieszkalnego. W odpowiedzi wspomniany dyrektor poinformował zainteresowanego, iż brak jest podstaw prawnych do załatwienia sprawy w oczekiwany przez niego sposób. Wskazał również, że wobec udzielonej zgody na czasowe używanie lokalu w całości zainteresowany jest zobowiązany wносить opłaty zgodnie ze stanem faktycznym, tj. za powierzchnię obejmującą cały lokal mieszkalny.

Zainteresowany posiada tytuł prawny jedynie do zajmowania części przedmiotowego lokalu w postaci imiennego nakazu przydziału osobnej kwatery stałej nr 89/6219, zgodnie z którym uzyskał prawo użytkowania części kwatery obejmującej dwa pokoje ze współużywalnością kuchni, przedpokoju i łazienki. Do czasu przydzielenia innej kwatery, zgodnie z obowiązującymi normami zakwaterowania, zainteresowany otrzymał zgodę na czasowe użytkowanie dodatkowej, wolnej części kwatery.

W odniesieniu do zagadnienia wykupu przedmiotowej kwatery należy wskazać, iż posiadanie przez zainteresowanego tytułu prawnego do zajmowania jej części nie może być uznane za posiadanie tytułu prawnego w rozumieniu przepisu art. 56 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398, ze zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Stanisław Jerzy Komorowski

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Neumanna**

**w sprawie podjęcia działań w zakresie budowy
węzła Dźwierzno na autostradzie A1 (5393)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Sławomira Neumanna z dnia 9 listopada 2009 r. przekazanego przy piśmie z dnia 30 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5393/09, w sprawie podjęcia działań w zakresie budowy węzła Dźwierzno na autostradzie A1 przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

Uprzejmie informuję, iż proponowany do realizacji węzeł Dźwierzno jest zlokalizowany na priorytetowym odcinku autostrady A1, który zawarty jest w wieloletnim „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Na budowę odcinka zawarto 30 września 2008 r. umowę koncesyjną ze spółką Gdańsk Transport Company SA. Termin oddania do użytku koncesyjnego odcinka autostrady wyznaczono na koniec 2011 r. W tej chwili na odcinku trwają zaawansowane roboty budowlane. Decyzja lokalizacyjna dla autostrady, a w ślad za nią projekt budowlany i decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji, nie przewidywały budowy węzła drogowego na autostradzie w rejonie miejscowości Dźwierzno. Zakres umowy koncesyjnej został zdefiniowany w oparciu o posiadane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad wymienione wyżej dokumenty i decyzje administracyjne i również nie przewiduje budowy węzła.

Należy podkreślić, iż włączenie budowy węzła Dźwierzno do zakresu inwestycji autostrady A1 oznaczałoby wyjście poza istniejące granice decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady i wiązałoby się z koniecznością ponownego przeprowadzenia procedury przygotowania inwestycji w oparciu o znowelizowane przepisy ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.

Lokalizacja dodatkowego węzła drogowego w miejscowości Dźwierzno na autostradzie A1 jest możliwa w ramach odrębnej inwestycji związanej z budową drogi wojewódzkiej nr 551. Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) o drogach publicznych koszt budowy lub przebudowy skrzyżowania, autostrady lub drogi ekspresowej z innymi drogami publicznymi, wraz z koniecznymi drogowymi obiektami inżynierskimi w pasie drogowym oraz urządzeniami bezpieczeństwa i organizacji ruchu, związanymi z funkcjonowaniem tego skrzyżowania, ponosi zarządca drogi, który wystąpił z inicjatywą budowy lub przebudowy takiego skrzyżowania.

Budowa węzła Dźwierzno ma być powiązana z budową obwodnicy Żelgna i Dźwierzna na drodze wojewódzkiej nr 551. We wstępnych propozycjach samorządu województwa węzeł Dźwierzno powiązany byłby z wyżej wymienioną obwodnicą. Marszałek woj. kujawsko-pomorskiego wniósł do GDDKiA o dokonanie przesunięcia lokalizacji obiektu WD 115 w ciągu autostrady A1 w związku z planowaną zmianą przebiegu drogi wojewódzkiej nr 551. Wnioskodawca nie uzyskał jednak decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowej inwestycji i decyzji lokalizacyjnej, które to dokumenty są niezbędne dla określenia formalnej lokalizacji węzła Dźwierzno oraz dla ustalenia nowego przebiegu drogi wojewódzkiej nr 551. W związku z powyższym wykonawca przystąpił do budowy obiektu WD 115 zgodnie z pierwotnie ustaloną lokalizacją.

Omawiany odcinek ma charakter autostrady płatnej. Jego koncesjonariuszem jest spółka GTC SA. Budowa nowego węzła kreuje dodatkowe koszty, zarówno w trakcie budowy, jak i eksploatacji. Koszty te nie zostały uwzględnione w zawartej umowie. Budowa dodatkowego węzła wymagałaby renegotjacji umów, na co potrzebna jest zgoda wszystkich stron, tj. strony publicznej, koncesjonariusza oraz kredytujących instytucji finansowych.

W świetle powyższego, odnosząc się do stanowiska sejmiku, na dzień dzisiejszy Ministerstwo Infrastruktury nie może udzielić gwarancji możliwości realizacji inwestycji. Termin rozpoczęcia budowy powinien ustalić inwestor drogi wojewódzkiej w zależności od postępu w przygotowaniu dokumentacji projektowej i pozyskaniu niezbędnych decyzji administracyjnych i uzgodnień. Zobowiązania stron w przypadku tego typu przedsięwzięcia w podstawowym zakresie reguluje cytowany wyżej art. 25 ustawy o drogach publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Opióły**

**w sprawie budowy ścieżki rowerowej Sieraków
– Gostynin oraz modernizacji skrzyżowania
drogi nr 60 Kutno – Gostynin i Kamieniec –
Osiny na skrzyżowanie o ruchu okrężnym
(5394)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Marka Opióły z dnia 23 listopada 2009 r. przekazanego przy piśmie z dnia 30 listopada 2009 r., znak: SPS-024-5394/09, w sprawie budowy ścieżki rowerowej Sieraków – Gostynin oraz modernizacji skrzyżowania drogi nr 60 Kutno – Gostynin i Kamieniec – Osiny na skrzyżowanie o ruchu okrężnym przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionego pytania.

Uprzejmie informuję, iż odcinek drogi krajowej nr 60 granica województwa łódzkiego – Gostynin był przebudowany przez Oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) w Warszawie w latach 2006–2008. Przebudowa ciągów pieszych oraz skrzyżowania w km 38+100, o którym mowa w zapytaniu, zostały zrealizowane w ramach dostępnego pasa drogowego drogi krajowej nr 60 oraz drogi

powiatowej. Dalsza rozbudowa ciągów pieszych wobec braku dostępu do niektórych działek została wstrzymana.

Poruszona w zapytaniu kwestia budowy ciągów pieszo-rowerowych na odcinku Sieraków – Gostynin oznacza zwiększoną w stosunku do dotychczasowej ingerencję zarówno w przyległe do pasa drogowego działki prywatne w zakresie szerokości zajętego pasa, jak i jego długości, oraz w tereny leśne. Zakres takiej inwestycji wymaga prowadzenia prac przygotowawczych i jest związany z koniecznością zabezpieczenia dodatkowych źródeł finansowania.

Uprzejmie informuję, iż wysokość środków przeznaczonych w projekcie budżetu państwa na 2010 r. na remonty i modernizacje prowadzone przez GDDKiA na sieci dróg krajowych wynosi 467 193 tys. zł.

Odnosząc się do kwestii skrzyżowania w km 38+100, uprzejmie informuję, iż budowa ronda ze względu na znaczące dysproporcje ruchu na drodze krajowej nr 60 i powiatowej nie jest uzasadniona. Ponadto realizacja takiego zadania wiązałaby się z likwidacją zabudowy na przyległej działce.

W okresie od 1 czerwca 2008 r. do 31 czerwca 2009 r. po przebudowie przedmiotowego odcinka drogi krajowej nr 60 odnotowano jeden wypadek. Wypadek, zgodnie z informacjami z Policji, polegał na najechaniu na drzewo przez kierowcę w godzinach nocnych w związku z niedostosowaniem prędkości do warunków ruchu. Zgodnie z przeprowadzoną przez Oddział GDDKiA w Warszawie analizą na wskazanym skrzyżowaniu nie występuje zagrożenie, o jakim mowa w zapytaniu pana posła. W związku z powyższym w obecnej sytuacji aktualnie brak jest przesłanek uzasadniających pilną przebudowę przedmiotowego skrzyżowania na rondo.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Infrastruktury zdaje sobie sprawę z charakterystyki utrudnień występujących na poszczególnych odcinkach sieci drogowej i w miarę pozyskiwania środków finansowych podejmie wszelkie możliwe działania zmierzające do ich likwidacji.

Celem eliminacji ww. problemów przy opracowywaniu nowej perspektywy finansowej rozważone zostanie ujęcie przedmiotowego odcinka w strategii „Drogi zaufania 2008–2013” oraz rozważona zostanie koncepcja zmierzająca do likwidacji utrudnień, o których mowa w zapytaniu pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Borowskiego**

**w sprawie nieprawidłowego zatrudniania
obywateli (5395)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Borowskiego w sprawie nieprawidłowego zatrudniania obywateli, przekazane przy piśmie z dnia 30 listopada br., znak: SPS-024-5395/09, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Przepisy prawa pracy nie zakazują wykonywania pracy na podstawie umów cywilnoprawnych, np. umowy zlecenia, jeżeli odpowiada to zgodnemu zamiarowi stron oraz uzasadnione jest charakterem pracy i warunkami jej wykonywania. Umowa zlecenia jest umową regulowaną przepisami Kodeksu cywilnego (art. 734–751), niepodlegającą regulacjom prawa pracy. O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony. Zasada swobody umów, obowiązująca także w prawie pracy, zgodnie z art. 353¹ Kodeksu cywilnego w związku z art. 300 Kodeksu pracy, pozwala bowiem stronom swobodnie ukształtować stosunek prawny, w ramach którego ma być wykonywana praca.

Dokonując jednak wyboru rodzaju podstawy świadczenia pracy, należy pamiętać o treści przepisów art. 22 Kodeksu pracy, który określa cechy charakterystyczne dla stosunku pracy, a także o różnych skutkach nawiązania konkretnego rodzaju stosunku prawnego.

W razie wątpliwości co do rodzaju łączącego strony stosunku prawnego osoba świadcząca pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej może wystąpić do sądu z roszczeniem o ustalenie istnienia stosunku pracy, jeżeli praca wykonywana jest w warunkach charakterystycznych dla stosunku pracy. Wówczas sąd bada przede wszystkim, jaki był zgodny zamiar stron i cel zawieranej umowy, a także treść stosunku prawnego. Zatrudnienie bowiem w warunkach określonych w art. 22 § 1 Kodeksu pracy jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy (art. 22 § 1¹ K.p.).

Należy podkreślić, że kto będąc pracodawcą lub działając w jego imieniu, zawiera umowę cywilnoprawną w warunkach, w których zgodnie z art. 22 § 1 K.p. powinna być zawarta umowa o pracę, podlega karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł (art. 281 pkt 1¹ K.p.).

Pragnę poinformować pana posła, iż organem ustawowo powołanym do nadzoru i kontroli przestrzegania prawa pracy, ścigania wykroczeń przeciwko prawom pracownika oraz innych osób wykonujących pracę zarobkową jest Państwowa Inspekcja Pracy podlegająca Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej. Nadzór nad inspekcją – w zakresie ustalonym ustawą – sprawuje Rada Ochrony Pracy (art. 2 ustawy z dnia

13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.). Zatem kwestie podnoszone w interpelacji mogą być przedmiotem zainteresowania oraz prac Rady Ochrony Pracy, do zadań której należy m.in. ocena działalności Państwowej Inspekcji Pracy oraz formułowanie wniosków wynikających z tych ocen. Państwowa Inspekcja Pracy została wyposażona w odpowiednie uprawnienia i środki umożliwiające wykonywanie zadań związanych z nadzorem i kontrolą, a także egzekwowanie przestrzegania przez pracodawców obowiązujących przepisów prawa. Do uprawnień tych należą m.in. prawo swobodnego wstępu i poruszania się po terenie kontrolowanego podmiotu, żądania informacji w sprawach objętych kontrolą, przedłożenia dokumentów związanych z zatrudnianiem pracowników, wydawania nakazów usunięcia stwierdzonych naruszeń prawa oraz prawo udziału w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika w charakterze oskarżyciela publicznego. Państwowa Inspekcja Pracy ma także prawo wnoszenia powództw, a za zgodą osoby zainteresowanej może uczestniczyć w postępowaniu przed sądem pracy, w sprawach o ustalenie istnienia stosunku pracy (art. 10 ust. 1 pkt 11 ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy).

Pragnę zauważyć, że inspektor pracy jest zobowiązany powiadomić organy prokuratury, gdy ujawnione w toku czynności kontrolnych uchybienia wskazują na złośliwe lub uporczywe naruszenie praw pracowniczych, czyli wyczerpują znamiona przestępstw, o których mowa w art. 218 Kodeksu karnego.

W obecnym stanie prawnym minister pracy i polityki społecznej nie ma odpowiednich kompetencji ustawowych ani nie dysponuje instrumentami prawnymi umożliwiającymi podjęcie bezpośredniej kontroli u pracodawców w przedmiocie stosowania prawa pracy w praktyce, także w przypadkach drastycznych naruszeń przez pracodawców obowiązujących w tym zakresie przepisów. Natomiast minister pracy w ramach działań podejmowanych w celu wyeliminowania zjawiska naruszeń obowiązującego prawa może jedynie przekazywać uzyskane informacje o przypadkach takich naruszeń i wnosić o podjęcie stosownych działań w ramach posiadanych przez inspekcję kompetencji.

Odnosząc się do kwestii obowiązku ubezpieczeń społecznych zleceniobiorców, uprzejmie informuję, że została ona uregulowana w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585). Obowiązkowo ubezpieczeniem społecznym podlegają osoby fizyczne wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, czyli zleceniobiorcy oraz osoby z nimi współpracujące. Zleceniobiorcy nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym – jedynie jeżeli są uczniami gimnazjów, szkół ponadgimnazjalnych, szkół ponadpodstawowych lub studentami do ukoń-

czenia 26 lat albo jeśli posiadają inny tytuł do ubezpieczeń społecznych, z podstawą wymiaru składek nie niższą niż określona w ww. ustawie.

Jednocześnie przepisy art. 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w odniesieniu do zleceniobiorców przewidują obowiązek ubezpieczeń i opłacania składek – za cały czas wykonywania umowy – tj. od dnia rozpoczęcia jej wykonywania do dnia zakończenia. Ochroną ubezpieczeniową objęte są zatem nawet umowy jednodniowe. Zakres ubezpieczeń społecznych zleceniobiorców jest w zasadzie identyczny jak u pracowników, z wyjątkiem ubezpieczenia chorobowego, które ma dla zleceniobiorców charakter dobrowolny (przystąpienie do tego ubezpieczenia zależy od ich decyzji).

Podstawę wymiaru składek za zleceniobiorców stanowi (podobnie jak w przypadku pracowników) uzyskiwany przez nich przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Objęcie obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi – dla zleceniobiorców oznacza także obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne, a jeżeli ich miesięczny przychód ze zlecenia jest co najmniej równy minimalnemu wynagrodzeniu za pracę pracowników, wówczas ich zleceniodawca zobowiązany jest do opłacania za nich także składek na Fundusz Pracy, co ewentualnie w razie utraty pracy i zarejestrowania w charakterze osoby bezrobotnej ma istotne znaczenie przy ubieganiu się takiej osoby o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Szyszki**

**w sprawie instalowania w sklepach wiejskich
automatów do gier (5396)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła na Sejm RP pana Jana Szyszki w sprawie instalowania w sklepach wiejskich automatów do gier o niskich wygranych, przesłanym przy piśmie z dnia 1 grudnia 2009 r., znak SPS-024-5396/09, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, że obowiązująca do 31 grudnia 2009 r. ustawa z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27, z późn. zm.) zawiera szereg przepisów, które reglamentują prowadzenie i urządzenie gier na

automatach o niskich wygranych poprzez udzielanie zezwoleń, zatwierdzanie regulaminów, określenie miejsc usytuowania punktów gier na automatach o niskich wygranych, zakaz reklamy, a także ograniczenie dostępu osobom niepełnoletnim.

Zgodnie z przepisem art. 3 ustawy o grach i zakładach wzajemnych urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie (...) gier na automatach o niskich wygranych jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie.

Przepisy ustawy wskazują w art. 7 ust. 3, iż urządzenie gier na automatach o niskich wygranych jest dozwolone wyłącznie w punktach gier na automatach o niskich wygranych. Art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy definiuje pojęcie punktu gry na automatach o niskich wygranych, przez który należy rozumieć miejsce, w którym prowadzi się gry na automatach o niskich wygranych, na podstawie zatwierdzonego regulaminu, a liczba zainstalowanych automatów nie przekracza 3 sztuk. Ponadto zgodnie z treścią art. 30 ustawy punkty gry na automatach o niskich wygranych mogą być usytuowane w lokalach gastronomicznych, handlowych lub usługowych, oddalonych co najmniej 100 m od szkół, placówek oświatowo-wychowawczych, opiekuńczych oraz ośrodków kultu religijnego.

Natomiast przepis art. 24 ust. 1b ustawy o grach i zakładach wzajemnych w brzmieniu nadanym art. 197 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 169, poz. 1323) stanowi, iż organem uprawnionym do udzielenia zezwolenia spółce ubiegającej się o podjęcie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych jest dyrektor izby celnej, na którego obszarze właściwości miejscowej są urządzone i prowadzone takie gry. Do czasu wejścia w życie powyższej nowelizacji ustawy o grach i zakładach wzajemnych, tj. do dnia 31 października 2009 r., zezwolenia na urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych udzielał właściwy dyrektor izby skarbowej.

Jednocześnie przepisy ustawy o grach i zakładach wzajemnych nie nakładają na organy udzielające zezwolenia na urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych obowiązku przesyłania ministrowi finansów informacji o zezwoleniach udzielonych podmiotom w powyższym zakresie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że z dniem 1 stycznia 2010 r. wchodzi w życie ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540). Ustawa przewiduje wprowadzenie zakazu urządzania gier na wszelkich automatach z elementem losowości (w tym automatach o niskich wygranych) poza kasynami gry.

Działalność w zakresie gier na automatach o niskich wygranych oraz gier na automatach urządzanych w salonach gier na automatach na podstawie zezwoleń udzielonych przed dniem wejścia w życie ustawy o grach hazardowych będzie prowadzona, do czasu wygaśnięcia tych zezwoleń, według przepisów dotychczasowych, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Oznacza to m.in., że nowe zezwolenia na punkty gry na automatach o niskich wygranych oraz salony gier na automatach nie będą udzielane, zaś w wyniku zmiany zezwolenia nie będzie mogła nastąpić zmiana miejsc urządzania gry, z wyjątkiem zmniejszenia liczby punktów gry na automatach o niskich wygranych. Ponadto udzielone zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych oraz gier na automatach urządzanych w salonach gier na automatach nie będą przedłużane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ewy Wolak
oraz grupy posłów**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
zapewnienie środków finansowych
niezbędnych dla organizacji olimpiad
przedmiotowych (5398)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Ewy Wolak oraz grupy posłów (SPS-024-5398/09) w sprawie niekorzystnych skutków wprowadzenia oszczędności na olimpiadach przedmiotowych, uprzejmie informuję, że środki przeznaczone w 2009 r. na udzielenie dotacji celowych na organizację olimpiad ogólnokształcących Ministerstwo Edukacji Narodowej zaplanowało na poziomie porównywalnym z ubiegłorocznym. W 2008 r. przeznaczono na ten cel 6 732 776 zł, natomiast w 2009 r. – 6 132 860 zł. Zmniejszenie wysokości środków było zatem stosunkowo niewielkie i wynikało z konieczności wprowadzenia działań oszczędnościowych mających wpływ na budżet państwa.

Jednocześnie informuję, że w 2009 r. nastąpiła zmiana sposobu przyznawania dotacji na organizację olimpiad będącą wynikiem realizacji zaleceń pokontrolnych Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Pierwsze informacje o zmianie zostały przekazane dotychczasowym organizatorom olimpiad na początku lutego br. w momencie zawierania umów na przekazanie kolejnej części dotacji w ramach trwającej w roku szkolnym 2008/2009 edycji olimpiad. W kwietniu br. w Ministerstwie Edukacji Narodowej zorganizowano spotkanie z dotychczasowymi organizatorami olimpiad, na którym poinformowano o nowym, wymaganym przepisami prawa, sposobie dokonywania wybo-

ru organizatorów olimpiad dla uczniów. 27 maja 2009 r. minister edukacji narodowej ogłosił otwarty konkurs ofert na realizację olimpiad ogólnokształcących w roku szkolnym 2009/2010, w ramach którego termin składania ofert mijał 10 czerwca 2009 r. Potencjalni wnioskodawcy i organizatorzy olimpiad mieli zatem kilka miesięcy na przygotowanie się do nowego, wymaganego przepisami sposobu dokonywania wyboru organizatorów.

Wyłonienie po raz pierwszy ofert na realizację ogólnopolskich olimpiad ogólnokształcących w trybie konkursu spowodowało zmianę dotychczasowej praktyki, ale też w przypadku większości olimpiad wykazało zdolność ich organizatorów dostosowania się do nowych zasad.

Nowa formuła oznaczała między innymi, że w ogłoszeniu o konkursie ofert podano kwotę na realizację całego zadania, a więc na realizację wszystkich wymienionych w ogłoszeniu olimpiad ogólnokształcących. Kwoty przyznanych dotacji na poszczególne olimpiady wynikały z podziału ogólnej kwoty wg zastosowanych przez komisję konkursową kryteriów. Uwzględniały one racjonalnie określoną przez oferenta wysokość wnioskowanej dotacji, porównywalną do ubiegłorocznej przyznanej na daną olimpiadę, i liczbę przyznanych przez komisję konkursową punktów oceny merytorycznej (max. 70 pkt). Z tych powodów kwoty przyznanych dotacji mogły różnić się od oczekiwań i wnioskowanych przez oferentów kwot.

Przyznane w ramach konkursu dotacje na każdą z olimpiad ogólnokształcących, w tym językowych, są efektem postępowania konkursowego w ramach kwoty przeznaczonej na realizację całego zadania, a nie wyodrębnionych kwot na poszczególne olimpiady.

Ogólna kwota przeznaczona na realizację całego zadania (niższa, ale porównywalna z ubiegłoroczną) oraz sposób konkursowego wyboru organizatorów, o którym organizatorzy olimpiad powiadomieni byli odpowiednio wcześniej, nie pozwala zgodzić się z opinią o postawieniu organizatorów olimpiad, w tym organizatorów olimpiad językowych, przed faktem dokonanym. Dotyczy to każdej olimpiady wymienionej w ogłoszeniu o otwartym konkursie ofert, w tym również języka niemieckiego, w przypadku której oferent zrezygnował z przyznanej dotacji, a także dwóch innych olimpiad – języka białoruskiego i języka francuskiego, na realizację których w odpowiedzi na pierwsze ogłoszenie nie złożono żadnej oferty.

Mając na uwadze uczniów uzdolnionych lingwistycznie, którzy swoje plany edukacyjne wiązali z uczestnictwem w ogólnopolskiej olimpiadzie języka obcego, minister edukacji narodowej w dniu 21 października br. ponownie ogłosił konkurs na wyłonienie organizatora olimpiad języka białoruskiego, francuskiego i niemieckiego. Zgodnie z treścią ogłoszenia termin składania ofert upłynął w dniu 4 listopada 2009 r. o godz. 15. W tym terminie do Ministerstwa Edukacji Narodowej wpłynęły 4 oferty, z czego dwie oferty na organizację olimpiady języka francuskiego i po jednej ofercie na organizację olimpiady języka

białoruskiego i niemieckiego. Komisja konkursowa powołana do ceny ofert w ww. konkursie zarekomendowała ministrowi edukacji narodowej do akceptacji trzy oferty na organizację olimpiady języka białoruskiego, języka niemieckiego oraz języka francuskiego. W przypadku ofert złożonych na organizację olimpiady z języka francuskiego dotację przyznano ofercie, która uzyskała większą liczbę punktów. Przedstawione przez komisję wyniki konkursu zostały zaakceptowane. Wyniki konkursu zostały opublikowane w dniu 26 listopada 2009 r. na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej. W dniu 9 grudnia 2009 r. zostały podpisane umowy z organizatorami olimpiady języka białoruskiego i języka niemieckiego, a w dniu 10 grudnia 2009 r. z organizatorem języka francuskiego.

Zmienionego sposobu wyboru organizatorów nie można traktować jako wycofania się ministra edukacji narodowej z realizacji zadań określonych w art. 21 ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dotyczących inicjowania, koordynowania i nadzorowania organizacji ogólnopolskich olimpiad dla uczniów, a także zlecenia zadań z tego zakresu podmiotom, o których mowa w powyższych przepisach.

Doceniając efekty dotychczasowych olimpiad oraz rozumiejąc sygnalizowane problemy z dostosowaniem się do zmienionej formuły wyboru organizatorów, liczymy, że olimpiady będą coraz lepiej służyć odkrywaniu i rozwijaniu uzdolnień uczniów oraz pozostałym celom, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 8 ustawy o systemie oświaty. Liczymy także, że będą one stanowić coraz mocniejsze ogniwo wspierania uzdolnień uczniów oraz pozyskiwania szerokiego kręgu podmiotów, jednostek i osób wspomagających osiągnięcie celów z tym związanych. Formuła konkursu sprzyja aktywizowaniu różnych podmiotów, których potencjał merytoryczny może nadać nowy wymiar organizowanym olimpiadom. Ponadto poszukiwanie przez ministra edukacji narodowej najlepszych ofert w ramach tej samej olimpiady eliminuje zagrożenie niezorganizowania olimpiady w sytuacji, w której wykonawca zadania wycofał się z jego realizacji. W takich okolicznościach zaktywizowanie większej liczby potencjalnych organizatorów olimpiad umożliwia uczniom udział w olimpiadzie organizowanej przez inny podmiot.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego przygotowywany jest projekt pt. „Podniesienie efektywności pracy z uczniem zdolnym”. Jego realizację zaplanowano od stycznia 2010 r. do stycznia 2013 r. Działania w projekcie zmierzają będą do zbadania i przeanalizowania obecnej sytuacji w obszarze pracy z uczniem zdolnym i posłużyć mają wdrożeniu nowego, bardziej efektywnego systemu pracy z dziećmi szczególnie uzdolnionymi, w tym organizacji konkursów, turniejów i olimpiad.

Nadmieniam również, iż organizatorzy olimpiad mogą być wspomagani przez inne instytucje pozarządowe, np. organizacje i stowarzyszenia, zakłady pracy lub szkoły itp. W przypadku olimpiad językowych partnerem i sponsorem często bywają ambasady.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Marka Rząsy
i Piotra Tomańskiego**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S19
na odcinku Lutoryż – Barwinek (5399)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 1 grudnia 2009 r. (sygn. akt SPS-024-5399/09) w sprawie zapytania posłów Marka Rząsy i Piotra Tomańskiego, dotyczącego budowy drogi ekspresowej S19 na odcinku Lutoryż – Barwinek, przekazuję następujące informacje.

Resort infrastruktury ma świadomość, iż droga ekspresowa S19 to niezwykle ważna inwestycja z zakresu infrastruktury komunikacyjnej – szczególnie dla południowej części Podkarpacia. Dlatego też zostały podjęte działania w celu przygotowania przedmiotowego zadania do realizacji.

Pierwotnie zakładano, iż z budżetu TEN-T (trans-europejska sieć transportowa) zostaną sfinansowane materiały do decyzji środowiskowej, materiały do decyzji lokalizacyjnej, projekt budowlany i materiały przetargowe dla budowy drogi ekspresowej S19 na odcinku Rzeszów – Barwinek. W związku ze znacznym przekroczeniem wartości całego zadania w stosunku do przyznanej pomocy finansowej Wspólnoty Europejskiej z budżetu TEN-T Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad wniosowała o ograniczenie zakresu projektu (chodzi o projekt dotyczący przygotowania materiałów) tylko do odcinka Lutoryż – Barwinek. Nie oznacza to ograniczenia zakresu inwestycji. W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., zostało ujęte zadanie pn. „Budowa drogi S19 odc. Rzeszów – Barwinek” i na całym zadaniu prowadzone są prace przygotowawcze.

Na odcinku Lutoryż – Barwinek nie ma jeszcze decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji. Trwa wariantowanie techniczne i przygotowania do Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych.

Ostateczny wariant zostanie rekomendowany we wniosku o wydanie decyzji środowiskowej. Ww. decyzja będzie podstawą do kontynuacji prac projektowych pod kątem uzyskania decyzji o zezwoleniu na realizację omawianej inwestycji drogowej (zgodnie z ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, z późn. zm.). Przewidywany termin uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – I kwartał 2010 r. Dopiero po kolejnej decyzji administracyjnej – decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji możliwe będzie finalizowanie wszelkich spraw związanych z realizowanym przedsięwzięciem i rozpoczęcie procedury wyłonienia wykonawcy ww. inwestycji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Marka Rząsy
i Piotra Tomańskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy Rymanowa
na drodze krajowej nr 28 (5400)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 1 grudnia 2009 r., znak SPS-024-5400/09, przy którym przekazano zapytanie panów posłów Marka Rząsy i Piotra Tomańskiego w sprawie budowy obwodnicy Rymanowa na drodze krajowej nr 28, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Przedmiotowa inwestycja nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętym uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Oznacza to, że brak jest podstaw formalnych do realizacji ww. inwestycji przed 2012 r.

Z powyższego wynika, że realizacja inwestycji możliwa będzie dopiero po spełnieniu wymogów formalnoprawnych (w tym wpisaniu jej do programu drogowego przygotowanego dla nowej perspektywy finansowej) oraz zapewnieniu niezbędnych środków finansowych. Natomiast jej lokalizacja uzależniona jest od określenia przebiegu dla drogi ekspresowej S19 na odcinku Iskrzynia – Barwinek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

w sprawie projektu „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020” (5402)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Posła Marka Rząsy w sprawie projektu „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020” przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

1. Projekt „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie” z dnia 9 września br., w ramach proponowanego celu 1: Wzmacnianie funkcji metropolitalnych największych ośrodków miejskich kraju (miast wojewódzkich) wskazał wszystkie miasta wojewódzkie jako najważniejsze ogniwa rozwoju regionów (bieguny wzrostu). Różnica między ośrodkami metropolitalnymi a pozostałymi ośrodkami wojewódzkimi, do których w projekcie został zaliczony Rzeszów, wynikała z funkcji i zasięgu krajowego i międzynarodowego poszczególnych miast, ich zespołów bądź otoczenia. W związku z tym, że każdy z ośrodków odznacza się różnym potencjałem i znaczeniem oraz powiązaniem w układach krajowych i międzynarodowych, projekt KSRR z dnia 9 września wyróżniał:

- 1) Warszawę jako główny ośrodek metropolitalny kraju,
- 2) największe ośrodki metropolitalne (Kraków, Trójmiasto, Wrocław, Poznań, konurbacja śląska, Łódź, Szczecin, Lublin, Bydgoszcz i Toruń),
- 3) ośrodki regionalne pełniące funkcje miast wojewódzkich.

Wśród grupy ośrodków regionalnych w projekcie KSRR szczególnie podkreślona jest specjalna sytuacja miast Polski wschodniej (w tym Rzeszowa) wynikająca z faktu, że mogą one odegrać, po osiągnięciu odpowiedniej masy krytycznej i dzięki właściwie ukierunkowanej terytorialnie polityce regionalnej, decydującą rolę w procesach restrukturyzacji całego obszaru o najniższym stopniu rozwoju społeczno-gospodarczego, a tym samym przyczynić się do wyrównywania szans rozwojowych mieszkańców. Należy zwrócić uwagę, że zaproponowany podział w żaden sposób nie wpłynąłby na dotychczas pełnione przez miasto Rzeszów funkcje. Pragnę również podkreślić, że rozgraniczenie między ośrodkami metropolitalnymi a pozostałymi ośrodkami wojewódzkimi nie miało na celu faworyzowania w dostępie do instrumentów finansowych rozwoju regionalnego. W opinii kierowanego przeze mnie resortu nie jest bowiem istotne nazywanie danego miasta metropolią bądź ośrodkiem regionalnym, ale strategiczne programowanie i realizacja zintegrowanych działań dla podnoszenia rangi, rozwoju funkcji metropolitalnych oraz zwią-

szania zasięgu pozytywnego oddziaływania każdego z polskich miast wojewódzkich.

2. W związku z pytaniem pana posła o rozważanie przez ministerstwo koncepcji „Warszawa plus 15 stolic województw” pragnę poinformować, iż biorąc pod uwagę komentarze i opinie zgłaszane podczas debaty publicznej nad KSRR, kierownictwo Ministerstwa Rozwoju Regionalnego podjęło decyzję o przeformułowaniu zapisów dokumentu we wspomnianym w zapytaniu pana posła kierunku ograniczenia ww. grup ośrodków miejskich do dwóch, tj.:

- 1) Warszawy jako stolicy kraju,
- 2) pozostałych ośrodków regionalnych pełniących funkcje miast wojewódzkich.

Wierzę, że powyższe rozwiązanie umożliwi uniknięcie dalszych sporów co do nazewnictwa najważniejszych ośrodków miejskich. Nie zmienia to faktu, że każdy z ośrodków cechuje się różnym potencjałem rozwojowym i znaczeniem oraz powiązaniem w układach krajowych i międzynarodowych, w związku z czym do każdego z nich powinien być stosowany zróżnicowany zestaw interwencji, uwzględniający uwarunkowania i potrzeby poszczególnych ośrodków.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Hanna Jahns

Warszawa, dnia 11 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Grażyny Gęsickiej**

w sprawie stanu realizacji projektu „Budowa systemu integrującego transport publiczny miasta Rzeszowa i okolic”, który ma być współfinansowany z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” 2007–2013 (5403)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 1 grudnia br., znak: SPS-024-5403/09, przekazujące zapytanie pani poseł Grażyny Gęsickiej w sprawie realizacji projektu pn. „Budowa systemu integrującego transport publiczny miasta Rzeszowa i okolic” w ramach działania III.1: Systemy miejskiego transportu zbiorowego Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” 2007–2013, pragnę przedstawić, co następuje.

Realizacja projektu pn. „Budowa systemu integrującego transport publiczny miasta Rzeszowa i okolic” została zaplanowana na lata 2010–2012, obec-

nie projekt znajduje się w fazie przygotowania do realizacji – trwa sporządzanie i kompletowanie dokumentacji niezbędnej do złożenia wniosku o dofinansowanie dla ww. projektu. Termin złożenia wniosku do instytucji pośredniczącej został wyznaczony na dzień 30 czerwca 2010 r. Ocena formalna i merytoryczna wniosku o dofinansowanie w IP trwa ok. 3 miesiące, następnie wniosek przekazywany jest do instytucji zarządzającej, która w terminie 30-dniowym dokonuje jego weryfikacji i przygotowuje dokumentację przekazującą duży wniosek do Komisji Europejskiej. Wstępnie zaplanowana data przekazania do KE wniosku o dofinansowanie dla powyższego projektu to 31 października 2010 r.

Ustalenie terminu podpisania umowy o dofinansowanie dla ww. projektu uzależnione jest od terminu zatwierdzenia oceny wniosku o dofinansowanie.

Beneficjent zadeklarował w preumowie, iż złoży wniosek o dofinansowanie do dnia 31 marca 2010 r. Zgodnie z przekazywaną kwartalnie przez beneficjenta i weryfikowaną przez IP „Informacją o stanie przygotowania projektów indywidualnych do realizacji” (ostatnia aktualizacja według stanu na dzień 30 września br.) miasto Rzeszów zasygnalizowało możliwe przesunięcie daty złożenia wniosku o dofinansowanie o ok. 3 miesiące (podana powyżej data złożenia wniosku o dofinansowanie do IP uwzględnia zapowiadane przez beneficjenta opóźnienie). Zgodnie z wyjaśnieniami beneficjenta – na ww. opóźnienie wpływ miały problemy z wydłużoną procedurą udzielenia zamówienia publicznego na sporządzenie studium wykonalności.

W trakcie roboczego spotkania mającego na celu omówienie postępów prac w przygotowaniu oraz planowanych/podejmowanych działań dla sprawnej realizacji projektu, które odbyło się w MRR dnia 8 grudnia br., beneficjent potwierdził powyższe informacje, jak również zapewnił o złożeniu do IP wniosku o dofinansowanie w terminie do 30 czerwca 2010 r.

IZ zamierza objąć ww. projekt wsparciem doradczym w przygotowaniu do realizacji projektów indywidualnych w ramach procedury project pipeline.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Hanna Jahns

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie wyników kontroli procedury
przyznawania dofinansowania z działania 1.1
Regionalnego Programu Operacyjnego
Województwa Świętokrzyskiego na lata
2007–2013: Bezpośrednie wsparcie sektora
mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw
w ramach konkursu zamkniętego nr 1.1.2 (5404)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie posła Sławomira Kopycińskiego z dnia 28 listopada br., znak: BK-024-5438/09, w sprawie domniemanych uchybień w procedurze wyboru projektów do dofinansowania w ramach konkursu zamkniętego nr 1.1.2 w ramach osi I działania 1.1: Bezpośrednie wsparcie sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2007–2013 (dalej działanie 1.1 RPO WŚ) wyjaśniam, co następuje.

W świetle zapisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 instytucjami odpowiedzialnymi za realizację programów operacyjnych oraz osiągnięte efekty są instytucje zarządzające (IZ). W przypadku RPO WŚ rolę takiej instytucji pełni Zarząd Województwa Świętokrzyskiego. W związku z powyższym zarówno na etapie opracowywania programu, jak i w procesie jego wdrażania samorząd województwa odgrywa rolę kluczową.

Zgodnie z art. 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 do zadań IZ należy m.in. zapewnienie, że operacje są wybierane do finansowania zgodnie z kryteriami mającymi zastosowanie do programu operacyjnego. Ponadto w świetle przytoczonych powyżej zapisów prawa wspólnotowego oraz Wytycznych MRR odnoszących się do roli IZ w systemie wdrażania programów operacyjnych należy podkreślić, iż system oceny projektów określony przez IZ RPO powinien zapewniać wybór do dofinansowania najlepszych projektów i powinien funkcjonować zgodnie z zasadami przejrzystości i równości szans wszystkich wnioskodawców ubiegających się o wsparcie z RPO (art. 26 ust. 2 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju), w oparciu o zapisy dokumentów programowych oraz respektując kryteria zatwierdzone przez Komitet Monitorujący RPO WŚ. Należy zwrócić uwagę, że obiektywny charakter kryteriów zapewnia skład komitetu monitorującego, w którego pracach udział biorą przedstawiciele strony rządowej (między innymi Ministerstwa Rozwoju Re-

gionalnego), samorządowej oraz partnerów społeczno-gospodarczych (organizacje pozarządowe, związki, stowarzyszenia i inne podmioty).

Uprzejmie Informuję, że minister rozwoju regionalnego w odniesieniu do RPO pełni rolę instytucji koordynującej (IK RPO) i odpowiada m.in. za opracowanie wytycznych oraz dokonywanie interpretacji kwestii systemowych odnoszących się do wszystkich programów regionalnych, co przybiera charakter zaleceń dla IZ RPO. Mając na uwadze powyższe, MRR nie jest odpowiedzialny za wrażliwość RPO.

Należy podkreślić, że wszystkie dokumenty programowe i wykonawcze dotyczące RPO WŚ zostały poddane ocenie, a następnie akceptacji MRR oraz instytucji pośredniczącej w certyfikacji. Ponadto w roku 2008 w odniesieniu do systemu zarządzania i kontroli RPO WŚ prowadzone były przez instytucję audytową w Ministerstwie Finansów czynności audytowe w ramach tzw. audytu zgodności, polegające na badaniu zgodności procedur RPO WŚ z regulacjami krajowymi i wspólnotowymi. Audyt zgodności zakończył się wydaniem pozytywnej opinii w odniesieniu do systemu zarządzania i kontroli RPO WŚ i przekazaniem dokumentacji systemowej wraz z ww. opinią do Komisji Europejskiej. W dniu 23 grudnia 2008 r. KE wydała pozytywną opinię odnośnie do systemu zarządzania i kontroli RPO WŚ.

W opinii IK RPO informacje dotyczące zastrzeżeń odnoszących się do transparentności procesu wyboru projektów w ramach RPO WŚ zawarte w licznych doniesieniach prasowych w piśmie dyrektor generalnej Dyrekcji Polityki Regionalnej w Komisji Europejskiej pani Charliny Vitchevy o sygn. DG REGIO H1/JS/mjr D(2009) 880645 skierowanym do Instytucji Zarządzającej RPO WŚ (IZ RPO WŚ) oraz w wystąpieniu posła Sławomira Kopycińskiego stanowią wystarczający powód do przeprowadzenia działań kontrolnych i przeglądu stosowania procedur przez IZ RPO. W związku z powyższym IK RPO wystosowała w dniu 14 grudnia br. pismo do IZ RPO WŚ z prośbą o przekazanie wyjaśnień odnoszących się do kwestii domniemanych uchybień w procesie wyboru projektów oraz z rekomendacją przeprowadzenia przedmiotowych kontroli.

Z informacji uzyskanych z IZ RPO WŚ wynika, że zostały już podjęte działania kontrolne zmierzające do zweryfikowania powyższych zarzutów:

Podczas posiedzenia Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego radni podjęli decyzję o przekazaniu komisji rewizyjnej zadania polegającego na kontroli procesu wyboru projektów w ramach RPO WŚ 2007–2013. Komisja otrzymała komplet dokumentów niezbędnych do dogłębnego zapoznania się procedurami i przyjęła plan kontroli. Ponadto IZ RPO WŚ wystąpiła do IPOC działającej w Świętokrzyskim Urzędzie Wojewódzkim z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli prawidłowości wdrażania programu, która odbyła się w dniach 17 listopada br. – 30 listopada br. (przedłużonej do dnia 7 grudnia br.). Efektem ww. kontroli ma być raport dotyczący między innymi

kwestii naboru i kontraktacji projektów w ramach działania 1.1 RPO WŚ, którego wyniki dostępne będą w styczniu 2010 r. Jednocześnie informuję, że IZ RPO WŚ w bieżącym roku była poddawana kontrolom Najwyższej Izby Kontroli oraz urzędu kontroli skarbowej, z których żadna nie wykazała istotnych uchybień w systemie wyboru projektów oraz stosowaniu kryteriów oceny podczas naboru wniosków.

W załączeniu przekazuję kopię pisma IZ RPO WŚ z dnia 17 grudnia 2009 r., o sygn. DFS VII -0724/ 24 /09 wraz z załącznikiem*).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Hanna Jahns

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie proponowanych przez elektrownie
i koncerny energetyczne podwyżek cen energii
elektrycznej dla odbiorców indywidualnych
w 2010 r. (5405)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Piotra Polaka (wystąpienie Marszałka Sejmu RP z dnia 3 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5405/09) w sprawie proponowanych przez elektrownie i koncerny energetyczne podwyżek cen energii elektrycznej dla odbiorców indywidualnych w 2010 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do podniesionych kwestii.

1. Czy odbiorcy indywidualni energii elektrycznej będą płacić wyższe rachunki w 2010 r.?

2. Jakie działania planuje podjąć rząd, aby nie dopuścić do podwyżek cen energii elektrycznej w 2010 r.?

Odnosząc się do powyższych pytań oraz tez zawartych w zapytaniu pana posła, w tym również stwierdzenia mówiącego o tym, że elektrownie i koncerny energetyczne występują do Urzędu Regulacji Energetyki o zgodę na proponowane przez siebie podwyżki cen energii elektrycznej dla odbiorców indywidualnych, pragnę na wstępie uprzejmie wyjaśnić istniejący stan formalnoprawny w tym zakresie.

Otóż chcę poinformować, że od szeregu lat trwa w naszym kraju proces urynkwienia sektora elektroenergetycznego na wzór zapoczątkowanego w połowie lat 90. ubiegłego stulecia w Unii Europejskiej.

Znajduje to pełne odzwierciedlenie w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.), do której zostały implementowane zapisy unijnej dyrektywy 2003/54/WE z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE.

W ramach tego procesu został zaakceptowany model rynku energii elektrycznej, którego zasadnicze cechy obejmują:

— rozdzielenie (początkowo operacyjne, a następnie prawne) podsektorów konkurencyjnych, czyli wytwarzania energii elektrycznej i jej sprzedaży (obrotu) od działających w warunkach monopolu naturalnego podsektorów przesyłu i dystrybucji,

— pełne urynkwienie końcowych cen energii elektrycznej (czyli pełne uwolnienie cen dla wszystkich odbiorców, łącznie z indywidualnymi w gospodarstwach domowych), przy zachowaniu kontroli nad poziomem cen usług przesyłu i dystrybucji,

— zdefiniowanie roli niezależnego regulatora odpowiedzialnego za wydawanie koncesji na prowadzenie działalności w sektorze energetyki oraz ustalanie cen usług w podsektorach monopolistycznych, czyli w przesyśle i dystrybucji.

Przybliżając problematykę funkcjonowania tego modelu, uprzejmie wyjaśniam, że w dwóch podsektorach, tj. w wytwarzaniu energii elektrycznej i obrocie tą energią (traktowaną jako wytworzony towar, którym się handluje), występują mechanizmy wolnego konkurencyjnego rynku energii elektrycznej. To powoduje, że przedsiębiorstwa energetyczne działające w obydwu tych podsektorach powinny być zwolnione z obowiązku zatwierdzania taryf przez krajowego regulatora. W przypadku naszego kraju pełniący tę rolę prezes Urzędu Regulacji Energetyki (prezes URE), uwzględniając zaawansowany proces wdrażania mechanizmów konkurencyjnego rynku w elektroenergetyce, w tym biorąc pod uwagę zmiany instytucjonalne, własnościowe oraz prawno-organizacyjne w sektorze energetyki, w stanowisku z dnia 28 czerwca 2001 r. uznał przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną za działające na rynku konkurencyjnym i z dniem 1 lipca 2001 r. zwolnił je z obowiązku przedkładania mu taryf do zatwierdzania.

Podobnie komunikatem z dnia 31 października 2007 r. zwolnił z dniem 1 stycznia 2008 r. z tego obowiązku przedsiębiorstwa obrotu powstałe w wyniku rozdzielenia z dniem 1 lipca 2007 r. działalności obrotu i dystrybucji energii elektrycznej. Wyjątek stanowi tu pozostawienie obowiązującego jeszcze dla spółek obrotu zatwierdzania taryf energii elektrycznej przez prezesa URE dla odbiorców w gospodarstwach domowych, stanowiących tzw. grupę taryfową G. Co prawda wobec tej grupy regulator zamierzał odstąpić od taryfowania z dniem 1 stycznia 2009 r., ale w dniu 29 września 2008 r. publicznie oznajmił, że w dalszym ciągu ceny energii elektrycznej dla tej grupy odbiorców nie zostaną uwolnione, a co za tym

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

idzie, przedsiębiorstwa obrotu są i nadal będą zobowiązane do przedstawiania mu do zatwierdzenia taryf dla odbiorców w gospodarstwach domowych. To stanowisko prezesa URE jest nadal aktualne w odniesieniu do 2010 r.

Natomiast w dwóch pozostałych podsektorach, tj. w przesyłce i dystrybucji energii elektrycznej, działalności prowadzone przez przedsiębiorstwa energetyczne – operatora systemu przesyłowego i czternastu operatorów systemów dystrybucyjnych traktowane są jako wykonywanie usług dostarczania energii elektrycznej (towaru) sieciami elektroenergetycznymi. Ponieważ (jak już wspomniano) działalności te noszą cechy monopolu naturalnego (z racji istnienia sieci elektroenergetycznych jako praktycznie jedynej technicznej możliwości dostarczania do odbiorców wytwarzanej w elektrowniach energii elektrycznej), to są one (i będą w kolejnych latach) taryfowane przez krajowego regulatora.

Odnosząc się w szczególności do poruszonej w interpelacji pana posła aktualnej sytuacji dotyczącej z jednej strony oczekiwanych przez sektor energetyki wysokości podwyżek cen energii elektrycznej na przyszły rok dla gospodarstw domowych, a z drugiej strony stanowiska prezesa URE w tej sprawie, chcę uprzejmie wyjaśnić, że tym zakresie prezes URE postępuje w trybie wynikającym z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego i stosuje w szczególności przepisy art. 45 ww. ustawy Prawo energetyczne, mówiące między innymi o tym, że taryfy powinny zarówno zapewniać pokrycie uzasadnionych kosztów działalności gospodarczej tych przedsiębiorstw wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność, jak również powinny zapewniać ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat.

Żeby nowe taryfy przedsiębiorstw energetycznych (zarówno w odniesieniu do cen energii elektrycznej, jak i w odniesieniu do sieciowej działalności usługowej) mogły wejść w życie od dnia 1 stycznia 2010 r., do dnia 17 grudnia 2009 r. powinien zakończyć się proces uzgodnień wniosków tych przedsiębiorstw z prezesem URE, a najpóźniej w dniu 18 grudnia 2009 r. powinien on wydać i opublikować stosowne decyzje dotyczące taryf energii elektrycznej na przyszły rok.

Chcę uprzejmie poinformować, że w tym terminie prezes URE wydał tylko jedną pozytywną decyzję, zatwierdzając na 2010 r. taryfę przedsiębiorstwa energetycznego Energa-Obrót SA z siedzibą w Gdańsku w wysokości netto 0,2511 zł/kWh (stawka całodobowa) w odniesieniu do ceny energii elektrycznej dla odbiorców w grupie taryfowej G (indywidualne gospodarstwa domowe). Stawka ta jest wyższa o ok. 6,9% w porównaniu do analogicznej stawki 0,2348 zł/kWh, obowiązującej w tym przedsiębiorstwie dla tego typu odbiorców od dnia 1 lutego 2009 r.

Natomiast w przypadku pozostałych przedsiębiorstw obrotu (oprócz spółek z kapitałem zagranicznym RWE Polska SA i Vattenfall Sales Poland sp. z o.o., które nie respektują stanowiska prezesa URE

w sprawie taryfowania ich działalności w odniesieniu do odbiorców w gospodarstwach domowych) oraz w przypadku wszystkich czternastu przedsiębiorstw energetycznych wykonujących na terenie kraju działalność w zakresie dystrybucji energii elektrycznej, prezes URE do chwili obecnej nie zakończył postępowań taryfowych, a zatem dla odbiorców energii elektrycznej obsługiwanych przez te przedsiębiorstwa od dnia 1 stycznia 2010 r. będą w dalszym ciągu obowiązywać stawki dotychczasowe aż do czasu wydania i uprawomocnienia się nowych decyzji taryfowych prezesa URE.

Wspomniane wyżej dwa przedsiębiorstwa obrotu z kapitałem zagranicznym stosują własną politykę kształtowania stawek w zakresie cen energii elektrycznej dla gospodarstw domowych. I tak np. RWE Polska SA od dnia 1 stycznia 2010 r. wprowadza nową całodobową stawkę w wysokości netto 0,2555 zł/kWh, która w porównaniu do obowiązującej od dnia 1 lutego 2009 r. (0,2440 zł/kWh) jest wyższa o ok. 4,7%.

Biorąc pod uwagę fakt, że w płatnościach za zużywaną energię elektryczną, ponoszonych przez odbiorców zgodnie z wystawianymi przez przedsiębiorstwa energetyczne fakturami, cena samej energii wynosi ok. 30%, to wzrost opłat od dnia 1 stycznia 2010 r. dla gospodarstw domowych obsługiwanych przez ww. trzy przedsiębiorstwa energetyczne (z nowymi taryfami) nie powinien być wyższy niż o ok. 1,4–2,1%. Nie będą to zatem wielkości na tyle znaczące, by mogły być szczególnie dotkliwe dla odbiorców końcowych tej energii.

Dodatkowo pragnę uprzejmie nadmienić, że na 2010 r. dla wszystkich odbiorców indywidualnych w gospodarstwach domowych prezesa URE – zgodnie z publicznie wypowiedzianymi w ostatnim czasie sugestiami – nie przewiduje wyższych podwyżek opłat za energię elektryczną i usługi jej dostarczania niż o ok. 6–7% w porównaniu do roku bieżącego.

Odnosząc się do zawartej w pytaniu drugim kwestii planowanych działań rządu, mających na celu nie dopuszczenie do podwyżek cen energii elektrycznej w 2010 r., chcę zakomunikować, że właśnie w reakcji na zaistniałą sytuację, związaną z niedawnymi dynamicznymi podwyżkami cen energii elektrycznej i sygnalizowanymi powszechnie skutkami gospodarczymi tych podwyżek oraz z uwagi na konieczność zachowania w naszym kraju właściwych proporcji co do wzrostów cen tej energii w przyszłym roku i w latach kolejnych, jak również z uwagi na eliminowanie niezasadnych ekonomicznie poziomów tych cen z punktu widzenia potrzeby zachowania odpowiedniej konkurencyjności polskiej gospodarki oraz opłacalności lokowania w naszym kraju inwestycji zagranicznych, w drugiej połowie tego roku w Ministerstwie Gospodarki został przygotowany w trybie pilnym projekt istotnego uzupełnienia nowelizacji ustawy Prawo energetyczne o obowiązek częściowej sprzedaży przez wytwórców energii elektrycznej w sposób zapewniający publiczny i równy do niej dostęp

poprzez sprzedaż w drodze otwartego przetargu lub na giełdach towarowych.

W obecnym kształcie, po poprawkach przyjętych w ostatnich dniach przez Senat RP, do obowiązkowej sprzedaży całego wolumenu energii elektrycznej w sposób zapewniający publiczny i równy do niej dostęp, w drodze otwartego przetargu, na rynku regulowanym, na giełdach towarowych lub na internetowych platformach handlowych zostaną zobligowani wytwórcy korzystający z pomocy publicznej w ramach rekompensat za przedterminowe rozwiązanie kontraktów długoterminowych KDT, natomiast wszyscy inni wytwórcy będą zobowiązani sprzedawać nie mniej niż 15% wytwarzanej energii na giełdach towarowych lub na rynku regulowanym. Z obowiązku sprzedaży będzie wyłączona między innymi energia wytwarzana ze źródeł odnawialnych i w kogeneracji.

Ponadto chcę uprzejmie dodać, że wspomniana nowelizacja ustawy Prawo energetyczne zawiera również regulacje zobowiązujące przedsiębiorstwa obrotu do publikowania swoich ofert sprzedaży energii elektrycznej oraz regulacje ułatwiające odbiorcom końcowym tej energii dokonywanie zmiany jej sprzedawcy, przy czym w stosunku do odbiorcy w gospodarstwie domowym ulegnie skróceniu termin wypowiedzenia przez niego umowy do 30 dni i takie wypowiedzenie nie będzie niosło dla niego żadnych dodatkowych kosztów.

Oczekuje się, że wejście w życie proponowanych rozwiązań doprowadzi w konsekwencji do transparentnej wyceny energii elektrycznej w naszym kraju w warunkach rozwoju konkurencji i ukształtuje jej poziomy w oparciu o system kosztów w pełni uzasadnionych ekonomicznie w ramach gospodarki rynkowej.

W przekonaniu ministra gospodarki wejście w życie tych rozwiązań będzie niezwykle ważne dla całej gospodarki, gdyż jak pokazują dotychczasowe doświadczenia krajów zachodnich, gdzie zadziałały mechanizmy wolnego konkurencyjnego rynku energii elektrycznej, tak ukształtowane ceny tej energii stały się jednym z podstawowych parametrów, mających zdecydowanie korzystne przełożenie i pozytywny wpływ na innowacyjny rozwój działalności gospodarczej, a w konsekwencji na znacznie wyższy poziom życia mieszkańców tych krajów niż u nas.

Przedstawiając powyższe, niejako w podsumowaniu dodatkowo pragnę zakomunikować, że praktycznie od początku tego roku obserwuje się nie tylko odczuwalne wyhamowanie wzrostów cen energii elektrycznej, ale również realne ich spadki. Ten pozytywny objaw jest wynikiem zarówno obniżenia się o kilka procent poziomu popytu na energię, w tym szczególnie mocno ze strony przedsiębiorstw przemysłowych, jak również sygnalizuje, że podstawowy mechanizm rynkowy w postaci działania prawa popytu i podaży w obszarze obrotu energią elektryczną powoli zaczyna nabierać realnych wymiarów w naszej gospodarce. Jest to zarazem sygnał utwierdzający coraz mocniej w przekonaniu o słuszności prowadzenia polityki w kierunku rozwoju mechanizmów rynkowych.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w zapytaniu pana posła Piotra Polaka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie niepokojących informacji mówiących
o braku środków w budżecie państwa
na zabezpieczenie do końca roku wszystkich
niezbędnych płatności, a w szczególności
na obsługę długu publicznego, świadczenia
rodzinne, fundusz alimentacyjny, składki ZUS
za bezrobotnych (5406)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 3 grudnia br. nr SPS-024-5406/09 interpelacją posła na Sejm RP pana Piotra Polaka w sprawie niepokojących informacji mówiących o braku środków w budżecie państwa na zabezpieczenie do końca roku wszystkich niezbędnych płatności, a w szczególności na obsługę długu publicznego, świadczenia rodzinne, fundusz alimentacyjny, składki ZUS za bezrobotnych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 w budżetach województw zostały zaplanowane dotacje celowe dla jednostek samorządu terytorialnego na finansowanie zadań z zakresu administracji rządowej z przeznaczeniem na:

— realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego (dział 852: Pomoc społeczna, rozdział 85212: Świadczenia rodzinne, świadczenie z funduszu alimentacyjnego oraz składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z ubezpieczenia społecznego) w wysokości 8 244 424 tys. zł;

— finansowanie składek na ubezpieczenie zdrowotne (dział 851: Ochrona zdrowia, rozdział 85156: Składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz świadczenia dla osób nieobjętych obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego) w wysokości 690 283 tys. zł.

Ponadto na uzupełnienie dotacji celowych dla jednostek samorządu terytorialnego na realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 w części 83: Rezerwy celowe, poz. 40 została zaplanowana rezerwa w wysokości 64 800 tys. zł. Rezer-

wa ta decyzjami ministra finansów na wniosek ministra pracy i polityki społecznej oraz wnioski właściwych wojewodów została w całości rozdysponowana.

W znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 nie została zaplanowana rezerwa celowa na dofinansowanie wydatków na opłacenie składki na ubezpieczenie zdrowotne za osoby bezrobotne bez prawa do zasiłku lub stypendium.

Wojewodowie zgłosili do Ministerstwa Finansów niedobór środków na:

— realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego osobom uprawnionym łącznie na kwotę 275 913 317 zł;

— sfinansowanie składek na ubezpieczenie zdrowotne, głównie za osoby bezrobotne bez prawa do zasiłku łącznie na kwotę 165 507 082 zł.

Stosownie do przepisów art. 154 ust. 6 i 8 ustawy o finansach publicznych minister finansów, po uzyskaniu pozytywnych opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu (opinia nr 148 i opinia nr 150), utworzył nowe rezerwy celowe (poz. 74 i poz. 75) i przeniósł do tych rezerw kwoty wydatków zablokowane przez poszczególnych dysponentów części budżetowych. Rezerwy te przeznaczone są na sfinansowanie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa.

Z powyższych rezerw minister finansów – zgodnie ze zgłoszonymi przez wojewodów potrzebami – dokonał zwiększeń dotacji celowych zaplanowanych w budżetach województw z przeznaczeniem na uregulowanie zobowiązań wymagalnych z tytułu wydanych decyzji administracyjnych przyznających świadczenia rodzinne i świadczenie z funduszu alimentacyjnego łącznie o 275 913 317 zł oraz na uregulowanie składek na ubezpieczenie zdrowotne, głównie za osoby bezrobotne bez prawa do zasiłku łącznie o 165 507 082 zł.

Wydatki z tytułu obsługi długu krajowego zostały sfinansowane z nowo utworzonej rezerwy celowej (poz. 74).

Przedstawiając powyższe, informuję, że wszystkie płatności związane z omawianymi świadczeniami są regulowane na bieżąco i nie ma zagrożenia w realizacji planowanych wydatków w 2009 r.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 28 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tomasza Kuleszy**

**w sprawie likwidacji gospodarstw
pomocniczych w związku z wejściem w życie
z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy o finansach
publicznych oraz ustawy Przepisy
wprowadzające ustawę o finansach publicznych
(5407)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tomasza Kuleszy w sprawie likwidacji gospodarstw pomocniczych w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy o finansach publicznych oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (SPS-024-5407/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort obrony narodowej ma świadomość faktu, że likwidacja lub przeniesienie jednostki organizacyjnej sektora finansów publicznych oraz związane z tym ewentualne zmniejszenie zatrudnienia może prowadzić do negatywnych skutków dla społeczności lokalnej. W związku z tym wszelkie decyzje dotyczące przekształcenia poszczególnych jednostek organizacyjnych poprzedzane są wnikliwą oceną, z uwzględnieniem potrzeb i oczekiwań poszczególnych miejscowości oraz regionów.

Konieczne zmiany dotyczące funkcjonowania tzw. jednostek pozabudżetowych w resorcie obrony narodowej wynikają z wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241). W związku z przewidzianą w uregulowaniach powyższych aktów prawnych reorganizacją sektora finansów publicznych Ministerstwo Obrony Narodowej prowadzi obecnie wielokierunkowe prace i analizy mające na celu zapewnienie ciągłości oraz efektywności realizacji wykonywanych przez gospodarstwa pomocnicze zadań niezbędnych dla zaspokojenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z wypracowanymi w resorcie obrony narodowej kierunkami działań na rzecz wykonania postanowień wspomnianych ustaw zakłada się następujące możliwości zmian organizacyjnych:

— likwidację gospodarstwa pomocniczego przy jednoczesnej rezygnacji z pozyskiwania dostarczanej przez nie usługi,

— likwidację gospodarstwa pomocniczego bez przejmowania do finansowania z budżetu resortu obrony narodowej zadania wytworzenia usługi dostarczanej przez gospodarstwo na rzecz dokonywania jej zakupu poza resortem obrony narodowej,

— likwidację gospodarstwa pomocniczego przy przejęciu finansowania zadania wytworzenia usługi przez budżet resortu obrony narodowej.

Mając na uwadze zakres usług świadczonych przez wojskowe zakłady remontowo-budowlane, uprzejmie informuję, że obecnie rozważana jest możliwość włączenia ich do rejonowych zarządów infrastruktury. Szczegółowy harmonogram reorganizacji jednostek pozabudżetowych funkcjonujących w resorcie obrony narodowej zostanie opracowany do końca br. zgodnie z postanowieniami decyzji z dnia 1 grudnia 2009 r. nr 399/MON ministra obrony narodowej w sprawie organizacji procesu likwidacji w resorcie obrony narodowej zakładów budżetowych i gospodarstw pomocniczych oraz utworzenia nowych form organizacyjno-prawnych (Dz. Urz. MON Nr 22, poz. 243).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Stanisław Jerzy Komorowski

Warszawa, dnia 28 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie prac ustawodawczych nad projektem
nowej ustawy Prawo geologiczne i górnicze
(5408)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Janusza Dzieciola z dnia 23 listopada 2009 r. w sprawie prac ustawodawczych nad nowym Prawem geologicznym i górniczym w aspekcie zapewnienia udziału społeczeństwa przy powstawaniu nowych odkrywek węgla brunatnego (przesłane pismem z dnia 3 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5408/09) uprzejmie proszę o przyjęcie następującego stanowiska.

Analizując otrzymane stanowisko Konwentu Burmistrzów Województwa Kujawsko-Pomorskiego w sprawie prac ustawodawczych nad nowym Prawem geologicznym i górniczym z dnia 1 października 2009 r. w powyższej sprawie, pragnę przyjąć stanowisko, iż w świetle zapisów „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.” inwestycje w udostępnienie złóż węgla brunatnego muszą być dokładnie rozważone, pod względem ekonomicznym jak i społecznym. Przy tak wielowymiarowych przedsięwzięciach jak budowa kopalni i/lub elektrowni wymagane jest uzyskanie

wielu pozwoleń, m.in. pozwolenia zintegrowanego na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii do wszystkich komponentów środowiska, przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska według zasad tzw. najlepszych dostępnych technik (BAT). Pozwolenie zintegrowane wydawane jest m.in. w oparciu o wieloetapowe konsultacje społeczne sporządzonego uprzednio raportu oceny oddziaływania na środowisko (raport OOS), w skład którego wchodzi badania nad wpływem przedmiotowej instalacji na wszystkie komponenty środowiska.

Udział społeczeństwa odgrywa istotną rolę przede wszystkim w identyfikacji potencjalnych konfliktów (oddziaływań), rozwiązań alternatywnych oraz środków minimalizujących potencjalne negatywne oddziaływanie. Przygotowanie raportu OOS z udziałem społeczeństwa sprawia, iż podjęte decyzje zyskują na wiarygodności, akceptowalności i są lepiej uzasadnione. Pozwalają również potencjalnemu inwestorowi zrozumieć problemy i obawy lokalnych społeczności, na które dana inwestycja bezpośrednio lub pośrednio będzie miała wpływ. Minimalne standardy udziału społeczeństwa w procesie decyzyjnym polegają na zapewnieniu wszystkim bezpośrednio zainteresowanym (dotkniętym potencjalnymi skutkami realizacji przedsięwzięcia) możliwości wyrażenia opinii dotyczących planowanego przedsięwzięcia oraz jego konsekwencji przyrodniczych i społecznych.

Ponadto aby uruchomić kopalnię odkrywkową węgla brunatnego, zgodnie z zapisami ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 1947, poz. 228), inwestor występuje do ministra środowiska najpierw o koncesję na rozpoznanie złoża, a następnie o koncesję na wydobywanie węgla brunatnego ze złoża. W obecnie obowiązującej ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze działalność w zakresie wydobywania węgla brunatnego wymaga koncesji, której udziela minister środowiska. Z wnioskiem o udzielenie koncesji, sporządzonym zgodnie z przepisami, może się zwrócić każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Koncesja na wydobywanie węgla brunatnego musi być uzgodniona z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz właściwym miejscowo wójtem, burmistrzem lub prezydentem miasta. Bez ww. uzgodnień organ koncesyjny (minister środowiska) nie może wydać decyzji o udzieleniu koncesji.

Do wniosku o udzielenie koncesji na wydobywanie kopalni należy dołączyć wymagane prawem opracowania i dokumenty, m.in. projekt zagospodarowania złoża oraz dowód istnienia prawa przysługującego wnioskodawcy do wykorzystania dokumentacji geologicznej w celu ubiegania się o koncesję.

Projekt ustawy Prawo geologiczne i górnicze jest obecnie przedmiotem prac sejmowej nadzwyczajnej podkomisji do spraw rozpatrywania projektu ustawy Prawo geologiczne i górnicze.

Upoważnionym przez Radę Ministrów do reprezentowania rządu podczas prac Sejmu został minister środowiska, w którego kompetencjach znajduje się przedmiotowa ustawa.

Niezależnie od tego należy jednak mieć na względzie, że aby udostępnienie złóż węgla brunatnego nawet w perspektywie po roku 2030 było możliwe, to obecnie należy przygotować i podejmować działania dla zapewnienia ochrony prawnej tego złoża kopalin strategicznych, uwzględnienia ich w planach zagospodarowania przestrzennego oraz niedopuszczenia do zabudowania infrastrukturą niezwiązaną z przemysłem wydobywczym. Działania takie są również zawarte w „Programie działań wykonawczych na lata 2009–2012” stanowiącym załącznik 3 do dokumentu „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 10 listopada 2009 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że zostaną one przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na postawione pytanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego**

w sprawie możliwości podwyższenia renty inwalidzkiej o 10% podstawy wymiaru tym inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby, oraz wyjaśnienia kwestii zaliczenia okresów pracy cywilnej tylko do ogólnego stażu pracy (5409)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie możliwości podwyższenia renty inwalidzkiej o 10% podstawy wymiaru tym inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby, oraz wyjaśnienia kwestii zaliczenia okresów pracy cywilnej tylko do ogólnego stażu pracy (SPS-024-5409/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 19 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, ze zm.) wojskowa renta inwalidzka przysługuje byłemu żołnierzowi zawodowemu na podstawie orzeczenia wydanego przez wojskową komisję lekarską, który stał się inwalidą w czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej albo w ciągu osiemnastu miesięcy po zwolnieniu z tej służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów lub chorób powstałych w jej czasie, lub też w ciągu trzech lat po zwolnieniu, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku ze służbą bądź chorobą powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami służby.

Zgodnie z art. 22 wspomnianej ustawy wojskowa renta inwalidzka wynosi dla I grupy inwalidzkiej 80% podstawy wymiaru, dla II grupy – 70%, a dla III grupy – 40%. Ponadto wojskową rentę inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru rencistom wojskowym, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby. Z tego tytułu przysługują również świadczenia odszkodowawcze.

W wojskowym systemie emerytalnym, zgodnie z art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, emerytowi wojskowemu, który pracował po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, dolicza się, na jego wniosek, okresy zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz okresy opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. Okresy zatrudnienia dolicza się do wysługi emerytalnej tylko wówczas, gdy emeryt wojskowy spełnia jednocześnie dwa warunki, tj. wysokość jego świadczenia emerytalnego wynosi mniej niż 75% podstawy wymiaru oraz ukończył on pięćdziesiąt pięć lat lub stał się inwalidą.

Odnosząc powyższe regulacje do przywołanej w zapytaniu pana posła Jarosława Rusieckiego sytuacji pana Edwarda Świercza uprzejmie informuję, że w jego przypadku brak jest podstaw do zwiększenia wojskowej renty inwalidzkiej o 10% podstawy wymiaru, bowiem wojskowa komisja lekarska nigdy nie orzekła, że inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Wojskowy organ emerytalny doliczył zainteresowanemu okres zatrudnienia w wymiarze dziesięciu lat trzech miesięcy i jedenastu dni, co wpłynęło na zwiększenie wysokości wysługi emerytalnej. Podwyższyło to co prawda wymiar i wysokość emerytury wojskowej, jednak nie skutkowało ponownym przeliczeniem i zmianą wysokości podstawy wymiaru emerytury. Wysługa emerytalna zainteresowanego – łącznie z okresem zatrudnienia po zwolnieniu z wojska – wynosi ponad trzydzieści cztery lata, co

łącznie stanowi 84,40% wymiaru emerytury. Zgodnie natomiast z art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin kwota emerytury, bez uwzględnienia dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych, nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury, tj. uposażenia należnego żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

Jak już wyjaśniono w odpowiedzi z dnia 7 lipca br. na poprzednie zapytanie pana posła Jarosława Rusieckiego (SPS-024-4148/09), z tytułu zaliczenia zainteresowanego do I grupy inwalidów na podstawie ogólnego stanu zdrowia oraz do II grupy inwalidów w związku z pełnieniem służby wojskowej, wypłaca mu się wojskową rentę inwalidzką w wysokości 80% podstawy wymiaru jako świadczenie korzystniejsze od świadczenia emerytalnego. Ponadto otrzymuje on również dodatek pielęgnacyjny z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Odnosząc się do kwestii podwyżki dla emerytów i rencistów wojskowych uprzejmie informuję, że od dnia 1 stycznia 1999 r. zmieniła się formuła waloryzacji świadczeń dla służb mundurowych.

Na mocy postanowień art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118, ze zm.) został wprowadzony nowy zapis art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, dotyczący waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalno-rentowych. Poprzednia waloryzacja, odnosząca się do uposażenia żołnierza będącego w służbie, została zastąpiona powszechną waloryzacją wskaźnikową, jaka obowiązuje wszystkich emerytów i rencistów w państwie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Stanisław Jerzy Komorowski

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego**

**w sprawie restrykcji w przydzielaniu wiz dla
kandydatów na studia w Zachodniopomorskiej
Szkołe Biznesu w Szczecinie (5410)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma SPS-024-5410/09 z dnia 3 grudnia 2009 r. skierowanego do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska, przy którym przesłane zostało zapyta-

nie poselskie pana posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie restrykcji w przydzielaniu wiz dla kandydatów na studia w Zachodniopomorskiej Szkole Biznesu w Szczecinie, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Zarówno pan prof. dr hab. Wojciech Olejniczak, rektor Zachodniopomorskiej Szkoły Biznesu, jak i pani dr hab. Aneta Zelek, prorektor tej szkoły wyższej, otrzymali od ministra nauki i szkolnictwa wyższego w styczniu 2008 r. oraz w kwietniu 2009 r. szczegółowe wyjaśnienia na temat wysokości środków finansowych, jakie powinni posiadać zagraniczni studenci na pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów w Polsce. Kwota 800 zł miesięcznie, ustalona w przepisach rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 sierpnia 2008 r. w sprawie minimalnych kwot, jakie powinny posiadać niektóre grupy cudzoziemców na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powrotu (Dz. U. Nr 163, poz. 1019), nie jest wysoka. Przy jej określeniu brano pod uwagę jedynie koszty taniego wyżywienia oraz zakwaterowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie uwzględniając np. kosztów związanych z uzyskaniem zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony (340 zł/rok) i uzyskaniem karty czasowego pobytu (50 zł/rok) oraz miesięcznych wydatków na pokrycie kosztów dojazdu na uczelnię. Mając zatem na uwadze fakt, że cudzoziemiec musi co miesiąc pokryć koszty zakwaterowania (ok. 350–400 zł/mies.) oraz ponosić inne ww. opłaty związane z pobytom na terytorium Polski, z kwoty 800 zł/mies. na pozostałe wydatki, tj. praktycznie na pokrycie kosztów wyżywienia, pozostanie mu niepełna 400 zł na miesiąc, czyli ok. 10 zł (!) dziennie. W mojej ocenie 800 zł miesięcznie nie jest wysoką kwotą, która może ograniczać podejmowanie i odbywanie studiów w polskich szkołach wyższych przez obcokrajowców, w porównaniu np. do Niemiec, gdzie wymaga się zabezpieczenia finansowego w wysokości ok. 600 euro/mies. Wobec tego nie widzę racjonalnych przesłanek uzasadniających wprowadzanie w tym zakresie zmian do ww. rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej. Nadto pragnę dodać, że zgodnie z art. 87 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) cudzoziemcy odbywający studia stacjonarne mogą podejmować w Polsce pracę bez konieczności uzyskiwania zezwolenia na pracę oraz na bieżąco uzupełniać swoje zasoby finansowe.

2. Odnosząc się natomiast do kwestii niewydawania wiz cudzoziemcom aplikującym na studia w Zachodniopomorskiej Szkole Biznesu w Szczecinie, pragnę uprzejmie poinformować, że każdy wniosek o wydanie wizy w celu podjęcia lub kontynuowania studiów wyższych w Polsce jest rozpatrywany bezstronnie, z należytą uwagą i w ramach obowiązujących przepisów.

Przy całej przychylności dla osób chcących kształcić się w polskich uczelniach polskie służby konsularne muszą stosować przepisy prawa krajowego i acquis

Schengen, które szczegółowo określają warunki rozpatrywania wszystkich wniosków wizowych, w tym także tych składanych w celu podjęcia lub kontynuowania studiów wyższych. Rosnąca liczba cudzoziemców studiujących w polskich uczelniach oraz doświadczenia praktyki konsularnej pokazują, że wymagania związane z procedurą wizową nie są przeszkodą dla większości osób chcących podjąć naukę w Polsce.

Chciałabym podkreślić, że stosowanie procedur wizowych nie oznacza zamknięcia granic dla cudzoziemców starających się o przyjęcie na polskie uczelnie. W konkretnych przypadkach problemów z uzyskaniem polskiej wizy sugeruję bezpośredni kontakt cudzoziemca z właściwym konsulem, który po przeanalizowaniu wszystkich dostarczonych dokumentów będzie w stanie podjąć właściwą, zgodną z prawem decyzję wizową.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie nieprawidłowości
w działaniach notariusza
w kancelarii notarialnej w Bieruniu (5411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pani Marii Nowak, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 3 grudnia 2009 r. (nr SPS-024-5411/09, w sprawie emerytowanego notariusza E. D. prowadzącego kancelarię notarialną w Bieruniu, uprzejmie informuję, co następuje:

Decyzją z dnia 5 grudnia 2008 r. minister sprawiedliwości odwołał pana E. D., prowadzącego kancelarię notarialną w Bieruniu, ze stanowiska notariusza wobec rezygnacji z prowadzenia kancelarii notarialnej.

Po odwołaniu notariusza stwierdzono, że przekazane do archiwum ksiąg wieczystych Sądu Rejonowego w Tychach akty notarialne nie są przez niego podpisane. Wobec powyższego prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawiadomił Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach o możliwości popełnienia przestępstwa przez notariusza E. D.

W dniu 8 czerwca 2009 r. prezes Sądu Okręgowego w Katowicach zwrócił się do Prokuratury Rejonowej w Tychach o rozważenie zasadności podjęcia czynności w trybie art. 3 ustawy o prokuraturze w celu ochrony praworządności oraz praw osób pokrzywdzonych.

Aktualnie w Prokuraturze Rejonowej w Tychach toczy się śledztwo o sygn. akt 3 Ds. 269/09 w sprawie niedopełnienia obowiązków przez notariusza E. D. W dniu 3 lipca 2009 r. sporządzone zostało postanowienie o przedstawieniu wyżej wymienionemu zarzutów z art. 231 § 1 K.k. za czyny popełnione w okresie od 3 lipca 2004 r. do 3 października 2008 r. Wskazanego postanowienia nie zdołano ogłosić, gdyż podejrzany z uwagi na stan zdrowia nie może uczestniczyć w czynnościach procesowych.

Niezależnie od powyższego, w oparciu o uchwałę z dnia 18 maja 2009 r. nr 13/V/2009, Rada Izby Notarialnej w Katowicach wszczęła postępowanie dyscyplinarne wobec emerytowanego notariusza E. D.

Zgodnie z art. 54 § 1 K.p.k., jeżeli prokurator skieruje do sądu akt oskarżenia przeciwko panu E. D., pokrzywdzeni będą mogli aż do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć oświadczenie, że chcą uczestniczyć w postępowaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że obowiązujące przepisy prawne nie przewidują możliwości konwalidacji aktów notarialnych dotkniętych wadą w postaci braku podpisu notariusza. Akt notarialny jako dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności) oraz domniemania zgodności z prawdą tego, „co zostało w nim urzędowo zaświadczone” (art. 244 § 1 K.p.c.). Stanowi więc dowód nabycia własności nieruchomości albo powstania zobowiązania do przeniesienia własności. Dopiero w ramach ewentualnego postępowania sądowego może dojść do stwierdzenia jego nieważności. Wówczas umowa „przeniesienia własności” nie rodzi zamierzonego przez strony skutku prawnego, tj. nie prowadzi do przeniesienia własności.

Odnosząc się do kwestii wpisu prawa własności do księgi wieczystej, należy stwierdzić, iż ma on charakter deklaratoryjny. Wprawdzie jest obowiązkowy, jednakże ujawnia tylko skutki dokonanej czynności prawnej. Jest dokonywany na podstawie wypisu aktu notarialnego, który zgodnie z treścią art. 109 ustawy Prawo o notariacie ma moc prawną oryginału.

W oparciu o art. 626³ § 2 K.p.c. sąd, rozpoznając wniosek o dokonanie wpisu w księdze wieczystej, bada jedynie treść i formę wniosku oraz dołączonych do niego dokumentów i księgi wieczystej. Kognicja sądu (w tym postępowaniu) nie obejmuje obowiązku badania oryginału aktu notarialnego.

W sprawach, w których wpis do księgi wieczystej nastąpił na podstawie niepodpisanych aktów notarialnych, sąd dokonał wpisu ostrzeżeń o niezgodności między stanem prawnym ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym. Przedmiotowe ostrzeżenia zostały wpisane na podstawie art. 626³ § 1 K.p.c., który stanowi, iż sąd z urzędu dokona wpisu ostrzeżenia, jeżeli dostrzeże niezgodność stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Skutkiem wpisu ostrzeżenia o niezgodności między stanem prawnym nieruchomości wynikającym z

wpisu do księgi wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym jest wyłączenie rękopisów wiary publicznej ksiąg w zakresie objętym wpisem oraz wyłączenie dobrej wiary nabywców ograniczonych praw rzeczowych od właściciela, przeciwko któremu zostało wpisane ostrzeżenie. Jednakże ostrzeżenie nie obala domniemania prawnego z art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.), że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Ostrzeżenie podlega wykreśleniu w razie uchylecia orzeczenia lub postanowienia sądu, na podstawie których ostrzeżenie zostało wpisane.

Od dokonanych przez sąd rejonowy wpisów ostrzeżeń o niezgodności stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przysługuje stronom aktu notarialnego apelacja.

Tak więc strony aktów notarialnych, stosownie do pouczenia doręczonego im przez Sąd Rejonowy w Tykach wraz z postanowieniem o dokonaniu wpisu ostrzeżenia o niezgodności stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, mogą owe postanowienia zaskarżyć do sądu wyższej instancji, który dokona oceny zasadności i prawidłowości dokonanych wpisów.

Nadto jeśli w ocenie pokrzywdzonych powstała szkoda w związku z dokonywanymi czynnościami notarialnymi przez notariusza pana E. D., mogą oni żądać odszkodowania od notariusza. Jak wynika bowiem z art. 49 ustawy Prawo o notariacie, notariusz ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu czynności notarialnych na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie podziału środków
Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób
Niepełnosprawnych na realizację zadań
przez powiaty (5412)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 3 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5412/09, zapytanie poselskie pana posła Wojciecha Kossakowskiego w

sprawie podziału środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na realizację zadań przez powiaty, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczy wszystkich powiatów w Polsce i wynika z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musi również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 12.11.2009 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była we wrześniu br. w stosunku do grudnia ub.r. wyższa o ponad 37 tys. osób, tj. o ok. 18%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym, mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej. Omówione wcześniej zmiany legislacyjne mają bezpośredni wpływ na kształtowanie się poziomu wydatków sztywnych PFRON, który obecnie wynosi 67% ogólnych wydatków PFRON.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2009 w

pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2009 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 169 139 tys. zł, tj. o 20,46%. Przy uwzględnieniu dodatkowych środków przyznanych we wrześniu 2008 r. różnica jest większa, nie przekracza jednak 30%. Odchylenia od tego wskaźnika określonego dla puli ogółem, dla kwot przypadających poszczególnym samorządom w 2009 r., są następstwem zastosowania, zgodnie z wzorem algorytmu, danych indywidualnych dotyczących samorządu oraz wyodrębnienia kwoty z przeznaczeniem na dofinansowanie kosztów działalności warsztatów terapii zajęciowej przy znaczącym wzroście stawki rocznego pobytu jednego uczestnika w WTZ.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Zarząd PFRON, na podstawie zgody ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 października 2009 r., dokonał 15 października 2009 r. podziału dodatkowych środków finansowych przekazywanych wg algorytmu na realizację zadań lub rodzajów zadań określonych ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92, z późn. zm.).

Zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 88, poz. 808, z późn. zm.) Zarząd PFRON informuje samorządy wojewódzkie i powiatowe o wielkości środków PFRON określonych algorytmem przypadających danej jednostce na realizację w danym roku zadań, które są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Informacje o wysokości środków na 2009 r. z uwzględnieniem kwot dodatkowych zostały przekazane do poszczególnych województw i powiatów drogą faksową w dniu 15 października 2009 r., zaś za pośrednictwem poczty w dniu 16 października 2009 r. W związku z powyższym należy uznać, iż od 16 października 2009 r. środki PFRON są w dyspozycji samorządów.

Pragnę pokreślić, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ze zrozumieniem przyjmuje zaniepokojenie jednostek samorządu terytorialnego zmniejszeniem wysokości środków PFRON przypadających według algorytmu na realizację zadań ustawowych w 2009 r. Należy jednak zaznaczyć, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców. Ponadto pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu (art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji), która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna

uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie przebiegu szlaku kolejowego
Rail Baltica (5413)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-024-5413/09 pana posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie nowego przebiegu szlaku kolejowego Rail Baltica uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Rail Baltica stanowi kolejowy komponent paneuropejskiego korytarza transportowego nr I łączącego Warszawę przez Kowno i Rygę z Tallinem oraz Helsinkami. Szlak ten ma duże znaczenie polityczne i strategiczne, ponieważ stanowi jedyne bezpośrednie połączenie kolejowe krajów bałtyckich z Polską i pozostałymi krajami Unii Europejskiej. Z powyższych względów postępowania jego modernizacji zainteresowana jest Komisja Europejska, która wyróżniła niniejszy szlak jako projekt priorytetowy na sieci TEN-T nr 27 Rail Baltica oraz w celu jego realizacji wyznaczyła koordynatora europejskiego.

Obecnie linia kolejowa E75 na odcinku Warszawa – Białystok – Sokółka – Augustów – Trakiszki – granica państwa z Litwą jest linią wchodzącą w skład sieci TEN-T. Linia ta ma długość 341 km, w tym 172 km linii dwutorowej i 169 km linii jednotorowej. Elektryfikacja została przeprowadzona na odcinku Warszawa – Białystok – Sokółka (213 km), a od Sokółki do granicy polsko-litewskiej wykorzystywana jest trakcja spalinowa.

Polska, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, jest zobligowana do zapewnienia tranzytowych połączeń transportowych z państwami sąsiadującymi (w tym przypadku z Litwą) o wysokich parametrach technicznych. Trudności natury ekologicznej i społecznej związane z tranzytem pojazdów ciężkich tym korytarzem są powszechnie znane nie tylko w skali kraju, ale też w Unii Europejskiej.

1. Na jakim etapie są prace związane z wyznaczeniem przebiegu szlaku Rail Baltica i czy przebieg został już wyznaczony?

W „Masterplanie dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.” założono przebieg linii kolejowej Rail Baltica przez Grajewo, Ełk i Olecko. Wariantu tego nie należy jednak traktować jako ostatecznego. Szczególnie problematyczny pozostaje odcinek Ełk – Suwałki z uwagi na konieczność zmiany czoła pociągu w Olecku i niekorzystną geometrię istniejącego odcinka Olecko – Suwałki. Dlatego też, w przypadku przebiegu linii przez Grajewo, Ełk i Olecko, prawdopodobnie zajdzie potrzeba budowy linii na odcinku Ełk – Suwałki po nowym śladzie, co będzie skutkowało koniecznością pozyskiwania gruntów, podjęciem stosownych decyzji administracyjnych, a także kosztowną budową nowych wiaduktów.

Trasa z Białegostoku przez Sokółkę i dalej do Augustowa oraz Suwałk jest krótsza o 34 km w porównaniu z wariantem przebiegu przez Ełk. Wariant przebiegu przez Sokółkę i Augustów wiąże się z sąsiedztwem rejonów wrażliwych ekologicznie, tj. okolicami jeziora Sajno i jeziora Sajenek, gdzie szlak poprowadzony został w bardzo bliskim sąsiedztwie linii brzegowej.

Ostateczne ustalenie przebiegu korytarza Rail Baltica na terenie Polski powinno wynikać z aktualnie przeprowadzanego studium wykonalności z terminem zakończenia do końca 2010 r. 26 listopada 2008 r. PKP Polskie Linie Kolejowe SA podpisały z wykonawcą umowę na przygotowanie dokumentacji dla przedsięwzięć wchodzących w skład projektu Rail Baltica. Wykonawca w ciągu 24 miesięcy od daty zawarcia umowy opracuje studium wykonalności wraz z analizą kosztów i korzyści oraz projekt wstępny, oraz wnioski o wydanie decyzji lokalizacyjnej dla odcinka Suwałki – Trakiszki – granica z Litwą. Przeanalizuje także oba warianty przebiegu korytarza Rail Baltica, tj. Sokółka – Augustów oraz Ełk – Olecko. Rezultat tego opracowania będzie stanowił podstawę do podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie przebiegu trasy.

2. Czy warto przeprowadzić trasę przez Augustów, mając świadomość problemów, jakie mogą z tego wyniknąć – protesty środowisk ekologicznych, blokowanie rozwoju całego regionu, konflikt z Unią Europejską?

Przebieg linii kolejowej Rail Baltica przez Sokółkę i Augustów może wiązać się z wystąpieniem potencjalnych konfliktów z unikalnymi przyrodniczo obszarami: Parkiem Krajobrazowym Puszczy Knyszynskiej, Biebrzańskim Parkiem Narodowym, Puszcza Augustowska oraz Wigierskim Parkiem Narodowym. Natomiast w przypadku przebiegu tej linii kolejowej przez Grajewo i Ełk podobny konflikt może wystąpić jedynie na styku z Biebrzańskim Parkiem Narodowym.

Za wyborem wariantu przebiegu szlaku przez Ełk przemawiają następujące argumenty:

— minimalizacja ingerencji w obszary wrażliwe ekologicznie w porównaniu z wariantem przez Augustów;

— przeprowadzona elektryfikacja linii na odcinku Białystok – Ełk (103 km), co stanowi ponad 2-krotnie dłuższy odcinek niż także już zelektryfikowany odcinek Białystok – Sokółka (41 km), a ponadto istniejące torowisko umożliwia budowę drugiego toru;

— po wybudowaniu łącznicy Olecka oraz Suwałk, gdzie dziś konieczna jest zmiana czoła pociągu, różnica odległości pomiędzy wariantem przebiegu przez Ełk – Olecko a wariantem przez Sokółkę – Augustów skróci się zaledwie do ok. 18 km, co przy znacznym wzroście prędkości pociągów po przeprowadzonej modernizacji będzie mieć charakter marginalny;

— przebieg linii przez tereny będące własnością Skarbu Państwa, co znacznie ułatwiłoby PKP PLK SA konieczne wykupy gruntu;

— lepsze skomunikowanie Białegostoku z portami w Gdańsku i Gdyni, Olsztynem, obwodem kaliningradzkim i Litwą; linia przez Sokółkę i Augustów łączy Białystok praktycznie tylko z Litwą i Białorusią.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie zmniejszenia w ustawie budżetowej
na 2010 r. dotacji dla okręgowych izb
pielęgniarek i położnych (5414)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 3 grudnia 2009 r., nr SPS-024-5414/09, zapytaniem pana posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zmniejszenia w ustawie budżetowej na rok 2010 dotacji dla okręgowych izb pielęgniarek i położnych proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Dotacje dla samorządów zawodów medycznych z przeznaczeniem na pokrycie kosztów czynności przejętych od organów administracji państwowej, w tym dla izb pielęgniarek i położnych, przyznawane są z budżetu państwa z części, którą dysponuje minister właściwy do spraw zdrowia.

Dotacje na powyższy cel zaplanowane zostały w projekcie ustawy budżetowej na rok 2010 w części 46: Zdrowie w dziale 851: Ochrona zdrowia zgodnie z propozycją ministra zdrowia.

Wysokość środków na realizację poszczególnych zadań w 2010 r. zostanie określona w uchwalonej

przez Sejm ustawie budżetowej. Projekt ustawy budżetowej na 2010 r. rozpatrywany jest obecnie w Sejmie.

Pragnę poinformować, iż środki zaplanowane w dziale 851: Ochrona zdrowia w projekcie ustawy budżetowej na rok 2010 łącznie z rezerwą celową z poz. 51 są wyższe od ujętych dla tego działu w znowelizowanej ustawie budżetowej na 2009 r. o 9%.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie planowanych zmian w systemie
jednorazowych zasiłków z tytułu urodzenia
dziecka wynikających z ustawy
o świadczeniach rodzinnych (5415)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 3 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5415/09, dotyczące zapytania posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie planowanych zmian w systemie jednorazowych zasiłków z tytułu urodzenia dziecka wynikających z ustawy o świadczeniach rodzinnych, uprzejmie informuję:

Do zakresu działań ministra pracy i polityki społecznej, obok pracy czy zabezpieczenia społecznego, należą sprawy rodziny. Ministerstwo może kształtować politykę rodzinną tylko przy pomocy ustaw i rozporządzeń: w związku z tym posiada inicjatywę legislacyjną. Z kolei, aby wyjść z projektem nowelizacji jakiegokolwiek aktu prawnego, ministerstwo musi prowadzić codziennie prace koncepcyjne:

- 1) jak funkcjonuje prawo obecnie;
- 2) czy realizuje postawione przed nim zadania;
- 3) jak zmienia się sytuacja rodzin;
- 4) czy z powodu tych zmian należy wyjść z inicjatywą ustawodawczą;
- 5) bieżące śledzenie publikacji naukowych związanych z problematyką rodzinną;
- 6) współpraca z ośrodkami naukowymi.

Oznacza to, że w ministerstwie rozważa się plusy i minusy wszelkich rozwiązań, w tym obecnie funkcjonujących przepisów o becikowym. Natomiast żadne decyzje jeszcze nie zapadły. W momencie, kiedy prace koncepcyjne przekształcają się w założenia do ustawy, społeczeństwo zostanie o tym poinformowane. Zgodnie z obowiązującym prawem każda propo-

zycja zmian musi być poddana konsultacjom społecznym oraz opublikowana na stronach Biuletynu Informacji Publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie zmian w systemie opieki
nad osieroconymi i porzuconymi dziećmi (5417)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 3 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5417/09, dotyczące interpelacji posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zmian w systemie opieki nad osieroconymi i porzuconymi dziećmi, przedstawiam następujące stanowisko w tej kwestii.

Analiza praktyki, dane statystyczne i badania naukowe wskazują, że aktualny model organizacji opieki nad dzieckiem i rodziną ma wiele wad i należy wprowadzić korzystne dla dziecka zmiany. W dniu 30 czerwca 2009 r. Rada Ministrów przyjęła założenia projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem. Zaproponowano w nich nowe rozwiązania w zakresie działań profilaktycznych w środowisku, skierowanych do rodzin wychowujących dzieci, jak również w organizacji pieczy zastępczej.

W przygotowywanych rozwiązaniach ustawowych planuje się położyć bardzo duży nacisk na rozwój rodzin zastępczych, przede wszystkim zawodowych, oraz rodzinnych domów dziecka. Zakłada się zwiększenie kierowanej do nich pomocy finansowej, ale także – a może przede wszystkim – wsparcia merytorycznego poprzez realną pomoc w wychowywaniu powierzonych im dzieci (m.in. szkolenia, poradnictwo, możliwość korzystania z wypoczynku, co przeciwdziałać będzie wypaleniu zawodowemu). Przewiduje się działania promocyjne, w tym rządowe programy wspierające jednostki samorządu terytorialnego w zakresie profilaktyki i pracy z rodziną, a także rozwoju rodzinnych form pieczy zastępczej. W ramach prowadzonych programów wprowadzone zostanie zatrudnienie asystentów rodziny w gminach oraz koordynatorów pieczy zastępczej na poziomie samorządu powiatowego.

Projekt zakłada znaczne ograniczenie roli placówek opiekuńczo-wychowawczych w opiece nad dzieckiem. Umieszczenie dziecka w całodobowej placówce będzie mogło mieć miejsce po wyczerpaniu możliwo-

ści zatrzymania go w rodzinie własnej lub umieszczenia w rodzinie zastępczej, lub rodzinnym domu dziecka. W instytucjonalnych formach pieczy zastępczej docelowo powinny funkcjonować tylko małe, specjalistyczne placówki o charakterze domowym, w których przebywać będzie nie więcej niż 14 dzieci. Instytucje te przeznaczone będą dla dzieci starszych (docelowo od 10. roku życia) oraz dzieci wymagających szczególnej opieki, które mają trudności w przystosowaniu się do życia rodzinnego, lub ze względu na stan zdrowia wymagają szczególnej terapii. Umieszczenie dziecka w całodobowej placówce opiekuńczo-wychowawczej będzie mogło mieć miejsce po wyczerpaniu możliwości zatrzymania go w rodzinie lub umieszczenia w rodzinie zastępczej, lub rodzinnym domu dziecka.

Zakłada się aktywny udział gmin w całym procesie wspierania rodziny z zapewnieniem dziecku pieczy zastępczej włącznie. W tym celu rodziny zastępcze spokrewnione znajdują się w gestii gmin, które będą kontrolować jakość sprawowanej nad dzieckiem opieki. Do zadań gmin należeć będzie profilaktyka i praca z rodziną – przewiduje się tu sukcesywne wprowadzanie asystenta rodzinnego. Od jakości tej pracy zależeć będzie przyszły los dziecka – czy zostanie w rodzinie, czy skierowane zostanie do pieczy zastępczej.

Motywacją dla gminy do podejmowania efektywnych działań będzie współfinansowanie pobytu dziecka w pieczy zastępczej. Już od pierwszego roku funkcjonowania ustawy gmina otrzyma środki na ten cel. W tym celu zwiększone zostaną jej dochody własne pochodzące z wpływów podatkowych. Jednocześnie odpowiednio zmniejszone zostaną dochody powiatów, gdyż ich obciążenie finansowe z tytułu pieczy zastępczej będzie znacznie mniejsze (przesunięcie spokrewnionych rodzin zastępczych do gmin, częściowy udział w finansowaniu pozostałych rodzin zastępczych).

Wskaźnik udziału gmin w dochodach z podatku dochodowego od osób fizycznych będzie korygowany w trzech etapach: od roku 2011 – na poziomie zapewniającym gminom dochody w kwocie 726 mln zł, od roku 2016 – na poziomie zapewniającym gminom dochody w kwocie 579 mln zł oraz docelowo od roku 2020 – na poziomie zapewniającym wszystkim samorządom pełną realizację przypisanych im zadań.

Dodatkowe wydatki budżetu państwa wynikać będą z wdrożenia rządowego programu wspierającego samorząd gminny i powiatowy w realizacji zadań własnych, który to program będzie realizowany w latach 2011–2013. Wartość programu rządowego w tych latach wyniesie: 2011 r. – 35 mln zł, 2012 r. – 54 mln zł, 2013 r. – 76 mln zł (program dotyczy tworzenia stanowisk asystentów, koordynatorów i szkoleń dla rodzin zastępczych).

Jednostki samorządu terytorialnego będą mogły korzystać również ze środków finansowych pochodzących z projektów realizowanych w ramach Unii Europejskiej, m.in. z Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

Planuje się, że wprowadzanie zmian w systemie pieczy zastępczej będzie dokonywać się stopniowo i będzie rozłożone na co najmniej kilka lat. Efektem prawidłowo prowadzonej pracy z rodziną powinno być pozostanie dziecka w rodzinie lub jego powrót do rodziców, jeżeli już zostało umieszczone poza rodziną.

Obecnie w Rządowym Centrum Legislacji trwają prace nad projektem ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem. Planowany termin wejścia w życie nowej ustawy to 1 stycznia 2011 r.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Lidii Staroń**

**w sprawie włączenia do sieci dróg
ekspresowych drogi S16 o przebiegu
Dolna Grupa – Grudziądz – Iława – Ostróda –
Olsztyn – Mrągowo – Ełk – Augustów –
Ogrodniki – granica państwa i uwzględnienia
jej jako strategicznej drogi krajowej na terenie
województw wschodnich (5418)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 3 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5418/09, przy którym przekazano zapytanie pani poseł Lidii Staroń w sprawie włączenia do sieci dróg ekspresowych drogi krajowej nr 16 na odcinku Dolna Grupa – Grudziądz – Iława – Ostróda – Olsztyn – Mrągowo – Ełk – Augustów – Ogrodniki – granica państwa, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Infrastruktury dostrzega potrzebę podkreślenia strategicznej roli drogi krajowej nr 16 na terenie województw wschodnich. Dlatego też resort infrastruktury uwzględnił odcinek drogi krajowej nr 16 Grudziądz – Ostróda – Olsztyn – Ełk w ramach propozycji modyfikacji rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T). Podkreślenia wymaga fakt, iż propozycji dotyczących włączenia innych dróg krajowych do transeuropejskiej sieci transportowej zgłoszonych było wiele, z których resort infrastruktury wybrał kilka najważniejszych, w tym drogę krajową nr 16. Ostateczne zmiany całej sieci autostrad i dróg ekspresowych w Polsce są uzależnione od decyzji Komisji Europejskiej w sprawie ewentualnej rewizji sieci TEN-T. Zatem po podjęciu przez Komisję Europejską decyzji w sprawie rewizji sieci TEN-T Ministerstwo Infrastruktury podejmie ostateczną decyzję co do włączenia drogi S16 do sieci dróg ekspresowych w Polsce.

Ponadto informuję, iż w trakcie prac nad rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 października

2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych (Dz. U. Nr 187, poz. 1446) były zgłaszane propozycje rozszerzenia jego zakresu o drogę S16. Jednakże propozycje te nie zostały uwzględnione ze względu na ściśle określony zakres nowelizacji przedmiotowego rozporządzenia obejmujący jedynie realizację wniosków wynikających ze „Strategii rozwoju I paneuropejskiego korytarza transportowego Via Baltica. Część I: korytarz drogowy”. Ponadto zmiany w zakresie innych dróg ekspresowych wymagałyby poważnych i długotrwałych analiz, w szczególności związanych z ponownym wykonaniem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, co było aktualnie nieuzasadnione ze względu na wysokie koszty oraz konieczność jak najpilniejszego wydania przedmiotowego projektu rozporządzenia (m.in. w związku z wezwaniem do usunięcia naruszenia wystosowanym przez Komisję Europejską w związku z realizacją przedsięwzięć polegających na rozbudowie drogi krajowej nr 8 na odcinku Białystok – Katryńka oraz Katryńka – Przewalanka, budowie obwodnicy Sztabina w ciągu drogi krajowej nr 8 oraz budowie obwodnicy Wasilkowa w ciągu drogi ekspresowej S19).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Lidii Staroń**

**w sprawie postępowania wyjaśniającego
dotyczącego aresztowania mieszkańca Ostródy
i stosowania aresztu tymczasowego przez sądy
(5419)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Lidii Staroń z dnia 9 listopada 2009 r., przekazane przy piśmie z dnia 3 grudnia 2009 r., nr SPS-024-5419/09, w sprawie postępowania wyjaśniającego dotyczącego aresztowania mieszkańca Ostródy i stosowania aresztu tymczasowego przez sądy, uprzejmie informuję, że na podstawie materiałów przedstawionych przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku poczyniono następujące ustalenia.

Prokuratura Rejonowa w Ostródzie prowadzi śledztwo nr 1 Ds 1630/09 przeciwko K. P. i K. D. podejrzanym o dokonanie zabójstwa M. G., tj. o czyn z art. 148 § 1 K.k. W dniu 12 września 2009 r. do tej sprawy został zatrzymany S. K., na którego udział w

zbrodni wskazał w swoich wyjaśnieniach podejrzany K. P. Po zatrzymaniu, tego samego dnia, wyżej wymieniony był przesłuchiwany przez funkcjonariuszy Policji w charakterze świadka, z uprzedzeniem o treści art. 183 § 1 K.p.k., a następnie, 14 września 2009 r., przez prokuratora, w charakterze podejrzanego o czyn z art. 148 § 1 K.k. Kolejne przesłuchanie odbyło się w dniu 15 września 2009 r. podczas posiedzenia sądowego w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania.

Podstawą do wystąpienia prokuratora rejonowego w Ostródzie w wnioskiem o zastosowanie wobec S. K., podejrzanego o czyn z art. 148 § 1 K.k., środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania był zgromadzony na tamtym etapie śledztwa materiał dowodowy. Przede wszystkim stanowiły go wyjaśnienia współpodejrzanego K. P. oraz treść eksperymentu procesowego obrazującego przebieg zdarzenia z udziałem w nim podejrzanego, a nadto zeznania świadka A. Z. Formalnymi przesłankami zastosowania tymczasowego aresztowania były: grożąca podejrzanemu surowa kara i obawa mactwa procesowego. Odnosnie do podanego przez S. K. alibi prokurator stwierdził, że wynika ono z zeznań osoby najbliższej dla podejrzanego, siostry G. K., i dlatego należy podchodzić do tego faktu z dużą dozą ostrożności. Stanowisko to podzielił Sąd Rejonowy w Ostródzie, który postanowieniem z dnia 15 września 2009 r., sygn. akt II Kp 361/09, zastosował wobec wyżej wymienionego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy.

W wyniku dalszych czynności procesowych w sprawie 1 Ds 1630/09, a zwłaszcza wobec zmiany wyjaśnień przez K. P. oraz poczynienia ustaleń co do udziału w zabójstwie K. D., prokurator rejonowy w Ostródzie, po ponownej analizie materiału dowodowego, w dniu 24 września 2009 r. podjął decyzję o uchyleniu wobec S. K. tymczasowego aresztowania.

Odnosząc się do pytania drugiego zawartego w zapytaniu poseł Lidii Staroń, uprzejmie informuję, że dotychczas nie było prowadzone postępowanie wyjaśniające w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariuszy Policji, ponieważ S. K. ani w trakcie przesłuchania przez prokuratora, ani w toku posiedzenia sądowego nie zgłaszał żadnych uwag odnośnie do sposobu traktowania go w czasie zatrzymania. Dopiero w dniu 26 września 2009 r. do Prokuratury Rejonowej w Ostródzie wpłynęły 2 pisma wyżej wymienionego wskazujące na niewłaściwe traktowanie go przez funkcjonariuszy Policji w Ostródzie oraz służbę więzienną w Areszcie Śledczym w Olsztynie. Wobec stwierdzenia, że pisma te nie były podpisane przez nadawcę, wezwano S. K. do uzupełnienia tego braku, co w chwili obecnej zostało już uczynione.

Z uwagi na fakt, iż akta sprawy 1 Ds 1630/09 znajdują się w Sądzie Okręgowym w Elblągu, gdzie zostały przesłane wraz z wnioskami o przedłużenie czasu trwania tymczasowego aresztowania wobec dwóch występujących w śledztwie podejrzanych, K.

P. i K. D., dopiero po ich zwrocie z sądu zostanie podjęta decyzja w przedmiocie wyłączenia do odrębnego postępowania wątków dotyczących ewentualnego popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 K.k. przez funkcjonariuszy Policji z KPP w Ostródzie oraz Służby Więziennej w Olsztynie. Należy natomiast nadmienić, że przedmiotem wyjaśnień w toku postępowania służbowego, wdrożonego na polecenie Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w Warszawie, była kwestia pozbawienia podejrzanego prawa do złożenia zażalenia na zastosowanie tymczasowego aresztowania. Poczynione w tym zakresie ustalenia nie wykazały, aby funkcjonariusze Służby Więziennej w Areszcie Śledczym w Olsztynie uniemożliwiali lub utrudniali skierowanie przedmiotowego zażalenia.

Ustosunkowując się do pytania trzeciego, wyjaśniam, że po zwrocie akt sprawy 1 Ds 1630/09 z sądu i dokonaniu ich analizy w Prokuraturze Apelacyjnej w Gdańsku będzie możliwa również ocena wniosku z dnia 14 września 2009 r. nr 1 Ds 1630/09, złożonego przez prokuratora rejonowego w Ostródzie do miejscowego sądu rejonowego o zastosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do S. K. Należy podkreślić, iż wstępnie prokurator apelacyjny w Gdańsku podał w wątpliwość okoliczność, czy faktycznie były podstawy do zatrzymania S. K., skoro po wykonaniu tej czynności nie przedstawiono mu zarzutu popełnienia przestępstwa. Za nieprawidłowy uznano również fakt przesłuchania wyżej wymienionego w charakterze świadka w trybie art. 183 § 1 K.p.k. Zatem niezbędne wydaje się przeanalizowanie materiałów zgromadzonych w sprawie przed i po zatrzymaniu S. K. i w zależności od poczynionych ustaleń wyłączenie materiałów do odrębnego postępowania nie tylko w kierunku art. 231 § 1 K.k., ale również przestępstwa bezprawnego pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, zobowiązano prokuratora okręgowego w Elblągu do niezwłocznego nadesłania akt przedmiotowego śledztwa, po ich zwrocie z sądu, do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku w celu poddania ich badaniom. Dopiero szczegółowa analiza przebiegu śledztwa 1 Ds 1630/09, a także wdrożone na podstawie jej wyników oraz pism S. K. z dnia 26 września 2009 r. postępowanie o czyn z art. 231 § 1 K.k. i inne pozwolą na udzielenie odpowiedzi na pierwsze z pytań poseł Lidii Staroń o przebieg opisanego zdarzenia z udziałem S. K.

Z uwagi na to, że wyjaśnienie powyższych okoliczności wymaga określonego czasu, uzupełniającą odpowiedź na postawione w piśmie z dnia 9 listopada br. pytania prokurator apelacyjny w Gdańsku przekaże poseł Lidii Staroń w terminie późniejszym.

Z poważaniem

Prokurator krajowy,
zastępca prokuratora generalnego
Edward Zalewski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Katulskiego

w sprawie ewentualnych planów Ministerstwa
Obrony Narodowej związanych z likwidacją
Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy (5420)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Katulskiego w sprawie ewentualnych planów Ministerstwa Obrony Narodowej związanych z likwidacją Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy (SPS-024-5420/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dokumentach planistycznych opracowanych w Sztapie Generalnym Wojska Polskiego ujęte zostały (na podstawie wniosków zgłoszonych przez dysponenta środków etatowych dyrektora Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości) przedsięwzięcia dotyczące rozformowania trzech wojskowych sądów garnizonowych, w tym m.in. Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy.

Projekt rozporządzenia ministra obrony narodowej w sprawie zniesienia niektórych wojskowych sądów garnizonowych oraz zmiany rozporządzenia w sprawie utworzenia sądów wojskowych oraz określenia ich siedzib i obszarów właściwości (przewidujący m.in. rozformowanie Wojskowych Sądów Garnizonowych w Bydgoszczy, Krakowie i Zielonej Górze) znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Powyższe zamierzenie podyktowane jest koniecznością dostosowania liczby sądów wojskowych i terytorialnego zakresu ich działania do obecnego stanu przestępczości w podległych jednostkach wojskowych i związanego z nim obciążenia poszczególnych sądów. Wynika to w szczególności z ograniczenia jurysdykcji sądów wojskowych w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. nowelizacji ustaw: z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.), z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, ze zm.) oraz z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, ze zm.). Spowodowało to zauważalny spadek liczby prawomocnych skazań przez sądy wojskowe w pierwszym półroczu 2009 r. w porównaniu do analogicznego okresu w 2008 r. Badania przeprowadzone przez Biuro Analiz i Etatyżacji Sądownictwa Powszechnego Ministerstwa Sprawiedliwości wykazały, że sądy wojskowe są obciążone zbyt małą liczbą spraw karnych i wykroczeniowych (kilka w skali miesiąca) oraz w porównaniu z innymi sądami są sądami drastycznie przeetatyzowanymi z dużymi różnicami w obciążeniu.

W przypadku zniesienia poszczególnych wojskowych sądów garnizonowych do zatrudnionych w nich sędziów i pracowników będą miały zastosowanie ure-

gulowania ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1676, ze zm.), ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.), a także ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. Nr 162, poz. 1125, ze zm.).

Zamiarem projektodawców wspomnianego projektu rozporządzenia jest maksymalne zagospodarowanie zasobów kadrowych likwidowanych sądów, co ma nastąpić na podstawie równoległe prowadzonych prac legislacyjnych znajdujących się na etapie uzgodnień międzyresortowych w postaci projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów wojskowych, przewidującego m.in. możliwość przejścia sędziów wojskowych znoszonych sądów wojskowych w szeregi kadry orzeczniczej w sądach powszechnych oraz pierwszeństwo w zatrudnieniu w nich urzędników i pracowników znoszonych sądów.

Odnosząc się do kwestii likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy, pragnę wskazać, że kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej ma świadomość faktu, iż może to wywołać obawy społeczności lokalnej, dlatego też wszelkie decyzje w tej sprawie poprzedzone były wnikliwą i rzetelną oceną, także z uwzględnieniem interesów regionu. Należy nadmienić, że wszystkie zmiany skutkujące rozformowaniem powyższego sądu poddane zostały wszechstronnym analizom, ze szczególnym uwzględnieniem zasady koszt-efekt w kontekście ponoszonych nakładów finansowych z budżetu państwa.

Pragnę jednocześnie zauważyć, że nie jest zamiarem resortu obrony narodowej osłabianie pozycji Bydgoszczy jako ważnego centrum wojskowego. Wrazem tego jest planowane utworzenie w tym miejscu (do dnia 31 grudnia 2011 r.) nowej jednostki wojskowej – Centrum Doktryny i Szkolenia Sił Zbrojnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 15 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie wejścia w życie tzw. odwróconej
hipoteki dla osób starszych i samotnych
powyżej 62. roku życia (5422)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka przekazany mi pismem z dnia 3 grudnia 2009 r. (pi-

smo nr SPS-024-5422/09) w sprawie wejścia w życie tzw. odwróconej hipoteki dla osób starszych i samotnych powyżej 62. roku życia uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Odwrócony kredyt hipoteczny jest rodzajem umowy kredytu hipotecznego adresowanym do osób starszych posiadających prawo własności nieruchomości lub inne określone prawo do nieruchomości, np. prawo wieczystego użytkowania czy spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. Instrument ten umożliwia uwolnienie kapitału zakumulowanego w nieruchomości, dając seniorom dostęp do dodatkowych środków finansowych. Odwrotny charakter tego typu kredytów polega na tym, że osoba starsza otrzymuje od instytucji kredytującej wypłatę z tytułu zawartej umowy kredytu, najczęściej jednorazowo lub w formie świadczeń okresowych, nie jest natomiast zobligowana do spłaty kredytu. Jednocześnie kredytobiorca zachowuje posiadane prawo do nieruchomości aż do chwili swojej śmierci, natomiast na nieruchomości ustanowiona zostaje hipoteka na rzecz instytucji kredytującej, zabezpieczająca spłatę kredytu. Po śmierci kredytobiorcy instytucja kredytująca zaspokaja swoje roszczenie z kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości, na której ustanowiono zabezpieczenie hipoteczne.

W chwili obecnej brak jest w polskim porządku prawnym przepisów regulujących innowacyjną usługę finansową, jaką jest odwrócony kredyt hipoteczny, natomiast na podstawie aktualnie obowiązujących regulacji prawnych nie jest możliwe oferowanie takiej usługi, w szczególności z uwagi na brak mechanizmów zapewniających skuteczne i szybkie zaspokojenie roszczenia kredytodawcy po śmierci kredytobiorcy. W związku z powyższym instytucje finansowe działające na polskim rynku nie oferują obecnie odwróconych kredytów hipotecznych.

Natomiast w ostatnim czasie na polskim rynku pojawił się instrument o charakterze zbliżonym do odwróconego kredytu hipotecznego, tj. mający na celu wypłatę dożywotniej renty z nieruchomości, ale o zupełnie odmiennej konstrukcji, którego nie należy utożsamiać z odwróconym kredytem hipotecznym. Oferowane rozwiązanie jest bowiem opartą na przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) transakcją sprzedaży nieruchomości z prawem dożywocia, przy czym świadczenia z tytułu dożywocia mają postać dożywotniej renty. Powyższe umowy oferowane są przez firmy spoza sektora finansowego, które nie podlegają szczególnym regulacjom ani nadzorowi ze strony Komisji Nadzoru Finansowego.

Mając na uwadze zainteresowanie instytucją odwróconego kredytu hipotecznego zgłaszane zarówno przez potencjalnych beneficjentów, jak również przez podmioty sektora bankowego, a jednocześnie uwzględniając brak regulacji dla tego rodzaju usługi, Ministerstwo Finansów podjęło inicjatywę opracowania przepisów prawnych sankcjonujących odwrócony kredyt hipoteczny. Wstępne propozycje rozwiązań

opracowane zostały w gronie ekspertów reprezentujących podmioty rynku finansowego, organy nadzorcze, inne zainteresowane resorty oraz parlament (Parlamentarny Zespół ds. Osób Starszych). W oparciu o wnioski z tych prac Ministerstwo Finansów we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości przygotowuje aktualnie projekt założeń ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym. W I półroczu 2010 r. planowane jest przedstawienie projektu Radzie Ministrów. Należy zauważyć, że jednym z podstawowych założeń projektu jest ograniczenie możliwości udzielania odwróconych kredytów hipotecznych wyłącznie do banków oraz innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, podlegających nadzorowi finansowemu i posiadających odpowiednie wyposażenie kapitałowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 17 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie przyznania środków na 2010 r.
na dokończenie budowy sali koncertowej
Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia
im. F. Chopina w Wejherowie (5423)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na kolejne zapytanie pana posła Jerzego Budnika w sprawie przyznania środków budżetowych z przeznaczeniem na dokończenie budowy sali koncertowej Państwowej Szkoły Muzycznej I stopnia im. F. Chopina w Wejherowie przekazane pismem o sygnaturze SPS-024-5423/09 z dnia 3 grudnia 2009 r., chciałbym przekazać następujące informacje.

Zgodnie z poprzednim pismem skierowanym do pana posła potwierdzam przyznanie szkole muzycznej w Wejherowie kwoty w wysokości 610 000 zł celem umożliwienia sfinansowania zrealizowanych prac inwestycyjnych.

Jednocześnie informuję, że w projekcie budżetu na rok 2010 uwzględniono kwotę w wysokości 1 000 000 zł, co pozwoli na wykonanie kolejnych, wynikających z harmonogramu, zadań przewidzianych do realizacji, jednakże ostateczne zakończenie tej inwestycji przewidziane jest w roku 2011 (kwota 1 690 000 zł).

Powyższe działanie podyktowane jest koniecznością skracania cyklu realizacji inwestycji już wcze-

śniej rozpoczętych, których zakończenie przewidywane jest w roku 2010.

Pragnę nadmienić, iż w roku przyszłym planowane jest zakończenie i oddanie do użytku czterech obiektów dydaktycznych szkół artystycznych stopnia podstawowego i średniego.

Pragnę również poinformować, iż budowana przy szkole muzycznej w Wejherowie sala koncertowa służyć będzie nie tylko potrzebom szkoły, ale również społeczności lokalnej regionu, zatem sądzę, iż zasadnym byłoby pozyskanie na rok 2010 brakującej kwoty ze strony władz samorządowych, co umożliwiłoby zakończenie tej inwestycji już w roku przyszłym.

Będę wdzięczny panu posłowi za pomoc w realizacji tej cennej inicjatywy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie naboru do zawodowej służby
wojskowej w 2010 r. (5424)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Romualda K. Ajchlera w sprawie naboru do zawodowej służby wojskowej w 2010 r. (SPS-024-5424/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z rządowym „Programem profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2008–2010”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 5 sierpnia 2008 r., liczebność Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na koniec 2010 r. kształtować się będzie na poziomie do 120 tys. żołnierzy, w tym do 100 tys. żołnierzy służby czynnej i do 20 tys. żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych.

Uzupełnianie stanów osobowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowane jest w oparciu o aktualne potrzeby armii i jej zasoby kadrowe oraz wymogi należytego zabezpieczenia logistycznego umożliwiającego prawidłowe funkcjonowanie poszczególnych jednostek wojskowych.

Mając na względzie wskazane powyżej uwarunkowania, w resorcie obrony narodowej dokonano analizy potrzeb w zakresie naboru do zawodowej służby wojskowej w 2010 r., przy uwzględnieniu planowanych zwolnień z zawodowej służby wojskowej w przyszłym roku.

W 2010 r. przewiduje się uzupełnienie absolwentami uczelni wojskowych i szkół podoficerskich ok. 600 stanowisk służbowych w korpusach oficerów oraz podoficerów. Ponadto w pierwszej kolejności „zagospodarowywani” będą żołnierze, którzy utracili swoje dotychczasowe stanowiska służbowe w związku z dokonującymi się zmianami organizacyjnymi w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jak również będzie istniała konieczność wyznaczania na stanowiska służbowe oficerów i podoficerów, którym kończy się kadencja na stanowiskach służbowych poza granicami kraju. W 2010 r., zgodnie z decyzją nr 345/MON ministra obrony narodowej z dnia 9 października 2009 r. w sprawie naboru kandydatów do uczelni wojskowych w 2010 r. (Dz. Urz. MON Nr 19, poz. 215), przeprowadzi się nabór do Akademii Marynarki Wojennej w Gdyni, Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie, Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie oraz Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Lądowych we Wrocławiu.

Nabór do uczelni będzie przeprowadzony:

1) na studia stacjonarne dla absolwentów szkół ponadgimnazjalnych posiadających świadectwo dojrzałości – na pierwszy rok studiów;

2) do studium oficerskiego:

a) dla cywilnych absolwentów uczelni wyższych posiadających dyplom ukończenia studiów wyższych,

b) dla podoficerów i szeregowych zawodowych posiadających:

— dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku i w specjalności przydatnej w określonym korpusie osobowym

albo

— dyplom ukończenia studiów wyższych oraz kwalifikacje i doświadczenie praktyczne w specjalności przydatnej w określonym korpusie osobowym,

c) dla absolwentów uczelni medycznych;

3) dla studentów uczelni medycznych oraz kandydatów, którzy będą ubiegać się o przyjęcie w ramach limitu miejsc ministra obrony narodowej na pierwszy rok studiów stacjonarnych na Uniwersytecie Medycznym w Łodzi.

We wspomnianej decyzji określono termin składania wniosków przez kandydatów do zawodowej służby wojskowej do komendantów (rektorów) uczelni wojskowych do dnia 31 marca 2010 r.

Określone powyżej zasady i liczebność naboru do zawodowej służby wojskowej dostosowane są do środków finansowych określonych w projekcie decyzji budżetowej MON na 2010 r.

W 2010 r. limity przyjęć do uczelni wojskowych kandydatów na żołnierzy zawodowych, zgodnie z decyzją w sprawie naboru kandydatów do uczelni wojskowych w 2010 r., kształtują się w sposób następujący:

1) Akademia Marynarki Wojennej (studia stacjonarne) – 40;

2) Wojskowa Akademia Techniczna (studia stacjonarne) – 169;

3) Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Lądowych:

— studia stacjonarne – 55,

— liczba miejsc dla kandydatów na żołnierzy zawodowych rekrutowanych spośród studentów uczelni medycznych na rok akademicki 2010/2011 – 50,

— liczba miejsc dla kandydatów na żołnierzy zawodowych ubiegających się o przyjęcie w ramach limitu miejsc ministra obrony narodowej na pierwszy rok studiów stacjonarnych na Uniwersytecie Medycznym w Łodzi na rok akademicki 2010/2011 (grupa lekarzy) – 60,

— liczba miejsc dla kandydatów na żołnierzy zawodowych do studium oficerskiego w 2010 r. – 20;

4) Wyższa Szkoła Oficerska Sił Powietrznych:

— studia stacjonarne – 55,

— liczba miejsc dla kandydatów na żołnierzy zawodowych do studium oficerskiego w 2010 r. – 68.

Biorąc pod uwagę kształtowanie się stanu ewidencyjnego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz możliwości budżetowe resortu obrony narodowej, w październiku br. minister obrony narodowej podjął decyzję o rozpoczęciu procedury powołania sześciuset żołnierzy rezerwy do zawodowej służby wojskowej w korpusie szeregowych zawodowych oraz o uruchomieniu z dniem 15 grudnia 2009 r. kolejnego naboru żołnierzy rezerwy do tego korpusu na poziomie do jednego tysiąca ochotników. Realizacja przedmiotowego zadania przez poszczególne rodzaje Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (równorzędne) będzie kontynuowana w styczniu 2010 r.

Odnosząc się do pytania pana posła Romualda Ajchlera dotyczącego konieczności ponownego składania wniosków o powołanie do zawodowej służby wojskowej przez osoby, które już je złożyły w wojskowych komendach uzupełnień, wskazać należy, że w takich przypadkach mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.).

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wejdą bowiem w życie przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustany o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 669). Nowe przepisy wprowadzają m.in. kontraktową służbę wojskową, wyłącznie administracyjną formę powstania stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej, uelastyczniają działalność kadrową, rozszerzają regulacje dotyczące służby kobiet w wojsku, a także skuteczniejszy system motywacyjny.

Wymienione uregulowania nie powodują konieczności ponownego składania dokumentacji przez kandydata do zawodowej służby wojskowej, w sytuacji gdy strona nie otrzymała rozstrzygnięcia w sprawie, może jedynie zaistnieć potrzeba aktualizacji dokumentacji – stosownie do zmian w statusie formalnoprawnym ochotnika.

Nadal organami prowadzącymi rekrutację i nabór ochotników do zawodowej służby wojskowej będą dowódcy jednostek wojskowych (spośród żołnierzy czynnej służby wojskowej) oraz wojskowi komendan-

ci uzupełnień (spośród żołnierzy rezerwy i innych osób, które nie odbywały służby wojskowej).

Warunkiem przyjęcia do służby kontraktowej będzie zawarcie kontraktu między ochotnikiem a dowódcą jednostki wojskowej lub innym uprawnionym organem.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Stanisław Jerzy Komorowski

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie budżetu Policji na 2010 r.
w kontekście przygotowań do Euro 2012 (5425)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 grudnia 2009 r. (sygn. SPS-024-5425/09) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Romualda Ajchlera w sprawie budżetu Policji na 2010 r. w kontekście przygotowań do Euro 2012 uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie podkreślić należy, iż limit wydatków finansowych Policji określa co roku ustawa budżetowa. Obecnie trwają prace nad ustawą budżetową na 2010 r.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w ramach projektowanego limitu finansowego dla Policji na 2010 r. w pełnym zakresie zostały zabezpieczone środki finansowe na bieżącą wypłatę świadczeń dla policjantów.

Odnosząc się do kwestii przyjęcia nowych funkcjonariuszy do służby w Policji, uprzejmie informuję, iż do dnia 30 listopada 2009 r. do służby w Policji zostało przyjętych – zarówno w ramach procedury konkursowej, jak również w ramach służby kandydackiej w oddziałach prewencji Policji – 2698 osób. Komendant główny Policji wyznaczył kolejny termin przyjęcia do służby w Policji na dzień 31 grudnia 2009 r., w ramach którego do służby w Policji ma zostać przyjętych 1020 osób. W 2010 r. przyjęcia do służby w Policji będą realizowane w oparciu o bieżącą analizę stanu zatrudnienia w Policji. Na podstawie przedmiotowej analizy komendant główny Policji będzie podejmował decyzję dotyczącą ewentualnych terminów i limitów przyjęć do służby w Policji. W związku z powyższym w chwili obecnej

nie istnieje możliwość precyzyjnego określenia liczby osób, która zostanie przyjęta do służby w Policji w latach 2010–2012.

Jednocześnie należy wskazać, iż finansowanie przedsięwzięć związanych z podniesieniem jakości infrastruktury i wyposażenia służb podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 odbywa się ze środków pozabudżetowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” we wrześniu 2009 r. złożyło wniosek o dofinansowanie projektu ogólnokrajowego cyfrowego systemu łączności radiowej (OCSLR). Celem projektu jest stworzenie nowoczesnej, bezprzewodowej platformy komunikacyjnej zapewniającej sprawną i bezpieczną wymianę informacji pomiędzy podmiotami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo i ratownictwo. Pierwszy etap przedmiotowego projektu odnosi się do miast gospodarzy Euro 2012, co niewątpliwie wpłynie na poprawę bezpieczeństwa turnieju.

W ramach projektu: ogólnopolska sieć teleinformatyczna na potrzeby obsługi numeru alarmowego 112 finansowanego z Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” budowana jest nowoczesna sieć teleinformatyczna zwiększająca efektywność służb porządku publicznego i ratownictwa zaangażowanych w obsługę wywołań alarmowych 112.

W ramach projektu dotyczącego systemu informatycznego powiadamiania ratunkowego planowana jest budowa infrastruktury wspierającej służby porządku publicznego oraz ratownictwa w zakresie obsługi wywołań na numer 112 i inne numery alarmowe. Projekt dotyczy budowy i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego (CPR) oraz wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (WCPR). Przedmiotowy projekt będzie dofinansowany ze środków pochodzących z Unii Europejskiej – Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

Ponadto uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji – w ramach prac nad planem finansowania zadań związanych z bezpieczeństwem UEFA EURO 2012 – podejmowane są działania mające na celu zapewnienie dodatkowych środków finansowych, w tym m.in. Policji na realizację zadań bezpośrednio związanych z Euro 2012, w tym w zakresie działań zabezpieczających i ochronnych, logistyki, sprzętu, obiektów, działalności informacyjnej i medialnej.

Dodatkowo wskazać należy, iż w ramach nowelizacji ustawy o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2009” (Dz. U. z 2007 r. Nr 35, poz. 213, z późn. zm.) nastąpiło przesunięcie środków finansowych z 2009 r. na lata 2010–2011 w łącznej kwocie ok. 600 mln zł. Przedmiotowe środki finansowe mogą zostać wykorzystane na realizację zadań związanych z wymianą wyposażenia i sprzętu oraz modernizacją infrastruktury

tury niezbędnej do zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas Euro 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**zastępcy prokuratora generalnego
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie usunięcia prokuratora
z wydziału ds. przestępczości zorganizowanej
Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach oraz
przyczyn wszczęcia postępowań służbowych
wobec prokuratorów będących we władzach
stowarzyszenia „Ad Vocem” (5426)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przez pana marszałka Krzysztofa Putrę, przy piśmie nr SPS-024-5426/09 z dnia 3 grudnia 2009 r., zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka dotyczące usunięcia prokuratora A. R. z Wydziału do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach oraz przyczyn wszczynania postępowań służbowych wobec prokuratorów będących we władzach stowarzyszenia „Ad Vocem”, podnieść przede wszystkim należy, że zagadnienia poruszone w zapytaniu były już przedmiotem badania i odpowiedzi udzielonej w dniu 17 sierpnia 2009 r. na zapytanie posła Tadeusza Wity, w dniu 25 sierpnia 2009 r. na pismo posła Przemysława Gosiewskiego skierowane w imieniu Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość oraz przedmiotem wyjaśnień zastępcy prokuratora generalnego Jerzego Szymańskiego podczas posiedzenia Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka poświęconego odsunięciu A. R. od prowadzenia śledztwa w sprawie Ap V Ds. 6/09 przeciwko M. D. i innym, jak również odpowiedzi przekazanej stowarzyszeniu „Ad Vocem”.

Ponownie zatem niezbędne jest podkreślenie przy przedstawieniu tych samych argumentów, że prokurator apelacyjny, jako kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, jest odpowiedzialny za sprawne funkcjonowanie tej jednostki i prawidłową, jednolitą realizację zadań ustawowych prokuratury w obszarze działania danej prokuratury apelacyjnej. Z odpowiedzialnością wiąże się uprawnienia między innymi do podejmowania suwerennych decyzji kadrowych pozostających w kompetencji prokuratora apelacyjnego jako przełożonego i zwierzchnika służbowego.

Z dniem 1 kwietnia 2009 r. dotychczasowe wydziały zamiejskowe Biura do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Prokuratury Krajowej zostały prze-

kształcone w wydziały V do spraw przestępczości zorganizowanej i korupcji prokuratur apelacyjnych. W pierwszym okresie ich funkcjonowania prokuratorzy apelacyjni poza koniecznością zapoznania się ze sprawami prowadzonymi w wydziałach dokonywali również oceny pracy osób wykonujących w nich czynności służbowe.

Prokurator apelacyjny w Katowicach zarządzeniem nr 8/09 z dnia 30 czerwca 2009 r. ustalił nowe zadania dla prokuratora A. R. poprzez powierzenie mu czynności w Wydziale I Organizacyjnym w ramach Działu Nadzoru. Decyzja ta pozostawała, jak to już wyżej wskazałem, w ramach władztwa prokuratora apelacyjnego w Katowicach i była podyktowana względami merytorycznymi oraz potrzebą zapewnienia prawidłowego działania ww. prokuratury.

Prokurator apelacyjny w Katowicach, po utworzeniu Wydziału V do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji, przeprowadził analizę śledztw najdłużej prowadzonych w wydziale V, w tym sprawy Ap V Ds 6/09 przeciwko M. D. i innym, której referentem był prokurator A. R. Po zapoznaniu się z planem śledztwa i przyjętymi referatami przesunął A. R. do innego wydziału. Powodem takiej decyzji były zastrzeżenia co do prawidłowości i poziomu podejmowanych w śledztwie czynności oraz mało efektywny sposób wyjaśniania licznych wątków objętych, poza głównym wątkiem przeciwko podejrzanym, przedmiotem śledztwa Ap V Ds 6/09. Potwierdzeniem stwierdzonych uchybień jest uznanie przez Sąd Apelacyjny w Katowicach skarg dwóch podejrzanych na występującą w powyższym śledztwie przewlekłość za zasadne i polecenie zakończenia postępowania przygotowawczego w wątkach dotyczących tych podejrzanych w określonym terminie. Nadto sądy apelacyjne w Katowicach i Warszawie zasądziły od Skarbu Państwa na rzecz kolejnych dwóch podejrzanych kwoty po 3000 zł i 10 000 zł jako zadośćuczynienie za krzywdę, jaką ponieśli w związku ze stwierdzoną przewlekłością w śledztwie.

Zmiana referenta powyższego śledztwa była zatem podyktowana przede wszystkim dobrem prowadzonego postępowania. Wiązała się również z brakiem kadrowymi w Dziale Nadzoru, przy czym niezbędne jest podkreślenie, że w dziale tym co do zasady nie są nadzorowane śledztwa o tak skomplikowanym charakterze jak śledztwo Ap V Ds 6/09.

Odnosząc się do drugiego zagadnienia zawartego w zapytaniu pana posła Arkadiusza Mularczyka, związanego z wydaniem prokuratorowi A. R. polecenia w trybie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.) uchylecia środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego, zauważyć należy, że ustalenia poczynione w tym zakresie pozwalają stwierdzić, że było ono merytorycznie uzasadnione, wydane prawidłowo i przez uprawniony podmiot. Zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3 cytowanej ustawy prokurator obowiązany jest wykonywać zarządzenia, wytyczne i polecenia przełożonego prokuratora. Polec-

nie dotyczące treści czynności procesowej prokurator przełożony wydaje na piśmie, a na żądanie prokuratora – wraz z uzasadnieniem. Jeżeli prokurator nie zgadza się z poleceniem, może żądać zmiany polecenia lub wyłączenia go od wykonania czynności lub od udziału w sprawie. O wyłączeniu rozstrzyga ostatecznie prokurator bezpośrednio przełożony w stosunku do prokuratora, który wydał polecenie. Wszelkie procedury związane z wydaniem polecenia A. R. oraz jego żądaniem zmiany polecenia i wyłączenia go od wykonania czynności zostały w pełni zachowane.

W omawianym zakresie ustalono, że w dniu 10 czerwca 2009 r. zastępca prokuratora apelacyjnego w Katowicach wydał prokuratorowi A. R. na piśmie polecenie uchylenia środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego zastosowanego wobec jednej z podejrzanych w sprawie Ap V Ds 6/09. Na wniosek prokuratora A. R. polecenie to zostało pisemnie uzasadnione. Wobec złożenia przez A. R. żądania zmiany polecenia i wyłączenia go od wykonania czynności prokurator apelacyjny w Katowicach zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2009 r. odmówił zmiany decyzji i rozstrzygnął o wyłączeniu prokuratora A. R. od wykonania czynności będącej przedmiotem polecenia.

W oparciu o zarządzenie nr 5/09 prokuratora apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie podziału zadań i czynności kierownictwa oraz prokuratorów Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach ustalono, że zastępca prokuratora apelacyjnego w Katowicach Marek Wójcik sprawuje bezpośredni nadzór nad pracą Wydziału V do Spraw Przesiępczości Zorganizowanej i Korupcji oraz że w tym zakresie jest prokuratorem przełożonym prokuratorów Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach.

Treść zarządzenia nr 5/09 prokuratora apelacyjnego pozwala na przyjęcie, że zastępca prokuratora apelacyjnego Marek Wójcik był podmiotem uprawnionym do wydania polecenia prokuratorowi A. R. w trybie art. 8 ust. 2 ustawy o prokuraturze, jak również na ustalenie kto jest prokuratorem bezpośrednio przełożonym, posiadającym kompetencje do rozstrzygnięcia żądania złożonego w trybie art. 8 ust. 3 ww. ustawy. Godzi się również zauważyć, że prokurator apelacyjny, zgodnie z dyspozycją art. 17a ust. 3 pkt 5, jest prokuratorem bezpośrednio przełożonym w stosunku do prokuratorów pełniących czynności w prokuraturze apelacyjnej.

Środki zapobiegawcze mają być z założenia stosowane jedynie w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Organ procesowy ma obowiązek ciągłego kontrolowania zasadności stosowania środka zapobiegawczego. Z dyspozycji art. 253 § 1 Kodeksu postępowania karnego wynika bowiem zasadnicza dyrektywa – niezwłocznego uchylenia lub zmiany środka, jeżeli ustaną przyczyny, skutek których został on zastosowany, lub powstaną przyczyny uzasadniające jego uchylenie lub zmianę. Taka sytuacja zaistniała w śledztwie Ap V Ds. 6/09 wobec jednej z podejrzanych. Ustały bowiem przesłanki szczególne zastosowania poręczenia majątkowego, zwłaszcza obawa

utrudniania postępowania karnego z uwagi na zakończenie inicjatywy dowodowej oraz postawę podejrzanej. Nadto waga przedstawionego zarzutu nie dawała podstaw do przyjęcia, że w przypadku uznania przez sąd winy podejrzanej zostanie realnie wymierzona surowa kara. Dlatego też prawidłowo wydane i merytorycznie uzasadnione polecenie nie może być uznane za godzące w niezależność prokuratora.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że rzecznik dyscyplinarny prokuratora generalnego, jak również Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym nie prowadzą postępowań dyscyplinarnych wobec prokuratorów będących we władzach Niezależnego Stowarzyszenia Prokuratorów „Ad Vocem”.

Natomiast rzecznik dyscyplinarny Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi prowadzi 2 postępowania wyjaśniające dotyczące pani prokurator M. B., prezesa Niezależnego Stowarzyszenia Prokuratorów „Ad Vocem”. Pierwsze, o sygn. Ap I K 111 OM3/09, zostało wszczęte w dniu 11 sierpnia 2009 r. i ma celu ustalenie czy M. B. dopuściła się przewinień dyscyplinarnych polegających na naruszeniu obowiązku wynikającego z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze. Drugie z prowadzonych postępowań wyjaśniających, o sygn. akt Ap I K 111 OM15/09, jest wynikiem połączenia w jedno dwóch postępowań wyjaśniających, uprzednio wszczętych przez rzecznika dyscyplinarnego Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach:

— w dniu 27 kwietnia 2009 r. w sprawie oczywistej i rażącej obrazy przepisów ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631, z późn. zm.) w toku śledztw V Ds. 4/06, V Ds. 72/06 i V Ds. 7/07 Prokuratury Okręgowej w Bielsku Białej,

— w dniu 24 lipca 2009 r. po zawiadomieniu wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach o rażącym naruszeniu obowiązków służbowych przez prokuratorów prowadzących śledztwo o sygn. akt V Ds. 29/06 Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej.

Obydwa postępowania wyjaśniające, które toczą się z wyłączeniem jawności, związane są podmiotowo z M. B., albowiem w czasie gdy zaistniały delikty będące ich przedmiotem, pełniła ona funkcję prokuratora okręgowego w Bielsku-Białej, z tytułu której to funkcji sprawowała nadzór nad prowadzonymi śledztwami w ww. prokuraturze.

Nadto informuję, że nie znalazłem podstaw prawnych do przesłania odpowiedzi na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka skierowanej do Pana Marszałka Niezależnemu Stowarzyszeniu Prokuratorów „Ad Vocem”.

Z poważaniem

Zastępca Prokuratora Generalnego
Andrzej Pogorzelski

Warszawa, dnia 28 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie planowanej likwidacji Komisariatu
Policji w Poroninie i przemianowania Komendy
Powiatowej Policji w Zakopanem na komisariat
(5428)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 3 grudnia 2009 r. (sygn. SPS-024-5428/09) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Arkadiusza Mularczyka w sprawie planowanej likwidacji Komisariatu Policji w Poroninie i przemianowania Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem na komisariat, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż zamierza ona wprowadzić określone modyfikacje funkcjonowania Policji na terenie właściwości miejscowej Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem. Planowane zmiany organizacyjno-etatowe spowodowane są koniecznością zmodyfikowania struktur Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem w celu dostosowania jej do zmieniających się zadań, a w szczególności do zwiększenia efektywności pracy pełniących tam służbę policjantów oraz zapewnienia właściwego nadzoru. Zmiany te stanowią również próbę racjonalizacji kosztów funkcjonowania jednostki. W ciągu ostatnich trzech lat stan etatowy Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem oraz podległych komisariatów został zwiększony o 5 etatów policyjnych – obecnie wynosi 207,25 stanowisk. Jednocześnie Komenda Główna Policji poinformowała, iż nie planuje się dokonania przemianowania Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem na komisariat Policji.

Inne planowane zmiany to likwidacja z dniem 1 lutego 2010 r. Komisariatu Policji w Poroninie oraz Komisariatu Policji w Bukowinie Tatrzańskiej. W miejsce Komisariatu Policji w Poroninie powstanie punkt przyjęć obywateli, który zapewni mieszkańcom gminy możliwość bezpośredniego kontaktu z dzielnicowymi. Dodatkową okolicznością mającą wpływ na podjętą decyzję jest stosunkowo niewielka odległość Poronina od Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem, z której to Komendy – również obecnie – dyslokuje się policjantów do obsługi bieżących zdarzeń. Warto również wspomnieć o powołaniu przez gminę Poronin straży gminnej, co niewątpliwie będzie miało istotny wpływ na podwyższenie poziomu bezpieczeństwa obywateli na tym terenie. W Bukowinie Tatrzańskiej natomiast utworzony zostanie posterunek Policji o stanie etatowym 13 stanowisk policyjnych.

Podkreślić przy tym należy, iż przedstawione powyżej przekształcenia nie będą skutkować zwolnieniem policjantów ze służby.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Jakubiak**

**w sprawie przyspieszenia realizacji
modernizacji dróg wojewódzkich nr 634 i 631
(5431)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pani poseł Elżbiety Jakubiak z dnia 24 listopada 2009 r., przekazanego przy piśmie z dnia 7 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5431/09, w sprawie modernizacji dróg wojewódzkich nr 634 i 631, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg wojewódzkich jest zarząd województwa, który posiada wyłączne kompetencje do podejmowania działań m.in. w sprawie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania nawierzchni drogi, chodników i ich ochrony.

Powyższe unormowania prawne oznaczają, iż w przedmiocie modernizacji dróg wojewódzkich nr 634 i 631 oraz budowy stacji benzynowej w Ząbkach właściwe są organy samorządu województwa.

Odnosząc się do realizacji programu „Parkuj i jedź”, wyjaśniam, iż jest on realizowany na mocy uchwały Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 5 września 2005 r. Oznacza to, iż inwestorem jest samorząd województwa mazowieckiego, zaś inwestycję nadzoruje spółka Koleje Mazowieckie KM.

Zatem minister infrastruktury nie jest właściwy do spraw podniesionych w interpelacji pani poseł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Jana Dziejczaka**

**w sprawie decyzji o likwidacji
69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego
stacjonującego w Lesznie (5432)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Dziejczaka w sprawie decyzji o likwidacji 69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego stacjonującego w Lesznie (SPS-024-5432/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Działania reorganizacyjne przeprowadzane w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wynikają ze zmieniających się uwarunkowań i potrzeb obronnych naszego kraju. Aktualnie w resorcie obrony narodowej wdrażane są postanowienia „Programu rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2007–2012” wraz z aneksami. Znajdują się w nich zapisy dotyczące przeformowania, rozformowania lub integracji części jednostek wojskowych, jak również sformowania nowych. Wdrożony zostanie również nowy model organizacji i funkcjonowania jednostek przeciwlotniczych Wojsk Lądowych, polegający na zintegrowaniu sześciu pułków przeciwlotniczych w ramach trzech jednostek wojskowych tego typu. W tej grupie znajduje się również 69. pułk przeciwlotniczy w Lesznie.

Pragnę zapewnić, że wszystkie zmiany skutkujące przebudową struktur organizacyjnych rodzajów i komponentów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poddawane są wszechstronnym analizom, ze szczególnym uwzględnieniem zasady „koszt – efekt”, w kontekście potrzeb obronnych, wydatkowania środków finansowych z budżetu państwa, a także skutków dla społeczności lokalnych. Prowadzone w resorcie obrony narodowej prace analityczno-planistyczne wskazały na konieczność zintegrowania 69. pułku przeciwlotniczego w Lesznie z 4. pułkiem przeciwlotniczym w Czerwieńsku w ramach jednego 4. pułku przeciwlotniczego, dyslokowanego w dwóch garnizonach – Czerwieńsk i Leszno. W wyniku integracji 4. pułk przeciwlotniczy przyjmie nową strukturę organizacyjną oraz podniesie potencjał bojowy. Znaczna część żołnierzy służących w 69. pułku przeciwlotniczym pozostanie w dotychczasowym miejscu dyslokacji jednostki. Wynika to z faktu, iż dwa dywizjony przeciwlotnicze, stanowiące trzon tego pułku, nadal będą stacjonować w garnizonie Leszno.

Zgodnie z planem zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na 2010 r. oraz głównymi kierunkami zmian organizacyjnych na 2011 r. wdrażanie systemowych rozwiązań w jednostkach przeciwlotniczych Wojsk Lądowych rozpocznie się w 2010 r., a integracja wspomnianych wyżej pułków zostanie przeprowadzona w 2011 r.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Dziejczaka**

**w sprawie braku waloryzacji zasiłków
pielęgniacyjnych wypłacanych przez gminy
(5433)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 grudnia br., znak: SPS-024-5433/09, dotyczące interpelacji posła Jana Dziejczaka w sprawie braku zmian wysokości zasiłków pielęgnacyjnych wypłacanych przez gminy, uprzejmie wyjaśniam.

Zasiłek pielęgnacyjny przyznaje się w celu częściowego pokrycia wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Należy zwrócić uwagę, że poza zasiłkiem pielęgnacyjnym istnieją obecnie w systemie świadczeń rodzinnych również inne świadczenia pieniężne kierowane do rodzin wychowujących dzieci niepełnosprawne, takie jak: dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego, świadczenie pielęgnacyjne. Ponadto rodziny wychowujące dzieci niepełnosprawne, tak jak rodziny wychowujące zdrowe dzieci, mogą się ubiegać o zasiłek rodzinny i dodatki do zasiłku rodzinnego z tytułu: opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego (w przypadku dzieci niepełnosprawnych okres jego pobierania jest wydłużony do 72 miesięcy kalendarzowych), samotnego wychowywania dziecka (w przypadku dzieci niepełnosprawnych jego kwota jest podwyższona do 250 zł miesięcznie na dziecko), wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej, rozpoczęcia roku szkolnego, podjęcia przez dziecko nauki poza miejscem zamieszkania (niepełnosprawność dziecka powoduje powstanie uprawnienia do dodatku nie tylko w przypadku nauki dziecka w szkole średniej, ale również, jeśli uczy się ono w szkole podstawowej lub gimnazjum).

W 2006 r. wypłacono przeciętnie miesięcznie 676,1 tys. zasiłków pielęgnacyjnych. Wydatki z budżetu państwa na to świadczenie wyniosły 1 209 470

tys. zł. W 2007 r. wypłacono przeciętnie miesięcznie 727,8 tys. zasiłków pielęgnacyjnych, czyli o 7,7% więcej niż w 2006 r. Wydatki na to świadczenie wyniosły 1 336 217 tys. zł i były o 10,5% wyższe niż w 2006 r. W 2008 r. wypłacono przeciętnie miesięcznie 771,3 tys. zasiłków pielęgnacyjnych, czyli o blisko 6% więcej niż w 2007 r. i o 14,1% więcej niż w 2006 r. Wzrost ten był spowodowany przede wszystkim wzrostem liczby orzeczeń o znacznym stopniu niepełnosprawności dla osób powyżej 16. roku życia. Wydatki na to świadczenie wyniosły 1 416 098 tys. zł, co stanowi wzrost o 6% w porównaniu do 2007 r. i o 17,1% w porównaniu do 2006 r.

Zgodnie z art. 18 ustawy o świadczeniach rodzinnych, kwoty kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych oraz kwoty poszczególnych świadczeń podlegają okresowej weryfikacji co 3 lata. Nowe kwoty kryteriów i kwoty świadczeń rodzinnych ustalane są z uwzględnieniem wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin, przeprowadzanych przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. W badaniach tych uwzględnia się m.in. zmiany cen towarów i usług konsumpcyjnych. Jednakże ich uwzględnienie w toku weryfikacji nie oznacza obligatoryjnej zmiany (podwyższenia) wysokości ww. kwot do wartości z nich wynikających (jak na przykład w przypadku waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych o stosowne wskaźniki inflacyjne).

Zasady weryfikacji świadczeń socjalnych są odmiennie od zasad waloryzacji emerytur i rent, a także od zasad indeksacji wynagrodzeń w sferze budżetowej, z uwagi na istotne różnice między tymi kategoriami. Świadczenia rodzinne nie są wynagrodzeniem za świadczoną pracę ani ekwiwalentem utraconego wynagrodzenia w przypadku wystąpienia ryzyka objętego wcześniej płaconą składką. Świadczenia rodzinne są pomocą o charakterze socjalnym mającą na celu dofinansowanie, a nie pełne pokrycie kosztów utrzymania rodzin wychowujących dzieci.

W wyniku ostatniej weryfikacji przeprowadzonej w 2009 r. niezmiennione zostały kwoty kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń, natomiast podwyższono wysokość zasiłku rodzinnego i świadczenia pielęgnacyjnego. Wysokość zasiłku rodzinnego na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia wzrosła do kwoty 68 zł (poprzednio: 48 zł), na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia – do kwoty 91 zł (poprzednio: 64 zł), na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia – do kwoty 98 zł (poprzednio: 68 zł). Wysokość świadczenia pielęgnacyjnego wzrosła do kwoty 520 zł (poprzednio: 420 zł).

W związku z tym, że kwota świadczenia pielęgnacyjnego stanowi podstawę do ustalenia wysokości składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne za osoby otrzymujące to świadczenie zwiększyła się również wysokość tych składek opłacanych ze środków budżetu państwa. Jednocześnie mając na uwadze trudną sytuacją gospodarczą Polski i konieczność ograniczenia wzrostu wydatków budżetu

państwa, Rada Ministrów na dotychczasowym poziomie utrzymała wysokości pozostałych świadczeń rodzinnych oraz wysokości kryteriów dochodowych do nich uprawniających. Podjęcie decyzji o przeznaczeniu w warunkach kryzysu ponad miliardowego w skali roku zwiększenia wydatków na wsparcie materialne dla rodzin, ma na celu takie ukierunkowanie tych wydatków, które zagwarantuje większe kwoty podstawowych świadczeń rodzinnych i jednocześnie zabezpieczy dostęp do nich rodzinom z dziećmi znajdującym się w najtrudniejszej sytuacji materialnej.

W chwili obecnej prowadzone są analizy dotyczące możliwości podniesienia kwot świadczeń rodzinnych, tak by w sytuacji polepszenia sytuacji finansów publicznych wziąć je pod uwagę.

Ponadto informuję, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało nowelizację ustawy o świadczeniach rodzinnych zakładającą uniezależnienie od 1 stycznia 2010 r. prawa do świadczenia pielęgnacyjnego od wysokości kryterium dochodowego. Osoby, niezależnie od wysokości osiąganego dochodu, będą mogły uzyskać świadczenie pielęgnacyjne, a wraz z nim także prawo do opłacania za nie z budżetu państwa składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne. Konsekwencją tego będzie możliwość korzystania z opieki zdrowotnej, a w przyszłości ze świadczeń emerytalno-rentowych. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych, w której znajduje się to rozwiązanie, w dniu 16 grudnia br. została podpisana przez prezydenta RP. Przewiduje się, że po wejściu jego w życie, liczba osób uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego zwiększy się o ok. 3,2 tys. osób.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Religi**

**w sprawie zaliczenia pracowników
Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Sądowej
w Branicach do grupy pracowników objętych
przepisami o zakładach opieki zdrowotnej
(5434)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Religi, z dnia 7 grudnia 2009 r., nr SPS-024-5434/09, w sprawie zaliczenia pracowników Regionalnego Ośrodka Psychiatrii Są-

dowej w Branicach do grupy pracowników objętych przepisami o zakładach opieki zdrowotnej przedkładam następujące wyjaśnienia.

Sprawę wynagrodzeń ww. pracowników regulują przepisy rozporządzenia ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 8 czerwca 1999 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 52, poz. 543, z późn. zm.), które wydane zostały na podstawie upoważnienia dla ministra zdrowia zawartego w art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.).

Jak wynika z powyższego, pracownicy regionalnych ośrodków psychiatrii sądowej są objęci zarówno przepisami cytowanej wyżej ustawy, jak też wydanych na jej podstawie przepisów wykonawczych.

Należy dodać, że wspomniane rozporządzenie dotyczy pracowników zatrudnionych w publicznych zakładach opieki zdrowotnej prowadzonych w formie jednostki budżetowej, zakładu budżetowego oraz zakładów opieki zdrowotnej utworzonych przez ministra lub centralny organ administracji rządowej, wojewodę lub jednostkę samorządu terytorialnego w celu udzielania świadczeń zdrowotnych. Rozporządzenie nie dotyczy natomiast pracowników zatrudnionych w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej.

Wyżej wymienione rozporządzenie zawiera tabelę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego w poszczególnych kategoriach zaszeregowania oraz tabelę zaszeregowania stanowisk pracy. Dokonując corocznej zmiany tabeli miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego, minister zdrowia określa dolny i górny pułap zszeregowania dla poszczególnych stanowisk pracy w publicznych zakładach opieki zdrowotnej

W wyniku nowelizacji cytowanego wyżej rozporządzenia w 2008 r. (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 12 czerwca 2008 r. – Dz. U. Nr 113, poz. 723) nastąpiło podwyższenie miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego w poszczególnych grupach zaszeregowania o około 30% w stosunku do 2006 r. Wprowadzenie zmian w tabeli wynagrodzeń zasadniczych pracowników objętych regulacją omawianego rozporządzenia miało na celu zmniejszenie dysproporcji pomiędzy wysokością wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w zakładach finansowanych z kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia objętych przepisami ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń (Dz. U. Nr 149, poz. 1076, z późn. zm.) i osób wykonujących pracę w zakładach pozyskujących środki na wynagrodzenia z innych źródeł.

Wspomniane podwyżki stanowiły pełne wypełnienie zobowiązań podjętych przez stronę rządową podczas spotkań ze stroną związkową w Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog” w czasie protestu środowisk medycznych w lipcu 2007 r.

Zgodnie z wytycznymi ministra finansów i przyznanym limitem środków finansowych w budżecie ministra zdrowia na 2009 rok przewidującym zwiększenie wynagrodzeń w jednostkach budżetowych o 2% w stosunku do 2008 r. przeprowadzona została kolejna nowelizacja rozporządzenia (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 12 maja 2009 r. – Dz. U. Nr 83, poz. 699).

W związku z podwyższeniem od dnia 1 stycznia 2009 r. minimalnego wynagrodzenia za pracę (z 1126 zł do kwoty 1276 zł) w załączniku do przytoczonego wyżej rozporządzenia w I kategorii zaszeregowania wprowadzono stawki wynagrodzenia zasadniczego wynoszące 1020 zł – 1280 zł. Natomiast w najwyższej XXII kategorii zaszeregowania wprowadzono stawki wynagrodzenia zasadniczego wynoszące 2320 zł – 4850 zł.

Jednocześnie pragnę dodać, że w przypadku zapewnienia w budżecie na 2010 rok środków finansowych na wzrost wynagrodzeń w państwowych jednostkach sfery budżetowej zostaną podjęte prace związane z opracowaniem projektu nowelizacji rozporządzenia przewidującego zmianę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego o wskaźnik określony w ustawie budżetowej.

Należy jednak mieć na względzie fakt, że o wysokości wynagrodzenia poszczególnych pracowników decyduje zgodnie z art. 44 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej kierownik zakładu, który odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie zakładu, w tym również politykę kadrowo-płacową, oraz jest przełożonym pracowników zakładu.

Jednakże przy ustalaniu wynagrodzenia pracodawcy powinni mieć na względzie przepisy art. 78 § 1 Kodeksu pracy, które stanowią, że wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

Przepisy art. 78 § 2 Kodeksu pracy przewidują, że w celu określenia wynagrodzenia za pracę ustala się, w trybie przewidzianym w art. 77¹–77³, wysokość oraz zasady przyznawania pracownikom stawek wynagrodzenia za pracę określonego rodzaju lub na określonym stanowisku, a także innych (dodatkových) składników wynagrodzenia, jeżeli zostały one przewidziane z tytułu wykonywania określonej pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Twardowski

Warszawa, dnia 18 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Materny**

**w sprawie likwidacji Wojskowego Sądu
Garnizonowego w Zielonej Górze (5436)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jerzego Materny w sprawie likwidacji Wojskowego Sądu Garnizonowego w Zielonej Górze (SPS-024-5436/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dokumentach planistycznych opracowanych w Sztapie Generalnym Wojska Polskiego ujęte zostały (na podstawie wniosków zgłoszonych przez dysponenta środków etatowych – dyrektora Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości) przedsięwzięcia dotyczące rozformowania trzech wojskowych sądów garnizonowych, w tym m.in. Wojskowego Sądu Garnizonowego w Zielonej Górze.

Projekt rozporządzenia ministra obrony narodowej w sprawie zniesienia niektórych wojskowych sądów garnizonowych oraz zmiany rozporządzenia w sprawie utworzenia sądów wojskowych oraz określenia ich siedzib i obszarów właściwości (przewidujący m.in. rozformowanie wojskowych sądów garnizonowych w Bydgoszczy, Krakowie i Zielonej Górze) znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Powyższe zamierzenie podyktowane jest koniecznością dostosowania liczby sądów wojskowych i terytorialnego zakresu ich działania do obecnego stanu przestępczości w przynależnych jednostkach wojskowych oraz związanego z nim obciążenia poszczególnych sądów. Wynika to w szczególności z ograniczenia jurysdykcji sądów wojskowych w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1651). Spowodowało to zauważalny spadek liczby prawomocnych skazań przez sądy wojskowe w pierwszym półroczu 2009 r. w porównaniu do analogicznego okresu w 2008 r. Badania przeprowadzone przez Biuro Analiz i Etatyżacji Sądownictwa Powszechnego Ministerstwa Sprawiedliwości wykazały, że sądy wojskowe są obciążone zbyt małą liczbą spraw karnych i wykroczeniowych (kilka w skali miesiąca) oraz są sądami drastycznie przeetazyzowanymi z dużymi różnicami w obciążeniu – w porównaniu z innymi sądami.

W przypadku zniesienia poszczególnych wojskowych sądów garnizonowych do zatrudnionych w nich sędziów i pracowników będą miały zastosowanie uregulowania ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1676, ze zm.), ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.), a także ustawy z dnia 18 grudnia

1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. Nr 162, poz. 1125, ze zm.).

Wszystkie zmiany skutkujące rozformowaniem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Zielonej Górze poddane zostały wszechstronnym analizom, ze szczególnym uwzględnieniem zasady „koszt-efekt” w kontekście ponoszonych nakładów finansowych z budżetu państwa. Analiza danych statystycznych po trzech kwartałach br. wskazuje na to, że ten sąd jest sądem o niskim obciążeniu i wpływie spraw z obszaru swej właściwości obejmującej jedno województwo – lubuskie. Brak jest również przesłanek wskazujących na możliwość istotnej zmiany i zwiększenia wpływu spraw.

Odnosząc się do kosztów procesu karnego, stwierdzić można, iż z uwagi na jednolity charakter ustroju i hierarchiczną strukturę prokuratury oraz wobec obowiązywania licznych przepisów umożliwiających konsensualną formę procesu karnego nie należy przeceniać wysokości kosztów postępowań czy uciążliwości dla uczestników procesu spowodowanej zmianami właściwości jurysdykcyjnej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Stanisław Jerzy Komorowski

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego**

**w sprawie planów Ministerstwa Skarbu
Państwa wobec PKS Wschód (5437)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Żukowskiego przekazane przy piśmie z dnia 7 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5437/09, w sprawie planów Ministerstwa Skarbu Państwa wobec spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej Wschód SA z siedzibą w Lublinie uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W związku z wystąpieniem Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie akcji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Wschód SA na rzecz woj. lubelskiego minister skarbu państwa podjął decyzję o wstrzymaniu procesu prywatyzacji tego przedsiębiorstwa.

W ocenie ministra skarbu państwa optymalnym rozwiązaniem byłaby jednoczesna komunalizacja wszystkich spółek PKS z terenu woj. lubelskiego, umożliwiająca w pełni realizację zadań w zakresie organizacji transportu publicznego w regionie. Takie stanowisko podzielił Zarząd Województwa Lubelskie-

go w piśmie z dnia 26 października 2009 r., skierowanym do Ministerstwa Skarbu Państwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia pozostałych spółek PKS działających w woj. lubelskim zarząd województwa uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Wyżej wymienione dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnośnie do szczegółowych pytań pana pośła zawartych w zapytaniu uprzejmie wyjaśniam:

— intencją ministra skarbu państwa jest komunalizacja wszystkich spółek prowadzących działalność w obszarze drogowego publicznego transportu zbiorowego na terenie woj. lubelskiego. Na termin rozpatrzenia wniosku dotyczącego spółki PKS Wschód SA wpływ ma brak do chwili obecnej stanowiska Zarządu Województwa Lubelskiego co do przejęcia akcji/udziałów pozostałych spółek PKS z obszaru województwa;

— w przypadku przedłużającej się zwłoki w zajęciu stanowiska przez zarząd województwa minister skarbu państwa rozpatrzy wniosek dotyczący spółki PKS Wschód SA odrębnie;

— po podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie do przedmiotowego wniosku przekazanie akcji następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

Jednocześnie informuję pana pośła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po nieodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie pośła Wojciecha Żukowskiego**

**w sprawie planów prywatyzacji PKS
w Zamościu sp. z o.o. (5438)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana pośła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7

grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5438/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Zamościu sp. z o.o. uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu woj. lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Zamościu sp. z o.o.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania nieodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż Samorząd Województwa Lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komunalizacyjnej, polegającej na złożeniu wniosku przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Wyżej wymienione dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnośnie do pytań pana pośła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu woj. lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Zamościu sp. z o.o.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz woj. lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Zamościu sp. z o.o.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz woj. lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Zamościu sp. z o.o. zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz woj. lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Zamościu sp. z o.o. oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie do tego wniosku przekazanie udziałów następuje w trybie umowy cywilnoprawnej,

podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po neodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego**

**w sprawie planów prywatyzacji PKS
w Radzynie Podlaskim SA (5439)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5439/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Radzynie Podlaskim SA uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu woj. lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Radzynie Podlaskim SA.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania neodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż Samorząd Województwa Lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komunalizacyjnej, polegającej na złożeniu wniosku przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu

zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Wyżej wymienione dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnosnie do pytań pana posła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu woj. lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Radzynie Podlaskim SA.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o neodpłatne zbycie na rzecz woj. lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Radzynie Podlaskim SA.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o neodpłatne zbycie na rzecz woj. lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Radzynie Podlaskim SA zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o neodpłatne zbycie na rzecz woj. lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Radzynie Podlaskim SA oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie do tego wniosku przekazanie akcji następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po neodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego****w sprawie planów prywatyzacji PKS
w Puławach sp. z o.o. (5440)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5440/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Puławach sp. z o.o. uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Puławach sp. z o.o.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania nieodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż samorząd województwa lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komunalizacyjnej polegającego na złożeniu wniosku przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Ww. dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnosnie pytań pana posła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Puławach sp. z o.o.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Puławach sp. z o.o.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów na-

leżących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Puławach sp. z o.o. zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Puławach sp. z o.o. oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie tego wniosku przekazanie udziałów następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po nieodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego****w sprawie planów prywatyzacji PKS
w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o. (5441)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5441/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o. uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania nieodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż samorząd województwa lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komu-

nalizacyjnej polegającego na złożeniu wniosku przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Ww. dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnośnie pytań pana posła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o. zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Międzyrzeczu Podlaskim sp. z o.o. oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie tego wniosku przekazanie udziałów następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po nieodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego**

**w sprawie planów prywatyzacji PKS
w Łukowie SA (5442)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5442/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Łukowie SA uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Łukowie SA.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania nieodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż samorząd województwa lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komunalizacyjnej polegającego na złożeniu wniosku przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Ww. dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnośnie pytań pana posła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Łukowie SA.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Łukowie SA.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsię-

biorstwo Komunikacji Samochodowej w Łukowie SA zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Łukowie SA oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie tego wniosku przekazanie akcji następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po nieodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego**

**w sprawie planów prywatyzacji PKS w
Biłgoraju sp. z o.o. (5443)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5443/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Biłgoraju sp. z o.o. uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Biłgoraju sp. z o.o.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania nieodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż samorząd województwa lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komunalizacyjnej, polegającego na złożeniu wniosku przez

organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Ww. dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnośnie do pytań pana posła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Biłgoraju sp. z o.o.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Biłgoraju sp. z o.o.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Biłgoraju sp. z o.o. zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego udziałów należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Biłgoraju sp. z o.o. oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie do tego wniosku przekazanie udziałów następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po nieodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Wojciecha Żukowskiego****w sprawie planów prywatyzacji PKS
w Białej Podlaskiej SA (5444)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Wojciecha Żukowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. (znak: SPS-024-5444/09) w sprawie planów prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Białej Podlaskiej SA uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Białej Podlaskiej SA.

Przyczyną wstrzymania procesu prywatyzacyjnego ww. spółek było wyrażenie zainteresowania nieodpłatnym nabyciem akcji/udziałów spółek PKS przez Zarząd Województwa Lubelskiego w piśmie z dnia 26 października 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że w ww. piśmie zawarte zostało stwierdzenie, iż samorząd województwa lubelskiego jest zainteresowany przejęciem udziałów/akcji ww. spółek, co nie oznacza formalnego wszczęcia procedury komunalizacyjnej polegającego na złożeniu wniosku przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego wraz ze stosowną uchwałą organu stanowiącego, czyli sejmiku województwa.

Jednocześnie w ww. piśmie wskazano, że wszczęcie procedury zmierzającej do przejęcia ww. spółek Zarząd Województwa Lubelskiego uzależnia od zapoznania się z dokumentami dotyczącymi sytuacji ekonomiczno-finansowej spółek, stanu majątku, stanu zatrudnienia oraz przygotowywanych lub wdrożonych planów naprawczych. Ww. dokumenty i informacje zostały przez Ministerstwo Skarbu Państwa niezwłocznie przekazane Zarządowi Województwa Lubelskiego.

Odnosnie pytań pana posła zawartych w zapytaniu poselskim uprzejmie wyjaśniam:

1. W chwili obecnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie prowadzi działań prywatyzacyjnych w stosunku do przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa lubelskiego, w tym spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Białej Podlaskiej SA.

2. Do dnia dzisiejszego do Ministerstwa Skarbu Państwa nie wpłynął formalny wniosek Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Białej Podlaskiej SA.

3. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębior-

stwo Komunikacji Samochodowej w Białej Podlaskiej SA zostanie on rozpatrzony bez zbędnej zwłoki.

4. Po otrzymaniu formalnego i kompletnego wniosku Zarządu Województwa Lubelskiego o nieodpłatne zbycie na rzecz województwa lubelskiego akcji należących do Skarbu Państwa w spółce Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Białej Podlaskiej SA oraz podjęciu przez ministra skarbu państwa pozytywnej decyzji odnośnie tego wniosku przekazanie akcji następuje w trybie umowy cywilnoprawnej, podpisywanej w ciągu kilku tygodni po podjęciu stosownej decyzji.

5. Jednocześnie informuję pana posła, że obowiązujące przepisy prawa nie przewidują, po nieodpłatnym zbyciu akcji/udziałów spółek z udziałem Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, zagwarantowania przez ministra skarbu państwa utrzymania dotychczasowego zatrudnienia w tych spółkach. Po komunalizacji spółki wszelkie prawa i obowiązki wynikające z praw właścicielskich do akcji/udziałów ww. spółki wykonuje przejmująca jednostka samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posłów Jacka Tomczaka
i Jana Filipa Libickiego****w sprawie braku odpowiedzi na petycję
skierowaną przez NSZZ „Solidarność”
Wielkopolska (5446)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Jacka Tomczaka i pana posła Jana Filipa Libickiego (nr SPS-024-5446/09) w sprawie braku odpowiedzi na petycję z dnia 23 października 2009 r. skierowaną przez NSZZ „Solidarność” Wielkopolska dotyczącą H. Cegielski – Poznań SA z siedzibą w Poznaniu, uprzejmie informuję, że przedmiotowa odpowiedź została przygotowana i przesłana do pana Janusza Śniadka przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, pana Jarosława Lange przewodniczącego Zarządu Regionu Wielkopolska NSZZ „Solidarność” oraz pana Tadeusza Pytlaka przewodniczącego Komisji Międzyzakładowej NSZZ „Solidarność” w H. Cegielski – Poznań SA w dniu 9 listopada 2009 r.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Janusza Krasonia**

**w sprawie spadku dochodów samorządów
(5448)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie, nr SPS-024-5448/09, interpelacją posła Janusza Krasonia w sprawie spadku dochodów samorządów uprzejmie informuję, co następuje.

1. Na dochody ogółem jednostek samorządu terytorialnego – gmin, powiatów i województw – składają się dochody własne, subwencje ogólne i dotacje celowe. Katalog tych dochodów, określony ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, ze zm.), obejmuje wpływy z wielu tytułów, przy czym gminy dysponują największą liczbą źródeł dochodów własnych. Zróźnicowanie źródeł dochodów jest korzystne dla jednostek samorządu terytorialnego i umożliwia im oddziaływanie na wysokość wypracowywanych dochodów, w tym ze źródeł podatkowych. Raty poszczególnych części subwencji ogólnej są przekazywane jednostkom samorządu terytorialnego w terminach przewidzianych w wyżej cytowanej ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast istotne regulacje dotyczące przekazywania jednostkom samorządu terytorialnego dotacji zawarte zostały w art. 49 ust. 1 oraz 5 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. W przepisach tych mowa jest m.in., iż jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań, a dotacje te powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleczonych zadań.

W ramach ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego ustawodawca powiązał dochody jednostek samorządu terytorialnego z koniunkturą państwa poprzez zapewnienie zwiększonych udziałów jednostek we wpływach z podatków bezpośrednich – PIT i CIT, które stanowią jedno z głównych źródeł dochodów jednostek. W tej sytuacji wysoki wzrost gospodarczy w ostatnich latach przełożył się na wyższe wpływy z podatków PIT i CIT, powodując znaczący wzrost dochodów samorządów, który nie wiązał się bezpośrednio ze zwiększeniem ich zadań własnych. Natomiast obecnie gospodarka finansowa jednostek samorządu terytorialnego, podobnie jak i wszystkich dysponentów budżetu państwa, przebiega w warunkach światowego kryzysu finansowego, co ma wpływ na poziom realizacji dochodów ze źródeł podatkowych.

2. Należy podkreślić, że sytuacja finansowa jednostek samorządu terytorialnego, w tym w zakresie wykonania dochodów, jest przez Ministerstwo Finansów na bieżąco monitorowana. Analizując dane dotyczące wykonania dochodów jednostek samorządu terytorialnego za 3 kwartały 2009 r., należy zaznaczyć, że jednostki zrealizowały dochody ogółem w kwocie 113 987 mln zł, tj. 69,8% planu dochodów. W porównaniu do 3 kwartałów 2008 r. wykonane dochody ogółem wzrosły jednak o 6,7%.

Dochody wg poszczególnych typów jednostek samorządu terytorialnego prezentuje tabela:

wyszczególnienie	3 kw. 2008	3 kw. 2009			(4:2)
	wykona- nie	plan	wykona- nie	(4:3)	
	mln zł			%%	
1	2	3	4	5	6
gminy	46 407	67 491	47 924	71,0	103,3
powiaty	13 436	20 780	14 752	71,0	109,8
miasta na prawach powiatu	37 019	51 567	37 419	72,6	101,1
województwa	9 973	23 360	13 891	59,5	139,3
j.s.t.	106 835	163 198	113 987	69,8	106,7

Źródło: Sprawozdania z wykonania budżetów jednostek samorządu terytorialnego za 3 kwartały w latach 2008–2009 (Min. Fin.)

Za 3 kwartały 2009 r. jednostki samorządu terytorialnego zrealizowały:

- dochody własne w wysokości – 53 886 mln zł,
- dotacje w wysokości – 23 335 mln zł,
- subwencję ogólną w wysokości – 36 766 mln zł.

W porównaniu do 3 kwartałów 2008 r. za 3 kwartały 2009 r. dochody z tytułu dotacji wzrosły o 34,7%, dochody z tytułu subwencji ogólnej zwiększyły się o 10,5%, natomiast realizacja dochodów własnych była niższa o 4,2%. Natomiast w podziale na dochody bieżące i majątkowe za 3 kwartały 2009 r. jednostki samorządu terytorialnego zrealizowały dochody bieżące w wysokości 103 599 mln zł, a dochody majątkowe w wysokości 10 389 mln zł. W porównaniu do 3 kwartałów 2008 r. dochody bieżące wzrosły o 4,7%, a dochody majątkowe wzrosły o 31,7%.

Należy odnotować także, iż dochody na finansowanie i współfinansowanie programów i projektów unijnych za 3 kwartały 2009 r. jednostki samorządu terytorialnego zrealizowały w kwocie 9902 mln zł, tj. 46,9% planu i w porównaniu do 3 kw. 2008 r. dochody te wzrosły o 85,2%.

Nadto należy zaznaczyć, że za 3 kwartały 2009 r. łącznie jednostki samorządu terytorialnego zamknęły swoje budżety nadwyżką w wysokości 4155 mln zł przy planowanym na 2009 r. deficycie na łączną kwotę 25 515 mln zł. Za 3 kwartały 2009 r. nadwyżką zamknęły swoje budżety 2134 jednostki, tj. 76,0% wszystkich jednostek:

- 1802 gminy, tj. 74,7% wszystkich gmin,

- 278 powiatów, tj. 88,5% wszystkich powiatów,
- 40 miast na prawach powiatu, tj. 61,5% wszystkich miast na prawach powiatu,
- 14 województw, tj. 87,5% wszystkich województw.

Podsumowując, należy podkreślić, iż realizacja dochodów jednostek samorządu terytorialnego (po 3 kwartałach) przebiega w 2009 r. na poziomie nieco wyższym niż dla analogicznego okresu w roku 2008 i – w opinii ministra finansów – nie ogranicza możliwości absorpcji środków europejskich przeznaczonych na realizację projektów objętych dofinansowaniem z tych środków.

Jednocześnie informuję, iż na stronie internetowej Ministerstwa Finansów w zakładce Finanse Publiczne/Finanse samorządów/Aktualności zostało zamieszczone opracowanie „Sytuacja finansowa jednostek samorządu terytorialnego za 3 kwartały w latach 2008–2009”.

3. Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że rząd w porozumieniu ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego powołał zespół roboczy, którego zadaniem jest wypracowanie strategicznych zmian w zakresie dochodów jednostek samorządu. W skład zespołu, który podjął już prace, wchodzi przedstawiciele strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz reprezentanci ministra finansów, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra infrastruktury. W ramach prac tego zespołu rozważane będą różne propozycje zmian w systemie finansowym jednostek samorządu terytorialnego. Wypracowane w ramach tego zespołu kierunki zmian będą podstawą do przygotowania regulacji dotyczących źródeł dochodów jednostek samorządu terytorialnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie umiejscowienia składowiska
odpadów radioaktywnych w Kruszynianach
w woj. podlaskim (5449)**

Odpowiadając na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka, pismo z dnia 7 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5449/09, w sprawie składowania odpadów pro-

mieniotwórczych w Kruszynianach w woj. podlaskim, przedstawiam poniżej stosowne wyjaśnienia.

1. Powstające w toku eksploatacji elektrowni jądrowej odpady dzieli się na nisko-, średnio- i wysokoaktywne. Do odpadów wysokoaktywnych zalicza się wypalone paliwo jądrowe (jeśli zamierza się je składować bez przerobu) lub część odpadów powstałych w wyniku przerobu tego paliwa. Przerób wypalonego paliwa ma na celu odzyskanie materiałów rozszczepialnych (izotopy uranu i plutonu) i ponowne ich wykorzystanie do produkcji świeżego paliwa. Odpady wysokoaktywne (w tym wypalone paliwo jądrowe) muszą być składowane w głębokich formacjach geologicznych. Ze względu na długi okres – rzędu tysięcy lat – połowicznego rozpadu (czas, w którym aktywność zmniejsza się dwukrotnie) niektórych substancji promieniotwórczych zawartych w tych odpadach, sposób składowania winien zapewniać skuteczne ich izolowanie od biosfery w czasie mierzonym w skali geologicznej.

Odpowiednio przygotowane (zestalone i opakowane) odpady nisko- i średnioaktywne (o okresie połowicznego rozpadu poniżej 30 lat) zazwyczaj składowane są w tzw. składowiskach powierzchniowych zapewniających izolowanie składowanych materiałów w okresie 300 lat, co dla tego rodzaju odpadów jest całkowicie wystarczające i gwarantujące bezpieczeństwo środowiska.

2. W maju 1996 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę o realizacji w latach 1997–1999 strategicznego programu rządowego „Gospodarka odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym w Polsce”. Dwa z zadań tego programu dotyczyły wytypowania rejonów perspektywicznych z punktu widzenia zlokalizowania w nich składowisk powierzchniowych (SOP) dla odpadów nisko- i średnioaktywnych oraz składowisk w głębokich formacjach geologicznych (GeoSOP) dla odpadów wysokoaktywnych.

3. Inicjatorem i koordynatorem realizacji wspomnianego wyżej strategicznego programu rządowego był prezes Państwowej Agencji Atomistyki, gdyż zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami do jego zakresu działania należała organizacja gospodarki odpadami promieniotwórczymi. Obecnie, zgodnie z ustawą Prawo atomowe z dnia 29 listopada 2000 r. oraz ustawą o działach administracji rządowej z dnia 4 września 1997 r., sprawy związane z bezpiecznym wykorzystaniem energii jądrowej (w tym polityka państwa w zakresie postępowania z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym oraz budowy składowisk odpadów promieniotwórczych w Polsce) należą do ministra właściwego do spraw gospodarki. Powyższe oznacza, że ani minister właściwy do spraw środowiska, ani prezes Państwowej Agencji Atomistyki, nie będą w przyszłości podejmować inicjatyw zmierzających do wyboru miejsca lokalizacji składowiska odpadów promieniotwórczych. Natomiast stosownie do postanowień ustawy Prawo atomowe, w przypadku wystąpienia z taką inicjatywą przez inny organ lub instytucję, pre-

zes PAA jest właściwy do wydawania zezwoleń na składowanie odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego, na budowę i eksploatację obiektów służących składowaniu odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego, które nie zostaną wydane, jeśli nie będą spełnione restrykcyjne wymogi bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej. Ponadto prezes PAA opiniuje projekt planu zagospodarowania przestrzennego terenu, na którym planuje się umieszczenie takiego obiektu, oraz opiniuje projekt decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania takiego terenu.

4. Zarządzeniem nr 24 z dnia 27 sierpnia br. minister gospodarki utworzył zespół do opracowania projektu krajowego planu postępowania z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym.

5. Zapytania pana posła J. Matwiejuka dotyczą planowanego umiejscowienia składowiska odpadów radioaktywnych w Kruszynianach w woj. podlaskim. Złóża granitów leżące w rejonach obu tych miejscowości były przedmiotem wstępnych rozważań z punktu widzenia przydatności do zlokalizowania w nich składowiska geologicznego (głębokiego). Ze względu na fakt, iż część z postawionych pytań dotyczy lokalizacji składowisk odpadów promieniotwórczych i nie precyzuje typu składowiska, poniżej podano informacje dotyczące zarówno składowisk powierzchniowych, jak i głębokich.

6. Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że w przypadku budowy składowiska powierzchniowego lub głębokiego nie ucierpi zdrowie i życie mieszkańców oraz stan środowiska naturalnego rejonu, na obszarze którego wybudowane zostanie składowisko. Badania geologiczne, prace związane z lokalizacją, projektowaniem i budową składowiska, a następnie jego eksploatacja i zamknięcie, stwarzają korzystną szansę dla regionu. Związane jest to przede wszystkim z dużą liczbą stabilnych w długim okresie czasu (dla wielu generacji), dobrze płatnych miejsc pracy zarówno dla górników, jak i wysokokwalifikowanych reprezentantów innych specjalności. Dodatkowo – zgodnie z art. 57 ustawy Prawo atomowe – gminie, na terenie której znajduje się krajowe składowisko odpadów promieniotwórczych, przysługuje coroczna opłata z budżetu państwa:

— od dnia przyjęcia pierwszego odpadu do składowiska do dnia podjęcia decyzji o zamknięciu składowiska – w wysokości 400% dochodów z tytułu podatku od nieruchomości znajdujących się na terenie gminy, uzyskanych w roku poprzednim, jednak nie większa niż 8550 tys. zł;

— po podjęciu decyzji o zamknięciu składowiska – w wysokości 50% dochodów z tytułu podatku od nieruchomości znajdujących się na terenie gminy, uzyskanych w roku zamknięcia składowiska, przez okres odpowiadający okresowi eksploatacji składowiska.

Konstrukcja składowiska i konieczna dokładna kontrola środowiska w rejonie obiektu, niezależnie od przyjętych technologii, dają całkowitą pewność

utrzymania czystości powietrza oraz wód gruntowych i powierzchniowych na najwyższym poziomie.

Odpowiedzi na pytania.

Pytanie 1. Proszę o podanie, jakie lokalizacje składowiska odpadów radioaktywnych są rozważane w dokumentach opracowanych przez ministerstwo lub jego ekspertów, także dokumentów, które mają charakter analityczny i wstępny?

W ramach realizacji ww. strategicznego programu rządowego i zadania dotyczącego wytypowania rejonów perspektywicznych z punktu widzenia zlokalizowania w nich składowiska w głębokich formacjach geologicznych przeprowadzono inwentaryzację istniejących w Polsce kopalń i zbadano możliwości ich wykorzystania (po zakończeniu eksploatacji) do składowania w nich odpadów promieniotwórczych. Stwierdzono, że żadna z polskich aktualnie eksploatowanych kopalń do tego celu się nie nadaje. Dokonano również przeglądu budowy geologicznej kraju z punktu widzenia przydatności formacji geologicznych do lokalizacji przyszłego składowiska GeoSOP. Dokonano również przeglądu budowy geologicznej kraju z punktu widzenia przydatności formacji geologicznych do lokalizacji przyszłego składowiska.

Do wstępnej analizy zakwalifikowano 44 struktury skalne obejmujące:

- skały magmowe i metamorficzne – 17,
- utwory ilaste – 7,
- złoża soli – 20.

Stwierdzono, że występujące w Polsce złoża granitów (w tym rejon Kruszynian), z racji ich silnego spękania, mają parametry nieco gorsze od innych utworów. Zasadniczy wniosek, jaki wypływa ze studiów nad lokalizacją składowiska geologicznego w skałach krystalicznych podłoża północno-wschodniej Polski, jest taki, że obecnie ta część kraju jest zbyt słabo rozpoznana geologicznie (zwłaszcza wierceniemi), aby można było jednoznacznie wypowiedzieć się o jej przydatności dla lokalizacji GeoSOP.

Do dalszych badań wytypowano znajdujące się na terenie Kotliny Przedśudeckiej złoża jednorodnych skał ilastych o miąższości około 200 m oraz spełniające ogólne kryteria lokalizacyjne 3 wysady solne (wysad solny Damasławek, południowa część wysadu Kłodawa, wysad solny Łanięta). Przeprowadzone metodami geofizycznymi badania oraz analiza materiałów archiwalnych wskazują – na obecnym etapie rozpoznania omawianych struktur – na możliwość budowy w nich takich wyrobisk górniczych, że składowane odpady promieniotwórcze nie przedostaną się do środowiska w czasie licznym w skali geologicznej. Bardzo wstępny charakter prac lokalizacyjnych dla GeoSOP nie wymagał konsultacji z władzami lokalnymi.

W ramach realizacji ww. strategicznego programu rządowego i zadania dotyczącego wytypowania rejonów perspektywicznych z punktu widzenia zlokalizowania w nich składowiska powierzchniowego dla odpadów nisko- i średnioaktywnych wskazano na podstawie analizy geologicznej i społecznej wybra-

nych regionów Polski 19 obszarów w województwach: wielkopolskim, kujawsko-pomorskim i zachodniopomorskim. Wszystkie rozważane lokalizacje charakteryzują się stabilnością geologiczną i hydrologiczną, brakiem intensywnych zjawisk erozji oraz nie są zagrożone powodzią. Weryfikacją doboru lokalizacji i poprawności analiz hydrologicznych dla wytypowanych obszarów było trwałe ich bezpieczeństwo w czasie powodzi w 1997 r., której wielkość odpowiadała 500–1000-letniej wodzie i objęła znaczną powierzchnię kraju. Pomimo różnego stosunku społeczności lokalnych do zagadnienia lokalizacji na ich terenie SOP (od zdecydowanie negatywnego do wyrażającego zainteresowanie i chęć dalszych negocjacji) w żadnym z rozpatrywanych rejonów nie uzyskano akceptacji dla lokalizacji SOP. Wobec powyższego nie przystąpiono do dalszych badań.

Pytanie 2. Kiedy zostanie podjęta ostateczna decyzja o planowanym miejscu powstania składowiska odpadów radioaktywnych w Kruszyńskanach?

Nie jest obecnie znany ani rejon, w którym zostanie zlokalizowane składowisko głębokie, ani data podjęcia ostatecznej decyzji o takiej lokalizacji. Z całą pewnością można natomiast stwierdzić, że obowiązujące w Polsce przepisy zobowiązują potencjalnych inwestorów do uzyskania akceptacji społecznej na lokalizację, budowę i eksploatację takich obiektów.

Podjęcie decyzji o przydatności danego rejonu do zlokalizowania w nim składowiska odpadów promieniotwórczych wymaga uzyskania pozytywnych rezultatów szerokiego i kosztownych badań geologicznych (tzn. stwierdzenia, że wszystkie rozpoznane parametry lokalizacji odpowiadają wymaganiom przewidzianym dla składowisk). Warunkiem rozpoczęcia przez inwestora postępowania lokalizacyjnego, w przypadku pozytywnych rezultatów szczegółowych badań geologicznych i geofizycznych, będzie uzyskanie zrozumienia u miejscowej społeczności; być może będzie to miało charakter referendum. Podkreślić należy, że muszą być spełnione wszelkie wymagane przepisami warunki dotyczące lokalizacji inwestycji, do jakich zalicza się składowisko odpadów promieniotwórczych, w tym z pewnością uzyskanie pozytywnej opinii lokalnej społeczności i jej władz.

Z ramowego harmonogramu działań dla energetyki jądrowej przyjętego przez Radę Ministrów 11 sierpnia 2009 r. wynika, że odnośnie do lokalizacji i budowy powierzchniowego składowiska odpadów promieniotwórczych planowane do realizacji prace obejmować będą analizę wyników dotychczasowych opracowań, w tym zwłaszcza 19 lokalizacji składowisk, które dotychczas nie uzyskały akceptacji społecznej. Dokonana zostanie reinterpretacja archiwalnych materiałów geofizycznych dla tych lokalizacji. Na podstawie powyższych analiz wyznaczone zostaną 3 optymalne lokalizacje składowiska odpadów promieniotwórczych. Dla wytypowanych lokalizacji przewiduje się prowadzenie szczegółowych badań, które ostatecznie doprowadzą do ustalenia jednej konkretnej lokalizacji składowiska. Prace obejmować

będą przeprowadzenie sondowań geofizycznych. Zakłada się ich wykonanie w 2010–2011 r.

Pytanie 3. W oparciu o jakie szczegółowe przesłanki i kryteria zostało wytypowane to miejsce na składowisko odpadów?

Pytanie 4. Jakie argumenty faktyczne i merytoryczne skłoniły do umiejscowienia planowanego składowiska odpadów radioaktywnych w Kruszyńskanach w woj. podlaskim?

Należy wyraźnie podkreślić, że prowadzone w ramach ww. strategicznego programu rządowego analizy lokalizacyjne GeoSOP opisane w odpowiedzi na pytanie 1. miały charakter wstępny i obejmowały tylko analizę spełnienia kryteriów ogólnych. Proces wyboru lokalizacji geologicznego SOP jest długi i wieloetapowy. Proces ten polega na selekcji, w drodze eliminacji, tych formacji geologicznych, które nie spełniają kryteriów środowiskowych, geologicznych, hydrogeologicznych i społeczno-ekonomicznych. Zgodnie z zaleceniami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, przy wyborze lokalizacji składowiska głębokiego jako pierwsze należy rozpatrzyć aspekty geologiczne, w tym hydrogeologiczne, geomechaniczne i geotektoniczne. W następnej kolejności konieczne jest wzięcie pod uwagę innych czynników mogących mieć wpływ na wybór lokalizacji. Najbardziej ogólne kryteria niezbędne dla lokalizacji głębokiego składowiska odpadów promieniotwórczych obejmują brak dostępu wód podziemnych i stabilność ośrodka skalnego. W procesie lokalizacji GeoSOP wyróżnia się cztery etapy:

- przeprowadzenie analiz studialnych i wstępnego typowania w oparciu o materiały archiwalne,
- rozpoznawcze badanie terenowe i laboratoryjne typowanie obszarów,
- szczegółowej badań wybranego miejsca lub miejsc,
- potwierdzenia lokalizacji.

Dokładna charakterystyka miejsca typowanego pod budowę GeoSOP (etap 3) wymaga szczegółowych badań geologicznych, hydrogeologicznych, geofizycznych, geoinżynierskich i innych. Przy czym zawsze istnieje ryzyko, że szczegółowe badania zdyskredytują rozważany obiekt geologiczny jako przydatny dla GeoSOP. Stąd konieczność wytypowania lokalizacji rezerwowych.

Do obszarów, których lokalizację podziemnego składowiska odpadów promieniotwórczych należy wykluczyć, zalicza się:

- strefy ochronne, zwłaszcza wody gruntowej, ujęć wody pitnej i wód mineralnych, zasobów skał i wód użytecznych,
- rezerваты przyrody,
- obszary przemysłowe i gęsto zabudowane, lotniska, poligony wojskowe, gęstą sieć dróg transportowych,
- obszary, w których znajdują się lub planowane są duże zbiorniki: wody, ropy naftowej lub gazu ziemnego,

- obszary z niekorzystnymi warunkami hydrogeologicznymi,
- obszary uznane za tektonicznie i sejsmicznie aktywne,
- obszary o intensywnej sieci spękań (szczelin),
- obszary, na których występować mogą ruchy górotwórcze,
- obszary aktywności wulkanicznej,
- obszary o niedostatecznej powierzchni (<10 km²),
- obszary intensywnej eksploatacji górniczej lub zlikwidowanych kopalń głębinowych,
- obszary z szybką zmiennością rodzajów skał.

Wszystkie obszary, które w fazie preselekcji nie zostały wykluczone i w których zalegają skały mogące potencjalnie stanowić barierę ochronną, mogą być brane pod uwagę przy wyborze wstępnych lokalizacji składowiska. Weryfikacją wstępnie wybranej konkretnej lokalizacji rozpoczyna się właściwy proces wyboru lokalizacji.

Odnośnie do rejonu Kruszyniany zrealizowano pierwszy etap wyżej opisanej procedury lokalizacyjnej, a zatem nie można w tym przypadku podać szczegółowych przesłanek i kryteriów, w oparciu o które wytypowano ww. rejon, gdyż rozważane były tylko wstępne kryteria ogólne.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 30 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planowanego umiejscowienia
składowiska odpadów radioaktywnych
w Rydzewie w woj. podlaskim (5450)**

Odpowiadając na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka, pismo z dnia 25 września 2009 r., znak: SPS-024-5450/09, w sprawie składowania odpadów promieniotwórczych w Rydzewie w woj. podlaskim, przedstawiam poniżej stosowne wyjaśnienia.

1. Powstające w toku eksploatacji elektrowni jądrowej odpady dzieli się na nisko-, średnio- i wysokoaktywne. Do odpadów wysokoaktywnych zalicza się wypalone paliwo jądrowe (jeśli zamierza się je składować bez przerobu) lub część odpadów powstałych w wyniku przerobu tego paliwa. Przerób wypalonego paliwa ma na celu odzyskanie materiałów rozszczepialnych (izotopy uranu i plutonu) i ponowne ich wykorzystanie do produkcji świeżego paliwa. Odpady wysokoaktywne (w tym wypalone paliwo jądrowe) muszą być składowane w głębokich formacjach geo-

logicznych. Ze względu na długi okres – rzędu tysięcy lat – połowicznego rozpadu (czas, w którym aktywność zmniejsza się dwukrotnie) niektórych substancji promieniotwórczych zawartych w tych odpadach, sposób składowania winien zapewniać skuteczne ich izolowanie od biosfery w czasie mierzonym w skali geologicznej.

Odpowiednio przygotowane (zestalone i opakowane) odpady nisko- i średnioaktywne (o okresie połowicznego rozpadu poniżej 30 lat) zazwyczaj składowane w tzw. składowiskach powierzchniowych zapewniających izolowanie składowanych materiałów w okresie 300 lat, co dla tego rodzaju odpadów jest całkowicie wystarczające i gwarantujące bezpieczeństwo środowiska.

2. W maju 1996 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę o realizacji w latach 1997–1999 strategicznego programu rządowego „Gospodarka odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym w Polsce”. Dwa z zadań tego programu dotyczyły wytypowania rejonów perspektywicznych z punktu widzenia zlokalizowania w nich składowisk powierzchniowych (SOP) dla odpadów nisko- i średnioaktywnych oraz składowisk w głębokich formacjach geologicznych (GeoSOP) dla odpadów wysokoaktywnych.

3. Inicjatorem i koordynatorem realizacji wspomnianego wyżej strategicznego programu rządowego był prezes Państwowej Agencji Atomistyki, gdyż zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami do jego zakresu działania należała organizacja gospodarki odpadami promieniotwórczymi. Obecnie, zgodnie z ustawą Prawo atomowe z dnia 29 listopada 2000 r. oraz ustawą o działach administracji rządowej z dnia 4 września 1997 r., sprawy związane z bezpiecznym wykorzystaniem energii jądrowej (w tym polityka państwa w zakresie postępowania z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym oraz budowy składowisk odpadów promieniotwórczych w Polsce) należą do ministra właściwego do spraw gospodarki. Powyższe oznacza, że ani minister właściwy do spraw środowiska, ani prezes Państwowej Agencji Atomistyki, nie będą w przyszłości podejmować inicjatyw zmierzających do wyboru miejsca lokalizacji składowiska odpadów promieniotwórczych. Natomiast stosownie do postanowień ustawy Prawo atomowe, w przypadku wystąpienia z taką inicjatywą przez inny organ lub instytucję, prezes PAA jest właściwy do wydawania zezwoleń na składowanie odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego, na budowę i eksploatację obiektów służących składowaniu odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego, które nie zostaną wydane, jeśli nie będą spełnione restrykcyjne wymogi bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej. Ponadto prezes PAA opiniuje projekt planu zagospodarowania przestrzennego terenu, na którym planuje się umieszczenie takiego obiektu oraz opiniuje projekt decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania takiego terenu.

4. Zarządzeniem nr 24 z dnia 27 sierpnia br. minister gospodarki utworzył zespół do opracowania projektu krajowego planu postępowania z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym.

5. Zapytania pana posła J. Matwiejuka dotyczą planowanego umiejscowienia składowiska odpadów radioaktywnych w Rydzewie w woj. podlaskim. Złoże granitów leżące w rejonach obu tych miejscowości były przedmiotem wstępnych rozważań z punktu widzenia przydatności do zlokalizowania w nich składowiska geologicznego (głębokiego). Ze względu na fakt, iż część z postawionych pytań dotyczy lokalizacji składowisk odpadów promieniotwórczych i nie precyzuje typu składowiska, poniżej podano informacje dotyczące zarówno składowisk powierzchniowych, jak i głębokich.

6. Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że w przypadku budowy składowiska powierzchniowego lub głębokiego nie ucierpi zdrowie i życie mieszkańców oraz stan środowiska naturalnego rejonu, na obszarze którego wybudowane zostanie składowisko. Badania geologiczne, prace związane z lokalizacją, projektowaniem i budową składowiska, a następnie jego eksploatacja i zamknięcie, stwarzają korzystną szansę dla regionu. Związane jest to przede wszystkim z dużą liczbą stabilnych w długim okresie czasu (dla wielu generacji), dobrze płatnych miejsc pracy zarówno dla górników, jak i wysokokwalifikowanych reprezentantów innych specjalności. Dodatkowo – zgodnie z art. 57 ustawy Prawo atomowe – gminie, na terenie której znajduje się krajowe składowisko odpadów promieniotwórczych, przysługuje coroczna opłata z budżetu państwa:

— od dnia przyjęcia pierwszego odpadu do składowiska do dnia podjęcia decyzji o zamknięciu składowiska – w wysokości 400% dochodów z tytułu podatku od nieruchomości znajdujących się na terenie gminy, uzyskanych w roku poprzednim, jednak nie większa niż 8550 tys. zł;

— po podjęciu decyzji o zamknięciu składowiska – w wysokości 50% dochodów z tytułu podatku od nieruchomości znajdujących się na terenie gminy, uzyskanych w roku zamknięcia składowiska, przez okres odpowiadający okresowi eksploatacji składowiska.

Konstrukcja składowiska i konieczna dokładna kontrola środowiska w rejonie obiektu, niezależnie od przyjętych technologii, dają całkowitą pewność utrzymania czystości powietrza oraz wód gruntowych i powierzchniowych na najwyższym poziomie.

Pytanie 1. Proszę o podanie, jakie lokalizacje składowiska odpadów radioaktywnych są rozważane w dokumentach opracowanych przez ministerstwo lub jego ekspertów, także dokumentów, które mają charakter analityczny i wstępny?

W ramach realizacji ww. strategicznego programu rządowego i zadania dotyczącego wytypowania rejonów perspektywicznych z punktu widzenia zlokalizowania w nich składowiska w głębokich formacjach geologicznych przeprowadzono inwentaryzację istniejących w Polsce kopalń i zbadano możliwości ich

wykorzystania (po zakończeniu eksploatacji) do składowania w nich odpadów promieniotwórczych. Stwierdzono, że żadna z polskich aktualnie eksploatowanych kopalń do tego celu się nie nadaje. Dokonano również przeglądu budowy geologicznej kraju z punktu widzenia przydatności formacji geologicznych do lokalizacji przyszłego składowiska GeoSOP. Dokonano również przeglądu budowy geologicznej kraju z punktu widzenia przydatności formacji geologicznych do lokalizacji przyszłego składowiska.

Do wstępnej analizy zakwalifikowano 44 struktury skalne obejmujące:

- skały magmowe i metamorficzne – 17,
- utwory ilaste – 7,
- złoże soli – 20.

Stwierdzono, że występujące w Polsce złoże granitów (w tym rejon Rydzewa), z racji ich silnego spękania, mają parametry nieco gorsze od innych utworów. Zasadniczy wniosek, jaki wypływa ze studiów nad lokalizacją składowiska geologicznego w skałach krystalicznych podłoża północno-wschodniej Polski, jest taki, że obecnie ta część kraju jest zbyt słabo rozpoznana geologicznie (zwłaszcza wierceniami), aby można było jednoznacznie wypowiedzieć się o jej przydatności dla lokalizacji GeoSOP.

Do dalszych badań wytypowano znajdujące się na terenie Kotliny Przedśudeckiej złoże jednorodnych skał ilastych o miąższości około 200 m oraz spełniające ogólne kryteria lokalizacyjne 3 wysady solne (wysad solny Damasławek, południowa część wysadu Kłodawa, wysad solny Łanięta). Przeprowadzone metodami geofizycznymi badania oraz analiza materiałów archiwalnych wskazują – na obecnym etapie rozpoznania omawianych struktur – na możliwość budowy w nich takich wyrobisk górniczych, że składowane odpady promieniotwórcze nie przedostaną się do środowiska w czasie licznym w skali geologicznej. Bardzo wstępny charakter prac lokalizacyjnych dla GeoSOP nie wymagał konsultacji z władzami lokalnymi.

W ramach realizacji ww. strategicznego programu rządowego i zadania dotyczącego wytypowania rejonów perspektywicznych z punktu widzenia zlokalizowania w nich składowiska powierzchniowego dla odpadów nisko- i średnioaktywnych wskazano na podstawie analizy geologicznej i społecznej wybranych regionów Polski 19 obszarów w województwach: wielkopolskim, kujawsko-pomorskim i zachodniopomorskim. Wszystkie rozważane lokalizacje charakteryzują się stabilnością geologiczną i hydrologiczną, brakiem intensywnych zjawisk erozji oraz nie są zagrożone powodziami. Weryfikacją doboru lokalizacji i poprawności analiz hydrologicznych dla wytypowanych obszarów było trwale ich bezpieczeństwo w czasie powodzi w 1997 r., której wielkość odpowiadała 500–1000-letniej wodzie i objęła znaczną powierzchnię kraju. Pomimo różnego stosunku społeczności lokalnych do zagadnienia lokalizacji na ich terenie SOP (od zdecydowanie negatywnego do wyrażającego zainteresowanie i chęć dalszych negocjacji) w żąd-

nym z rozpatrywanych rejonów nie uzyskano akceptacji dla lokalizacji SOP. Wobec powyższego nie przystąpiono do dalszych badań.

Pytanie 2. Kiedy zostanie podjęta ostateczna decyzja o planowanym miejscu powstania składowiska odpadów radioaktywnych w Rydzewie?

Nie jest obecnie znany ani rejon, w którym zostanie zlokalizowane składowisko głębokie, ani data podjęcia ostatecznej decyzji o takiej lokalizacji. Z całą pewnością można natomiast stwierdzić, że obowiązujące w Polsce przepisy zobowiązują potencjalnych inwestorów do uzyskania akceptacji społecznej na lokalizację, budowę i eksploatację takich obiektów.

Podjęcie decyzji o przydatności danego rejonu do zlokalizowania w nim składowiska odpadów promieniotwórczych wymaga uzyskania pozytywnych rezultatów szerokich i kosztownych badań geologicznych (tzn. stwierdzenia, że wszystkie rozpoznane parametry lokalizacji odpowiadają wymaganiom przewidzianym dla składowisk). Warunkiem rozpoczęcia przez inwestora postępowania lokalizacyjnego, w przypadku pozytywnych rezultatów szczegółowych badań geologicznych i geofizycznych, będzie uzyskanie zrozumienia u miejscowej społeczności; być może będzie to miało charakter referendum. Podkreślić należy, że muszą być spełnione wszelkie wymagane przepisami warunki dotyczące lokalizacji inwestycji, do jakich zalicza się składowisko odpadów promieniotwórczych, w tym z pewnością uzyskanie pozytywnej opinii lokalnej społeczności i jej władz.

Z ramowego harmonogramu działań dla energetyki jądrowej przyjętego przez Radę Ministrów 11 sierpnia 2009 r. wynika, że odnośnie do lokalizacji i budowy powierzchniowego składowiska odpadów promieniotwórczych planowane do realizacji prace obejmować będą analizę wyników dotychczasowych opracowań, w tym zwłaszcza 19 lokalizacji składowisk, które dotychczas nie uzyskały akceptacji społecznej. Dokonana zostanie reinterpretacja archiwalnych materiałów geofizycznych dla tych lokalizacji. Na podstawie powyższych analiz wyznaczone zostaną 3 optymalne lokalizacje składowiska odpadów promieniotwórczych. Dla wytypowanych lokalizacji przewiduje się prowadzenie szczegółowych badań, które ostatecznie doprowadzą do ustalenia jednej konkretnej lokalizacji składowiska. Prace obejmować będą przeprowadzenie sondowań geofizycznych. Zakłada się ich wykonanie w 2010–2011 r.

Pytanie 3. W oparciu o jakie szczegółowe przesłanki i kryteria zostało wytypowane to miejsce na składowisko odpadów?

Pytanie 4. Jakie argumenty faktyczne i merytoryczne skłoniły do umiejscowienia planowanego składowiska odpadów radioaktywnych w Rydzewie w woj. podlaskim?

Należy wyraźnie podkreślić, że prowadzone w ramach ww. strategicznego programu rządowego analizy lokalizacyjne GeoSOP opisane w odpowiedzi na pytanie 1. miały charakter wstępny i obejmowały tylko analizę spełnienia kryteriów ogólnych.

Proces wyboru lokalizacji geologicznego SOP jest długi i wieloetapowy. Proces ten polega na selekcji, w drodze eliminacji, tych formacji geologicznych, które nie spełniają kryteriów środowiskowych, geologicznych, hydrogeologicznych i społeczno-ekonomicznych. Zgodnie z zaleceniami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, przy wyborze lokalizacji składowiska głębokiego jako pierwsze należy rozpatrzyć aspekty geologiczne, w tym hydrogeologiczne, geomechaniczne i geotektoniczne. W następnej kolejności konieczne jest wzięcie pod uwagę innych czynników mogących mieć wpływ na wybór lokalizacji. Najbardziej ogólne kryteria niezbędne dla lokalizacji głębokiego składowiska odpadów promieniotwórczych obejmują brak dostępu wód podziemnych i stabilność ośrodka skalnego. W procesie lokalizacji GeoSOP wyróżnia się cztery etapy:

- przeprowadzenie analiz studialnych i wstępnego typowania w oparciu o materiały archiwalne,
- rozpoznawcze badania terenowe i laboratoryjne wytypowanych obszarów,
- szczegółowej badań wybranego miejsca lub miejsc,
- potwierdzenia lokalizacji.

Dokładna charakterystyka miejsca typowanego pod budowę GeoSOP (etap 3) wymaga szczegółowych badań geologicznych, hydrogeologicznych, geofizycznych, geoinżynierskich i innych. Przy czym zawsze istnieje ryzyko, że szczegółowe badania zdyskredytują rozważany obiekt geologiczny jako przydatny dla GeoSOP. Stąd konieczność wytypowania lokalizacji rezerwowych.

Do obszarów, których lokalizację podziemnego składowiska odpadów promieniotwórczych należy wykluczyć, zalicza się:

- strefy ochronne, zwłaszcza wody gruntowej, ujęć wody pitnej i wód mineralnych, zasobów skał i wód użytecznych,
 - rezerваты przyrody,
 - obszary przemysłowe i gęsto zabudowane, lotniska, poligony wojskowe, gęstą sieć dróg transportowych,
 - obszary, w których znajdują się lub planowane są duże zbiorniki: wody, ropy naftowej lub gazu ziemnego,
 - obszary z niekorzystnymi warunkami hydrogeologicznymi,
 - obszary uznane za tektonicznie i sejsmicznie aktywne,
 - obszary o intensywnej sieci spękań (szczelin),
 - obszary, na których występować mogą ruchy górotwórcze,
 - obszary aktywności wulkanicznej,
 - obszary o niedostatecznej powierzchni (<10 km²),
 - obszary intensywnej eksploatacji górniczej lub zlikwidowanych kopalń głębinowych,
 - obszary z szybką zmiennością rodzajów skał.
- Wszystkie obszary, które w fazie preselekcji nie zostały wykluczone i w których zalegają skały mogą-

ce potencjalnie stanowić barierę ochronną, mogą być brane pod uwagę przy wyborze wstępnych lokalizacji składowiska. Weryfikacją wstępnie wybranej konkretnej lokalizacji rozpoczyna się właściwy proces wyboru lokalizacji.

Odnośnie do rejonu Rydzewo zrealizowano pierwszy etap wyżej opisanej procedury lokalizacyjnej, a zatem nie można w tym przypadku podać szczegółowych przesłanek i kryteriów, w oparciu o które wytypowano ww. rejon, gdyż rozważane były tylko wstępne kryteria ogólne.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 30 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie przywrócenia dotacji dla Ośrodka
Wychowawczo-Rewalidacyjnego dla Dzieci
i Młodzieży Niewidomej i Słabowidzącej
w Częstochowie (5451)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej (nr SPS-024-5451/09) w sprawie przywrócenia dotacji dla Ośrodka Wychowawczo-Rewalidacyjnego dla Dzieci i Młodzieży Niewidomej i Słabowidzącej w Częstochowie, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) szkół oraz placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej. Subwencja oświatowa przekazywana jest do jednostek samorządu terytorialnego z budżetu państwa. Natomiast jednostka samorządu terytorialnego jest zobowiązana do finansowania (dotowania) szkół lub placówek oświatowych zgodnie z zasadami przyjętymi w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Podział części oświatowej subwencji ogólnej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego dokonywany jest na podstawie:

— rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego,

— danych statystycznych o liczbie uczniów i wychowanków oraz liczbie etatów nauczycieli wykazywanych w systemie informacji oświatowej.

Część oświatowa subwencji ogólnej dla każdej jednostki samorządu terytorialnego stanowi jedną kwotę, a o sposobie jej wydatkowania – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.) – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego.

Uprzejmie informuję, że system oświaty obejmuje różne typy szkół i placówek, w tym m.in.: szkoły podstawowe, gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne – ogólnodostępne, integracyjne, specjalne, sportowe i mistrzostwa sportowego, z oddziałami integracyjnymi, specjalnymi, sportowymi, placówki oświatowo-wychowawcze, młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki umożliwiające dzieciom i młodzieży z głębokim upośledzeniem umysłowym oraz dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym i z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki. Natomiast rodzaje i szczegółowe zasady działania placówek publicznych określa rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach (Dz. U. Nr 52, poz. 467, z późn. zm.).

Na podstawie informacji dotyczących organizacji i zakresu działania omawianej placówki (przekazanych przez Delegaturę Kuratorium Oświaty w Częstochowie) oraz przepisów ustawy o systemie oświaty i regulacji zawartych w § 2 i 3 ww. rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach stwierdzić należy, że niepubliczny Ośrodek Wychowawczo-Rewalidacyjny dla Dzieci i Młodzieży Niewidomej i Słabowidzącej, prowadzony przez Polski Związek Niewidomych, może być zaliczony do oświatowo-wychowawczych placówek wychowania pozaszkolnego.

Zgodnie z art. 90 ust. 3b ww. ustawy o systemie oświaty placówki niepubliczne, o których mowa w art. 2 pkt 3, 4 i 10, mogą otrzymywać dotacje z budżetu powiatu. Powyższy przepis daje więc możliwość dotowania ww. ośrodka przez miasto Częstochowa.

Zgodnie z art. 90 ust. 4 ww. ustawy o systemie oświaty organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, zobowiązanej do dotowania uprawnionych szkół (placówek), ustala tryb udzielania i rozliczania dotacji, o których mowa w ust. 1a i 2a–3b, oraz tryb i zakres kontroli prawidłowości ich wykorzysty-

wania, uwzględniając w szczególności podstawę obliczania dotacji, zakres danych, które powinny być zawarte we wniosku o udzielenie dotacji i w rozliczeniu jej wykorzystania, oraz termin i sposób rozliczenia dotacji.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie udziela dotacji poszczególnym szkołom i placówkom oświatowym oraz nie posiada kompetencji, by w sposób wiążący dla innych podmiotów rozstrzygać wątpliwości, jakie pojawiają się w związku ze stosowaniem przepisów określających zasady i tryb udzielania dotacji szkołom niepublicznym. Zgodnie z obowiązującymi przepisami jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Oznacza to, iż zarówno tryb udzielania dotacji, ustalenie jej wysokości, jak i rozliczanie udzielonych dotacji (w tym dokumenty niezbędne do udzielenia dotacji, jak i jej rozliczenia – ilość, forma i treść) jednostka samorządu terytorialnego winna – zgodnie z obowiązującymi przepisami – sama określić.

Warto jednocześnie zauważyć, że minister edukacji narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów – osób fizycznych i prawnych innych niż jednostki samorządu terytorialnego – prowadzących szkoły i placówki oświatowe i otrzymujących dotacje z budżetów samorządów. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej – regionalne izby obrachunkowe.

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Edwarda Wojtasa**

**w sprawie II etapu budowy obwodnicy Puław
(5482)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5482/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Edwarda Wojtasa w sprawie II etapu budowy obwodnicy Puław, uprzejmie informuję, że przedmiotowa inwestycja została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania mające na celu przygotowanie zadania do realizacji. Aktualnie prowadzone są prace przygotowawcze. Dnia 12 października 2009 r. uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Decyzja ta stanowi podstawę do prowadzenia dalszych prac. Obecnie przygotowywane są materiały niezbędne do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Realizacja przedmiotowego zadania rozpocznie się pod warunkiem uzyskania niezbędnych decyzji administracyjnych w zakładanych terminach. Dodatkowo informuję, iż z uwagi na niezakończony etap prac przygotowawczych niecelowe jest zabezpieczenie środków na budowę obwodnicy w budżecie państwa bądź planie finansowym Krajowego Funduszu Drogowego w 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Patrycja Wolińska - Bartkiewicz

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie planowanej zmiany ustawy
o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach
i obszarach ochrony uzdrowiskowej
oraz o gminach uzdrowiskowych (5484)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem z dnia 1.12.2009 r. posła Andrzeja Pałysa w sprawie planowanej zmiany ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, przekazanych przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 11.12.2009 r., znak: SPS-024-5484/09, uprzejmie wyjaśniam.

Sytuacja gospodarcza oraz dynamicznie zmieniające się otoczenie zewnętrzne spółek uzdrowiskowych, a przede wszystkim równe traktowanie świadczeniodawców usług w rodzaju: lecznictwo uzdrowiskowe przez Narodowy Fundusz Zdrowia, bez względu na formę własności, spowodowało, że wyłączenie z prywatyzacji niektórych uzdrowiskowych spółek Skarbu Państwa należy uznać za nieuzasadnione.

Wskazać należy, że obok uzdrowiskowych spółek Skarbu Państwa na rynku usług lecznictwa uzdrowiskowego funkcjonują inne podmioty, w tym pry-

watne, świadczące usługi lecznictwa uzdrowiskowego na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia.

Analiza wyników ekonomicznych spółek uzdrowiskowych wskazuje, że w dalszej perspektywie wszystkie spółki uzdrowiskowe, bez inwestora strategicznego zdolnego do zainwestowania w nowoczesną bazę hotelowo-leczniczą, zostaną skazane na marginalizację ekonomiczną. Dlatego też, mając na względzie pozytywny rozwój i kształtowanie potencjału konkurencyjnego spółek uzdrowiskowych, w obliczu zagrożeń płynących z otoczenia zewnętrznego tych spółek, niezbędne jest rozpoczęcie procesu ich prywatyzacji.

Należy podkreślić, że u podstaw racjonalnego podejścia do prywatyzacji spółek uzdrowiskowych i stworzenia możliwości ich prywatyzacji legło stanowisko ministra zdrowia stwierdzające, iż przekształcenia własnościowe uzdrowiskowych spółek Skarbu Państwa nie będą ograniczały możliwości zapewnienia leczenia uzdrowiskowego ze środków publicznych.

Odnosząc się do obaw podniesionych w zapytaniu posła Andrzeja Pałysa dotyczących ewentualnej zmiany przedmiotu działania poprzez odejście od tradycyjnych metod leczenia uzdrowiskowego, pragnę wskazać, iż działalność spółek uzdrowiskowych realizowana jest w ramach prawnych, które określone są przez przepisy zawarte w ustawach i wydanych na ich podstawie rozporządzeniach wykonawczych, a w szczególności ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 4 ww. ustawy, lecznictwo uzdrowiskowe jest integralną częścią systemu ochrony zdrowia i jest prowadzone w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego zdefiniowanych w art. 2 pkt 10 ustawy jako zakłady opieki zdrowotnej w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z późn. zm.).

Nadzór nad lecznictwem uzdrowiskowym sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia i wojewoda przy pomocy naczelnego lekarza uzdrowiska. Do zadań ministra zdrowia należy w szczególności: wytyczanie kierunków działalności uzdrowisk w zakresie lecznictwa uzdrowiskowego dla poszczególnych uzdrowisk w oparciu o m.in. posiadane przez nie lecznicze surowce naturalne, monitorowanie zachowania warunków leczniczych i środowiskowych warunkujących przyznanie i utrzymanie statusu uzdrowiska, występowanie do Prezesa Rady Ministrów o nadanie przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia danemu obszarowi statusu uzdrowiska bądź jego odebranie, uzgadnianie planu zagospodarowania przestrzennego dla stref chronionych. W obowiązującym systemie prawa istnieją liczne przepisy poddające działalność uzdrowiskową nadzorowi i kontroli ministra zdrowia i wojewody przy pomocy naczelnego lekarza uzdrowiska.

Art. 38 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym określa wymogi dla stref A, B i C stanowiących obszary ochronne i szczegółowe ograniczenia działal-

ności gospodarczej w tych strefach. Przepis ten zabrania wręcz prowadzenia wielu rodzajów działalności gospodarczej.

Bez względu na to, kto jest właścicielem podmiotu świadczącego usługi w dziedzinie lecznictwa uzdrowiskowego, podmiot ten jest obowiązany przestrzegać przepisy bezwzględnie obowiązujące wszystkie zakłady opieki zdrowotnej.

W przypadku zamiaru zmiany przedmiotu działalności lub zakresu świadczeń uzdrowiskowo-leczniczych przez innych niż Skarb Państwa właścicieli udziałów lub akcji, po prywatyzacji spółek uzdrowiskowych musieliby oni uwzględnić wszelkie uwarunkowania dotyczące możliwości prowadzenia działalności gospodarczej na terenie strefy A uzdrowiska, konieczności dostosowania działalności gospodarczej do statutu uzdrowiska, który określa m.in. kierunki lecznicze, a także możliwości oddziaływania przez gminę instrumentem podatkowym na podmioty prowadzące na jej terenie działalność gospodarczą.

Wydaje się, iż te istotne ustawowe ograniczenia w sposób wystarczający chronią działalność uzdrowisk, w tym także Uzdrowisko Busko-Zdrój SA.

Informując o powyższym, pragnę wyrazić przekonanie, iż bezsprzecznym pozostaje fakt, że proces prywatyzacyjny powinien przebiegać w taki sposób, aby wywrzeć jak najbardziej korzystny wpływ na rozwój spółek uzdrowiskowych oraz infrastruktury w gminach uzdrowiskowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Hubert Łaszkiwicz

Warszawa, dnia 24 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Okła-Drewnowicz**

**w sprawie realizacji programu
„Owoce w szkole” (5487)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Marzeny Okła-Drewnowicz (SPS-024-5487/09) w sprawie realizacji programu „Owoce w szkole”, uprzejmie wyjaśniam.

W celu ustanowienia programu „Owoce w szkole” minister rolnictwa i rozwoju wsi zaprosił ministra edukacji narodowej do zespołu, który opracował projekt strategii krajowej oraz przygotował krajowe przepisy prawne w tym zakresie. Od listopada 2008 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej współpracuje z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Minister-

stwem Zdrowia, Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej oraz Agencją Rynku Rolnego. Program przebiega zgodnie z harmonogramem.

W efekcie działań ministra edukacji narodowej z zakresu upowszechniania i promocji założeń programu wśród nauczycieli, uczniów i rodziców do programu zgłosiło się ok. 73% uczniów grupy docelowej, w tym 28 785 uczniów w 478 szkołach podstawowych z woj. świętokrzyskiego.

Należy podkreślić, że bieżący rok szkolny jest pierwszym rokiem realizacji programu „Owoce w szkole” w Polsce. Zainteresowanych szkół zgłosiło się więcej niż rzetelnych dostawców. Rozdrobniona struktura wielkości gospodarstw rolnych, w których produkowane są owoce, oraz niewielki stopień zorganizowania w grupach i organizacjach producentów owoców i warzyw, a także brak integracji pionowej w handlu produktami mogły mieć pośrednio wpływ na małe zainteresowanie programem wśród dostawców. Kryteria zawarte w programie, dotyczące warunków dostarczanych produktów, stały się barierą dla tych przedsiębiorców, którzy w przystąpieniu do programu zauważyli jedynie aspekt finansowy i brak w krótkim terminie maksymalnego zysku ekonomicznego.

Jednakże każda działalność gospodarcza opiera się na rachunku ekonomicznym. Spełnienie warunków zawartych w programie przez podmioty dostarczające owoce i warzywa do szkół jest wynikiem ich dobrowolnego przystąpienia do programu.

Z powyższych przyczyn minister edukacji narodowej nie może ingerować w procesy zarządzania przedsiębiorstw, a minister rolnictwa i rozwoju wsi, w którego właściwości jest program „Owoce w szkole”, oraz terenowy oddział Agencji Rynku Rolnego nie posiada również żadnych możliwości, aby rozliczyć firmy z rezygnacji z dostarczania owoców i warzyw do szkół w woj. świętokrzyskim.

Ocena realizacji programu oraz osiągniętych efektów będzie możliwa dopiero po zakończeniu programu, tj. w miesiącach lipiec–sierpień 2010 r.

Według informacji Agencji Rynku Rolnego w I semestrze roku szkolnego 2009/2010 ogółem w Polsce umowy z 49 dostawcami zawarło 2557 szkół podstawowych, w których programem zostało objętych 297 546 uczniów. W woj. świętokrzyskim zostało zawartych 8 umów ze szkołami podstawowymi, w których programem zostało objętych 1068 uczniów.

Dane dotyczące liczby uczniów objętych programem w II semestrze roku szkolnego 2009/2010 znane będą po 8 stycznia 2010 r., gdyż zgodnie z załącznikiem V do „Warunków uczestnictwa w programie »Owoce w szkole« w roku szkolnym 2009/2010”, dotyczącym obowiązujących terminów, jest to końcowa data dostarczenia do oddziałów terenowych Agencji Rynku Rolnego kopii umów zawartych przez zatwierdzone podmioty ze szkołami podstawowymi.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w chwili obecnej podjęło prace nad nowelizacją zapisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie realizacji przez Agencję Rynku Rolnego za-

dań związanych z wdrożeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej programu „Owoce w szkole” w roku szkolnym 2009/2010 (Dz. U. Nr 129, poz. 1059), która ma ułatwić realizację programu w szkołach w II semestrze roku szkolnego 2009/2010.

Doświadczenia zebrane przez instytucje odpowiedzialne za realizację programu, w tym Ministerstwo Edukacji Narodowej, w zakresie wskazanym przez Strategię krajową wdrożenia w Rzeczypospolitej Polskiej programu „Owoce w szkole” w roku szkolnym 2009/2010 oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie realizacji przez Agencję Rynku Rolnego zadań związanych z wdrożeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej programu „Owoce w szkole” w roku szkolnym 2009/2010, będą stanowiły podstawę dla modyfikacji i udoskonaleń rozwiązań stosowanych w ramach programu w kolejnych okresach jego realizacji. Do 31 stycznia 2010 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi przedstawi Radzie Ministrów projekt strategii krajowej na rok szkolny 2010/2011.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Raniewicza
w sprawie wysokości waloryzacji emerytur
i rent (5489)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 11 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5489/09, dotyczące zapytania posła Grzegorza Raniewicza w sprawie wysokości emerytur i rent, uprzejmie informuję.

Sposób ustalania wysokości emerytur i rent określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227). Co do zasady wysokość świadczenia emerytalno-rentowego jest miarą udziału ubezpieczonego w dochodach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Im bardziej dany ubezpieczony partycypował w ich tworzeniu, w tym większym stopniu ma on prawo z nich korzystać w postaci emerytury lub renty.

Waloryzacja świadczeń emerytalno-rentowych stanowi ważny element konstrukcyjny systemu ubezpieczeń społecznych. Zasady indeksacji określają bowiem zakres ochrony realnej wartości emerytur i

rent oraz decydują o udziale populacji osób już nieaktywnych zawodowo we wzroście gospodarczym i wzroście poziomu życia całego społeczeństwa.

Obecnie obowiązujące zasady waloryzacji emerytur i rent są wynikiem zmian wprowadzonych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS ustawą z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 191, poz. 1368). Ustawą tą przywrócono coroczną waloryzację świadczeń emerytalno-rentowych oraz wskaźnik waloryzacji odpowiadający średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększonemu o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Zwiększenie o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia jest corocznie, w czerwcu, przedmiotem negocjacji w ramach Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

W związku z niezgodnieniem w bieżącym roku stanowiska Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych w sprawie wysokości tego zwiększenia w roku 2010 w dniu 14 lipca 2009 r. Rada Ministrów przyjęła rozporządzenie w sprawie wysokości zwiększenia wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2010 r. (Dz. U. Nr 114, poz. 947) ustalające wysokość przedmiotowego zwiększenia na poziomie 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym, tj. na obowiązkowym poziomie ustawowym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 18 grudnia 2009 r. Sejm RP przyjął ustawę budżetową na rok 2010. Zgodnie z ustawą od dnia 1 marca 2010 r. nastąpi waloryzacja emerytur i rent wskaźnikiem wynoszącym 104,1%. Przyjęto, iż wskaźnik waloryzacji wyniesie nie mniej niż średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w 2009 r. w stosunku do 2008 r., zwiększony o 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w 2009 r. w stosunku do 2008 r.

Należy przy tym nadmienić, że zgodnie z art. 89 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów.

Zarówno wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych, jak i wzrost przeciętnego wynagrodzenia za rok poprzedni ogłasza prezes Głównego Urzędu Statystycznego, przy czym średnioroczne wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych: ogółem oraz dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów w poprzednim roku kalendarzowym podawane są w terminie do końca stycznia, natomiast realny wzrost przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim

roku kalendarzowym – w terminie do 7 roboczego dnia lutego.

Wskaźnik waloryzacji emerytur i rent, zgodnie z art. 89 ust. 6 ustawy emerytalnej, ogłasza minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w terminie 3 dni roboczych od dnia ogłoszenia przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego powyższych wskaźników.

Tym samym uprzejmie informuję, że w chwili obecnej, w związku z brakiem konkretnych danych, nie można wskazać, jaki będzie rzeczywisty wzrost określonej emerytury w wyniku zakładanego przeprowadzenia waloryzacji świadczeń od dnia 1 marca 2010 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zmiany wprowadzone w ostatnim czasie w zakresie waloryzacji emerytur i rent uznają za zmiany korzystne, w znacznym stopniu uwzględniające interesy osób pobierających świadczenia emerytalno-rentowe. Przede wszystkim przywrócono coroczną podwyżkę emerytur i rent, a obowiązująca metoda ustalania wskaźnika waloryzacji emerytur i rent powoduje, że waloryzacja służy nie tylko zachowaniu siły nabywczej świadczeń w relacji do kosztów utrzymania, ale również zapewnia ich realny wzrost powyżej inflacji i tym samym umożliwia emerytom i rencistom udział we wzroście gospodarczym – na miarę możliwości budżetu państwa i Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Świadczenia z ubezpieczeń podwyższane są w taki sposób, aby nie traciły swej siły nabywczej w relacji do kosztów utrzymania, a w miarę możliwości finansowych budżetu państwa i Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – realnie wzrastały.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż mając na względzie trudną sytuację emerytów i rencistów, w dniu 12 marca br. podczas prac zespołu Trójstronnej Komisji ds. ubezpieczeń społecznych podniesiony został problem wysokości najniższych emerytur i rent. Zgodnie z przyjętym stanowiskiem w tym zakresie wspólnie z partnerami społecznymi będą kontynuowane rozmowy nad wypracowaniem mechanizmu ustalania wysokości najniższych świadczeń emerytalno-rentowych skorelowanego z systemem waloryzacji emerytur i rent.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk**

**w sprawie opóźnienia w przekazywaniu
środków pieniężnych na wypłatę zasiłków
i świadczeń rodzinnych (5492)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 11 grudnia br., nr SPS-024-5492/09, interpelacją posła na Sejm RP pani Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie opóźnień w przekazywaniu środków pieniężnych na wypłaty zasiłków i świadczeń rodzinnych uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przepisy dotyczące warunków nabywania prawa do świadczeń rodzinnych, zasad ustalania, przyznawania i wypłacania tych świadczeń zostały określone w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.). Natomiast przepisy dotyczące przyznawania i wypłacania zasiłków stałych i okresowych zostały określone w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362). Do interpretacji tych przepisów właściwy jest minister pracy i polityki społecznej.

Zgodnie z przepisami art. 26 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych świadczenia rodzinne wypłaca się nie później niż do ostatniego dnia miesiąca, za który przyznane zostało świadczenie rodzinne. W przypadku złożenia wniosku w sprawie ustalenia prawa do świadczeń rodzinnych po 10 dniu miesiąca świadczenia rodzinne za dany miesiąc wypłaca się najpóźniej do ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym złożono wniosek.

Natomiast świadczenia pieniężne z pomocy społecznej, w tym zasiłki stałe i zasiłki okresowe – stosownie do postanowień art. 106 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej – przyznaje się i wypłaca za okres miesiąca kalendarzowego, począwszy od miesiąca, w którym został złożony wniosek wraz z wymaganą dokumentacją. W przypadku gdy uprawnienie do świadczenia nie obejmuje pełnego miesiąca, świadczenie przyznaje się za niepełny miesiąc, a kwotę świadczenia ustala się, dzieląc pełne kwoty przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni objętych świadczeniem.

Zarówno ustawa o świadczeniach rodzinnych, jak i ustawa o pomocy społecznej, nie przewiduje naliczania odsetek z tytułu przekroczenia terminu wypłat ww. świadczeń.

Przyznawanie i wypłacanie świadczeń rodzinnych, zgodnie z przepisami art. 20 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, jest zadaniem z zakresu administracji rządowej realizowanym przez gminy i samorządy województw, finansowanym w formie dotacji celowej z budżetu państwa, a przyznawanie i wypłacanie zasiłków okresowych i zasiłków stałych, zgodnie z przepisa-

mi art. 17 ust. 1 pkt 4 i 19 ustawy o pomocy społecznej, jest zadaniem własnym gmin dofinansowywanym w formie dotacji celowej z budżetu państwa.

Na finansowanie lub dofinansowanie omawianych świadczeń w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 w budżetach województw, w dziale 852: Pomoc społeczna, zostały zaplanowane dotacje celowe dla jednostek samorządu terytorialnego z przeznaczeniem na:

— realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego (rozdział 85212: Świadczenia rodzinne, świadczenie z funduszu alimentacyjnego oraz składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z ubezpieczenia społecznego) w wysokości 8 244 424 tys. zł,

— wypłatę zasiłków stałych i zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa (rozdział 85214: Zasiłki i pomoc w naturze oraz składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe) w wysokości 1 152 345 tys. zł.

Ponadto w znowelizowanej ustawie budżetowej na rok 2009 w części 83: Rezerwy celowe, zostały zaplanowane rezerwy w:

— poz. 28: Dotacje celowe na finansowanie lub dofinansowanie zadań z zakresu pomocy społecznej, w tym na realizację zadań wynikających z art. 121 ust. 3a ustawy o pomocy społecznej – do 46 000 tys. zł w wysokości 262 300 tys. zł (w tym wydatki majątkowe – 34 200 tys. zł),

— poz. 40: Środki na zwiększenie dotacji celowych na realizację świadczeń rodzinnych i świadczeń z funduszu alimentacyjnego – 64 800 tys. zł.

Z powyższych rezerw, decyzjami ministra finansów, na wnioski ministra pracy i polityki społecznej oraz wnioski poszczególnych wojewodów (opracowane na podstawie wniosków jednostek samorządu terytorialnego) dotacje celowe dla jednostek samorządu terytorialnego zaplanowane w budżetach województw zostały zwiększone łącznie o kwotę 195 827 tys. zł, w tym m.in. z rezerwy:

— ujętej w poz. 28 z przeznaczeniem na dofinansowanie zasiłków stałych i zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa o kwotę 131 027 tys. zł,

— ujętej w poz. 48 z przeznaczeniem na realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego o kwotę 64 800 tys. zł.

Podziału dotacji na poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, przyznanych z ww. rezerw, dokonali samodzielnie poszczególni wojewodowie. Wojewodowie w listopadzie i grudniu br. zgłosili do Ministerstwa Finansów niedobór środków na realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego osobom uprawnionym łącznie na kwotę 275 913 317 zł.

Stosownie do przepisów art. 154 ust. 6 i 8 ustawy o finansach publicznych minister finansów, po uzyskaniu pozytywnych opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu (opinia nr 148 i opinia nr 150), utworzył nowe rezerwy celowe (poz. 74 i poz. 75) i

przeniósł do tych rezerw kwoty wydatków zablokowane przez poszczególnych dysponentów części budżetowych. Rezerwy te przeznaczone są na sfinansowanie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa.

Z powyższych rezerw minister finansów, zgodnie ze zgłoszonymi przez wojewodów potrzebami, dokonał zwiększeń dotacji celowych zaplanowanych w budżetach województw z przeznaczeniem na uregulowanie zobowiązań wymagalnych z tytułu wydanych decyzji administracyjnych przyznających świadczenia rodzinne i świadczenie z funduszu alimentacyjnego łącznie o 275 913 317 zł.

Przedstawiając powyższe, informuję, że wojewodowie jako dysponenci części budżetu państwa otrzymują na bieżąco, zgodnie ze złożonymi do Ministerstwa Finansów zapotrzebowaniami, środki na wydatki budżetowe w kwotach ogólnych (w tym środki na dotacje celowe dla jednostek samorządu terytorialnego). Podziału tych środków na poszczególne jednostki samorządu terytorialnego dokonują samodzielnie wojewodowie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 30 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie projektu zmian ustawy
o ustanowieniu programu wieloletniego
„Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (5495)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie projektu zmiany ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, przysłane przy piśmie z dnia 16 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5495/09, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w mojej ocenie nie występuje zagrożenie zmniejszeniem liczby dzieci objętych bezpłatną pomocą w formie posiłków w wyniku wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2259, ze zm. z 2008 r.).

W roku 2008 do realizacji programu przystąpiło 2476 gmin na ogólną liczbę 2478 gmin w Polsce. Oznacza to, że prawie 100% gmin realizuje formy pomocy ustanowione ustawą. Próg dochodowy upraw-

niający do bezpłatnej pomocy w formie posiłku, a nie do posiłku w ogóle, podniosło 301 gmin. I zadanie to było realizowane właśnie ze środków własnych gmin.

Przyjęte w roku 2005 rozwiązanie, polegające na wprowadzeniu podwyższonego kryterium dochodowego uprawniającego do bezpłatnej pomocy w formie posiłku, będzie miało zastosowanie w kolejnych latach. Przygotowując projekt ustawy, rząd RP określił także kryterium, do którego będzie dofinansowywał zadanie własne gminy o charakterze obowiązkowym. Umożliwił także gminom podnoszenie kryterium uprawniającego do udzielania tej bezpłatnej formy pomocy. Jednakże w takim przypadku to budżet gminy ponosi koszty związane z decyzją o podniesieniu ponad 150% kryterium dochodowego i realizacją zadania własnego.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej niezmiennie, od początku realizacji programu, przedstawiało takie stanowisko w odpowiedziach na pytania zgłaszane przez jednostki realizujące program.

Jednocześnie gminy, które podniosły kryterium dochodowe, mają możliwość ustalenia zasad ponoszenia części lub całości opłat za posiłek, w zależności od sytuacji m.in. dochodowej i rodzinnej danej rodziny lub osoby. Ocena takiej sytuacji dokonywana jest w oparciu o ustalenie sytuacji w drodze rodzinnego wywiadu środowiskowego. Dodatkowo wyjaśniam, że zgodnie z art. 2 ust. 4 celem programu jest „poprawa poziomu życia osób i rodzin o niskich dochodach”.

Dodatkowo uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w celu skuteczniejszej realizacji programu w roku bieżącym zwiększone zostały środki budżetu państwa przeznaczone na realizację programu do 550 mln zł, tj. o 50 mln zł więcej niż w roku 2008. Taka wielkość środków będzie utrzymana również w roku 2010, co oznacza, że nie zostały wprowadzone żadne oszczędności środków budżetu państwa przeznaczonych na realizację programu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie zmiany kategorii ciągu dróg
wojewódzkich (5496)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5496/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła

Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmiany kategorii ciągu dróg wojewódzkich, uprzejmie informuję.

Drogi zaliczane do kategorii dróg krajowych powinny spełniać kryteria funkcjonalne zawarte w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Odcinki dróg wojewódzkich, o których mowa w zapytaniu pana posła, nie spełniają kryteriów zawartych w art. 5 ust. 1 pkt 1–7 ustawy o drogach publicznych, dlatego też nie ma możliwości zaliczenia ich do kategorii dróg krajowych.

Należy podkreślić, że podstawową cechą kształtowania sieci dróg krajowych jest zapewnienie właściwych połączeń międzyregionalnych w skali kraju, stąd też zaliczenie omawianych odcinków dróg wojewódzkich do kategorii dróg krajowych nie jest rozwiązaniem prawidłowym.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że fakt zaliczenia dróg do kategorii dróg krajowych nie spowoduje automatycznie poprawy ich stanu technicznego i warunków ruchu. Zwiększenie długości dróg krajowych nie oznacza proporcjonalnie wzrostu środków finansowych, którymi dysponuje GDDKiA na przebudowę, remonty oraz utrzymanie i ochronę dróg.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że brak jest uzasadnienia dla zaliczenia ww. odcinków dróg wojewódzkich do kategorii dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie środków na obwodnicę miasta
Kościerzyny (5497)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5497/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie środków na obwodnicę miasta Kościerzyny, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Inwestycja polegająca na budowie obwodnicy Kościerzyny nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętym w dniu 25 września 2007 r. uchwałą Rady Ministrów. Z uwagi na to brak jest podstaw formalnych do realizacji ww. zadania.

Jednocześnie informuję, iż GDDKiA rozpoczęła prace w celu przygotowania powyższej inwestycji do

realizacji. W najbliższym czasie planowane jest przeprowadzenie postępowania przetargowego na wyłonienie wykonawcy koncepcji programowej oraz programu funkcjonalno-użytkowego, których wykonanie przewiduje się na IV kwartał 2010 r.

Trwające w chwili obecnej prace umożliwią przystąpienie do budowy przedmiotowej inwestycji w następnej perspektywie programowej pod warunkiem uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych i zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Patrycja Wolińska - Bartkiewicz

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Barbary Bartuś**

**w sprawie zmian rozkładów jazdy pociągów
w woj. małopolskim i podkarpackim (5500)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Barbary Bartuś w sprawie zmian rozkładów jazdy pociągów w województwie małopolskim i podkarpackim przekazuję poniższe informacje.

Przekazane przez panią posła uwagi i pytania dotyczą kolejowych przewozów regionalnych. Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) organizowanie i dotowanie regionalnych kolejowych przewozów osób wykonywanych na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych należy do zadań własnych samorządu województwa.

W tym przypadku przewoźnikiem obsługującym na zlecenie samorządów pociągi regionalne jest Przewozy Regionalne sp. z o.o., której właścicielem są również samorządy województw.

Ministerstwo Infrastruktury nie może zająć stanowiska odnośnie do efektów współpracy pomiędzy samorządami województw a spółką, której samorządy są właścicielem. Wobec powyższego wszelkie pytania dotyczące poruszanej problematyki należy kierować bezpośrednio do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego oraz Urzędu Marszałkowskiego Województwa Podkarpackiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Juliusz Engelhardt

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Kani**

w sprawie planowanej przez Ministerstwo Skarbu Państwa prywatyzacji mazowieckiej grupy przedsiębiorstw komunikacji, w tym także przedsiębiorstwa PKS SA z Ostrołęki funkcjonującego na rynku przewozów pasażerskich od 1951 r. (5508)

W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Andrzeja Kani z dnia 11 grudnia 2009 r., znak SPS-024-5508/09, w sprawie planowanej przez Ministerstwo Skarbu Państwa prywatyzacji mazowieckiej grupy przedsiębiorstw komunikacji, w tym także Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Ostrołęce SA, uprzejmie informuję.

W obecnej chwili zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r. „Programem prywatyzacji na lata 2008–2011” oraz w związku z opracowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa „Listą planowanych projektów prywatyzacyjnych na lata 2008–2011” Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Ostrołęce SA znajduje się wśród spółek przeznaczonych do prywatyzacji pośredniej na podstawie publicznie ogłoszonego zaproszenia do negocjacji opublikowanego w dzienniku „Rzeczpospolita” w dniu 3 grudnia 2009 r. Obawy podnoszone przez pracowników Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Ostrołęce SA odnośnie utrzymania ciągłości zatrudnienia i zabezpieczenia praw pracowniczych w kontekście prowadzonego procesu prywatyzacji spółki wydają się niezasadne. W opublikowanym zaproszeniu do negocjacji w sposób klarowny i wyraźny jako jeden z elementów, które musi spełnić wyłoniony potencjalny inwestor, zostały uwzględnione zobowiązania do podwyższenia kapitału zakładowego lub inne zobowiązania inwestycyjne, zobowiązania w zakresie ochrony środowiska, a także zobowiązania dotyczące ochrony interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką oraz sposób zabezpieczenia ich wykonania. Zobowiązania dotyczące ochrony interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką stanowią przedmiot rozmów potencjalnego inwestora z przedstawicielami pracowników spółki wraz ze związkami zawodowymi funkcjonującymi w przedsiębiorstwie.

Odnośnie kwestii podnoszonej przez związki zawodowe dotyczącej komunalizacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Ostrołęce SA jako najlepszego rozwiązania dla przyszłości funkcjonowania spółki pragnę poinformować, że marszałek województwa mazowieckiego otrzymał od ministra skarbu państwa pismo z dnia 9 października 2009 r. w sprawie możliwości komunalizacji przedsiębiorstwa komunikacji samochodowej z terenu woj. mazowiec-

kiego na rzecz woj. mazowieckiego. Marszałek nie wyraził zainteresowania powyższą ofertą. W przypadku nieosiągnięcia satysfakcjonujących warunków transakcji prywatyzacyjnej Ministerstwo Skarbu Państwa nie wyklucza możliwości nieodpłatnego zbycia akcji spółki na rzecz zainteresowanej jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) ustawodawca nie przewiduje możliwości przyznania prawa pierwokupu udziałów/akcji prywatyzowanej spółki na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, ale także nie wyklucza możliwości przystąpienia jednostek samorządu terytorialnego do procesu prywatyzacji przez złożenie odpowiedzi na publicznie ogłoszone zaproszenie do negocjacji.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Zielińskiego**

w sprawie wątpliwości prawnych związanych z rozwiązaniem stosunku pracy i wystawieniem świadectwa pracy w przypadku dyrektora niebędącego nauczycielem w szkołach i placówkach, dla których organem prowadzącym jest osoba prawna inna niż jednostka samorządu terytorialnego (5511)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Zielińskiego przesłałem przy piśmie z dnia 11 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5511/09, dotyczące wątpliwości związanych z rozwiązaniem stosunku pracy i wystawieniem świadectwa pracy dyrektorowi niebędącemu nauczycielem, zatrudnionemu w szkole lub placówce, dla której organem prowadzącym jest osoba prawna inna niż jednostka samorządu terytorialnego, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Sytuacja osoby niebędącej nauczycielem, zatrudnionej na stanowisku dyrektora szkoły niepublicznej w zakresie uzyskania świadectwa pracy jest analogiczna do sytuacji zatrudnionego na tym stanowisku nauczyciela. Zarówno dyrektor będący nauczycielem, jak i dyrektor niebędący nauczycielem, zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego

wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282, z późn. zm.), powinien otrzymać od pracodawcy świadectwo pracy w dniu, w którym następuje rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy.

W zakresie ustalenia podmiotu będącego pracodawcą dyrektora szkoły niepublicznej podstawowe znaczenie ma przesłanka określona w art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.), tj. zatrudnianie pracowników samodzielnie i we własnym imieniu. W przypadku szkoły niepublicznej decyduje jej usytuowanie organizacyjne wobec podmiotu prowadzącego szkołę ustalone w statucie szkoły. Na powyższe uwarunkowania wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 czerwca 2006 r. I PK 231/05 (OSNP 2007/13-14/183; Lex nr 278391), w którym stwierdził, że prowadzone przez stowarzyszenie oświatowe szkoły niepubliczne, które nie mają samodzielności organizacyjnej i majątkowej oraz nie zatrudniają we własnym imieniu pracowników, nie są pracodawcami zatrudnionych w nich nauczycieli.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 30 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Babalskiego**

**w sprawie złej sytuacji finansowej
Niepublicznej Szkoły Podstawowej w Kalniku
(5514)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Zbigniewa Babalskiego (SPS-024-5514/09) z dnia 11 grudnia br. w sprawie złej sytuacji finansowej Niepublicznej Szkoły Podstawowej w Kalniku, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Członkowie stowarzyszenia „Narie” zwrócili się pismem z dnia 29 września br. do Ministerstwa Edukacji Narodowej z prośbą o pomoc finansową dla Niepublicznej Szkoły Podstawowej w Kalniku. Ministerstwo Edukacji Narodowej zwróciło się o wyjaśnienie powodów nieprzekazania dotacji zarówno do stowarzyszenia, jak i do organu dotującego (miasto-gmina Morąg).

Z otrzymanych informacji wynika, że Szkoła Podstawowa w Kalniku została zlikwidowana z dniem 31 sierpnia 2009 r. na mocy uchwały nr

XXIII/372/09 Rady Miejskiej w Morągu z dnia 27 sierpnia 2008 r. Natomiast z dniem 10 sierpnia br. Niepubliczna Szkoła Podstawowa w Kalniku została wpisana do ewidencji szkół i przedszkoli niepublicznych prowadzonych przez burmistrza Morąga jako szkoła prowadzona przez stowarzyszenie „Narie” z siedzibą w Bogaczewie.

Zgodnie z art. 90 ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, ze zm.) dotacje dla niepublicznych szkół przysługują na każdego ucznia w określonej wysokości, pod warunkiem że osoba fizyczna lub osoba prawna niebędąca jednostką samorządu terytorialnego prowadząca niepubliczną szkołę poda organowi właściwemu do udzielenia dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. Warunek ten został wprowadzony, aby jednostka samorządu terytorialnego mogła zaplanować w swoim budżecie niezbędne środki na dotacje dla uczniów szkół niepublicznych. Względy celowościowej przemawiałyby za uznaniem, że niedotrzymanie tego terminu jedynie zwalnia jednostkę samorządu terytorialnego z obowiązku przekazania tej dotacji, natomiast jednostka samorządu terytorialnego może przekazać tę dotację, jeżeli posiada w swoim budżecie środki finansowe na ten cel. Jednocześnie należy zauważyć, że odmowa przyznania dotacji ze względów proceduralnych jest równoznaczna dla jednostki samorządu terytorialnego z obowiązkiem dokonania szczegółowej analizy i podjęcia równoległych czynności w zakresie stopnia realizacji obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki przez uczniów szkoły, aż do zapewnienia im alternatywnych form realizacji tego obowiązku.

W danych statystycznych systemu informacji oświatowej wg stanu na dzień 30 września 2008 r., na podstawie których została wyliczona kwota części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2009, uwzględniony został fakt, że Szkoła Podstawowa w Kalniku (43 uczniów) była prowadzona przez miasto-gminę Morąg. W subwencji oświatowej na rok 2009 dla miasta-gminy Morąg naliczone zostały środki na uczniów byłej Szkoły Podstawowej w Kalniku, którzy od września br. uczęszczają do Niepublicznej Szkoły Podstawowej w Kalniku. W świetle powyższego należy uznać, że środki finansowe na przekazanie dotacji dla ww. szkoły jednostka samorządu terytorialnego posiada.

Stosowanie przepisu art. 90 ust. 2a ustawy o systemie oświaty w zakresie obowiązku podania organowi właściwemu do udzielenia dotacji informacji o planowanej liczbie uczniów w terminie do 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji budzi wątpliwości. W tym zakresie prezentowane są różne poglądy i istnieje niejednolita praktyka stosowania tych przepisów przez regionalne izby obrachunkowe. W dniu 20 lutego br. Ministerstwo Edukacji Narodowej otrzymało opinię zastępcy prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Kielcach, w któ-

rej zaprezentowano pogląd zgodny z opinią przedstawioną powyżej, że termin 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji ma charakter ułatwiający planowanie budżetu na kolejny rok i jego naruszenie nie może skutkować pozbawieniem prawa do otrzymania należnej dotacji. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził w orzeczeniu sądowym (wyrok z dnia 26 lipca 2006 r. II GSK 97/06, iż rygor wskazania w określonym terminie liczby uczniów ma jedynie charakter informacji wstępnej, a zatem w żadnym przypadku informacji wiążącej dla jednostki samorządu terytorialnego dla ustalenia ostatecznej wysokości dotacji.

Prezentowane powyżej stanowisko przekazano obu stronom sporu z zaznaczeniem, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie posiada kompetencji do rozstrzygania konkretnych sporów w indywidualnych sprawach pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego udzielającymi dotacji a podmiotami uprawnionymi do ich otrzymania i nie może ingerować w samodzielność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie realizowanych przez nie zadań wynikających z przepisów ustawowych.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w budżecie ministra edukacji narodowej nie ma obecnie i nie są planowane środki, które mogłyby zostać wykorzystane na udzielenie wsparcia finansowego organom prowadzącym szkoły niepubliczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 21 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie próbnej matury z matematyki,
która odbyła się 3 listopada 2009 r. (5520)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Anny Zalewskiej (SPS-024-5520/09) dotyczące udostępniania przez okręgowe komisje egzaminacyjne arkuszy egzaminacyjnych próbnego egzaminu maturalnego z matematyki przeprowadzonego 3 listopada 2009 r., uprzejmie informuję, że niezwracanie uczniom arkuszy egzaminacyjnych jest następstwem założenia, iż egzamin próbny zachowuje wszystkie procedury egzaminu właściwego, z wyjątkiem negatywnych konsekwencji nieprzekroczenia przez ucznia progu 30% punktów.

Informuję także, że na stronie internetowej CKE zamieszczono szczegółowy opis zasad punktowania odpowiedzi do zadań otwartych, zgodnie z którymi sprawdzano arkusze egzaminacyjne z próbnego egzaminu maturalnego. Najpóźniej 14 grudnia 2009 r. dyrektorzy szkół biorących udział w tym egzaminie otrzymali drogą elektroniczną z okręgowych komisji egzaminacyjnych szczegółowe wyniki każdego ucznia w każdym zadaniu w celu przekazania ich zainteresowanym uczniom i nauczycielom. Opis zasad punktowania pozwoli nauczycielowi przeanalizować wyniki uzyskane przez jego uczniów, a uczniom dostarczy uzasadnienie otrzymanej liczby punktów. Ponadto wyjaśniam, że w ciągu sześciu miesięcy od daty egzaminu każdemu uczniowi przysługuje prawo wglądu do swojego arkusza egzaminacyjnego przechowywanego w terytorialnie właściwej okręgowej komisji egzaminacyjnej. Jeśli zdający zamierza po raz kolejny, samodzielnie lub z nauczycielem, przećwiczyć rozwiązywanie zadań, może posłużyć się arkuszami egzaminacyjnymi opublikowanymi na stronie internetowej CKE. Ewentualne skorzystanie przez uczniów z możliwości oferowanych przez komisje egzaminacyjne pozwoli zdającym na możliwie jak najlepsze przygotowanie się do egzaminu.

Pozwalam sobie dodać, że obowiązujące prawo oświatowe nie nakłada na CKE i okręgowe komisje egzaminacyjne obowiązku przeprowadzania egzaminów próbnych w jakiegokolwiek formie. Listopadowy egzamin próbny z matematyki odbył się tylko dzięki temu, że został zaplanowany w harmonogramie jednego z projektów działania 3.2 POKL współfinansowanego przez Europejski Fundusz Społeczny.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Palikota**

**w sprawie II etapu budowy obwodnicy
Puław (5526)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5526/09, przy którym przekazano zapytanie pana posła Janusza Palikota w sprawie budowy II etapu obwodnicy Puław, uprzejmie informuję, że przedmiotowa inwestycja została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” zatwierdzonym

uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania mające na celu przygotowanie zadania do realizacji. Aktualnie prowadzone są prace przygotowawcze. Dnia 12 października 2009 r. uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Decyzja ta stanowi podstawę do prowadzenia dalszych prac. Obecnie przygotowywane są materiały niezbędne do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Realizacja przedmiotowego zadania rozpocznie się pod warunkiem uzyskania niezbędnych decyzji administracyjnych w zakładanych terminach. Dodatkowo informuję, iż z uwagi na niezakończony etap prac przygotowawczych niecelowe jest zabezpieczenie środków na budowę obwodnicy w budżecie państwa bądź planie finansowym Krajowego Funduszu Drogowego w 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Patrycja Wolińska - Bartkiewicz

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Palikota**

**w sprawie niewpisania na listę leków
refundowanych analogów insuliny długo
działających (5527)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Janusza Palikota, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie z dnia 11 września 2009 r. (SPS-024-5527/09), w sprawie przyczyn niewpisania na listę leków refundowanych analogów długo działających, uprzejmie przekazuję następujące informacje:

Wzrost kosztów refundacji (spowodowany wieloma różnymi czynnikami) w 2009 r. nie odbiega od poziomu wzrostu w latach poprzednich pomimo trudnej sytuacji gospodarczej w Polsce. Wiąże się to jednak z faktem, iż Ministerstwo Zdrowia, podobnie jak organ odpowiedzialny jakiegokolwiek innego państwa, musi podejmować decyzje o wprowadzaniu refundacji nowych leków ze szczególną rozważą dla zapewnienia stabilności budżetu płatnika publicznego.

Pragnę podkreślić, iż Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny w ramach swoich możliwości finansowych. W chwili obecnej, bez wprowadzania nowych insuliny na listę leków refundowanych, pro-

gnoszony jest wzrost wydatków na insuliny w 2009 r. w stosunku do 2008 r. o 31 mln PLN.

Należy zaznaczyć, iż Ministerstwo Zdrowia prowadzi transparentną i racjonalną politykę lekową w oparciu o możliwości finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia oraz rekomendacje Rady Konsultacyjnej Agencji Oceny Technologii Medycznych. Dla zapewnienia stabilności finansowej systemu prowadzone są intensywne negocjacje z przedstawicielami przemysłu farmaceutycznego, co pozwala na uzyskiwanie cen leków znacznie niższych niż na pozostałych rynkach europejskich. Dzięki rekomendacjom rady konsultacyjnej decyzje refundacyjne podejmowane są w oparciu o przesłanki naukowe (Evidence Based Medicine) zgodnie z najlepszymi europejskimi standardami, a nie o psychologiczne chwyt marketingowe stosowane przez inne podmioty.

Podjmując decyzję o niewprowadzaniu na listy leków refundowanych analogów insuliny długo działających, Ministerstwo Zdrowia brało pod uwagę również inne przesłanki, jak: brak udokumentowanej różnicy w efektywności klinicznej między analogami insuliny a dotychczas refundowanymi (rekomendacja Rady Konsultacyjnej AOTM nr 69/19/2008) oraz o wiele wyższą cenę dla pacjenta, a także doniesienia dotyczące bezpieczeństwa leków, dostępne na stronie internetowej Europejskiej Agencji ds. Leków (EMA).

W przypadku zmiany powyższych okoliczności będzie szansa powrotu do kwestii refundacji insuliny analogowych o przedłużonym działaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Twardowski

Warszawa, dnia 23 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie możliwości wykupu przez najemców
mieszkań znajdujących się w zasobach
Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (5529)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie możliwości wykupu przez najemców mieszkań znajdujących się w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (SPS-024-5529/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa jako państwowa osoba prawna jest zobowiązana do prowadzenia racjonalnej i zgodnej z przepisami prawa gospodarki powie-

rzonym jej majątkiem Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398, ze zm.) gospodaruje ona mieniem przede wszystkim przez sprzedaż lokali mieszkalnych – na zasadach określonych w jej rozdziale 6 oraz zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.).

Ustawa o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zakłada preferencyjne warunki sprzedaży lokali mieszkalnych wyłącznie dla osób uprawnionych, tzn. żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową na podstawie kontraktu na pełnienie służby stałej, emerytów wojskowych oraz pracowników cywilnych wojska. W stosunku do innych podmiotów, w tym instytucji samorządowych, Wojskowa Agencja Mieszkaniowa zobowiązana jest stosować ogólne zasady sprzedaży majątku. Niewątpliwie najbardziej odpowiednim trybem jej dokonywania jest przetarg nieograniczony.

Na podstawie art. 56 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej prawo do nabycia lokalu mieszkalnego, innego niż kwatery, kwatera funkcyjna i kwatery zastępcza, przysługuje osobom posiadającym tytuł prawny do zamieszkiwania w tym lokalu mieszkalnym. Podnajemcy, o których wspomina pan poseł Wiesław Andrzej Szczepański, nie dysponują takim tytułem, gdyż zawarli oni umowy podnajmu z instytucjami samorządowymi, które z kolei są najemcami powyższych lokali mieszkalnych, a zatem osoby te nie są stroną umowy z Wojskową Agencją Mieszkaniową.

Wstępując w podnajem przedmiotowych lokali, mieszkańcy Pleszewa znali ich status i tymczasową formę umowy między władzami samorządowymi a Wojskową Agencją Mieszkaniową. Stąd też jakiegokolwiek roszczenia w stosunku do agencji nie są zasadne.

Ponadto podnajemcy, o których mowa, zostali poinformowani o możliwości ubiegania się za zgodą ministra obrony narodowej o przyznanie prawa zamieszkiwania w zajmowanych lokalach na podstawie art. 29 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i konieczności składania indywidualnych wniosków. Zgodnie ze wskazanym przepisem dyrektor oddziału regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w sytuacji wyjątkowej za zgodą ministra obrony narodowej może wydać decyzję o prawie zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym na czas oznaczony innej osobie niż żołnierz zawodowy służby stałej. Obowiązujące w tym zakresie przepisy ustawy nie przewidują możliwości zawierania umów najmu lokali mieszkalnych należących do zasobu Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Jedynym tytułem prawnym, jaki może wydać dyrektor oddziału regionalnego agencji, jest decyzja o prawie do zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym.

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa jest instytucją powołaną do zaspokajania potrzeb w obszarze zakwaterowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Jej głównym zadaniem, nadrzędnym w stosunku do pozostałych, jest realizacja prawa żołnierzy zawodowych do zakwaterowania. Prowadzenie gospodarki nieruchomościami, w tym wolnym zasobem lokalowym, jest uboczną działalnością Wojskowej Agencji Mieszkaniowej i powinno odbywać się na zasadach komercyjnych. Zasób lokalowy agencji nie powinien stanowić zaplecza socjalnego dla osób, które nie są żołnierzami zawodowymi. Zabezpieczenie potrzeb mieszkaniowych obywateli stanowi zadanie własne gminy i jest regulowane ustawą z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, ze zm.).

Należy zaznaczyć, że nie ma przeszkód prawnych, aby w przetargu na wolne lokale mieszkaniowe udział wzięła gmina Pleszew, która może zakupić lokale, a następnie sprzedać je (lub wynająć) dotychczasowym lokatorom na dowolnie ustalonych przez siebie zasadach.

Podsumowując, należy stwierdzić, że na dzień dzisiejszy nie ma podstaw prawnych do prywatyzacji zasiedlonych lokali mieszkalnych z zasobu Wojskowej Agencji Mieszkaniowej na innej podstawie niż wyszczególniona w art. 56 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że rozwiązanie polegające na umożliwieniu ustanowienia prawa pierwokupu dla komercyjnych najemców lokali mieszkalnych Wojskowej Agencji Mieszkaniowej nie znalazło się w uchwalonej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 grudnia br. ustawie o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie planowanej przez Amerykanów
sprzedaży łódzkiego zakładu Della
na rzecz koncernu Foxconn z Tajwanu (5531)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo SPS-024-5531/09 z 11 grudnia 2009 r., przy którym przekazane zostało zapytanie posła Sylwestra

Pawłowskiego w sprawie planowanej sprzedaży łódzkiego zakładu Della na rzecz koncernu Foxconn z Tajwanu, uprzejmie wyjaśniam:

1. Łączna wartość dotacji z budżetu państwa przyznanej Dell Products (Poland) w formie programu wieloletniego pn. „Wsparcie finansowe inwestycji realizowanej przez Dell Products (Poland) sp. z o.o. w Łodzi pod nazwą: Dell – Europejski Zakład Produkcyjny w Łodzi, w latach 2007–2012” wynosi 148,7 mln zł, z czego 54,1 mln zł przeznaczone jest na wsparcie tworzenia nowych miejsc pracy, a 94,6 mln zł – na dofinansowanie kosztów inwestycji. Do chwili obecnej w związku z zatwierdzeniem przez Komisję Europejską pomocy dla ww. firmy oraz wypełnieniem przez inwestora warunków umownych wypłacono firmie Dell Products (Poland) sp. z o.o. dotację w łącznej wysokości 82,2 mln zł.

2. Zgodnie z umową podpisaną 15 listopada 2007 r. między ministrem gospodarki a przedsiębiorcą oraz zasadami udzielania pomocy publicznej określonymi w wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013 inwestycja wspierana pomocą publiczną musi być utrzymana w regionie, w którym została zlokalizowana przez 5 lat od dnia jej zakończenia. W przypadku realizowanego w Łodzi projektu firmy Dell inwestycja powinna być utrzymana do roku 2017. Umowa przewiduje także obowiązek utrzymania każdego miejsca pracy utworzonego w związku z nową inwestycją przez 5 lat od dnia jego utworzenia. W przypadku niedotrzymania przez Dell Products (Poland) sp. z o.o. któregokolwiek z tych warunków, jak również niezrealizowania inwestycji o deklarowanych parametrach, otrzymana pomoc podlega zwrotowi wraz z odsetkami, stosownie do wymogów ustawy o finansach publicznych.

3. W związku z faktem, iż w momencie podpisywania umowy o udzielenie pomocy publicznej w ramach ww. programu wieloletniego intencją stron było wsparcie długofalowej realizacji projektu Dell Products (Poland) Sp. z o.o. w Łodzi, podpisana 15 listopada 2007 r. umowa nie przewiduje rozwiązań szczegółowych mających zastosowanie w przypadku sprzedaży zakładu innego podmiotowi. Wybór możliwego sposobu postępowania w sytuacji planowanej transakcji sprzedaży zakładu zostanie dokonany po otrzymaniu przez ministra gospodarki dokładnych danych dotyczących transakcji oraz planów Foxconn związanych z projektem.

4. Przed ogłoszeniem komunikatu prasowego dotyczącego sprzedaży zakładu w Łodzi pan Kip G. Thompson, wiceprezes Dell Inc. ds. globalnych lokalizacji i rozwoju strategicznego 2 grudnia 2009 r. poinformował osobiście ministra gospodarki o decyzji koncernu związanej z zakładem w Polsce.

5. Plan dalszych działań będzie mógł być określony po otrzymaniu dokładnych danych dotyczących tej transakcji. W chwili obecnej ze względu na brak szczegółowych informacji dotyczących dalszego rozwoju polskiego zakładu Dell oraz bez konsultacji ze służbami Komisji Europejskiej w sprawie udzielonej

pomocy nie jest możliwe określenie zakresu takich działań. Celem ministra gospodarki będzie na pewno jednak utrzymanie oraz rozwój zakładu zatrudniającego w chwili obecnej ponad 1600 osób.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Palikota**

**w sprawie ujednoczenia dotacji państwowej
przypadającej na jednego mieszkańca domu
pomocy społecznej (5532)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na otrzymane za pośrednictwem Pana Marszałka, przy piśmie z dnia 11 grudnia 2009 r., znak SPS-024-5532/09, zapytanie pana posła Janusza Palikota w sprawie ujednoczenia dotacji państwowej przypadającej na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej wyjaśniam, co następuje:

Corocznie w ustawie budżetowej przewidziane są środki na dotacje dla powiatów, które prowadzą lub zlecają prowadzenie ponadgminnych domów pomocy społecznej, w których przebywają mieszkańcy przyjęci przed dniem 1 stycznia 2004 r., a także ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem. Osoby te ponoszą opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej na starych zasadach. Dotacja ta przysługuje na podstawie art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Miesięczna kwota dotacji dla powiatu odpowiada iloczynowi liczby wymienionych wyżej mieszkańców domów w powiecie i średniego miesięcznego kosztu utrzymania w domu, pomniejszonemu o dochody uzyskiwane z odpłatności za pobyt mieszkańca w domu. Wysokość środków na realizację tego zadania planują w swoich budżetach wojewodowie.

W roku bieżącym ze względu na trudną sytuację budżetu państwa Sejm RP przegłosował nowelizację ustawy budżetowej. Tym samym zmniejszone zostały środki na pomoc społeczną. W wielu województwach dotacja na jednego mieszkańca została zmniejszona o ok. 10%. Powstała sytuacja, w której zaczęło brakować środków na bieżące funkcjonowanie domów pomocy społecznej. W ustawie budżetowej na 2009 r. (po nowelizacji) na dotacje dla powiatów przewidziano kwotę 992 691 tys. zł. W projekcie ustawy budżetowej na 2010 r. zaplanowane zostały środki w

wysokości 957 385 tys. zł, tj. o 35 306 tys. zł mniej niż w roku 2009. W strukturze wydatków zaplanowanych na rok 2010 na pomoc społeczną w budżetach wojewodów (bez wydatków na świadczenia rodzinne) wydatki na domy pomocy społecznej stanowią 33,22% ogółu wydatków.

Pragnę przypomnieć, że prowadzenie domów pomocy społecznej jest zadaniem własnym powiatu, dotowanym z budżetu państwa. Przepis art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego nie przewiduje dotacji do pełnego kosztu utrzymania mieszkańca domu pomocy społecznej, chyba że ten koszt jest niższy niż średnia miesięczna kwota dotacji dla województwa wyliczona na jednego mieszkańca. Liczba mieszkańców domów, na których przysługuje dotacja, z roku na rok maleje. Ten fakt wpływa także na zmniejszenie kwoty dotacji zaplanowanej na rok przyszły. W bieżącym roku poczynione zostały znaczne oszczędności w budżetach wojewodów. Niektóre dotyczyły również ograniczenia środków zaplanowanych na domy pomocy społecznej. Dlatego środki przyznane powiatom mogły ulec zmniejszeniu. Art. 155 ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej przewiduje możliwość zwiększenia lub zmniejszenia kwoty dotacji celowej z budżetu państwa na domy pomocy społecznej, jeżeli jest to uzasadnione. Kwota zwiększenia lub zmniejszenia nie może przekroczyć 20%, w zależności od typu domu oraz od uzyskanych dochodów z tytułu odpłatności za pobyt w domu. O zwiększenie kwoty dotacji zwracają się do wojewodów najczęściej domy pomocy społecznej przeznaczone dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie, ponieważ koszt utrzymania dziecka jest znacznie wyższy niż osoby dorosłej, a dochody z tytułu odpłatności dużo niższe. W roku bieżącym minister pracy i polityki społecznej przekazał kwotę ponad 8300 tys. zł z niewykorzystanych rezerw celowych dla domów pomocy społecznej na ich bieżące funkcjonowanie. Środki te powinny zabezpieczyć najpilniejsze potrzeby domów pomocy społecznej, które znalazły się w najtrudniejszej sytuacji.

Dodatkowo na trudną sytuację niektórych domów pomocy społecznej wpływa fakt, że jeszcze wiele z nich nie osiągnęło standardu usług i w związku z tym nie może podnieść wysokości opłaty za pobyt mieszkańca w takim domu, ponieważ nie pozwala na to przepis art. 152 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej. Ponadto nie można wydawać nowych skierowań do domu pomocy społecznej prowadzonego na podstawie zezwolenia warunkowego.

Domy, które nie spełniają wymaganego standardu, obowiązane są do opracowania i realizacji programów naprawczych do końca 2010 r. Co roku minister pracy i polityki społecznej wspiera domy pomocy społecznej w realizacji standardów. W roku 2008 wydatkowano na ten cel ponad 57 000 tys. zł, w 2009 r. – 30 100 tys. zł, a w planach na rok 2010 również przewidziano na ten cel środki w rezerwie celowej budżetu państwa przeznaczonej na pomoc społeczną. O ostatecznym kształcie przyszłorocznego budżetu,

w tym także na pomoc społeczną, zadecydują posłowie w głosowaniu nad ustawą budżetową.

Według obowiązujących przepisów nie ma możliwości wprowadzenia jednakowej dotacji przypadającej na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej, skierowanego przed dniem 1 stycznia 2004 r. Jednakże wprowadzenie jednakowej kwoty dotacji nie byłoby uzasadnione chociażby ze względu na bardzo zróżnicowane koszty utrzymania w poszczególnych domach pomocy społecznej na terenie kraju.

Jak zaznaczono wyżej, dotacje dla domów pomocy społecznej planowane są w budżetach wojewodów. Minister finansów określa limit środków dla każdego województwa, wojewoda zaś w ramach posiadanego limitu planuje środki na poszczególne zadania, w tym na dotacje dla domów pomocy społecznej. Przyjmując nawet, że każde województwo zaplanowałoby dotacje w jednakowej wysokości, to i tak w ciągu roku w związku z uwalnianymi dotacjami średnia dotacja ulegałaby zwiększeniu, z tym że w jednych województwach wzrastałaby szybciej, a w innych wolniej (w zależności od liczby dotowanych miejsc w województwie i liczby uwolnionych dotacji w ciągu roku).

Zróżnicowanie poziomu finansowania występowało od początku przejęcia domów pomocy społecznej przez samorządy powiatowe i występuje nadal, chociaż dwa razy podejmowane były działania ze strony administracji rządowej w celu wyrównania tych różnic.

Po raz pierwszy w roku 2002, z uwagi na bardzo niski poziom dotacji proponowany w projektach budżetów wojewodów (w skrajnych przypadkach średnia miesięczna kwota dotacji na jednego mieszkańca spadła poniżej 1000 zł), resort w toku prac nad projektem budżetu zaproponował wyrównanie z rezerwy celowej tych wielkości do średniej wielkości 1220 zł, kształtując najniższą dotację na tym właśnie poziomie, wyrównując w ten sposób poziom dotacji dla 9 województw. Propozycja ta została zaakceptowana przez Sejm RP. W ten sposób 14 województw dysponowało średnią miesięczną kwotą dotacji powyżej 1200 zł, a 2 województwa przekroczyły nieznacznie wysokość 1300 zł na jednego mieszkańca. W ciągu roku dotacja ta jednak ulegała zmianie, co w konsekwencji spowodowało nowe zróżnicowanie dotacji w poszczególnych województwach.

W 2004 r. minister pracy i polityki społecznej po raz kolejny podjął decyzję w sprawie przeznaczenia części środków z rezerwy celowej budżetu państwa na podwyższenie średniej dotacji na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej w 6 województwach do wysokości 1210 zł, co miało wpływ na wyrównanie ponownie powstałych różnic w poziomie dotowania domów pomocy społecznej. Jednak w kolejnych latach zróżnicowanie pogłębiało się.

W roku 2008 na dofinansowanie działalności bieżącej domów pomocy społecznej minister pracy i polityki społecznej, za zgodą Komisji Finansów Publicznych, przeznaczył dodatkowo ponad 174 mln zł. Środki te zabezpieczyły wydatki bieżące domów pomocy społecznej do wysokości pełnego kosztu utrzymania

oraz pozwoliły na zrekompensowanie niskich wynagrodzeń pracowników.

W roku bieżącym według danych zebranych w październiku br. kwota dotacji na jednego mieszkańca w poszczególnych województwach wynosiła: dolnośląskie – 1591,86 zł, kujawsko-pomorskie – 1744 zł, lubelskie – 1543 zł, lubuskie – 1594 zł, łódzkie – 1379,41 zł, małopolskie – 1541 zł, mazowieckie – 1620 zł, opolskie – 1506 zł, podkarpackie – 1795 zł, podlaskie – 1448,78 zł, pomorskie – 1565 zł, śląskie – 1486,10 zł, świętokrzyskie – 1573 zł, warmińsko-mazurskie – 1664 zł, wielkopolskie – 1772,48 zł, zachodniopomorskie – 1565,30 zł. Pod koniec roku dotacje te mogły wzrosnąć.

Ponadto informuję, że w 2008 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt zmiany art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w taki sposób, aby dotacja z budżetu państwa na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej, skierowanego przed dniem 1 stycznia 2004 r., odpowiadała rzeczywistym kosztom utrzymania, jednakże ze względu na zbyt duże skutki finansowe dla budżetu państwa projekt nie został przyjęty przez Radę Ministrów.

Informuję jednocześnie, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęto prace nad założeniami do nowej ustawy o pomocy społecznej, w których rozważany jest m.in. nowy sposób finansowania domów pomocy społecznej, z pewną gwarancją ze strony budżetu państwa dla osób o najniższych dochodach.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 22 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

w sprawie braku określenia sposobu zwrotu kosztów kontroli przez firmy certyfikujące poniesionych przez rolników, którzy przystąpili do programu „Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności” (5533)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie określenia sposobu zwrotu kosztów kontroli przeprowadzanych przez firmy certyfikujące, poniesionych przez rolników, którzy przystąpili do działania: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności, uprzejmie informuję, co następuje.

Zasady przyznawania pomocy w ramach tego działania określa rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 22 stycznia 2008 r. (Dz. U. Nr 20, poz. 119, z 2009 r. Nr 60, poz. 497 i Nr 199, poz. 1536).

Wszystkie działania w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 oraz regulujące je rozporządzenia tworzone są w oparciu o wytyczne Rady Unii Europejskiej zawarte w rozporządzeniu Rady nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz w kolejnych rozporządzeniach Komisji Europejskiej: rozporządzeniu Komisji nr 1975/2006 ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, rozporządzeniu Komisji nr 1974/2006 ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz rozporządzeniu Komisji nr 1320/2006 ustanawiającym zasady przejścia do systemu wsparcia rozwoju obszarów wiejskich określonego w rozporządzeniu Rady nr 1698/2005.

W związku z powyższym zasady przyznawania pomocy w ramach przedmiotowego działania są ściśle określone.

Wysokość pomocy określana jest na podstawie poniesionych w okresie, za który jest składany wniosek o płatność, kosztów: kontroli (na podstawie której wydawane są certyfikaty zgodności), składek na rzecz grupy (jeśli producent należy do jednej z grup producentów, wymienionych w załączniku nr 1 do rozporządzenia), lub zakupu publikacji poświęconych prowadzeniu upraw oraz pułapek feromonowych i lepowych (w przypadku integrowanej produkcji).

Wysokość pomocy zależna jest także od systemu jakości żywności, w którym uczestniczy dany producent rolny, ponieważ dla każdego z systemów jakości żywności, w ramach którego obecnie można uzyskać wsparcie w zakresie działania: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności, ustalona została inna maksymalna wysokość wsparcia.

W przypadku wytwarzania produktów w zakresie wspólnotowych systemów jakości żywności, tj. wpisanych do rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności lub których nazwy zostały wpisane do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, maksymalna kwota wsparcia wynosi 3200 zł. W przypadku uczestnictwa w systemie rolnictwa ekologicznego maksymalna kwota wsparcia wynosi 996 zł, natomiast w przypadku integrowanej produkcji maksymalna kwota wsparcia wynosi 2750 zł.

Dodatkowo informuję, że wsparcie w ramach rolnictwa ekologicznego i integrowanej produkcji można uzyskać łącznie dla produktów wytwarzanych w tym systemie, natomiast w przypadku systemów wspólnotowych (GTS – gwarantowana tradycyjna specjalność, ChNP – chroniona nazwa pochodzenia i ChOG

– chronione oznaczenia geograficzne) producent rolny może starać się o wsparcie odrębnie dla każdego wytwarzanego produktu.

Zgodnie z załącznikiem 1 do rozporządzenia Rady nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), wsparcie dla jednego gospodarstwa nie może jednak przekroczyć łącznej sumy 3000 euro rocznie.

Wsparcie w ramach omawianego działania ma stanowić przede wszystkim zachętę do uczestniczenia w wybranym systemie jakości żywności i w związku z tym pokrycie części kosztów tego uczestnictwa, a nie refundację wszystkich kosztów, jakie producent rolny może ponieść w związku z uczestnictwem w danym systemie.

Wsparcie to ma na celu pomoc w zaistnieniu na rynku producentów wytwarzających produkty o wysokiej jakości, wyróżniających się swoimi walorami na tle innych produktów rolnych.

Zasady przyznawania pomocy szczegółowo określa rozporządzenie dla działania: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności.

O wsparcie może ubiegać się producent rolny, wytwarzający produkty w systemach jakości żywności, takich jak: GTS – gwarantowana tradycyjna specjalność, ChNP – chroniona nazwa pochodzenia i ChOG – chronione oznaczenia geograficzne, rolnictwo ekologiczne oraz integrowana produkcja. Producent rolny musi posiadać ważny certyfikat, który potwierdza jego uczestnictwo w systemie jakości, wydany przez jedną z upoważnionych jednostek certyfikujących, po przeprowadzeniu kontroli w gospodarstwie rolnym. Producent rolny powinien złożyć wniosek o przyznanie pomocy wraz ze wszystkimi załącznikami. Po uzyskaniu decyzji o przyznaniu pomocy będzie on mógł składać wnioski o płatność, dołączając wymagane załączniki, przez kolejne 5 lat od momentu, w którym decyzja o przyznaniu pomocy stała się ostateczna. Wysokość otrzymanego wsparcia uzależniona będzie od systemu, w którym producent wytwarza produkty.

Jeżeli za dany okres pomocy producent nie złoży wniosku o płatność, nie może się on ubiegać o płatność za ten okres w kolejnych latach.

Art. 7 ust. 2 rozporządzenia dla przedmiotowego działania określa, jaki rodzaj certyfikatu może być dołączony przez producenta rolnego do wniosku o przyznanie pomocy oraz termin ważności tego certyfikatu, aby złożony wniosek spełniał warunki przyznania wsparcia.

Działanie: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 uruchomione zostało w dniu 15 kwietnia br. Do chwili obecnej złożonych zostało 9592 wniosków na kwotę 50,2 mln zł.

W związku z uruchomieniem naboru wniosków w dniu 15 kwietnia 2009r., zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia dla przedmiotowego działania, beneficjent składający w tym dniu wniosek o przyznanie

pomocy do oddziału regionalnego ARiMR mógł dołączyć do wniosku certyfikat, który został wydany przez jednostkę certyfikującą, nie wcześniej niż w połowie lipca 2008 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, wnioski o przyznanie pomocy mogły być składane przez producentów rolnych posiadających certyfikaty poświadczające produkcję w wybranym systemie jakości żywności, wydane nie wcześniej niż w drugiej połowie 2008 r.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 z dnia 18 listopada 2009 r. umożliwiło składanie wniosków o przyznanie pomocy beneficjentom, którzy przystępują do wybranego przez siebie systemu jakości żywności i nie posiadają jeszcze certyfikatu, który będzie potwierdzał stosowanie wymogów danego systemu jakości.

Beneficjent ma więc możliwość złożenia wniosku o przyznanie pomocy, dołączając do niego oświadczenie, w którym określi, do jakiego systemu jakości przystąpił, poda dane jednostki, do której zwrócił się z zamiarem przystąpienia do systemu jakości, oraz określi termin tego przystąpienia. W przypadku takiego beneficjenta okres pomocy zacznie być naliczany od dnia złożenia wniosku o przyznanie pomocy wraz z ww. oświadczeniem. Do wniosku o płatność tego typu beneficjent będzie jednak musiał dołączyć certyfikat, który potwierdzi wytwarzanie produktów rolnych w certyfikowanym systemie jakości żywności, a także pozwoli na zweryfikowanie podanych przez beneficjenta danych w oświadczeniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 31 grudnia 2009 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie naprawienia szkód wyrządzonych
przez organy państwa byłym pracownikom
państwowych przedsiębiorstw gospodarki
rolnej (5540)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Kochanowskiego z dnia 7 grudnia 2009 r. otrzymane za pośrednictwem Pana

Marszałka przy piśmie z dnia 14 grudnia 2009 r., znak: SPS-024-5540/09, w sprawie naprawienia szkód wyrządzonych przez organy państwa byłym pracownikom państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, uprzejmie informuję, co następuje.

W trakcie swojego funkcjonowania Agencja Nieruchomości Rolnych udzielała szeroko zakrojonej pomocy w zakresie wspierania środowisk byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej i ich rodzin. Działalność ta obejmowała organizowanie i finansowanie wypoczynku letniego dla dzieci, ich dożywianie i dowożenie do szkół, wspomaganie akcji ochrony zdrowia, sponsorowanie działalności sportowo-kulturalnej, a także wyposażanie szkół, stołówek i sal gimnastycznych w podstawowy sprzęt. Ponadto agencja przygotowała i finansowała program stypendialny oraz program aktywizacji zawodowej. W latach 1993–2006 na cele socjalne i aktywizację zawodową bezrobotnych agencja przeznaczyła 624 mln zł.

Nowelizacją ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa z dnia 4 marca 2004 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 69, poz. 624) uchylono przepisy dotyczące działalności socjalnej agencji, w związku z czym straciła ona tytuł prawny do dokonywania wydatków na cele socjalne. Powyższa zmiana miała na celu stworzenie sytuacji, w której cały zakres tematyczny związany z udzielaniem pomocy społecznej byłby regulowany przepisami wydawanymi lub inspirowanymi przez ministra pracy i polityki społecznej.

Pragnę poinformować, iż kwoty stanowiące różnicę między środkami uzyskanymi z gospodarowania mieniem zasobu w danym roku obrotowym a środkami wydatkowanymi na realizację zadań określonych w ustawie, w tym na obsługę zobowiązań agencji, a także zadań określonych przepisami o kształtowaniu ustroju rolnego oraz przepisami o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej, podlegają przekazaniu przez agencję do budżetu państwa, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego, w związku z czym agencja nie ma wpływu na sposób ich dalszego wykorzystania.

Odnosnie do podnoszonej przez pana posła kwestii wykupu lokali mieszkalnych z pomieszczeniami przynależnymi przez byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej pragnę zauważyć, co następuje.

Agencja Nieruchomości Rolnych dokonuje sprzedaży ww. nieruchomości według określonych ustawowo zasad ustalania ceny. Do dnia 6 lutego 2001 r. sprzedaż lokali mieszkalnych na rzecz byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, którzy byli jednocześnie najemcami lokali mieszkalnych wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, prowadzona była wyłącznie na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231,

poz. 1700), zgodnie z którymi sprzedaż następuje po cenie równej wartości rynkowej określonej przy zastosowaniu metod jej ustalania przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603), pomniejszonej o stosowne bonifikaty określone szczegółowo w ustawie o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Natomiast od dnia 7 lutego 2009 r. sprzedaż następuje nadal na podstawie ww. ustawy, ale z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 24). Zgodnie z ustawą o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa pomniejszenie ceny sprzedaży uzależnione jest od okresu najmu i czasu pracy najemcy w państwowym przedsiębiorstwie gospodarki rolnej. Najemcy uzyskują również korzystne oprocentowanie odroczonej lub rozłożonej na raty części ceny, a także umorzenie należności, jeżeli termin jej płatności przypada w okresie, w którym nabywca ma ustalone prawo do świadczeń z pomocy społecznej.

W kwestii postulatu dotyczącego zatrudnienia w oddziałach terenowych Agencji Nieruchomości Rolnych licencjonowanych zarządców nieruchomości celem uporządkowania spraw związanych z zarządzaniem w popegeerowskich wspólnotach mieszkaniowych pragnę zauważyć, iż bez względu na aktualne i byłe miejsce pracy nabywcy oraz tryb nabycia na własność lokalu mieszkalnego wchodzącego w skład wielolokalowego budynku mieszkalnego, a także niezależnie od tego, kto był właścicielem takiego lokalu, prawa i obowiązki właścicieli lokali oraz sposób zarządu nieruchomością wspólną określa ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903).

Na podstawie ww. ustawy z chwilą sprzedaży chociażby jednego lokalu w wielolokalowym budynku mieszkalnym z mocy prawa powstaje wspólnota mieszkaniowa, która stanowi ogół właścicieli lokali wchodzących w skład określonej nieruchomości, natomiast zarząd nieruchomością wspólną należy w każdym przypadku do właścicieli lokali, którzy zobowiązani są do ponoszenia wydatków i ciężarów związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej w części odpowiadającej ich udziałowi w nieruchomości wspólnej. Na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności wydatki na remonty i bieżącą konserwację, opłaty za pobór energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, ubezpieczenia, podatki i inne opłaty, w tym na podział nieruchomości i uregulowanie jej stanu prawnego. Właściciele lokali położonych w takim budynku obowiązani są podjąć uchwałę o wyborze jednoosobowego lub kilkuosobowego zarządu, który kieruje sprawami wspólnoty mieszkaniowej i reprezentuje ją na zewnątrz oraz w

stosunkach pomiędzy wspólnotą a poszczególnymi właścicielami lokali. Członkiem zarządu może być wyłącznie osoba fizyczna wybrana spośród właścicieli lokali lub spoza ich grona, co wyklucza powierzenie zarządu Agencji Nieruchomości Rolnych.

Agencja zatem od momentu sprzedaży pierwszego lokalu w danym wielolokalowym budynku mieszkalnym wchodzącym w skład Zasobu Własności Rolnych Skarbu Państwa jest wyłącznie jednym z członków wspólnoty mieszkaniowej i może współdecydować o sposobie zarządu nieruchomością wspólną w związku z przypadającym jej udziałem we współwłasności danej nieruchomości.

Spośród przejętych przez agencję ok. 336 tys. mieszkań trwale rozdysponowano ich ok. 320 tys. Zatem aktualnie w Zasobie Własności Rolnej Skarbu Państwa pozostaje bardzo mało lokali, w których agencja jako członek wspólnoty mieszkaniowej może współdecydować o sposobie zarządu nieruchomością wspólną. W pozostałych przypadkach agencja nie jest uprawniona do uporządkowania spraw związanych z zarządzaniem we wspólnotach mieszkaniowych.

Odnosząc się do kwestii umożliwienia popegeerowskiemu wspólnotom mieszkaniowym ubiegania się o pieniądze unijne, uprzejmie informuję, co następuje.

W ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) wspierane są inwestycje dotyczące mieszkalnictwa, w tym remonty budynków mieszkalnych.

Pomoc ze środków EFRR na renowację budynków mieszkalnych wielorodzinnych obejmuje remonty i modernizacje części wspólnych istniejących budynków wielorodzinnych. Kwalifikowane do wsparcia interwencje ujęte zostały w zamkniętym katalogu i obejmują: dach, elewację zewnętrzną, stolarkę okienną i drzwiową, klatkę schodową, korytarze wewnętrzne i zewnętrzne, wejścia i elementy jego konstrukcji zewnętrznej, windy oraz instalacje techniczne budynku i działania podnoszące oszczędność energetyczną budynku.

W okresie programowania 2007–2013 inwestycje związane z rozwojem infrastruktury mieszkaniowej są wspierane na poziomie regionalnym i zostały przewidziane w 16 regionalnych programach operacyjnych (RPO), opracowanych i zarządzanych przez marszałków poszczególnych województw. Przedsięwzięcia związane z rozwojem infrastruktury mieszkaniowej zostały dokładniej opisane w szczegółowych opisach osi priorytetowych poszczególnych RPO. Stosownie do zapisów rozporządzenia Komisji (WE) 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. wszystkie inwestycje dotyczące mieszkalnictwa muszą być ujęte w lokalnych programach rewitalizacyjnych i mogą być realizowane wyłącznie na wyznaczonych obszarach.

Wsparcie w ramach RPO obejmuje szeroki zakres pomocy kierowanej pod adresem środowisk popegeerowskich. W tych programach przewidziano realizację projektów dotyczących obszarów popegeerowskich w ramach szerszych kategorii wsparcia, na przykład działań z zakresu rozwoju obszarów zde-

gradowanych. Bezpośrednie zapisy odwołujące się do wskazanych powyżej obszarów umożliwiają realizację projektów między innymi z zakresu infrastruktury wodno-ściekowej, drogowej, mieszkaniowej i lokalowej, turystycznej, kulturalnej, gospodarki odpadami, prac renowacyjnych, konserwatorskich i restauratorskich, rekultywacji skażonych gruntów, modernizacji obiektów użyteczności publicznej, kompleksowego przygotowania terenu pod działalność gospodarczą oraz poprawy bezpieczeństwa.

Odnosnie do podniesionej przez pana posła kwestii przekazania przez Agencję Nieruchomości Rolnych środków pieniężnych na rzecz gmin pragnę wskazać, iż Agencja Nieruchomości Rolnych realizuje przyjęty przez kierownictwo Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi „Program pomocy środowiskom popegeerowskim”. Celem programu jest pomoc środowiskom popegeerowskim poprzez udzielenie bezzwrotnej pomocy finansowej gminom i spółdzielniom, które przejęły albo przejmą nieodpłatnie z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa zamieszkałe lokale oraz budynki i urządzenia infrastruktury technicznej wraz z ciężącymi dotychczas na agencji obowiązkami związanymi z tymi obiektami, bez uprzedniego doprowadzenia ich do należytego stanu technicznego. Podstawą prawną do udzielania przez agencję bezzwrotnej pomocy finansowej jest rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 16 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej Agencji Nieruchomości Rolnych oraz gospodarki finansowej Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, natomiast procedurę udzielania pomocy określa zarządzenie prezesa agencji nr 14/2004 z 5 października 2004 r. w sprawie warunków i zasad udzielania bezzwrotnej pomocy finansowej przez Agencję Nieruchomości Rolnych, które zostało zmienione zarządzeniem prezesa agencji nr 35/08 z 29 października 2008 r.

Zgodnie z § 7 ust. 3 pkt 1 ww. rozporządzenia beneficjentami bezzwrotnej pomocy finansowej mogą być:

— gminy i spółdzielnie mieszkaniowe, które nieodpłatnie przejęły od agencji domy lub lokale mieszkalne i budynki gospodarcze wraz z przynależnym gruntem, na podstawie art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa,

— gminy i spółdzielnie utworzone przez nabywców lokali mieszkalnych z Zasobu WRSP w celu administrowania budynkami mieszkalnymi, które przejęły od agencji grunty zabudowane obiektami infrastruktury technicznej towarzyszącej budynkom mieszkalnym wraz z mieniem niezbędnym do korzystania z tej infrastruktury, na podstawie art. 44 ww. ustawy,

— gminy, którym agencja przekazała majątek wraz z niezbędnymi gruntami, służący wykonywaniu innej działalności niż gospodarcza, w szczególności obiekty socjalne, kulturalne, sportowe, oświatowe i ochrony zdrowia, na podstawie art. 48 ww. ustawy.

Bezwrotna pomoc finansowa udzielana przez agencję może dotyczyć wyłącznie zadań inwestycyjnych (remontowych) polegających na remoncie lub przebudowie budynków, lokali, obiektów infrastruktury technicznej, w tym przejętych dróg osiedlowych, których udokumentowany stan w momencie przekazania potwierdza konieczność dokonania remontu lub przebudowy, a także podłączeniu przekazanych budynków, lokali i infrastruktury technicznej do istniejącej lub budowanej gminnej infrastruktury technicznej oraz budowie budynków, lokali i infrastruktury technicznej wyłącznie wówczas, gdy budowa ta ma zastąpić nieodpłatnie przekazane obiekty, których remont jest już nieuzasadniony ekonomicznie, a w wypadku budowy, która miałaby rozszerzyć krąg usługobiorców, to jedynie w części odpowiadającej potrzebom nieruchomości, które były lub są nadal w zasobie i pozostałych dotychczasowych usługobiorców.

Na realizację ww. programu bezzwrotnej pomocy finansowej gminom i spółdzielniom w latach 2009–2011 agencja przewiduje zabezpieczenie w planach finansowych zasobu środków wysokości ok. 180 mln zł (ok. 60 mln zł rocznie). Plan finansowy Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa na 2009 r. przewiduje koszty bezzwrotnej pomocy finansowej w kwocie 66,5 mln zł, w tym dla jednostek sektora finansów publicznych – 57,5 mln zł, a dla pozostałych jednostek – 7,5 mln zł.

Agencja ponosi ponadto wydatki na utrzymywanie zasobów mieszkaniowych. Zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami obejmują one opłaty czynszu najmu mieszkań za emerytów i rencistów uprawnionych do bezpłatnego mieszkania, opłaty na rzecz wspólnot mieszkaniowych z tytułu posiadania współwłasności w nieruchomości wspólnej i opłaty za energię. Od 1999 r. agencja poniosła z tego tytułu wydatki w kwocie 51 mln zł.

Ponadto wskazać należy, iż na podstawie art. 24 ust. 5 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa nieruchomości wchodzące w skład zasobu agencja może, w drodze umowy, nieodpłatnie przekazać na własność osobom bezrobotnym bez prawa do zasiłku, które przez okres co najmniej 5 lat były pracownikami państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej – nieruchomości rolne o powierzchni do 2 ha – na cele związane z zalesianiem, o którym mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich ze środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz. U. Nr 229, poz. 2273, z późn. zm.).

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie są obecnie prowadzone prace związane z umożliwieniem otrzymania rekompensaty przez byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej ani rozszerzeniem ww. form pomocy środowiskom popegeerowskim. Jednakże pragnę poinformować, iż w Ministerstwie Skarbu Państwa prowadzone są aktualnie prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. W piśmie z

dnia 16 września 2009 r., znak: J.1/2009, skierowanym do prezesa Rady Ministrów, pan Krzysztof Jurgiel, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, proponował zamieszczenie w ww. projekcie postanowień dotyczących wypłaty rekompensat dla byłych pracowników przedsiębiorstw gospodarki rolnej lub ich spadkobierców.

Natomiast odnośnie do sprzedaży gruntów, które były własnością pegeerów, pragnę poinformować, iż obecnie w tut. ministerstwie opracowywany jest projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Proponowane zmiany przewidują, że sprzedaż będzie mogła nastąpić na rzecz rolników indywidualnych w rozumieniu przepisów o kształtowaniu ustroju rolnego, zamierzających powiększyć gospodarstwo rodzinne, mających miejsce zamieszkania w gminie, w której jest sprzedawana nieruchomość lub w gminie sąsiedniej, czy też dla osób posiadających kwalifikacje rolnicze w rozumieniu przepisów o kształtowaniu ustroju rolnego, zamierzających utworzyć gospodarstwo rodzinne. W przypadku braku uprawnionego z pierwszeństwa podmioty te będą mogły nabywać nieruchomości rolne zasobu bez przetargu, o ile złożony zostanie do agencji, w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia wykazu, tylko jeden wniosek o nabycie takiej nieruchomości. Nabycie nieruchomości w tym przypadku będzie następowało po cenie oszacowania.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż również byli pracownicy państwowych gospodarstw rolnych będą mogli skorzystać z preferencyjnego zakupu gruntów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa.

W związku z faktem, iż gospodarstwo rodzinne jest w Polsce podstawą ustroju rolnego (art. 23 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), ograniczony Zasób Własności Rolnej Skarbu Państwa powinien służyć powiększeniu tych gospodarstw, zwłaszcza że ich średnia powierzchnia w Polsce jest niewielka.

Tekst projektu wraz z uzasadnieniem jest dostępny na stronie www.minrol.gov.pl.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 30 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania
realizowanego ze środków pozostających
w dyspozycji ministra właściwego do spraw
kultury i dziedzictwa narodowego pn.
„»Chrystus narodził się w drodze do Łądka...« –
organizacja wystawy rzeźb ze zbiorów muzeum
oraz fotografii Tomasza Gmerka wraz
z drukiem katalogu wystawy”, złożonego
przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej
w woj. dolnośląskim (5557)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Moniki Wielichowskiej (znak sprawy: SPS-024-5557/09) dotyczące wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego pod nazwą „»Chrystus narodził się w drodze do Łądka...« – organizacja wystawy rzeźb ze zbiorów muzeum oraz fotografii Tomasza Gmerka wraz z drukiem katalogu wystawy”, złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej, uprzejmie informuję, że ww. wniosek wpłynął do programu „Dziedzictwo kulturowe” priorytet 2: Wspieranie działań muzealnych i poddawany jest obecnie weryfikacji formalnej. W przypadku niestwierdzenia w przedmiotowym wniosku uchybień formalnych zostanie on skierowany do oceny punktowej wg kryteriów wartości merytorycznej, społecznej i organizacyjnej określonych szczegółowo w regulaminie priorytetu. Nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia zakończenia naboru wniosków, tj. do dnia 30 stycznia 2010 r., na stronie internetowej ministerstwa opublikowany zostanie wykaz rozpatrzonych pozytywnie/negatywnie wniosków o dotacje wraz z oceną punktową wniosków, a także lista zadań odrzuconych z przyczyn formalnych.

Jednocześnie zapewniam, że wszystkie wnioski składane do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego rozpatrywane są wnikliwie i z zachowaniem wszystkich wymaganych procedur.

Mam nadzieję, iż pani poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Tomasz Merta

Warszawa, dnia 31 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Wody**

**w sprawie nowych zasad wydawania zezwoleń
na posiadanie i hodowlę chartów (5577)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wiesława Wody, posła na Sejm RP, w sprawie nowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i hodowlę chartów przekazane pismem z dnia 16 grudnia 2009 r., nr SPS-024-5577/09, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie warunków i sposobu hodowania i utrzymywania chartów rasowych oraz ich mieszańców stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 10 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że minister rolnictwa i rozwoju wsi nigdy nie zgłaszał propozycji uregulowania kwestii warunków utrzymywania oraz sposobu hodowli chartów rasowych lub ich mieszańców.

Upoważnienie ustawowe zawarte w art. 10 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie obligujące ministra rolnictwa i rozwoju wsi w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska oraz po zasięgnięciu opinii Związku Kynologicznego w Polsce oraz Polskiego Związku Łowieckiego do określenia w drodze rozporządzenia warunków i sposobu hodowania i utrzymywania chartów rasowych oraz ich mieszańców zostało wprowadzone przepisami ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753). Zawarte w upoważnieniu wytyczne zobowiązują ministra, aby przy opracowaniu przepisów tego rozporządzenia wziął pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa ludzi oraz, w odpowiednim zakresie, bezpieczeństwa zwierząt.

W związku z powyższym upoważnieniem ustawowym w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi został opracowany projekt rozporządzenia w sprawie warunków i sposobu hodowania i utrzymywania chartów rasowych oraz ich mieszańców. Wyżej wymieniony projekt został skierowany do konsultacji społecznych, a jego treść udostępniona na stronach Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

W projekcie rozporządzenia określono m.in. minimum potrzeb bytowych, jakie należy zapewnić chartom i ich mieszańcom, w tym możliwość schronienia przed niekorzystnymi warunkami środowiskowymi, zapewnienie zwierzętom opieki weterynaryjnej oraz możliwość codziennego korzystania z wybiegu. Po-

nadto w projekcie określono sposób hodowli i utrzymywania, zezwalając na utrzymywanie chartów i ich mieszańców bez uwięzi, w pomieszczeniach z dostępem do wybiegu lub w kojcach wydzielonych w pomieszczeniach, lub na wybiegach. Jednocześnie, biorąc pod uwagę wytyczną zawartą w upoważnieniu ustawowym, zaproponowano zamykanie lub grodzenie pomieszczeń oraz wybiegów w sposób uniemożliwiający wydostanie się zwierząt lub wejście osób postronnych. Ponadto zaproponowano, aby charty i ich mieszańce na zewnątrz obiektów, w których są utrzymywane, były prowadzone na smyczy i w kagańcu.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych zgłoszono szereg uwag do projektu ww. rozporządzenia. Przede wszystkim wskazywały one na konieczność rezygnacji z wymogu utrzymywania lub hodowania chartów oraz ich mieszańców w pomieszczeniach lub kojcach z dostępem do wybiegu na rzecz zapewnienia chartom oraz ich mieszańcom ruchu niezbędnego dla danej rasy. Ponadto zastrzeżenia budziły zawarte w projekcie rozporządzenia regulacje, które nakładały obowiązek wyprowadzania chartów lub ich mieszańców na smyczy i w kagańcu poza obiektami, w których są utrzymywane. W uwagach tych zarzucono również, że zaproponowane warunki i sposób hodowania i utrzymywania chartów oraz ich mieszańców są zbyt restrykcyjne dla posiadaczy oraz hodowców chartów.

W związku z powyższym Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przeprowadziło dodatkowe konsultacje z przedstawicielami podmiotów wskazanych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia; tj. Ministerstwem Środowiska, Związkiem Kynologicznym w Polsce i Polskim Związkiem Łowieckim na spotkaniu, które odbyło się w dniu 13 listopada 2009 r. W wyniku ustaleń podjętych podczas tego spotkania opracowano nową wersję projektu rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie warunków i sposobu hodowania i utrzymywania chartów rasowych oraz ich mieszańców. Nowa wersja projektu rozporządzenia została wysłana do powtórnych konsultacji społecznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ww. projekt rozporządzenia oraz wszystkie opinie i uwagi dotychczas zgłoszone w trakcie konsultacji społecznych, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337), zostały zamieszczone na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 29 grudnia 2009 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie likwidacji sądu garnizonowego
w Bydgoszczy (5591)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Janusza Dzieciola w sprawie likwidacji sądu garnizonowego w Bydgoszczy (SPS-023-5591/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dokumentach planistycznych opracowanych w Sztapie Generalnym Wojska Polskiego ujęte zostały (na podstawie wniosków zgłoszonych przez dysponenta środków etatowych – dyrektora Departamentu Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości) przedsięwzięcia dotyczące rozformowania trzech wojskowych sądów garnizonowych, w tym m.in. Wojskowego Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy.

Projekt rozporządzenia ministra obrony narodowej w sprawie zniesienia niektórych wojskowych sądów garnizonowych oraz zmiany rozporządzenia w sprawie utworzenia sądów wojskowych oraz określenia ich siedzib i obszarów właściwości (przewidujący m.in. rozformowanie wojskowych sądów garnizonowych w Bydgoszczy, Krakowie i Zielonej Górze) znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Powyższe zamierzenie podyktowane jest koniecznością dostosowania liczby sądów wojskowych i terytorialnego zakresu ich działania do obecnego stanu przestępczości w przynależnych jednostkach wojskowych oraz związanego z nim obciążenia poszczególnych sądów. Wynika to w szczególności z ograniczenia jurysdykcji sądów wojskowych, w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2009 r. ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1651). Spowodowało to zauważalny spadek liczby prawomocnych skazań przez sądy wojskowe w pierwszym półroczu 2009 r. w porównaniu do analogicznego okresu w 2008 r. Badania przeprowadzone przez Biuro Analiz i Etatyżacji Sądownictwa Powszechnego Ministerstwa Sprawiedliwości wykazały, że sądy wojskowe są obciążone zbyt małą liczbą spraw karnych i wykroczeniowych (kilka na skali miesiąca) oraz są sądami drastycznie przeetatyżowanymi, z dużymi różnicami w obciążeniu – w porównaniu z innymi sądami.

W przypadku zniesienia poszczególnych wojskowych sądów garnizonowych do zatrudnionych w nich sędziów i pracowników będą miały zastosowanie uregulowania ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1676, ze zm.), ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.), a także ustawy z dnia 18 grudnia

1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. Nr 162, poz. 1125, ze zm.).

Pragnę zapewnić, że kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej ma świadomość faktu, że likwidacja Sądu Garnizonowego w Bydgoszczy może wywołać obawy społeczności lokalnej, dlatego też wszelkie decyzje w tej sprawie poprzedzone były wnikliwą i rzetelną oceną, także z uwzględnieniem interesów regionu. Należy nadmienić, że wszystkie zmiany skutkujące rozformowaniem powyższego sądu poddane zostały wszechstronnym analizom, ze szczególnym uwzględnieniem zasady koszt-efekt w kontekście ponoszonych nakładów finansowych z budżetu państwa.

Pragnę jednocześnie zauważyć, że nie jest zamiarem resortu obrony narodowej osłabianie pozycji Bydgoszczy jako ważnego centrum wojskowego. Wrazem tego jest planowane utworzenie w tym miejscu (do dnia 31 grudnia 2011 r.) nowej jednostki wojskowej – Centrum Doktryn i Szkolenia Sił Zbrojnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Stanisław Jerzy Komorowski

Warszawa, dnia 28 grudnia 2009 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wyników matury próbnej
z matematyki w woj. podlaskim (5606)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS–024-5606/09) w sprawie wyników matury próbnej z matematyki w województwie podlaskim, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło obowiązkowy egzamin maturalny z matematyki z trzyletnim wyprzedzeniem, dając możliwość zarówno uczniom, jak i radom pedagogicznym na właściwe zaplanowanie cyklu kształcenia. Na dwa lata przed egzaminem maturalnym Centralna Komisja Egzaminacyjna na stronie internetowej publikuje informatory o egzaminie maturalnym z poszczególnych przedmiotów, w tym z matematyki. Zawierają one oprócz opisu zasad przeprowadzania egzaminów maturalnych i wymagań egzaminacyjnych również przykładowe arkusze egzaminacyjne i schematy oceniania. Wyżej wymienione materiały mogą

być wykorzystywane przez nauczycieli w procesie przygotowania uczniów do egzaminu maturalnego.

Nauczanie jest procesem długofalowym, który jest realizowany w szkole pod kierunkiem uczących nauczycieli. Organizacja kształcenia należy do kompetencji dyrektora szkoły (zwiększenie liczby godzin przeznaczonych na realizację przedmiotu, organizacja zajęć dodatkowych) i nauczyciela danego przedmiotu (opracowanie programu nauczania, dobór odpowiednich metod i form pracy z uczniami, systematyczna kontrola wiedzy i umiejętności uczniów). Wynik uzyskany przez ucznia na egzaminie maturalnym jest wypadkową wielu czynników, oprócz pracy nauczyciela i możliwości organizacyjnych szkoły należy uwzględnić także zaangażowanie uczniów w proces kształcenia, ich sytuację rodzinną i środowiskową, jak również zdolności i zainteresowania.

Centralna Komisja Egzaminacyjna poinformowała o krajowych wynikach próbnego egzaminu maturalnego z matematyki przeprowadzonego 3 listopada 2009 r. oraz o zasadach punktowania odpowiedzi do zadań otwartych, zgodnie z którymi sprawdzano arkusze egzaminacyjne. Dyrektorzy szkół ponadgimnazjalnych biorących udział w egzaminie otrzymali drogą elektroniczną z okręgowych komisji egzaminacyjnych szczegółowe wyniki każdego ucznia w każdym zadaniu w celu przekazania ich zainteresowanym uczniom i nauczycielom. Opis zasad punktowania pozwoli nauczycielowi przeanalizować wyniki uzyskane przez jego uczniów, a dla ucznia będzie uzasadnieniem do otrzymanej liczby punktów i sposobu dokonania oceny jego rozwiązań.

Uczniowie i słuchacze z województwa podlaskiego osiągnęli na egzaminie próbnym z matematyki wynik średni 23,78 na 50 punktów możliwych do uzyskania, co jest wynikiem nieco wyższym niż średni wynik dla wszystkich piszących w kraju – 23,71 punktów.

Analizując osiągnięcia uczniów i absolwentów województwa podlaskiego, należy wziąć pod uwagę lokalizację szkół – czynnik, który, jak pokazują wyniki wszystkich przeprowadzonych dotychczas egzaminów zewnętrznych, znacząco wpływa na wyniki uczniów. Im większe miasto, w którym zlokalizowana jest szkoła, tym lepsze wyniki osiągają uczący się w nich uczniowie.

W województwie podlaskim największy odsetek młodzieży, która przystąpiła do próbnego egzaminu maturalnego z matematyki (37,5%), uczy się aktualnie w szkołach zlokalizowanych w miastach od 20 do 100 tys. mieszkańców. W szkołach wielkomiejskich (powyżej 100 tys. mieszkańców – Białystok) uczy się 35,7% uczniów. Dla porównania w województwie mazowieckim proporcje te są następujące: w miastach od 20 do 100 tys. – 27% uczniów, w mieście powyżej 100 tys. uczy się 47,52% uczniów.

Mając na względzie jak najlepsze przygotowanie uczniów i słuchaczy z województwa podlaskiego do obowiązkowego egzaminu maturalnego z matematyki, dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w

Łomży, podlaski kurator oświaty i warmińsko-mazurski kurator oświaty powołali zespół do spraw realizacji projektu „Matura z matematyki”. W ramach prac tego zespołu przeprowadzono w okresie od 2 lutego do końca tego roku:

— diagnozę stanu przygotowania szkół do egzaminu maturalnego z matematyki w 2010 r. (marzec–maj 2009 r.),

— opracowano arkusz diagnozy przygotowania szkoły do egzaminu maturalnego z matematyki w 2010 r. – do wykorzystania przez dyrektora szkoły (kwiecień 2009),

— opracowano test diagnozujący poziom wiedzy i umiejętności matematycznych uczniów klas II liceów i III techników i przekazano go wszystkim dyrektorom szkół (test zastosowano 3 czerwca 2009 r.),

— przeprowadzono konferencje dla dyrektorów szkół ponadgimnazjalnych w celu zaprezentowania wyników przeprowadzonych badań (czerwiec 2009 r.),

— opracowano program szkolenia nauczycieli matematyki (wrzesień 2009 r.),

— przeprowadzono szkolenia wszystkich chętnych nauczycieli matematyki przy współpracy z ośrodkami doskonalenia nauczycieli (jesień 2009 r.),

— przeprowadzono szkolenia uzupełniające dla egzaminatorów egzaminu maturalnego z matematyki,

— trwają prace nad przygotowaniem materiału pomocniczego dla nauczycieli matematyki dotyczącego osiągnięć przystępujących do próbnego egzaminu maturalnego z matematyki (analiza rozwiązań poszczególnych zadań),

— trwają prace nad przygotowaniem konferencji dla nauczycieli matematyki organizowanych we współpracy z lokalnymi uczelniami wyższymi na temat: Próbny egzamin maturalny z matematyki jako diagnoza stanu przygotowania się uczniów do obowiązkowego egzaminu z matematyki.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 31 grudnia 2009 r.